

Giới thiệu Gả Cho Cha Của Nam Chính

Thể loại: Cổ đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Trọng sinh, Song khiết, Xuyên sách, Hào môn thế gia, Nữ phụ, Trạch đấu, Sáng văn, Trâu già gặm cỏ non, Xuyên thành vai ác, Kim bài đề cử, Vả mặt, 1v1, Nữ chủ

Số chương: 110 tính cả phiên ngoại

Tại Triều Đại Việt - Định Quốc Công Tạ Hành được nổi danh là nam nhân lớn tuổi nhưng vẫn còn xử nam.

Định Quốc Công Tạ Hành nổi danh là Chiến Thần, nhưng cho dù tướng mạo đường hoàng, gia thế không kém, cũng không có cô nương nào dám tơ tưởng hay đến gần. Chính vì toàn thân trên dưới Tạ Hành đều mang sát khí, nên không ai dám tiếp xúc.

Từ khi vừa sinh ra, cơ thể đã mang sát khí cực nặng, may sao có vị cao tăng đi qua, ôm vào Phật môn, mới giúp trong phủ ổn định, mẫu thân Tạ Hành mới không bị sát khí ảnh hưởng tánh mạng

Tất cả mọi người cho rằng vị Định Quốc Công này chú định là mệnh thiên sát cô tính, không thể tiếp xúc được ai, kể cả người thân, cho nên không thể bên cha mẹ, càng không có được thế tử, con cái.

Vậy mà đột nhiên Từ tiểu thư của Khương gia bị thế tử Định Quốc Công phủ từ hôn, tức giận quá mức thốt ra muốn gả cho cho Định Quốc Công.

Toàn kinh thành đều vì thông tin này mà trở nên xôn xao, náo nhiệt...

Nội dung nhân hiệu: *Kiếp trước kiếp này xuyên qua thời không ngọt văn xuyên sách*

Nhân vật chính: *Khương Ninh Bảo, Tạ Hành / vai phụ: Rất nhiều / cái khác: không*

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên thai 16 năm mới biết mình là nữ phụ

Triều Đại Việt, Càn Nguyên năm thứ hai.

Trời vào xuân hoa nở thời tiết trở nên tốt hơn, không khí dù còn lạnh vẫn chớm ấm, gió nhẹ lay động cánh hoa, hương hoa nhàn nhạt lắng lơ trong không khí.

Tia nắng ban mai vừa ló dạng, mặt trời cũng bắt đầu chậm rãi mọc lên từ hướng Đông.

Tôi ở ở Trường Ninh Bá phủ đã bắt đầu bận rộn, chạy nhộn nhịp trong các viện, trong phủ dần dần náo nhiệt lên.

một sân vắng im ắng âm u nhưng thanh nhã ở phía Tây, sân viên to như thế này mà lại không có một tôi tớ nào đi ngang qua.

Bên trong phòng, trên giường lớn có khắc hoa văn, Khương Ninh Bảo đang trong giấc ngủ chậm rãi mở hai mắt ra, đôi mắt của nàng rất đẹp, dung mạo xinh đẹp hoàn mỹ, khí chất dịu dàng trong sáng, cả người toát ra vẻ điềm đạm đáng yêu, làm choc ho bất cứ ai thấy cũng đem lòng yêu mến.

"thật đúng là xuyên sách?"

Khương Ninh Bảo xốc chấn lên, sau đó ngồi ngay ngắn ở bên giường, mày cau lại, trong đôi mắt hiện lên sự khiếp sợ cùng khó tin, sau khi ngồi yên lặng một lúc thật lâu, nàng mới vén màn lụa lên, với tay lấy một chiếc áo khoác rồi bước xuống giường, mang hài thêu hoa, tiện tay đem mái tóc dài đến eo dùng dây cột tóc buộc lại.

Lúc này, cánh cửa ken kết mở ra, một nha hoàn mặc y phục màu xanh đang rón rén xuất hiện trong phòng, nhìn thấy người trong phòng đã tỉnh, thanh âm mang theo chút kinh ngạc.

"Tiểu thư đã tỉnh rồi ư?"

Khương Ninh Bảo đưa mắt nhìn người mới tới, nở nụ cười nhẹ, khẽ gật đầu, bước đến lấy cảnh dương liễu được chế thành bàn chải đánh răng, bên trên có thoa được được bảo chế thành bột bắt đầu đánh răng súc miệng.

Sau khi hoàn tất các bước súc miệng, Khương Ninh Bảo bắt đầu rửa mặt.

Nhìn khuôn mặt tỉnh xảo được chậu nước chiếu ra, Khương Ninh Bảo hơi ngẩn người, khuôn mặt xinh đẹp mòng manh này dù nàng đã nhìn hơn mười

năm mà vẫn không thể quen được.

Đời trước, Khương Ninh Bảo có tướng mạo xinh đẹp rực rỡ, khí chất đầy mạnh mẽ, ai ngờ sau khi xuyên vào thai, tướng mạo lại đi theo một hướng cực đoan, thành một mỹ nhân yếu đuối.

Cho dù có đang nổi giận thì cũng nhìn thành mỹ nhân đang hờn dỗi.

Với tướng mạo như thế này rất dễ làm cho nam nhân thương tiếc, nhưng lại làm cho nữ nhân nảy sinh lòng đố kị.

Khương Ninh Bảo khẽ thở dài, không nhìn bóng mặt trong nước nữa, thuận thực rửa mặt xong, tiếp nhận khăn mặt mà tỷ nữ đưa qua lau sạch sẽ, tỷ nữ đứng ở bên cạnh giọng cười, thấp giọng nói: "Tiểu thư, điểm tâm là cháo thịt gà mà ngài thích ăn."

nói xong, tỷ nữ cúi đầu xuống, nhanh chóng đem cháo thịt gà trong lồng đựng com ra.

Cháo thịt gà rất thơm, có thể thấy được đầu bếp nấu cháo có tay nghề rất tốt.

Làm đại tiểu thư con dòng chính thất của Trường Ninh Bá phủ, Khương Ninh Bảo từng mặc lụa là gấm vóc, ăn sơn trân hải vị, nhưng đó là đã từng, từ ba năm trước đây, cha mẹ của nàng quay về tông tộc tế tổ gặp phải giặc cướp rơi vào vách núi, sống chết không rõ, thì số lượng vật dụng hàng ngày của nàng giảm xuống từng ngày.

Nhất là mấy ngày gần đây, điểm tâm chỉ có một bát cháo.

May mắn vẫn là đầu bếp sành món cháo nhất trong phủ làm ra.

Nhớ đến kí ức mình mới tiếp nhận được từ tối hôm qua, khỏe miệng Khương Ninh Bảo dâng lên tia lạnh lẽo, ngồi ở bên cạnh bàn, chậm rãi uống cháo thịt gà, sau khi chén cháo thịt gà được uống xong thì sắc trời bên ngoài đã sáng rõ.

"Tiểu thư, hôm nay là mười lăm, ngài nên đến Thọ Kim đường thỉnh an lão phu nhân." Tỷ nữ nhìn thoáng qua sắc trời, thu dọn bàn, nhỏ giọng nhắc nhở.

Khương Ninh Bảo nghe tỷ nữ nhắc, khẽ gật đầu, cứ mỗi mười ngày một và mười lăm mỗi tháng nàng đều phải đến Thọ Kim đường thỉnh an lão phu nhân.

"Xuân Hi, đi lấy bộ váy dài màu xanh lam ra đây."

Khương Ninh Bảo chải búi tóc phi thiên, thay đổi một thân váy dài màu xanh lam, bên hông thắt một chiếc hà bao tinh xảo, tỷ nữ vội vàng lấy mấy món đồ trang sức xinh đẹp từ tráp ra mang vào cho tiểu thư.

Cả người nàng thoát nhìn nhỏ nhắn và xinh xắn.

"Đi thôi, đến Thọ Kim đường."

Chủ tớ hai người rời khỏi viện, xuyên qua hành lang cùng vườn hoa, từng nhóm nha hoàn mặc tang phục màu xanh xinh đẹp cung kính hành lễ với Khương Ninh Bảo.

Sau khi Khương Ninh Bảo đi qua, các nàng liền thì thầm to nhỏ.

"Nghe nói hôn sự của Tứ tiểu thư và thế tử gia của phủ Quốc Công bị ngừng lại rồi."

"Nếu như Nhị gia và nhị thiếu phu nhân vẫn còn, Tứ tiểu thư cũng sẽ không lưu lạc đến tình cảnh này."

"Kỳ thật đãi ngộ với Tứ tiểu thư đã là tốt rồi, chỉ giảm bớt vật dụng hàng ngày thôi, lão phu nhân thiện tâm, đã đem đồ cưới của nhị thiếu phu nhân giao đến trong tay Tứ tiểu thư từ lâu rồi."

"Dù nói thế nào Tứ tiểu thư cũng đều là vị hôn thê của thế tử gia phủ Quốc Công, các chủ nhân cũng sẽ không làm quá mức, nhưng đúng là lời đồn đãi bên ngoài quá hoang đường, thế tử gia hẳn là sẽ không từ hôn vì đích nữ của An Viễn Hầu đâu."

"Chuyện này cũng khó mà nói, thật phận hiện nay của Tứ tiểu thư thua xa đại tiểu thư con dòng chính thất của phủ An Viễn Hầu, vị đại tiểu thư kia chắc chắn sẽ không chịu thiệt thòi mà ở phía dưới Tứ tiểu thư."

"thì đó, bây giờ người khắp kinh thành đều nhìn chăm chăm Bá phủ chúng ta."

"..."

Khương Ninh Bảo không để ý đến những lời bàn tán của nhóm nha hoàn, đi thẳng về hướng Thọ Kim đường, lúc đến cửa phòng chính Thọ Kim đường thì gặp Ngũ tiểu thư Khương Minh Dao con đại phòng, người duy nhất vẫn chưa đính hôn.

Khương Minh Dao giọng lãnh đạm khẽ gật đầu chào Khương Ninh Bảo.

"Tứ tỷ."

Ngũ tiểu thư Khương Minh Dao là một mỹ nhân có khuôn mặt tinh xảo, khí chất thanh lãnh, chỉ sinh sau Khương Ninh Bảo một tháng, đang được một đám người hầu ngăn nắp xinh đẹp vây quanh, nhưng trên mặt lại không hề mang theo vẻ đắc ý hoặc kiêu căng.

"Ngũ muội." Khương Ninh Bảo đáp lễ bằng một nụ cười ôn nhu, nhìn mong manh sợ hãi, làm cho người thương tiếc.

Hai vị đích tiểu thư gặp nhau, một bên là tỷ nữ tở đông đảo, tiền hô hậu ủng; một bên chỉ có hai chủ tớ lẻ loi trợ trợ.

Đãi ngộ khác biệt rõ rệt đến mức khiến cho người thôn thức không thôi.

Khương Ninh Bảo lại không thèm để ý đến, bởi bản thân nàng vốn cũng không thích có quá nhiều người hầu hạ, từ khi cha mẹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ba năm trước, hạ nhân trong phủ đa số đều bám sang những chủ nhân có tương lai khác.

Ở lại bên cạnh nàng, chỉ có tỷ nữ Xuân Hy này.

Tiểu nha hoàn vén rèm lên, cung kính nói: "Hai vị tiểu thư mời vào."

Khương Minh Dao liếc nhìn Tứ tỷ mềm mại yếu đuối một cái, hàng mày khẽ cau lại, dời ánh mắt đi, vẻ mặt thản nhiên đợi nàng bước vào phòng trước, mới chuyển bước vào sau.

Khương lão phu nhân Trương Ninh bá từ trước đến nay không thích thứ nữ con di nương, có thể tới Thọ Kim đường thỉnh an chỉ có cháu gái con chính thất của hai phòng, nhóm con trai trưởng trừ tuổi nhỏ a, còn lại thì tất cả đều đang ở thư viện học hành hoặc đến phủ nhận việc.

Ở một năm trước, sau khi đích trưởng nữ đại phòng xuất giá, thì mỗi lần đến Thọ Kim đường thỉnh an chỉ còn có hai người Khương Ninh Bảo và Khương Minh Dao cùng Đại phu nhân trong phủ.

Đàn hương lượn lờ trong phòng chính của đại sảnh.

Khương lão phu nhân ngồi nghiêm chỉnh ở bên trên cao đường, trên người mặc bộ y phục màu tím đậm thêu hoa, tóc bạc trắng được búi tỉ mỉ, gương mặt diễm diễm hiên lãnh, nếu không phải trong mắt có tia sáng sắc bén thì ai cũng đều sẽ nghĩ đây chính là lão phu nhân mặt mũi hiên lãnh.

Đứng bên cạnh bà là một mỹ phụ trung niên phóng khoáng, mặt mày không khô, đây chính là Đại phu nhân Trương thị, đương gia của Trương Ninh Bá phủ, mẫu thân của Khương Minh Dao.

Khương Ninh Bảo khẽ nhắc váy, chậm chậm đi lên trước hướng Khương lão phu nhân đang ngồi trên chính đường, quỳ gối hành lễ.

"Ninh Bảo thỉnh an tổ mẫu, Đại bá nương."

Khương Minh Dao vẫn mang vẻ thanh nhã lãnh đạm bước đến thỉnh an. "Minh Dao thỉnh an tổ mẫu, mẫu thân."

Khương lão phu nhân nhìn hai cháu gái có khí chất khác nhau bên dưới, nở nụ cười hiên lãnh, nhất là đối với Ngũ tiểu thư Khương Minh Dao đại phòng có chút coi trọng.

Khương lão phu nhân tươi cười hỏi thăm tình hình gần đây của Khương Minh Dao, hài lòng gật đầu, sau đó chuyển hướng sang Khương Ninh Bảo, đối với đứa cháu gái đáng thương có vẻ đẹp hòa mỹ, dịu dàng đó, Khương lão phu nhân không kiềm được khẽ cau mày.

Kỳ thật bà cũng không thích cô cháu gái này cho lắm, mỗi lần nhìn thấy Khương Ninh Bảo, đều sẽ làm cho lão phu nhân nhớ tới đám thiếp thất dịu dàng mỏng manh lại cực kì xinh đẹp trong hậu viện của lão Bá gia lúc còn trẻ.

Nhưng cô cháu gái này của bà lại cực kì may mắn, từ nhỏ đã có được mối hôn nhân tốt đẹp.

Mang đến cho Trương Ninh Bá phủ không ít ưu việt, bây giờ hôn sự của nàng xảy ra biến cố, giữ được hay không cũng rất khó nói, dù là giữ được, thì vị trí chính thê đó sợ là sẽ phải dâng hai tay để nhường cho người khác. Khương lão phu nhân nhìn Khương Ninh Bảo với vẻ phức tạp một lúc, hiếm khi mềm lòng mở miệng.

"Từ nhà đầu, những lời đồn bậy bạ ở bên ngoài người không cần để ý, tổ mẫu nhất định sẽ làm chủ cho con, không ai có thể khinh thường, hay làm nhục tiểu thư của Bá phủ chúng ta."

"Mẫu thân nói rất phải, Từ nhà đầu, người cứ thoải mái tinh thần, chuyện chung thân của người sẽ ổn thỏa." Đại phu nhân Trương thị ở bên cạnh cũng không nhịn được lên tiếng trấn an. Nếu nói ở trong phủ này, ai là người hi vọng hôn sự của Khương Ninh Bảo không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhất, thì nhất định đó là Đại phu nhân.

Trương Ninh Bá phủ sang quý, hiện nay là thế gia đang sa sút, chỉ có tước vị, không có thực quyền. Các chức quan của nam nhân trong nhà này đều không cao.

Trước kia, Đại phu nhân là phu nhân Bá phủ lại bị các phu nhân khác cố tình cô lập né tránh, Từ khi vị hôn phu của Khương Ninh Bảo được nhận làm con thừa tự cho Định Quốc Công, thì những quý phu nhân ngày xưa xa lánh, đối đãi lạnh nhạt với bà, bỗng dưng nhiệt tình qua lại thân thiết với bà.

Con gái lớn của bà cũng vì thế này mới được gả vào Hầu phủ. Đại phu nhân hưởng thụ ngon ngọt đương nhiên không muốn hôn sự của cháu gái xuất hiện biến cố, nhất là hiện tại trên dưới của Bá gia đang chuẩn bị lo cho đích thứ tử của bà một chức quan nhỏ.

Kỳ thật Đại phu nhân cũng giống như Khương lão phu nhân, đều không thích dung mạo xinh đẹp động lòng người, nhìn nhu nhược yếu mềm của Khương Ninh Bảo, cùng vì thế nên bà ngầm cho phép hạ nhân giảm bớt đãi ngộ cho đích nữ của nhị phòng, nhưng cũng không làm quá mức.

Việc này Khương lão phu nhân cũng biết nhưng lại mắt nhắm mắt mở cho qua.

Khương Minh Dao lãnh đạm như băng đứng bên cạnh cũng hiếm khi mà lộ ra vẻ thương hại đối với Khương Ninh Bảo, mỗi hôn nhân mà ai ai cũng hâm mộ, và được quá nhiều người nhìn chăm chú của Tứ tỷ cũng không phải là chuyện gì tốt.

An Viễn Hầu phủ thế lớn, Trường Ninh Bá phủ xuống dốc.

Chỉ còn chờ xem Định Quốc Công sẽ quyết định như thế nào.

Theo nàng thấy, hôn sự của Tứ tỷ cùng thế tử phủ Định Quốc Công sợ là sẽ xảy ra biến cố.

Khương Ninh Bảo mỉm cười, dịu dàng ngoan ngoãn gật đầu: "Đa tạ tổ mẫu, Đại bá mẫu." Rủ mắt xuống che giấu lãnh ý chột lóc lên, nàng hoàn toàn không tin Khương lão phu nhân và Đại bá mẫu sẽ làm chủ cho nàng.

Vừa tỉnh dậy, bỗng nhiên biết được mình bị xuyên thành nhân vật nữ phụ ác độc bên trong một quyển sách, nay Khương Ninh Bảo đã chậm rãi thích ứng, nên đương nhiên sẽ hiểu được phần phát triển tiếp theo sau bữa tiệc Đào Hoa Yến là như thế nào, phủ Định Quốc Công sẽ phái người tới cửa từ hôn, sau khi lão phu nhân cùng Đại phu nhân biết được số lượng bồi thường mê người kia, lập tức nhanh không kịp đợi, đã lui việc hôn nhân này thay nàng.

Lúc này, bên ngoài có một tỷ nữ bẩm báo. "Lão phu nhân, Đại phu nhân, Triệu quân gia của phủ Định Quốc công cầu kiến."

Lời vừa dứt, bầu không khí trong phòng chính lập tức rơi vào im lặng một cách kì dị.

Khương Minh Dao liếc nhìn Tứ tỷ đứng bên cạnh mình, gương mặt xinh đẹp mang một vẻ lãnh nhược băng sương lại hiện lên vẻ lo lắng hiếm khi xuất hiện.

Định Quốc công phủ đến đây, e là có ý đồ chẳng lành.

Khương Ninh Bảo đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nhớ đến tình tiết bên trong sách, thăm nghĩ thật đúng là trùng hợp, xem ra hôm nay chính là ngày mà phủ Định Quốc công tới cửa từ hôn, nàng rủ mắt xuống, che dấu một tia sáng vừa loé lên trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Từ hôn và đền bù

Triệu quân gia của Định Quốc Công phủ là một nam nhân trung niên có khuôn mặt gầy gò, nhìn lưng hắn thẳng tắp, bước chân trầm ổn cùng thần thái mang chút sát khí mơ hồ, không khó nhận ra Triệu quân gia cũng là người bước ra từ chiến trường.

Nếu không có kinh nghiệm từ đời trước, Khương Ninh Bảo cũng sẽ không phát giác được Triệu quân gia nhìn khôn khéo này nhưng trên thân còn chưa xoá hết sát khí, nàng không khỏi nghĩ đến người chỉ nghe tên nhưng lại khó có thể gặp— Định Quốc Công, là đường phụ của nam chính Tạ Cảnh Dực, nói tới Định Quốc Công thì toàn bộ dân chúng của triều Đại Việt này không ai không biết.

hắn cũng là người mà Khương Ninh Bảo kính nể nhất.

Năm nay hắn chỉ mới hai mươi tám tuổi mà đã khiến cho địch nhân sợ mất mật mỗi khi nghe nhắc đến Chiến Thần của triều Đại Việt

một nam nhân kiên cường như sắt thép, bảo vệ quốc gia, ai có thể nghĩ tới hai năm sau hắn sẽ bị nội thương bộc phát mà đột ngột qua đời khi đang ở tuổi đẹp nhất của đời người.

Nam chính Tạ Cảnh Dực liền trở thành Định Quốc công mới.

Khương Ninh Bảo nghĩ đến nội dung ký ức xuyên không được tiếp thu kia sau giấc ngủ dài tỉnh lại mà nhẹ nhàng vuốt ve vòng tay hồng ngọc đang đeo trên cổ tay, ním chặt cánh môi màu hồng đào rồi rơi vào trầm tư.

"Lão phu nhân, lần này Triệu mỗ tới cửa là vì hôn sự của thế tử gia và Khương Tứ tiểu thư."

Triệu quân gia không hổ là người đã từng đi lính, vừa đến đã nói thẳng, gọn gàng dứt khoát nói rõ mục đích đến.

Lời vừa nói ra, đại sảnh đột nhiên yên lặng.

Trong lòng Khương lão phu nhân thấp thỏm không yên, một dự cảm không tốt dâng lên từ đáy lòng, bà nhìn thoáng qua cháu gái Khương Ninh Bảo, ung dung thản nhiên hỏi: "Triệu quân gia nói lời này là có ý gì?"

Đại phu nhân Trương thị vận vẹo chiếc khăn trong tay mà đề xuống bất an trong lòng, cười hỏi: "Triệu quân gia, cháu gái nhà ta đã tròn mười sáu, không biết khi nào thế tử gia sẽ thành thân với cháu gái nhà ta?"

Khương Ninh Bảo thu hồi suy nghĩ, đưa mắt lạnh nhạt nhìn Triệu quân gia.

Triệu quân gia nghĩ đến thái độ kiên quyết từ hôn của thế tử gia, hơi nhíu mày, thăm thò dài một tiếng, không kiềm được dâng lên lòng thương hại đối với Từ tiểu thư Khương gia.

"Triệu mỗ phụng mệnh thế tử gia đến đây giải trừ hôn ước của thế tử gia và Khương Từ tiểu thư."

Đại sảnh hoàn toàn vắng lặng, bầu không khí đột nhiên đọng lại. Đám tỷ nữ và ma ma không dám thở mạnh một cái.

Đôi mắt đẹp của Khương Minh Dao hiện lên nét lo lắng, nhìn không được kéo nhẹ tay áo Khương Ninh Bảo, Khương Ninh Bảo nghiêng đầu hướng nàng cười khẽ, trong đôi mắt cực đẹp kia hoàn toàn không có một chút dao động.

Khương Minh Dao sửng sốt. Phản ứng này của Từ tỷ thật là kì lạ quá.

Sau một lúc lâu, Khương lão phu nhân nhấp một ngụm trà, lộ ra một nụ cười cứng ngắt, giọng điệu khô khốc xác nhận lại lần nữa: "Triệu quân gia, người có nói sai hay không, sao thế tử lại có thể giải trừ hôn ước với Từ nha đầu nhà ta chứ?"

Triệu quân gia lắc đầu thờ dài: "Đây là quyết định của thế tử gia."

Khương lão phu nhân lần này đã không còn hy vọng gì nữa, trên mặt khó nén phần nộ, 'Đùng' một tiếng, chén trà khắc chìm vòn hoa nặng nề dằn mạnh lên bàn.

"Triệu quân gia, chuyện từ hôn này liên quan đến danh dự của tiểu thư Bá phủ của lão thân, thứ cho lão thân không đồng ý từ hôn, dù thân phận của đích nữ An Viễn Hầu có cao đến đâu đi nữa, cũng phải thấp hơn cháu gái của lão thân."

"Việc hôn sự này không thể lui!" Khương lão phu nhân giọng điệu kiên quyết, sắc bén nhìn chăm chăm Triệu quân gia, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

"Mẫu thân nói rất đúng, việc hôn sự này không thể lui, cháu gái ta từ trước đến nay tuân thủ nghiêm ngặt lễ pháp, an phận thủ thường, chưa bao giờ làm ra chuyện gì vi phạm phẩm đức, thân phận đích nữ An Viễn Hầu quả thực cao hơn cháu gái nhà ta, người bị hủy hoại trong sạch dưới ánh mắt của bao nhiêu người khác là nàng ta, việc hủy hôn cũng hủy hoại thanh danh của cháu gái ta, vậy vì sao lại phải từ hôn cháu gái ta để thành toàn thanh danh cho vị tiểu thư kia?"

"Chẳng lẽ đang khinh thường cháu gái nhà ta không có cha mẹ che chở?"

"Hành động của Thế tử gia lần này là khinh người quá đáng!"

"Lúc trước việc hôn sự này được định ra như thế nào, chắc hẳn Triệu quân gia cũng rõ ràng, bây giờ thế tử gia muốn giải trừ hôn ước, thật sự là vong ân phụ nghĩa."

Đại phu nhân Trương thị giận tím mặt, giọng điệu tràn đầy khí thế hùng hổ dọa người.

Việc hôn nhân của cháu gái là mối ràng buộc để có thể bám lấy phủ Định Quốc Công, nếu không có mối hôn sự này địa vị của Trường Ninh Bá phủ chắc chắn rớt xuống vực sâu.

Vinh quang Bá phủ phu nhân của bà chắc chắn cũng sẽ không còn. Địa vị của con gái lớn bà ở nhà chồng cũng sẽ rớt xuống ngàn trượng, đây là việc mà Trương thị không thể chịu đựng.

Khương Ninh Bảo nhàn nhạt nhìn tình cảnh trước mắt, trong đôi mắt hiện lên một sự phức tạp, người của Trường Ninh Bá phủ đều không phải ác nhân, nhưng bất cứ ai cũng đều chỉ lo cho ích lợi của bản thân.

Lúc này, Đại phu nhân Trương thị chuyển hướng sang Khương Ninh Bảo, thuận thế vỗ nhẹ tay nàng, trấn an: "Từ nha đầu đừng sợ, Đại bá mẫu sẽ không để ai bức hiếp người đâu."

"Ta tin tưởng tổ mẫu cùng Đại bá mẫu."

Khương Ninh Bảo đáp lại bằng một nụ cười đầy tín nhiệm, trên gương mặt tràn đầy vẻ yếu ớt làm người ta thương tiếc, như một đóa hoa sen duyên dáng trắng trong khiến cho người không thể dời tầm mắt.

Khi Triệu quân gia vừa bước vào đại sảnh đã chú ý đến hai vị tiểu thư, nhưng theo lễ phép cũng không nhìn kĩ.

Lần này mới hiểu Khương Tử tiểu thư bị thế tử gia từ hôn cũng đứng ở trong đó.

Vừa nhìn, đã bị nét đẹp mảnh mai của Khương Ninh Bảo làm kinh ngạc đến bàng hoàng.

Làm Triệu quân gia không khỏi sinh ra chút lúng túng và không đành lòng.

không ngờ Khương Tử tiểu thư, vị hôn thê của thế tử gia lại là tiểu thư yếu đuối có nhan sắc tinh xảo, khiến cho đối phương nhìn không được sinh lòng che chở như thế.

Kỳ thật thế tử gia khư khư cố chấp muốn giải trừ hôn ước, từ hôn với Tử tiểu thư Trường Ninh Bá phủ, Triệu quân gia cũng không đồng ý, Tử tiểu thư Khương gia tuổi đã tròn mười sáu, chỉ đợi định ra hôn kỳ, liền có thể gả vào phủ Định Quốc Công.

Ai ngờ lại xảy ra rui ro.

Trong tiệc Đào Hoa Yến do Thụy Vương phi tổ chức, thế tử gia lại lao xuống dưới nước cứu đích trưởng nữ An Viễn Hầu, bởi vì không muốn hủy hoại trong sạch của đối phương mà nhất định muốn hủy đi mối hôn sự này để cưới đích trưởng nữ An Viễn Hầu.

Lão phu nhân không đồng ý, còn hứa hẹn nói nếu như An Viễn Hầu đồng ý, có thể dùng lễ để cưới đích trưởng nữ An Viễn Hầu làm bình thê, nhưng thế tử gia lại quý suốt một ngày trong viện của lão phu nhân, làm cho lão phu nhân không thể không đồng ý.

Trong lòng Triệu quân gia rất không thoải mái, đối với hắn, lão phu nhân và Quốc Công Gia mới là chủ nhân chân chính trong phủ, thế tử gia chỉ là từ dòng chính của nhị phòng Tạ gia, được nhận về làm con thừa tự mà trở thành thiếu chủ từ.

Huống hồ thế tử gia vẫn chỉ là nằm ở quyết định riêng, Quốc Công Gia vẫn chưa dâng tấu chương để định ra danh phận của thế tử, chỉ là *hữu danh vô thực*.*.

*Hữu danh vô thực: Chỉ có tiếng nhưng trong thực tế không có gì.

Nhưng nghĩ đến tình huống của Quốc Công Gia thì vị này thế tử gia này nếu không có gì ngoài ý muốn, nhất định sẽ là chủ nhân của Quốc Công phủ trong tương lai.

Triệu quân gia thăm thờ dài không thôi.

"Chuyện từ hôn đối với Tử tiểu thư quý phủ là ý định riêng của thế tử gia, Quốc Công Gia cũng không biết chuyện này, lão phu nhân nhà chúng tôi không thể lay chuyển được thế tử gia, mới đồng ý cho Triệu mỗ tới cửa từ hôn."

Triệu quân gia cũng không muốn cho lão phu nhân cùng Quốc Công Gia gánh tiếng xấu này, nên lên tiếng giải thích.

Đại phu nhân Trương thị nghe được Triệu quân gia nói, lần nữa vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Khương Ninh Bảo, sắc mặt nặng nề xoay người lại mà, tràn đầy tức giận trừng mắt nhìn Triệu quân gia, bà cười lạnh "Thế tử gia của phủ Định Quốc công quả là oai phong nhĩ, nói từ hôn liền từ hôn, hắn có bao giờ nghĩ tới nếu từ hôn thì nữ nhân sẽ bị thương tổn tới bậc nào không, dù là sai là nhà trai, nhưng sau khi từ hôn, thì cháu gái ta làm sao có thể còn tìm được mối lương duyên nào nữa?"

Mặt già của Triệu quân gia cứng lại, rồi ửng đỏ, bờ môi giật giật, muốn phản bác nhưng lại không thể nào nói ra, việc này nói cho cùng là thế tử gia đuối lý trước.

"Cái này... Cái này, dựa hái lúc còn xanh thì sẽ không ngọt, thế tử gia muốn từ hôn, thì đám hạ nhân như chúng tôi cũng chỉ có thể làm theo, nhưng lão phu nhân nói, sẽ bồi thường cho tiểu thư của quý phủ."

Chân mày Khương Ninh Bảo giật giật, liếc nhìn Triệu quân gia, lòng thầm nói rốt cuộc cũng đã đến.

Trong sách, nam chính vì từ hôn nên đem ra đền bù rất phong phú, bởi vì nữ chính trong nguyên tác là trọng sinh, và đây cũng là điểm bắt đầu cho con đường hắc hóa của nữ phụ ác độc Khương Ninh Bảo.

Là một nữ phụ ác độc với gương mặt bạch liên hoa yếu ớt, nàng thực sự đã sử dụng gương mặt xinh đẹp yếu đuối của mình cùng với những âm mưu hiểm độc vô cùng nhuần nhuyễn.

Khương Ninh Bảo nghĩ đến "Minh" ác độc điên cuồng trong sách mà đôi mắt hiện lên tia sáng đầy hứng thú

Và lại, nói cho đúng hơn thì nàng với nữ phụ ác độc trong nguyên tác, đều không cùng một loại người, trong ngoài không đồng nhất.

Đúng là thú vị thật.

Đại phu nhân Trương thị nghe vậy sững sờ, chiếc khăn trong tay lại bị xoắn lại, Khương lão phu nhân liếc qua Triệu quân gia, nâng chén trà lên nhấp một miếng trà, trên mặt không hề biểu hiện gì.

"Đền bù?"

một thanh âm trong vắt ngọt ngào đột nhiên vang lên, tầm mắt của mọi người không khỏi cùng nhau nhìn về hướng tiếng nói phát ra, là người trong cuộc, Khương Ninh Bảo nhỏ bé yếu đuối.

"Triệu quân gia nói ta nghe thử, thế tử gia rốt cuộc muốn đền bù ta như thế nào?"

Khương lão phu nhân khẽ nhủ mảy, trong lòng dâng lên cảm giác quái dị, không kiềm được mà quan sát đứa cháu gái yếu đuối mà ai cũng có thể khi dễ này, cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

"Từ nhà đầu, người cứ thả lỏng tinh thần, việc này tổ mẫu chắc chắn sẽ làm chủ cho người, dù có đền bù có nhiều đến đâu thì cũng không thể quan trọng bằng danh dự của người."

Môi Trương thị mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì.

"Đa tạ tổ mẫu." Khương Ninh Bảo dịu dàng thi lễ, nở nụ cười điềm đạm, trong lòng lại thầm nói, lát nữa lão phu nhân sẽ tự mất mặt vì lời nói của mình.

Khương Ninh Bảo nghiêng đầu, đôi mắt xinh đẹp hững hờ nhìn Triệu quân gia.

"Triệu quân gia, người còn chưa nói cho ta biết, phủ Quốc Công sẽ đền bù cho ta như thế nào."

"Thưa Tứ tiểu thư, thế tử gia có hứa, nếu như Tứ tiểu thư đồng ý hủy mối hôn sự này, ngài ấy sẽ nhận tiểu thư là muội muội, sẽ ghi tên tiểu thư vào gia phả, đợi đến khi Tứ tiểu thư xuất giá, thế tử gia sẽ tặng một phần đồ cưới phong phú."

"Tứ tiểu thư, một khi ngài thành muội muội của thế tử gia, chính là đại tiểu thư của phủ Quốc Công, thân phận của ngài cũng lên cao như nước đầy thuyền, thì tìm một mối lương duyên mới cũng không phải chuyện khó."

Mắt của Triệu quân gia thoáng hiện vẻ không đành lòng, kiên trì kể hết những bồi thường mà thế tử gia đã hứa, nhưng khi đối diện với Khương Tứ tiểu thư mỹ lệ yếu đuối này thì cảm thấy đồng tình không thôi.

Từ vị hôn thê biến thành muội muội, cũng chỉ có thế tử gia mới nghĩ ra, nhưng không thể không nói, đây là sự bồi thường làm cho người ta khó mà cự tuyệt.

Trưởng Ninh Bá phủ sang quý hiện tại đang là thế gia sa sút, dựa vào quan hệ thân gia với phủ Quốc Công, mới kéo dài vinh quang của Bá phủ, một khi mất đi mối hôn nhân với phủ Quốc Công, Trưởng Ninh Bá phủ liền sẽ trở về nguyên hình mà không ngóc đầu lên được.

Triệu quân gia vừa nói xong, mọi người trong đại sảnh thần sắc khác nhau.

Khương lão phu nhân vừa mới buông lời nói cho dù đền bù có nhiều đến cỡ nào cũng không quan trọng bằng danh dự thì giờ đây thần sắc hơi động, bà nâng chén trà lên nhấp một miếng trà, lặng im không nói, giống như đang suy tính lợi hại.

Đại phu nhân Trương thị thì gần như ngừng thở, mắt lóe lên, dùng thấy vừa rồi bà dùng những lời lẽ nghiêm khắc kiên quyết muốn bảo vệ mối hôn nhân cho cháu gái vừa mất đi song thân của mình, kỳ thật trong lòng Trương thị đã sớm biết, mối hôn sự này của cháu gái e là không xong, nói cho cùng vẫn là vì ích lợi của mình.

Chỉ cần cháu gái thành muội muội của thế tử gia của phủ Quốc Công, tiếp tục có mối quan hệ họ hàng với phủ Quốc Công, thì Dao Nhi của bà mới có thể gả đến chỗ tốt, địa vị con gái lớn của bà tại nhà chồng cũng sẽ không bị dao động.

Trong đại sảnh là một mảnh vắng lặng.

Triệu quân gia lẳng lặng chờ đợi, cực kì kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Điều kiện từ hôn của Khương Ninh Bảo

trên giá Thanh Hoa Triền Chi nằm trong một góc của phòng khách là lư hương có đốt đàn hương, khói bay lượn lờ.

Đuôi mắt Khương Ninh Bảo cong lên một cái, lặng lẽ đem thần sắc khác thường của lão phu nhân, Đại bá mẫu Trương thị thu vào trong mắt, nòng rú mắt xuống, quả nhiên tình tiết cũng y như trong sách viết, đền bù của từ hôn chính là làm muội muội của hấn, đại tiểu thư của phủ Quốc Công.

Nếu như người bị từ hôn không phải là nàng, Khương Ninh Bảo ắt sẽ khen lên một tiếng tốt.

Có hôn ước với vị hôn thê không có song thân, tất cả hôn nhân đại sự đều phải do Khương lão phu nhân cùng đương gia phu nhân của Bá phủ định đoạt.

Tạ Cảnh Dực không hổ là nam chính trong sách, hoàn toàn hiểu thấu suốt tất cả tâm tư của Khương lão phu nhân.

Nguyên nhân căn bản mà Khương lão phu nhân cùng Đại phu nhân Trương thị không muốn từ hôn đó chính là không muốn mất đi núi dựa lớn của phủ Quốc Công, nếu như Khương Ninh Bảo thành đại tiểu thư phủ Quốc Công, được ghi vào gia phả Tạ gia, Trương Ninh Bá phủ vẫn có thể nhờ vào đó bám lấy chiếc thuyền lớn là phủ Quốc Công này.

Thời khắc này, ý nguyện cá nhân của người trong cuộc là Khương Ninh Bảo đã không còn quan trọng nữa.

Lợi ích của gia tộc lớn hơn tất cả.

Khương Ninh Bảo rũ mắt xuống, giả bộ thấp thỏm cắn môi dưới, không ai chú ý tới đáy mắt nàng hoàn toàn không một tia dao động.

Lúc này, người cầm quyền hậu viện Trương Ninh Bá phủ —— Đại phu nhân Trương thị mở miệng phá vỡ im lặng.

"Mẫu thân, ngài xem việc hôn nhân của Tứ nha đầu có phải là nên bàn bạc kỹ hơn?"

Khương Minh Dao mạnh mẽ nhìn về phía mẫu thân của mình, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng như băng giá hiện lên sự kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới người sinh lòng dao động đầu tiên lại sẽ là mẫu thân.

Nàng cắn cắn môi, cúi đầu xuống không dám nhìn Tứ tỷ, sợ sẽ thấy Tứ tỷ ánh mắt hoảng sợ của mình.

Làm đại tiểu thư Quốc Công phủ tuy tốt, nhưng bị từ hôn cuối cùng vẫn tổn hại thanh danh của nữ nhân.

Dù sau này có gả cho ai, cũng sẽ không lau được vết bẩn này.

Ban đầu, có lẽ nhà chồng vì nề mặt phủ Định Quốc công mà không chê trách, nhưng thời gian lâu dài, khó tránh khỏi sẽ sinh ra ý nghĩ khác.

Dù sao Tứ tỷ cũng không phải huyết mạch của Tạ gia.

Phủ Định Quốc công có thể bảo hộ nàng suốt cả đời sao?

Khương Minh Dao không tin mẫu thân không nghĩ qua chuyện này.

Khương lão phu nhân sau khi trải qua một phen nghĩ sâu tính kỹ, thì trong lòng thật sự đã nghiêng về việc từ hôn để nhận bồi thường, nhưng bà lại không tiện mở miệng, đề nghị của Đại phu nhân Trương thị tương đối hợp ý bà, lão phu nhân liếc qua Khương Ninh Bảo đang bất an lo lắng, mắt tự nhiên dờn đánh mắt.

"Xác thực nên bàn bạc kỹ hơn."

Lời vừa thốt ra, hoàn toàn là vớt hết mặt mũi của lão phu nhân, vừa mới nghiêm khắc nói với cháu gái là danh dự quan trọng hơn tất cả, thế mà, chưa uống xong chung trà liền đã lật lọng, đám tỷ nữ và ma ma trong đại sảnh cố gắng thu nhỏ cảm giác về sự tồn tại của chính mình.

Trương thị trong lòng buông lỏng, mẫu thân đồng ý là được, ý kiến của cháu gái không quan trọng, bà chuyển sang hướng Triệu quản gia, cẩn thận mở miệng thăm dò: "Triệu quản gia, thế tử gia đưa ra đền bù, không biết ý của Tạ lão phu nhân cùng Quốc Công Gia như thế nào?"

Tuy nói Khương Ninh Bảo sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng thời điểm xuất hiện tình cảnh này, lòng của nàng đột nhiên lạnh lẽo, nếu như bây giờ cha mẹ vẫn còn, cho dù nàng không thêm đề ý, nhưng có từ hôn hay không không phải do Đại bá mẫu làm chủ.

Làm sao Triệu quản gia không nhìn ra được ý định của Khương lão phu nhân và phu nhân Trương Ninh Bá phủ, trông mắt lại liếc nhìn Khương Tứ tiểu thư không nói, thăm thò dài, thế tử gia quả nhiên liệu sấm rền, nhưng hẳn không thể không dựa theo ý tứ của thế tử gia, nên một lần nữa kiên trì ném ra một đền bù nữa khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

"Lão phu nhân nhà ta đồng ý đề nghị của thế tử gia, đồng thời sau khi kết thúc hôn nhân này sẽ cho quý phủ một chức viên ngoại lang bên Công bộ, không biết ý của lão phu nhân như thế nào?"

Công bộ viên ngoại lang là chức quan từ Ngũ phẩm.

Đại phu nhân Trương thị hít thở dồn dập, ngực bà ta vì quá kích động mà đập thình thịch không ngừng, ngay cả mắt cũng tái luôn.

Bà sinh cho Bá gia hai trai và hai gái, nhưng hai đứa con trai nhà bà lại không nên thân, trưởng tử tư chất bình thường, tuổi đã hơn hai mươi, mười năm khổ học trải qua nhiều lần thi cử nhưng lại chưa thể đỗ đạt công danh, nhưng trưởng tử có thể kế thừa Bá phủ, thứ tử từ khi bỏ thi khoa cử ở năm nay thì không biết tương lai sẽ đi về đâu. Bá gia lo trên lo dưới chỉ mong hân có được chức quan quyền, lúc đầu vì nề mặt của phủ Quốc công nên việc này rất dễ xử lý.

Nhưng xảy ra chuyện ở Đào Hoa Yên, nhìn thấy thái độ của thế tử phủ Quốc Công coi trọng đích nữ An Viễn Hầu, tất cả mọi người đều ôm thái độ bàng quang đứng xem sự việc diễn ra, vốn đã định cho thứ tử của bà ngồi vào cái ghế quan thất phẩm đang trống, lại chậm chạp không ai đưa ra quyết

định.

Đại phu nhân Trương thị vì chuyện này đã lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên, hiện tại đột nhiên có chức quan Ngũ phẩm rơi xuống trước mắt, thì làm gì còn tâm tư mà lo lắng cho cháu gái nữa, hận không thể hủy hôn ngay lập tức.

Bà hít một hơi thật sâu, đề xuống kích động trong lòng, nôn nóng mở miệng.

"Mẫu thân, phủ Quốc Công đã biểu hiện đầy đủ thành ý, chúng ta cũng không thể được voi đòi tiên, hay là đồng ý đi?"

nói xong, Trương thị có chút xấu hổ nờ nọ cười áy náy với Khương Ninh Bảo: "Tứ nha đầu, người đừng trách bá mẫu, bá mẫu cũng là vì muốn tốt cho người, làm đại tiểu thư của phủ Định Quốc công thì vẫn tốt hơn nhiều so với làm tiểu thư của Bá phủ."

Người thân của nàng thật tốt mà.

Lợi ích thì Trường Ninh Bá phủ chiếm hết, thanh danh tổn hại thì nàng gánh chịu.

Nếu như cha mẹ vẫn còn sống...

Khương Ninh Bảo không kiềm được nhớ đến cha mẹ đã qua đời của mình, đại ca đang cố gắng học hành ở thư viện Thanh Sơn, trong lòng cười khổ một tiếng, nàng và đại ca Khương Cần rất thân nhau, Khương Cần sớm đã thi đậu công danh tú tài, bây giờ đang ở thư viện để học chăm chỉ chuẩn bị cho kì thi Hương, cô thi đậu cử nhân, đề vực dậy chi thứ hai, để có nàng có thể xuất giá nờ mảy nờ mặt.

Đáng tiếc hắn không biết muội muội của mình đã bị vị hôn phu từ hôn.

Nghĩ đến nội dung trong sách nói về kết cục của tất cả mọi người ở chi thứ hai, lòng của Khương Ninh Bảo càng thêm lạnh giá.

Đại phu nhân Trương thị bị nàng nhìn đến chột dạ, nhìn không được ngấm sinh tức giận, thầm nghĩ, cháu gái này thật sự là không biết tốt xấu, bà chuyển hướng sang lão phu nhân đang trầm mặc không lên tiếng, lo lắng kêu một tiếng: "Mẫu thân!"

Sắc mặt Khương Minh Dao hơi đổi, mẫu thân làm ra hành động này làm nàng cực kỳ lúng túng, nhắm lại mắt không dám nhìn Tứ tỷ nữa, nàng sợ, nàng sợ sẽ nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của Tứ tỷ.

Trong lòng Khương lão phu nhân vốn đã dao động bây giờ càng thêm kiên định, dùng một cháu gái không thích đem đổi thành sự nghiệp tương lai của cháu đích tôn, ai cũng sẽ chọn về sau.

Chỉ là bà lại không thể đồng ý nhanh như thế được, lão phu nhân quan tâm nhất là thể diện. Vừa rồi bà đã tự vất mặt mũi hết một lần, tuy chỉ nói lập lờ nước đôi là bàn bạc kỹ hơn, nhưng nếu bây giờ quá nôn nóng đồng ý từ hôn, không khỏi làm cho người ta có ấn tượng xấu. Bởi trong đại sảnh còn có không ít tỷ nữ và ma ma đang đứng.

hiện tại dâu trưởng của bà lại hành động nôn nóng như thế, lão phu nhân tức giận thầm mắng một tiếng ngu xuẩn, khôn khéo tinh táo của ngày thường đều cho chó ăn rồi sao?

thật lâu không thấy lão phu nhân trả lời, sắc mặt của Đại phu nhân Trương thị trầm xuống.

Triệu quản gia mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm chờ đợi, khóe mắt lại nhìn thấy trên gương mặt Khương Tứ tiểu thư nhỏ bé mong manh yếu đuối kia bình tĩnh không lay động, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác có gì đó không đúng.

Phản ứng của tiểu thư Khương Tứ rất lạ thường.

Sau một lúc lâu Khương lão phu nhân nhìn không được mà trừng mắt liếc Trương thị, nghiêm khắc nói: "Trương thị, Tứ nha đầu là đích tôn nữ của ta, hôn sự của con bé ta tự biết sắp xếp, người cứ bình tĩnh đừng nóng vội."

Sắc mặt Đại phu nhân Trương thị trắng nhợt, lộ ra vẻ lo lắng, mẫu thân nói lời này là có ý gì?

"Tổ mẫu, việc liên quan đến hạnh phúc của cháu gái, không bằng hãy nghe cháu nói một lời trước, có được không?"

Khương Ninh Bảo đột nhiên cười nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm uyển chuyển êm tai, trong lời nói lại không hề có chút tức giận và không cam lòng nào.

Triệu quản gia thấy Khương Tứ tiểu thư này rốt cục cũng đã mở miệng, nhìn không được cảm thấy tò mò.

Cháu gái luôn ngoan ngoãn từ trước đến nay lại đột nhiên lên tiếng vào lúc này, lão phu nhân cảm thấy giật thót mình, bà nhú mảy, trong mắt lóe lên sự không vui, vì đang ở trước mặt Triệu quản gia nên không thể trách cứ Khương Ninh Bảo, chỉ có thể thần nhiên gật đầu: "Tứ nha đầu cứ nói."

Khương Ninh Bảo mỉm cười, nét nhát gan yếu ớt trên gương mặt đã tan mất: "Tổ mẫu, cháu gái có thể đồng ý từ hôn, dù sao kết thân là chuyện tốt để kết nối hai họ lại với nhau, nhưng nếu thế tử gia đã không thích cháu, thì cháu cũng không phải là người thích ép buộc."

Khương lão phu nhân cảm thấy buồn lòng, lời nói này của Khương Ninh Bảo quá kịp thời, tránh cho lão phu nhân phải lâm vào thế khó xử, trên khuôn mặt già không khỏi lộ ra một nụ cười từ ái.

"Tứ nha đầu, người có thể nghĩ như vậy, rất tốt!"

Đại phu nhân Trương thị âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang treo trên cao của bà đã hạ xuống, chỉ cần cô cháu gái này của bà không liều mạng bám chặt mối hôn sự này không buông là được. Việc hôn nhân tuy thất bại, nhưng có thể trở thành muội muội của thế tử gia, Trương Ninh Bá phủ của bọn họ vẫn có thể được nhờ như cũ.

Điều quan trọng nhất là thứ tử của bà có thể có được một chức quan từ Ngũ phẩm.

Trong lòng Đại phu nhân Trương thị, chức quan này đã là vật trong lòng bàn tay của thứ tử, hoàn toàn không nghĩ tới Khương Ninh Bảo cũng có một ca ca văn thái phong lưu, tài hoa hơn người.

"Tổ mẫu, cháu không muốn làm muội muội của thế tử gia." Khương Ninh Bảo vờ không nhìn thấy thần sắc đang khẽ buông lỏng của Trương thị, ngẩng đầu nhìn Khương lão phu nhân không hề chớp mắt, bình thản nói.

Vừa dứt câu nói, sắc mặt ôn hòa của Khương lão phu nhân bỗng dưng trầm xuống, xem chút đã ném chén trà trong tay về hướng Tứ nha đầu mà bà không thích từ trước đến giờ, tức giận nói: "Hồ đồ!"

Đại phu nhân Trương thị trừng Khương Ninh Bảo một chút, âm thầm tức giận cháu gái này hồ đồ, không biết tốt xấu.

Làm đại tiểu thư của phủ Định Quốc Công, thì công chúa hay quận chúa cũng phải coi trọng mấy phần mà đưa ra ý định kết giao.

Cháu gái này thật sự là bị mờ heo che nên tâm trí mê muội.

Ngu tới mức làm cho người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Đại phu nhân Trương thị không nhận được nhìn thoáng qua Dao Nhi dung mạo mỹ lệ khí chất thanh lãnh bên người, nếu chuyện tốt như vậy mà rơi xuống trên người nữ nhi nhà bà thì tốt biết bao nhiêu.

Đáng tiếc nữ nhi không có được may mắn đó.

"Triệu quân gia, có thể từ hôn, nhưng ta không muốn làm muội muội của thế tử gia, không bằng đổi sang điều kiện bồi thường khác, có được không?"

Khương Ninh Bảo không hề vì con giận của Khương lão phu nhân dọa sợ, nằng đem ánh mắt chuyển về hướng Triệu quân gia, khẽ vuốt ve vòng tay hồng ngọc đang đeo trên cổ tay, êm ái hỏi.

Triệu quân gia khẽ gạt mình, tò mò hỏi: "không biết Tứ tiểu thư muốn đổi điều kiện gì?"

"Thế tử gia thật lợi hại, có thể đưa đến đền bù khiến cho người ta không thể nào cự tuyệt, ta đã hiểu hẳn quyết tâm thế nhất định phải từ hôn, nhưng ta lại không cam lòng, dựa vào điều gì mà vị hôn thê chính thức như ta phải thoái vị nhường cho Dương Thụ Thanh, chỉ vì gia thế của ta thấp hơn nàng ấy, nên phải chịu thua thiệt mà nhường đường cho nàng ấy sao?"

"Ta không đồng ý, cho nên ta quyết định, có thể từ hôn nhưng ta muốn gả cho Định Quốc Công, giam ở trên đầu bọn họ, Triệu quân gia, điều kiện ta muốn đền bù chỉ có bấy nhiêu."

Khương Ninh Bảo cười tủm tỉm nhìn Triệu quân gia, ngữ điệu không nhanh không chậm, nhưng những lời nói ra làm cho những người có mặt ở đây sợ hãi tới cùng.

Triệu quân gia cũng hoảng sợ.

Còn tưởng rằng Khương Tứ tiểu thư là người yếu đuối, không biết hôn giận có thể khinh thường, bị người ta từ hôn đều có thể nhận xuống, thì ra là chờ đến lúc này.

Khương lão phu nhân cùng Đại phu nhân Trương thị kinh hãi bởi Khương Ninh Bảo dịu ngoan ngày thường nay đột nhiên trở nên sắc bén. Khương Minh Dao mạnh mẽ nhìn về phía Tứ tỷ đang rút đi khí chất yếu đuối trên người, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Đây là Tứ tỷ tính tình dịu dàng yếu đuối động lòng người đó sao?

không chỉ các nàng không dám tin, đám tỷ nữ mà trong đại sảnh càng tròn mắt không thể khép miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Có Thể gả cho Định Quốc Công, dù có chết cũng không hối hận

Tại triều Đại Việt, ai không biết Định Quốc Công Tạ Hành là đứa con mồ côi cha từ trong bụng mẹ, là một nam nhân danh tiếng lẫy lừng nhưng chứa đầy sát khí khiến người người e sợ tránh xa.

Lúc Định Quốc Công vừa sinh ra đời, Tạ lão phu nhân xem chút rong huyết mà ra đi, trùng hợp có một vị cao tăng đắc đạo đi ngang qua, nhìn thấy sát khí tận trời phát ra từ người Định Quốc Công sinh, nên tự mình ôm Định Quốc Công đi, lúc đó Tạ lão phu nhân mới nhận về một cái mạng.

Nhưng điều làm cho mọi người cảm thấy lạ là vị cao tăng kia lại không hề yêu cầu Định Quốc Công trốn vào phật môn để tiêu trừ sát khí, mà ngược lại tập hợp mười vị cao tăng đắc đạo bỏ ra chín chín tám mươi một ngày giúp hắn khai quang, còn thêm một chuỗi phật châu bằng gỗ từ đàn để mang trên cổ tay, mới miễn cưỡng trấn áp sát khí phát ra từ trên người hắn.

Khi Định Quốc Công mười hai tuổi, một mình rời nhà đến chiến trường ở biên cương, chỉ mới vài năm thôi đã lập nên chiến công hiển hách, làm cho địch nhân nghe tin đã sợ mất mật, không dám xâm phạm nữa, được tiên đế phong làm Định Quốc Công trẻ tuổi nhất thời bấy giờ, bảo vệ triều Đại Việt, trở thành Chiến thần trong lòng dân chúng triều Đại Việt.

Đáng tiếc cho dù Định Quốc Công là một nam nhân mạnh mẽ, khí thế oai hùng nhưng vẫn không có nữ nhân nào có thể đến gần. Ngay cả Tạ lão phu nhân là mẫu thân của hắn cũng không thể, một khi tới gần Quốc Công Gia, nhẹ thì bị bệnh liệt giường, nặng thì mất mạng.

Khi Định Quốc Công đến tuổi thành gia lập thất, từng có không ít quý nữ không tin vào số mệnh, điên cuồng theo đuổi Định Quốc Công, nhưng đáng tiếc kết quả cũng không tốt.

Chết cũng có mà bệnh nặng cũng có, nên cuối cùng không có nữ tử nào dám tiếp cận Định Quốc Công nữa.

Quyền thế ngập trời là quan trọng nhưng tánh mạng vẫn quan trọng hơn.

không còn sống thì cần quyền thế để làm gì.

hiện tại, tất cả người hầu bên người Định Quốc Công đều là binh sĩ bước ra chiến trường, tràn đầy khí thế nam nhi mạnh mẽ, nhưng vài ngày cũng phải thay đổi một lần, không ai có thể theo hầu bên cạnh Định Quốc Công lâu dài được.

Đây là sự thật mà tất cả mọi người đều biết.

hiện tại, một Khương Ninh Bảo yếu đuối mỏng manh, giống như chỉ cần có một trận gió liền có thể thổi bay lại kiên cường nói muốn gả cho Định Quốc Công, tất cả mọi người ở đây đều đang âm thầm suy đoán, chẳng lẽ Tứ tiểu thư bị thể tử gia từ hôn nên kích động đến điên rồi, nên mới có thể mất lý trí nói ra câu đó.

Khương lão phu nhân tỉnh táo lại, bỗng nhiên vỗ bàn một cái: "không được!"

Tuy nói năm nay Định Quốc Công Tạ Hành chỉ mới hai mươi tám tuổi lại quyền cao chức trọng, nhưng nếu vừa gả qua liền mất mạng, không, có lẽ chưa kịp gả, chỉ cần tiếp xúc với Định Quốc Công tầm vài ngày, nói không chừng người đã không còn, như vậy sẽ đứt đi mối liên quan hệ với Trương Ninh Bá phủ, còn không bằng làm đại tiểu thư của phủ Quốc Công để mối quan hệ hai bên càng tiến thêm một bước.

trên gương mặt lạnh lùng từ trước đến nay của Khương Minh Dao hiện lên chút bối rối.

Sao... Sao Tứ tỷ lại hồ đồ như thế, lấy tính mạng của mình ra để nói đùa, nàng liền vội vàng nắm chặt tay của Khương Ninh Bảo lại, khẩn trương dịu dàng khuyên nhủ.

"Tứ tỷ, tỷ đừng nói mê sảng, Định Quốc Công không phải chúng ta trèo cao nổi."

"Tổ mẫu, chuyện liên quan đến chung thân đại sự, cháu muốn làm theo ý mình một lần, mong tổ mẫu chấp thuận." Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng đẩy tay Khương Minh Dao ra, khuôn mặt tinh xảo ngẩng cao đầy kiên định.

Đây là lựa chọn mà nàng đã suy nghĩ kỹ càng.

Khi Triệu quân gia vừa bước vào nói chuyện, thì Khương Ninh Bảo đã tóm tắt xong nội dung của quyển sách trọng sinh này rồi. 'Nữ chính' là Dương Thư Thanh, sau khi trọng sinh cũng không phải người hiền lành gì, có thù báo thù, thù đoạn tàn nhẫn, những ai khi dễ nhục mạ nàng ta ở kiếp trước đều bị nàng ta hung hăng trả thù từng người một, ai nấy đều rơi vào kết cục thể thảm.

Trong sách, Khương Ninh Bảo và 'nữ chính' Dương Thư Thanh đời trước không hề có liên quan gì đến nhau.

Nhưng sau khi 'nữ chính' sống lại đoạt mất vị hôn phu của Khương Ninh Bảo, khiến cho Khương Ninh Bảo hắc hóa, trở thành nữ phụ ác độc lớn nhất trong truyện.

Khương Ninh Bảo vốn cũng không muốn trở thành nữ phụ ác độc, nhưng nam chính Tạ Cảnh Dực vẫn một lòng muốn tẩy sạch thanh danh bất hảo cướp

chồng người khác của ‘nữ chính’, còn ‘nữ chính’ cũng không muốn lưu lại vết bẩn cho mình, nên nàng đã ở vào vị thế nhất định phải có liên quan đến nam và nữ chính.

Nếu đã trốn không thoát thì tại sao không vượt khó mà tiến lên.

Mười sáu năm thai xuyên qua cổ đại, bị cổ nhân hun đúc mười sáu năm, cả người của Khương Ninh Bảo luôn luôn toát ra khí chất của tiểu thư khuê các. Nhưng tính cách được hun đúc từ trong xương của đời trước lại không hề thay đổi.

Người bị huỷ hôn là nàng, người bị tổn hại thanh danh cũng là nàng.

Bị người ta bức hiếp đến mức này, Khương Ninh Bảo ngoài mặt lạnh nhạt thông thả, nhưng trong lòng sớm đã có tính toán, ngay cả lão phu nhân cũng không biết được tâm tư của nàng.

Buông lời gả cho Định Quốc công chỉ là bước đầu tiên. Định Quốc Công có đáp lại hay không thì đó không nằm trong phạm vi nàng quan tâm.

Về vấn đề có mất mạng hay không, Khương Ninh Bảo khẽ rũ mắt xuống, còn ai có thể có mạng cứng hơn nàng?

"Ta tuyệt đối không đồng ý, không được nhắc đến việc này nữa."

Khương lão phu nhân bị thái độ ngang bướng khuyên không được, mắng không xong của Khương Ninh Bảo tức tối không thôi, thân thể hơi nghiêng sang một bên, tay bà đỡ trán tay vịn ghế cầm đôn ngã về phía sau, tỷ nữ tâm phúc Hồng Hạnh đang hầu bên cạnh, tay mất lạnh lẽo đỡ lấy bà.

"Mẫu thân, ngài không có sao chứ?" Đại phu nhân Trương thị hung hăng trợn mắt nhìn Khương Ninh Bảo, khẩn trương bước đến vuốt vuốt ngực bà.

Khương Ninh Bảo đứng ở nơi đó không nhúc nhích, trừ khuôn mặt tinh xảo mang theo nét ôn nhu, thícả người hoàn toàn không hề thấy vẻ yếu đuối nhu nhược nào, tựa như một gốc cây hoa dâm bụt cứng cỏi.

đang thời kì nở rộ, khoe ra hương sắc rực rỡ nhất của mình.

"Tứ tiểu thư, việc này Triệu mỗ không thể nào quyết định được, hay là chờ Triệu mỗ quay về thưa lại với lão phu nhân rồi sẽ cho Tứ tiểu thư câu trả lời chắc chắn được không?"

Sau khi kinh hãi qua đi, Triệu quân gia nhìn thấy biểu hiện của Khương lão phu nhân, hần lập tức tỉnh táo lại, đề nghị của Khương Tứ tiểu thư nếu nói Triệu quân gia không xao động thì đó là giả, không cần biết có phải Khương Tứ tiểu thư vì phần nợ nhất thời mà mất đi lý trí, hờn dỗi nói muốn gả cho Quốc Công Gia, hần đều muốn nhân cơ hội này mà gạt đầu ngay lập tức.

So với thế tử gia, Triệu quân gia càng đau lòng Quốc Công Gia từ nhỏ đến lớn sống trong cô độc hơn, hi vọng bên cạnh hần có thể có được một người tri kỷ chăm sóc nhau.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của Triệu quân gia đột nhiên dâng lên một cảm giác quý dị, rằng vị Khương Tứ tiểu thư này rất có thể sẽ không bị ảnh hưởng sát khí của Quốc Công Gia.

Loại trực giác này từ sau khi hần trở về từ chiến trường, đã rất lâu không hề thấy xuất hiện. Triệu quân gia liếc nhìn Tứ tiểu thư xinh đẹp yếu đuối, thần sắc mang theo vẻ ngưng trọng.

"Làm phiền Triệu quân gia." Khương Ninh Bảo lãnh đạm gật đầu, không nhìn đến Khương lão phu nhân đã giận đến phát run.

"Lão phu nhân, chuyện thế tử gia huỷ hôn đã là chuyện không thể挽 hồi, mong ngài suy nghĩ kĩ lại, hai ngày sau cho ta câu trả lời chắc chắn, Triệu mỗ xin cáo từ trước." Triệu quân gia nói xong, chấp tay hành lễ rồi mang người vội vàng rời khỏi Trường Ninh Bá phủ.

không cho Khương lão phu nhân có cơ hội nào để cự tuyệt.

"Nghiệt chương, người quý xuống cho ta!" Triệu quân gia vừa rời đi, Khương lão phu nhân cầm một cái chén sứ ném mạnh đến mép váy của Khương Ninh Bảo, loảng xoảng một tiếng, chén sứ chia năm xẻ bảy.

Nước trà văng tung tóe lên trên váy của nàng, lưu lại nhiều vết ố trên váy.

Khương Ninh Bảo mím chặt môi, vẫn đứng thẳng tắp như cũ, trên gương mặt xinh đẹp dịu dàng kia nở nụ cười nhẹ, trong đôi mắt cực đẹp dường như có ánh lửa đang cháy.

"Tổ mẫu, có thể huỷ hôn nhưng cháu không thể nuốt con giận này được, Định Quốc Công là người mà cháu kính nể nhất, có thể gả cho Định Quốc Công, cho dù là chết, cháu cũng không hối hận."

"Xin tổ mẫu tha thứ sự ương bướng lần này của cháu."

Sau khi thốt ra câu nói kiên định đó, Khương Ninh Bảo hơi khựng gối hành lễ với Khương lão phu nhân, sau đó quay người rời khỏi đại sảnh không hề quay đầu lại.

Đám tỳ nữ và ma ma trong đại sảnh đều cúi đầu thật thấp, không dám thở mạnh. Trong đại sảnh to như thế nhưng yên tĩnh đến mức nếu có kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Lão phu nhân tức đến phát run, gần như không thở được, bà nhìn chòng chọc vào bóng lưng nhỏ nhắn rời đi của Khương Ninh Bảo. Ánh mắt bà lạnh lẽo nặng nề gần như có thể đông thành đá.

“Cháu gái bất hiếu này, đúng là phản nghịch mà!”

Khương Minh Dao đã sớm sợ ngây người, trong lòng phức tạp khó tả, nàng không ngờ việc thế tử gia của phủ Quốc Công đến hủy hôn lại làm cho Tứ tỷ bị đá kích lớn như vậy, thậm chí có dũng khí dám chống đối tổ mẫu.

Tỳ nữ Hồng Hạnh thận trọng bưng một bát canh trà an thần tới: "Lão phu nhân, ngài đừng tức quá ảnh hưởng đến sức khỏe, uống một ngụm canh để bớt giận."

Khương lão phu nhân tiếp nhận bát, sau khi uống canh xong, cả người bình tĩnh lại.

"Mẫu thân, chuyện của Tứ nha đầu nên xử lý thế nào?" Đại phu nhân Trương thị thấy thế, liền vội vàng hỏi. Đây là chuyện liên quan đến sự nghiệp tương lai của con trai bà, Trương thị muốn không chú ý cũng không được.

Khương lão phu nhân nghe con dâu trưởng lại nhắc đến đứa cháu phản nghịch, con giận vừa hạ xuống lại muốn trào dâng lên lần nữa.

Bà vốn đã không ưa gì hình dáng nhu nhược yếu đuối của Khương Ninh Bảo, hiện tại thái độ cường ngạnh khác thường của Khương Ninh Bảo, lão phu nhân lại cảm thấy quyền uy của mình đang bị khiêu khích.

Nếu phủ Định Quốc Công đã biểu lộ ý định muốn hủy hôn.

Cháu gái này cũng đã mất giá trị lợi dụng, tương lai cũng khó mà gả cho mối tốt.

Khương lão phu nhân hít một hơi, vẫy lui tỳ nữ và ma ma chung quanh, chỉ để lại Trương thị cùng cháu gái Khương Minh Dao, bà cười đầy tàn nhẫn: "Tứ nha đầu muốn gả cho Định Quốc Công, thì cứ mặc kệ nó, dù sao hôn sự của nó cũng đã không bảo đảm rồi, để ta xem nó còn có thể khuấy động được chuyện gì, ngoài chức quan Ngũ phẩm kia, người nhớ kỹ nên đòi bồi thường nhiều thêm chút nữa."

Đại phu nhân Trương thị nghe vậy, đáy mắt hiện lên tia sáng lấp lánh: "Mẫu thân dạy rất phải, nhưng nếu như thế thì Bá phủ chúng ta cùng phủ Định Quốc Công đã không còn quan hệ rồi."

nói cho cùng, Trương thị vẫn không nỡ bỏ đi mối quan hệ với phủ Định Quốc Công.

Khương lão phu nhân liếc con dâu trưởng của mình, lại nhấp một ngụm canh, không nhanh không chậm chỉ điểm bà ta: "không phải còn có chi thứ hai của Tạ gia sao, Ngũ nha đầu tuổi đã tròn mười sáu, cũng nên định ra chuyện chung thân của con bé rồi, ta thấy chi thứ hai của Tạ gia vẫn còn một người có thể chọn."

Khương Minh Dao sững sờ, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lẽo của nàng tràn đầy kinh ngạc.

Tổ mẫu... Tổ mẫu muốn lợi dụng chuyện Tứ tỷ bị hủy hôn mà đem nàng gả vào Tạ gia.

Làm sao có thể, làm sao có thể chứ?

Trương thị nghe vậy lập tức hiểu ra, nhớ lại chi thứ hai của Tạ gia vẫn còn một thiếu gia con chính thất vừa tròn mười sáu vẫn chưa định thân, là anh em ruột với thế tử gia của phủ Định Quốc Công.

Chỉ cần đem Dao Nhi gả qua đó, đây không phải có thể mở ra quan hệ gián tiếp với phủ Định Quốc Công hay sao?

Vị thiếu gia chi thứ hai của Tạ gia kia, đó là món hàng nóng bỏng tay, người muốn kết thân với Tạ gia chi thứ hai đó nhiều đến không kể xiết, Trường Ninh Bá phủ rõ ràng là không thể chen chân.

Nay, cơ hội đã đến rồi.

"Đa tạ mẫu thân chỉ điểm."

Đại phu nhân Trương thị nheo mắt lại, trong mắt tràn đầy mưu tính, vừa vặn mượn chuyện cháu gái bị hủy hôn mà trào lên mối hôn sự khác, dù sao cháu gái cũng chỉ còn chút giá trị đó để lợi dụng.

Khương lão phu nhân nhìn nét mặt của con dâu trưởng, hải lòng gật đầu, vẫn là con dâu trưởng này hợp tâm ý bà nhất, không giống đứa con trai thứ hai, cưới một đứa không biết vâng lời người lớn, lại là đồ phụ, lúc còn sống luôn làm bà tức giận.

Vừa nghĩ tới Dương thị đã chết sớm, lại nhớ tới đứa cháu gái không có đầu óc vẫn còn sống sờ sờ ra đó, Khương lão phu nhân cảm thấy đầu bà lại đau, con giận muốn bùng lên.

"Việc này không nên chậm trễ, lát nữa người phái người đến phủ Quốc Công một chuyến, ta mệt mỏi, người đi xuống đi."

Khương lão phu nhân khoát tay áo, ý bảo Trương thị rời đi.

Trương thị liền vội vàng hành lễ cáo lui, không kìm được vui mừng, đến gần ma ma tâm phúc nói nhảm vài câu bên tai bà ta, ma ma tâm phúc liền vội vã rời khỏi Trường Ninh Bá phủ.

Trương thị đứng trong hành lang, nhìn bóng lưng ma ma tâm phúc đang từ từ đi xa, khóe miệng không kiềm được mà nở một nụ cười, quay đầu nhìn Khương Minh Dao cười nói: "Dao Nhi, nương sẽ định cho con một mối lương duyên tốt."

Khương Minh Dao tâm tình phức tạp nhìn khuôn mặt tươi cười vui sướng của mẫu thân, nghĩ đến Tứ tỷ đột nhiên thay đổi tính tình, vì bị đả kích sau khi bị huỷ hôn, trong lòng dâng lên chút áy náy, nằng nặc môi, quay mặt đi, lạnh lùng lắc đầu cự tuyệt.

"Mẫu thân, Tứ tỷ đã đủ đáng thương, ta không muốn giẫm lên Tứ tỷ để kết thân với nhà họ Tạ đó."

Sắc mặt Đại phu nhân Trương thị lập tức thay đổi, giọng điệu ôn nhu khuyên nhủ.

"Dao Nhi, việc liên quan đến hạnh phúc cả đời con, con đừng ngang bướng như thế."

Khương Minh Dao lặng im không nói, hai mắt bình tĩnh trong suốt nhìn Trương thị, trong mắt tràn đầy cự tuyệt.

Trong lòng nàng hiểu rất rõ, mẫu thân không chỉ nhìn chòng chọc vào chức quan Ngũ phẩm, đền bù của phủ Định Quốc Công, mà còn muốn vất sạch chút giá trị lợi dụng cuối cùng của Tứ tỷ.

Vừa nghĩ đến lời nói của mẫu thân, mối lương duyên tốt đẹp của mình là nhờ giẫm lên Tứ tỷ mà có, trong lòng Khương Minh Dao rất không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tạ thế tử là người vong ân bội nghĩa

Sau khi Khương Ninh Bảo rời khỏi Thọ Kim Đường, bước chân nhẹ nhàng mang theo tỷ nữ Xuân Hi đang chờ ở bên ngoài đi về Tây trác viện, nàng bỏ qua những ánh mắt trộm ngắm nàng cũng như những ma ma và tỷ nữ đang xì xầm bàn tán.

Chuyện Triệu quản gia tới cửa từ hôn vốn không thể giấu được, hiện tại có lẽ đã truyền khắp toàn bộ kinh thành.

"Tiểu thư, ngài không sao chứ?" Tỷ nữ Xuân Hi cẩn thận liếc mắt dò xét tiểu thư nhà mình, nhớ tới chuyện Triệu quản gia của phủ Định Quốc Công đến nhà bái phỏng, nhìn không được lo lắng hỏi.

Khương Ninh Bảo cười nhẹ, nhìn ra hoa viên nhỏ cách đó không xa, trong hoa viên từng bông hoa nhót tranh đua khoe sắc, tâm trạng sung sướng mở miệng nói: "Ta rất khỏe."

Thực sự là rất khỏe, nhiều năm làm một tiểu thư nũng nịu đáng yêu như thế, hiếm khi có thể có cơ hội bày ra gương mặt thật một chút, lại đem người ta sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, cảm giác của Khương Ninh Bảo bây giờ là thấy cả người thoải mái không thôi.

Tỷ nữ Xuân Hi nhìn tiểu thư nũng nịu đáng yêu động lòng người nhà mình đang nở nụ cười, không biết vì sao, trong lòng lại dâng lên chút bất an, cứ cảm thấy tiểu thư nhà mình là lạ ở chỗ nào.

Chờ đến buổi trưa, khi nàng đi đến nhà bếp để lấy cơm trưa, mới biết được tiểu thư nhà mình rốt cuộc đã làm gì, không thể kiềm được, rung mình một cái, sao tiểu thư nhà mình lại hồ đồ như thế. Nàng vội vã xách lồng đựng thức ăn quay về sân viện, thì nhìn thấy tiểu thư đang đứng dưới tàng cây hoa quế ở trong sân, trên khuôn mặt trắng nõn mềm mại xinh đẹp kia tràn đầy nét tường nhớ, tựa như một bức tranh mỹ lệ.

Xuân Hi nhìn không được rón rén bước tới.

"Tiểu thư, ngài lại đang nhớ tới Nhị gia và Nhị thiếu phu nhân."

Khương Ninh Bảo khẽ gật đầu, nhớ tới dưới tàng cây hoa quế này có chôn một loạt rượu nữ nhi hồng, có vài vò rượu là nàng và cha cùng nhau ủ, cùng nhau chôn xuống, thở dài: "Nếu cha mẹ biết được chuyện ta bị từ hôn, không biết sẽ đau lòng đến mức nào."

Thai xuyên đến cổ đại, Khương Ninh Bảo liền được cha mẹ sủng ái.

Nhớ đến đoạn sau của nguyên tác, có tình tiết cha mẹ xuất hiện báo thù cho 'nàng' khóe miệng Khương Ninh Bảo khẽ cong cong, thì ra cha mẹ nàng vẫn chưa chết.

thật là một thông tin đáng giá làm người ta vui mừng.

Đáng tiếc là trong nguyên tác vẫn không lộ ra rốt cuộc cha mẹ đang ở nơi nào, chỉ nói được người cứu, địa phương đó ngăn cách với nhân thế, cha bị gãy hai chân, còn nương thì mất trí nhớ, nên không thể quay về Trường Ninh Bá phủ.

“Tiểu thư.....” Trong mắt tỷ nữ Xuân Hi hiện lên nét đau lòng, tiểu thư thật là đáng thương, Nhị gia cùng Nhị thiếu phu nhân ra đi, không có cha mẹ che chở, hiện tại lại bị từ hôn.

Khương Ninh Bảo quay đầu lại nhìn thoáng qua Xuân Hi, Xuân Hi là tỷ nữ tâm phúc của nàng, vẫn luôn lưu lại ở bên cạnh nàng, chưa bao giờ rời đi, cuối cùng cũng là nàng ấy giúp đỡ ‘nàng’ làm rất nhiều chuyện ác độc, sau đó bị người ta đem bán tới nơi dơ bẩn.

“Hôm nay cơm trưa có món gì ăn ngon?” Khương Ninh Bảo thu lại suy nghĩ, cười tủm tỉm hỏi.

Tỷ nữ Xuân Hi vội vàng nói ra tên món ăn: “Có món canh gà hầm tổ yến, vịt bát bảo, trân châu gà xào đường giấm, bánh đậu thủy ngọc, cuốn như ý, rau xanh xào.”

Vốn tưởng rằng phòng bếp sau khi biết được tiểu thư bị từ hôn sẽ bị cắt xén thức ăn, không ngờ thức ăn vẫn cứ giống y như cũ.

Xuân Hi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Khương Ninh Bảo hơi nhướng mày, cũng không nói gì, xoay người trở về phòng dùng cơm trưa, kỳ thật nếu thức ăn cũng bị cắt xén thì Khương Ninh Bảo cũng không quan tâm, bởi nàng đang giữ hồi môn của mẫu thân trong tay, hoàn toàn không cần lo lắng chi phí ăn mặc.

Cho dù muốn mở một gian bếp nhỏ ở viện mình cũng thế. Nhưng Khương Ninh Bảo lại lười làm như thế.

Phòng bếp lớn làm đồ ăn khá ngon, chỉ cần chất lượng đồ ăn không có giảm xuống, giảm bớt số lượng thì cũng không sao.

Sau khi ăn cơm trưa xong, tỷ nữ Xuân Hi dọn dẹp mặt bàn, nàng ngồi trên trường kỉ, pha một bình trà hồ hương, nhìn chăm chú vào những đóa hoa quế bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ mông lung.

nói đến hôn ước của nàng và thế tử Tạ Cảnh Dực của phủ Định Quốc Công, trong nguyên tác cũng không được miêu tả tỉ mỉ kỹ càng, nhưng Khương Ninh Bảo lại hiểu rất rõ, tóm tắt dễ hiểu một câu thôi, đó chính là “on cứu mạng” nên hai nhà kết thân.

Năm ấy, khi nàng ba tuổi theo mẫu thân Dương thị lên chùa dâng hương, trên đường trở về vô tình cứu được phu nhân chi thứ hai là Tạ thị và Tạ Cảnh Dực sáu tuổi. Lúc đó Tạ Cảnh Dực vẫn còn chưa được Định Quốc Công nhận làm con thừa tự.

Sau khi phu nhân của chi thứ hai nhà họ Tạ được cứu, biết được mẫu thân có cô con gái ba tuổi, liền đưa ra ý định kết làm thân gia, mẫu thân thấy Tạ Cảnh Dực thông tuệ nhạy bén, đáng về tuần tú nên cũng đồng ý.

Hai nhà cũng coi như là môn đăng hộ đối.

Tạ gia vốn là danh môn vọng tộc, như cây to lâu năm có bộ rễ sâu vững chắc, cành nhánh vươn cao và xa, đặc biệt là sau khi Tạ gia xuất hiện người thừa kế là Định Quốc Công, thì càng giống như mặt trời ban trưa, thanh danh hiển hách.

Chi thứ hai của nhà họ Tạ cũng phát lên như điều gặp gió, nhưng lại thiếu nổi bật, nên địa vị của chi thứ hai ở Tạ gia cũng giống như bao nhiêu người khác, tuy nhiên, thiếu gia Tạ Cảnh Dực con dòng chính thất vừa tuần tú lại vừa thông minh xuất chúng.

Năm Tạ Cảnh Dực tám tuổi thì được Tạ lão phu nhân nhìn trúng, dưới sự chứng kiến của tông tộc, được nhận làm con thừa tự của Định Quốc Công, trở thành thế tử gia của phủ Định Quốc Công, cho nên địa vị vị hôn thê được định sẵn là nàng thì lên vùn vụt như nước đẩy thuyền, trở thành đối tượng bị nhóm thiên kim quý nữ trong kinh thành vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

“Vì người trong lòng, nên không tiếc tổn hại thanh danh của con gái ân nhân cứu mạng, cuối cùng còn cùng nữ chính huỷ hoại cả nhà nàng, nam chính này đúng thật là vong ân phụ nghĩa”

Khương Ninh Bảo nhấp một ngụm trà hồ hương, lẩm bẩm.

Nhưng tại sao trong nguyên tác lại không nhắc đến việc này, chỉ nói Khương Ninh Bảo không cam lòng từ hôn, lì lợm la liếm dây dưa nam chính, không, hình như có nói qua, là Khương Ninh Bảo sau khi bị ‘nữ chính’ huỷ hoại tất cả thanh danh một cách tàn nhẫn, nàng không cam lòng gào lên. Nhưng đã quá muộn, những người biết được chuyện này ngoài cha mẹ nàng ra, thì tất cả đều đã chết, hoặc đều câm lặng không lên tiếng nên không một ai tin tưởng nàng.

Chỉ cảm thấy nàng cần can vị Định Quốc Công vừa mới kế thừa tước vị.

Án đường của Khương Ninh Bảo khẽ cau lại, vẻ mặt như đang suy tư điều gì, sau một lúc lâu, nàng mới chột tỉnh hồn, than khẽ một tiếng: “thật là một cô bé ngốc.”

một chữ tình che mờ mắt người.

Máy mắn nàng cũng không phải là ‘nàng’ bên trong nguyên tác.

Có ký ức đời trước cùng với chút cảm tình đối vị hôn phu Tạ Cảnh Dực của Khương Ninh Bảo, thật ra loại hình như Tạ Cảnh Dực cũng không phải loại người nàng thích, nhưng việc hôn nhân cũng đã được định ra, ván đã đóng thuyền, Khương Ninh Bảo liền nhập gia tùy tục, quyết định sẽ cùng hắn *tương kính như tân* (*), sống suốt cuộc đời này.

(Câu này hay thấy khi nói về đạo vợ chồng nhưng mình nghĩ có 1 số bạn không hiểu nên giải thích, tương kính như tân: tôn trọng và kính nhau như mới vừa gặp mặt, hay nôm na là tôn trọng nhau như những người khách lạ. Vợ chồng ngày xưa mới cưới về đại đa số đều không yêu trước, rụt rè ngại ngùng, nhưng lâu dần quen biết, thân thuộc nên không còn những bờ ngõ như xưa, nên dễ gây ra cãi vã hiểu lầm, nếu có thể tôn trọng nhau suốt như thế thì cuộc hôn nhân vợ chồng chắc sẽ nhẹ nhàng hơn)

Ai ngờ lại phát hiện ra mình xuyên thư.

Còn gặp phải tình cảnh khốn quẫn đang bị từ hôn.

không ai biết được kích động và mừng rỡ trong lòng Khương Ninh Bảo.

Lúc này, tỷ nữ Xuân Hi đã trở lại, trong tay cầm theo một rổ dâu tây đỏ tươi, vén rèm châu lên bước vào bên trong phòng, đặt rổ dâu tây lên trên chiếc bàn nhỏ của chiếc trường kỷ, do dự mấy phen, Xuân Hi cắn cắn môi, rốt cuộc nhìn không được oán trách một câu.

“Tiểu thư, Diêu chương quỳ vừa mới tặng một sọt dâu tây lại đây, lại bị đại phu nhân phái người đến lấy hơn phân nửa đi rồi.”

Diêu chương quỳ là người phụ trách xử lý của hồi môn mẫu thân Khương Ninh Bảo, là đại chương quỳ cửa hàng.

Ba năm nay, cứ mỗi khi đến mùa hè ông sẽ mang một mẻ trái cây đầu mùa đến Trường Ninh Bá phủ cùng thư viện Thanh Sơn, đáng tiếc trái cây khi đưa đến Trường Ninh Bá phủ phần lớn đều rơi vào túi của đại phu nhân Trương thị.

Mỗi lần Xuân Hi nhìn thấy đều không kiềm được, đau lòng không thôi.

“Xuân Hi, không cần để ý việc nhỏ đó, đại bá mẫu không dám làm đến quá phận.”

Khương Ninh Bảo cười khê, cầm một trái dâu tây lên đưa vào trong miệng cắn một miếng, hoàn toàn không hề để ý.

Tỷ nữ Xuân Hi ngẫm lại cũng đúng, ba năm nay, đại phu nhân cũng chưa từng lấy hết trái cây mà Diêu chương quỳ đưa tới, nhưng ngoài chuyện trái cây ra, Xuân Hi bắt đầu lo lắng một chuyện khác.

“Tiểu thư, đại phu nhân lại để mặc cho tôi tố đàm tiểu chuyện tiểu thư bị từ hôn, hiện tại có lẽ tất cả mọi người trong kinh thành này đều đã biết chuyện tiểu thư bị phủ Định Quốc công từ hôn rồi.”

Khương Ninh Bảo ngược mắt liếc nhìn Xuân Hi, trên gương mặt xinh xắn dịu dàng là nụ cười nhẹ: “Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ bị truyền ra ngoài, Xuân Hi, chúng ta phải bình tĩnh, chỉ là từ hôn thôi mà, có gì ghê gớm đâu.”

Đống lửa này cháy càng to càng tốt.

Xuân Hi cắn cắn môi, cảm thấy bất bình cho tiểu thư: “Nhưng ..... Nhưng rõ ràng lỗi đâu phải do tiểu thư!”

Khương Ninh Bảo cười thật nhẹ, chớp chớp mắt nhìn Xuân Hi.

“Xuân Hi, trên đời này, việc không như ý mình có đến tám chín phần, nhưng ai biết chắc, mối lương duyên tốt có đang chờ ta ở phía trước hay không?”

nói xong, nàng lại nhặt một trái dâu tây lên ăn, thích thú nheo mắt lại, nhưng trong lòng lại âm thầm cảm thấy kỳ lạ, tại sao không có lời đồn đãi nào về việc nàng muốn gả cho Định Quốc Công.

Theo Khương Ninh Bảo thấy, Định Quốc Công tốt hơn tên khốn Tạ Cảnh Dực không biết bao nhiêu lần, đáng tiếc không phải nam chính, chỉ là một bậc thang cho bàn tay vàng của nam chính, nên cần phải chết sớm, quyền thế - tước vị - nhân mạch tất cả đều để cho nam chính sử dụng, đưa hắn lên địa vị đứng đầu của nam chính.

thật sự làm cho người ta tức tối không thôi mà.

Máy mắn nàng có kỹ năng ủ rượu thần kỳ, rượu do chính tay nàng chưng cất ra có thuộc tính thần kỳ, chỉ cần nàng gả cho Định Quốc Công, nhất định sẽ ủ thêm một mớ dược tửu đưa cho Định Quốc Công, sống lâu trăm tuổi là không thành vấn đề.

Bản về việc chọc gậy bánh xe, nàng sành vấn đề này nhất.

Trong mắt của Khương Ninh Bảo lóe lên tia sáng.

Nhưng Xuân Hi lại không được lạc quan như tiểu thư nhà nàng, may mà nàng vẫn còn chưa biết tiểu thư nhà nàng gan lớn bằng trời, dám buông

lời nói rằng muốn gả cho Định Quốc Công, bằng không nhất định sẽ bị dọa sợ đến mất mật.

“Nhưng, nhưng hiện giờ tiểu thư đã bị từ hôn, sau này muốn kiếm mối lương duyên tốt cũng sẽ rất khó khăn.” Xuân Hi khổ sở nói.

Đặc biệt người từ hôn đó chính là Tạ thế tử của phủ Định Quốc Công.

Khương Ninh Bảo cười cười, trên gương mặt lại xuất hiện vẻ nũng nịu, làm người nhìn vào triu mến không thôi

“Xuân Hi, người thấy Định Quốc Công như thế nào?”

“Hôm nay khi Triệu quản gia tới cửa từ hôn, ta nhất thời kích động nên mới buông lời nói là muốn gả cho Định Quốc Công, Triệu quản gia đã hứa sẽ hỏi phủ bẩm báo với Tạ lão phu nhân.”

Khương Ninh Bảo chậm rãi tung qua một quả bom hạng nặng.

“Tiểu thư, Định Quốc Công là người tốt, nhưng. . . . . Nhưng ngài ấy không phải là người bình thường, tất cả những nữ nhân tới gần ngài ấy đều có kết cục không tốt, tiểu thư, ngài đừng tự đưa mình vào chỗ chết như thế.”

Mặt Xuân Hi tràn đầy hoảng sợ, nồn nóng khuyên nhủ.

“Xuân Hi, biết đâu ta và Định Quốc Công là duyên trời tác hợp, duyên nợ đã được định sẵn thì sao.” Khương Ninh Bảo nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Xuân Hi, cầm chén trà lên nhấp một miếng trà thơm, nửa thật nửa giả nói đùa một câu.

Kiếp trước, ngoài kỹ năng ủ rượu thần kỳ, ở mặt thể năng không hề có dị năng nhưng dù có gặp phải nguy hiểm đến độ nào, mỗi lần đồng đội đều chết sạch, nàng xin đều may mắn sống sót.

không biết là mệnh của nàng quá cứng hay số nàng quá may mắn.

Cuối cùng, bạn bè thân thích bên người Khương Ninh Bảo đều không còn một ai, chỉ còn lại có một mình nàng, lẻ loi tồn tại sống ở thế giới tràn đầy tang thi sinh long hoạt hổ, cho đến khi Vua tang thi bị giết, thế giới khôi phục lại cuộc sống mới, ham muốn sống tiếp của nàng cũng không còn, liền. . . . . Liền tự sát.

Ai ngờ tự sát chết cũng không xong, mà là mang theo ký ức đầu thai đến cổ đại.

không còn là cảnh hoang tàn khắp nơi, không một người thân của thời mạt thế, mà kiếp này, nàng có cha mẹ yêu thương nàng, có thể ăn đủ loại thức ăn ngon trên đời, ừ ra loại rượu thần kỳ, Khương Ninh Bảo mới có ham muốn sống sót trên đời này một lần nữa.

một nữ tử có số mệnh cứng rắn như nàng và Định Quốc Công, chẳng lẽ không phải duyên trời tác hợp sao?

Bên trong gian phòng lặng ngắt như tờ.

Duyên trời tác hợp. . . . .

Thử hỏi có cô gái nào dám nói rằng mình và Định Quốc Công là duyên trời tác hợp.

Xuân Hi hít một hơi thật sâu, muốn xóa tan suy nghĩ nguy hiểm của tiểu thư: “Tiểu thư, trước ngài có không ít quý nữ không tin vào số mệnh, đều nhắm mắt đều ào đến tiếp cận, nhưng những nữ nhân đó ngắn thì một ngày, lâu là bảy ngày, đều không ai có kết cục tốt, dần dà, cũng không có nữ nhân nào dám đến gần Định Quốc Công nữa.”

“Tiểu thư, ngài không thể lấy bản thân mình để mạo hiểm được.

“Tiểu thư, ngài hãy nghĩ cho Tam thiếu gia, nếu Tam thiếu gia biết được việc này, chắc chắn sẽ lo lắng cho ngài.”

Nghe được Xuân Hi nhắc tới đại ca ruột thịt là Khương Cần của nàng, sắc mặt Khương Ninh Bảo càng thêm dịu dàng hơn, sao nàng lại quên viết cho ca ca một phong thư mang đến thư viện Thanh Sơn thông báo cho đại ca.

Tránh cho đại ca nghe được lời đồn đãi rồi lo lắng, vội vã chạy về phủ mà không còn tâm trí để học hành thi cử.

Khương Ninh Bảo bỗng dừng đứng dậy mở ra bút mực bên cạnh bàn, không để ý đến tỷ nữ Xuân Hi đang nồn nóng lo lắng, nhanh chóng lấy giấy Tuyên Thành ra, mài mực, chấp bút viết một phong thư, báo cho đại ca rõ ràng chuyện từ hôn cùng với tính toán của chính mình, sau khi dán thư xong thì giao cho Xuân Hi, dặn dò nói: “Xuân Hi, em đem phong thư này giao cho Diêu chương y, nói ông ấy mang thư đến thư viện Thanh Sơn.”

“Đại, tiểu thư.” Xuân Hi cho rằng khuyên bảo của mình có hiệu quả, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đem thư để vào cổ tay áo, vội vàng bước khỏi sân viện.

Xuân Hi mới rời đi không lâu, thì có vài ma ma và tỷ nữ đến sân viện, trong đó có một vị là Dương ma ma, là ma ma tâm phúc của đại phu nhân Trương thị.

Dương ma ma mặt không có chút cảm xúc chỉ khề nhún người thì lễ với Khương Ninh Bảo.

“Tứ tiểu thư, phu nhân ra lệnh cho nô tỳ mang một ít sách thư đến cho ngài, hy vọng ngài sao chép cẩn thận một lần, về sau cần phải cẩn thận lời nói và việc làm, tuyệt đối đừng bao giờ chống đối trưởng bối thêm lần nào nữa.”

nói xong, một tỳ nữ cung kính đem một đồng sách đưa qua.

Khương Ninh Bảo tiếp nhận sách, thì nhìn thấy trên bìa sách viết hai chữ rất lớn: Nữ giới!

Ý của Đại bá mẫu là muốn nàng sao chép nữ giới?

Khương Ninh Bảo không nhanh không chậm đem nữ giới nhét trở lại trong tay tỳ nữ, nhẹ giọng cự tuyệt: “Dương ma ma, người hãy mang nữ giới này về đi, ta không cần.”

Đúng vậy, nàng không cần nữ giới.

Đại bá mẫu muốn dùng nữ giới để cảnh cáo nàng, quả thực buồn cười.

Dương ma ma mặt mũi nặng nề, không chấp cự tuyệt nên giành lấy nữ giới từ trong tay tỳ nữ mạnh mẽ nhét vào trong lòng ngực Khương Ninh Bảo, lạnh nhạt nói: “Tứ tiểu thư, đây là mệnh lệnh của đại phu nhân.”

“Rẹt, rẹt rẹt.....”

Sách nữ giới được mạnh mẽ nhét vào trong ngực Khương Ninh Bảo bỗng bị xé nát, từng trang giấy rách nát rơi là tả đầy đất

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tạ lão phu nhân động ý

Sắc mặt của Dương ma ma cực kỳ khó coi, tức giận đến run người.

Tứ tiểu thư nhu nhược này dám... Dám xé nát Nữ giới mà Đại phu nhân đưa tới, thật to gan! Mấy tỳ nữ bên cạnh bà ta cũng trợn mắt há hốc mồm. Trong lòng âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ bởi vì bị từ hôn, Tứ tiểu thư bị đả kích quá nặng nên tính tình mới thay đổi đột ngột như thế?

Đúng rồi, hẳn là như vậy, mấy tỳ nữ thông thạo tin tức có nói rằng, Tứ tiểu thư đã nói trước mặt lão phu nhân rằng: Chỉ cần có thể gả cho Định Quốc Công, cho dù có chết, cũng sẽ không hối hận.

Tứ tiểu thư đang muốn tự sát đây mà.

Trong lòng bọn tỳ nữ run rẩy không thôi, đừng thấy Tứ tiểu thư nhà bọn họ nhu nhược yếu ớt, một khi tàn nhẫn thì làm người ta kinh sợ không thôi.

Khương Ninh Bảo ngược mắt nhìn chăm chăm vào Dương ma ma, giống như hoàn toàn không nhìn thấy gương mặt âm trầm của Dương ma ma, nở một nụ cười cực nhẹ, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh như băng: “Dương ma ma, người trở về nói cho đại bá mẫu biết, mấy quyển Nữ giới này, bà ấy đưa đến bao nhiêu, thì ta sẽ xé nát bấy nhiêu.”

Dương ma ma trừng mắt nhìn Khương Ninh Bảo, sau đó nổi giận dùng dùng mang theo bọn tỳ nữ rời đi. Khương Ninh Bảo bung chén trà lên nhấp một ngụm trà hương, không ngờ đại bá mẫu xuất chiêu nhanh như thế, nếu là do Khương lão phu nhân mang Nữ giới đến, có lẽ nàng sẽ không xé, chỉ dám nuốt giận vào lòng.

Nhưng Dương ma ma..... một lão yêu bà cáo mượn oai hùm.

Từ mấy năm trước, con gái của bà ta không thể thành công bò lên giường cha nàng, ngược lại còn bị cha nàng không hề lưu tình nhục nhã đem bán đi, từ đó về sau bà ta vẫn luôn hận chi thứ hai. Trước kia lúc cha mẹ nàng còn sống, bà ta không dám, chờ khi cha mẹ nàng ‘mất đi’, tiểu thư chính thất của chi thứ hai là nàng không có chỗ dựa, Dương ma ma có đại phu nhân Trương thị chống lưng, nên gan dần lớn lên.

không ngừng âm thầm làm một loạt hành động nhỏ để thách thức nàng.

Khương Ninh Bảo thâm cười lạnh một tiếng. Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, không lâu sau, một thanh âm lãnh đạm nhưng mang chút thấp thòm vang lên.

“Tứ tỷ, tỷ đang ở đâu?” Khương Ninh Bảo không ngờ Ngũ muội Khương Minh Dao sẽ qua đây, nàng nhàn nhạt nói: “Vào đi.” Ngũ muội này, nói như thế nào đây, nàng là một tiểu thư tốt tính tình lãnh đạm, tam quan chính trực, hoàn toàn không hề giống như đại phu nhân Trương thị, nhưng

ở thời đại lệnh của cha mẹ, lời người mai mối này, cuối cùng nàng vẫn phải gả cho đệ đệ ruột của Tạ Cảnh Dực. Ở trong sách, sau khi nàng xuất giá, bởi vì cảm thấy áy náy đối với Khương Ninh Bảo, cũng từng âm thầm giúp Khương Ninh Bảo rất nhiều lần. Sau lại bị Tạ Cảnh Dực và nữ chủ điều tra ra, Khương Minh Dao chưa từng sinh được đứa con nào, đã sớm bị trượng phu ghét bỏ do hậu viện đấu đá tranh giành nhau, đưa đến tử đường, làm bạn với ánh đèn và kinh Phật.

Khương Ninh Bảo than một tiếng. Đôi khi, làm người cũng không nên quá thẳng thắn.

Khương Minh Dao bước vào một mình, nàng vừa bước vào đã nhìn thấy những tranh sách rách nát nằm la tả trên mặt đất. trên gương mặt lãnh đạm của nàng hơi dờ ra, đợi đến khi nàng nhìn thấy chữ viết trên trang sách mới biết được đây là nữ giới. Nhớ đến việc gặp Dương ma ma trên đường nàng đến đây, lòng Khương Minh Dao trầm xuống, mím môi, thanh âm trong trẻo mang theo sự áy náy. Tử tỷ, thực xin lỗi. Khương Ninh Bảo khẽ mỉm cười, gọi nàng đến gần, rồi rót một chén trà cho nàng. Ngũ muội, không liên quan đến muội, muội đừng để ở trong lòng, đây là trà xuân mà Diêu chương quây vừa đưa tới, muội nhấp nhấp thử xem. Khương Minh Dao ngồi ở đối diện Tử tỷ, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, nước trà hơi đắng chất trượt qua yết hầu, nhìn gương mặt xinh đẹp bình tĩnh không chút gợn sóng của Tử tỷ, lòng của nàng trở nên yên tĩnh lạ thường, mím môi, thấp giọng nói một câu. Tử tỷ, tổ mẫu và nương của muội coi trọng thứ tử Tạ Cảnh Huy chỉ thứ hai của Tạ gia, muốn muội .... Muốn muội kết thân với hắn.

“Nhưng muội lại không muốn. Muội không muốn dẫm lên Tử tỷ để kết thân cùng Tạ Cảnh Huy.” Khương Ninh Bảo đã sớm biết mưu tính của Đại phu nhân Trương thị từ nội dung sách. Quy đạo trong nguyên tác là Khương Ninh Bảo chết sống cũng không muốn từ hôn, đại phu nhân mới lên kí kết hiệp ước với thế tử phủ Định Quốc Công, ép buộc hủy mỗi hôn ước này.

Tất cả những lợi ích đều bị Trương thị bỏ vào túi riêng.

Hiện giờ nàng không quyền luyến việc hôn nhân này, không muốn làm muội muội của thế tử gia, lại buông lời nói muốn gả cho Định Quốc Công, làm cho mưu tính của bọn họ bị thất bại. Đại phu nhân Trương thị và Khương lão phu nhân chắc chắn sẽ tức giận. Vì thế vận mệnh của Ngũ muội vẫn không hề thay đổi, việc Ngũ muội và chi thứ hai của Tạ gia kết thân là việc đã định rồi.

“Ngũ muội, con người của Tạ Cảnh Huy chỉ cần muội không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, thì hắn vẫn là người tốt.” Khương Ninh Bảo nhỏ nhẹ, thực sự cầu thị nói. Đại phu nhân Trương thị dù rất đáng giận, nhưng Ngũ muội lại vô tội. Khương Ninh Bảo không phải loại người thích giận chó đánh mèo.

Trong nguyên tác, ngay từ đầu Tạ Cảnh Huy có tình ý với Khương Minh Dao, chỉ cần Khương Minh Dao chịu hoà nhã bản tính của mình, đừng cảm thấy áy náy trong lòng vì chuyện của nàng rồi xa cách hắn, bị nữ nhân khác bày mưu hãm hại, làm mãi mòn đi tình cảm của Tạ Cảnh Huy dành cho nàng, một lòng lo cho cuộc sống gia đình của nàng và Tạ Cảnh Huy, chưa chắc sẽ không hạnh phúc. Có đôi khi, chỉ một thay đổi nhỏ nhỏ thôi, thì vận mệnh sẽ hoàn toàn khác hẳn. Khương Minh Dao sững sốt, ngược mắt nhìn Tử tỷ đang cười tủm tỉm nhìn mình, lúng túng nói: “Tử tỷ, tỷ .... Tỷ không tức giận sao?” “Có gì phải tức giận, ta chỉ là cháu gái, muội mới là con gái ruột của đại bá mẫu, ai gần, ai xa, vừa nhìn đã thấy rõ, đây không phải là chuyện bình thường của con người hay sao. Ta nói rồi, ta kính nể Định Quốc Công, nếu như có thể gả cho ngài ấy, cho dù phải chết, cũng không hối hận.” Khương Ninh Bảo cười cười, nụ cười dịu dàng xinh đẹp, mang theo vẻ ôn nhu như nước chỉ có ở nữ nhân.

thật ra đây chỉ là lời nói dối, kiếp này Khương Ninh Bảo là một người rất quý trọng mạng sống.

Bản thân nàng mang theo thể chất không thể chết được, ngoài tự để thọ mệnh hao hết để chết già, hoặc tự mình tự sát, bằng không nàng tựa như cỏ dại bao phủ khắp ngọn đồi kia, lửa rừng có thiêu cũng không thể diệt sạch, gió xuân vừa thổi đến sẽ lại hồi sinh, sinh mệnh của nàng mạnh mẽ đến mức đáng sợ, cho nên Định Quốc Công đó nàng cũng nên để tâm xem thử, nếu gặp mặt, thấy hắn ta quả thật hợp với khẩu vị của mình, Khương Ninh Bảo đứng là sẽ không ngại mà theo đuổi một phen. Cửa ải của Tạ lão phu nhân thì chắc cũng dễ dàng qua lọt.

Cho nên Định Quốc Công có đồng ý cùng không, Khương Ninh Bảo cũng không quan tâm lắm. một ngày nào đó sẽ bắt giữ hắn. Khương Ninh Bảo vừa ngang ngược vừa tự tin. Khương Minh Dao ngo ngáy nhìn Tử tỷ, đột nhiên cảm thấy nụ cười của Tử tỷ thật đẹp.

“Tử tỷ, Định Quốc Công là một người rất nguy hiểm, tỷ đừng hành động theo cảm tính, đừng dùng tính mạng của mình đem ra đùa giỡn.” Khương Ninh Bảo chỉ cười không nói, nhưng kiên quyết trong mắt lại bị Khương Minh Dao nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng nàng càng thêm nôn nóng, đang muốn mở miệng khuyên bảo, Khương Ninh Bảo lại ôn nhu vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng: “Ngũ muội, chuyện liên quan đến hạnh phúc của cả đời tỷ, tỷ tự biết lo cho bản thân mình, muội không cần phải nói thêm gì nữa.”

Khương Minh Dao chỉ đành phải mang theo sự áy náy tràn đầy lòng mà rời đi. Sân viện lại an tĩnh trở lại lần nữa. Khương Ninh Bảo lấy ra một chồng sổ sách vừa uống trà, vừa chậm rãi xem xét, ánh nắng nho nhỏ len lỏi qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, rồi tản ra như những sợi tơ trải lên bàn, sáng ngời ấm áp. Đại phu nhân Trương thị ở chính viện nhận được được hồi bẩm của Dương ma ma, tức giận lan tràn như cỏ dại, đột nhiên ném mạnh chén trà trong tay xuống, sắc mặt âm u nói: “Tốt, thực tốt, Tử nha đầu thật đúng là không biết sống chết, đợi sau khi hôn sự này bị hủy, xem ta tính sổ với nó như thế nào!”

Dương ma ma nghe vậy, gương mặt già của bà ta không giấu được vẻ mừng rỡ, lửa cháy đổ thêm dầu: “Phu nhân nói rất phải, hôn sự của Tử tiểu thư còn nằm ở trong tay ngài.” Dương ma ma này cũng là một người độc ác xảo trá. Bà ta là tôi tớ, nên dù có ân oán với chi thứ hai, nhưng bà ta lại không thể làm gì được, ngoài làm chút hành động nhỏ, chỉ có thể mượn tay đại phu nhân mà giáo huấn Tử tiểu thư.

Đại phu nhân Trương thị cười lạnh một tiếng: “Tử nha đầu không biết sống chết đó dám buông lời nói muốn gả cho Định Quốc Công, mà không xem thử mình có cái mạng đó hay không. Nếu chết thì thôi, đỡ tốn công ta suy nghĩ, nếu không chết, ta chắc chắn sẽ giúp nàng ta định một hôn nhân thật ‘tốt’.” Dương ma ma càng nghe càng cao hứng. Trong Vinh Hi đường của phủ Định Quốc Công, đàn hương lượn lờ. Tạ lão phu nhân với mái tóc bạc phơ chậm rãi dùng nắp trà vén những lá trà nổi bên trong chén sang một bên, lắng lắng nghe Triệu quản gia bẩm báo, thần sắc biến ảo không lường. Chung thân đại sự của con trai luôn là tâm bệnh trong lòng lão phu nhân. Nhưng với thể chất đó của con trai, nữ nhân trốn

còn không kịp, hiện giờ lại xuất hiện thêm một nữ tử không muốn sống nữa.

Cho dù nàng đã từng là vị hôn thê của cháu trai thừa tự của bà.

Tứ tiểu thư nhà họ Khương, xuất thân từ chi thứ hai của Trường Ninh Bá phủ, gia thế dung mạo đều không tệ, nếu nàng ấy thật sự có thể chống lại sát khí của con trai bà thì.....Trong đôi mắt của Tạ lão phu nhân xuất hiện chút rung động.

Bà chỉ là một người mẹ bình thường, chỉ cần con trai bà đời này có thể từ bầu bạn bên người, thì cháu trai thừa tự hay cái gọi là lễ giáo gì đó làm sao quan trọng bằng con trai mình.

Hoàng ma ma là tâm phúc của Tạ lão phu nhân, là thê tử của Triệu quân gia, từng là nha hoàn hồi môn của Tạ lão phu nhân, cũng là người hiểu Tạ lão phu nhân nhất, nhìn thấy thần sắc của lão phu nhân, vội vàng nói: “Lão phu nhân, hay ta âm thầm đem ngày sinh tháng đẻ của Khương Tứ tiểu thư tìm cao tăng để xem thử xem sao, nếu tương hợp với tuổi của Quốc Công gia, thì mối hôn nhân này cũng chưa chắc không thể.” Tạ lão phu nhân nhẹ nhàng nhấp một miếng trà, thần sắc càng thêm rung động. Người nói rất đúng, thử một lần cũng không sao. Triệu quân gia âm thầm thở phào, lấy thiếp canh đã chuẩn bị sẵn từ trong tay áo ra, cung kính dâng tới, nói: “Lão phu nhân, đây là thiếp canh của Khương Tứ tiểu thư.” Vốn dĩ hủy hôn là phải trả lại thiếp canh, nhưng Trường Ninh Bá phủ vẫn chưa chính thức đồng ý chuyện hủy hôn, nên thiếp canh của Khương Ninh Bảo vẫn chưa được trả lại. Tạ lão phu nhân gật gật đầu, trong mắt hiện lên một chút chờ mong, ý bảo Hoàng ma ma thu thiếp canh lại. “Lão phu nhân, còn có một chuyện, đại phu nhân của Trường Ninh Bá phủ mới vừa phái người đến đây đòi thêm một điều kiện.” Triệu quân gia nghĩ đến ma ma tâm phúc của phu nhân Trường Ninh Bá Hầu phủ, trong lòng lại dâng lên sự đồng tình với Khương Tứ tiểu thư đã mất cả cha lẫn mẹ kia.

“Điều kiện gì?” “Phu nhân Trường Ninh bá hy vọng tiểu nữ nhi của bà ta có thể kết thân với Tạ Cảnh Huy, thứ tử con dòng chính thất của chi thứ hai.” Triệu quân gia cung kính trả lời, đối với phu nhân Trường Ninh Bá, dầm lên Khương Tứ tiểu thư để đòi lấy lợi ích cho mình, ông không hề có chút thiện cảm nào. Tạ lão phu nhân đột nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt cau lại, thần sắc lãnh đạm nói: “Việc này ta sẽ không xen vào, người đến nói cho thế tử biết, bảo hắn tự xem mà làm.” Nói đến cùng, việc hủy hôn là cháu trai bà muốn, như thế thì những phiền toái kế tiếp, cũng nên tự hắn giải quyết. Tạ lão phu nhân vốn dĩ rất thích đứa cháu trai thừa tự này, lại còn là huyết mạch chính thất của Tạ gia, nên bà rất thương yêu và cưng chiều hắn, còn dung túng hạ nhân trong phủ gọi hắn là thế tử gia, ai ngờ hắn lại vì đại tiểu thư của An Viễn Hầu mà hủy hôn với Tứ tiểu thư Khương gia, Tạ lão phu nhân khó có thể tiếp thu, việc hôn nhân của cháu bà được định ra như thế nào bà rất rõ ràng, nên không khỏi sinh ra một cái gai trong lòng đối với hắn.

Nữ tử bị hủy hôn, lễ giáo từ trước đến nay vẫn luôn hà khắc với nữ tử, nữ tử sau khi bị hủy hôn không phải bị gả bừa cho ai đó thì cũng sẽ bị mang đến từ đường xuống tóc để làm ni cô?

Còn có thể trông mong gì hạnh phúc ở tương lai?

Đặc biệt là một nữ tử đã mất đi cả cha lẫn mẹ, cho dù hiện tại nàng còn có một ca ca tốt, nhưng hiện tại vẫn chưa có công danh sự nghiệp, đại phu nhân của Trường Ninh Bá phủ lại là người khôn khéo chỉ biết lợi ích cho bản thân, có thể tương lai của Khương Tứ tiểu thư không dễ vượt qua.

Nhưng Quốc Công phủ này rốt cuộc vẫn cần đứa cháu này để nối dõi thế hệ tiếp theo. Tạ lão phu nhân chỉ đành mắt nhắm mắt mở, giúp đỡ hắn giải quyết tốt hậu quả, chỉ đành dùng mức độ lớn nhất để đền bù cho Khương Tứ tiểu thư kia. Cũng âm thầm hy vọng bát tự của con trai bà với Khương Tứ tiểu thư hợp nhau, tránh vì cháu trai mình mà hủy đi cuộc đời của nàng.

“Triệu quân gia, điều kiện mà Khương Tứ tiểu thư đề ra tạm thời đừng để cho thế tử biết, về phía Trường Ninh Bá phủ ta nghĩ họ cũng sẽ không cho lan truyền tin tức Khương Tứ tiểu thư muốn gả cho con ta ra ngoài đâu.”

Tạ lão phu nhân cuối cùng không kiềm được dặn dò thêm một câu, bà không muốn Khương Tứ tiểu thư lại bị người ta phê bình thêm ở thời điểm này, nhất là khi bát tự của Khương Tứ tiểu thư và con trai bà không tương hợp với nhau. Triệu quân gia lập tức vâng dạ, không có báo cho thế tử gia.

Kết quả, chuyện đúng như lời Tạ lão phu nhân đã nói, Khương lão phu nhân cùng đại phu nhân Trương thì hoàn toàn không cho phép đồn ra ngoài lời nói bậy bạ của Khương Ninh Bảo. Cho nên bên ngoài chỉ biết được tin tức Triệu quân gia của phủ Định Quốc Công tới cửa hủy hôn cho thế tử gia. Ngay cả ‘nam chính’ Tạ Cảnh Dực cũng không biết vị hôn thê của hắn, hắn vừa đưa ra lời hủy hôn, thì sau lưng nàng liền buông lời nói muốn gả cho dưỡng phụ Định Quốc Công của hắn, không hề có một chút lưu luyến nào.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nữ chính trong nguyên tác sắp xếp ngày hẹn và duyên phận

Đào Hoa Yến của Thụy Vương phi xảy ra sự cố nên gần đây luôn có người nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của phủ Định Quốc Công.

Tin tức từ khi Triệu quân gia đến Trường Ninh Bá phủ từ hôn đến lúc ông ta rời khỏi Trường Ninh Bá phủ thì đã có người cố tình tung tin ra ngoài, hiện tại bá tánh khắp kinh thành đều đang bàn luận việc này, Khương Ninh Bảo hoàn toàn không biết mình đang nhận được làn sóng đồng tình cực lớn.

rõ ràng sai không phải nàng, nhưng nàng lại bị nhà trai huỷ hôn.

Vị Tứ tiểu thư của Trường Ninh Bá phủ này đúng là quá thảm rồi.

Có người được đồng tình thì đương nhiên cũng sẽ có người bị người ta ném đá, bởi vì Dương Thụ Thanh là ‘nữ chính’, nên số phận của nàng ta sẽ luôn bị đám nữ nhân ganh ghét. Danh tiếng của nàng ta càng dâng cao thì số lượng người ganh ghét nàng ta cũng bắt đầu nhiều như cỏ dại mọc hoang, đám này vừa ngã xuống thì đã có đám khác mọc vượt lên phía trước.

Tạ Cảnh Dực vốn có thanh danh cực tốt nhưng lần này cũng bị không ít người nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, muốn làm hỏng thanh danh của hắn.

“Khương Tứ tiểu thư thật đáng thương.”

“Khương Tứ tiểu thư đúng là xui xẻo, rõ ràng không hề làm sai điều gì lại bị người ta huỷ hôn, không biết là mị lực của Dương đại tiểu thư quá lớn, hay do Tạ thế tử quá vô tình.”

“không biết thì đừng nói bậy, thế tử của phủ Quốc Công là vì chịu trách nhiệm nên mới đi huỷ hôn, nghe nói thế tử của phủ Quốc Công muốn nhận Khương Tứ tiểu thư làm muội muội, sẽ ghi tên vào gia phả, kỳ thật từ vị hôn thê biến thành đại tiểu thư của phủ Định Quốc Công cũng tốt mà.”

“Ta khinh, chịu trách nhiệm cái gì chứ? Đừng sĩ nhục từ đó, theo ta thấy, Tạ thế tử là một người tàn nhẫn độc ác, không biết đã bị Dương đại tiểu thư kia bỏ bùa mê thuốc lú gì, đáng thương nhất vẫn là Khương Tứ tiểu thư.”

“Kỳ thật làm đại tiểu thư của phủ Định Quốc Công cũng là một chuyện tốt.”

“Chuyện tốt gì chứ, Khương Tứ tiểu thư là một người ngoài, được ghi vào gia phả của Tạ gia, ban đầu tốt thì có tốt đó, nhưng tương lai khi gả cho người khác, ai có thể bảo đảm?”

“Ta có tin tức ngầm nè, thật ra Dương đại tiểu thư và Tạ thế tử đã quen biết nhau từ lâu, việc nàng ấy rơi xuống nước trong Đào Hoa Yên của Thụy Vương phi kỳ thật chỉ là một kế hoạch đã được sắp xếp tỉ mỉ từ trước.”

“Cái gì, thiệt hay giả vậy?”

“Là thật sự, người biết được việc này cực ít nha.”

“thì ra sự thật là như thế này sao, e là Tạ thế tử đã có ý định huỷ hôn từ lâu, đáng thương cho Khương Tứ tiểu thư, bị Dương đại tiểu thư cùng Tạ thế tử hợp tác tính kế.”

“Ủng công cho ta còn cảm thấy Dương đại tiểu thư thông tuệ tuyệt luân, bậc anh thư không thua đáng mấy râu, không ngờ tâm cơ của nàng ta lại thâm sâu như thế, không biết xấu hổ bày mưu đặt kế để cướp chồng của người khác.”

Khương Ninh Bảo luôn ở trong phủ, hoàn toàn không biết lời đồn đãi bên ngoài càng ngày càng truyền càng điên cuồng, hình tượng của ‘nữ chính’ Dương Thụ Thanh cùng ‘nam chính’ Tạ Cảnh Dực hai người đã bị bôi đen không ít, nàng đã thành đối tượng mà ai ai cũng đồng tình.

Nếu biết, Khương Ninh Bảo chỉ biết cười xoà.

Bôi đen nam nữ chính cũng không có tác dụng gì dùng, càng bôi đen thì khi được tẩy trắng ngược lại sẽ càng xuất sắc.

Phủ An Viễn Hầu

Dương Thụ Thanh ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn nữ nhân xinh đẹp mắt ngọc mày ngài trong gương đồng, trong lòng nàng ta không thể kiềm được cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Nàng ta không ngờ, thế tử của Định Quốc Công quyền thế tận trời ở kiếp trước lại sẽ vì nàng ta mà huỷ hôn với Khương Ninh Bảo.

“Khương Tứ tiểu thư, ta thật sự không phải có ý đoạt vị hôn phu của người đâu nha.”

Dương Thụ Thanh khẽ bả nói nhỏ, trong mắt hiện lên một chút do dự, cuối cùng, nàng ta đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, tay cầm bút lông lên viết một phong thư, gọi tỷ nữ tâm phúc là Thiến Bích vào rồi giao cho nàng.

“Thiến Bích, đem phong thư này giao cho thế tử Định Quốc Công.”

Thiến Bích tiếp nhận phong thư rồi bỏ vào trong tay áo, cung kính vâng dạ rồi lui đi ra ngoài.

Dương Thụ Thanh với ánh mắt phức tạp nhìn làn khói mỏng manh lượn lờ trong lư đồng, nàng ta thừa nhận mình đã động lòng với thế tử của Định Quốc Công, nhưng hiện tại nàng ta vẫn chưa trả được thù hận ở kiếp trước, vẫn chưa hung hăng trả thù bọn Tần Vương cùng Tần Vương phi, nàng ta vẫn chưa muốn lập gia đình nhanh như thế. Nhưng bảo nàng ta buông bỏ Tạ Cảnh Dực, nàng ta..... Nàng ta luyến tiếc.

Nàng ta cũng muốn được người ta nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay, muốn ôn nhu chi thuộc về mỗi một mình nàng, không có nữ nhân khác, chỉ có một mình nàng ta.

Mà loại tình cảm đó chỉ có Tạ Cảnh Dực mới có thể cho nàng ta.

Đời trước, hẳn cũng chỉ có mỗi một mình Khương Ninh Bảo, làm tất cả các nữ tử trong kinh thành ganh tị chết đi được.

Dương Thụ Thanh cũng là một trong số đó.

Những năm tháng vui mình trong lãnh cung, nàng ta từng vọng tưởng vô số lần, nếu lúc trước không phải nàng ta không màng tất cả mọi thứ gả cho Tấn Vương làm trắc phi..... Có phải tất cả mọi chuyện đều sẽ đổi khác hay không?

Cho dù không thể gả cho nam nhân chung tình như Tạ Cảnh Dực, nhưng ít ra cũng có thể làm một chính thê được mọi người kính trọng.

Nàng ta muốn đội mũ phượng, vai quàng khăn, xuất giá một cách vẻ vang, đường đường chính chính là một chính thê danh chính ngôn thuận. Đó đã trở thành chấp niệm của Dương Thụ Thanh.

Đời này, Dương Thụ Thanh đã sửa đổi không còn là tiểu thư ương ngạnh ngốc nghếch của kiếp trước, không còn bị tình yêu che mờ mắt, thận trọng từng bước, cướp đoạt mọi cơ hội, nữ giả nam trang kết giao với những người sẽ có quyền thế trong tương lai.

Nhưng lời đồn đãi bên ngoài càng lúc càng ồn ào, không ít người đang đục nước béo cò, không ngừng bôi đen nàng ta, phương diện này chắc chắn có một phần công lao của cha nàng ta và các di nương, cùng với các thứ tỷ thứ muội của nàng ta, lúc này, nàng không thể lộ diện, tránh việc càng bôi càng đen.

Chỉ có thể để Tạ thế tử ra tay.

Nhưng nàng ta cũng không thể ngồi yên mà không làm gì, Dương Thụ Thanh rũ mắt trầm tư, trong mắt loé lên tia sáng lạnh, sau một lúc lâu, nàng ta quyết định mời Khương Ninh Bảo ra gặp mặt, tự mình xin lỗi nàng ấy.

Nghĩ đến liền làm, Dương Thụ Thanh gọi một tỷ nữ tâm phúc khác là Thiển Dung, giao cho nàng ta một phong thư khác, thấp giọng dặn dò vài câu, Thiển Dung liền vội vàng rời khỏi phủ An Viễn Hầu.

Tại Trường Ninh Bá phủ.

Khương Ninh Bảo an tĩnh chờ giải trừ hôn ước với Tạ Cảnh Dực, liền tiếp đợi ba ngày, vẫn còn chưa có tin tức, nàng kinh ngạc như sương mù, thầm nghĩ, Tạ Cảnh Dực sẽ không vì những lời đồn đãi bên ngoài mà quyết định không hủy hôn đấy chứ?

không, sẽ không có khả năng đó.

Trong truyện trọng sinh này, lực hấp dẫn nhau giữa nam và nữ chính là cực lớn, đặc biệt là Tạ Cảnh Dực lúc này đã nảy sinh tình cảm với Dương Thụ Thanh thì làm sao có thể để nữ chính chịu thiệt được chứ.

“Tiểu thư, đã ba ngày rồi vẫn không có tin tức, có lẽ Tạ thế tử sẽ không hủy hôn.”

trên mặt của tỷ nữ Xuân Hi không kiềm nén được sự mừng rỡ, cho dù lời đồn đại bên ngoài ồn ào đến bức nào, nhưng hôn ước giữa tiểu thư và Tạ thế tử vẫn chưa chính thức hủy bỏ, nói không chừng còn có hy vọng.

không nhìn thấy đại phu nhân trong phủ cũng đều đang ngồi đợi tin tức, không dám làm gì quá đáng đó sao.

“Xuân Hi, em mừng cái gì chứ, Tạ thế tử cũng đâu có nói là sẽ không hủy hôn.” Khương Ninh Bảo bật cười khê, không chút do dự hắt cho nàng ấy một chậu nước lạnh.

Nét mừng rỡ trên mặt của Xuân Hi tan đi, nàng u oán liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình, sao tiểu thư lại luôn nghĩ về hướng bi quan mãi thế.

“Xuân Hi, ta bảo em phải người theo dõi động tĩnh phủ Định Quốc Công và phủ An Viễn Hầu, em có phát hiện được gì không?” Khương Ninh Bảo không muốn chú ý đến mấy chuyện dò hơi của nam chính Tạ Cảnh Dực trong nguyên tác, nàng chỉ muốn biết ý của Tạ lão phu nhân thôi.

đã ba ngày, Triệu quân gia vẫn còn chưa có câu trả lời cho nàng.

Phía Đại bá mẫu không ngừng có những hành động mới, theo Khương Ninh Bảo biết, tâm phúc hầu cận Trương thị từng gặp gỡ sai vật hầu cận bên người Tạ Cảnh Dực mấy lần, không biết đang giao dịch gì với Tạ thế tử.

Khương Ninh Bảo hơi nhíu mày.

Hôm qua, đại bá từ trước đến nay vốn luôn không hề quan tâm tới nàng, lại đến cảnh cáo nàng một phen, lời trong lời ngoài gì cũng đều nói thẳng là, chuyện hủy hôn với thế tử nhất định phải đồng ý, bảo nàng đừng làm ra những hành động vô nghĩa gì thêm nữa.

Đại bá người này có tư chất bình thường, bởi vì có thân phận là đích trưởng tử nên được kế thừa tước vị Trường Ninh Bá này, còn nhận được một chức quan Lục phẩm, trải qua nhiều năm như thế, vẫn luôn không hề được tăng chức dù chỉ một lần.

Chức quan Ngũ phẩm được thế tử bồi thường kia, tất nhiên, không cần đoán, chắc chắn đã được đại bá của nàng nhìn chòng chọc không buông rời.

Khương Ninh Bảo híp mắt lại, lạnh lẽo nghĩ, chức quan Ngũ phẩm đó sao có thể rơi vào trong tay chi thứ nhất chứ, nàng vẫn còn một người anh trai đó.

“Tiểu thư, Tà lão phu nhân đã rời khỏi phủ Định Quốc Công phủ từ hai ngày trước, đến nay vẫn chưa về, Tà thế tử, ngài ấy và đại tiểu thư của An Viễn Hầu từng lén lút gặp nhau vài lần.”

Xuân Hi do dự một chút, cúi đầu không dám nhìn tiểu thư, nhỏ giọng bẩm báo phát hiện của ba ngày nay.

“Sao em lại không nói chuyện này cho ta biết?” Khương Ninh Bảo nhấp một hớp trà, đôi mắt cực đẹp kia nhìn thẳng vào gương mặt thấp thòm của Xuân Hi, dường như hiểu rõ trong lòng nàng ấy đang nghĩ gì.

“Nô tỳ..... Nô tỳ.....” Mặt Xuân Hi sắc mặt đỏ lên, lúng túng không dám giải thích, nàng có thể nói là sợ tiểu thư đau lòng, nên mới dấu điểm không báo không?

Khương Ninh Bảo sao lại không biết ý của Xuân Hi đang nghĩ chứ, than nhẹ một tiếng, ôn nhu nói: “Xuân Hi, chuyện lần này ta sẽ không truy cứu, nhưng sau này em không được tiếp tục lén dấu điểm không báo.”

Đừng thấy Khương Ninh Bảo là một nữ tử yếu ớt nhu nhược, suốt ngày chỉ ở trong Trường Ninh Bá phủ, gần như không hề ra ngoài xuất đầu lộ diện, nhưng có của hồi môn cùng nhân mạch mà mẫu thân để lại cho nàng, Khương Ninh Bảo không chỉ biết rất rõ mọi động tĩnh trong phủ, mà đối với tin tức bên ngoài cũng rõ như lòng bàn tay.

E là ngay cả đại phu nhân Trương thị cùng Khương lão phu nhân cũng không biết Khương Ninh Bảo che dấu sâu như thế.

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của một ma ma.

“Tứ tiểu thư, có thư của ngài.”

“Xuân Hi, mang vào đây.” Khương Ninh Bảo vui vẻ trong lòng, chẳng lẽ là đại ca hồi âm, và lại, Diêu chương quấy hấn đã đem thư của nàng đưa đến tay của đại ca rồi.

Chờ Xuân Hi mang thư vào, Khương Ninh Bảo cảm thấy kỳ lạ, sao lại là hai phong, nàng nhận lấy và mở ra đọc. Thì ra phong thư kia là của đại tiểu thư của phủ An Viễn Hầu cho mời.

Khương Ninh Bảo bỏ thư mời của Dương Thư Thanh sang một bên, mở phong thư hồi âm của đại ca trước, nhìn thấy những chữ viết cứng cáp hữu lực quen thuộc trong thư, khoé môi Khương Ninh Bảo cong cong.

Sau khi đọc thư xong, tâm trạng của Khương Ninh Bảo cực tốt.

Đại ca quả nhiên luôn đứng về phía mình, cho dù nàng nói muốn gả cho Định Quốc Công, đại ca cũng không hề cố sức khuyên nàng, chỉ nói vòng vèo bảo nàng đừng làm hấn lo lắng, bảo nàng phải biết yêu quý bản thân.

Xuân Hi ở bên cạnh cực kì nôn nóng, không biết Tam thiếu gia có khuyên tiểu thư bỏ qua ý định đáng sợ là gả cho Định Quốc Công hay không nữa.

Khương Ninh Bảo xếp gọn bức thư đại ca gửi, quý trọng đặt vào trong tráp, trong tráp này đều là những thư từ của đại ca gửi về từ thư viện Thanh Sơn, là những bức thư qua lại của hai huynh muội.

Đóng tráp lại, Khương Ninh Bảo mới bắt mở thư mời của Dương Thư Thanh ra xem, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy chữ do nữ chính viết, là chữ viết theo thể khải, chữ thực thanh tú xinh đẹp, mơ hồ còn mang theo khí thế bất khuất.

Chữ viết đẹp như thế này ngay cả đệ nhất nam phụ là Tần Vương và nam chính Tà Cảnh Dực đều tán thưởng không thôi.

Khương Ninh Bảo cũng cảm thấy chữ viết của nữ chính rất có phong cách riêng.

Thương thức xong chữ viết của nữ chính Dương Thư Thanh, nàng xem địa điểm cùng thời gian của ngày hẹn viết trên đó, là một quán trà tên là Tấn Giang, khốc miệng nàng nở một nụ cười nghiền ngẫm:

“thật đúng là biết chọn địa điểm hẹn.”

Gần như không ai biết quán trà Tấn Giang là sản nghiệp mà cha mẹ nàng đặt mua năm nàng mười tuổi, là địa điểm mà quý phu nhân và thiên kim hay lui tới, cũng như các thiếu gia và các văn nhân yêu thích nhất, nhả gian riêng, có hiệu quả cách âm cực tốt, tính riêng tư cực kì tốt.

Quán trà Tấn Giang độc và lạ ở chỗ, nó nổi danh không phải là trà nơi đó, mà là các loại hoa tửu có hiệu quả độc đáo.

Tất cả các hoa tửu ở đó đều do chính tay Khương Ninh Bảo chưng cất, nàng có kỹ năng chưng cất rượu thần kỳ, hoa tửu qua tay nàng đều sẽ tự mang theo thuộc tính thần kỳ riêng biệt, vì không muốn bại lộ dị thường của mình, nên hoa tửu trong quán trà Tấn Giang nàng đều cố tình pha thật loãng, hiệu quả chỉ tốt hơn loại hoa tửu bình thường khác.

Vào thời gian này hằng năm, đào hoa tử được hoan nghênh nhất, uống đào hoa tử trong một thời gian dài, thì hiệu quả dưỡng da và trẻ hoá da rất tốt, rất được các quý phu nhân yêu thích.

Vì sao quán trà Tấn Giang ngày ngày hốt bạc mà lại không ai dám động, là bởi vì Khương Ninh Bảo năm đó mới mười tuổi thôi, lại to gan lớn mật kéo một lớp da hổ xuống, âm thầm tung tin là quán trà có chỗ dựa cực to là Định Quốc Công.

Khương Ninh Bảo nhớ về chuyện cũ, nhớ đến vẻ khiếp sợ của cha mẹ và đại ca lúc ấy, không kiềm được khẽ nở một nụ cười, lẩm bẩm một tiếng.

“Đây chẳng lẽ là duyên phận?”

Kỳ thật Khương Ninh Bảo cũng không thể xem là nói dối.

Vị hôn phu Tạ Cảnh Dực của nàng là thế tử của phủ Định Quốc Công, nên chỗ dựa của nàng cũng xem như là phủ Định Quốc Công, mà phủ Định Quốc Công lại là của Định Quốc Công, cho nên chỗ dựa của nàng cũng là Định Quốc Công, không phải sao?

Có người không tin cách nói này, nên từng ở trước mặt Định Quốc Công nhắc tới quán trà Tấn Giang, sau khi Định Quốc Công Tạ Hành xác nhận thì mới cam chịu.

Hiện tại người ở khắp kinh thành đều biết chỗ dựa sau lưng của quán trà Tấn Giang là Định Quốc Công, đặt quán trà Tấn Giang ở vị trí không ai dám chạm tới.

Khương Ninh Bảo cong cong khóe môi, nhìn hoa quế nở rộ bên ngoài cửa sổ, nụ cười xinh đẹp động lòng người.

Nói không chừng đây chính là duyên phận của nàng và Định Quốc Công, sau hôm đó 6 năm, Tạ thế tử huy hôn, nàng lại buông lời rằng muốn gả cho Định Quốc Công, đợi đến khi nàng được gả cho Định Quốc Công, càng thêm chứng thực Định Quốc Công chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Gặp mặt và giao phong

Mùng 9 tháng ba, nắng vàng rực rỡ, nên ra cửa thăm bạn.

Khương Ninh Bảo chải mái tóc mây, quét nhẹ hàng mày cong, trên người mặc chiếc váy màu vàng nhạt có thêu đoá hoa la trắng, bên hông treo hai miếng ngọc bội giá trị xa xỉ, hai miếng ngọc bội theo mỗi bước đi va vào nhau vang lên âm thanh nghe thanh thúy phù hợp với gương mặt xinh đẹp dịu dàng kia, làm người ta có cảm giác xinh đẹp và linh động của người đẹp không phải nhờ lụa.

Nhìn mỹ nhân yếu đuối trong gương đồng, bên môi Khương Ninh Bảo nở một nụ cười đầy thâm ý, chớp đôi mắt xinh đẹp với người trong gương.

“Dương Thư Thanh, rốt cuộc chúng ta gặp nhau rồi.”

Tuy nàng là vị hôn thê của Tạ Cảnh Dực, kỳ thật hai người cũng chưa gặp nhau được mấy lần, mỗi lần gặp nhau đều là tiệc mừng thọ của Khương lão phu nhân, chưa bao giờ chân chính ở chung qua, nên tất nhiên sao có thể nói đến tình cảm gì chứ.

Đặc biệt là ba năm gần đây, từ sau khi cha mẹ nàng ‘mất đi’, ở tiệc mừng thọ của Khương lão phu nhân, Tạ Cảnh Dực vội vàng mang thọ lễ đến rồi lại vội vàng rời đi, chưa từng chạm mặt với Khương Ninh Bảo.

E là ngay cả chính Tạ Cảnh Dực cũng không biết nàng có bộ dáng dịu dàng đáng yêu, yếu đuối mỏng manh như thế này đâu.

“Xuân Hi, mang chiếc mũ có mạng che mặt đến đây cho ta.”

Khương Ninh Bảo thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng dặn dò.

“Vâng, tiểu thư chờ một lát.”

Xuân Hi đi vào phòng, mang chiếc mũ có mạng che mặt màu đen ra.

Khương Ninh Bảo nhìn chiếc mũ có mạng che trước mắt, đôi mắt đẹp nhuộm đầy hoài niệm, chiếc mũ này là chính mẫu thân Dương Thị tặng nàng năm nàng 12 tuổi. Nàng còn nhớ rất kỹ mẫu thân từng nói rằng, Nữ tử khi ra ngoài tốt nhất nên mang theo mũ có mạng che mặt để che lại dung nhan.

Mẫu thân Dương thị của nàng là một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, nên cực kì quan tâm đến con gái duy nhất của mình, Khương Ninh Bảo được Dương thị hun đúc mười mấy năm, tẩy đi sự thô lỗ được dưỡng thành thời mặt thế, đã có khí chất của tiểu thư khuê các.

Dưới sự dạy dỗ ân cần của Dương thị m, Khương Ninh Bảo đã quen mang theo mũ có mạng che mặt mỗi khi đi ra ngoài.

“đi thôi.”

Khương Ninh Bảo mang mũ lên, che lại dung nhan xinh đẹp tinh xảo, đem theo Xuân Hi bước ra sân.

Xuân Hi gọi xe ngựa đã chờ bên ngoài cửa phủ, xe ngựa của Trường Ninh Bá phủ đều có chủ, tiểu thư chỉ thứ hai như Khương Ninh Bảo nếu muốn ra khỏi cửa, cần phải được sự cho phép của đại phu nhân Trương thị, mới có thể sử dụng xe ngựa trong phủ.

Nhưng Khương Ninh Bảo lười giao tiếp với người đầy âm mưu tính toán như đại phu nhân Trương thị, nên đã lấy tiền từ của hồi môn của mẫu thân mua một chiếc xe ngựa thủ công tinh xảo, rồi để ở chỗ Diêu chương quây, chỉ cần ra cửa, Xuân Hi tất nhiên sẽ gọi xe ngựa từ bên kia sang.

Xa phu đánh xe cũng là do Diêu chương quây cố ý mua một người hầu có thân thể trong sạch.

Bớt lo, cũng bớt đi rất nhiều phiền phức.

Việc này Khương lão phu nhân cũng biết, nhưng Khương Ninh Bảo không dùng bạc trong phủ, khó mà nói cái gì, đại phu nhân Trương thị lại càng không quan tâm, chỉ xem như không thấy.

“Tiểu thư, tiểu thư thật sự muốn đi gặp Dương đại tiểu thư?” Lên xe ngựa, tỳ nữ Xuân Hi đứng ngồi không yên, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Khương Ninh Bảo buồn cười liếc nhìn Xuân Hi, trêu ghẹo: “Xuân Hi, Dương đại tiểu thư cũng đâu phải mãnh hổ hay dã thú gì, có gì phải sợ chứ?”

Xuân Hi sắp khóc, sao tiểu thư lại luôn là bình tĩnh như vậy.

Dương đại tiểu thư này tuy nói không phải mãnh hổ hay dã thú, nhưng người ta còn đáng sợ mãnh hổ dã thú nữa đấy, lại còn là tình địch của tiểu thư.

Lúc xe ngựa rời khỏi Trường Ninh Bá phủ, đại phu nhân Trương thị liền nhận được tin tức này, cười lạnh một tiếng.

Ngay giữa lúc đầu sóng ngọn gió từ chuyện hủy hôn còn đang âm ỉ thế này, còn không biết chết sống đigặp Dương đại tiểu thư, chờ ngày mai khi phủ Định Quốc Công chính thức hủy mỗi hôn nhân này, nàng ta muốn khóc cũng không có chỗ để khóc đâu.

Đúng vậy, đại phu nhân Trương thị biết được lần này Khương Ninh Bảo ra ngoài là đáp ứng lời mời của đích trường nữ phủ An Viễn Hầu, nhưng lại không hề cho người ngăn cản thậm chí còn âm thầm chế giễu.

Trương thị rốt cuộc đã đạt thành hiệp nghị với Tạ thế tử, chờ sau khi hôn nhân của cháu gái bị hủy bỏ, Dao nhi của bà ta sẽ đính thân với thiếu gia Tạ Cảnh Huy chỉ thứ hai của Tạ gia, chức quan Ngũ Phẩm cũng đã hứa hẹn là sẽ tặng cho Bá gia xem như quà bồi thường phong phú.

Tâm trạng của Đại phu nhân thật thoải mái mà xưa nay chưa từng có.

Quán trà Tân Giang.

Mang mũ có mạng che màu đen, Khương Ninh Bảo bước xuống xe ngựa, đúng lúc có một trận gió thổi tới, thổi tung tấm mạng che mặt của Khương Ninh Bảo lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp tinh xảo của nàng, sau khi Chương quây của quán trà nhìn thấy, trong đôi mắt ông loé lên chút kinh ngạc, thậm chí nghĩ sao hôm nay chủ nhân lại đột nhiên đến nơi này, nhưng ngoài mặt vẫn cung kính ra nghênh đón.

“Chương quây, ta có hẹn ở nhã gian số 4 lầu 2.” Thanh âm trong vắt dịu dàng vang lên, cách lần lựa mỏng, Khương Ninh Bảo lên nháy mắt với chương quây, vờ như không quen ông.

Quán trà Tân Giang đứng sừng sững trên đường phố phồn hoa nhất kinh thành này, thiết kế rộng rãi phóng khoáng, khung cảnh thanh nhã tĩnh lặng, không khí cực tốt, bên trong đã có dăm ba nhóm công tử thiếu gia đang nhỏ giọng trò chuyện với nhau, cũng có không ít văn nhân nho sĩ đang tỉ mỉ phẩm trà.

Thiên kim tiểu thư cùng các quý phu nhân đều thích các nhã gian trên lầu.

Khi chủ tớ Khương Ninh Bảo bước vào quán trà, cũng không làm cho những người khác có mặt trong quán trà chú ý, khách đến quán trà Tân Giang này đều là những người có hàm dưỡng cực cao, nhiều lắm chỉ liếc mắt sang sau đó lập tức dời mắt đi.

“thì ra tiểu thư ngài là khách quý của Dương tiểu thư, tại hạ sẽ mang ngài lên ngay.” Chương quây rất thức thời sắm vai người xa lạ với Khương Ninh Bảo, cung kính đi trước dẫn đường.

Nhã gian số 4 ở lầu 2 là Dương Thụ Thanh bao trọn, nhã gian này được bài trí phóng khoáng thanh nhã, trên tường có treo vài bức hoạ của danh gia, trên một giá trong góc phòng có một chiếc bình màu hồng đang cắm những đoá hoa tươi mon mơn rực rỡ.

Dương Thụ Thanh đã chờ sẵn trong nhã gian, bên cạnh là hai tỳ nữ xinh đẹp đang đứng.

trên người nàng ta là bộ váy thêu hoa mẫu đơn đỏ thắm với vòng eo bó sát, rực rỡ lạ thường. Càng tôn lên làn da trắng nõn như tuyết của nàng, tựa như bạch ngọc dương chi tốt nhất.

Khương Ninh Bảo thấy hình ảnh bên trong nhà gian, thầm khen một tiếng, ‘nữ chính’ Dương Thư Thanh xác thực cực kì thích hợp với váy áo màu đỏ rực rỡ như thế này, càng hiện ra khí chất cao quý, mỹ lệ tuyệt luân.

Trong sách có viết chi tiết kiếp trước nữ chính không màng đến lời phản đối của An Viễn Hầu, thế sống chết phải gả cho Tấn Vương làm trắc phi, sau khi gả qua đó lại không còn được mặt những bộ y phục đỏ rực rỡ như thế này lần nào nữa.

Nên sau khi trọng sinh, ‘nữ chính’ liền sinh ra một chấp niệm mãnh liệt.

Kiếp này tuyệt đối không làm thiệp cho người khác, dù là thiệp thất hoàng gia.

Cho nên nữ chủ đặc biệt thích váy áo màu đỏ, dù là màu đỏ rực, cam hay hồng nhạt... Chỉ cần liên quan đến màu đỏ, nàng ta đều thích, đặc biệt yêu thích nhất là màu đỏ rực rỡ như thế này.

(Đoạn này có ý là, thời xưa, chỉ chính thất mới được mặc màu đỏ rực, thiệp thất thì không được mặc để phân biệt chính và thứ)

“Chào Dương tiểu thư.” Khương Ninh Bảo lễ phép vấn an, thanh âm mềm nhẹ, uyển chuyển êm tai, làm người nghe được lập tức sinh ra hảo cảm.

Dương Thư Thanh tướng mạo thanh lệ tuyệt luân, khí chất xuất chúng, xinh đẹp rực rỡ, giống như một viên minh châu lấp lánh, khác hẳn với khí chất dịu dàng của Khương Ninh Bảo.

Tướng mạo của Dương Thư Thanh trong mắt các quý phu nhân là người thích hợp với vị trí chính thê nhất, còn bộ dạng xinh đẹp dịu dàng như đoá hoa sen trắng của Khương Ninh Bảo luôn là loại hình mà các quý phu nhân không thích nhất.

Khương Ninh Bảo cũng thực bất đắc dĩ, dung mạo là do trời sinh, giữ đạo hiếu ba năm, vẫn chưa tham gia qua lần yến hội nào, cho nên bên ngoài cũng không biết dung mạo vị hôn thê của thế tử phủ Định Quốc Công.

“Khương Tứ tiểu thư, mời ngồi.”

Trong mắt Dương Thư Thanh lóe lên, cười khanh khách mở miệng, nàng ta đưa mắt nhìn chường quây, “Chường quây, lát nữa mang đến đây một bầu Đào hoa tửu tốt nhất.”

Chường quây vâng dạ, rất lịch thiệp khép cửa lại rồi rời đi.

Bên trong nhà gian chỉ còn lại hai người và tỳ nữ của hai người, Khương Ninh Bảo đưa tay lên tháo mũ xuống, lộ ra dung mạo xinh đẹp tinh xảo dịu dàng, mang theo tỳ nữ Xuân Hi dời bước qua, ngọc bội bên hông va vào nhau, phát ra âm thanh giòn giã, xúng với chiếc váy màu vàng nhạt thêu hoa Ngọc Lan trắng trên người nàng, thoát nhìn mang theo nét quyến rũ dịu dàng động lòng người.

Khi Dương Thư Thanh nhìn thấy dung mạo thật sự của Khương Ninh Bảo, ngay lập tức trên trán nàng ta khẽ cau lại nhưng nhanh chóng giãn ra.

nói đúng ra, đây là lần đầu tiên của cả hai kiếp Dương Thư Thanh mới nhìn thấy chân dung của Khương Ninh Bảo, không nghĩ tới vẻ ngoài của Khương Ninh Bảo lại sẽ là bộ dáng yếu ớt dịu dàng điềm đạm đáng yêu như thế này, trong lòng bất chợt dâng lên một tia bức bối cùng chán ghét.

Dương Thư Thanh dù ở kiếp trước hay ở kiếp này, nàng ta luôn ghét nhất chính là loại nữ tử xinh đẹp dịu dàng như thế này, giống như chỉ cần đối phương khẽ cau mày, với bộ dáng yếu ớt đáng yêu đó, thicác nam nhân lập tức sẽ nổi lên lòng thương tiếc và chớ che.

hiện giờ nhìn thấy bộ dáng này của Khương Ninh Bảo, chút áy náy nho nhỏ trong lòng Dương Thư Thanh đã không cánh mà bay, trong lòng âm thầm thoáng qua một ý nghĩ ác độc, nói không chừng đời trước sở dĩ cô nàng có thể được sự sủng ái độc nhất vô nhị của Tạ Cảnh Dực, chính là lợi dụng dung mạo làm người ta thương tiếc như thế này đây.

Nghĩ như thế nên trong lòng của Dương Thư Thanh cực kỳ không thoải mái.

Khương Ninh Bảo làm sao có thể không nhận thấy được vẻ chán ghét mơ hồ của Dương Thư Thanh.

Nữ chủ ghét nhất là nữ tử điềm đạm đáng yêu giống như đoá sen trắng thế này, Khương Ninh Bảo sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lí, một chút cũng không thêm đề ý, người ta thích hay không thích cũng đều không hề liên quan đến nàng.

Nàng chỉ cần là chính mình đã đủ.

Đội Khương Ninh Bảo ngồi xuống, Dương Thư Thanh thu lại ác ý trong lòng, cử chỉ hào phóng, động tác tự nhiên rót cho nàng chén trà, trên gương mặt thanh nhã tú lệ lộ ra một nụ cười đầy áy náy.

“Khương Tứ tiểu thư, lần này âm thầm hẹn gặp tiểu thư, chủ yếu là muốn tự mình xin lỗi tiểu thư, ta cũng không nghĩ đến sự cố ngoài ý muốn ở Đào Hoa Yên lại dẫn đến việc Tạ thế tử sẽ đưa ra lời hủy hôn như thế này.”

“Tuy ta cảm kích ân tình Tạ thế tử xuống nước cứu giúp, nhưng cũng không có ý định muốn cướp đoạt hôn phu của tiểu thư.”

Dương Thư Thanh đưa chén trà qua, giọng điệu đầy chân thành, cười khổ nói.

Khương Ninh Bảo tiếp nhận bát trà, dùng nắp trà gạt những lá trà nổi dập dềnh trong chén, trong lòng thầm bật cười, ‘nữ chính’ này đúng là thú vị thật, lời trong lời ngoài đều cho thấy bản thân nàng ta vô tội, tất cả đều là do Tạ Cảnh Dực tự chủ trương, đồng thời còn âm thầm khoe khoang sức hấp dẫn của mình.

Nếu nàng là Khương Ninh Bảo trong nguyên tác, khi nghe được nàng ta trong ba câu nói đều đã nhắc đến thể tử không rời cả ba câu thì e là đã bị chọc giận.

Có lẽ đây chính là mục đích của ‘nữ chính’.

Với danh nghĩa hẹn ra để xin lỗi, kỳ thật là vì chọc giận nàng, một nữ tử bị huỷ hôn một khi bị chọc giận, liền dễ dàng làm ra chuyện mất lý trí.

Khương Ninh Bảo ác ý phỏng đoán vị ‘nữ chính’ tàn nhẫn độc ác này, nàng như cười như không nhìn về uy khuất vô tội nhưng âm thầm khoe khoang của nàng ta, dịu dàng chất vấn.

“Chuyện Tạ thể tử huỷ hôn đã đồn đại ầm ĩ đến mức này, thanh danh của ta đã sớm không còn, Dương tiểu thư, ngươi không cảm thấy lời xin lỗi này tôi đã quá muộn sao?”

Theo nàng nhớ từ trong nội dung sách, sau khi Dương Thụ Thanh trọng sinh, liền nữ giả nam trang ra phủ kết giao với những nhân vật sẽ có địa vị danh vọng cao đến tận mây xanh trong tương lai, đã quen với nam chính Tạ Cảnh Dực từ hai năm trước, và qua lại thường xuyên.

Có thể là do hào quang của nữ chính, nên ngoài đệ nhất nam chính ra, còn lại không có ai phát hiện.

“Khương Tử tiểu thư, Tạ thể tử muốn huỷ hôn là quyết định của hắn, tiểu thư có thiện tâm, cảm thấy băn khoăn trong lòng, nên mới hẹn ngài ra gặp mặt để tạ lỗi, hay nói đúng hơn, trong chuyện này tiểu thư chúng tôi cũng là người vô tội.”

“Huống hồ tiểu thư chúng tôi cũng không phải cố ý dìm muộn thể này mới đến xin lỗi, tiểu thư sau khi rơi xuống nước liền bị phong hàn, vẫn luôn ở trong phủ tĩnh dưỡng thân mình, nên không biết chuyện Tạ thể tử huỷ hôn, đến khi tiểu thư biết được chuyện này, bên ngoài đã đồn đại ầm ĩ rồi.”

Thiên Bích là tỷ nữ tâm phúc của Dương Thụ Thanh, cực kỳ âm ức lên tiếng giải thích, đồng thời chỉ thẳng ra rằng tất cả những chuyện này kỳ thật không hề có liên quan trực tiếp với Dương Thụ Thanh.

“Thiên Bích, im miệng!”

Gương mặt xinh đẹp của Dương Thụ Thanh hơi trầm xuống, tức giận trừng mắt liếc nhìn Thiên Bích, rồi ngượng ngùng nhìn Khương Ninh Bảo cười áy náy nói: “Khương Tử tiểu thư, tiểu thư đừng nghe tỷ nữ này nói bậy, vô luận như thế nào, chuyện ngươi bị huỷ hôn cũng là do việc ta bị rơi xuống nước, mất dìm trong sạch, Tạ thể tử mới có thể làm ra hành động như vậy, hôm nay hẹn Khương Tử tiểu thư ra đây, chính là muốn đền bù lại sai lầm này.”

“Ta biết, dù hiện tại có nói gì đi nữa thì cũng đã muộn rồi, nhưng nếu không làm ra hành động gì đó thì lòng ta khó an.”

Dương Thụ Thanh nói cực kỳ chân thành, nhưng trong lòng lại âm thầm kỳ quái với phản ứng lãnh đạm của Khương Ninh Bảo, bị vị thể tử mà tất cả quý nữ khác đều ao ước huỷ hôn mình, thế nhưng cô gái này lại không hề tức giận.

“Tiểu thư, Tạ thể tử huỷ hôn rõ ràng không liên quan đến ngài . . . . .” Thiên Bích dậm dậm chân, nôn nóng biện giải.

Dương Thụ Thanh lại lần nữa trừng mắt liếc nhìn nàng ta, tỷ nữ Thiên Bích mới hậm hực cầm miệng.

Khương Ninh Bảo nhấp một ngụm trà, lẳng lặng nhìn màn biểu diễn trước mắt, trong lòng không hề dao động, cái gì gọi là không quan hệ, cái gì gọi là rơi xuống nước rồi sinh bệnh, đều là giả, đã lên lút gặp mặt Tạ Cảnh Dực mấy lần, còn ở trước mặt nàng diễn kịch, ý đồ muốn chọc giận nàng, thật đúng là buồn cười.

“Dương tiểu thư, với nhân phẩm của Tạ thể tử, ta không tin hắn chỉ vì xuống nước cứu ngươi, liền cùng ta huỷ hôn, ta chỉ muốn hỏi một câu, Dương tiểu thư, có phải ngươi và Tạ thể tử đã quen biết nhau từ lâu?”

Khương Ninh Bảo ngữ khí mềm nhẹ hỏi.

Lời này chỉ còn thiếu chút hỏi thẳng Dương Thụ Thanh là, ngươi và Tạ thể tử đã lên lút qua lại bao lâu rồi.

Dương Thụ Thanh sững sờ một chút, bị đôi mắt xinh đẹp của Khương Ninh Bảo lẳng lặng nhìn chăm chú như thế, giống như bị người ta nhìn thấu tất cả, không khỏi chột dạ, nhưng lúc này không thể thừa nhận, nàng ta lúc đầu phủ nhận: “Trước buổi tiệc Đào Hoa yến đó, ta và Tạ thể tử cũng không quen biết.”

Nàng cùng Tạ thể tử lui tới, đều là nữ giả nam trang, sẽ không bị ai phát hiện.

Tự tin, nên Dương Thụ Thanh biểu hiện cực kỳ phóng khoáng.

“Vậy chính là Tạ thể tử đối với Dương tiểu thư vừa gặp đã sinh tình, thật đúng là nhìn không ra, thì ra vị hôn phu của ta lại là một kẻ si tình.” Khương Ninh Bảo khẽ mỉm cười, nhưng lời nói ra lại như trong bóng có kim, ám chỉ Dương Thụ Thanh là hồng nhan họa thủy.

Dương Thư Thanh cảm thấy lạnh lẽo, lúc này mới rõ ràng cảm nhận được vị Khương Tứ tiểu thư nhu nhược yếu đuối này không hề đơn giản.

Nàng đã nhìn lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tan rã trong bất mãn

Bên trong nhà gian chìm trong yên lặng

Lúc này, trong nhà gian vang lên tiếng chuông, Thiển Dung bước đến mở cửa nhà gian ra, liền nhìn thấy gương mặt tươi cười của chương quỳ cùng bầu rượu trên chiếc khay tinh xảo trong tay ông.

“Đây là Đào Hoa tửu ngon nhất mà Dương tiểu thư đã gọi.” thì ra là chương quỳ mang Đào hoa tửu ngon nhất đến, chờ chương quỳ đem Đào hoa tửu giao cho Thiển Dung, Thiển Dung đóng cửa nhà gian lại.

Dương Thư Thanh tiếp nhận bầu rượu, tự mình rót hai ly Đào hoa tửu, nâng một ly lên đưa cho Khương Ninh Bảo, sau đó tự bung chén rượu của mình lên nhấp một ngụm. Khương Tứ tiểu thư, Đào hoa tửu này là rượu được hoan nghênh nhất ở quán trà Tấn Giang này, mỗi người mỗi ngày cũng chỉ mua được một bầu thôi.”

Khương Ninh Bảo khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm nhận một chút, khen: “Đào hoa tửu này quả nhiên danh bất hư truyền, vị cực ngon.”

Mèo khen mèo dài đuôi, lại không hề chột dạ chút nào.

Trong mắt Dương Thư Thanh hiện lên một tia vừa lòng. Chỗ dựa đứng sau quán trà Tấn Giang này là Định Quốc Công, chờ sau khi nàng ta gả vào phủ Định Quốc Công, có lẽ lập tức sẽ biết được chủ nhân chân chính cùng người sản xuất hoa tửu của quán trà này là ai.

Khương Ninh Bảo thấy dáng vẻ này của ‘nữ chính’, làm sao còn không đoán ra tâm tư của nàng ta, trong lòng âm thầm buồn cười.

Trong lúc nhất thời, hai người lẳng lặng nhấp nhấp Đào hoa tửu, không khí hòa hợp hiếm có.

Sau một lúc lâu, Dương Thư Thanh lại mở miệng lần nữa.

“Ta hiểu oán hờn trong lòng của Khương Tứ tiểu thư, nhưng thanh giả tự thanh, ta không muốn giải thích thêm, có nói nhiều hơn nữa thì Khương Tứ tiểu thư cũng không sẽ tin tưởng.”

Khương Ninh Bảo tán đồng gật đầu: “Xác thật là sẽ không tin.”

Cái gì gọi là thanh giả tự thanh, đã sớm cùng Tạ Cảnh Dục không trong sạch, còn ở nơi này giả vờ vô tội, Khương Ninh Bảo không khỏi cảm thấy ngán ngẩm.

Dương Thư Thanh ngẩn người, hiển nhiên không dự đoán được Khương Ninh Bảo sẽ trực tiếp gật đầu như thế, vị Khương Tứ tiểu thư này thật sự là khó chơi đến cực điểm, nàng ta hít một hơi thật sâu, lại tự mình rót một ly Đào hoa tửu cho Khương Ninh Bảo, thở dài: “Nếu là ta, ta cũng sẽ không tin, nhưng đây đều là lời nói từ đáy lòng của ta.”

Khương Ninh Bảo lắc nhẹ ly Đào Hoa tửu trong tay, hưởng thụ đãi ngộ được tận tay ‘nữ chính’ tự mình châm trà rót rượu, nàng đột nhiên nhìn Dương Thư Thanh lộ ra một nụ cười xinh đẹp dịu dàng: “Dương tiểu thư, ta nhớ ngươi vừa mới nói muốn đền bù cho ta?”

Dương Thư Thanh giật nảy mình, nhưng ngoài mặt lại cười khanh khách gật đầu: “Đúng vậy.”

Dương tiểu thư, nếu ngươi thật sự muốn đền bù cho ta, không bằng ngươi thả tin đồn ra ngoài rằng, ngươi không có ý định muốn đoạt vị hôn phu của ta, và sẽ không gả vào phủ Định Quốc Công nữa, như thế nào?”

Khương Ninh Bảo dùng đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn chăm chăm nàng ta, không hề nóng, thông thả chậm rãi đợi phản ứng của Dương Thư Thanh.

Hồ đã đào xong, chỉ còn chờ quyết định của ‘nữ chính’. Khương Ninh Bảo vốn dĩ nghĩ, nếu nữ chính thật lòng đến đây để xin lỗi, nàng sẽ cho qua chuyện này, ai ngờ nữ chính này lại không phải người lương thiện, mục đích thực sự của việc xin lỗi lần này là lấy cớ xin lỗi để tính kế nàng, chọc giận nàng.

không hổ nữ chủ một phen, thật sự có lỗi với âm mưu mà nàng ta đã khổ công sắp xếp sẵn.

Lời này vừa ra, hai tỷ nữ phía sau Dương Thụ Thanh lập tức không bình tĩnh, nhìn không được tức giận trừng Khương Ninh Bảo, vị Khương Tứ tiểu thư này thật là quá đáng, tiểu thư cũng đã ăn nói khép nép chăm trà đồ nước xin lỗi như thế, sao nàng ta lại dám..... Dám đưa ra loại yêu cầu quá đáng này?

không ai hiểu rõ chuyện tiểu thư và Tạ thế tử là lưỡng tình tương duyệt hơn các nàng.

“Nếu tiểu thư thật sự bị bắt buộc phải đồng ý với yêu cầu của Khương Tứ tiểu thư, thì những mưu tính trước kia chẳng phải là gió tre mức nước, công đã trảng sao, đã vậy còn tự dung mất đi thanh danh trong sạch?”

Khương Tứ tiểu thư quả thực là làm khó người khác, quá đáng đến cực điểm.

“Đấy mắt của Dương Thụ Thanh hiện lên một tia kinh ngạc, không nghĩ tới Khương Ninh Bảo lại tàn nhẫn như vậy, xem ra tất cả những việc làm vừa rồi của nàng ta không hề có chút tác dụng, vị Khương Tứ tiểu thư này quả thực dầu muối không vào, mềm cứng không ăn.”

“Nếu nàng ta đồng ý với Khương Ninh Bảo, thật sự thả ra lời đồn, như thế thì giữa nàng ta và Tạ thế tử nơi nào còn có tương lai, về sau cho dù nàng ta có được gả vào phủ Quốc công, thì trong mắt người khác cũng là một trò hề.”

“Sống lại một đời, Dương Thụ Thanh sẽ không tiếp tục để bản thân mình chịu chút xúi thiệt thòi nào.”

Nếu không đáp ứng, thì lời nàng vừa nói ra ban này không thể nghi ngờ là tự và mặt mình.

“Giỏi cho chiêu rút cùi dưới đáy nồi.”

“Yêu đuối nhu nhược, điềm điềm đáng yêu gì chứ, đều là biểu hiện giả dối, Khương Tứ tiểu thư còn âm hiểm, thông minh hơn cả trong tưởng tượng của nàng ta, nói vậy những âm mưu phía trước đó của nàng ta, đều đã bị cô gái này biết hết rồi.”

Dương Thụ Thanh thầm cười chua cay, từ khi trọng sinh cho đến giờ, nàng ta luôn xuôi gió xuôi nước nên đã quên câu núi này cao còn có núi khác cao hơn, một Khương Tứ tiểu thư mà nàng ta không hề để vào trong mắt lại làm cho nàng ta lâm vào tình thế khó xử thế này.

“Có lẽ đời trước, Khương Tứ tiểu thư có thể đạt được sự sủng ái độc nhất vô nhị của Tạ thế tử, không chỉ dựa vào gương mặt xinh đẹp dịu dàng này, mà có lẽ do chính sự thông minh nhạy bén, tâm tư trong sáng, thông tuệ tuyệt luân của vị Khương Tứ tiểu thư này.”

“Dương tiểu thư, khó xử đến thế sao? Hay nên nói thực ra Dương tiểu thư đã yêu thầm vị hôn phu ta đã từ lâu, cái gọi là không có ý định cướp đoạt vị hôn phu của ta đều là lời nói dối?”

“Khương Ninh Bảo nhẹ vén sợi tóc vào vành tai, cười tủm tỉm nhìn nàng ta, giống như hiểu thấu lòng nàng ta đang nghĩ gì.”

“Dương Thụ Thanh chưa bao giờ quần bách khó xử như thế này, nhìn nụ cười xinh đẹp quyến rũ của Khương Ninh Bảo làm nàng ta cảm thấy chói mắt đến cực điểm, hiện tại Dương Thụ Thanh đã sớm không còn ý định chung sống hoà bình với Khương Ninh Bảo nữa rồi.”

“Khương Tứ tiểu thư, thứ lỗi cho ta không thể đáp ứng yêu cầu của ngươi, Tạ thế tử là nhân tài kiệt xuất hiếm có, quý nữ thăm mơ ước ngài ấy nhiều không kể xiết, ta cũng không ngoại lệ.”

“Tạ thế tử huỷ hoại trong sạch của ta lại nguyên ý phụ trách, ta không gả cho ngài ấy thì còn có thể gả ai, ngoài việc gả cho hắn, ta không còn lựa chọn nào khác, Khương Tứ tiểu thư làm thế này là đang muốn làm khó ta chăng?”

“một khi đã như vậy, thì vừa rồi Dương tiểu thư hà tất phải làm bộ làm tịch?” Khương Ninh Bảo khẽ cười một tiếng, không hề giận dữ, chỉ dùng giọng điệu nhàn nhạt chất vấn.

“Tạ thế tử cứu Dương tiểu thư, Dương tiểu thư đã mất đi trong sạch, nhưng vị hôn thê vô tội như ta lại phải bị Tạ thế tử huỷ hôn, phải nên nhường vị trí của mình cho Dương tiểu thư, chẳng lẽ các người không biết việc huỷ hôn đối một nữ nhân mà nói là thương tổn đến bậc nào ư, biện pháp giải quyết không phải chỉ có mỗi con đường là huỷ hôn, dù ta có nguyên ý cùng Dương tiểu thư thờ chung một chồng, nhưng Dương tiểu thư lại không muốn như thế, không phải sao?” “sắc mặt của Dương Thụ Thanh trầm xuống, vị Khương Tứ tiểu thư này quả nhiên không đơn giản, từng câu từng chữ đều vô cùng sắc bén, đánh thẳng vào ý tưởng thực sự trong lòng nàng ta.”

không sai, nàng ta quả thật không muốn dưới thế bất luận kẻ nào, từ sau khi nàng ta trọng sinh cho đến giờ đã thề rằng, kiếp này tuyệt đối không làm thiếp, càng không muốn chung chồng với bất kì ai. Câu nói này nàng ta đã nói lúc Tạ thế tử nói muốn chịu trách nhiệm với nàng ta.

Cho nên hắn mới có thể huỷ hôn.

“Khương Ninh Bảo cười lãnh đạm, Dương Thụ Thanh, vốn đã không mang theo ý tốt, nàng mới không thèm đoạn tình cảm tỷ muội giả tạo với ‘nữ chính’, hôm nay đáp ứng đến đây theo lời hẹn nàng đã chuẩn bị sẵn tư thế xé rách mặt với nữ chính rồi.”

Hai người vốn không thể chung sống hoà bình, hà tất phải giả mù sa mưa đứng bên cạnh nhau?

“Muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm, không biết Dương tiểu thư có còn nhớ rõ trong con phố nhỏ, dưới gốc Đào cổ thụ ở thành Tây hơn hai năm trước không? Nghe nói, cây đào cổ này được mệnh danh là gốc đào định lương duyên, không biết là thật là giả?”

^[1]^[SEP]Khương Ninh Bảo cong cong thành một nụ cười, trong lòng thầm nhủ, có cốt truyện nơi tay, cảm giác thật tuyệt.

Những lần tương ngộ bí ẩn của nam nữ chủ nàng đều nắm rất rõ.

Bị Khương Ninh Bảo đâm trúng tim đen như thế... Cả người Dương Thư Thanh chấn động, mặt biến sắc, không dám tin nhìn nữ nhân yếu đuối đang cười tươi như hoa trước mặt.

^[1]^[SEP]thì ra Khương Tử tiểu thư đã biết tất cả mọi chuyện, làm nàng ta cảm thấy mình như một tên hề múa may trước mặt Khương Ninh Bảo, xấu hổ không thôi. Tây nhị và dưới gốc Đào cổ thụ kia, đúng là nơi mà nàng ta giả nam trang tương ngộ với Tạ thế tử hơn hai năm trước.

Hôm trước, nàng cùng Tạ thế tử lên gặp mặt nhau cũng từng nhắc đến gốc đào cổ thụ đó.

Nhớ đến vừa rồi lúc mình nói trước Đào Hoa yến mình và Tạ thế tử không hề quen biết, Dương Thư Thanh cảm thấy trên mặt nóng rát, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.^[1]^[SEP]Lần này thế diện trong hay ngoài gì cũng đều mất sạch.

^[1]^[SEP]Tổ chất tâm lý của Dương Thư Thanh cực mạnh, chỉ chốc lát đã khôi phục bình tĩnh, nàng ta liếc mắt nhìn Khương Ninh Bảo, vội vàng mang theo hai tỷ nữ rời đi, nhìn bộ dạng của nàng ta, cực giống như đang co chân chạy trốn.

Lần gặp mặt này, Dương Thư Thanh cùng Khương Ninh Bảo tan rã trong không vui.

^[1]^[SEP]Dương Thư Thanh rời đi, Khương Ninh Bảo lại chưa rời đi, một mình ngồi trong nhĩ gian, nhần nhả thoải mái nhắm nháp Đào Hoa tửu đã được pha loãng, đuôi lông mày khỏe mắt đều tràn đầy thích thú.

“Tiểu thư, ngài làm thế này là chấp nhận xé rách mặt với Dương tiểu thư?” Xuân Hi hoảng hốt hỏi, sao nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu lời tiểu thư vừa nói, gốc Đào cổ thụ nào, sao cứ luôn cảm thấy bên trong đó giống như đang ẩn chứa một đại bí mật nào đó.

Khương Ninh Bảo nhướn mày: “không phải em đã chứng kiến đó sao?”

^[1]^[SEP]Mặt Xuân Hi mặt rói rầm, mấy ngày này, nàng thấy tiểu thư bình tĩnh như thế, còn tưởng rằng tiểu thư hoàn toàn không hề để ý đến, không ngờ tiểu thư vẫn liên tục nén giận trong lòng, tiểu thư thật sự quá đáng thương.

^[1]^[SEP]Lúc này, chương quầy của quán trà Tấn Giang bước vào, mang đến cho Khương Ninh Bảo một tin tức tốt.

“Chủ nhân, Tạ lão phu nhân hồi phủ, người của chúng ta phát hiện, dường như Tạ lão phu nhân rất cao hứng.”

^[1]^[SEP]Ánh mắt Khương Ninh Bảo chột lóc, trong lòng mơ hồ có một suy đoán, vì thế nàng không có tâm tư ở lại quán trà, mang theo Xuân Hi vội vàng hồi phủ.

^[1]^[SEP]Chờ xe ngựa của nàng rời khỏi quán trà Tấn Giang, xe ngựa của Dương Thư Thanh từ một góc khác chạy ra, nghĩ đến tin tức nàng ta vừa mới nhận được, trên mặt Dương Thư Thanh lộ ra một nụ cười.

^[1]^[SEP]Vinh Hi đường, phủ Định Quốc Công.

^[1]^[SEP]Tạ lão phu nhân không ngờ xuất phủ đến chùa để tìm cao tang xem bát tự lần này lại thu được tin mừng và ngạc nhiên ngoài ý muốn. Bởi bát tự của Khương Tử tiểu thư và con trai Tạ Hành của bà cực kỳ tương hợp.

“Nếu biết sớm Khương Tử tiểu thư thích hợp với con trai của ta như thế thì thật tốt biết bao.” Tạ lão phu nhân nhấp một ngụm nước trà, không kiềm được tiếc nuối cảm khái nói.

^[1]^[SEP]“Lão phu nhân, hiện tại cũng không muộn.” Hoàng ma ma cười nói.

^[1]^[SEP]Tạ lão phu nhân cũng cười. “Đúng vậy, hiện tại cũng không muộn, chờ thế tử hủy hôn ước này, ta sẽ cho người tới cửa cầu hôn.”

^[1]^[SEP]“Lão phu nhân, ngài không hỏi ý của Quốc Công gia sao?” Hoàng ma ma sùng sốt, không nghĩ tới lão phu nhân lại nóng vội như vậy, gấp không chờ nổi muốn định thân với Khương Tử tiểu thư ngay.

Trong đầu Tạ lão phu nhân bắt gặp hiện lên gương mặt tuấn tú lạnh như băng của con trai, lắc đầu thờ dãi: “Hỏi nó vô dụng, còn không bằng tiên hạ thủ vi cường.”

^[1]^[SEP]Hoàng ma ma: “.....”

^[1]^[SEP]“Lão phu nhân, bát tự của Khương Tử tiểu thư cùng Quốc Công gia tương hợp, nhưng sát khí trên người Quốc Công gia, nữ tử bình thường không thể tới gần. ....” Hoàng ma ma rớt cuộc có chút lo lắng, nhìn không được nhắc một câu.^[1]^[SEP]Tạ lão phu nhân sùng sốt, lập tức xoa xoa ấn đường, khi bà biết được bát tự của Khương tử tiểu thư và con trai tương hợp, nên vui đến mức quên đi thế chất đặc thù của con trai mình, khê cau mày.

^[1]^[SEP]“Đúng vậy, sao ta lại quên mất việc này.”

^[1]^[SEP]“Lão phu nhân, hay ngài tìm một thích hợp thời cơ để Quốc Công gia và Khương Tử tiểu thư lên gặp mặt nhau, rồi nhìn xem tình huống, hoặc là mời

Khương Tứ tiểu thư đến chùa để cao tăng xem thử?"

^[SẾP]Hoàng ma ma ra một chủ ý.

^[SẾP]Tạ lão phu nhân nghe vậy, cảm thấy lời nói của Hoàng ma ma rất có lý, liền gật đầu nói: "Được, cứ làm như thế đi, nghe Triệu quản gia nói, thế tử cùng phía Trường Ninh Bá phủ đã thỏa thuận xong bồi thường, ngày mai sẽ chính thức hủy hôn, có việc này không?"

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chính thức hủy bỏ hôn ước (thượng)

Mùng mười tháng ba hôm đó, trời không trong xanh, trên bầu trời khắp kinh thành được bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc, giống như đang sắp nổi lên một trận mưa rền gió dữ.

Triệu quản gia chuẩn bị dâng môn Trường Ninh Bá Phủ lần nữa, mang theo một xe ngựa đầy quà để nhận lỗi, đi nghênh ngang trên đường, thu hút không ít những người hiếu kì vây xem.

"Xem trận thế này, Tạ thế tử muốn tới cửa cầu hôn hay chính thức từ hôn, đúng là khó phân biệt."

"Tất nhiên là từ hôn rồi, không thấy chỉ có Triệu quản gia ra mặt sao?"

"Trước kia ta rất sùng bái Tạ thế tử, cho rằng Tạ thế tử là tấm gương để ta noi theo, hiện tại, ta cảm thấy có lẽ lúc đó mắt ta bị mù, không cần biết như thế nào, một nam nhân không nên vì một nữ nhân khác mà tổn hại thanh danh vị hôn thê vô tội của mình."

"Ta còn tưởng rằng với lời đồn đãi âm ỉ như thế thì Tạ thế tử sẽ cắn rứt lương tâm mà không từ hôn, xem ra là ta nghĩ quá nhiều, đáng thương cho Khương Tứ tiểu thư."

"Nếu đem so sánh giữa vị hôn thê không tiếng tăm đó thì tướng mạo xuất chúng, tài nghệ vô song như Dương đại tiểu thư. thì cũng đồng là chịu trách nhiệm, ta đã có thể hiểu vì sao Tạ thế tử lại lựa chọn Dương đại tiểu thư rồi."

không biết có phải do Tạ Cảnh Dực và Dương Thụ Thanh âm thầm tung tin tẩy trắng không ngừng, hay do ánh hào quang nữ chính của Dương Thụ Thanh quá lớn, nên không ai lan truyền tin đồn Tạ thế tử và Dương đại tiểu thư bày kế ám hại Khương Tứ tiểu thư.

"Kỳ thật Tạ thế tử cũng có thể noi theo Nga Hoàng Nữ anh, cần gì phải tổn hại thanh danh của Khương Tứ tiểu thư như thế, Khương Tứ tiểu thư cực kì vô tội."

"Các người đang nói đùa đấy à, chẳng lẽ không có ai cho rằng là do dung mạo của Khương Tứ tiểu thư cực kì xấu xí, còn Dương đại tiểu thư lại quyến rũ vô song, nên Tạ thế tử mới bỏ Khương Tứ tiểu thư mà lựa chọn Dương đại tiểu thư?"

"Tạ thế tử mới không phải người nông cạn như thế."

"Vói lại, nếu quả thật diện mạo của Khương tứ tiểu thư xấu như Chung Vô Diệm thì làm sao có thể đảm đương nổi vị trí thế tử phu nhân chứ, chi bằng làm đại tiểu thư của phủ Quốc công, sau này gả cho người khác, cũng không ai dám khinh thường."

"Đúng, đúng thế, ta cũng cảm thấy như thế."

Dưới sự dẫn dắt cổ tình của người nào đó, đề tài đã đem Khương Ninh Bảo tạo thành hình tượng nữ nhân có gương mặt xấu xí như quỷ, ai bảo Khương Ninh Bảo quá mức thần bí, ngoài người của Trường Ninh Bá Phủ, thật đúng là không có ai gặp qua dung mạo thật sự của nàng.

Bên ngoài nghị luận âm ỉ, phủ Trường Ninh Bá nhận được tin lại trận địa sẵn sàng đón quân địch.

một đám người tập tung đầy đủ ở đại sảnh chính viện, bên ngoài mây đen giăng đầy, bên trong lại tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Khương lão phu nhân ngồi trên cao đường, mái tóc được búi cẩn thận tỉ mỉ, khí sắc cả người thoát nhìn vô cùng tốt, nhất là đôi mắt sắc bén có thần

Hôm nay cũng đúng ngày hưu mộc của Trường Ninh Bá, ông đang cùng đại phu nhân Trương thị ngồi phía dưới lão phu nhân, chung quanh còn có vài phu nhân thứ xuất của các chi khác đã chia phủ ở riêng cũng dùng danh nghĩa thỉnh an Khương lão phu nhân lấy cớ đến xem náo nhiệt.

Duy nhất kỳ quái là, không thấy Khương Minh Dao.

Khương Ninh Bảo nghĩ lại, loại trường hợp mất mặt phủ Trường Ninh Bá như thế này thì ngoài đương sự phải xuất hiện là nàng ra thì những tiểu thư và thiếu gia khác quả thật không tiện xuất hiện.

Các phu nhân thứ xuất rất ít khi nhìn thấy Tứ tiểu thư Khương Ninh Bảo của Bá phủ len lén liếc Khương Ninh Bảo lãnh đạm thờ ơ đứng bên cạnh Trương thị, châu đầu ghé tai xì xào.

"thì ra Tứ tiểu thư chi thứ hai lại xinh đẹp như thế."

"Đẹp chỗ nào vậy? Yếu a yếu ớt, nhìn thấy phản cảm rồi, hèn chi mà Tạ thế tử muốn từ hôn, bộ dạng của Tứ tiểu thư như thế này có chỗ nào xứng đáng làm chính thê, giống di nương thiếp thất thì có."

"Quả thật làm người ta phản cảm mà, nhìn đến khuôn mặt đỏ của nàng ta, ta liền nhớ đến đám hồ ly tinh trong hậu viện, rốt cục ta đã hiểu vì sao Tạ thế tử lại lựa chọn như thế, loại nữ nhân như thế này mà làm chính thê thì quả mất mặt rồi!"

"Kỳ thật cũng không tệ như các người nói đâu, dung mạo là trời sanh, không thấy ánh mắt của Tứ tiểu thư đứng đắn trong sạch, có lẽ người ta cũng không giống như các người thấy đâu."

"Hừ, người cứ cố làm người tốt đi."

Những lời này rơi vào Khương Ninh Bảo trong tai, nàng khẽ vuốt hoa văn tường văn trên vòng tay bằng ngọc bích, đôi mắt xinh đẹp kia như có tia sáng hiện lên.

Dung mạo xinh đẹp dịu dàng nhu nhược, ai cũng có thể bức hiếp này của nàng, thật đúng là thu hút sự đổ kỵ ghen ghét của nữ nhân.

Khoảng giờ Ty, có ma ma vội vã bước vào hồi bẩm.

"Lão phu nhân, có Triệu quản gia của phủ Định Quốc Công đến."

Khương lão phu nhân giật mình, nhưng trong mắt lại loé lên tia sáng: "Mời bọn họ vào phủ."

Trương Ninh Bá và Trương thị hai người lập tức ngồi thẳng người.

Các phu nhân thứ xuất lập tức dừng miệng, trong mắt đều mang theo vẻ xem kịch vui, ánh mắt của bọn họ thường xuyên bay về hướng Khương Ninh Bảo thoát nhìn nhu nhược mảnh khảnh đang khẽ cau mày, vừa thương hại lại vui sướng khi người gặp họa.

Khương Ninh Bảo đem tất cả thần sắc của những người có mặt trong chính sảnh thu vào đáy mắt, nhất là các vị phu nhân thứ xuất đến để xem náo nhiệt, khóe môi khẽ cong cong, lặng lẽ nở nụ cười.

Triệu quản gia dẫn một đám hộ vệ đem từng rương quà mang vào đại sảnh, sau đó cung kính chấp tay hành lễ với Khương lão phu nhân và Trương Ninh Bá.

"Triệu mỗ bái kiến lão phu nhân, Bá gia cùng với các vị phu nhân."

"Mục đích mà hôm nay Triệu mỗ đến cửa thì có lẽ các vị có mặt ở đây đều đã hiểu, chính là thay mặt cho thế tử gia đến để trả lại hôn thư và thiếp canh, chính thức cùng Khương Tứ tiểu thư giải trừ hôn ước, ngoài hai điều kiện không thay đổi từng nói qua, thế tử gia còn mang thêm một số lễ vật khác để bồi thường."

Triệu quản gia cũng giống như lần trước, vừa vào đã đi thẳng vào vấn đề chính, nói xong ông phát tay ra hiệu cho bọn hộ vệ, hộ vệ do ông mang tới lập tức đem tất cả các rương hòm toàn bộ mở ra.

Là lụa là gấm vóc thượng hạng, vàng bạc châu báu lấp lánh, những bức họa trân quý của danh nhân, còn có hai rương vàng óng vàng rực to nhất bày ra ở trước mặt mọi người.

Cả đại sảnh đều là vàng bạc châu báu sáng ánh lên, thiếu chút nữa làm mù mắt những người có mặt ở đây.

Những phu nhân thứ xuất vịn vịn chiếc khăn trong tay mình, nhìn chòng chọc vào những thứ trong rương kia, hô hấp dồn dập, phì phò hỗn hển, ngay cả mặt cũng gần như tái dại đi.

Trái tim của đại phu nhân Trương thị đập thình thịch, thiếu chút nữa kích động nhảy dựng lên.

Của bà ta, tất cả những thứ này đều là của bà ta!

Lòng Trương thị đang âm thầm gào thét.

Đừng thấy Trương Ninh Bá với bộ dáng trấn định, nhưng ánh mắt ông ta đang trợn trừng, tay xiết chặt ly trà tiết lộ kích động cùng hưng phấn của ông ta, trong lòng e là đang mừng đến mức nở hoa luôn.

Chỉ có Khương lão phu nhân phi thường không hài lòng.

Chút vật chất bồi thường này trong mắt của Khương lão phu nhân chỉ xem như tạm tạm, nhưng lại khó mà nói ra khỏi miệng, kéo mang tiếng là lòng

tham không đầy, bán cháu gái cầu danh.

Bởi vậy Khương lão phu nhân chỉ có thể nín, trừng mắt liếc đám con trai con dâu, thậm chí đám con dòng thứ cuất coa kiến thức hạn hẹp kia, thầm mắng một tiếng, thật đúng là đồ vô dụng.

Triệu quản gia mặt mỉm cười nhìn phản ứng của những người ở phủ Trường Ninh Bá, cố ý chú ý xum phản ứng của Khương Tứ tiểu thư, phát hiện thần sắc nàng trong sáng, cặp mắt cực xinh đẹp kia không hề có chút dao động.

Trong lòng thâm gặt gù, vị Khương Tứ tiểu thư này quả nhiên không làm ông thất vọng.

"Triệu quản gia, những thứ này đều là bồi thường cho ta?" Khương Ninh Bảo cong môi, thanh âm mềm mại vang lên, tựa như sấm dậy đất bằng, đập tỉnh mọi người đang có mặt ở đây.

Mọi người đồng loạt nhìn chăm chú Khương Ninh Bảo.

Đại phu nhân Trương thị hừ lạnh một tiếng, cái gì gọi là bồi thường cho nàng ta chứ, nằm mơ đi, chờ chính thức hủy cuộc hôn nhân này, bà ta sẽ phái người đem tất cả những đồ bồi thường này dời đến kho phòng.

Triệu quản gia mỉm cười, có chút dứt khoát gặt đầu: "Đúng vậy, đều là bồi thường cho Khương Tứ tiểu thư."

Khương lão phu nhân thoáng nhìn sắc mặt không cam lòng của vừa lộ ra, da mặt giật giật, Trương thị thích tìm đường chết này thật sự là kiến thức hạn hẹp, lại trừng mắt liếc đám vô dụng bị vàng che mờ mắt kia, lớn tiếng quát.

"Ta cảnh cáo trước, những thứ này đều là do phủ Quốc công bồi thường cho Tứ nha đầu, các người không được có ý định chạm vào những thứ này, nếu không sẽ xử ký theo gia pháp, có nghe hay không?"

Trương thị ngán người, vịn vẹo chiếc khăn trong tay, trong mắt tràn đầy kinh ngạc cùng không cam lòng, lão phu nhân nói lời này là có ý gì.

Sắc mặt của Trường Ninh Bá cũng trầm xuống, rồi lại khôi phục bình tĩnh, trong lòng âm thầm thâm oán thói sĩ diện đến chết của mẫu thân, chẳng qua chỉ là một đứa cháu gái mồ côi cả cha lẫn mẹ, cần gì giữ mặt mũi chứ.

Ở trong lòng ông ta, chắc chắn những thứ này đều sẽ được ông ta bỏ vào trong túi.

Mấy phu nhân thứ xuất vừa nghe lão phu nhân lên tiếng, liền dè lại tham lam cũng ganh tị vào lòng, tỉnh táo lại, phủ Định Quốc Công có bồi thường nhiều hơn nữa cũng không có phần của bọn họ.

Nếu mấy thứ này thật sự rơi vào trong tay của Tứ tiểu thư trong tay, ít ra bọn họ còn có thể có chút ích lợi, nghe nói trong tay của Tứ tiểu thư còn nắm giữ sổ của hồi môn của Nhị phu nhân quá cố, lại cũng nhớ rất rõ sổ của hồi môn phong phú mà năm xưa Nhị phu nhân gả đến Trường Ninh Bá Phủ, đủ để làm người bên ngoài ghen tị chết được.

Càng nghĩ càng thêm muốn.

Tứ tiểu thư năm nay tuổi đã tròn mười sáu, sau khi hủy hôn, nếu không nhanh chóng định ra một mối hôn sự khác thì sau này làm mai sọ sẽ càng khó khăn hơn, vừa vặn bọn họ có thể trở về nhà mẹ đẻ tìm hiểu một phen, xem có người vừa độ tuổi nào để chọn hay không.

Những phu nhân thứ xuất này không hèn mà đều đang có chung một ý nghĩ.

Đem phản ứng của mọi người thu vào đầy mắt, khoe môi Khương Ninh Bảo nở nụ cười loé rồi biến mất, hướng lão phu nhân nhún người thi lễ, về mặt cảm kích nói: "Đa tạ tổ mẫu."

Khương lão phu nhân yêu thương nhìn Khương Ninh Bảo, trong ánh mắt bà đầy phức tạp, khẽ thở dài: "Những thứ này vốn chính là của người, người không trách tổ mẫu tự chủ trương hủy mối hôn sự này là tốt rồi."

Khương Ninh Bảo cười lạnh trong lòng, rõ ràng là bọn họ động lòng với sự đền bù của Tạ thế tử, nôn nóng hủy đi mối hôn sự này, tổn hại thanh danh của nàng, còn làm ra vẻ là vì muốn tốt cho nàng, bộ dạng này của lão phu nhân thật sự dối trá, trên mặt lại cười thật tươi: "Tổ mẫu là vì muốn tốt cho cháu gái, thì làm sao cháu gái lại trách tổ mẫu chứ."

"thật sự là đứa bé ngoan." Khương lão phu nhân hài lòng gặt đầu.

Triệu quản gia: "..."

Sao ông lại cảm thấy nụ cười của Khương Tứ tiểu thư hơi là lạ.

"Triệu quản gia, chuyện đã đến mức này, trước đó ta cũng đã từng nói qua, sẽ không cưỡng cầu, đây là hôn sự cùng với thiếp cạnh của thế tử."

Khương Ninh Bảo quay đầu nhìn về hướng Triệu quản gia, cười tìm tìm lấy hôn sự được nhà môn công chứng năm xưa từ ống tay áo cùng thiếp cạnh của Tạ Cảnh Dực ra, nhưng vẫn chưa giao cho Triệu quản gia.

Phần hôn thư này vốn được chia làm ba phần.

Song phương mỗi người đều giữ một phần, nha môn một phần.

Chỉ có người bị huỷ hôn tự mình đến nha môn chính thức gạch bỏ mới thực sự giải trừ hôn ước.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Khương lão phu nhân cùng đại phu nhân Trương thị không dám bức bách Khương Ninh Bảo, bởi hôn thư cùng thiệp canh của thế tử đều ở trong tay Khương Ninh Bảo.

"Khương Tứ tiểu thư, chẳng biết lúc nào chúng ta đến nha môn?" Triệu quân gia có chút thương thức tính dứt khoát của Khương tứ tiểu thư.

Ngón tay trắng nõn thon dài của Khương Ninh Bảo khẽ vượt qua hôn thư trong tay, trong mắt không có một tia lưu luyến, nàng bình tĩnh nhìn Triệu quân gia, chậm rãi mở miệng.

"Triệu quân gia, trước khi trả lại hôn thư và thiệp canh, ta có hai chuyện muốn hỏi rõ." Khương Ninh Bảo ngữ tốc thông thả, thanh âm mềm mại dịu dàng, làm người ta nhìn không được sinh lòng hảo cảm.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chính thức huỷ bỏ hôn ước (hạ)

Lời vừa nói ra, trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, yên lặng đến tất cả mọi người có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Lúc này tất cả mọi người hiểu kì Khương Ninh Bảo sẽ hỏi cái gì.

Khương lão phu nhân cùng Trương Ninh Bá gia Trương thị đều nhìn về phía Khương Ninh Bảo, cùng nhau nhú mày lại, thậm chí không biết sẽ lại ra cái gì thiếu thốn a?

Lặng nhìn Khương Ninh Bảo như vậy không nhanh không chậm, thần sắc không buồn không giận, con thứ mấy Phòng phu nhân ánh mắt lóe lên một cái, có thể các nàng thật sự nhìn sai rồi, cái này Tứ cô nương có gì đó quái lạ.

Triệu quân gia trong mắt dâng lên một vòng hứng thú, nói: "Khương Tứ tiểu thư xin hỏi."

"Chuyện thứ nhất, ta nghĩ hỏi Định Quốc công phủ đền bù từ Ngũ phẩm chức quan rơi xuống người nào trong tay?" Khương Ninh Bảo câu lên bờ môi, ôn nhu mảnh khảnh mà hỏi.

Câu hỏi vừa dứt, Khương lão phu nhân cùng Trương Ninh Bá hai người thần sắc hơi hơi trầm xuống một cái.

Triệu quân gia kinh ngạc nhìn Khương Tứ tiểu thư, trả lời chi tiết: "Đương nhiên là cho Bá gia."

Khương Ninh Bảo mày cau lại, trên mặt không tự chủ hiện nét yếu đuối, khiến cho lòng người sinh ra không đành lòng, nàng giả bộ không hiểu mở miệng hỏi.

"Ta nhớ được cái này chức quan Ngũ phẩm là đền bù của việc huỷ hôn, không phải sao?"

"Cho nên chức quan Ngũ phẩm hẳn là rơi xuống đích thân đại ca Khương Căn của ta mới đúng, đại ca ta hẳn đã tuổi tròn mười tám, trước kia thi đậu tú tài công danh, năm nay chuẩn bị kiểm tra thi Hương."

"Dựa vào cái gì?"

Đại phu nhân Trương thị tâm hoảng hốt, sợ Triệu quân gia thay đổi chủ ý, hung tợn trừng Khương Ninh Bảo một chút, bật thốt lên chất vấn.

Người luôn thấp phần bình tĩnh Khương lão phu nhân ánh mắt lạnh lạnh, không vui trừng mắt đối với Trương thị không kịp chờ đợi mà nhảy ra một chút, thật là một cái ngu xuẩn.

Bình thường khôn khéo đi nơi nào?

Trương Ninh bá Khương Đông Minh trên mặt hiện lên một tia không đối, trong lòng bất mãn hết sức, hắn thấy, cháu gái này vậy mà như thế vô tri, liên luật lệ của triều Đại Việt đều không có biết rõ ràng, liền nào ra bực này trò cười.

"Tứ nha đầu, căn cứ vào luật lệ của Đại Việt, người phải có chức quan viên mới có thể đi lên tấn thăng, ta bây giờ chức quan là chính lục phẩm, đi lên

chính là Ngũ phẩm, cử nhân trở lên không công danh hay con em thế gia nếu không được đảm nhiệm chức quan từ chính lục phẩm trở lên đều không được."

Trường Ninh Bá vừa nói xong, Đại phu nhân Trương thị mới phát hiện mình làm chuyện ngu xuẩn, thoáng nhìn một đám con thứ của mấy Phòng phu nhân trong mắt mĩa mai, còn có lão phu nhân lạnh lùng ánh mắt, sắc mặt của bà trở nên hơi hơi trắng lên.

Khương Ninh Bảo cũng sờ.

Trách không được Đại ca hỏi âm cũng không nói, thì ra Đại ca đã sớm biết chức quan này sẽ không rơi xuống trên người hắn.

Nhưng là, trong sách tình tiết giống như không phải như vậy, cái này từ Ngũ phẩm chức quan cuối cùng là rơi xuống Trương thị đích thứ tử, cũng chính là nàng nhị đường ca Khương Việt trên thân, làm sao bây giờ lại là Đại bá?

Khương Ninh Bảo nhìn không được cẩn thận nhớ lại một chút ký ức xuyên sách kia, đem đoạn nội dung trong sách lần nữa ôn lại một chút, thì ra là nàng sơ sẩy, đem thời gian là nhầm lẫn.

Trong sách Khương Ninh Bảo chết sống không từ hôn, hắc hóa hãm hại nữ chính, kéo thời gian gần đến một năm, thành ra trong sách lớn nhất nữ phụ ác độc là chất xúc tác cho nam nữ chủ tình cảm tăng cao.

Nữ chính bản thân cũng không phải là loại lương thiện, mặt ngoài từng bước nhượng bộ, bụng trộm lại nâng đỡ Trường Ninh Bá phủ xuất thủ đối phó Khương Ninh Bảo.

Có An Viễn Hầu cùng Tạ thế tử phía sau Quốc Công phủ cùng Tạ gia hành động, Trường Ninh Bá không đến thời gian một năm, chức quan từ chính lục phẩm tấn thăng từ tứ phẩm, đương nhiên không cần công bộ viên ngoại lang cái này từ Ngũ phẩm chức quan nhân tấn.

Cho nên chức quan này cuối cùng rơi xuống nhị đường ca Khương Việt trong tay.

"Bá gia nói không sai, Khương Tứ tiểu thư, cái này đền bù chức quan chỉ có thể rơi xuống Bá gia trên thân." Triệu quân gia nghiêm túc gật đầu.

Thế tử gia lúc trước hướng lão phu nhân muốn đền bù là chức quan từ Ngũ phẩm này, thật ra là cho Trường Ninh bá.

Khương Ninh Bảo bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, lộ ra một nụ cười khổ, ngượng ngùng giải thích một câu: "thì ra là thế, là ta quá vô tri, quá nóng vội, chỉ muốn cha mẹ không ở, để Đại ca sớm một chút đem chi thứ hai đứng lên."

Ba năm trước đây, Đại ca Khương Căn mới mười lăm, còn chưa làm mai liền chột nghe tin dữ song thân gặp nạn, huynh muội ba năm tang hiếu, đầu năm nay mới hết tang hiếu.

Đại ca cũng ở nhà đọc ba năm sách, năm nay vừa vài xuân liền đi thư viện Thanh Sơn.

Ai ngờ trước đó vài ngày, Khương Ninh Bảo lại phải biết mình là xuyên sách, cha mẹ còn sống đang một nơi nào đó.

Đây quả thực là ông trời mở ra trò đùa lớn.

Thôi, mọi chuyện không thể đều như ý.

Xem ra nàng sớm đáp ứng từ hôn, tránh đi hiệu ứng bướm bướm sẽ phát sinh tình tiết không rõ, về sau đại bộ phận tình tiết trong sách chỉ có thể làm tham khảo.

Ăn chút thiệt thòi liền ăn chút thiệt thòi, về sau cha mẹ sẽ còn trở về, Đại ca chỉ là một cái tú tài, còn chưa thi đậu cử nhân công danh, ngoại tổ gia rồi kinh thành quá xa, ngoài tầm tay với, nàng vẫn là không nên cùng Trường Ninh bá gây quá căng.

Miền cho đại phòng bụng trộm ra ám chiêu, ảnh hưởng đại ca năm nay thi Hương.

Khương Ninh Bảo ở trong lòng âm thầm phân tích lợi và hại.

"Khương Tứ tiểu thư cùng Khương Tam thiếu huynh muội tình thâm, tiện sát người bên ngoài."

Triệu quân gia lý giải cười cười, Khương gia nhị phòng chỉ có Khương Tứ tiểu thư cùng Khương Tam thiếu, nhìn vào hàng động của Khương gia đại phòng - phu nhân Bá gia, sợ là không có trồng cây vào, duy nhất có thể dựa vào chỉ có Khương Tam thiếu.

Trường Ninh Bá gia sắc mặt lúc này mới chuyển biến tốt đẹp, thì ra nguyên nhân cháu gái nói chuyện này là bởi vì nghĩ tới Căn Ca nhi sớm một chút đứng lên nhị phòng mới sẽ như vậy mất phân tấc, trong lòng điểm bất mãn này lui tán một chút.

"Về sau nên tìm hiểu thêm về luật lệ Đại Việt, miễn cho làm trò cười."

Khương Ninh Bảo thụ giáo gật đầu: "Vâng, rất cảm ơn đại bá chỉ điểm." Xác thực cần phải cẩn thận nghiên cứu một chút luật lệ Đại Việt, có nhiều thứ dù là không dùng đến, cũng muốn tìm hiểu một chút.

Có lẽ là trải qua dài dằng dặc tận thế, sớm đã quên mất thời đại hòa bình cần luật pháp giữ gìn ổn định, những năm này trôi qua có chút an lành.

"Tứ nha đầu, Bá phủ cũng là hậu thuẫn của ngươi, không được nghĩ xoá đi, gia tộc có tốt, ngươi mới có thể hưởng thụ gia tộc che chở."

Khương lão phu nhân thật sâu sắc nhìn đứa cháu gái, ngày thường nhu thuận, nhện không được khuyên bảo một câu, xem ra Tạ thể tử hủy hôn, khiến cho nàng thụ đã kích thật lớn, dẫn đến tính tình đại biến.

Vạn nhất làm ra có hại Bá phủ danh dự sự tình... Khương lão phu nhân không thể không phòng ngừa chu đáo.

"Tổ mẫu nói đúng lắm, cháu gái ghi nhớ lời dạy bảo."

Khương Ninh Bảo kính cẩn nghe theo đáp.

Trong lòng cười lạnh, gia tộc che chở... Lão phu nhân không thích cháu gái này, Đại bá mẫu Trương thị lại là như vậy bợ đỡ người, không ép khô giá trị lợi dụng huynh muội bọn họ là thủ hạ lưu tình.

Ba năm này có thể trôi qua an ổn thư thái, chỉ vì nàng là vị hôn thê của thể tử Quốc Công phủ, nói không chừng rất nhanh sẽ gả vào Quốc Công phủ.

Nhưng tại Đào Hoa Yến xảy ra việc ngoài ý muốn, Tạ thể tử hủy hôn.

Lão phu nhân cùng Đại phu nhân Trương thị trở mặt, số lượng đồ ăn từng ngày càng giảm bớt, cái gọi là gia tộc che chở, chính là một chuyện cười.

"Khương Tứ tiểu thư, ngài muốn hỏi chuyện thứ hai là cái gì?" Triệu quản gia mắt thấy sắc trời không còn sớm, hỏi vội.

Khương Ninh Bảo khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười, như hoa trà nở rộ trong ngày xuân, chói lọi mê người, nàng mang chút một tia mong đợi hỏi.

"Triệu quản gia, trước đó ta từng nói qua không muốn đương thời làm muội muội của thể tử gia, lại bị người ta hủy hôn, ta nuốt không trôi một hơi này, liền buông lời nói muốn gả Định Quốc công, qua đi ta càng nghĩ càng thấy thoải đáng, làm mẹ của vị hôn phu trước kia của mình rất tốt, không biết Tạ lão phu nhân có đồng ý như vậy không?"

Lời nói vừa nói ra, con thứ bảy Phòng phu nhân tròn mắt há mồm, nhìn về phía Khương Ninh Bảo với ánh mắt mang theo một tia dị sắc.

Tứ cô nương chẳng lẽ bị kích thích điên rồi.

Dĩ nhiên là nghĩ làm mẹ của vị hôn phu trước kia.

Ngẫm lại liền đáng sợ.

Trong lòng mấy phu nhân do dự, Tứ cô nương đồ cưới là phong phú, nhưng cái này Tứ cô nương bị hủy hôn, giống như thụ gai lớn kích, văng đầu, vạn nhất làm ra chuyện gì không tốt, chẳng phải là hố nhà mẹ đẻ.

Lúc đầu Khương lão phu nhân cùng Đại phu nhân Trương thị coi như bình tĩnh, chỉ là các nàng không nghĩ tới đều qua vài ngày nữa, Khương Ninh Bảo vẫn còn chưa từ bỏ, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Nhất là Trương thị, bà ta đã vụng trộm nhìn cho cháu gái này một cửa hôn nhân "Tốt"

Đội nàng lui thân liền vui vẻ mà trừng trị nàng.

Bây giờ cháu gái lại ngay trước đám con thứ bảy Phòng phu nhân nói muốn làm mẹ của vị hôn phu ban đầu.

Trương thị trong lòng thâm hận cháu gái không phân trường hợp nói lung tung, sắc mặt cực kỳ khó coi, bà ta không cần nghĩ, chỉ cần tất cả chuyện này Triệu quản gia vừa đi ra Bá phủ, không cần nửa ngày, kinh thành khẳng định lời đồn đại bay đầy trời.

Từ trước đến nay không quá quan tâm hậu viện, Trương Ninh Bá gia hiển nhiên là lần đầu tiên biết được cháu gái lại có bức này suy nghĩ, sắc mặt đại biến, giận dữ mắng mồm một tiếng: "Hồ nháo, hoang đường!"

"Đại bá gia, việc quan hệ cháu gái chung thân đại sự, xin cho cháu gái tùy hứng một lần." Khương Ninh Bảo hướng Đại bá Khương Đông Minh có chút phúc thân, ngữ khí kiên định nói.

"Phanh" một tiếng, Khương Đông Minh vỗ một cái thật mạnh mặt bàn, thanh sắc câu lệ hô: "Ta tuyệt không đồng ý!"

Đại phu nhân Trương thị bị trượng phu đột nhiên bộc phát nộ khí dọa sắc mặt trắng bệch, hải hùng khiếp vía, tâm không ngừng chìm xuống dưới, nàng phát hiện, trượng phu tựa hồ quan tâm quá sâu xem cô cháu gái này.

"Đại bá!"

"Im miệng, hôn nhân đại sự, môi chúc chỉ ngôn, các loại hủy hôn về sau, để đại bá ta cùng bá mẫu lựa chọn một cửa hôn nhân tốt." Trương Ninh Bá gia Khương Đông Minh sắc mặt tái xanh, lần nữa hung hăng vỗ mặt bàn.

Con thứ mấy Phòng phu nhân sắc mặt trắng bệch, nhin không được che ngực lui lại một bước, không nghĩ tới Trường Ninh Bá gia phát giận lên đáng sợ như vậy.

Tứ cô nương lá gan thật to lớn.

Khương Ninh Bảo không có bị con giận của hân hủ đến, hai đầu lông mày yếu đuối tan hết, bình tĩnh không lay động nhìn thấy hân, khuôn mặt tỉnh xảo nhỏ nhắn ngẩng lên, quyết không thỏa hiệp mở miệng.

"Đại bá, tha thứ cháu gái bất hiếu!"

Triệu quân gia không nghĩ tới Khương Tứ tiểu thư nhanh như vậy hỏi việc này, vừa vặn lão phu nhân đối với Khương Tứ tiểu thư phi thường hài lòng, để giảm đi chuyện bá gia nổi trận lôi đình, kiệt lực phản đối, nhin không được nhieu này lại, hân uyển chuyển trả lời.

"Bá gia, nhà ta lão phu nhân nói, rất thích Tứ tiểu thư."

Trường Ninh Bá gia một hơi bị tắt cứng tại trong cổ họng, sắc mặt khó coi trừng Khương Ninh Bảo một chút.

"Chuyện này là tại lễ không hợp."

Triệu quân gia cười nói: "Bá gia, Tứ tiểu thư từng nói muốn gả Quốc Công gia, lão phu nhân nhà ta tại hai ngày trước tìm cao tăng hợp Quốc Công Gia cùng Tứ tiểu thư bát tự, vui mừng chính là, hai người mệnh cách cực kỳ tương hợp."

"Lão phu nhân cao hứng phi thường."

Thông tin vừa đưa ra, mọi người sắc mặt đại biến.

Triệu quân gia ý tứ trong lời nói ai ai cũng hiểu, Tạ lão phu nhân coi trọng Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo trong lòng một trận vui vẻ, thì ra nàng cùng Định Quốc công mệnh cách thể mà tương hợp, trên khuôn mặt xinh đẹp nhu hoà nhin không được hiện ra nụ cười vui mừng, trong tay giương lên hôn thư, giọng điệu nhẹ nhàng nói.

"Ta đã hỏi rõ ràng, Triệu quân gia, chúng ta cùng đi phủ nha đi, sớm một chút giải trừ hôn ước cũng tốt, miễn cho Tạ thế tử một mực nhớ thương."

Lần này không ai ngăn cản, Trường Ninh Bá gia ghen thờ ra một hơi, không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt đen tối không rõ.

Khương lão phu nhân ánh mắt phức tạp xem xét Khương Ninh Bảo một chút, Trương thị không thêm để ý chút nào Khương Ninh Bảo phải chăng đã rời đi đại sảnh, cặp mắt của bà lưu lại trên mấy cái rương lớn, trong mắt tràn đầy kích động.

"Tổ mẫu, chúng ta có phải là trước đem đền bù của Định Quốc công phủ thu lại?"

Khương lão phu nhân không nặn không nhặt lườm ở đây mấy vị con thứ con dâu một chút, thầm nghĩ Trương thị là đồ ngu xuẩn.

"Hong Hạnh, gọi người kiểm lại một chút, mọi thứ chờ Tứ nha đầu trở về đưa đến viện tử của nàng."

Trương thị sững sờ, lập tức gấp đến đỏ mắt, hô to một tiếng: "Mẫu thân!"

Trường Ninh Bá gia cũng nhin không được nhin mẫu thân một chút.

Khương lão phu nhân nhắm mắt.

Ra đại sảnh, Khương Ninh Bảo đi tới Xuân Hi, Xuân Hi sớm đã chuẩn bị xong mũ có rèm cho tiểu thư đội lên, che đầy đi dung nhan tinh xảo ôn nhu kia.

"Triệu quân gia, đi thôi, xe ngựa của ta sớm đã ở bên cửa chờ." Khương Ninh Bảo thần nhiên cười khẽ, thanh âm uyển chuyển êm tai tựa như lộ ra sự vui vẻ.

Triệu quân gia mỉm cười, mang theo một đám hộ vệ đi theo phía sau xe ngựa của Khương Tứ tiểu thư xe, rồi đi Trường Ninh Bá phủ, trùng trùng điệp điệp phương hướng thẳng đến phủ nha.

Mọi người quang minh chính đại nhin chăm chăm Bá phủ động tĩnh, thấy thế liền dồn dập đi theo xem náo nhiệt.

Cho đến khi gặp Triệu quân gia cùng một vị có dáng người nổi bật mang theo mũ che chắn nữ tử dung nhan cùng nhau tiến vào phủ nha, đám người lập tức nổ tung.

"Vị đi bên người Triệu quân gia kia là Khương Tứ tiểu thư đi, làm sao phải mang theo mũ che, chẳng lẽ đúng như lời đồn nói mặt xấu như Chung Vô Diệm?"

"Có khả năng, trách không được Tạ thế tử muốn lui cửa hôn sự này."

"Triệu quân gia đến phủ nha làm cái gì?"

"Nhìn tình huống, bọn hần hần là đến phủ nha gạch bỏ hôn thư, chắc hẳn lúc trước kết thân rất trọng, nói không chừng bên trong có nội tình gì?"

"Người suy nghĩ nhiều, có thể có nội tình gì, tại phủ nha công chứng hôn thư, bắt quá là coi trọng cửa hôn sự này mà thôi."

"Cái này chưa chắc đã nói được."

"không phải là đang nói Khương Tử tiểu thư dung mạo xấu như Vô Diệm sao?"

Đám người vây xem thật lâu chưa tán, chủ đề lại dẫn tới dung mạo Khương Tử tiểu thư.

Dau khi tại nha môn gạch bỏ việc hôn nhân, Triệu quân gia cùng Khương Ninh Bảo mỗi người cầm lại thiếp cạnh riêng phần mình, cùng nhau đem ba phong hôn thư xé bỏ.

Từ đó, Khương Ninh Bảo cùng Tạ thế tử chính thức giải trừ hôn ước.

Từ đây hai không liên quan đến kết hôn.

Ra tới cửa lớn phủ nha, Triệu quân gia hướng Khương Ninh Bảo chấp tay hành lễ, mở miệng cười: "Tứ tiểu thư, Triệu mỗ cáo từ."

Bên trong rèm màu đen của mũ che Khương Ninh Bảo lộ ra một nụ cười ôn nhu, tâm tình vô cùng tốt nói: "Triệu quân gia đi thông thả!"

Triệu quân gia cùng một đoàn người trùng trùng điệp điệp rời đi, Khương Ninh Bảo ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện trên không mây đen tan đi, chân trời sáng lên một vệt ánh sáng, ánh nắng từ tầng mây lộ ra, tung xuống một mảnh ánh sáng nhu hòa.

Đột nhiên, có một mũi tên từ không trung bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chân dung được lộ ra ánh sáng, vị hôn phu trước kia xuất hiện

Hai tên hộ vệ cười tuần mã canh giữ ở bên cạnh xe ngựa, vừa vặn thấy cảnh này, cứu viện đã không kịp, chỉ có thể tro mắt nhìn đoàn tiền hướng Khương Tử tiểu thư bắn xuyên bay qua, hoảng sợ hô to.

"Tứ tiểu thư, nguy hiểm!"

"Tiểu thư, cẩn thận!"

Xuân Hi ở bên người quá sợ hãi, cả thân thể bỏ nhào qua muốn ngăn đỡ mũi tên.

Khương Ninh Bảo không nghĩ tới có người ở trước công chúng mà hung hãn đến vậy, cấp tốc tỉnh táo làm ra phản ứng, động tác lưu loát tránh đi mũi tên tập kích, nhưng trên đầu nàng mũ che lại bị Xuân Hi nhào lên không cẩn thận đụng phải, rơi xuống trên mặt đất, khi mũ che bị rớt xuống một dung nhan tinh xảo ôn nhu lộ ra

Da thịt nữ tử trắng hơn tuyết, ngũ quan ôn nhu hoàn mỹ, nhất là nàng hai đầu lông mày không tự giác toát ra nũng nịu yếu đuối sợ hãi, để cho người ta nhìn không được sinh lòng thương tiếc.

Đám người vây xem phần lớn là nam tử, tại lúc nhìn thấy dung mạo Khương Ninh Bảo, mắt đều thẳng, tràn đầy đều là kinh diễm cùng thương tiếc, không ít người trong lòng dâng lên một tia cảm giác tội ác, nhất là những nghị luận như Khương Tử tiểu thư mặt xấu như Vô Diệm, từng thứ một nháy mắt tất cả đều mặt đỏ lên, xấu hổ vô cùng.

Ai vừa nói mặt xấu như Chung Vô Diệm đâu?

Khương Ninh Bảo không nghĩ tới sẽ ở trước công chúng bại lộ chân dung, gặp phản ứng của mọi người, đôi chân mày có chút nhăn lại, một đôi mắt cực đẹp nhưng lạnh lùng nộ trừng kẻ cầm đầu cách đó không xa.

một vị ngồi bên trên tuần mã, trong tay còn kéo một thanh đại cung màu tím, thanh niên mặc cẩm y hướng nàng lộ ra một nụ cười đắc ý.

Thanh niên này ước chừng tầm hai mươi, môi hồng răng trắng, khuôn mặt tuấn tú, toàn thân trên dưới tinh mỹ sang quý phối sức nhìn có thể lộ ra đối phương gia thế bất phàm.

Khương Ninh Bảo sau khi trừng mắt liếc hắt một cái, gặp Xuân Hi đã từ dưới đất bò dậy, lại nhìn đám người xem náo nhiệt chung quanh, chân mày cau lại nói: "Xuân Hi, chúng ta lên xe ngựa." nói xong quay người hướng xe ngựa mà đi đến.

Hai tên hộ vệ sợ lại xảy ra ngoài ý muốn, giục ngựa đến bên người Khương Ninh Bảo che chở.

Nữ tử mỹ mạo yếu đuối nổi giận, đều sẽ cho người ta một loại cảm giác hèn dỗi, không chỉ là cho nam nhân có thương tiếc mà còn làm kích thích nam nhân nổi lên dục vọng chinh phục.

Dung mạo Khương Ninh Bảo càng là nằm trong đó số một.

Cho nên Khương Ninh Bảo cực ít nổi giận, cho dù là lúc này con mắt nhìn trừng trừng vào người hành hung mình, nàng cũng chỉ là đem đối phương tướng mạo ghi ở trong lòng, cũng không sinh thêm sự cố.

Nhưng, không như mong muốn, Khương Ninh Bảo không muốn trêu chọc đối phương, đối phương lại nghĩ trêu chọc nàng.

"Khương Tứ tiểu thư, chờ một chút!" Phía sau cảm y thanh niên âm thanh trong trẻo, ngay sau đó một đội hộ vệ của hân ulla lên, bao bọc vây quanh xe ngựa Khương Ninh Bảo.

Thanh niên tuấn tú vừa nói ra, hấp dẫn quần chúng vừa mới bị ép lui lại vây quanh chú ý.

Có người nhận ra thân phận của hân, kinh hô một tiếng: "Là Tiểu vương gia Thụy Vương phủ."

Xuân Hi sắc mặt bỗng dung tái đi, trên mặt một mảnh lo lắng, hoang mang lo sợ mà hỏi: "Trời ạ, lại là Tiểu vương gia Thụy Vương phủ, tiểu thư, làm sao bây giờ?"

Tiểu vương gia Thụy Vương phủ thanh danh như sấm bên tai.

Khương Ninh Bảo cũng nghe đến thanh âm này, thì ra thanh niên mặc cảm y này là Tiểu vương gia Thụy Vương phủ- Tiêu Nhiên, nàng có chút nhú mày, cái này Tiểu vương gia Thụy Vương phủ ở kinh thành đại danh không ai không biết, không người không hay.

Vị này Tiểu vương gia Tiêu Nhiên bình sinh yêu thích nhất chính là thu thập các loại mỹ nhân phong tình

Nghe nói hậu viện của hân đã có một trăm linh bảy vị mỹ nhân.

"Gặp chiêu phá chiêu."

Khương Ninh Bảo thầm nghĩ không may, không nghĩ tới đến phủ nha xóa trừ hôn thư, còn có thể gặp được Tiểu vương gia yêu thích thu thập mỹ nhân, vận khí này thật không có người nào có đâu.

Nàng nhớ kỹ trong sách, vị Tiểu vương gia này cùng nữ chính Dương Thư Thanh có không ít lần gặp nhau, về sau thích nữ chính, thành nam phụ lớn đứng thứ hai, thay đổi phong cách hành sự ngày xưa chỉ cần là mỹ nhân đều sẽ thu nạp hậu viện, thì sau đó chuyên môn thu thập nữ nhân có dung mạo cùng nữ chính tương tự.

"Có nghe đồn Khương Tứ tiểu thư mặt xấu như Vô Diêm, bây giờ gặp một lần, lời đồn làm làm người, quả nhiên không thể tin, Khương Tứ tiểu thư rõ ràng chính là mỹ nhân hiếm thấy, cùng Dương đại tiểu thư đều có mỗi người một vẻ đẹp."

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên cất kỹ cung tên trong tay, thân nhiên giục ngựa tới, cặp mắt đào hoa xinh đẹp có chút hăng hái nhìn thấy mỹ nhân yếu đuối cách đó không xa trong lòng hài lòng đến không được, cái này Khương Tứ tiểu thư quá hợp hân khẩu vị.

"không biết Khương Tứ tiểu thư có thể nguyện trở thành tiểu thiếp một trăm linh tám của bản thế tử?"

Lời vừa ra khỏi miệng Tiểu vương gia Tiêu Nhiên này lại ỉ như thế, đây đã là câu thiên ngoài miệng của hân, kinh thành mọi người đều biết.

Tiểu thiếp thứ một trăm linh tám....

Khương Ninh Bảo trực tiếp đen mặt, nàng hít thở sâu một chút, thanh âm mang chút giận tái đi: "Tiểu vương gia nói cẩn thận."

Đây là gián tiếp thừa nhận thân phận của mình.

không thừa nhận không được, nếu như mình tạo ra một cái thân phận giả, không có Trường Ninh Bá phủ trương này cò, Tiểu vương gia này thật sự làm được chuyện bên đường cướp người.

Thực chất trong lòng còn có lo nghĩ người tạc.

thì ra mỹ nhân yếu đuối trong truyền thuyết xấu như Vô Diêm này lại là Khương Tứ tiểu thư.

"Khương Tử tiểu thư, bản thể từ phi thường có thành ý, nếu như nguyện ý, bản thể từ sáng mai lập tức tìm bà mối tới cửa cầu hôn." Tiểu vương gia Tiêu Nhiên cười hi hi tự quyết định.

Càng xem càng cảm thấy vị này bề ngoài nhỏ yếu mỹ lệ thực chất bên trong cứng cỏi Khương Tử tiểu thư so với tươi đẹp Dương đại tiểu thư càng hợp hần tâm ý.

Đáng tiếc gia thế không đủ, lại bị Tạ Cảnh Dực lui qua thân, thanh danh có hại, bằng không thì, hãnhchắc chắn cưới nàng đương Thế tử phi.

Duyệt tân nữ sắc Tiểu vương gia bóp cổ tay thờ dài nuôi tiếc.

Quần chúng vây xem sau khi nghe được Tiểu vương gia lời này, trợn mắt hốc mồm, có chút đồng tình thương hại người bị vây quanh Khương Tử tiểu thư, bị tôn Đại Phật coi trọng.

thật sự là không may.

Tại phủ nha ở nơi hẻo lánh bí ẩn nào đó, thời điểm không có người chú ý, có một người dáng vẻ thẳng tắp, thon cao, mặt như ngọc, nam tử mặc cẩm bào khí chất tôn quý, bên cạnh hắn là 1 gã sau vật bận áo xanh.

"Thế tử, là Tiểu vương gia Thụy Vương phủ cùng Khương Tử tiểu thư."

Nam tử tuần mỹ mặc cẩm bào ngóng nhìn nữ tử mỹ lệ yếu đuối đang bị bảy người vây quanh.

Ba năm không thấy, nàng trở mã càng thêm xinh đẹp động lòng người, ần ần lộ ra một cỗ khí chất đặc biệt chỉ thuộc về nàng, tách ra thuộc về hào quang của nàng.

Thời điểm ánh mắt chuyển hướng qua Tiểu vương gia Tiêu Nhiên, nam tử tuần mỹ nhin không được nhú lông mày, ánh mắt hơi trầm xuống.

Bị hai tên hộ vệ đứng hộ hai bên Khương Ninh Bảo lần này đã tỉnh táo, muốn rời khỏi không dễ dàng, sợ ý một chút, danh tiết của nàng sợ là muốn toàn hủy, xem ra chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong, trong lòng có đối sách, Khương Ninh Bảo mấp máy môi, cố ý đưa tay phủ một chút thái dương bên trên trâm hoa, khẽ cười một tiếng.

"Tiểu Vương gia, người có biết ta vì sao làm như vậy dứt khoát đồng ý cùng Tạ thế tử huỷ hôn không?"

Đa số mỹ nhân đẹp tại bề ngoài, khí chất khiêm khuyết, vị này Khương Tử tiểu thư đẹp là tận xương về đẹp, khí chất càng là đặc biệt, cho người ta một loại cảm giác mâu thuẫn, một cái nhìn mà một nụ cười đều khó nên được phong hoa.

Đám người vây xem lần nữa nhìn mà trợn tròn mắt.

Kỳ thật đây cũng là Khương Ninh Bảo không tiếp tục thu liễm phong mang của mình.

Tướng mạo của nàng cho người ta thấy hình ảnh tiểu thiếp điềm đạm đáng yêu, nhưng hành vi của nàng cử chỉ và khí chất có thể thay đổi, bây giờ tại trường hợp này đột nhiên bại lộ chân thực dung mạo, Khương Ninh Bảo lại lấy gã cho Định Quốc công vì mục tiêu cuối.

Đương nhiên không thể lại giấu dốt xuống dưới, cho nên hình tượng bên ngoài nhất định phải thay đổi.

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên ánh mắt hiện lên kinh diễm, nghe được nàng nói, lập tức hứng thú, tràn đầy phấn khởi mà hỏi: "Vì sao, chẳng lẽ không phải bởi vì Tạ Cảnh Dực cho người đền bù quá phong phú sao?"

Đám người vây xem nghe Tiểu vương gia như vậy ngay thẳng, dồn dập vỗ tay, muốn nhìn Khương Tử tiểu thư trả lời như thế nào.

Bên trong góc nam tử mặc cẩm bào sớm đem khí chất Khương Ninh Bảo trên người biến hóa thu vào đáy mắt, đột nhiên cảm thấy tựa hồ chưa từng có hiểu qua vị hôn thê lúc trước a.

Nhất là ba năm không thấy, càng là không biết nàng lại như vậy đặc biệt, không giống bình thường.

Bây giờ nghe được nàng đột nhiên nhắc đến chuyện huỷ hôn, nam tử tuần mỹ cẩm bào không tự chủ ngừng thở, vuốt ve trên tay ban chỉ.

Gã sai vật tâm phúc đứng bên người thấy thế, ngay ngắn cả người.

Thế tử gia chẳng lẽ đối với Khương Tử tiểu thư còn có một tia lưu luyến?

Vậy Dương tiểu thư đâu?

Khương Ninh Bảo có chút nhếch lên khóe miệng, đưa tay trêu chọc một chút sợi tóc, nói lời kinh người: "Bởi vì ta cảm thấy khi mẫu thân của vị hôn phu trước kia thì càng thích hợp, không phải sao?"

Xuân Hi kinh hãi: "..."

Tiểu thư, tiểu thư tại làm sao có thể ở trước công chúng nói bực này lời nói.

Đám người vây xem lại tròn mắt hốc mồm.

Bọn hần không nghe lầm chứ, Khương Tứ tiểu thư dĩ nhiên nói muốn làm mẫu thân Tạ thế tử, kia... Vậy chẳng phải là muốn gả cho Định Quốc Công sao?

Trời ạ, thật sự là tin giật gân đây mà.

Đám người hưng phấn.

Tại triều Đại Việt, ai không biết Định Quốc công, dù là quyền cao chức trọng, uy danh hiển hách, lại là đối với trong mắt nữ tử là nam nhân đầy sát khí nữ tử tránh xa e sợ cho không kịp.

Cái này Khương Tứ tiểu thư thật sự là can đảm lắm.

Bên trong góc nam tử tuần mỹ toàn thân cứng đờ, một vòng kinh ngạc cùng phức tạp lướt qua đáy mắt, hiển nhiên không nghĩ tới vị hôn thê trước bị mình lui thân sinh ra bực này suy nghĩ.

Gã sai vật tâm phúc lúc này không dám nhìn nữa thế tử gia, dĩ nhiên càng không nghĩ tới Khương Tứ tiểu thư... Dĩ nhiên muốn làm mẫu thân của thế tử gia.

Chẳng lẽ sau khi bị thế tử gia huỷ hôn, chịu đủ kích quá lớn mà trở thành vô dã mễ không sợ rơi

Nhưng... Dạng này cũng tốt.

Cặp mắt đào hoa của Tiểu vương gia Tiêu Nhiên tròn trĩnh lên, hiển nhiên bị kinh đến rồi, kém chút không có từ trên ngựa đến rồi xuống, hần không dám tin trĩnh mắt Khương Nịnh Bảo.

"Khương Tứ tiểu thư, người... Người xác định không có nói đùa?"

Khương Nịnh Bảo thu liễm nụ cười, thần sắc có chút nghiêm túc.

"Tiểu vương gia, ta không có nói đùa, mọi người đều biết ta là vị hôn thê của Tạ thế tử bỗng nhiên rơi ra Dương đại tiểu thư ở giữa, lại lựa chọn Dương đại tiểu thư, nói rõ ra ta cùng Tạ thế tử hữu duyên vô phận."

"Huống hồ ta cùng Tạ thế tử chỉ có qua vài lần duyên phận, nhất gần ba năm nay vì đạo hiếu mà để tang, chưa hề gặp lại Tạ thế tử, chưa nói tới tình cảm thâm hậu, Tạ thế tử nhân trung long phượng, Dương tiểu thư tài tình vô song, hai người rất là xứng đôi."

Nam tử tuần mỹ đứng bên trong góc im lặng

"Khương Tứ tiểu thư quả nhiên thông tình đạt lý, nhưng cái này cùng người nói muốn làm mẫu thân của Tạ Cảnh Dực có quan hệ gì, chẳng lẽ lại người muốn gả cho Định Quốc công, chính là nghĩ mỗi ngày để Tạ Cảnh Dực cho người thỉnh an, gọi người mẫu thân?"

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên từ trước đến nay không quen nhìn bị một đoàn quý nữ truy phủng Tạ Cảnh Dực, không biết nào bỏ cái gì, ần ần mang theo vẻ hưng phấn hỏi.

Tiểu vương gia hỏi thật hay!

Bọn hần cũng muốn biết có phải là nguyên nhân này.

Quần chúng vây xem hưng phấn vênh tai lắng nghe

Trời ạ, cái này Khương Tứ tiểu thư thật sự là thật can đảm, muốn để Tạ thế tử gọi nàng là nương.

Bên trong góc cấm bào nam tử vuốt ve vụn đầu ngón tay dừng một chút, không tự chủ đứng thẳng người, môi mông nhấp thành một tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cản đường và hoài nghi

Khoé miệng Khương Ninh Bảo gần như không thể phát hiện mà trừu trừu, nhìn vào cặp mắt đào hoa đang sáng kinh người của Tiểu vương gia không biết trong não đã bỏ đến cái gì, nàng thừa nhận mình quả thật từng có ý nghĩ này.

Nhưng về sau lại cảm thấy đây là đối với Định Quốc Công khinh nhờn.

Định Quốc Công bảo vệ quốc gia, là Chiến thần của Đại Việt Chiến, Định Hải Thần Châm, có hấn ở Đại Việt bách tính mới an cư lạc nghiệp, không nhận chiến loạn lao dịch nổi khổ.

"không, Tiểu vương gia nói như vậy là vũ nhục đối Định Quốc Công, ta từ nhỏ kính nể ngưỡng mộ Định Quốc Công, chờ đợi có thể cùng Định Quốc Công trở thành một người nhà, bây giờ Ta thể từ huy hôn, ta dù thất vọng nhưng lại không lưu luyến."

"Có lẽ có người cảm thấy ta điên rồi, nhưng ta vẫn là muốn nói, có thể được gả cho Định Quốc công, dù là chết, cũng không hối hận!"

Khương Ninh Bảo hai đầu lông mày nhíu lên một vòng sắc bén, âm vang hữu lực lặp lại lời của mình đã nói, hai đầu lông mày ẩn ẩn lộ ra một sự kiên quyết cứng trang nghiêm.

Định Quốc Công làm cho nàng nhớ tới tận thể người kia có dị năng giả mạnh nhất, trong lúc tiêu diệt Hoàng Hậu tang thi, đã trúng độc của Vua tang thi, khi chưa hoàn toàn chuyển hoá thành một Vua tang thi mới thì tự bạo mà chết.

Lúc ấy, Khương Ninh Bảo là người không có dị năng đang đứng ngay tại trên tường thành, đem một màn kia khắc sâu tại trong đầu của nàng.

Sống lại một lần, nàng cũng chưa từng quên đi.

Nghĩ đến trong sách nói, Định Quốc Công chỉ có ngắn ngủi ba mươi năm tuổi thọ, Khương Ninh Bảo cảm thấy một lần nữa may mắn mình có được một tay kỹ năng thần kỳ ừ rượu.

đã có nàng ở đây thì việc Định Quốc Công sống lâu trăm tuổi không thành vấn đề.

Những tia nắng mặt trời nhỏ vụn phá mây mà bao phủ xuống bên dưới, bên cạnh xe ngựa nữ tử nhỏ bé yếu đuối toàn thân tựa như dát lên một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt, giống như một gốc hàn mai ngạo nghễ đứng thẳng trong gió lạnh.

Cứng cỏi mỹ lệ.

Đám người tất cả đều im lặng.

Tiểu vương gia chán kinh đến thật lâu không nói gì.

Đột nhiên cảm thấy mình trước đó có cử động quá mức ngả ngớn, Tiểu vương gia khó được tỉnh lại một chút, khó chịu mở miệng: "Khương Tử tiểu thư, thật xin lỗi, vì vừa rồi bản thể từ đã đường đột."

Trong ánh mắt Khương Ninh Bảo nổi lên kinh ngạc, xem ra Tiểu vương gia này cũng không phải không có thuốc nào cứu được, có can đảm thừa nhận sai lầm, trong lòng đối với hấn ấn tượng khá hơn một chút.

"Ta tiếp nhận Tiểu vương gia xin lỗi, xin hỏi ta có thể rời đi sao?"

"Các người tránh hết ra, đừng vây quanh xe ngựa Khương Tử tiểu thư" trên lưng ngựa Tiểu vương gia phát tay ra hiệu bọn hộ vệ nhường đường, không còn vòng vây xe ngựa Khương Ninh Bảo.

"Đa tạ tiểu vương gia."

Khương Ninh Bảo ngậm ngậm nhẹ nhàng thở ra, Trường Ninh Bá phủ cuối cùng quá yếu, cố ý khiêng ra Định Quốc Công quả nhiên là đúng, nàng hướng Tiểu vương gia phúc phúc thân, mang theo Xuân Hi thân sắc hoảng hốt bước lên xe ngựa, hai tên hộ vệ xe ngựa của nàng rời đi.

"Tiểu thư, vừa mới hù chết nô tỳ." trên xe ngựa, Xuân Hi vuốt một cái mồ hôi lạnh, sợ hãi vỗ trái tim.

Khương Ninh Bảo trong mắt chớp động lên rạng rỡ lưu quang, cười khê: "không phải đã bình an vô sự sao, Tiểu vương gia là người biết rõ đạo lý." Trong lòng lại thở dài một tiếng, vì muốn thoát thân từ trong tay Tiểu vương gia, mà ở trước công chúng đưa ra tuyên cáo muốn gả cho Định Quốc Công, nàng cũng là không có lựa chọn nào khác.

May mắn nàng vốn là đối với Định Quốc công rất có thiện cảm.

Nếu như không gả được cho Định Quốc Công, nàng cũng có thể một người trôi qua thật vui vẻ.

Xuân Hi: "..."

Thanh danh của Tiểu vương gia Thụy Vương ai chưa từng nghe qua, cho tới bây giờ cũng không có nghe người ta nói qua Tiểu vương gia là người biết nói đạo lý.

Quần chúng còn lưu lại chưa có tan đi hứng thú vây xem, không nghĩ tới đã xem náo nhiệt, dù nhiên là nghe được tin tức động trời này.

Tiểu Vương gia Tiêu Nhiên ngồi trên tuấn mã mà nheo lại cặp mắt đào hoa ngóng nhìn xe ngựa dần đi xa mà hiện lên một tia quang mang nguy hiểm, khuôn mặt tuấn tiêu trầm xuống.

“đi, đi tra cho gia một chút, đến cùng là ai đang tính kế gia”

hắn hôm nay trong lúc vô tình nhận được tin tức nói, Khương Tử tiểu thư là mỹ nhân hiếm thấy, mà lại bị Tạ thế tử hủy hôn, nếu là một mỹ nhân bị hủy hôn, đương nhiên làm cho Tiểu Vương gia có phần cảm thấy hứng thú, chỉ cần chớp mắt, hậu viện của hắn lại có thêm một mỹ nhân.

Thế là như lửa đốt mà kéo nguyên một đội hộ vệ chạy đến.

Lúc đầu nghĩ đem một mũi tên đẩy roi chiếc mũ che mặt Khương Tử tiểu thư, ai mà ngờ Khương Tử tiểu thư lại nhanh nhẹn mình mẫn tránh khỏi mũi tên, tuy quá trình không giống nhau nhưng cuối cùng cũng thấy được dung nhan của Khương Tử tiểu thư.

Chân dung Khương Tử tiểu thư được lộ ra, chính xác là một mỹ nhân mỹ lệ yếu đuối, có khí chất đặc biệt, sẽ là mỹ nhân nổi bật trong hậu viện dung chi thực phẩm của hắn, hận không thể bên ngoài mà bắt đi

Đáng tiếc mỹ nhân như vậy mà lại thế phải gả Định Quốc công.

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên không ngốc, hắn là ưa thích mỹ nhân, nhưng xưa nay sẽ không ép buộc, hãnhôm nay dám xuống tay bắt người, hủy nàng danh tiết, ngày mai phụ vương hắn liền dám đánh gãy chân hắn.

Bị vị hôn thê trước của nghĩa tử coi trọng, mặc kệ Định Quốc Công ý nghĩ ra sao, nhưng nếu như hãnthật sự động đến Khương Tử tiểu thư, thì trên một loại nào đó trình độ, là đối Định Quốc Công phủ khiêu khích.

"Chu tử, thuộc hạ vừa mới biết được, Định Quốc Công phủ Triệu quản gia nói, Tạ lão phu nhân rất hài lòng Khương Tử tiểu thư." một gã hộ vệ nơm nớp lo sợ tiến lên nói.

Sắc mặt Tiểu vương gia Tiêu Nhiên lần này sắc mặt nặng nề như có thể chảy ra nước, giống như là mộtcon sư tử bị chọc cho nổi giận, khiến cho người sợ hãi không thôi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói.

"Tra, nhất định phải tra tới cùng là ai đã tính toán gia!"

...

trên đường hồi phủ, xe ngựa đang đi đến một chỗ rẽ không người bỗng nhiên bị dừng lại, ngay sau đó âm thanh của mã phu* vang lên.

*mã phu: người điều khiển xe ngựa

"Tứ tiểu thư, phía trước có vị công tử cản đường."

Khương Ninh Bảo sững sờ, vén rèm xe lên thò đầu ra nhìn lên, đập vào trước mắt là một tuấn mã toàn thân màu đen, ngồi trên tuấn mã là một nam tử mặc cẩm bào tuấn tú đẹp tựa như ngọc, khí chất thanh lãnh.

Khuôn mặt nam tử mặc cẩm bào kia, Khương Ninh Bảo hết sức quen thuộc.

rõ ràng đây là vị hôn phu trước kia cho dù muốn hủy hôn cũng không xuất hiện, là nam chính trong sách Tạ Cảnh Dực.

Khương Ninh Bảo có chút nhú mày.

Tạ Cảnh Dực cản xe ngựa của nàng làm cái gì?

Hai tên hộ vệ hướng Tạ Cảnh Dực hành lễ, sau đó đứng một người một bên chăm chú che chở xe ngựa.

Khương Ninh Bảo không có xuống xe ngựa, một đôi mắt đẹp đối đầu với hai mắt thanh lãnh của vị hôn phu trước.

Xuân Hi nhận ra là Tạ thế tử, nàng có chút khản trương nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, ngài nói xem sao đãhủy hôn rồi, vì sao Tạ thế tử lại cản xe ngựa của chúng ta?"

Khương Ninh Bảo khẽ lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Trong lòng lại đang âm thầm đoán, chẳng lẽ Tạ Cảnh Dực biết được lời nói của nàng tại cửa phủ nhà cùng Tiểu vương gia, cố ý tìm tới cảnh cáo nàng.

Lúc này, Tạ Cảnh Dực thúc vào bụng ngựa, giục ngựa tiến lên.

Khương Ninh Bảo trong đầu lướt qua không ít suy nghĩ, nhưng ở thời điểm Tạ Cảnh Dực giục ngựa tới, cũng không xuống ngựa xe, mà là tựa ở cửa xe ngựa hướng hắn lộ ra một nụ cười lễ phép, giọng điệu nhẹ nhàng chào hỏi: "Thế tử gia, đã lâu không gặp!"

Phảng phất như hai người là bằng hữu lâu ngày gặp lại

trên khuôn mặt xinh đẹp không có chút gì khổ sở thương tâm đối với việc mình bị huỷ hôn với nam tử tuần mỹ.

Tạ Cảnh Dực bị nụ cười đầy lễ phép củ nàng mà lung lay một chút, dây cương trong tay bị lôi kéo không tự chủ nắm lại thật chặt, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một sự phức tạp cùng áy náy: “đã lâu không gặp”

"Thế tử gia, xin hỏi có việc gì?"

Khương Ninh Bảo xem nhẹ trên mặt hấn áy náy, giọng điệu bình tĩnh hỏi.

Ba năm không thấy, làm nam chính Tạ Cảnh Dực càng thêm phong thần tuấn lãng, rút đi vẻ non nớt của thiếu niên, so ngày xưa lại nhiều thêm mấy phần trầm ổn cùng thượng vị già khí thế.

Đáng tiếc là cái vong ân phụ nghĩa.

“Khương Tử tiểu thư, ta một mực mong muốn đem ngươi xem như muội muội, chỉ cần ngươi đồng ý, y nguyên có thể trở thành người một nhà, ngươi... Ngươi không cần cảm tính mạng của mình nói đùa."

Tạ Cảnh Dực ngồi trên lưng ngựa chần chờ một chút, mở miệng khuyên nhủ, thanh âm thanh lãnh như suối, từ tính trầm thấp.

Khương Ninh Bảo bưng tỉnh đại ngộ, xem ra lời nói hùng hồn củ nàng tại cửa phủ nha đã truyền đến tai Tạ thế tử, đưa tay vuốt chọc một ít sợi tóc, khoe miệng lướt qua một nụ cười nhạt.

“Nghe Tạ thế tử nói chuyện, ta chỉ muốn nói: Tạ thế tử, nhiều năm như vậy làm vị hôn phu củ ta, thật là thiệt thòi cho ngài."

“May mắn ta cũng không muốn làm muội muội củ thế tử gia, thỉnh thế tử gia chú ý lại."

"Ta cùng Định Quốc công bất tự cực kì tương hợp, là người thích hợp nhất đối với Định Quốc Công, thế tử gia nếu như không chấp nhận được vị hôn thê trước kia củ mình ngưỡng mộ đường phụ củ mình, cảm thấy nhận lấy vũ nhục, thì không nhìn cũng tốt, can thiệp cũng được, cứ tùy ý ngài."

"Thế tử gia nếu như không có chuyện gì khác, có thể hay không nhường đường, trong phủ chờ cũng sốt ruột lên rồi."

Khương Ninh Bảo mỉm cười mở miệng, giọng điệu thư giãn, nhưng nói ra lại không có chút nào khách khí, sau khi nói xong, nàng hai mắt không hề chớp mắt nhìn thấy Tạ Cảnh Dực, lẳng lặng chờ đợi vị hôn phu trước kia nhường đường.

Trong xe ngựa Xuân Hi khăn trang trộm liếc sắc mặt củ Tạ thế tử một cái, trong lòng bàn tay không tự chủ thấm ra mồ hôi lạnh.

Tiểu thư nói thật hay.

Trong nội tâm nàng phi thường đồng ý với lời nói củ tiểu thư nhưng lại sợ Tạ thế tử nổi giận.

Tạ Cảnh Dực trầm mặc nửa ngày, môi củ hấn nhấp chặt chẽ, cuối cùng đưa mắt nhìn nàng thật sâu một chút, không nói gì, trực tiếp lôi kéo dây cương giục ngựa né qua một bên, nhường ra đại lộ.

"Đa tạ thế tử gia."

Khương Ninh Bảo cười nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn, gọn gàng mà linh hoạt hạ màn xe xuống, che cản ánh mắt củ Tạ Cảnh Dực, trong xe ngựa Xuân Hi rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

nói thật, Xuân Hi thật sự sợ hãi Tạ thế tử nổi giận.

May mắn là không có nổi giận

Trở lại Trường Ninh Bá phủ, Khương Ninh Bảo suy nghĩ một lát, quyết định không đi gặp Trương thị cùng Khương lão phu nhân, phái tỳ nữ Xuân Hi đi chính viện cùng Thọ Kim đường thông báo một tiếng, còn mình thì một mình trở về viện tử, mới vừa ngồi xuống uống một ngụm trà thơm, thưởng thức một chút phong cảnh trong viện, thì bên ngoài viện liên vang lên tiếng bước chân dồn dập đi vào trong viện, ngay sau đó là một tỳ nữ mặc y phục màu xanh xinh xắn dẫn theo mấy gã sai vặt đang nâng mấy cái rương lớn tiến vào.

“Tứ cô nương, nô tỳ là Hồng Hạnh là tỳ nữ bên người lão phu nhân, đền bù củ Thế tử Quốc Công phủ đưa tới đã kiểm kê tạo sổ sách, xin ngài nhận lấy."

Hồng Hạnh hướng Khương Ninh Bảo phúc thân hành lễ, cung kính đem sổ dâng lên.

Khương Ninh Bảo có chút kinh ngạc.

Thế nhưng Lão phu nhân liền nhanh như vậy cho người đưa tới đền bù củ phủ Định Quốc Công.

Tiếp nhận sở, Khương Ninh Bảo cũng không có lật ra xem xét, tùy ý đem đặt ở trên chiếc bàn nhỏ, nhàn nhạt gật đầu: "Ừm, trở về nói cho tổ mẫu, đồ vật ta nhận." Sau đó phát tay ra hiệu bọn họ có thể rời đi.

Hồng Hạnh sững sờ: "Từ cô nương, ngài không kiểm tra một chút?"

"không cần thiết, ta tin tưởng tổ mẫu." Khương Ninh Bảo hơi vênh khéo miệng, lộ ra một nụ cười đầy tín nhiệm.

Khương lão phu nhân đã ở đại sảnh trước mặt mọi người thể hiện thái độ như vậy, thì sẽ không làm cho mất hết mặt mũi, huống hồ lúc ấy Triệu quân gia đã từng khẳng định, những đền bù kia đều là cho nàng.

Khương lão phu nhân không phải là loại người có kiến thức hạn hẹp.

Chuyện này mất hết mặt mũi một lần là đủ rồi.

Còn đối với Đại phu nhân Trương thị, có Khương lão phu nhân trấn áp, bà ta không dám làm loạn.

Hồng Hạnh thần sắc có chút dừng lại, lập tức lộ ra nụ cười thật tình, hướng Khương Ninh Bảo phúc phúc thân, mang theo bọn sai vật rời đi, lưu lại mấy cái rương lớn.

Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Khương Ninh Bảo xuất ra một hộp hoa hồng tự chế có hương vị tự nhiên, bỏ vào trong lư hương đốt lên, nửa ngày, trong phòng tràn đầy hương hoa hồng tươi mát, làm người tâm thần thanh thản.

So với đàn hương, trầm hương, An tức hương... Khương Ninh Bảo càng thích hương hoa thiên nhiên hơn.

Thủ thuật chế hương là do mẫu thân Dương thị của nàng chỉ dạy, sau khi Khương Ninh Bảo học được, liền ở trên cơ sở đó làm ra hương hoa thiên nhiên, hàng năm đều sẽ để Diêu chương quý thu thập các loại hoa, trừ cất rượu, nàng hay dùng đến chế hương.

Khương Ninh Bảo lặng lẽ ngồi ở trên trường kỉ, tiện tay ngâm một bình trà, trong đầu lại hiện ra vẻ mặt Tiểu vương gia Tiểu Nhiên, Khương Ninh Bảo luôn cảm thấy Tiểu vương gia hôm nay hành vi có chút cổ quái.

Ai sẽ bên đường đối với một vị nữ tử không có chút nào liên quan mà bắt tên, đây cũng không phải có thâm cừu đại hận gì.

Người ở Trường Ninh Bá phủ cũng đáp không tới Tiểu Vương gia Thụy Vương phủ, nàng lại cực ít xuất phủ, cùng người kết thù khả năng là không, chỉ có Dương Thư Thanh, nàng từng cùng Dương Thư Thanh gặp qua, hai người tan rã trong không vui, thậm chí ở tại chỗ vạch ra lời nói dối của nàng ta.

Nữ chính là loại người tâm ngoan thủ lạt.

Nàng đã khai ra bí mật việc nữ giả nam trang của nàng ta cùng Tạ Cảnh Dực lui tới, tất nhiên sẽ bị nàng ta nhớ thương.

Khương Ninh Bảo khẽ nhắm một hộp trà thơm, lần này cân nhắc tới, cơ hồ có thể kết luận là Dương Thư Thanh ra tay, nhưng đáng tiếc trừ nam phụ Tần Vương là sở một, dĩ nhiên không người nào biết được Dương Thư Thanh cùng Tạ Cảnh Dực sớm đã quen biết lui tới hơn hai năm.

Nếu biết tuôn ra đúng lúc thì chỉ làm người ngờ vực vô căn cứ là do nàng vị hôn thê trước đây không cam tâm âm thầm trả thù giới nước bản.

thì Khương Ninh Bảo đã sớm làm như vậy.

Theo Khương Ninh Bảo, nam phụ sở một là Tần Vương cũng khổ cực, đời trước bị Dương Thư Thanh hốt một phen, té gãy một đôi chân, cùng đại vị vô duyên.

Đời này, bởi vì Dương Thư Thanh áy náy muốn đền bù, đồng thời muốn báo thù đời trước trước mặt Tần Vương, nên có tâm tới gần trợ giúp hắn, dùng An Viễn Hầu phủ thế lực trợ hắn leo lên hoàng vị, mà trở thành người thủ hộ.

"Hào quang của nữ chính thật phiền phức."

Khương Ninh Bảo có chút nheo lại hai con ngươi, khẽ nhấp trà thơm, còn nhiều thời gian, các nàng về sau rất có thể sẽ trở thành mẹ chồng nàng dâu, đến lúc đó lại tính sổ sách cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Roi đỏ và Trương thị đưa tỳ nữ

một khắc đồng hồ, Xuân Hi đi báo tin đã trở về, nhìn thấy trong phòng có mấy cái rương lớn, trên mặt một trận vui vẻ.

“Tiểu thư, đây đều là đèn bùa của Quốc Công phủ đưa tới sao?”

Khương Ninh Bảo che dấu suy nghĩ, cười gật đầu: "Uhm, Xuân Hi, đem mấy thứ đó sửa sang một chút rồi thu nhập vào tư thất." nói xong, nàng nghĩ nghĩ, đứng dậy đi vào trong nội thất lấy ra một dây roi toàn thân sáng rực màu đỏ, tùy ý trong phòng quăng ra mấy lần, động tác tự nhiên, hô hô sinh phong.

"Cái roi này dùng vẫn là thuận tay."

Khương Ninh Bảo hài lòng gật đầu, nhiều năm chưa sử qua roi, thủ pháp cũng không có quên đi.

"cô nương, ngài làm sao mà lấy roi ra rồi?" Xuân Hi đang bận rộn chỉnh lý đồ vật trong rương trước khi đưa vào tư thất, nhìn thấy tiểu thư cứ như vậy mà vung roi vụt vụt, hai con mắt có chút tròn to.

"Ta suy nghĩ một chút, cảm thấy sau này nên mang theo roi khi đi ra ngoài, như thế tương đối an toàn" Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng vuốt vuốt dây roi đỏ, khoe miệng nổi lên nụ cười nhàn nhạt.

Nàng từng đã đáp ứng mẫu thân Dương thị, muốn làm một tiểu thư khuê các ôn nhu, nhã nhặn, nhưng mỗi thời kì đành phải khác nhau, sau khi mẫu thân trở về, nhất định nàng sẽ giải thích.

Ngày hôm nay không hiểu hết vì sao bị Tiểu vương gia bắn một đoản tiễn, Khương Ninh Bảo trong lòng lần nữa dâng lên cảm giác nguy cơ.

Ai biết về sau có thể hay không gặp lại nguy hiểm, nhất là nàng đã bị nữ chính nhớ thương.

Bên người có cây roi, gặp được nguy hiểm có thể trực tiếp vung roi, không cần mình tự mình động thủ, không ai biết nam nhân cô đại có thể hay không giả vờ đụng trúng nàng.

Khương Ninh Bảo đối với dung mạo tuyệt mỹ, hình ảnh yếu đuối của mình không có chút nào yên tâm.

Quá mời gọi sói.

Xuân Hi không khỏi nhớ tới hình ảnh tiểu thư năm chín tuổi, một roi tùy ý đã lật đổ một cây đại thụ, nhin không khỏi rung mình một cái, giọng nàng run run thận trọng nói "Tiểu thư, ngài lợi hại như vậy, roi có hay không đều giống nhau, ai dám không có mắt đụng vào ngài?"

Nếu không phải nhìn thấy tiểu thư đột nhiên lấy ra roi đỏ đã bị phủ bụi nhiều năm, thì Xuân Hi đã sớm thành thói quen nhìn hình ảnh tiểu thư nhu nhu nhược nhược, đều đã quên hình ảnh tiểu thư khi còn bé là hung tàn đến cỡ nào.

Lúc đương thời Nhị gia Nhị phu nhân cùng Tam thiếu gia cùng nhau giấu diếm, không có người biết được bí mật của tiểu thư.

"Phòng ngừa chu đáo, lo trước khỏi họa, có roi, mới sẽ không ô uế tay của ta." Khương Ninh Bảo không nhanh không chậm nói, đem roi đỏ thu vào.

Xuân Hi: "..."

Tiểu thư luôn luôn như vậy, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy.

Nhưng thật ra tỉ mỉ mà nghĩ lại, tiểu thư nói có đạo lý, đi ra ngoài, bên ngoài xác thực không thể nào an toàn, nhất là ngày hôm nay gặp được mũi tên kia, nếu không phải tiểu thư phản ứng kịp thời, sợ là phải bị thương.

Chủ tớ hai người lúc này đều không nghĩ tới mục đích của Tiểu vương gia từ trước tới nay, có chăng chỉ là muốn nhìn đến dung nhan của Khương Ninh Bảo.

Ai bảo Tiểu vương gia bá đạo bản thân đã quen không đi đường thường.

Chính viện.

Trở lại viện tử Đại phu nhân Trương thị nổi trận lôi đình, đem trong phòng tỳ nữ mama đuổi ra, chỉ để lại Dương ma ma, hung hăng đem trong phòng đồ sứ được trang trí quăng đầy đất, sắc mặt âm trầm dọa người.

"Phu nhân, ngài bớt giận."

Dương ma ma trong lòng run sợ, bà ta nhìn thấy đầy đất mảnh vỡ cùng nước đọng, đau lòng đến nhòe mắt, đây đều là đồ sứ thượng hạng, dĩ nhiên lại bị phu nhân quăng đầy đất.

Vạn nhất bị lão phu nhân biết được, sợ là lại muốn răn dạy phu nhân lăng phí.

"Ba!"

một bình hoa trắng men bị ngã nát bấy, trong bình hoa hoa cùng nước tản mát đầy đất.

"Ngươi giận, ta tại sao muốn ngươi giận, vừa nghĩ tới mấy rương lớn đèn bù toàn đều làm lợi cho nha đầu chết tiết chi thứ hai kia, trong lòng ta liền nuốt không trôi cục tức này."

Đại phu nhân Trương thị vịn ngực vừa thở vừa chửi, âm u găm thét.

rõ ràng đều là do nàng cùng Tạ thế tử thương lượng đèn bù tốt như thế nào, giờ đây nghiêm nhiên toàn rơi xuống trong tay Tứ nha đầu, lão phu nhân cũng tại kéo chân sau, trang rộng lượng, lúc đó Bá gia rời đi càng là hung hăng trừng nàng một chút, trách cứ nàng không có làm tốt sự tình, hiện tại không biết đi đến trong phòng hồ mị tử trong hậu viện.

Bận bịu đến bận bịu đi công dã tràng.

Trương thị trong lòng hận ý cuộn cuộn, nàng cũng là đích nữ huân quý thế gia đã xuống dốc, tại nhà mẹ đẻ thu không đủ chi là chuyện bình thường, trước đó vài ngày mẫu thân phải tỷ nữ tới, nói trong nhà lại bán đi không ít nô bộc, chỉ còn lại một ít không thể bán đi để duy trì thể diện huân quý.

Nhà mẹ đẻ quá khó coi, Trương thị cũng không còn mặt mũi nào, nên cũng muốn lôi kéo một lần.

Trường Ninh Bá phủ xuống dốc, cũng chỉ do mấy đời không có vị tử phẩm quan viên nào, trong phủ cũng không thiếu tiền bạc, nhị đệ đã mất đi là cái một kỳ tài về kinh doanh buôn bán, vì Bá phủ kiếm được gia tài bạc triệu, ruộng tốt mệnh mạng.

Lúc trước cũng là vì nhìn vào vấn đề này quan trọng, nên khi nhị đệ muội Dương thị muốn phân phủ khác, nhưng Trương thị đứng ở lão phu nhân bên tai nói đích thân huynh đệ tốt nhất ở cùng một chỗ giúp đỡ cho nhau, cho nhau tiếng thơm.

sự thật chứng minh, là bà đã đúng.

Bá phủ thời gian phát triển không ngừng, ăn mặc chi phí tốt không chỉ một cấp bậc mà thôi.

Nhị đệ vợ chồng gặp nạn về sau, trong phủ quyền lực tài chính bị lão phu nhân nắm trong tay, Trương thị không dám trắng trợn phụ cấp nhà mẹ đẻ, chính bà cũng có hai con trai trưởng, con dâu lớn mang bầu, thai có chút bất ổn, còn có một đích trưởng nữ đến Hầu phủ làm dâu cần có sự ủng hộ của bà, cho nên bà liền đem chủ ý đánh tới đèn bù của Khương Ninh Bảo, cố ý chỉ ra muốn đèn bù hai rương vàng lớn.

hiện tại bởi vì một câu của lão phu nhân, cái gì cũng bị mất, toàn tiện nghi cho nha đầu của chi thứ hai chết tiết kia.

Trương thị tức giận đến xem chút nữa là thổ huyết.

"Phu nhân, chức quan Ngũ phẩm đã rơi trên người Bá gia, Ngũ cô nương cũng muốn cùng thiếu gia dòng chính thất Tạ gia đính hôn, ở thời gian này không thể xả ra biến cố, đợi sau khi mọi chuyện hôn nhân của Ngũ tiểu thư đã xong, ngài thu thập Tứ cô nương cũng không muộn." Dương ma ma sợ phu nhân xúc động, làm hồng đại sự, vội vàng tận tình khuyên nhủ.

Đại phu nhân Trương thị nghe xong Dương ma ma nhắc đến Dao Nhi, lửa giận lập tức tiêu không ít.

Đúng vậy a, việc cấp bách trước tiên đem Dao Nhi việc hôn nhân định ra tới.

Chuyện xử lý Khương Ninh Bảo để tính sau.

"Dương ma ma, chọn ra mấy tỷ nữ thông minh xinh đẹp có tư sắc đưa qua Tây viện, miễn cho người ta nói chúng ta hà khắc với tiểu thư chi thứ hai của Trường Ninh Bá phủ, bên người chỉ có một tỷ nữ sai làm việc." Đại phu nhân Trương thị âm u nói.

"Còn có Cẩn Ca Nhi của chi thứ hai tuổi cũng mười tám, bên người cũng chưa có tỷ nữ thông phòng, là ta làm bá nương sơ sẩy, nhớ kỹ đưa mấy tỷ nữ có tư sắc có thủ đoạn đi đến viện tử của hắn đi."

Sau khi tỉnh lại giấc ngủ trưa, thì nghe bên ngoài đầu viện truyền vào tiếng cười nói vui vẻ.

Khương Ninh Bảo có chút nhũn mảy, từ trên giường đứng dậy, khoát thêm áo ở bên ngoài, đi ra khỏi phòng dạo chơi, thì nhìn thấy bốn tỷ nữ xin xắn đang ngồi dưới mái nhà lợp ngói cong vừa nói vừa cười thêu hà bao.

"Các người là ai, sao lại ngồi ở trong viện của ta?"

Bốn tỷ nữ nghe một câu chất vấn mang thanh âm không vui, nên quay đầu nhìn lại, là Tứ tiểu thư, các nàng vội vàng thu hồi kim khâu trong tay bỏ vào tráp, cung kính khụy gối hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Tứ cô nương."

"Chúng nô tỳ là tỷ nữ mà Đại phu nhân an bài qua hầu hạ tiểu thư." một tỷ nữ trong đó có gương mặt trái táo xinh đẹp thanh âm giòn tan giải thích, nói xong từng người tự giới thiệu chính bản thân mình một lúc.

Tất cả đều đúng chuẩn lễ nghi am hiểu, không để cho người khác tìm ra sai lầm.

Khương Ninh Bảo đôi mắt lóe lên một cái, thì ra là tỳ nữ mà Đại bá nương an bài.

Ba năm trước đây, khi cha mẹ "Gặp nạn", tỳ nữ, ma ma, đám sai vặt trong viện tử của nàng và Đại ca đều dồn dập chuyển hướng sang những viện tử khác mà mưu cầu lợi ích, bọn họ rời đi Tây Viện, Đại bá nương đều chưa hề quan tâm nói một câu.

Bây giờ lại phái bốn cái tỳ nữ qua đây hầu hạ nàng.

Nghĩ sơ cũng biết bên trong có vấn đề.

Nhưng Khương Ninh Bảo không có cách nào để cự tuyệt, làm tiểu thư con của chính thất bên người chỉ có một tỳ nữ xác thực cũng rất khó coi, lần này cự tuyệt thì lần sau sẽ đến.

Nếu như từ bên ngoài muốn mua người, hoặc sắp xếp người nhập phủ, đều phải đi qua sự đồng ý của Đại phu nhân, phiền phức không nói tới, chưa kể nhất định sẽ không thành công.

Khương Ninh Bảo chỉ suy nghĩ một chút, liền đem bốn tỳ nữ lưu lại, ghi lại tên của các nàng.

"Bạch Mai, Xuân Hi đâu?"

Bạch Mai đang muốn trả lời, Xuân Hi liền vội vàng tiến vào viện tử, nhìn thấy tiểu thư đã tỉnh, liền vội vàng tiến lên giống như có lời muốn nói với nàng, Khương Ninh Bảo đem Xuân Hi gọi vào nhà, đóng cửa phòng.

Đề lại bốn tỳ nữ bên ngoài nhìn mặt nhau.

Tỳ nữ gọi là Bạch Mai máy máy môi, vụng trộm đem lỗ tai dán trên cửa, nhưng cũng không nghe được gì, chỉ có thể quay lại mái nhà lợp ngói cong mà thêu hà bao.

Bên trong phòng

Khương Ninh Bảo ngồi ở trường kỉ, liếc nhìn Xuân Hi trên mặt khó nén phần nộ, nhìn không được nhú mày hỏi: "Xuân Hi, chuyện gì đã xảy ra?"

"Tiểu thư, trong lúc ngài ngủ trưa chưa lâu sau Đại phu nhân phái người đưa bốn tỳ nữ tới, không chỉ có thế, Đại phu nhân còn đưa bốn tỳ nữ xinh đẹp đến viện tử của Tam thiếu gia, nói là cho Tam thiếu gia tỳ nữ thông phòng"

Xuân Hi nói đến phần sau, mặt hơi đỏ lên, thanh âm cũng nhỏ đi rất nhiều.

Khương Ninh Bảo ánh mắt trầm xuống.

Tốt cho một Đại bá nương, dĩ nhiên đưa tay đuổi đến viện tử của Đại ca, nếu không phải Đại ca lúc này ở Thanh Sơn đọc sách, sợ không phải là muốn hủy hoại Đại ca hay sao.

Lúc này Khương Ninh Bảo vô cùng hứng chí, bởi dưới sự giúp đỡ của nhà ngoại tổ Đại ca may mắn vô cùng tiến vào thư viện Thanh Sơn.

Nếu như đợi tại Bá phủ, làm sao có thể an tâm đọc sách chuẩn bị kiểm tra.

"Ta viết cho Đại ca phong thư."

Khương Ninh Bảo nghĩ nghĩ, trong thư Đại ca có viết, cuối tháng này muốn về phủ một chuyến, hiện tại xem ra, vẫn là không hồi phủ tốt hơn, miễn cho Đại bá nương lại làm ra chuyện yêu quái gì.

Sau khi Xuân Hi đem mọi tin tức từ bên ngoài về, Khương Ninh Bảo an tâm đợi trong phủ, hoàn toàn không để ý tới bên ngoài mưa gió.

...

Từ lâu, trà lâu trong kinh thành hoàn toàn nào nhiệt, khắp nơi bàn luận chuyện Khương Tứ tiểu thư dung mạo cùng lời nói muốn gả cho Định Quốc Công trước cửa nhà phủ.

"Khương Tứ tiểu thư khí thế thật lớn, trước mặt mọi người nói Tà thế tử cùng Dương tiểu thư rất là xứng đôi."

"Xác thực là khí thế."

"Nghe nói nếu không phải Tiểu Vương gia Thụy Vương phủ bắn mũi tên kia, tất cả mọi người không biết Khương Tứ tiểu thư đáng đẹp như vậy, nhưng đáng tiếc ta lúc ấy không có ở nơi đó, bằng khôngthì đã có thể nhìn thấy Khương Tứ tiểu thư đẹp đến cỡ nào."

"Ta lúc ấy đứng chỗ đó xem, Khương Tứ tiểu thư thật sự rất đẹp, rất có khí chất, không biết cuối cùng là ai truyền Khương Tứ tiểu thư mặt xấu như Vô Diệm, chẳng lẽ ghen ghét?"

"Đẹp thì có ích lợi gì, Tạ thế tử còn không phải cùng nàng hủy hồng sao, một nữ tử bị hủy hôn, phụ mẫu đều mất, gia thế nửa vơi, thì đẹp cũng không thể tìm được một mối lương duyên tốt."

"Phi, người đây là không ăn được nho thì nói nho xanh, Khương Tứ tiểu thư đều không có để ý, còn buông lời muốn gả cho Định Quốc Công từ nhỏ đã kính nể, người dám không?"

"Đúng, đúng, ta bội phục Khương Tứ tiểu thư dũng khí, hi vọng Khương Tứ tiểu thư mọi việc như ý nguyện."

"Ta có cảm giác người muốn nhìn Tạ thế tử thành trò cười?"

"Ta cũng cảm thấy như vậy."

"Chẳng lẽ các người không nghĩ Khương Tứ tiểu thư được gả cho Định Quốc công?"

"Hừ, ta ngược lại cảm thấy Khương Tứ tiểu thư thật ra là bị váng đầu, nghĩ muốn trả thù Tạ thế tử, cố ý buông lời nói muốn gả cho Định Quốc Công, kỳ thật chính là nghĩ cách đối phó Tạ thế tử."

"Lời nói này có đạo lý, Khương Tứ tiểu thư bị người ta hủy hôn, khẳng định có lời oán giận, nhưng nàng không nên đem Định Quốc Công ra để nói đùa."

"Đúng đấy, một nữ tử đã bị hủy hôn, thanh danh đã không được tốt, thì có chỗ nào xứng được với Định Quốc Công, huống hồ Khương Tứ tiểu thư vẫn là vị hôn thê trước kia của Thế tử, tại lễ không hợp."

"Đừng nói có hợp hay không hợp lễ pháp, Định Quốc Công vì Đại Việt vào sinh ra tử, thủ hộ lấy triều Đại Việt, chúng ta chỉ muốn Định Quốc Công bên người có một phu nhân tri kỷ, những quý nữ kia sợ chết, tránh người như tránh rắn, ít ra Khương Tứ tiểu thư người ta có dũng khí,ichi cần nghĩ về điều này thôi, tuyệt đối xứng với Định Quốc Công."

Lời vừa buồn ra, lập tức đạt được đám người đồng ý.

"Ta có tin tức mật nói là, Triệu quân gia Định Quốc Công phủ lần đầu đến Trường Ninh Bá phủ hủy hôn, Khương Tứ tiểu thư liền cự tuyệt đền bù của Tạ thế tử, nói chỉ muốn gả cho Định Quốc Công, vài ngày trước, Tạ lão phu nhân đã có một chuyến đi đến chùa Thanh Thủy tìm cao tăng xem bát tự có hợp hay không."

"Kết quả như thế nào?"

"Nghe nói Khương Tứ tiểu thư mệnh cách cực kì đặc thù, cùng Định Quốc công bát tự cực kì tương hợp."

"A, thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật, mọi người hãy đợi Tạ lão phu nhân đến Trường Ninh Bá phủ cầu hôn đi."

Ở tầng 2 trà lâu nào đó.

Dương Thụ Thanh một thân giả nam trang ngồi uống trà, biết được Khương Ninh Bảo cùng Tạ thế tử đã chính thức hủy hôn, tâm tình vô cùng tốt, nhưng nghe đến phía dưới nghị luận, trong tay cầm chén trà không khỏi nắm thật chặt, ánh mắt âm trầm không rõ.

"Chủ tử, Khương Tứ tiểu thư thật sự buông lời nói muốn gả cho Định Quốc Công, chẳng lẽ tức đến đầu óc hôn mê, cố ý tìm cách đối phó tiểu thư cùng Tạ thế tử?" Tỷ nữ Thiên Dung không nhịn được hoài nghi nói.

Dương Thụ Thanh hí hí mắt, trong đáy mắt hiện lên ám quang.

"Khương Tứ tiểu thư không có mạng đủ để gả vào Quốc Công phủ."

Đời trước Khương Ninh Bảo có được đơn thuốc làm ra rượu thuốc, vẫn không có văn hồi được tính mạng Định Quốc Công, huống chi đời này, đơn thuốc làm ra rượu đã rơi vào trong tay nàng.

Mệnh cách đặc thù thì như thế nào, từ mấy năm trước từng có không ít nữ tử có mệnh cách đặc thù đó sao, nhưng đáng tiếc các nàng đều lần lượt thất bại, từ đây, không người nào dám gả Định Quốc công.

Định Quốc Công trở thành nam nhân trong mắt nữ tử Đại Việt là độc rùa té*.

*Độc rùa té # Kim quy té: là người đàn ông có danh vọng nhưng mang đày xui xẻo

Khương Ninh Bảo cũng không phải là ngoại lệ

Dương Thụ Thanh nghĩ đến đây, cảm thấy mình buồn lo vô cớ, trong lòng tự trả lời mà lo lắng âm thầm biến mất không còn tăm tích.

Ngồi đợi quan sát Khương Ninh Bảo thành trò cười.

Đột nhiên, một cái gã sai vặt mặt mũi tràn đầy lo lắng đi tới trà lâu, tại tầng 2 tìm tới Dương Thư Thanh đang trong nữ giả nam trang, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói vài câu, Dương Thư Thanh sắc mặt đại biến, vội vàng tính tiền rồi đi trà lâu.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nam chính lộ diện

Sau khi cùng Tạ thế tử hủy hôn, liên tiếp ba ngày, trời quang mây tạnh, vẫn là thời tiết tốt cùng cảnh xuân tươi đẹp.

Khấp kinh thành lờ lờ vào, Khương Ninh Bảo cười trừ, ngày ngày ngủ ngon.

Hồi âm của Đại ca đã nhận được, đồng thời còn có một bình nhỏ ngôi sao gấp bằng giấy Đại ca tự tay làm tặng, Khương Ninh Bảo nhìn thấy bình ngôi sao gấp bằng giấy, nhìn không được bật cười, nụ cười ôn nhu tươi đẹp.

nói đến, giấy gấp thành ngôi sao vẫn là hồi ức lúc bé của huynh muội bọn họ.

Còn nhớ lúc đó Đại ca năm tuổi khỏe khoắn với nàng ba tuổi rằng: muội muội, người thích gì, ca ca làm cho người.

Khương Ninh Bảo tại chỗ liền cười phun ra, chỉ cảm thấy Đại ca thật sự là đáng yêu, đúng lúc ấy là vào ban đêm, trên bầu trời đầy sao sáng, thế là nàng liền chỉ tay lên trời chỉ ngôi sao lấp lóe đùa hómoris: "Ta thích ngôi sao trên trời."

Tiểu đầu đinh Đại ca năm tuổi sững sờ trừng mắt nhìn ngôi sao trên bầu trời, gào khóc.

"Muội muội, ca ca vô dụng, không lấy được cho người ngôi sao người thích."

Cuối cùng Khương Ninh Bảo dạy cho Đại ca gấp ngôi sao bằng giấy.

không biết có phải vì chuyện ngôi sao hay không mà trở thành chấp niệm của Đại ca, hàng năm Đại ca đều sẽ đưa cho nàng ngôi sao gấp bằng giấy, những ngôi sao gấp bằng giấy này phía trên đều vẽ các loại Tiểu Hoa văn cùng đồ án.

Rất xinh đẹp.

Khương Ninh Bảo thu liễm suy nghĩ, đem bình nhỏ chứa ngôi sao gấp bằng giấy đồ lên trên bàn nhỏ, cầm từng ngôi sao lên nhìn kỹ hoa văn và đồ án được vẽ cẩn thận ở trên đó..

Càng xem nụ cười càng tươi.

Có lẽ chuyện tốt đều thích tụ tập mà đến cùng lúc, tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, Khương Ninh Bảo nhận được thiệp mời của Tạ lão phu nhân phái người đưa đến, làm cho lòng nàng bình yên đến lạ, xem ra đúng như Triệu quân gia đã nói, Tạ lão phu nhân hẳn là rất hài lòng nàng.

"Xuân Hi, sáng mai chúng ta đi phủ Định Quốc Công một chuyến."

"Tiểu thư, ngài.. Ngày mai ngài thật sự muốn đi phủ Định Quốc Công?" Xuân Hi đem hộp cơm buồng xuồng, lấy ra mấy món điểm tâm tinh xảo mà phòng bếp làm ra đặt lên trên bàn nhỏ, vẻ mặt do dự mà hỏi.

"Đúng vậy, chính Tạ lão phu nhân đã đưa ngày hẹn mà, nói không chừng có thể gặp được Định Quốc Công." tâm tình Khương Ninh Bảo vô cùng tốt giương lên thiệp mời trong tay, đuôi mày khẽ mắt đều là ý cười.

Nàng rất mong đợi buổi gặp mặt ngày mai

Xuân Hi lại không cao hứng như vậy, nàng vừa nghĩ tới ngày mai tiểu thư đi Định Quốc Công phủ, có thể sẽ gặp được Định Quốc Công, trong lòng liền lo lắng không thôi, lỡ như tiểu thư xảy ra chuyện, nàng làm nói với Tam thiếu gia đã nhờ cậy.

Thế nhưng nhìn thấy hình ảnh vui vẻ của tiểu thư, môi nàng giật giật, cuối cùng không có nói cái gì, nàng chỉ là tỷ nữ không quản được chuyện của chủ tử, nên chuyện ý nói qua một chuyện khác.

"Tiểu thư, lúc nọ tỷ trở về, nghe được ma ma trong phủ nói có bà mai đến cửa, hình như là vì Ngũ tiểu thư mai mối

Khương Ninh Bảo thu lại khuôn mặt tươi cười, thăm thán cuối cùng ngày2 này cũng đã tới, đây là duyên phận của Khương Minh Dao và Tạ Cảnh Huy.

"Cò lẽ chi thứ ha Tạ gia đã phái bà mối đến, Ngũ muội cùng tuổi với ta, lại không đính hôn tính ra thicũng đã muộn."

"Lại là Nhị phu nhân Tạ gia..."

Xuân Hi thần sắc thật không tốt, nàng thật sự đối với chi thứ hai của Tạ gia không chút nào thiện cảm, tiểu thư vì giữ đạo hiếu ba năm, ngày lễ ngày tết đều sẽ đưa một phần hậu lễ đến Quốc Công phủ cùng chi thứ hai Tạ gia, nhưng Nhị phu nhân Tạ gia mỗi lần đều theo quy củ mà đáp lễ, khách khí lạnh nhạt.

Nhất là khi tiểu thư làm lễ cập kê tròn mười lăm Nhị phu nhân Tạ gia lễ cũng không đưa qua, khiến cho người ta run sợ chê cười.

Xuân Hi hoàn toàn đau lòng cho tiểu thư.

"Bây giờ ta đã cùng thế tử giải trừ hôn ước, cùng chi thứ hai Tạ gia không có quan hệ, về sau không cần tặng lễ đến Tạ phủ nữa." Khương Ninh Bảo thần nhiên nói, thả ra mời thiếp trong tay, đi đến bên cạnh chậu đồng đựng nước rửa tay lau khô, thông thả cầm một miếng bánh điểm tâm kén ăn.

Những năm này, nàng đã sớm nhìn thấu bản tính Nhị phu nhân Tạ gia ích kỷ, nịnh bợ.

Nếu không phải có hôn ước với Tạ Cảnh Dực, không muốn người bên ngoài thấy sai lầm, thì sau khi cha mẹ ‘Gặp nạn’ nàng đã không muốn cùng chi thứ hai của Tạ gia lui tới.

Bây giờ nhân cơ hội này cùng chi thứ hai của Tạ gia cắt đứt không lui tới.

Xuân Hi nghe vậy có chút hứng khởi, tiểu thư rốt cuộc không muốn cùng chi thứ hai của Tạ gia lui tới.

"Vâng, tiểu thư."

"Xuân Hi, mấy ngày nay, Bạch Mai bốn người bọn họ còn an phận?" Khương Ninh Bảo ăn một khối bánh vàng đậu hà lan, hỏi tới bốn tỷ nữ trong viện của mình.

"Bốn người đó một mực an phận làm việc, chưa hề tiến vào phòng của tiểu thư."

"Tiếp tục theo dõi bọn họ."

Khương Ninh Bảo không tin nhiệm bọn họ, bên người nàng vẫn như cũ chỉ có Xuân Hi, chưa từng để bốn người kia đến gần phục vụ, đi tới phòng bếp lấy đồ ăn cũng là do Xuân Hi đi.

Bốn tỷ nữ được Trương thị đưa tới bị nàng sắp xếp làm chuyện khác.

"Vâng, tiểu thư."

Cho dù là tiểu thư không dặn, Xuân Hi cũng sẽ tiếp tục theo dõi.

"Ba ngày hôm nay, trong kinh thành có điều gì mới?" sau khi Khương Ninh Bảo ăn xong một miếng điểm tâm nhấp một hớp trà thơm vào miệng, rất có hào hứng hỏi tới lời đồn đãi trong kinh thành.

Xuân Hi lắc đầu: "Tiểu thư, hai ba ngày nay chẳng có chuyện nào mới mẻ cả, toàn bộ kinh thành vẫn như cũ là khắp nơi bàn luận chuyện của tiểu thư, hiện trong kinh thành bây giờ tiểu thư là người có tiếng tăm lớn"

nói tới vấn đề này, Xuân Hi liền oán niệm không thôi.

"Chuyện này đã trải qua ba ngày, chẳng lẽ Tạ thế tử còn chưa đi An Viễn Hầu phủ cầu hôn?" Khương Ninh Bảo không quan tâm tới lời đồn của mình, nàng có chút kỳ quái, làm sao nam chính cùng nữ chính còn chưa có tin tức tốt.

Chỉ cần bọn họ định ra việc hôn nhân, kinh thành nhất định sẽ đồn đãi lên sóng sục.

Quay xung quanh Dương Thụ Thanh toàn là nam tử ưu tú, cho dù là kiếp trước trượng phu là Tần Vương hay Tần Vương hoặc là một Vương gia khác, khi trưởng thành đều đã cưới chính phi, nữ chính thế nhưng đã thê, đời này tuyệt không làm thiếp, nhất là thiếp thất của Hoàng gia.

Bởi vì như vậy, với gia thế hiển hách nhất, giữ mình trong sạch, hậu viện không có một ai của thế tử Tạ Cảnh Dực phủ Định Quốc Công liền trở thành người lựa chọn đầu tiên.

Quý nữ dòm theo hần nhiều không tả xiết

Nàng không tin Dương Thụ Thanh không bắt được cơ hội khó có này.

Thời gian càng dài, biến số càng nhiều.

Xuân Hi hoang mang lắc đầu: "không có."

Khương Ninh Bảo ngồi tựa trên gối thoải mái dễ chịu, khoe môi nở ra nụ cười: "Tạ thế từ vì Dương tiểu thư hủy hôn, vậy mà không vội đem việc cầu hôn Dương tiểu thư làm ra, hơi bị kỳ quái quá mức."

"Đúng vậy, không chỉ nô tỳ kỳ quái, bên ngoài kỳ thật cũng có không ít lời suy luận đồn đại, chỉ là lời đồn đã việc này vừa xuất hiện thì liền biến mất không còn tăm tích, ngược lại An Viễn Hầu phủ là náo nhiệt, nghe nói hậu viện An Viễn Hầu có một di nương được sủng ái một chút lại làm lẫn lộn huyết mạch của Hầu phủ, nên bị phạt gây đánh chết tại chỗ."

"Việc xấu trong nhà sao không che dấu, lại làm loạn đến mọi người đều biết."

"Nhưng vẫn là không có quan hệ mà đề xuống lời đồn đại của tiểu thư." Xuân Hi cao hứng qua đi, thần sắc âm ức nói.

Khương Ninh Bảo vừa nghe đến việc này, tựa hồ có chút quen thuộc, lật ra ký ức, lập tức nhớ tới trong sách một tình tiết.

Chuyện này có phải là Đàm di nương sinh long phượng thai.

Dương Thư Thanh hận chết vì Đàm di nương này, sau khi sống lại, ngoài ý muốn đạt được chứng cứ Đàm di nương lẫn lộn huyết mạch của Hầu phủ, thì dùng kế trước mặt An Viễn Hầu bạo lộ ra thông tin.

thì ra thứ trường tử của An Viễn Hầu là vì cũng cố địa vị, Đàm di nương vụng trộm ôm từ nhà mẹ đẻ tới, sự thật bà ta chỉ sinh được một đứa con gái, là thứ muội của Dương Thư Thanh—— Dương Uyên Linh.

Chuyện gọi là long phượng thai thực chất là giả.

Nữ nhi Dương Uyên Linh của Đàm di nương về sau hắc hóa liền cùng với Khương Ninh Bảo hợp tác, cùng nhau đối phó nữ chính, bị nữ chính thu thập rất thâm.

Chuyện xấu trong nhà cỡ này lúc đầu An Viễn Hầu đã đề ép xuống, Dương Thư Thanh lại lén lút truyền ra ngoài, còn trợ giúp thổi huyền não nhốn nháo, nhưng cuối cùng vẫn là bị đề ép xuống.

Giống như trong tất cả các truyện trùng sinh, nữ chính đều thích hủy đi thanh danh những người mà mình thù hận.

Dương Thư Thanh cũng không nghĩ một chút, nằng như thế truyền ra ngoài, tuy nói hủy hoại đi thanh danh của thứ muội, nhưng thanh danh An Viễn Hầu cũng hủy đi không ít, đường đường là một Hầu gia lại bị thiếp thất lẫn lộn huyết mạch gần hai mươi năm, mặt mũi lớp vải lót cũng bị mất.

"Nô tỳ suýt nữa quên mất, Điều chương quý đưa tin tức cho nô tỳ, nói Tiểu vương gia Thụy Vương phủ từng đi tìm Dương tiểu thư, không biết nói chuyện gì, lúc Dương tiểu thư rời đi, sắc mặt âm trầm đáng sợ."

"không nghĩ tới Dương tiểu thư còn cùng Tiểu vương gia gặp nhau."

Xuân Hi cau mày nói.

"Dương tiểu thư là một người tài tình vô song, càng có một dung mạo đẹp, gia thế tốt, rất nhiều người ngưỡng mộ ái mộ nàng, Tiểu vương gia có tiếng thích mỹ nhân, cùng Dương tiểu thư có lui tới cũng không kỳ quái."

Khương Ninh Bảo híp híp mắt, trong lòng trực giác nam nữ chủ chậm chạp chưa định ra việc hôn nhân, phải chăng cùng Tiểu vương gia Thụy Vương phủ có quan hệ, Tiểu vương gia Tiêu Nhiên trong sách đề cập đến là nam phụ lớn xếp thứ hai, trong bóng tối giúp đỡ nữ chính giải quyết không ít cừu địch, vì giúp nữ chính báo thù mà trừ bỏ đi không ít chướng ngại.

Xem ra suy đoán của nàng là đúng, Tiểu vương gia xuất hiện cũng không phải là ngẫu nhiên.

Chỉ mỗi nàng không lẫn vào nữ phụ, không biết vì Tiểu Vương gia Tiêu Nhiên yêu thích mỹ nhân có hay không giống như trong sách viết là sẽ yêu nữ chính đến như vậy, Khương Ninh Bảo hứng thú dạt dào trầm nghĩ.

Xuân Hi: "..."

Kỳ thật thích tiểu thư cũng không ít, lần này tiểu thư ở trước mắt mọi người đang theo dõi chăm chú mà lộ ra dung nhan, cả đám người vây xem đứng sững, trắng trợn tán dương dung mạo và khí chất của tiểu thư, tiểu thư bây giờ đã lọt vào top năm mỹ nhân đập trong kinh thành.

Chuyện này Xuân Hi không dám nói cho tiểu thư biết.

Làm tỳ nữ tâm phúc, nàng rõ ràng hiểu được tiểu thư nhà mình từ trước tới nay không thích dung mạo quá yếu đuối của bản thân.

Tới buổi trưa, việc hôn nhân của Khương Minh Dao kết thúc, bà mới rời đi, toàn bộ Trường Ninh Bá phủ một mảnh vui mừng hơn hờ.

Khương lão phu nhân cùng Đại phu nhân Trương thị vì chúc mừng chuyện đại hi sự, quyết định tháng này cho hạ nhân trong phủ phát thêm ba thành tiền tháng.

Khương Ninh Bảo biết được Khương Minh Dao hôn sự đã được định ra, chỉ là cười cười, đối phương như nàng đoán trước, là thiếu gia Tạ Cảnh Huy

con dòng chính thất chi thứ hai Tạ gia

Lần này, Khương Minh Dao không đến nữa.

Nghe nói bị Trương thị giữ lại trong sân thêu áo cưới, hôn kỳ đã định ngày, liền ở năm nay tháng sáu cuối năm, hôn sự có chút vội vã, Trương thị vì thế nên cố ý đi mời ma ma trong cung ra dạy bảo Khương Minh Dao.

Trước mấy ngày, Khương Minh Dao tới chỗ nàng ba lần, Khương Ninh Bảo chỉ là an ủi nàng vài câu, không có lại đóng vai tỷ tỷ tri tâm, Trương thị hành động hướng viện tử Đại ca nhét người nên nàng rất không thoải mái, cũng không muốn cùng Khương Minh Dao lui tới nhiều.

Lui tới nhiều, cảm tình sâu đậm, liên lụy cũng nhiều.

Khương Ninh Bảo ngại phiền phức.

...

Trong đại doanh ở Tây Giao.

một nam nhân với khuôn mặt lạnh lùng, khí thế sắc bén anh tuấn ngồi ở bàn bên cạnh làm việc công, nam nhân toàn thân trên dưới ần ần lộ ra một cỗ làm người sợ hãi bạo ngược khí tức, nửa ngày, hắng cái lại trong tay bút lông sói, nhắm mắt dưỡng thần, trên cổ tay một chuỗi bóng loáng trong suốt Phật châu làm bằng gỗ từ đàn cực kỳ hấp dẫn chú ý.

Nam nhân anh tuấn này chính là Chiến thần triều Đại Việt —— Định Quốc công Tạ Hành.

"Chủ tử, lão phu nhân thỉnh ngài hồi phủ thương lượng chuyện quan trọng." Lúc này một vị nam tử mặc áo đen lặng yên không một tiếng động tiến đến, cung kính nói.

Nam tử áo đen là thân vệ số một của Định Quốc công Tạ Hành.

"Mẫu thân?"

Định Quốc công Tạ Hành nâng lên khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sắc bén mang sự ngạc nhiên ngỡ ngàng làm người thần thốt, thanh âm trầm thấp băng lãnh: "Trong phủ có chuyện phát sinh?"

"Bẩm chủ tử, trong phủ quả thật có chuyện lớn phát sinh, ba ngày trước Thế tử cùng Khương Tử tiểu thư giải trừ hôn ước."

Còn có, Khương Tử tiểu thư cùng chủ tử lời đồn đại bay đầy trời, huyền ảo nhốn nháo.

Nam nhân áo đen yên lặng đem thông tin tiếp theo nuốt xuống.

Định Quốc Công Tạ Hành mày kiếm sắc bén cau lại, ngón tay mang theo khớp xương gõ nhẹ một cái mặt bàn, đạm mạc mở miệng: "Nguyên nhân."

Nam tử áo đen cúi đầu xuống, kể lại chuyện phát sinh từ Đào Hoa Yến, một năm một mười đem chuyện Thế tử hủy hôn từ đầu đến cuối mà thuật lại rõ ràng.

Định Quốc Công Tạ Hành đang nghe đến việc thế tử quý gồi trong viện tử của lão phu nhân buộc bà đồng ý cho hủy hôn, toàn thân đột nhiên bộc phát một cỗ cuồng bạo khí thế bén nhọn, ép tới nam tử áo đen sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra, xem chút quý xuống.

May mắn cỗ này bạo ngược khí thế chỉ trong nháy mắt, liền biến mất không còn tăm tích.

"Tiếp tục!"

Định Quốc Công Tạ Hành thanh âm lạnh như băng nghe không ra hi vọng.

Nam tử áo đen yên lặng ở trong lòng vì Thế tử mà mặc niệm nửa khắc đồng hồ, đứng nhìn chủ tử ngày thường không thân cận lão phu nhân, rất ít ở Định Quốc Công phủ, đó là do chủ tử không thể thân cận, bọn họ là thân vệ đều biết người mà chủ tử coi trọng nhất chính là lão phu nhân.

Thế tử sao lại không biết.

"Ngày mai hồi phủ."

Nghe xong nam tử áo đen báo cáo, Định Quốc công Tạ Hành thu lại sắc bén trong đáy mắt băng lãnh, khẽ vuốt một chút trên cổ tay Phật châu Tử Đàn, mặt không thay đổi nói

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nam nhân này rất hợp lòng của nàng

Mười ba tháng ba, mọi việc hoàn hảo, là ngày lành tháng tốt.

Đầu giờ Ty, ánh nắng ấm áp soi chiếu xuống mặt đất, làm cho mặt đất được phủ lên một lớp ánh sáng trong veo vàng óng.

Hôm nay là ngày thế tử Định Quốc Công phủ chính thức đến An Viễn Hầu phủ cầu hôn.

Tạ Cảnh Dực cố ý mặc vào một thân cẩm bào dệt hoa văn ngân tuyến màu đỏ sậm, bên hông buộc hà bao được thêu chỉ tinh xảo do Dương Thụ Thanh trao, làm nổi bật lên dáng người cao gầy thẳng tắp, tuấn mỹ như ngọc, khí chất thanh lãnh cao quý, khiến cho người vì đó mà mất hồn.

"Thế tử, nên xuất phát."

Gã sai vật của Tạ Cảnh Dực nhìn đồng hồ cát trong phòng, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Đề ta đi qua thỉnh an tổ mẫu trước."

Tạ thế tử khẽ gật đầu, nhanh chân đi ra cửa phòng, mang theo gã sai vật đi đến Vinh Hi đường, sau khi thỉnh an Tạ lão phu nhân xong, thông báo một tiếng, Tạ thế tử liền mang theo bà mối cùng sinh lễ phong phủ và một đám hộ vệ đoàn người trùng trùng điệp điệp đến An Viễn Hầu cầu hôn.

Biết được đường tôn tử đã rời đi, Tạ lão phu nhân nhẹ nhàng thở ra.

Bà thăm nghĩ không muốn khi Khương gia tiểu thư đến đây đụng phải đường tôn, nên mới sắp xếp ngày này đường tôn đi đến An Viễn Hầu phủ cầu hôn mà mời Khương gia tiểu thư đến Định Quốc Công phủ, tiện thể gặp được con trai của mình.

Trùng hợp chính là, lúc Tạ thế tử ra cửa, thì Khương Nịnh Bảo cũng vừa xong diện mạo đã được chuẩn bị tí mỉ bước lên xe ngựa, tay ôm một vò rượu thuốc nhỏ tự mình ủ ra đem đi Định Quốc Công phủ gặp Tạ lão phu nhân.

Tại chính viện

"Phu nhân, Bạch Mai nói, Tứ cô nương đã được Tạ lão phu nhân mời đến Định Quốc Công phủ, nghe nói là Tạ lão phu nhân muốn gặp Tứ cô nương một lần." sắc mặt Dương ma ma không tốt

Điều mà Dương ma ma không muốn nhìn thấy nhất là nhìn thấy Tứ tiểu thư trèo lên được phủ Định Quốc Công.

Đại phu nhân Trương thị nâng chén trà lên nhấp một ngụm trà, cười lạnh nói: "Tạ lão phu nhân gặp qua quý nữ còn ít sao, cũng không nhìn mình có cái mạng kia hay không."

"đi gọi Trác Ca nhi tới đây một chuyến."

Trương thị nghĩ đến nhà mẹ đẻ quần bách, cháu trai lớn của bà vẫn chưa có mối hôn nhân tốt nào, trong tay Tứ nha nào đang giữ đồ cưới phong phú của Dương thị, trong lòng không khỏi sinh ra tâm tư khác.

Dương ma ma gọi người đi tìm Đại thiếu gia, sau khi Khương Trác về tới, tỳ nữ ma ma trong phòng đều bị Trương thị phái đi ra ngoài, chỉ để lại một người tâm phúc Dương ma ma.

không biết Trương thị đã nói cái gì, mà Khương Trác trở về viện tử của mình một lúc liền đi ra Bá phủ.

phủ An Viễn Hầu một mảnh vui mừng hôn hờ.

Tất cả hạ nhân trong phủ đều biết hôm nay là ngày mà Thế tử Định Quốc Công phủ sẽ đến cửa cầu hôn đại tiểu thư của bọn họ, tin tức này như là mọc ra cánh truyền khắp toàn bộ kinh.

không biết đã làm tan nát biết bao quý nữ thương tâm

Tạ thế tử là bánh trái thơm ngon, bất luận là năng lực bề ngoài hay gia thế, đều không thể bắt bẻ, bây giờ tuổi chỉ đến mười chín, lại đảm nhiệm chức vụ chỉ huy Ngũ Thành Bình Mã Tư là chức quan chính lục phẩm, phụ trách trị an kinh thành.

Sau này tước vị Định Quốc Công cùng nhân mạch đều sẽ do hán kế thừa.

An Viễn Hầu có chút đắc ý.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn rơi xuống nước, đích trường nữ của hán I cũng không thể trèo lên được cuộc hôn nhân này.

An Viễn Hầu chỉ cần vừa nghĩ tới con rể của mình tương lai là Định Quốc Công, nụ cười trên mặt thật lâu không tiêu tan, mối hôn sự này thật sự là lương duyên ngàn năm một thuở.

Giờ Tỵ ba khắc, đội ngũ trùng trùng điệp điệp đã sớm đến phủ An Viễn Hầu.

Dưới sự chứng kiến của bà mối, hai nhà chính thức trao đổi thiệp cưới, tại chỗ viết xuống hôn thư.

một nội dung được chia làm ba phần.

Có một phần sẽ được đưa đến nha môn làm hồ sơ xác nhận.

Dương Thụ Thanh trốn sau bức bình phong khoe miệng nở ra nụ cười vui sướng, cục đá treo ở trong lòng rốt cuộc đã được gỡ xuống.

Rốt cuộc nàng và Tạ Cảnh Dực đã đính hôn.

Từ nay về sau nàng đã danh chính ngôn thuận trở thành vị hôn thê của Tạ Cảnh Dực, tương lai là phu nhân Định Quốc Công.

Sống lại một đời, Dương Thụ Thanh đã triệt để tra ra, Tần Vương lúc trước cùng nàng có cuộc gặp gỡ như mơ, đều là do hần cố ý tính toán, vậy mà hết lần này tới lần khác nàng ngu ngốc rơi vào bên trong lưới tình, giống như bị ma nhập mà ủy thân gả cho hần làm Trắc Phi, mê muội mà dùng nhà ngoại tổ lợi dụng binh quyền của Dương gia để ủng hộ hần, đem Tần Vương đẩy lên đại vị.

Trở về một đời, nàng tránh đi tính toán của Tần Vương, thậm chí còn liên hợp với Tần Vương, hung hãn cắt giảm thế lực ngầm của hần, giờ đây nàng đã đính hôn với Tạ Cảnh Dực, vận mệnh của nàng đã hoàn toàn thay đổi.

Cùng với sự cao hứng của mình, Dương Thụ Thanh trong đầu không khỏi hiện hiện hình ảnh như liễu yếu rũ trong gió của Khương Tử tiểu thư, một hình ảnh nhỏ yếu mỹ lệ, còn có hình ảnh của Tiểu Vương gia Thụy Vương phủ đổ ập xuống chầm chọc, khiêu khích, thậm chí vì sự xuất hiện của hần mà làm cho nàng cùng Tạ Cảnh Dực có một chút hiểu lầm nhỏ khiến cho thời gian đính hôn bị kéo dài ra.

Trong lòng Dương Thụ Thanh nổi lên một trận cười lạnh.

Khương Tử tiểu thư thật sự là có thủ đoạn, một người gặp không ít nữ sắc như Tiểu vương gia cũng liền bị dung mạo diễm đam đáng yêu của nàng ta mê hoặc, vì nàng ta mà ra mặt.

Loại nữ tử như vậy nơi nào xứng đáng mà chịu sự sủng ái che chở của Tạ Cảnh Dực.

Nàng cùng Tạ Cảnh Dực ở chung hơn hai năm, hiểu rõ hần nhất, Tạ Cảnh Dực nhìn thanh lãnh cao quý, lại rất có trách nhiệm, có lẽ đòi trước Khương Tử tiểu thư chính là lợi dụng điểm này mới làm cho tâm Tạ Cảnh Dực đóng lại.

Bản thân Khương Tử tiểu thư là một người bên trong và bên ngoài không giống nhau, là một nữ tử có tâm cơ thâm sâu.

Trước đó có lẽ nàng đã nghĩ lầm, Tạ Cảnh Dực không phải vì vẻ đẹp yếu đuối mỹ lệ của nàng ta mà mê muội, mà là Tạ Cảnh Dực vốn là một nam nhân tốt có lòng phụ trách.

Nghĩ như vậy nên trong lòng Dương Thụ Thanh thoải mái sung sướng không ít.

Hai tỷ nữ đứng bên cạnh nàng, nhìn thấy tiểu thư sắc mặt đổi tới đổi lui trong lòng lo lắng không chịu được, nay miễn cưỡng cùng tiểu thư một lần nữa lộ ra nụ cười vui sướng và cao hứng

Hai người giờ đây đã trở thành hôn phu, hôn thê, cho nên tự nhiên tránh đi tị hiềm.

Sau khi Dương Thụ Thanh nghĩ thông suốt, liền tự nhiên thông thả mang theo hai tỷ nữ từ sau tấm bình phong bước ra.

Hôm nay Dương Thụ Thanh mặc lên người váy dài thêu hoa Mẫu Đơn màu đỏ sậm, cùng màu với cầm bào dệt hoa văn ngân tuyến màu đỏ sậm của Tạ Cảnh Dực đang mặc.

Hoàn toàn trùng hợp với nhau

Bà mối nhìn thấy cảnh này, nhin cười không được, thật tâm thật ý khen một câu: "Hầu gia, Tạ thế tử cùng Dương tiểu thư thật sự là tâm hữu linh tê, tình đầu ý hợp."

An Viễn Hầu cười ha ha.

Dương Thụ Thanh dung mạo tuy nói không phải tuyệt sắc, nhưng thanh lệ thoát tục, tươi đẹp khí chất, nhất là giờ phút này, gương mặt trắng nõn hiện lên một mảng ửng đỏ, ngượng ngùng bên trong còn mang theo thẹn thùng, càng là làm cho người không thể chuyển dời ánh mắt.

Nàng lặng lẽ liếc nhìn Tạ thế tử tuấn mỹ vô song, trong lòng nổi lên niềm ngọt ngào.

...

Phủ Định Quốc Công tọa lạc ở phía Tây kinh thành, chiếm diện tích cực lớn, chung quanh đều là phủ đệ của Đại quan từ Nhị phẩm trở lên, từ Trường Ninh Bá phủ đến Định Quốc Công phủ nếu đi tắt, chỉ cần đi hết nửa canh giờ là tới.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa đi vào cửa chính của phủ Định Quốc Công, tỳ nữ Xuân Hi dẫn đầu xuống xe ngựa, đem thiệp mời của Tà lão phu nhân đưa ra, hai tên hộ vệ canh giữ cửa chính nhìn thấy thiệp mời liền lập tức đem cửa lớn sơn son đỏ mở ra, hướng vào bên trong hô một tiếng.

Khương Ninh Bảo từ trên xe ngựa giẫm lên ghế đầu nhỏ bước xuống, trong ngực ôm một bình rượu nhỏ tinh xảo.

Hôm nay nàng cố ý mặc váy dài màu xanh lam thêu hoa Lan Bạch Ngọc, một đầu đen nhánh cột gọn thành một búi tóc, trên tóc chỉ cài lên chiếc trâm cài tóc làm bằng Phi Thủy, nhìn đơn giản thanh nhã.

Hai tên hộ vệ lần đầu tiên nhìn thấy Khương Tử tiểu thư khí chất cực tốt, dung mạo cực đẹp như lời đồn, nhìn không được nhìn lâu thêm vài lần, lời đồn quả nhiên không giả.

Khương Tử tiểu thư xác thực thật đẹp.

Vừa thấy chính là loại nữ tử nhỏ yếu mỹ lệ rồi lại tự mang hòn sỏi, khí chất độc đáo.

Thời gian tầm nửa chén trà, Triệu quân gia đã vội vã chạy tới, nhìn thấy trước cửa chính Khương Tử tiểu thư duyên dáng yêu kiều đứng đợi, trên mặt trong nháy mắt nở ra nụ cười ngọt ngào.

"Khương Tử tiểu thư, mời vào trong, lão phu nhân đã đang chờ tiểu thư!" nói xong, Triệu quân gia hiểu kì liếc qua chiếc vò nhỏ tinh xảo nằm trong tay Khương Tử tiểu thư.

"Cộc cộc cộc..."

một tiếng vó ngựa dồn dập từng đợt vang lên.

Ngay sau đó một đội người mặc áo đen đang thúc ngựa vội vàng chạy tới, dẫn đầu chính là một nam nhân mặt áo tím có tướng mạo anh tuấn, khí thế ép người, trường bào màu tím thẫm bị gió thổi bay phất phới.

Khương Ninh Bảo vừa mới bước lên bậc tam cấp liền hiểu kì nhìn lại, đôi mắt đẹp của nàng vừa vờn đôi đầu với hai mắt sắc sảo tinh mịch của nam tử, phảng phất giống như một thanh kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ, mang theo một tia sát khí ngang ngược, chỉ vờn vờn một chút thôi cũng làm người ở phía sau lưng phát lạnh.

Xuân Hi đứng bên cạnh hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên sợ hãi, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, nàng không tự giác cúi đầu che lại, xem chút ngạt thở trong lòng, run rẩy lui về sau một bước nhỏ.

thật đáng sợ!

Khương Ninh Bảo lại toàn vẹn không bị ảnh hưởng, chỉ cảm thấy nam nhân khoác trường bào màu tím thẫm kia thật lạnh khốc khí phách, có lẽ là hơn mười năm ở tận thế nên thâm mỹ của nàng đã dưỡng thành như vậy. Khương Ninh Bảo thương thức nam nhân anh tuấn cường hãn này.

Thương thức thì thương thức, Khương Ninh Bảo chỉ nhìn thoáng qua, liền bình tĩnh dời đi ánh mắt, đang muốn thu tầm mắt lại, thì tựa như phát hiện kinh hi, ánh mắt đột nhiên dừng lại cổ tay của nam nhân anh tuấn đang nắm lấy dây cương, kia là chuỗi Phật châu trong suốt bóng loáng bằng gỗ tử đàn.

Đây là không phải là vòng tay Phật châu sao.

Khương Ninh Bảo giật mình, thì ra nam nhân cầm đầu khoác trường bào tím thẫm kia là Định Quốc Công Tà Hành.

Khoé môi của nàng vênh lên, đây chẳng phải là duyên phận sao, lần đầu tiên hẹn với Tà lão phu nhân, ngay tại cửa chính của phủ đệ lại gặp Định Quốc Công Tà Hành.

Lần đầu gặp nhau, đã thấy nam nhân này rất hợp tâm ý nàng.

Nam tử khoác trường bào tím thẫm mang hơi thở băng lãnh bạo ngược ngồi trên tuần mã màu đen không nghĩ tới ở trước cửa chính phủ Định Quốc Công lại gặp một vị tiểu cô nương mỹ mạo mềm mại, nhất là vị tiểu cô nương này lại dám đối đầu với hai mắt mang đầy sát khí của hắn, không chút nào e ngại, lại còn tự nhiên lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào Phật châu đang đeo trên cổ tay của hắn.

Nam nhân môi mỏng nhấp máy, thanh âm vang lên băng lãnh uy nghiêm trầm thấp

"Dừng lại!"

Ra lệnh một tiếng, đám người áo đen kia động tác chỉnh tề kéo gấp dây cương, tuần mã cao cao giờ lên móng ngựa, cùng nhau ngửa đầu gào thét, ở cách đó không xa cửa chính mà ngừng lại.

Nam nhân khoác trường bào màu tím thẫm là người đầu tiên phóng xuống ngựa, động tác gọn gàng mà linh hoạt đứng ở bên cạnh tuần mã, nam nhân cao

lớn thẳng tắp, ngũ quan anh tuấn lạnh lẽo cứng rắn, hai con ngươi thâm thúy lạnh lẽo, phảng phất chất chứa vô tận bạo ngược cùng hắc ám.

Phảng phất giống như hung khí biến thành người mà hành tẩu.

Bên cạnh hắc tuấn mã nôn nóng muốn chạy trốn, bốn vó bất an loạn động.

Nhìn nhau từ xa, một người mang khí thế tàn bạo khiến cho người ta rùng mình đập vào mặt, ánh mắt di chuyển khắp nơi, hai vị thủ vệ hộ vệ không tự giác được mà nín thở, không dám cùng đối mặt, bước lui về phía sau một bước!

Kỳ thật đây chính là nguyên nhân mà nam nhân cố ý chưa thu liễm sát khí trên sắc cảm bảo ám tử.

Đám người áo đen còn lại cũng dồn dập xuống ngựa, từng người từng người xếp hàng thẳng tắp, khí thế sắc bén, trên thân đều mang theo sát khí, hiển nhiên đều là quân nhân bước ra từ chiến trường, chỉ là tất cả bọn họ đều giữ một khoảng cách khá xa với nam nhân khoác trường bào tím thẫm. Chỉ có một người áo đen có khoảng cách tương đối gần.

"Triệu quân gia, người đứng ở phía trước có phải là Quốc Công gia hay không?"

Khương Ninh Bảo bình tĩnh bưng lấy vò rượu nhỏ tinh xảo, duyên dáng yêu kiều đứng trên bậc thang, ánh mắt rơi trên thân nam nhân khoác trường bào màu tím thẫm, dùng lời nhỏ nhẹ hỏi Triệu quân gia đang đứng ở một bên.

Xuân Hi hoảng hốt sợ hãi đứng phía sau lưng tiểu thư, toàn thân run nhè nhẹ, mồ hôi sớm đã làm ướt hết lưng của nàng.

Tại sao tiểu thư còn chưa đi vào?

"Đúng thế."

Triệu quân gia gật đầu, hiển nhiên không ngờ tới lúc này Quốc Công gia sẽ hỏi phủ, sau khi kinh ngạc chính là vui vẻ, Khương Tứ tiểu thư dĩ nhiên cùng Quốc Công Gia tại cửa chính gặp gỡ, đây chính là đại hỉ sự.

Triệu quân gia bước nhanh nghênh đón, cũng không dám tới gần quá mức, ở khoảng cách xa xôi, nơi sát khí còn chưa có dày đặc thì dừng lại, bộ xương già này của hắn không chịu được gãy vỡ.

"Quốc Công gia, hoan nghênh ngài hỏi phủ."

Nam nhân khoác trường bào tím thẫm nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt lại nhìn cách đó không xa một tiểu cô nương xinh đẹp yếu đuối, nàng thật can đảm dám nhìn thẳng hắn, mày phong cau lại, thanh âm lạnh lùng như đao: "Nàng là ai?"

Lời vừa dứt, người áo đen phía sau hắn biểu lộ có chút cứng đờ.

Hắn không nghĩ tới chủ tử vừa tới cửa phủ sẽ gặp phải Khương Tứ tiểu thư.

Nghĩ tới tuyên ngôn lớn mật của Khương Tứ tiểu thư, người áo đen đầu cuối xuống thấp hơn nữa, trong lòng lại ần ần chờ mong Khương Tứ tiểu thư có thể là một ngoại lệ.

Triệu quân gia trở nên kích động, đây chính là lần đầu tiên Quốc Công gia hỏi đến danh tự nữ tử.

"Hỏi Quốc Công gia, nàng chính là Khương Tứ tiểu thư của phủ Trường Ninh Bá, vì nhận lời mời của lão phu nhân mà đến đây."

Khương Tứ tiểu thư...

Định Quốc Công Tạ Hành nghe xong, hai mắt băng lãnh thâm thúy hiện lên một vẻ kinh ngạc, nàng lại là vị hôn thê trước đây của nghĩa tử hắn.

không nghĩ tới sẽ là một tiểu cô nương gan to bằng trời như vậy

Ánh mắt Khương Ninh Bảo di chuyển, đột nhiên đem vò rượu nhỏ trong tay giao cho Xuân Hi, bước chân dạo chơi dẫn theo góc váy vượt qua Triệu quân gia, chậm rãi đi đến trước mặt nam tử khoác trường bào màu tím thẫm, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo ôn nhu vẫn hồng nhuận như thường, hiển nhiên sẽ không nhận ảnh hưởng sát khí từ trên người hắn phát ra.

Trong lòng Định Quốc Công Tạ Hành một trận kinh dị.

Khương Ninh Bảo mỉm cười, hướng Tạ Hành khủy gối hành lễ, thanh âm uyển chuyển êm tai.

"Khương Tứ chi thứ hai của phủ Trường Ninh Bá gặp qua Quốc Công gia!"

Ánh mắt của Định Quốc Công Tạ Hành thâm trầm băng lãnh, khiến cho lòng người đau đến phát run, thanh âm trầm thấp lên tiếng: "Uhm."

Thấy cảnh này Triệu quân gia lại vui mừng không thôi.

Trách không được cao tăng nói Khương Tứ tiểu thư mệnh cách cùng Quốc Công Gia cực kì tương hợp.

Lời này quả nhiên không giả.

"Người không sợ ta?" Nửa ngày, Định Quốc Công Tạ Hành đột nhiên mở miệng, thanh âm trầm thấp băng lãnh mang chút một tia khàn khàn, cả người phát ra một cảm giác khí thế áp bách.

Khương Ninh Bảo vẫn tự nhiên lạnh nhạt, nàng ngược mắt nhìn Định Quốc Công Tạ Hành cực kỳ anhtuần lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt sáng rực long lanh, khóe môi hơi vênh: "Ngài cũng không phải hồng thủy mãnh thú, có gì phải sợ."

Ánh mắt Định Quốc Công Tạ Hành rơi vào nụ cười trên môi của nàng

Tiểu cô nương này xác thực không sợ hắn.

Sống hai mươi tám năm, lần đầu tiên có tiểu cô nương dựa vào hắn gần như vậy, trên người nàng còn có mùi thơm nhàn nhạt, trong lòng Định Quốc Công Tạ Hành nổi lên một cảm giác thật vi diệu.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Một đôi bích nhân

Trước cổng lớn phủ Định Quốc Công một mảnh an tĩnh.

Thân vệ áo đen vành tai lên để lên nghe, hần sôi nổi bội phục Khương Tứ tiểu thư thoát nhìn mỹ lệ nhu nhược này, có người nghĩ đến lời đồn đãi huyền ảo gần đây nhất, ánh mắt mang một chút kích động.

Có lẽ mùa xuân của Quốc Công gia đã tới.

Phía sau Xuân Hi ôm vò rượu nhỏ tinh xảo run bần bật, hai chân phát run, Định Quốc Công thật đáng sợ, nàng đứng xa như vậy, đều cảm thấy khó chịu cực kỳ, tiểu thư thật là càng ngày càng buri hần, cũng dám dựa gần Định Quốc Công như vậy, nàng rất muốn khóc.

"Quốc Công gia, Khương Tứ tiểu thư, thỉnh nhập phủ, đừng làm cho lão phu nhân đợi lâu." Triệu quản gia cũng không nghĩ lúc này phải lên tiếng, nhưng sợ lão phu nhân chờ đến nóng vội, chỉ có thể mở lời nhắc nhở.

"Uhm!"

Định Quốc Công Tạ Hành hơi hơi gật đầu, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng nõn hồng nhuận của Khương Ninh Bảo, ý bảo nàng đi trước, ai ngờ Khương Ninh Bảo lại tươi cười như hoa ôn thanh mời: "Quốc Công gia, cùng nhau đi thôi, ta muốn nghe ngài kể về chiến trường một chút."

Lúc này, cần phải nhanh tay nhanh chân mà bồi dưỡng một chút cảm tình, Định Quốc Công cũng không phải là người muốn gặp được là gặp, có cơ hội tốt đến như vậy nàng nên nắm bắt lấy.

Chuyện rụt rè này áp dụng lên Định Quốc Công không thích hợp.

Định Quốc Công Tạ Hành: "....."

Hai mươi tám năm qua chưa từng ở chung đụng với bất cứ cô nương nào, làm một đại nam nhân hai tám tuổi không biết phải làm sao, đặt biệt là với tiểu cô nương không sợ hắn, hai mắt lấp lánh như sao trời nhìn hắn, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ và chờ mong.

Chuyện này làm cho việc từ trước đến nay không người nào dám tới gần hắn, trong lòng Tạ Hành lại lần nữa dâng lên cảm giác khác thường.

"Được!" Ma xui quỷ khiến hắn gật đầu.

Triệu quản gia trên mặt hiện lên nét tươi cười vui mừng, Khương Tứ tiểu thư quả nhiên lợi hại, từ trước đến nay Quốc Công gia không có cùng nữ tử nhiều lời, nhưng đối với Khương Tứ tiểu thư dường như có ấn tượng không tồi.

Khương Ninh Bảo nghe được Định Quốc Công đáp ứng rồi, hai mắt sáng ngời, trên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn hiện lên nét vui mừng.

Nàng quay đầu lại bước nhanh đến trước mặt Xuân Hi, trên nét mặt muốn nói với Xuân Hi chuyện gì đó nhưng lại thôi, bèn đem vò rượu nhỏ ôm lại trong lòng ngực, xoay người trở lại bên cạnh Định Quốc Công đang có sát khí bao quanh, nhìn một góc sườn mặt anh tuấn của Định Quốc Công, thanh âm mang theo hơi thở vui sướng mà nói

“Quốc Công gia, đi thôi.”

Định Quốc Công Tạ Hành cúi đầu xem xét liếc mắt nhìn tiểu cô nương bên người mềm mại, đánh yêu nhu nhược, trên người tiểu cô nương có một mùi hương nhàn nhạt, mùi hương rất dễ chịu, đầu mày Định Quốc Công giật giật, nhẹ nhàng nói: “Uhm!”

Khuong Ninh Bảo trên mặt tươi cười càng sáng lạn, cố ý cùng Định Quốc Công sống vai đi vào một chỗ.

trên người Định Quốc Công mang cảm giác áp bức cùng sát khí rất mạnh, nam tử bình thường cũng không dám đến gần, ấy vậy mà Khuowng Ninh Bảo nhìn mềm mềm, yếu yếu lại thích ứng tốt đẹp, quanh quần chớp mũi là hơi thở nam tính mãnh liệt của Định Quốc Công, lắng nghe Định Quốc Công dùng thanh âm khô khan lạnh lẽo trầm thấp nói về chiến trường, khoe miệng nhin không được mà cong lên.

đi chưa được mấy bước, Khuong Ninh Bảo đột nhiên phát hiện Định Quốc Công giống như cố tình cùng nàng kéo ra khoảng cách, khoe miệng cong cong, nổi lên một mặt giả hoạt tươi cười, ôm vò rượu nhô giả vờ dường như không có việc gì tiếp tục tới gần hắn, cùng hắn sống vai đi trước.

Định Quốc Công bước chân ngừng một chút, lại tiếp tục không dấu vết kéo ra khoảng cách.

Lập đi lập lại nhiều lần, cuối cùng Định Quốc Công Tạ Hành chỉ có thể tùy ý tiểu cô nương như vậy mà quật cường muốn tới gần chính mình, trong lòng lại thâm nghĩ, tiểu cô nương này quả thật là cái gan lớn.

Khuong Ninh Bảo ở trong lòng cười trộm.

Cao lớn anh đĩnh Định Quốc Công cùng Khuong Ninh Bảo hoàn toàn nhỏ xinh, nhưng tổng thể bầu không khí ở hai người lại hết sức hài hòa.

một người mang sát khí, làm người sinh ra sợ hãi, một người hơi thở lại cực kỳ sạch sẽ, cho người ta có cảm giác quang minh cùng hắc ám đan chéo lẫn nhau, lại không chịu ảnh hưởng của nhau.

thật là quái lạ thay.

một đám thân vệ áo đen ở phía sau tròn tròn đôi mắt, giống như không thể tin được chuyện đang diễn ra.

Hai con mắt Triệu quân gia lại sáng lên, giống như đang nhìn thấy cảnh tượng thành thân của Quốc Công gia cùng Khuong Tứ tiểu thư, nhin không được mà cao hứng nở nụ cười.

Triệu quân gia lại hai mắt sáng lên, phảng phất thấy được Quốc Công gia cùng Khuong Tứ tiểu thư thành thân cảnh tượng, nhin không được cao hứng nở nụ cười.

Cười cười lại lần đến cảm giác chua xót.

hắn chờ đợi ngày này đợi rất lâu rồi, rốt cuộc may mắn cũng đã tới,

Xuân Hi nom nớp lo sợ đi theo phía sau, trong lòng âm thầm bội phục tiểu thư thế nhưng mặt không đổi sắc đứng ở bên người Định Quốc Công, nàng nhin không được nhớ tới lời tiểu thư đã từng nói:

“Có lẽ ta cùng Định Quốc Công là duyên trời tác hợp.”

Xuân Hi nhớ lại, nói không chừng tiểu thư thật sự có thể gả cho Định Quốc Công, đương Quốc Công phu nhân, làm Tạ thế tử hối hận không kịp, như vậy tương tượng, Xuân Hi cao hứng lên.

Cũng không hề cảm thấy Định Quốc Công đáng sợ.

Nhưng cũng như cũ không dám quá mức tới gần, tiểu thư quả nhiên hung tàn, liền người đáng sợ như Định Quốc Công cũng không e ngại.

Phụ Định Quốc Công chiếm diện tích rất lớn, đi qua hành lang núi giả, một đường hương hoa bay đến, mùi hoa thơm nức mũi, hạ nhân trong phủ phần lớn là quân tốt cùng một ít tỷ nữ ma ma, nhìn thấy Định Quốc Công hồi phủ, sôi nổi cung kính hành lễ, sau đó nghen hòng nhìn trần trối xem Quốc Công gia diện than mặt cùng nữ tử có khí chất đặc biệt nhìn mềm mại nhu nhược đáng yêu đang đi bên cạnh nói chuyện với nhau.

không biết nữ tử kia tên gì, quý nữ nhà ai, thế nhưng không sợ Quốc Công gia.

Có lẽ Định Quốc Công phủ thực mau sẽ nghênh đón một nữ chủ nhân.

Tương tượng ra như vậy, đã khiến cho đám hạ nhân nhìn về phía Khuong Ninh Bảo ánh mắt ần ần mang theo sự cung kính.

Định Quốc Công Tạ Hành nhảy bèn đã nhận ra hạ nhân trong phủ biến hóa, bước chân hơi hơi ngừng lại, mặt lại không thay đổi cùng tiểu cô nương sống vai đi trước.

Tại Vinh Hi đường của phủ Định Quốc Công

Trong đại đường đàn hương bay lượn lơ, trừ bỏ Hoàng ma ma, tất cả tỷ nữ ma ma khác đều bị lão phu nhân vẫy lui.

Tạ lão phu nhân tóc trắng bạc phơ ngồi ngay ngắn ở trên ghế được làm bằng gỗ từ đàn có kiểu điệu khắc loan văn trên tay vịn, nàng mặc một thân màu xanh đá, váy thêu hoa văn như ý, tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, hai mắt sáng ngời sắc bén, nhìn thấy cả người tràn đầy tinh thần.

“Còn chưa tới sao?” Tạ lão phu nhân thảnh thơi rướn cổ đưa ánh trông ra cửa chính mà nôn nóng mở miệng.

Hoàng ma ma lắc đầu, pha cho lão phu nhân một bình trà, cười nói: “Lão phu nhân, Quốc Công gia cùng Khương Tử tiểu thư ở trước cửa chạm mặt nhau, đang cùng nhau kết bạn lại đây.”

“Theo Tạ Thất nói, Quốc Công gia còn cùng Khương Tử tiểu thư kể chuyện trên chiến trường.

Tạ lão phu nhân nghe vậy liền kích động, không nhịn xuống được mà đem bí mật hơn hai mươi năm mở ra: “Xem ra Khương gia tiểu cô nương thật là mệnh định chi nhân của con ta.”

Thánh tăng nói qua, chỉ có người có mệnh định chi nhân mới không chịu ảnh hưởng sát khí trên người A Hành.

Đôi mắt Hoàng ma ma mở to, cả người đều ngốc.

“Mệnh định chi nhân?”

“A Hành sau khi sinh, chùa Thanh Thủy thánh tăng âm thầm đưa tới một giấy ngất lời, nói rõ A Hành sát khí quá nặng, sống không quá ba mươi, nhưng có một đường sinh cơ, chỉ cần gặp được mệnh định chi nhân, tất phú quý song toàn, con cháu mãi đường.”

“Đáng tiếc vị kia thánh tăng ở mười năm trước đi ra ngoài du lịch, đến nay chưa về, ta cũng không thể xác định Khương gia tiểu cô nương có phải là con ta mệnh định chi nhân, trước đó vài ngày đi chùa Thanh Thủy thỉnh cao tăng xem bát tự Khương gia tiểu thư, cao tăng nói, Khương gia tiểu thư bát tự phi thường đặc thù, cùng con ta cực kỳ tương hợp.”

Tạ lão phu nhân vui quá mà rơi nước mắt, bí mật này chôn dấu ở đáy lòng bà lâu lắm, lâu lắm, mắt thấy con trai chỉ còn hai năm để sống, Tạ lão phu nhân liền càng tuyệt vọng.

Hiện giờ cuối cùng bị cực thái lai, xé mây nhìn thấy mặt trời.

Hoàng ma ma bừng tỉnh đại ngộ.

Trách không được lão phu nhân như vậy coi trọng Khương Tử tiểu thư, trước kia không phải không có đặc thù mệnh cách nữ tử muốn gả cho Quốc Công gia, nhưng các nàng chỉ cần tới gần chút nữa Quốc Công gia liền sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa không té xỉu, có quý nữ kiên trì được ngày cuối cùng đau ốm nằm trên giường, thiếu chút nữa bỏ mạng.

Lão phu nhân sắc mặt càng ngày càng nặng nề, thậm chí ảm ảm tuyệt vọng.

Sau lại đột nhiên muốn từ tông tộc tìm một đường tôn tử có tuổi để kế thừa đến Quốc Công gia danh nghĩa, lúc ấy Hoàng ma ma hoàn toàn khó hiểu, hiện giờ rốt cuộc đã biết nguyên nhân vì sao lão phu nhân làm như vậy.

Lão phu nhân không nghĩ Quốc Công gia liều mạng đạt đến tước vị Quốc Công thì không có người thừa kế lại bị hoàng gia một lần nữa thu hồi đi.

Đồng thời người thừa kế phủ Quốc Công tuổi không thể quá nhỏ, cho nên mới lựa chọn thông tuệ tuyệt luân diện mạo cực hảo đích trưởng tử chi thứ hai của Tạ gia.

Vẫn luôn không thỉnh phong thế tử, khẳng định là lão phu nhân còn ôm một tia hy vọng, thánh tăng nói có một đường sinh cơ, lão phu nhân chờ liền một tia sinh cơ kia.

Hiện giờ rốt cuộc chờ được rồi.

Hoàng ma ma vì lão phu nhân mà cao hứng.

“Chúc mừng lão phu nhân, Quốc Công gia về sau tất sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy nhà.”

“Đúng vậy, duy nhất tiếc nuối chính là, sức khỏe của ta không được tốt, đều không biết có cơ hội xem tôn tử ruột thịt lớn lên.” Tạ lão phu nhân cao hứng rất nhiều, nhìn không được có chút lòng tham nói không hết lời.

Trong Đại đường một mảnh an tĩnh.

Hoàng ma ma cũng không biết an ủi lão phu nhân như thế nào, chỉ có thể yên lặng mà đổi chủ đề, kể cho Tạ lão phu nhân một chút chuyện vui vẻ khác, thời gian tạm một chén trà nhỏ, Tạ lão phu nhân cũng đã ổn định tâm tình của mình không còn tiếc nuối nữa.

Lúc này, một ma ma đứng ở trước cửa đại đường bẩm báo.

“Lão phu nhân, Quốc Công gia cùng Khương Tử tiểu thư tới rồi.”

Ma ma mới vừa nói xong, Tà lão phu nhân cả người ngồi ngay ngắn thẳng thớm lại, khăn trướng sửa sang lại một chút vạt áo, mắt trông mong nhìn chăm chăm ra cửa đại đường, trong mắt có lo lắng, có chua xót, có nhớ mong, còn có nhiều hơn nữa là sắp nhìn thấy con trai vui sướng.

Nghe Tà Thất nói, A Hành trên người sát khí càng lúc càng nặng.

Trong lúc Tà lão phu nhân miên man suy nghĩ, Khương Ninh Bảo ôm vò rượu nhỏ tinh xảo cùng Định Quốc Công Tà Hành bước vào Vinh Hi đường, Xuân Hỉ cùng Triệu quân gia đều lưu tại bên ngoài, vẫn chưa đi vào.

Nam nhân cao lớn anh tuấn, nữ nhân nũng nịu nhu mì mỹ lệ.

Nhìn qua giống như một đôi bích nhân.

Tà lão phu nhân nhìn đến hình ảnh hai người cùng bước vào kia, hai mắt bỗng dưng sáng ngời, đặc biệt là nhìn đến người ăn mặc toàn thân váy áo màu xanh biếc cùng nàng con trai nàng đứng ở một chỗ, lộ ra nụ cười tươi rói đầy cao hứng.

Sau khi Định Quốc Công Tà Hành tiến vào giữa đại đường, liền ngừng bước, vẫn chưa tiến thêm bước nào nữa, đứng từ rất xa nhìn Tà lão phu nhân tóc mai bạc phơ, trong lòng một trận khó chịu, hắc không tự giác vuốt ve vòng tay Phật châu trên cổ tay một chút, tận lực thu lại sát khí của chính mình.

Đặc biệt là trong hai mắt chất chứa sát khí dày đặc.

Tà Hành không dám tới gần mẫu thân, sợ trên người mang theo sát khí làm cho mẫu thân khó chịu.

Tà lão phu nhân tuổi đã cao, năm đó sau khi sinh Tà Hành thì bị thương nặng, ốm đau vẫn luôn quấn thân, thoát nhìn so với quý phu nhân cùng tuổi thì già đi rất nhiều.

Định Quốc Công Tà Hành môi mông giật giật, nhìn Tà lão phu nhân thật sâu sau đó liếc mắt một cái liền rũ xuống mí mắt, gian nan phun ra hai chữ: “Mẫu thân!”

Tà lão phu nhân nhìn con trai đứng cách mình khá xa, cúi đầu không dám nhìn bà, bà biết con trai là sợ bị thương tới bà, trong lòng chua xót, hai mắt tham lam nhìn con trai, trong mắt mang theo một tầng hơi nước chớp động.

Có người mẹ nào mà sợ hãi con trai mình đâu.

“A Hành, con..... con gần đây có khỏe không?”

Tà Hành kéo kéo khóe miệng, muốn cười, lại phát hiện chính mình cười không nổi, khô khốc trở về một câu: “Con trai rất khỏe, mẫu thân đừng lo lắng.”

“Chỉ cần chỉ cần con khỏe, người làm mẫu thân như ta rất vui vẻ.” Tà lão phu nhân nhìn con trai có hành động này, trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn cố nở nụ cười tươi để con trai khỏi lo lắng.

Mọi việc của A Hành tình huống, thỉnh thoảng Tà Thất có trở lại truyền tin tức, nên Tà lão phu nhân biết rất rõ, cũng hiểu được vì sao con trai không dám hỏi phủ.

Đến nhà của chính mình cũng không dám hỏi.

Tà lão phu nhân hai mắt rơi lệ, càng nghĩ càng thương tâm, cuối cùng nhịn không được khóc lên, Hoàng ma ma vội vàng ở một bên nhỏ giọng an ủi.

Định Quốc Công Tà Hành nhìn mẫu thân rơi nước mắt, muốn qua đi trấn an mẫu thân, nhưng nghĩ đến tình huống đặc thù của chính mình, tay nắm chặt nắm, môi mông khéo ra một đường, mà đứng im không có tiến lên.

Khương Ninh Bảo lặng lẽ nhìn một màn này, trong lòng nổi lên niềm chua xót.

thì ra Định Quốc Công cũng có một mặt yếu ớt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Người muốn làm nữ nhi của ta?

Sau khi Tà lão phu nhân khóc xong, có lẽ là Khương Ninh Bảo xuất hiện làm nàng thấy được hy vọng, Tà lão phu nhân nhanh chóng điều chỉnh tâm tình của mình, tiếp nhận khăn tay Hoàng ma ma đưa qua lau nước mắt, ánh mắt ôn hòa chuyển hướng nơi có một tiểu cô nương đang đứng an tĩnh.

“Vị này nói vậy chính là Trường Ninh Bá phủ Tứ cô nương đi?”

Khương gia tứ tiểu thư quả thật giống như nghe đồn nói xinh đẹp xuất chúng, khí chất vô cùng tốt.

Tạ lão phu nhân trong lòng vừa lòng gật đầu.

Hoàng ma ma đứng ở bên cũng đối Khương Ninh Bảo ấn tượng cực tốt.

Vị Khương Tứ tiểu thư này chính là mệnh định chi nhân Quốc Công gia, về sau Quốc Công gia có vượt qua định mệnh tuổi ba mươi hay không, còn cần nàng tương trợ.

Khương Ninh Bảo nhoen miệng cười, ôm cái bình nhỏ tiến lên, đối với Tạ lão phu nhân hành một cái lễ: “Ninh Bảo gặp qua lão phu nhân.”

Tạ lão phu nhân thấy Khương Ninh Bảo không chỉ có dung mạo tinh xảo, ánh mắt thanh chính, hành vi cử chỉ càng là tự nhiên hào phóng, không có chút đáng vẻ ketch cớm nào, trong lòng thật là vui mừng, thương cảm vừa rồi đã rút đi, tươi cười càng thêm hòa ái dễ gần.

“Trước đây nghe tiểu Triệu có nhắc qua ngươì, hôm nay vừa thấy, quả nhiên thực tốt, là một cô nương tốt.”

Đôi mắt Khương Ninh Bảo cong cong, cười nói: “Đa tạ lão phu nhân quá khen.” Sau đó đem chiếc bình nhỏ tinh xảo đang ôm trong tay dâng lên, “Lão phu nhân, đây là rượu thuốc ta tự ủ lấy, có thể trị liệu được ốm đau vặt vẩn của thân thể, thần kỳ hiệu dụng.”

nói xong, Khương Ninh Bảo cố ý quay đầu lại nhìn thoáng qua Định Quốc Công Tạ Hành còn đang đứng ở giữa đại đường, trong giọng nói có chút nựng nựng mà bỏ sung một câu.

“Nghe nói Quốc Công gia thời trẻ trên chiến trường có bị thương, rượu thuốc này cũng có hiệu quả trị liệu nội thương, an dưỡng thân thể.”

Thực chất Tạ lão phu nhân cũng rất tò mò cái bình nhỏ nàng ôm trong tay là thứ gì, bây giờ nghe được tiểu cô nương nói đó là rượu thuốc tự tay ủ, lại nhìn thấy hành động nàng nhìn con trai mình, trong mắt hiện lên ý cười.

Con trai của nàng lạnh như băng, giống khối đầu gỗ, tiểu cô nương Khương gia chủ động càng tốt.

Tạ lão phu nhân cười tủm tỉm làm cho Hoàng ma ma nhận lấy vò rượu nhỏ: “Ninh Bảo nha đầu có tâm, nghe ngươì nói như vậy, ta thật muốn ném thử rượu thuốc này có bao nhiêu thần kỳ.”

nói xong, Tạ lão phu nhân chuyển hướng qua con trai, cười trêu ghẹo nói: “A Hành, ngươì xem tiểu cô nương nhà ngươì ta quan tâm ngươì nhiều a.”

Định Quốc Công Tạ Hành “.....”

Tạ lão phu nhân cũng không trông cậy vào đứa con trai lạnh như băng này sẽ đáp lại, bà chỉ là muốn giúp tiểu cô nương một phen.

“Lão phu nhân, hiện tại ngài có thể mở ra thưởng thức.”

Khương Ninh Bảo nghe được Tạ lão phu nhân thân mật gọi nàng Ninh Bảo nha đầu, con ngươì dạng ra ý cười, khóe miệng nhin không được hơi mềm mại một chút.

Định Quốc Công Tạ Hành dáng ngươì thẳng tắp đứng ở giữa đại đường, nhìn mẫu thân cùng tiểu cô nương trò chuyện với nhau thật vui, tươi cười đầy mặt, tâm từ trước đến nay lạnh băng bỗng nhiên ấm áp.

Nhưng nhớ đến nghĩa tử vì giải trừ hôn ước, mà quỳ xuống bức bách mẫu thân đồng ý, Định Quốc Công Tạ Hành trong mắt nhin không được hiện lên luồng sát khí.

“Được, được, Hoàng ma ma, nghe được Ninh Bảo nha đầu nói không?” Tạ lão phu nhân nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hoàng ma ma, nghĩ đến tiểu cô nương sẽ trở thành con dâu của mình, bà cười đến không khép miệng được.

Hoàng ma ma đầy mặt tươi cười gật đầu: “Nô tỳ sẽ mở ra vò rượu này.” nói, bà chỉ hơi dùng chút sức lực, liền đem vò rượu nhỏ được bọc giấy dán kín lại mà vỡ nứt ra, một mùi hương ôn hoà của dược liệu hoà lẫn vào mùi rượu len lỏi qua khe hở toả ra.

Chỉ là ngươì mùi hương của rượu bay thoang thoang ra thôi, đã làm cho cả ngươì thoải mái thư thái.

Tạ lão phu nhân kinh ngạc cảm thán nói: “Ngươì được hương rượu thuốc này, ta cảm giác toàn thân của mình nhẹ nhàng không ít, hận không thể nhanh nhanh uống hết một miệng rượu thuốc thử xem hiệu quả.”

“Lão phu nhân, rượu thuốc này mỗi lần chỉ uống một chén nhỏ đủ rồi.” Khương Ninh Bảo ở một bên khinh thanh té ngữ nói, trong lòng lại vì Tạ lão phu nhân thật lòng tín nhiệm mà cảm động.

Thường thì mấy thứ rượu thuốc này, đều giống nhau cần phải tìm đại phu kiểm tra một phen, sẽ không như vậy mà thưởng thức liền.

Nhưng Tạ lão phu nhân cố tình làm như vậy.

Khương Ninh Bảo không biết, hai người Định Quốc Công Tạ Hành cùng Tạ lão phu nhân sớm đã biết được nàng là chủ nhân sau lưng quán trà Tấn Giang, càng biết nàng có một tay ủ rượu ngon, hiện giờ nghe được nàng nói đây là tự ủ rượu thuốc, tất nhiên là rất là chờ mong.

Hoàng ma ma đem vải bố dày cùng sứ gỡ ra, mùi hương của rượu thuốc bay ra càng nồng đậm.

Tạ lão phu nhân hít sâu một ngụm hương rượu thuốc.

“Mau rót rượu cho ta.”

Hoàng ma ma cười nói: “Lão phu nhân đừng nóng vội, nô tỳ sẽ rót cho ngài một ly rượu thuốc.” Nói xong, bà đến bên chậu đồng rửa tay và lau khô, sau đó từ bàn trà lấy ra ba chén sứ trắng nhỏ sạch sẽ rót ra ba ly rượu.

Rượu thuốc trong veo thanh khiết, hiện lên một màu vàng nhạt, hương rượu ôn hòa nồng đậm, nghe làm người say mê, cả người sáng khoái.

“Ninh Bảo nha đầu, người đến ly rượu đưa A Hành thử xem hiệu quả.” Tạ lão phu nhân chỉ vào trên bàn trà một ly rượu thuốc, thời khắc không quên tạo ra cơ hội cho Khương Ninh Bảo.

“Dạ, lão phu nhân.”

Khương Ninh Bảo trên mặt lộ ra nét vui mừng tươi cười, cầm một ly rượu thuốc xoay người đi đến Định Quốc Công Tạ Hành, nhìn khuôn mặt anh tuấn lãnh ngạnh của hắn mà mỉm cười nhẹ nhàng, thanh âm thanh thúy uyển chuyển: “Quốc Công gia, thỉnh dùng thử.”

nói xong, đôi tay nàng đem rượu thuốc dâng lên.

Trong đó một cổ tay đang vòng tay mang hồng bảo thạch cực kỳ bắt mắt, làm cho người nhìn không được đem ánh mắt dừng lại ở đôi bàn tay trắng nõn non mịn, từng ngón tay thon dài nhỏ xinh của nàng.

Định Quốc Công Tạ Hành tầm mắt hơi hơi dời đi, tiếp nhận ly rượu thuốc, nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn!”

Khương Ninh Bảo khoe miệng hơi hơi cong lên một chút, trở về cầm lên ly rượu thuốc của đưa lên miệng nhỏ nhấp nhấp, ánh mắt thường thường dừng ở Định Quốc Công Tạ Hành trên người.

Càng nhìn càng hợp tâm ý của nàng.

Định Quốc Công Tạ Hành không có do dự đem một chén nhỏ rượu thuốc uống sạch.

Rượu thuốc vừa vào bụng, hắn lập tức cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu rất nhỏ ở trong cơ thể lưu động, ẩn ẩn còn có một tia nhỏ vận đau đớn, nhiệt lưu qua đi, đau đớn biến mất, lớn lớn bé bé nội thương tàng bên trong bí ẩn nhất nhất được chữa trị.

Đặc biệt là bụng hắn, thời trẻ mới vừa đến trên chiến trường trong nhất thời không tập trung đã để một độc tiễn bắn vào, cuối cùng vì mệnh hắn cứng nên còn sống, nhưng lại không thể chữa trị tận gốc bệnh căn, hiện giờ chỉ có một chén rượu thuốc nhỏ, đã khiến cho hắn cảm thấy chữa khỏi bệnh nhìn ánh rạng đông.

Định Quốc Công Tạ Hành đáy mắt tràn ngập sát khí hiện lên một tia khiếp sợ.

Lúc này, Tạ lão phu nhân đã uống xong một ly rượu thuốc, cả người thoát nhìn phẳng phát trẻ ra mười mấy tuổi.

Hơn hai mươi năm qua, Tạ lão phu nhân vẫn luôn ốm đau quần thân, tuổi cũng đã lớn, đôi mắt cũng có mờ đi vì tuổi già, hiện tại lại phát hiện, uống qua rượu thuốc, cả người dào dạt ấm lên, rất thoải mái, đôi mắt dường như đã khôi phục thị lực giống lúc tuổi còn trẻ, nhìn đồ vật rất rõ ràng không hề giống cách một tầng sa.

“Rượu thuốc này thật thần kỳ, bệnh già của ta đã tan mất đi, cảm giác như hồi sinh cuộc sống mới, thậm chí còn nhìn thấy rõ ràng ngoài kia trên cây đại thụ có chú chim non.

Tạ lão phu nhân tâm tình kích động kinh hô.

Nghe được lão phu nhân nói, Hoàng ma ma trừng lớn đôi mắt, hiển nhiên cũng chú ý tới biến hoá của Tạ lão phu nhân, xem ra Khương Tứ tiểu thư đã bình rượu thuốc nhỏ đây trân quý dị thường, Hoàng ma ma vội vàng thật cẩn thận đem bình rượu thuốc đây kỹ lại.

Khương Ninh Bảo nhấp môi cười, rượu thuốc đương nhiên thần kỳ, lúc nàng ủ ra đàn rượu thuốc này đã cố ý giao phó cho rượu thuốc có đặc tính loại trừ tai hoạ ngấm trong thân thể.

“Ninh Bảo nha đầu ủ rượu thuốc quả nhiên thần kỳ, rượu ở Thượng Vân từ phường bán giá trên trời nếu đem so với rượu thuốc này thì nó chỉ là vũng bùn.”

“A Hành, con nói xem có phải hay không?”

Lúc Tà lão phu nhân tán dương Khương Ninh Bảo, đã cố ý dẫn theo đứa con trai như khối băng để làm cho tiểu cô nương vui vẻ.

Khương Ninh Bảo nhảy bèn đã nhận ra dụng ý của lão phu nhân, khoe miệng nở ra nụ cười tươi rói, cả người thoát nhìn càng thêm xinh đẹp vô song, làm người đời không ra tầm mắt.

Định Quốc Công Tà Hành thần sắc không có chút nào biến hóa, lời ít mà ý nhiều đánh giá.

“Rượu thuốc thực tốt.”

“Lão phu nhân thích là được, về sau ta lại đưa mấy vò rượu thuốc dưỡng sinh cho ngài.” Khương Ninh Bảo trong đầu đem tư liệu Thượng Vân tửu phòng tư liệu qua một lần, nụ cười tươi sáng, hai tròng mắt rục rờ lấp lánh.

Tại kinh thành cực ít người biết đến Thượng Vân tửu phòng thần bí sau lưng ai là chủ nhân, nữ chủ Dương Thư Thanh vì dựa vào trọng sinh tiên tri ở đời trước mà biết được phương thuốc cổ truyền ủ rượu đời trước thuộc về ‘Khương Ninh Bảo’

Rượu ủ với phương thuốc cổ truyền được bán giá trên trời thực chất chỉ là rượu dưỡng sinh.

Hiệu quả rất kinh ngạc.

Dương Thư Thanh dựa vào việc bán rượu giá trên trời mà lung lạc không ít chỗ dựa, có thể nói ủ rượu phương thuốc cổ truyền là bàn tay vàng quan trọng nhất của ‘nữ chính’

Tà lão phu nhân tuy rằng tâm động, nhưng không muốn chiếm tiện nghi của tiểu cô nương.

“Ninh Bảo nha đầu, rượu thuốc này cứ lấy chuẩn giá rượu trên trời của Thượng Vân tửu phòng nhân lên gấp ba lần, người chịu không?”

“Gấp bốn.”

Định Quốc Công Tà Hành lạnh như băng đột nhiên mở miệng.

Khương Ninh Bảo án đường nhảy nhảy: “.....”

Cái này ác quá, bạc giống như là gió to thổi tới.

Tà lão phu nhân tán đồng gật đầu: “A Hành nói gấp bốn thì là gấp bốn, rượu thuốc này có giá trị!”

“Lão phu nhân, không cần nhiều như vậy đâu, rượu thuốc này dùng dược liệu cũng không trân quý.” Trân quý chính là nàng tự dùng kỹ năng ủ rượu thần kỳ, làm cho rượu thuốc có tính chất thần kỳ.

Thượng Vân tửu phòng rượu thuốc giá trên trời, một vò rượu giá trị bằng vàng, mà tại đây giá cả càng thêm bốn lần, ngấm lại liền làm cho người ta đầu vung hoa mắt, Khương Ninh Bảo không muốn kiếm bạc của Tà lão phu nhân.

Hai người đều muốn cho nhiều bạc, một người không đồng ý.

Hai bên đều không muốn nhượng bộ.

Hoàng ma ma thấy một màn như vậy, không biết nói làm sao, thậm chí có điểm muốn cười.

Cuối cùng Khương Ninh Bảo bắt đầu dĩ cười: “Lão phu nhân, Quốc Công gia, thật sự không cần nhiều bạc đến như vậy, nếu thật sự phải cho bạc, liền cho năm trăm lượng bạc trắng đi.”

Chi phí để nâng làm rượu thuốc thật sự rất thấp, chỉ là phương thuốc ủ rượu tầm thường, không giống như Thượng Vân tửu phòng bán rượu giá trên trời, quá trình làm ra phức tạp, còn dùng không ít dược liệu trân quý.

Chỉ là mấy vò rượu thuốc, Khương Ninh Bảo thật sự không thèm để ý.

Nhưng nàng từ chối không được.

trên mặt Tà lão phu nhân không đồng ý, nhưng với kiên trì của Khương Ninh Bảo, đành bắt đầu dĩ thỏa hiệp, trong lòng lại âm thầm quyết định dùng cách khác bồi thường Khương Ninh Bảo.

Định Quốc Công Tà Hành trong lòng cũng nghĩ là như vậy.

Lúc này, hần nhớ tới mục đích hồi phủ, hơi thở quanh thân nháy mắt lạnh lẽo: “Mẫu thân, Tà Cảnh Dực ở đâu?”

Tà lão phu nhân ngẹn một hơi, nhìn không được mà sốt ruột liếc mắt, trừng đứa con trai một cái, thế nhưng ngay trước mặt tiểu cô nương lại nhắc tới vị

hôn phu trước kia.

Khương Ninh Bảo nghe được Định Quốc Công Tạ Hành hỏi tới vị hôn phu trước của nàng nhưng nàng lại chẳng có cảm giác gì, nàng hơi hơi nhướn mày, đáy mắt hiện lên sự tò mò.

Có lẽ Tạ Cảnh Dực không ở trong phủ, nếu không thì dưỡng phụ hồi phủ, hẳn làm nghĩa tử đáng lẽ phải xuất hiện, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa xuất hiện.

“hắn sáng sớm đã đi phủ An Viễn Hầu cầu hôn.”

Tạ lão phu nhân nói đến dưỡng tôn tử, thái độ mang chút lãnh lẽo.

Định Quốc Công Tạ Hành khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, mặt mày sát khí toả ra bốn phía, đại đường mấy người đột nhiên cảm thấy có một cỗ áp bức bay đến làm người hít thở không thông, may mắn này cảm giác áp bức này một hồi lại biến mất không còn tăm hơi.

“Ta không đồng ý!”

Khương Ninh Bảo: “.....”

Làm dưỡng phụ Tạ Cảnh Dực, Định Quốc Công xác thật có quyền không đồng ý.

Nhưng người ta sáng sớm hôm nay đã tới cửa cầu hôn, đoán chừng bây giờ đã trao đổi xong thiệp canh, Định Quốc Công có không đồng ý thì việc cũng đã xong hết rồi.

“A Hành, vì sao con không đồng ý?”

Tạ lão phu nhân kinh ngạc nhìn về phía con trai.

Tuy nói đối với dưỡng tôn tử có điểm nản lòng thoái chí, nhưng chung quy vẫn là hy vọng hắn tốt, nếu hắn thích đích trưởng nữ An Viễn Hầu, Tạ lão phu nhân cũng sẽ không phản đối.

Chỉ cần không phải tiểu cô nương Khương gia là được.

Tiểu cô nương Khương gia chính là con dâu dự định của bà.

Định Quốc Công Tạ Hành biểu tình lãnh ngạnh, tầm mắt đảo qua mặt Khương Ninh Bảo, ấn đường hơi hơi giật mình.

Thị lực Tạ lão phu nhân rất tốt mắt lại sắc nên phát hiện, bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là bởi vì tiểu cô nương Khương gia, bà cười hỏi: “A Hành, có phải con lo lắng cho Ninh Bảo nhà đầu hay không?”

Hoàng ma ma đứng ở bên nghe xong cũng cười.

Định Quốc Công Tạ Hành thái độ không thay đổi, cam chịu để Tạ lão phu nhân suy đoán.

Đôi mắt Khương Ninh Bảo ba quang liễm diễm, khóe miệng gọi lên nụ cười tươi xinh đáng yêu, có thâm ý khác mà mở miệng: “Quốc Công gia, kỳ thật thế tử trong lòng có người khác, là ta vui mừng.”

Tầm mắt Định Quốc Công Tạ Hành hướng tới tiểu cô nương, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt Tiểu cô nương thanh triệt sạch sẽ, là thật sự trừ bỏ vui mừng thì không có bất cứ cảm tình nào sót lại, thanh âm của hắn lạnh băng khàn khàn hỏi: “không thích?”

“Đúng vậy, không thích, lúc trước ta cùng thế tử có hôn ước chẳng qua là ân cứu mạng, kết hai nhà chi hảo, nhiều năm như vậy, ta cùng thế tử chỉ có vài lần gặp gỡ, chưa nói tới cảm tình gì sâu đậm.”

Đặc biệt vị này thế tử còn vong ân phụ nghĩa.

“Thế tử phái Triệu quân gia tới cửa hủy hôn, ta không sao cả, chỉ là không cam lòng vì bị bắt thoái vị nhường người khác, làm cho thanh danh có tổn hại thôi.”

Khương Ninh Bảo đối diện hai mắt tràn ngập sát khí của Định Quốc Công, thành thật thẳng thắn mà nói.

Tạ lão phu nhân sớm đã biết được tiểu cô nương Khương gia đối với dưỡng tôn tử không có cảm tình gì, hiện giờ nhìn đến thái độ của nàng bằng phẳng, trong lòng bà vẫn thật là cao hứng.

Dưỡng tôn tử của bà có cách làm xác thật làm người lạnh lòng.

Lúc trước Tạ lão phu nhân không đồng ý hắn hủy hôn, biện pháp giải quyết đâu phải một cái, nhưng dưỡng tôn tử lại chọn một phương án tàn nhẫn nhất.

—— Huỷ bỏ hôn ước.

Việc huỷ hôn đối với nhà gái rất quan trọng, đặc biệt khi nhà gái vô tội, nhưng dường như từ khăng khăng muốn huỷ, thậm chí quỳ gối ở trước cổng lớn Vĩnh Hi đường một ngày một đêm, cha mẹ ruột của hắn cũng tới cửa cầu tình, nên Tạ lão phu nhân chỉ có thể bị buộc bất đắc dĩ mà gật đầu.

Thậm chí bà còn có chút hối hận khi lựa chọn Tạ Cảnh Dực thừa kế.

Hiển nhiên là Định Quốc Công Tạ Hành không ngờ tới tiểu cô nương sẽ là lạnh nhạt vô vị không cảm xúc, hơi thở lạnh lạnh hơi ngưng trong nháy mắt, Tạ Hành vốn dĩ muốn cho nàng chống lưng lại lần nữa im lặng.

Nhưng nên tính toán thì hắn vẫn phải tính.

“Nhưng, ta cũng đã nói với thế tử là muốn làm người một nhà với mọi người.” Khương Ninh Bảo nghịch ngợm cười, một đôi mắt cực đẹp lẳng lẳng nhìn thẳng khuôn mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng lạnh băng của Định Quốc Công Tạ Hành, ý vị thâm trường nói.

Tạ lão phu nhân nghe tiểu cô nương Khương gia nói ra trong nháy mắt hoàn hồn, nhìn không được nở nụ cười.

Tiểu cô nương Khương gia thật là..... thật là một chút đều không rụt rè, nhum, bà thích.

Con trai quá đầu gối, chỉ có thể dựa vào con dâu chủ động.

Tạ lão phu nhân không biết vì sao có chút chờ mong nhìn thấy sinh hoạt của hai người sau khi thành thân, có tiểu cô nương Khương gia, chắc chắn mỗi ngày trời qua của con trai sẽ không buồn tẻ vô vị.

Định Quốc Công Tạ Hành lại đột nhiên toát ra một câu: “Người muốn làm con gái của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ta làm nàng dâu của ngài được chứ?

Đại đường đột nhiên yên lặng, đàn hương trong lư hương lượn lờ bay, từng đợt từng đợt khói trắng xoay tròn xoay quanh rồi bay thẳng lên cao.

Người muốn làm con gái của ta.....

Nghe được lời này, Khương Ninh Bảo nụ cười cứng đờ, trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp hiện ra sựngạc nhiên, giống như bị người ta hất cho một bát nước lạnh, ướt lạnh từ đầu xuống chân.

Cái này đúng là đầu óc chậm chạp không thông suốt đầu gối.

không, nói đầu gối vẫn là cát nhắc hắn, Khương Ninh Bảo xem ra, Định Quốc Công chính là một khối gỗ mục.

Nàng biểu hiện rõ ràng như vậy, còn cố ý dùng ánh mắt trêu chọc Định Quốc Công một chút, chẳng lẽ kỹ xảo trêu chọc người của nàng kém như vậy?

Khương Ninh Bảo ở trong lòng hung hăng tính lại một phen.

Lý luận cùng thực hành quá chênh lệch, tựa như một đạo lệch trời.

Về sau nhất định phải ở trên thân Định Quốc Công luyện tập thêm, cần phải đem khối gỗ mục không thông suốt bắt lấy.

Khương Ninh Bảo càng đàn áp càng hăng.

Làm nữ nhi..... không cần, mục tiêu của nàng là làm tức phụ của hắn.

Chờ sau khi gả cho hắn xong..... Hừ hừ.

đang mặc sức tưởng tượng con trai cùng tiểu cô nương Khương gia sau khi kết hôn, mỗi ngày đều trải qua tốt đẹp, Tạ lão phu nhân cả kinh run run một chút, tay bụng chung trà run run, nước trà bắn ra ngoài vài giọt.

Bà nhìn một người cao lớn anh tuấn, là đứa con trai cho bà kiêu ngạo, chưa từng có sốt ruột mà ho.

“Khụ khụ, A Hành, kỳ thật thành người một nhà còn có một phương thức khác.”

Tỷ như là tức phụ.

Tạ lão phu nhân cố ý bình thần tự nhiên xem xét liếc mắt nhìn tiểu cô nương Khương gia, uyển chuyển nhắc nhở.

Con trai quá đầu gối, bà làm mẹ đành phải dụng tâm giúp đỡ.

Định Quốc Công Tạ Hành nhũn nhặn, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt nhỏ trắng nõn non mịn của tiểu cô nương, ần ần nhìn ba lần, lạnh giọng khó hiểu: “Chẳng lẽ làm đại tiểu thư phủ Đương Quốc Công không tốt?”

Hoàng ma ma ghen ghét nhìn trần trời, khoe miệng cong cong, đột nhiên có điểm đồng tình với tiểu cô nương Khương gia, ruột cuộc Quốc Công có bao nhiêu chấp nhất muốn Khương Tử tiểu thư làm nữ nhi.

Khương Ninh Bảo trầm ngâm một lát, đột nhiên nhớ lại Định Quốc Công rất ít khi vào kinh thành, vẫn luôn định ở đại doanh Tây Giao, chuyện huy hôn của nàng cùng Tạ thế tử và chuyện nàng nói nàng phải gả Định Quốc Công chỉ mới phát sinh có mấy ngày.

Trong lòng nàng đột nhiên hiện lên một suy đoán không thể tưởng tượng, đôi mắt cực đẹp lại lẳng lẳng nhìn thẳng khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng của Định Quốc Công, khoe môi hiện lên một nụ cười giảo hoạt.

“Quốc Công gia, ngài có nghe được tin đồn huyền ảo ồn ào nhất ở kinh thành mấy ngày nay không?”

Định Quốc Công hình như có nghi hoặc không hiểu vì sao tiểu cô nương đột nhiên hỏi như vậy, nhưng trên khuôn mặt lạnh băng góc cạnh đã hiện lên đường cong nhu hòa một ít, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Chưa từng nghe.”

Lần này Tạ lão phu nhân cùng Khương Ninh Bảo đồng thời nhẹ nhàng thờ ra, nhưng lại đồng thời cầm nín.

Náo loạn nửa ngày, chính chủ thể nhưng hoàn toàn không biết gì cả.

“Khụ khụ, A Hành, ở kinh thành dư luận xôn xao đồn đãi gần đây nhất cùng người có mối liên quan rất lớn.” Tạ lão phu nhân bùng lên chén trà nhấp một ngụm trà nuốt xuống, đôi mắt đầy ranh mãnh mà buông lời,

Định Quốc Công Tạ Hành bị mẫu thân nhìn đến sống lưng cứng đờ, môi mím nhấp thành một đường thẳng tắp, mặt mày lạnh đi vài phần: “Liên quan chỗ nào?”

“Lão phu nhân, chuyện này vẫn là để ta nói đi.” Khương Ninh Bảo sóng mắt lưu chuyển, thanh âm ôn nhu nhỏ nhẹ mở miệng, trên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn mịn màng kia hiện lên một nụ cười xinh đẹp động lòng người.

Tạ lão phu nhân cười tủm tỉm liếc liếc mắt nhìn đứa con trai đầu gối, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra gật đầu: “Uhm, Ninh Bảo nha đầu nói ra chính là thích hợp.”

Định Quốc Công Tạ Hành trong lòng hiện lên một cảm xúc vi diệu.

“Quốc Công gia, kỳ thật kinh thành lời đồn đãi.....” Khương Ninh Bảo ngữ điệu mềm mại nũng nịu, đem lời đồn đãi từ đầu đến cuối mà kể ra từ từ, đôi mắt lại lẳng lẳng nhìn thẳng chú ý tới thái độ của Định Quốc Công.

“Cho nên, đối với vị trí nữ nhi của người ta không có hứng thú, ta chỉ nghĩ làm tức phụ của người.” Khương Ninh Bảo nói xong, trên mặt nổi lên một mảng đỏ ửng, gợn gợn dứt khoát trước mặt mọi người thỏ lộ.

Đời trước đến chết vẫn còn độc thân, cho nên đời này nàng quyết định dùng hết sức lực mà truy phụ.

Khương Ninh Bảo nội tâm nóng lòng muốn thử.

Hoàng ma ma khoe mắt co giật, tiểu cô nương Khương gia bề ngoài thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, nhưng hành vi cử chỉ lại rất là quyết đoán, chân chính thuyết minh nhìn người không nên đánh giá qua tướng mạo.

Tạ lão phu nhân thiếu chút nữa bị sắc nước miếng, tiểu cô nương Khương gia này quá mạnh, thế nhưng..... Thế nhưng ở trước mặt A Hành dám cả gan đòi làm tức phụ.

Nhưng trong lòng lại nhịn không được vì nàng mà tán dương một tiếng giỏi.

“A Hành, Ninh Bảo nha đầu là một cô nương tốt, nàng không sợ sát khí trên người của con, con liền không suy xét một chút sao?” Tạ lão phu nhân ho nhẹ một tiếng, nhịn không được vì Khương Ninh Bảo nói chuyện.

Tiểu cô nương thế nhưng muốn làm tức phụ của hân..... Mẫu thân còn ở một bên cổ động hát đệm

Bị thông báo đột ngột không kịp phòng ngừa sống lưng Định Quốc Công Tạ Hành bỗng cứng đờ, khuôn mặt tuấn tú không cảm xúc thiếu chút nữa nứt ra, ánh mắt nhịn không được hướng tiểu cô nương nhìn lại, tầm mắt của Khương Ninh Bảo vẫn luôn dõi nhìn Định Quốc Công theo bản năng mà lộ ra nụ cười xinh đẹp rạng rỡ.

“Quốc Công gia, ta làm tức phụ của ngài được chứ?” trong thanh âm mềm mại nhỏ nhẹ mang theo hương vị nũng nịu bên trong.

“.....”

Định Quốc Công Tạ Hành khuôn mặt tuần tú lạnh như băng nhìn không ra một chút cảm xúc, trong đầu trống rỗng, mà trong ngực tim bang bang nhảy, giống như có cái gì đó vô cùng sống động.

Tiếng lòng của hắn căng thẳng, báo cho chính mình là tiểu cô nương chỉ là nhất thời văng đầu, liền giả vờ bình tĩnh dời đi tầm mắt, trong lòng có loại xúc động chạy trốn chết, nhưng lòng bàn chân của hắn tựa như đã bị đóng đinh, quả thật không bước đi được bước nào.

Trong Đại đường một mảnh lặng im.

Tạ lão phu nhân rất có hứng thú chờ đợi con trai đáp lại.

Đợi thật lâu không thấy câu trả lời, Tạ lão phu nhân trong lòng gấp không chịu được, nhịn không được bèn thêm một chút lửa: “A Hành, chẳng lẽ con để ý Ninh Bảo nha đầu từng là vị hôn thê của Cảnh Dực?”

Định Quốc Công Tạ Hành khoé môi kéo căng chặt chẽ, trong vô thức mà lắc đầu, thanh âm khàn khàn thâm trầm: “không phải.”

“Vậy rốt cuộc con có kị cái gì?”

Tạ lão phu nhân truy vấn.

Định Quốc Công Tạ Hành dời đi tầm mắt, nhẹ giọng nói: “Chúng ta không thích hợp.” Lời vừa thốt ra, đáy lòng của hắn hiện lên một tầng mắt mờ, tim như bị chặn đổ một đoàn bóng.

Đúng vậy, không thích hợp.

hắn lớn hơn tiểu cô nương ước chừng mười hai tuổi, tuổi này đủ để làm cha tiểu cô nương.

hắn..... hắn không nghĩ tương lai tiểu cô nương hỏi hắn.

Tạ lão phu nhân tâm lạnh đi một nửa, con trai quá phiền lòng, người làm mẫu thân như bà quả thật rầu rĩ ruột.

Khương Ninh Bảo tầm mắt vẫn luôn dừng ở trên khuôn mặt anh tuấn của Định Quốc Công, không bỏ qua phản ứng rất nhỏ của hắn, trong lòng âm thầm cười trộm, Định Quốc Công cường hãn như vậy mà ở phương diện tình cảm trước mắt vẫn là một ngày thơ tân thủ. Tạ lão phu nhân truy vấn, sẽ chỉ làm cho gỗ mục này không thông suốt mà lúi vào vỏ bọc của bản thân.

Đây là thời điểm nàng phải lên sân khấu, Khương Ninh Bảo cố gắng không ngừng, đưa ra đại sát khí.

“Quốc Công gia, hiện tại bên ngoài sớm đã truyền khắp nơi tin tức ta nói muốn gả cho ngài làm tức phụ, cho nên, ta nếu là không thể gả cho ngài, thì ta chỉ có thể xuống tóc làm ni cô.”

nói xong, đôi mắt vô cùng đáng thương nhìn Định Quốc Công Tạ Hành, trong mắt nổi lên nước mắt ảm ức.

Khương Ninh Bảo dung mạo xinh đẹp động lòng người, tổng làm cho người ta một loại điềm đậm đáng yêu ý nhị, lần này giả thành một người đáng thương, càng thêm yếu đuối có thể ăn hiếp được, khiến cho lòng người sinh triều mến, hận không thể lập tức ôm người vào lòng mà cẩn thận an ủi một phen.

Định Quốc Công Tạ Hành hô hấp cứng lại, tim như bị ai đó nhẹ nhàng va vào một chút, làm nổi lên cơn sóng, đôi môi hắn giật giật gần như không thể phát hiện, yết hầu trên dưới nhấp nhô hai lần.

“không làm ni cô, ta cưới người!”

Lời vừa nói ra, Định Quốc Công Tạ Hành cảm giác như mọi thứ đã được kết thúc, như đi gánh nặng trong lòng, không có chút nào khó chịu, hắn thấy lòng của mình khác thường, chỉ ngậm bực chính mình suy xét không thấu đáo, thiếu chút nữa bắt tiểu cô nương đi làm ni cô.

Tiểu cô nương bị nghĩa tử của hắn làm tổn hại thanh danh, nhất thời xúc động nói muốn gả cho hắn, bị người ta đồn ra ngoài, gây ra xôn xao dư luận, hiện tại chỉ còn có mỗi con đường gả cho hắn mà thôi.

Nếu hắn không cưới, tiểu cô nương đời này coi như bị hủy hoại.

hắn cần thiết phải chịu trách nhiệm.

Định Quốc Công Tạ Hành ở trong lòng tìm lý do cho chính mình.

Đôi mắt Khương Ninh Bảo mở thật to, kinh hi tới quá nhanh, làm nàng thiếu chút nữa bị chuyện kinh hi lớn này làm cho mơ hồ.

“Ngài xác định?”

Định Quốc Công Tạ Hành trầm mặc sau một lúc lâu, từng câu từng chữ nghiêm nghị nói: “Ta sẽ phụ trách.”

Khương Ninh Bảo: “.....”

Tốt quá, là nàng nghĩ quá nhiều, tuy nói có sử dụng chút ít mưu kế, nhưng Định Quốc Công đồng ý cưới nàng là được, cưới trước yêu sau cũng không tồi, chuyện tình cảm vừa gặp đã yêu quá mức mơ hồ, dễ dàng là phù dung sớm nở tối tàn, Khương Ninh Bảo vẫn là thích mưa lâu thấm đất.

Tình cảm như vậy sẽ càng dài lâu.

Khương Ninh Bảo vui vẻ nhếch lên khóe miệng, đuôi lông mày khóe mắt đều là tươi cười, toàn thân tràn đầy hơi thở vui sướng hơi thở, rèn sắt khi còn nóng hổi.

“Cho nên, khi nào chúng ta đính hôn?”

Tạ lão phu nhân rốt cuộc cũng nghe được câu trả lời của con trai, nhin không được mà lộ ra nụ cười vui mừng đầy kích động, nghe tiểu cô nương Khương gia vừa hỏi, gấp không chờ nổi nói.

“A Hành, nếu con không ý kiến nói, ngày mai ta đi tới chùa Thanh Thủy một chuyến, chọn trước một ngày lành định ra hôn kỳ, sau đó tiến cung vì con cùng Ninh Bảo nha đầu thành hôn.”

Tiểu cô nương Khương gia tốt như vậy, không chạy nhanh giữ cho con trai, Tạ lão phu nhân ngủ đều không an tâm.

Thánh chỉ tứ hôn, cố ý đi chùa Thanh Thủy chọn ngày lành, không có biểu lộ rõ ràng nhưng đã thể hiện Tạ lão phu nhân đối Khương Ninh Bảo coi trọng.

Khương Ninh Bảo kinh ngạc lại cảm động.

Định Quốc Công Tạ Hành nhìn mắt vui vẻ tiểu cô nương, tìm lại một lần nữa đập nhanh liên hồi, đáy mắt lạnh lẽo tan đi: “Được.”

Chuyện hôn nhân của hai người cứ như thế ở lần đầu tiên gặp mặt mà quyết định ra.

Tuy chỉ mới là từ miệng nói, nhưng về sau có thánh chỉ tứ hôn, nên sinh lễ tuyệt không thiếu long trọng, đây là thể từ duy nhất của con trai đời này, Tạ lão phu nhân rất coi trọng.

Đến giữa trưa, Tạ lão phu nhân giữ lại Khương Ninh Bảo dùng cơm trưa, vui sướng ăn một bữa cơm trưa, lúc rời đi, Tạ lão phu nhân tặng Khương Ninh Bảo một bộ trang sức trân quý, cười tủm tỉm kêu con trai đưa người hồi phủ.

Mục đích chính là muốn làm cho mọi người biết được con trai của bà nay đã thành hoa đã có chủ.

Tin tưởng tiểu cô nương Khương gia sẽ nắm chắc chắc cơ hội này.

một cái buổi trưa công phu, hạ nhân trên dưới của phủ Định Quốc Công đã biết được hôm nay người đứng ở bên người Quốc Công, nữ tử yếu đuối mỹ lệ là vị hôn thê trước kia của thế tử Khương Tử tiểu thư.

Theo Triệu quân gia lộ ra, lão phu nhân đã lên tiếng, Khương Tử tiểu thư sẽ là nữ chủ nhân tương lai phủ Định Quốc Công của bọn họ.

Trong phủ Định Quốc Công bọn hạ nhân nổ tung, sôi nổi hít hà một hồi.

Nữ chủ nhân tương lai.

Chẳng phải là nói Khương Tử tiểu thư là gả cho Quốc Công gia.

Chỉ có thân vệ áo đen Định Quốc Công mang về bình tĩnh như cũ, bọn họ ở trước cửa phủ liền có dự cảm, hiện giờ lão phu nhân nói như vậy, cũng chỉ là xác nhận mà thôi.

Khương Tử tiểu thư xuất thân phủ Trường Ninh Bá, người tính tình thoải mái có khí chất tốt, cùng Quốc Công gia thực xứng đôi.

Có lẽ có người lên nghị luận Khương Tử tiểu thư từng là vị hôn thê trước kia của thế tử, không xứng với Quốc Công gia, nhưng hai người đều đã lui thân, kết hôn không liên quan với nhau, một lần nữa nghị thân là chuyện rất bình thường.

Ở trong lòng thân vệ áo đen, Quốc Công gia mới là chủ tử chân chính, hiện giờ chung thân đại sự của chủ tử có tin tức, bọn họ cao hứng đều không kịp.

Làm sao so đo cái gì hợp hay không hợp lễ pháp.

Phủ Định Quốc Công to lớn như vậy nên hạ nhân rất nhiều, đại bộ phận đều chia làm hai phái, trung với Quốc Công gia là một phái, trung với thế tử là một phái khác, tin tức này một khi truyền ra tới, có người vui mừng, có người sầu.

Tạ thế tử làm người thừa kế duy nhất phủ Định Quốc Công, người đi theo trung thành với hắn rất nhiều, mấy ngày trước nghe được bị thế tử hủy hôn Khương Tử tiểu thư phóng lời nói phải gả cho Định Quốc Công, bọn họ hồn nhiên không thèm để ý, không cho là đúng.

Nữ tử muốn gả cho Định Quốc Công đâu phải là ít, cuối cùng tất cả đều thất bại mà chấm dứt. Nhưng hiện tại không giống nhau.

Khương Tử tiểu thư là con dâu chính miệng lão phu nhân xác nhận, chỉ đợi tới cửa hạ sinh viết hôn thư.

một ngày này, Tạ thế tử đính hôn, Quốc Công gia việc hôn nhân cũng có tin tức.

Chờ Khương Tử tiểu thư gả đến phủ Quốc Công, sinh hạ cho Quốc Công gia con nối dõi, nơi nào còn có vị trí cho thế tử.

Cố tình vào lúc này, Tạ thế tử đi An Viễn Hầu phủ cầu hôn, còn chưa trở về, những hạ nhân trung với thế tử chỉ có thể ghen khuất nhìn những hạ nhân khác trong phủ cao hứng hoan hô, nụ cười cứng đờ miễn cưỡng.

Bị bọn hạ nhân nhớ thương Tạ thế tử đáng thẳng một đường hồi phủ, vị hôn thê mới ra là Dương Thư Thanh cũng đi theo, cùng nhau đến Định Quốc Công phủ bái kiến Tạ lão phu nhân.

Trùng hợp chính là, vì muốn để Tạ lão phu nhân lưu cái ấn tượng tốt, Dương Thư Thanh cùng Khương Ninh Bảo thế nhưng không hẹn mà cùng một ngày mà lựa chọn đưa rượu trần quý nhất để ra mắt.

một người là tự chưng cất rượu thuốc, một người là đường sinh rượu giá trên trời của Thượng Vân tửu phường.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Kinh Phật và oan gia ngõ hẹp

Trời vào cuối mùa xuân nên sau giờ ngọ, ánh mặt trời ấm lên dào dạt, gió xuân từ từ thổi qua, làm người cảm giác thoải mái dễ chịu.

Khương Ninh Bảo đang cùng Định Quốc Công Tạ Hành hướng ra cổng lớn, tâm tình của nàng rất là sung sướng, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng, đuôi lông mày khoe mắt đều là ý cười, giống như một gốc cây đang nở hoa, tản ra hương thơm mê người.

Định Quốc Công Tạ Hành lãnh khốc nhưng lại là nam nhân gây thơ cho dù là tâm trí kiên định, luôn tự nhủ với chính mình, hắn là vị phụ trách nên mới đồng ý cưới tiểu cô nương, nhưng tương tượng đến tiểu cô nương bên cạnh hắn sẽ có một ngày trở thành tiểu thê tử, đáy lòng không khỏi nổi lên gợn sóng khác thường.

Hai người sánh vai nhau đi trước, hơi thở hài hoà.

Nam nhân đỉnh bạt anh tuấn, nữ tử nhỏ xinh mỹ lệ, nam tính lãnh khốc cùng xinh đẹp dịu dàng, hai loại khí chất cực hạn ở trên người bọn họ phơi bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong phủ bọn hạ nhân xa xa trộm ngắm nữ chủ nhân tương lai phủ Quốc Công, ánh mắt đều mang theo vui sướng và cung kính, chỉ có những người trung thành với Tạ thế tử trong lòng mang đầy phức tạp.

Kỳ thật Khương Tử tiểu thư thật sự rất tốt, dịu dàng xinh đẹp, khí chất độc đáo.

không biết thế tử sao lại hủy hôn.

Có lẽ đại tiểu thư phủ An Viễn Hầu tương đối có mị lực?

“Quốc Công gia, khi người rảnh rồi thích làm cái gì?” Khương Ninh Bảo khoe môi mang theo ý cười, dùng thanh âm nhỏ nhẹ hỏi, ở bên cạnh đề ra thói quen sinh hoạt cùng sở thích của Quốc Công để tìm hiểu.

“Sao chép kinh Phật?”

Định Quốc Công Tạ Hành bước chân dừng một chút, chần chờ một chút trả lời, thanh âm hoàn toàn như lúc trước lạnh băng trầm thấp.

Khương Ninh Bảo chính lãnh, không nghĩ tới thú tiêu khiển Định Quốc Công lúc rảnh rồi lại là sao chép kinh Phật, nghĩ lại, Định Quốc Công ngoài việc khai quan Phật châu áp chế sát khí, thì tụng kinh niệm Phật hoặc là sao chép kinh Phật cũng có tác dụng tĩnh tâm cùng ổn định sát khí.

Nàng tầm mắt dừng ở cổ tay Định Quốc Công nơi có Phật châu làm bằng gỗ tử đàn được đeo lên, trong đầu không tự giác tương tượng ra cảnh tượng cả người Định Quốc Công sát khí bao quanh mang một khuôn mặt anh tuấn lạnh băng sát bén như đao ngồi ở bàn án nghiêm túc thành kính sao chép kinh

Phật. Định Quốc Công bưng một trương lãnh ngành như đao anh tuấn khuôn mặt, thẳng tắp ngồi ở án bên cạnh bàn nghiêm túc thành kính sao kính Phật.

Khương Ninh Bảo tâm thần rung động, trong nháy mắt tim giống như bị cái gì đánh trúng, bùm bùm loạn nhảy.

Định Quốc Công Tạ Hành nhảy bén cảm nhận được tiểu cô nương khác thường, dừng lại bước chân nghiêng đầu nhìn nàng chăm chú, thanh âm lạnh lẽo trầm thấp mang theo sự quan tâm

“Ngươi không thoải mái?”

Khương Ninh Bảo mặt đẹp đỏ lên, nàng thế nhưng ở trước mặt Quốc Công gia suy nghĩ miên man, vội vàng lắc đầu.

“Ta không có việc gì, Quốc Công gia, có thể đưa một quyển kinh Phật mà ngài sao chép cho ta không?” nói xong, đôi mắt cực đẹp của Khương Ninh Bảo nhìn chăm chú Định Quốc Công, trong mắt mang đầy chờ mong.

Định Quốc Công Tạ Hành đẩy mắt lướt qua một chút do dự, hần ngày thường sao chép kinh Phật đều dính sát khí, nhưng tưởng tượng đến tiểu cô nương cũng không chịu sát khí ảnh hưởng, liền gật đầu, “Được.”

Dứt lời, hần phân phó một tiếng với thân vệ áo đen đi theo hần, thân vệ áo đen lặng yên không một tiếng động rời đi, thời gian không đến một chén trà nhỏ, thân vệ áo đen đã trở lại, lấy tới một quyển《 Kinh Kim Cương 》 do ddichs thân Định Quốc Công sao chép.

Định Quốc Công Tạ Hành nhìn đến bản《 Kinh Kim Cương 》này, là bản kinh Phạn hần sao chép ở năm năm về trước, hơi hơi ngắn ra một chút, ngay sau đó đưa cho tiểu cô nương đứng bên cạnh.

“Ngươi muốn kinh Phật.”

Khương Ninh Bảo khoe miệng nhếch lên, từ trong tay hần tiếp nhận kinh Phật, tràn ngập chờ mong được lật ra để xem xét, vừa thấy liền tròn mắt há hốc mồm.

Chữ viết trong Kinh Phật mạnh mẽ hữu lực, nét chữ cứng cáp, b én nhọn, lộ ra khí thế thẳng tiến không lùi cùng sát khí tận trời.

Chữ viết giống như người.

Định Quốc Công chiêu thức ấy cứng cáp hữu lực, lộ ra khí khái làm Khương Ninh Bảo tán thưởng không thôi.

Nhưng đây là kinh Phật, đem kinh Phật sao chép thành sát khí tràn ngập như vậy, trừ bỏ Định Quốc Công, sợ là không còn ai.

Khương Ninh Bảo ở trong lòng yên lặng thảm than một tiếng.

Nếu là người khác, khẳng định sẽ bị người hiểu lầm là khinh nhờn Phật Tổ, nhưng Định Quốc Công là ngoại lệ, sao chép kinh Phật dính lên sát khí, cũng không phải hần cố ý.

Có lẽ sao chép kinh Phật thật sự có thể hóa giải hần sát khí.

Phật Tổ từ bi, phổ độ chúng sinh.

Nhìn đến tiểu cô nương đương trường liền mở ra kinh Phật, từ trước đến nay vững như Thái sơn Định Quốc Công nhìn không được đem ánh mắt nhìn bên sườn mặt xinh đẹp của nàng, đáy lòng thế nhưng hiện lên một tia khăn trương.

Đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Định Quốc Công trong lòng cả kinh.

Khương Ninh Bảo dường như không có việc gì đem《 Kinh Kim Cương 》khép lại, quyết định sau khi trở về, đem này bản kinh Phật dùng tráp cất lại, nàng hướng Định Quốc Công nhoen miệng cười: “Kinh Phật thực tốt, ta rất thích.”

Định Quốc Công Tạ Hành đã khôi phục bình tĩnh, phảng phất khăn trương vừa rồi là ảo giác, nhẹ giọng: “Uhm.”

“Ta am hiểu ủ rượu, mấy năm nay ủ ra không ít, ngày mai đưa ngươi mấy vò, có qua có lại, không thể cự tuyệt.” Khương Ninh Bảo mỉm cười nhìn Định Quốc Công, giờ giờ kinh Phật trong tay lên, ngữ khí rất là nhẹ nhàng nói.

“Được?”

Định Quốc Công Tạ Hành chần chờ một chút gật đầu.

Khương Ninh Bảo trong lòng cao hứng, nàng cố ý chơi chút mưu kế, bắt đầu tính từ việc mượn có đưa rượu, nhuận vật không tiếng động xâm nhập hần sinh hoạt, làm cho Định Quốc Công có thói quen có nàng tồn tại.

“Quốc Công gia, ngày thường ngài viết tấu chương có dính sát khí hay không?” Khương Ninh Bảo tò mò hỏi.

“sẽ không, kinh Phật là ngoại lệ.”

Định Quốc Công Tạ Hành bước chân dừng lại, nhẹ giọng trả lời.

Khi sao chép kinh Phật, hấn sẽ không áp chế sát khí trên người, cho nên chữ viết trên kinh Phật mới có thể dính lên sát khí dày đặc như vậy, đưa 《 Kinh Kim Cương 》 mà hấn sao chép cách đây năm năm cho tiểu cô nương, sát khí tan đi không ít.

Nhưng người khác vẫn như cũ không thể gần gũi xem.

Đặc biệt là nữ tử, dễ dàng bị sát khí ở giữa những hàng chữ kinh Phật xâm nhập.

“thì ra là thế, Quốc Công gia, người ngày thường trừ bỏ sao chép kinh Phật, còn sẽ làm cái gì?” Khương Ninh Bảo đem kinh Phật cất vào cổ tay áo, tiếp tục hứng thủ dạt dào hỏi thăm hấn thói quen sinh hoạt.

“Luyện võ.”

Định Quốc Công Tạ Hành nện bước trầm ổn hướng phía trước đi, nhẹ giọng trả lời.

Khương Ninh Bảo ánh mắt sáng lên: “Có thể luyện được nội lực không?”. Lúc ở mặc thế, vì nàng không có dị năng nên thứ mà nàng tu luyện mà các đại căn cứ công bố là cô võ công pháp.

Tiểu sư tử là đời này thai xuyên qua, cha mẹ sủng ái, chung quanh là tỷ nữ ma ma hầu hạ còn có chừng mười cái, không thể vụng trộm luyện võ, chỉ có thể tự chưng cất rượu thuốc làm trụ cột, đứng nhìn nàng bề ngoài nhu nhu nhược nhược, gió thổi qua là gục, kỳ thật nàng có khả năng tay không mà vật ngã bảy tám cái nam tử thân thể cường tráng.

Nếu không phải năm ấy nàng bảy tuổi nhất thời ngửa tay, quất roi cuốn ngã một cây đại thụ, hù dọa cha mẹ, mẫu thân Dương thị cũng sẽ chăm chú không nhìn nàng học tập đại gia khuê tú lễ nghi.

Khương Ninh Bảo trong lòng thổn thức không thôi.

"Tư chất thật tốt thì có khả năng."

Định Quốc Công nhẹ giọng trả lời.

Khương Ninh Bảo trầm nghĩ, võ tướng Đại Việt đều sẽ tập võ, nghe Quốc Công gia nói, cũng không phải ai cũng có thể tu luyện ra nội lực, điều đó và cô võ công pháp mà nàng biết là giống nhau, trầm ngâm chốc lát, Khương Ninh Bảo thử thăm dò: "Quốc công gia, người cảm thấy nữ tử luyện võ được không?"

Ở cô đại, nam tử lớn đều hy vọng mình chính thể yên tĩnh hiền thực, tiểu thiếp ôn nhu hiếu ý.

Nhưng tướng môn hồ nữ cũng không ít.

Kỳ thật Khương Ninh Bảo cũng không muốn làm một cái trung quy trung củ, nuôi dưỡng ở khuê phòng làm tiểu thư khuê các, nàng càng ưa thích tiên y nô mã, tùy tâm mà sống, nhưng mẫu thân Dương thị xuất thân từ thế gia lại hy vọng nàng làm quý nữ dịu dàng hiền thực, sau khi xuất giá làm thế tử phu nhân được mọi người ca tụng.

Định Quốc Công bước chân ngừng lại, lẳng lặng nhìn chăm chú vào dung nhan xinh đẹp của nàng.

"Người muốn luyện võ?"

Khương Ninh Bảo đáy mắt hiện lên một cái vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới Định Quốc Công thế nhưng nghĩ đến nàng muốn luyện võ, nàng lập tức đánh rần theo cơn trên, màu hồng đào cánh môi hơi hơi kiêu một chút.

"Có thể chứ?"

Định Quốc Công Tạ Hành ánh mắt dừng ở khuôn mặt xinh đẹp làm người hải lòng của nàng, trong chớp mắt nhớ tới tiểu cô nương có kẻ qua Tiểu Vương gia của phủ Thụy Vương chặn đường nói chuyện, xoa cằm trả lời: "Có khả năng."

Tiểu cô nương ngày thường có dung mạo thật tốt, chẳng may gặp phải nguy hiểm, cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

"Quốc công gia, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn."

Khương Ninh Bảo giao hoạt cười, nàng quả nhiên thông minh, tự tìm cơ hội tốt cho mình bồi dưỡng tình cảm.

Định Quốc Công Tạ Hành xoa cằm.

"Quốc công gia, ta từ nhỏ liền có một loại năng lực, sử dụng đơn thuốc phổ thông để chưng cất rượu, nhưng rượu sau khi được ủ xong sẽ tạo ra rượu có

hiệu quả thần kỳ, nhưng người phải nhớ giúp ta bảo thủ bí mật này." Khương Ninh Bảo hạ giọng, xinh đẹp mềm nhũn mở miệng.

Hôm nay tặng một vỏ rượu thuốc cho Tà lão phu nhân, Khương Ninh Bảo đã chuẩn bị tốt nên bại lộ rõ ràng.

"Được."

Định Quốc Công Tạ Hành đồng tử rút một cái, đáy mắt tràn ngập sát khí xẹt qua một tia cảm xúc rõ ràng, bộ mặt lãnh ngạnh đường cong không tự chủ nhu hòa một chút.

"Trong quán trà Tân Giang hoa tửu cũng là ta chưng cất, nhưng hoa tửu đó đều thêm qua nước để pha loãng, làm giảm đi hiệu quả, không thể cùng rượu Thượng Vân tửu phường giá trên trời so sánh."

Khương Ninh Bảo cười khanh khách nói.

"Ta biết." Định Quốc Công Tạ Hoành đạm thanh nói.

Khương Ninh Bảo: "..."

Hai người sóng vai tiếp tục đi về phía trước, bởi vì trên người Định Quốc Công quanh quần sát khí, tất cả hạ nhân đều nhường bộ lui binh, chỉ có Khương Ninh Bảo nét mặt tươi cười như hoa cùng Định Quốc Công nói chuyện.

Hạ nhân phủ Định Quốc Công nhìn về phía Khương Ninh Bảo ánh mắt tràn đầy kính nể.

Trách không được lão phu nhân nói, Khương Tử tiểu thư sẽ là nữ chủ nhân tương lai phủ Quốc Công, chỉ có Khương Tử tiểu thư có thể tự nhiên dễ dàng như vậy tới gần Định Quốc Công.

Cho nên Khương Tử tiểu thư là đặc thù.

Xuân Hi trong tay ôm một cái tráp tinh xảo, đi theo phía sau xa xa, không dám tới gần thân cận, vừa mới đến gần một chút đã tựa như một con cá chết chìm, khó chịu hít thở không thông.

Triệu quân gia đi bên cạnh nhìn thoáng qua Xuân Hi sắc mặt trắng bệch, cười cười: "Cảm thấy khó chịu thì nói, chúng ta sẽ lui ra xa thêm chút nữa, Quốc Công gia sẽ không để ý."

Xuân Hi ngượng ngùng đỏ mặt.

"Cảm ơn Triệu quân gia."

Triệu quân gia cố ý chậm dần bước chân, khoảng cách Định Quốc Công lại xa một chút, sắc mặt Xuân Hi rốt cục tốt hơn nhiều.

Mọc lại đường cũng có đi cho tới khi nào xong thôi, Khương Ninh Bảo nhìn gần trong gang tấc đại môn khẩu, trong lòng yên lặng thờ dài, chờ lên xe ngựa, lại không thể cùng Định Quốc Công khoảng cách gần như vậy nói chuyện với nhau.

Có thể là Khương Ninh Bảo oán niệm quá lớn, nàng cùng Định Quốc Công Tạ Hành bước ra đại môn thiếp Tà thể từ đi Hầu phủ cầu hôn đúng này trở về.

Nhìn xa cách đó không xa hộ vệ trùng trùng điệp điệp, nhất là vị đầu lĩnh kia giục ngựa chạy vội vàng tới nam tử tuấn mỹ toàn thân mặc một bộ màu đỏ sậm ngân tuyến dệt văn cẩm bào.

Bên cạnh hẳn còn có một chiếc xe ngựa nhìn quen mắt.

Khương Ninh Bảo: "..."

Đây rốt cuộc là nghiệt duyên như thế nào, mà tại cửa lớn phủ Định Quốc Công bắt gặp được vị hôn phu trước cùng nữ chính Dương Thư Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nhất tiễn song điêu

Sau giờ Ngọ, là lúc ánh mặt trời chói chang nhất.

Nhìn thấy vị hôn thê trước, mặc chiếc váy màu lam thêu hoạ hoa lan trắng, dung mạo tinh xảo ôn nhu, ánh mắt trầm tĩnh trong treo, trên gương mặt mang

theo nét thanh nhã, xinh đẹp mỏng manh.

Lúc này nàng đang đứng ở bên cạnh một nam nhân anh tuấn cả người tản ra sát khí sắc bén, dưới ánh nắng xuân, hai người thoạt nhìn tựa như đôi kim đồng ngọc nữ.

Tạ thế tử không nghĩ tới khi mình vừa hồi phủ, thì ngay tại cổng phủ, nhìn thấy vị hôn thê trước và dưỡng phụ của hắn sóng vai đứng bên cạnh nhau một cách hài hoà, vô cùng xứng đôi.

Trong mắt Tạ thế tử hiện lên vẻ khiếp sợ cùng một nghi ngờ kinh hoàng, trong đầu hiện lên lời nói kiên định mà vị hôn thê nói muốn gả cho Định Quốc Công, đáy lòng dâng lên một cảm giác khó có thể dùng lời diễn tả được.

Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi giục ngựa tiến lên, leo xuống ngựa cách đó không xa, vén nhẹ cẩm bào bước nhanh đến, cung kính hành lễ với Định Quốc Công.

"Thỉnh an phụ thân."

Khương Ninh Bảo nghe Tạ thế tử cung kính kêu Định Quốc Công Tạ Hành một tiếng phụ thân, ánh mắt không kiềm được liếc nhìn cả hai người, một người là khí thế sắc bén, anh tuấn cường hãn, một người là khí chất thanh nhã, tuấn mỹ cao quý. Xuất sắc như nhau, bất phàm như nhau, tuổi trẻ như nhau. Chẳng biết tại sao trong lòng của Khương Ninh Bảo cảm thấy buồn cười lạ thường.

Hai người chênh lệch nhau chín tuổi, cô nhân trưởng thành sớm, nhưng chỉ hơn mười tuổi đã làm cha, nay nhìn thấy đôi cha con nuôi này, nàng thực sự muốn hỏi Tạ lão phu nhân, vì sao lúc trước lại chọn Tạ Cảnh Dực làm con thừa tự dưới gôi Quốc Công gia.

Nuôi một đứa con nuôi hai ba tuổi không được sao?

Nhưng nghĩ đến trong sách từng nhắc đến chuyện Định Quốc Công qua đời vào năm hắn ba mươi tuổi, nam chính kế thừa tước vị của Định Quốc Công, Khương Ninh Bảo hoài nghi ở phương diện này có bí mật mà không muốn ai biết. Hộ vệ sau lưng Tạ thế tử hiển nhiên không ngờ tới sẽ gặp Quốc Công gia rất ít khi quay về phủ ở ngoài cửa như thế này, lập tức đồng loạt xuống ngựa khuôn mặt cung kính hướng Quốc Công gia hành lễ từ xa, đồng loạt hô to.

"Thỉnh an Quốc Công gia!"

Có một gã sai vặt từng đi theo Tạ thế tử gặp qua dung mạo của Khương Ninh Bảo ở cửa nha môn, trong lòng dậy lên sóng to gió lớn.

Nữ nhân bên cạnh Quốc Công gia đứng là Khương Tứ tiểu thư.

Trong xe ngựa, Dương Thụ Thanh nghe được vị hôn phu kêu "Phụ thân" cùng hộ vệ đồng loạt kêu "Định Quốc Công" ở bên ngoài, trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ Định Quốc Công là vì chuyện thế tử đính hôn nên cố ý từ đại doanh Tây Giao quay về phủ.

Xem ra Định Quốc Công thật sự vô cùng coi trọng Tạ thế tử.

Nghĩ như vậy, Dương Thụ Thanh mừng rỡ vén rèm xe lên nhìn, ai ngờ đập vào mắt lại chính là nét mặt tươi cười như hoa, tao nhã chói mắt của Khương Ninh Bảo, trong đôi mắt đẹp của Dương Thụ Thanh hiện lên chút ngạc nhiên, nét vui mừng trên mặt chợt rút đi, lập tức trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía Khương Ninh Bảo mơ hồ mang theo chút địch ý cùng lạnh lẽo.

Khương Tứ tiểu thư lại dám đến Định Quốc Công phủ.

Tin tức nàng ta và Tạ thế tử hôm nay sẽ định thân đã sớm truyền khắp toàn bộ kinh thành, nay Tạ thế tử đã là vị hôn phu của nàng ta, Khương Tứ tiểu thư lại vẫn còn chưa hết hi vọng, mơ ước vị hôn phu của nàng ta, sắc mặt của Dương Thụ Thanh lập tức lạnh lẽo.

"Khương Ninh Bảo!"

Dương Thụ Thanh hạ giọng, nghiền răng lặp lại tên này từng chữ từng chữ, thanh âm băng hàn thấu xương, làm người ta cảm thấy rợn người.

không khí trong xe ngựa đột nhiên trở nên lạnh buốt làm cho tỷ nữ Thiên Dung và Thiên Bích bên cạnh nàng ta cung kính cúi đầu, mồ hôi lạnh lẽo ướt đầm phía sau lưng.

Làm tỷ nữ tâm phúc của Đại tiểu thư, các nàng hiểu rõ đại tiểu thư tàn nhẫn độc ác như thế nào hơn bất kì ai khác. Thủ đoạn cao siêu, ngay cả Đàm di nương được sủng ái gần hai mươi năm cũng phải thua ở trong tay nàng ta, chớ nói chi chuyện hủy đi danh tiếng và thiếu gia thứ xuất.

Nay Khương Tứ tiểu thư bị đại tiểu thư ghi hận, trong lòng của Thiên Dung và Thiên Bích không khỏi run lập cập, có thể đoán được kết cục của vị Khương Tứ tiểu thư này thê thảm đến bậc nào.

Đại tiểu thư vừa ra tay, chắc chắn nhất kích tất trúng.

Định Quốc Công Tạ Hành không nói một lời nhìn chăm chú vào đứa con nuôi tuấn mỹ bất phàm, nhớ tới lời thân vệ bẩm báo, nhớ tới hình ảnh mẫu thân tóc bạc trắng ở hai bên thái dương, sát khí trong hai mắt hung tàn, sát khí trên người bắt đầu khởi động, một luồng sát khí mạnh mẽ sắc bén, hung hãn hiểm ác đánh úp về phía Tạ Cảnh Dực.

Đám hộ vệ phía sau thấy Quốc Công gia đột nhiên làm khó dễ, tưởng thế tử chọc giận Quốc Công gia, đồng loạt quỳ xuống đất, sắc mặt trắng bệch, cố nén cảm giác khó chịu do sát khí xâm nhập, mồ hôi lớn chùng hạt đậu trên trán không ngừng rơi xuống, kinh hoàng hô to.

"Quốc Công gia tha mạng!"

Còn chưa kịp xuống xe ngựa, Dương Thụ Thanh cùng hai tỷ nữ của nàng ta cũng bị khí tức hung tàn đột nhiên bùng nổ của Định Quốc Công quét qua, mặt Dương Thụ Thanh lập tức trắng bệch, cảm thấy thở không nổi, nàng ta thở dốc từng ngum từng ngum, trong mắt hiện lên một chút sợ hãi.

Định Quốc Công thật đáng sợ.

Chỉ khí thế thôi cũng đủ khiến cho người ta kinh hoàng.

May mắn, may mắn Định Quốc Công chỉ có thể sống được hai năm nữa, bằng không có một người đáng sợ như thế ở phủ Định Quốc Công này, nàng ta sợ bản thân sẽ đột nhiên không còn tánh mạng.

Dương Thụ Thanh nhin không được rùng mình một cái.

"Phụ thân, không biết con trai đã làm gì chọc giận ngài?"

Thân hình cao ngất của Tả thế tử hơi chao đảo một cái, thiếu chút nữa bị ép đến mức quỳ xuống trước mặt mọi người, trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh nhã lãnh đạm kia lộ ra một tia tái nhợt cùng ngạc nhiên, hần nhin không được đưa mắt nhìn về phía vị hôn thê trước đang đứng bên cạnh dưỡng phụ.

Đây là một loại cảm giác kỳ quái, Tả thế tử cảm thấy phụ thân tức giận như vậy có thể có liên quan với vị hôn thê trước của mình.

Khương Ninh Bảo nhìn thẳng vào đôi mắt của Tả thế tử hiển nhiên xem hiểu ý nghĩ trong mắt hắn, hướng hắn cong môi nở nụ cười dịu dàng, mấp máy môi thành câu nói: không liên quan đến ta.

Trong lòng lại sợ hãi than, không hổ là nam chính, có thể đứng thẳng lưng như gốc tùng dưới khí thế không lồ của Quốc Công gia.

Định Quốc Công Tả Hành sau khi nghe được câu nghi vấn của con nuôi, sát khí trong mắt lại đông lại về hung tàn, lạnh lẽo và sắc bén, uy nghiêm giữa hai lông mày giống như được phóng thích ra, mạnh mẽ áp về hướng Tả Cảnh Dực, thanh âm trầm thấp sắc bén như đao.

"Bất hiếu!"

"Bất nghĩa!"

Hộ vệ ở phía sau lưng của Tả thế tử sắc mặt sớm đã trắng bệch, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, phía sau lưng ướt đẫm, khí thế của Quốc Công gia thật đáng sợ, nhưng bọn họ bội phục hơn chính là nữ tử đang đứng bình tĩnh ở bên cạnh Quốc Công gia.

Bất hiếu... Bất nghĩa...

Bốn chữ tựa như thanh kiếm sắc bén đâm vào trong lòng của Tả thế tử, cả người hắn chấn động, đồng tử co rút lại, mạnh mẽ nhớ tới chuyện hắn quỳ gối ở Vinh Hi Đường cầu tổ mẫu đồng ý từ hôn, xem ra hẳn là chuyện này đã chọc giận tới dưỡng phụ.

Trách không được vì sao lúc này dưỡng phụ lại quay về phủ.

Bất nghĩa...

Tả thế tử ngẩng đầu lên nhìn về phía nữ tử nhỏ bé và yếu ớt xinh đẹp, tươi cười dịu dàng đứng bên người dưỡng phụ, là nàng!

Dưỡng phụ đang đòi công bằng cho nàng!

Tả thế tử cũng hiểu rất rõ, biết được nguyên nhân dưỡng phụ nổi giận lập tức phịch một tiếng, thẳng tắp quỳ xuống.

"Thỉnh phụ thân trách phạt."

Đám hộ vệ sau lưng hắn lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Sao thế tử gia lại thừa nhận.

Nếu chẳng may chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ cắt đứt con đường làm quan của thế tử gia hay sao?

Đám người Xuân Hi cùng Triệu quân gia may mắn được xem một màn này.

Nhất là Xuân Hi, không nghĩ tới có một ngày nàng có thể nhìn thấy Tả thế tử quỳ xuống nhận lỗi, trong lòng vui vẻ như điên, trong mắt không kiềm được lộ ra vài phần.

Triệu quân gia lại nhìn với ánh mắt lãnh đạm.

Bởi theo ông thấy, thế tử gia quả thật bất hiếu, thân thể lão phu nhân không khoẻ, hấn vẫn còn quỳ xuống bức bách lão phu nhân.

Khương Ninh Bảo nhú mày, ánh mắt không hề gọn sóng nhìn Tạ thế tử đang quỳ cách đó không xa, thầm nghĩ, nam chủ này đúng là quyết đoán, không rủ bỏ trách nhiệm, phương diện khác cũng không thể chê được, nhưng trong cách xử lý vị hôn thê trước, lại bội bạc, vong ân phụ nghĩa.

Quả thật giống như lời Định Quốc Công Tạ Hành vừa nói.

Bất nghĩa.

Khương Ninh Bảo một chút cũng không hề đồng tình với hấn ta, chỉ cảm thấy trong lòng vui sướng.

Hiện tại nàng có chút tò mò Định Quốc Công sẽ trách phạt Tạ thế tử như thế nào, nếu nàng nhớ không nhầm, Tạ thế tử là chỉ huy Ngũ thành binh mã tì, quan hàng Lục phẩm, phụ trách trị an trong kinh thành.

Vì thế, phạm vi xử phạt liền rút nhỏ không ít.

"Năm mươi trượng và quỳ từ đường ba ngày xem như cảnh cáo."

Định Quốc Công Tạ Hành thấy con nuôi không lên tiếng nói dối trực tiếp nhận sai, thu lại uy hiếp cùng sát khí trên người, ngữ khí lạnh như băng nói ra trừng phạt.

Nếu không phải trên người con nuôi mang chức vụ quan trọng, thì trừng phạt tuyệt đối sẽ không nhẹ như vậy.

Trừng phạt vừa được ban ra, trong lòng Tạ thế tử thấy nhẹ nhõm, cung kính cúi đầu:

"Con trai nhận phạt!"

Định Quốc Công khiển trách, Khương Ninh Bảo vẫn chỉ bình tĩnh nhìn, trên mặt không hề biểu hiện gì, đáng tiếc nơi này thuộc phạm vi của phủ Định Quốc Công, ngoài người do nữ chính Dương Thụ Thanh mang tới, không có xe ngựa của những quan viên khác đi ngang qua.

Vận khí của nam chính tốt thật.

Nhưng hôm nay là ngày đại hi Tạ thế tử định thân, lại bị Định Quốc Công Tạ Hành đánh năm mươi trượng, ngày đại hi lại có máu đỏ, nghĩ thôi cũng đã thấy vui.

Khương Ninh Bảo đưa mắt nhìn màn xe được vén lên một góc trên xe ngựa cách đó không xa, khóe miệng cong thành nụ cười cực nhẹ.

Dương Thụ Thanh lúc này hấn đã không thể ngồi yên.

Sự thật đúng như Khương Ninh Bảo dự đoán, Dương Thụ Thanh trong xe ngựa sau khi khí thế hung tàn biến mất, cả người như nhũn ra, còn chưa chờ nàng ta kịp tỉnh táo lại, bất ngờ không kịp đề phòng nghe được lời trách cứ lạnh lẽo của Định Quốc Công mắng Tạ thế tử bất hiếu bất nghĩa.

Trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Bất hiếu, bất nghĩa... Vị hôn phu của nàng ta sao có thể mang những loại tội danh này.

Không chờ nàng ta nghĩ xong, lại nghe thấy Định Quốc Công đưa ra hình phạt, Dương Thụ Thanh cảm thấy trước mắt mình trở nên đen kịt, thiếu chút nữa đã bị ngất xỉu, hôm nay ngày đại hi nàng đính thân với Thế tử, vị hôn phu của nàng lại bị đánh năm mươi trượng.

Một khi bị truyền ra ngoài, không biết nàng ta bị người khác hắt bao nhiêu nước bẩn đây.

Nhất là dưới sự cổ động của nàng ta, cố ý muốn thế tử mang nàng đến để bãi kiến Tạ lão phu nhân.

Dương Thụ Thanh cảm thấy quýnh quýnh, hai tý nữ còn chưa kịp phản ứng, nàng ta đã nóng lòng như lửa đốt vén rèm xe lên nhảy xuống xe ngựa, vén góc váy lên nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tạ Cảnh Dực, thở hổn hển.

"Thế tử, đây là hắt nước bẩn, chàng không thể nhận phạt."

Nếu nhận phạt, chẳng phải sẽ thừa nhận mình bất hiếu, bất nghĩa sao.

Dương Thụ Thanh không thể để cho vị hôn phu của nàng ta mang tội danh không có chứng cứ này, bản thân nàng ta cũng không thể bị tuôn ra lời đồn là gây tiếng xấu cho phu quân, dù là bất cứ ai, ngay ngày định thân, vị hôn phu của mình đã đổ máu, cũng không phải chuyện gì tốt.

Khương Ninh Bảo liếc thấy Dương Thụ Thanh từ trên xe ngựa chạy vội tới bên cạnh Tạ Cảnh Dực, khóe miệng nở một nụ cười nghiền ngẫm, đây là đôi vị hôn phu thê mới ra lò, một người mặc cẩm bào màu đỏ đậm thêu mây cát tường bằng chỉ bạc, người còn lại cũng mặc chiếc váy dài màu đỏ đậm thêu hoa mẫu đơn.

Người không rõ nội tình chắc chắn sẽ cảm thấy hai người tâm linh tương thông.

Nhưng Khương Ninh Bảo đã từng xem qua nội dung của quyển sách, nên biết tất cả các thứ này đều là chủ ý mà Dương Thụ Thanh ra, Tạ Cảnh Dực phối hợp.

Tạ thế tử không nghĩ tới vị hôn thê lại đột nhiên chạy tới ngăn cản, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một chút ngạc nhiên, đôi môi mỏng của hắn mấp máy, nói với giọng bình tĩnh.

"Thụ Thanh, ta quả thật đã làm chuyện sai lầm, đúng là nên bị trừng phạt."

"Ta không tin, bất hiếu bất nghĩa, đây là tội danh không có chứng cứ, ta chỉ biết chàng là người kính trên nhường dưới, mến anh thương em, làm gì có chuyện bất hiếu bất nghĩa chứ?"

Dương Thụ Thanh hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh trước sau như một, nhìn lướt qua bọn họ vệ chung quanh, nói năng có khí phách.

Tạ thế tử quỳ trên mặt đất vẫn tuấn mỹ bất phàm như trước, nhắm chặt mắt, khẽ quát một tiếng.

"Thụ Thanh, đừng hỏi nữa!"

Đúng vậy, trước khi hắn thích Thụ Thanh, quả thật giống như lời nàng vừa nói kính trên nhường dưới, mến anh thương em, phong thái chói lọi như vàng trắng sáng, nhưng từ khi nhận ra Thụ Thanh là thân con gái, hiểu rõ tâm ý của mình đối với Thụ Thanh, cũng bởi vì câu nói không muốn làm thiệp, chỉ mong suốt đời suốt kiếp chỉ hai người bên nhau của Thụ Thanh. Vì thế, hắn vì nàng mà kiên quyết hủy bỏ hôn ước đã được định ra từ thuở nhỏ, bội bạc, vong ân phụ nghĩa, đây chính là bất hiếu.

Hắn vì nàng quỳ xuống bức bách lão phu nhân đồng ý từ hôn, đây chính là bất hiếu.

Dưỡng phụ nói không sai, hắn quả thật bất hiếu bất nghĩa.

Hắn chỉ muốn một mình hắn gánh chịu phần tội danh này, không muốn nữ tử mà mình yêu mến sau khi biết được chuyện mình làm sẽ mang theo áy náy.

Dương Thụ Thanh bị Tạ thế tử quát, hốc mắt đỏ lên, nàng ta âm ức cắn cắn môi, liếc nhìn hắn thật sâu, quát cường nói: "Thế tử, thực xin lỗi, ta chỉ muốn đòi lại công bằng cho chàng."

Nói xong, Dương Thụ Thanh đem tầm mắt nhìn về phía Khương Ninh Bảo duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh Định Quốc Công, cố tình xem nhẹ vị trí đứng của Khương Ninh Bảo, nàng ta đè nén hận thù đang sôi trào trong lòng, chất vấn từng từ từng chữ.

"Khương Tử tiểu thư, tất cả những chuyện này đều là trả thù của ngươi, đúng không, Tạ thế tử bỏ ngươi, lựa chọn ta, cho nên ngươi chụp cái mũ bất hiếu bất nghĩa lên người thế tử sao? Bản thân ta muốn hỏi ngươi, thế tử rốt cuộc bất hiếu bất nghĩa ở chỗ nào?"

Nàng ta vừa thốt ra câu đó, đám hộ vệ ở sau lưng thế tử đều vênh tai lên.

Kỳ thật bọn họ cũng muốn biết vì sao người luôn công bằng như Quốc Công gia lại nói thế tử bất hiếu bất nghĩa.

Khương Ninh Bảo nhàn nhạt nhìn Dương Thụ Thanh thẳng lưng, nói năng khí phách đầy lý lẽ, cảm thấy buồn cười không thôi, Tạ thế tử bất hiếu bất nghĩa, còn không phải là bởi vì nàng ta.

Nhưng lại chọn quả hồng mềm như nàng để chất vấn, đúng là buồn cười, Khương Ninh Bảo đưa tay lên vén sợi tóc xoắn bên tai, nghiêng đầu nhìn gương mặt anh tuấn nghiêng nghiêng của Định Quốc Công Tạ Hoàn, khẽ cười một tiếng.

"Dương tiểu thư, thế tử bất hiếu ở chỗ nào, sao tiểu thư không hỏi Quốc Công gia, ngươi chất vấn ta như thế là có ý gì?"

"Quốc Công gia, ngài nói có đúng không?"

Thanh âm mềm mại dịu dàng êm tai của Khương Ninh Bảo như gió xuân thổi vào mặt, nghe vào trong tai có chút thoải mái.

Dương Thụ Thanh này đúng là quá mức tự tin, có lẽ từ sau khi sống lại quá mức thuận lợi, cảm thấy bản thân đầy ưu thế, chịu không nổi chút ủy khuất, một khi ai làm nàng ta cảm thấy ủy khuất, chắc chắn sẽ đáp trả gấp trăm lần.

Tạ thế tử là một người thông minh, muốn nhận phạt để bỏ qua, che chở cho Dương Thụ Thanh.

Nhưng Dương Thụ Thanh lại nhất quyết không tha, đem mũi giáo nhắm ngay nàng, không lẽ nàng ta nghĩ rằng nàng vẫn còn thích Tạ thế tử, cố ý ở trước mặt Định Quốc Công bày kế hãm hại Tạ thế tử, mới mạnh mẽ can thiệp vào như thế.

Đúng là đồng đội ngu như heo nài.

"Vị từ hôn, quỳ xuống bức bách trưởng bối, đó chính là bất hiếu."

Định Quốc Công Tạ Hoành cau chặt đôi mày kiếm, thanh âm lạnh lẽo âm u, mang theo uy nghiêm mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nữ nhân mà con nuôi yêu mến, cô gái này vừa thấy đã biết thuộc loại người không chịu thua thiệt bất cứ ai.

Trách không được con nuôi của hắn từ trước đến nay luôn trầm ổn làm việc chu toàn, lại quý bức bách mẫu thân đồng ý từ hôn, thì ra căn do là ở trên người cô gái này.

Sát khí trên người Định Quốc Công Tạ Hoành đột nhiên ngưng đọng, mọi người lập tức cảm nhận một luồng khí thế áp bách mạnh mẽ đánh úp lại, chỉ một cái chớp mắt lại tan biến không còn dấu tích.

Dương Thụ Thanh cảm thấy lạnh người, sắc mặt trắng xanh.

Nàng ta mạnh mẽ nhớ tới chuyện gã sau vật của thế tử từng nói qua, thế tử vì làm cho lão phu nhân đồng ý từ hôn, quý bên ngoài viện của lão phu nhân một ngày một đêm, lúc đó sau khi nàng ta biết được, vừa cảm động vừa vui sướng.

Bây giờ nghĩ lại, bức bách trường bối quả thật là bất hiểu.

thì ra đầu sỏ chân chính gây nên là nàng ta.

Mồ hôi lạnh của Dương Thụ Thanh chảy ròng ròng, cắn chặt môi dưới, lập tức á khẩu không trả lời được, lời Định Quốc Công nói đều là sự thật, nàng ta muốn già mồm át lễ phải đều không được, chỉ sẽ càng thêm hồng thanh danh của nàng ta.

"Dương tiểu thư, Tạ thế tử vì một câu không muốn làm thiếp của người, quý xuống bức bách trường bối, đối với Dương tiểu thư có thể nói là tình thâm nghĩa trọng, nay Dương tiểu thư đã được như ý nguyện, chúc mừng!"

Khương Ninh Bảo cười chúc chim nhìn Dương Thụ Thanh đột nhiên biến sắc, giọng nói êm ái mở miệng, thanh âm trong trẻo, như hạt châu rơi trên bàn ngọc, những câu "không muốn làm thiếp" "Chúc mừng" tất cả mọi người có thể nghe ra và châm chọc trong đó.

Những người có mặt ở đây đều mang theo vẻ dị thường nhìn về phía Dương Thụ Thanh, đồng thời sinh ra sự thất vọng đối sự ủng hộ của Tạ thế tử.

"Thụ Thanh, đừng nhiều lời nữa, ta cam nguyện nhận phạt."

Năm mươi trượng và quý từ đường ba ngày, đã là hình phạt nhẹ nhất rồi.

Tạ thế tử khề cau mày, đôi môi mỏng mím thật chặt, không muốn vị hôn thê tiếp tục nói, nên cất tiếng ngăn cản, lúc này đây thanh âm của hắn có thêm một phần nghiêm khắc.

Dương Thụ Thanh bị giọng nói nghiêm khắc của thế tử làm tổn thương, tương giao hơn hai năm, hãchura bao giờ dùng giọng điệu nghiêm khắc như thế nói với nàng, trong lòng Dương Thụ Thanh cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng vì thế tử nên mới can thiệp vào chuyện, thế tử lại không lĩnh tình.

Dương Thụ Thanh hít một hơi thật sâu, nhưng nghĩ tới do mình làm cho thế tử phải mang tội danh bất hiểu, trong lòng nhin không được dâng lên một chút cảm động cùng áy náy, chút ảm ức đó đã tan thành mây khói, ánh mắt khi nhìn về phía Khương Ninh Bảo hiện lên một tia sáng lạnh.

"Quốc Công gia, xin hỏi ngài nói thế tử bất nghĩa, có phải liên quan đến chuyện Khương Tử tiểu thư bị từ hôn hay không?"

Dương Thụ Thanh thẳng lưng, giống như một gốc Hàn Mai ngạo nghễ đứng thẳng ở trong gió tuyết, không sợ nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy sát khí của Định Quốc Công.

Định Quốc Công Tạ Hoành lạnh nhạt nhìn vị hôn thê của con nuôi, mày kiếm cau chặt, không hề phủ nhận.

"Đúng vậy."

Dương Thụ Thanh thâm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt hiện lên một tia sắc bén, không ngờ thật sự có liên quan đến Khương Ninh Bảo, trong lòng nàng ta cười lạnh một tiếng, tầm mắt nhìn về phía Khương Ninh Bảo.

Lúc này đây, rốt cục nàng ta đã phát hiện điểm không thích hợp.

một nữ nhân yếu ớt nhu nhược như Khương Ninh Bảo lại có thể thoải mái tự nhiên đứng bên cạnh Định Quốc Công, ánh mắt Dương Thụ Thanh hơi đổi, trong lòng dâng lên một

dự cảm bất hảo.

"Quốc Công gia, việc này giao cho ta giải thích đi." Khương Ninh Bảo sóng mắt lưu chuyển, mềm mại mở miệng nói.

Định Quốc Công liếc mắt nhìn nàng, nhàn nhạt nói : " Được."

Khương Ninh Bảo khẽ cười một tiếng, trên gương mặt hiện lên vẻ tao nhã, nàng thản nhiên đưa mắt đảo qua khuôn mặt tuấn tú đột nhiên biến sắc của Tạ

thế tử, lại nhìn về phía nữ chính Dương Thư Thanh, khóe môi chậm rãi cong lên, nụ cười càng thêm xinh đẹp động lòng người.

"Dương tiểu thư muốn biết vì sao Tạ thế tử hôn lại mang tiếng bất nghĩa, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên nhân."

Lời này vừa thốt ra, những người có mặt ở chỗ này đều vênh tai lắng nghe.

Chỉ có Tạ Cảnh Dực liếc nhìn vị hôn thê trước kia một cái thật sâu, hắn phát hiện mỗi một lần nhìn đến nàng, đều sẽ làm lòng người sinh ra cảm giác kinh diễm, giống như đoá hoa vừa được gột rửa sau cơn mưa, phong nghi xuất chúng, rực rỡ chói mắt.

Hôm nay và Thanh Thư đã định thân rồi, mà nàng cũng cùng dưỡng phụ cao lớn anh tuấn đứng cạnh bên nhau, cho hắn loại cảm giác mỹ nhân xứng anh hùng.

Tạ Cảnh Dực rũ mắt.

Hắn đột nhiên phát hiện mình nhìn không rõ vị hôn thê trước đây, nàng thật lòng muốn gả cho dưỡng phụ của hắn, hay là không cam lòng, muốn gả đến phủ Định Quốc Công để trả thù hắn?

"Khương Tứ tiểu thư mời nói." Dương Thư Thanh đè nén bất an trong tim, lạnh lùng nhìn nàng.

"Dương tiểu thư, hôm nay ta ở đây kể lại nguyên nhân do đâu mà có mối hôn ước với Tạ thế tử, để cho mọi người công bình phân xử." Khương Ninh Bảo không nhanh không chậm mở miệng, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người có mặt ở đây, trong mắt lóe qua một tia sáng.

Có Định Quốc Công làm chứng, Tạ Cảnh Dực không dám phủ nhận.

Khương Ninh Bảo nàng cũng không phải là trái hồng mềm, mặc cho người tùy ý nắn bóp.

Dương Thư Thanh cho nàng cơ hội tốt như vậy, Khương Ninh Bảo đương nhiên sẽ không bỏ qua.

"Vào năm ta ba tuổi, sau khi mẹ ta lên chùa dâng hương xong, trên đường về cứu được phu nhân chi thứ hai của Tạ gia và Tạ thế tử sáu tuổi gặp phải bọn cướp. Tạ nhị phu nhân cảm kích ân cứu mạng của mẹ ta, lúc ấy liền đưa ra lời kết thân, mẹ ta thấy Tạ thế tử trí tuệ, liền đồng ý cuộc hôn nhân này, trao đổi thiệp canh, viết xuống hôn thư công chứng."

Khương Ninh Bảo lời ít mà ý nhiều đem nguyên nhân kết thân năm đó nói hết ra.

Giọng nói của nàng cực kì bình tĩnh, không hề phập phồng, giống như đang kể về câu chuyện của người khác, lại xúc động tiếng lòng của tất cả mọi người có mặt ở nơi đây, bọn họ không ngờ mối hôn sự của thế tử và Khương Tứ tiểu thư lại còn có nguyên nhân khác như thế.

Định Quốc Công cũng không hề đổ oan cho thế tử, vị thế tử luôn quang minh chính đại từ trước đến nay quả thật bất hiếu bất nghĩa.

Đưa ra lời kết thân là Tạ gia, huỷ hôn cũng là Tạ thế tử.

Khương Tứ tiểu thư cực kì vô tội.

"Khương Tứ tiểu thư, đây chẳng qua chỉ là lời nói một phía của ngươi, ai biết thiệt hay giả?" Lòng bàn tay của Dương Thư Thanh không ngừng đồ mò hỏi lạnh, mặt trầm như nước, cười lạnh một tiếng.

Khương Ninh Bảo cười cười, không hổ là nữ chính của loại truyện trọng sinh báo thù, tâm lí quả nhiên mạnh mẽ, ánh mắt dò về phía nam chính Tạ Cảnh Dực, thân nhiên nói: "Là thật hay giả, không bằng Dương tiểu thư hỏi Tạ thế tử thử xem?"

"Lời Khương Tứ tiểu thư nói đều là thật."

một thanh âm trầm thấp lãnh đạm vang lên, Tạ Cảnh Dực biết mình thừa nhận chuyện này thì thanh danh sẽ xuống dốc không phanh, nhưng sự thật chính là sự thật, không còn cơ hội cho hắn lật ngược phải trái, thị phi đúng sai.

Máu trên mặt Dương Thư Thanh gần như biến mất không còn, trên gương mặt thanh nhã tú lệ tràn đầy kinh ngạc cùng không dám tin, hiển nhiên khó có thể chấp nhận kết quả này, bước chân không khỏi lui về sau một bước.

"không, ta không tin."

Dương Thư Thanh lúc này rốt cục tỉnh ngộ lại, nàng ta đã rơi vào bẫy do Khương Ninh Bảo bày ra.

Giỏi cho chiều một mũi tên trúng hai con nhạn.

Thanh danh của hôn phu nàng ta, thanh danh của nàng ta đều bị huỷ bởi cô gái này, tất cả đều mất sạch.

Khương Ninh Bảo mỉm cười, giọng điệu vô cùng dịu dàng: "Dương tiểu thư, Tạ thế tử vì ngươi mà mang tội danh bất hiếu bất nghĩa, phản tình nghĩa này thật sự đã làm ai ai cũng hâm mộ và cảm động."

"Dương tiểu thư, ta tin tưởng người nhất định sẽ không cô phụ tấm chân tình này của Tạ thế tử, dù sao người cũng từng nói với ta, Tạ thế tử là nhân tài kiệt xuất trong đám người, quý nữ thăm yêu hán nhiều không kể xiết, người cũng không ngoại lệ."

"Nay, Dương tiểu thư đã được như ý nguyện, ta ở đây chúc các người trăm năm hảo hợp."

trên gương mặt của Khương Ninh Bảo từ đầu đến cuối vẫn luôn mỉm cười, hoàn toàn không hề thương tâm hay không cam lòng chút nào, còn chúc phúc bọn họ từ tận đáy lòng, độ lượng khí phách như thế làm người ta không khỏi ngước mắt mà nhìn.

Định Quốc Công Tạ Hoành đứng bên cạnh liếc mắt nhìn tiểu cô nương nhà mình, trên gương mặt lạnh lẽo như điêu khắc mềm mại đi vài phần.

Tiểu cô nương thật rộng lượng.

Lại không biết trong lòng của Khương Ninh Bảo đang âm thầm tiếc rẻ không thể tuôn ra tin tức Dương Thụ Thanh và Tạ Cảnh Dực đã âm thầm qua lại hơn hai năm, nếu không sẽ bị Dương Thụ Thanh bị cản ngược lại một cái, về sau có cơ hội thì tiếp tục tuôn ra ngoài cũng không muộn, ăn một lần cũng không ngại ngay được, tin nóng hôm nay cũng đủ cho thanh danh của Tạ Cảnh Dực xuống dốc không phanh.

Là vị hôn thê của Tạ Cảnh Dực, Dương Thụ Thanh cũng không tốt gì hơn.

Cổ đại xã hội nam quyền, mọi người đã quen đem phần lớn sai lầm đổ đổ hết lên người nữ nhân, nhưng làm nữ chính Dương Thụ Thanh cũng không hề vô tội, tất cả những chuyện này đều do nàng ta gây nên.

sự trọng sinh của nàng ta không biết đã cải biến vận mệnh của biết bao nhiêu người.

Trong lòng Khương Ninh Bảo cực kì thống khoái, trong đôi mắt đen nhánh có tia sáng lấp lánh trong đó.

Mặt Dương Thụ Thanh tái như màu đất, sống lưng lạnh toát, nàng ta nhìn thoáng qua Khương Ninh Bảo đang cười ôn nhu cách đó không xa, rõ ràng dưới ánh mặt trời chói chang, nhưng nàng ta lại rét run, cả người không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hộ tống về phủ Trường Ninh Bá và mưu kế nhỏ đi đường vòng

Lúc này, Tạ lão phu nhân hai bên thái dương bạc trắng đang ngồi kiệu do mấy gia nhân cường tráng khiêng đến đây, hiển nhiên chuyện xảy ở trước cửa phủ Định Quốc Công, có hạ nhân vào thông báo cho Tạ lão phu nhân.

Mọi người liền vội vàng hành lễ.

"Thỉnh an lão phu nhân."

Tạ lão phu nhân mỉm cười gật đầu, nhìn lướt qua những người có mặt ở đây, nhìn cháu trai đang quỳ dưới đất, và nữ nhân xinh đẹp bên cạnh hắn, bà khẽ cau mày nói: "Sao lại quỳ trước công lớn thế này, tất cả đứng lên, có chuyện gì thì vào phủ nói sau."

Mọi người đồng loạt đứng dậy.

Dương Thụ Thanh vừa nhìn thấy Tạ lão phu nhân, trong mắt nàng ta lập tức rạng rỡ như ánh rạng đông, nghĩ đến khi mình quay về sẽ mang theo đường sinh tử, loại đường sinh tử trân quý nhất, sản xuất phức tạp nhất, dùng nhiều được liệu trân quý.

hiện tại ở Thượng Vân tử phường vẫn còn chưa bán.

Trong đầu nàng ta toát ra một ý niệm, lúc Định Quốc Công tuổi còn trẻ đã lên chiến trường, nội thương trên người dám chắc không ít, nếu nàng dâng rượu đường sinh lên, Tạ lão phu nhân nhất định sẽ tôn trọng nàng thêm vài phần.

Chỉ cần Tạ lão phu nhân nói giúp cho thế tử, tội danh bất hiếu mẹ thế tử đang mang nhất định có thể rửa sạch.

Về phần bất nghĩa...

Đáy mắt Dương Thụ Thanh xẹt qua một tia tàn nhẫn, trong lòng đã có đối sách.

Lúc này, Tạ lão phu nhân đang ngồi ngay ngắn trên kiệu, bà nhìn về hướng Khương Ninh Bảo, nở nụ cười từ ái, sau đó trừng mắt nhìn đứa con trai không biết phong tình của mình: "A Hành, sao con còn chưa đưa nha đầu Ninh Bảo về phủ?"

Bà vừa nói xong thì sắc mặt Dương Thụ Thanh đột biến.

Nàng ta tưởng rằng Khương Ninh Bảo cũng vừa mới đến phủ Định Quốc Công giống như nàng ta, không ngờ đối phương đã gặp qua Tà lão phu nhân rồi, nhìn thấy trong đôi mắt hiền lành của Tà lão phu nhân hiền lành lộ ra vẻ yêu thích, trái tim mạnh mẽ trầm xuống, trong mắt âm thầm hiện lên vẻ lo lắng.

trên khuôn mặt tuấn tú thanh nhã của Tà Cảnh Dực hiện lên một chút kinh ngạc lạ thường.

Tổ mẫu dường như rất thích Khương Tử tiểu thư.

"Lão phu nhân, ngài đừng nóng giận, Quốc Công gia có việc nên trì hoãn một chút." Khương Ninh Bảo liếc mắt nhìn gương mặt anh tuấn của Định Quốc Công, cười tủm tỉm nói giúp Định Quốc Công.

Tà lão phu nhân cười mắng một tiếng: "Nha đầu nguoi thật là."

Trong giọng nói vô cùng thân thiết làm cho tất cả mọi người ở chỗ này đều nghe được, trong lòng lạnh lẽo, sôi nổi trộm liếc nhìn Khương Tử tiểu thư, không nghĩ tới vị Khương Tử tiểu thư nhỏ bé, xinh đẹp dịu dàng như thế lại được Tà lão phu nhân yêu thích đến vậy.

"A Hành, sắc trời cũng không còn sớm, mau đưa nha đầu Ninh Bảo về phủ." Tà lão phu nhân lên tiếng thúc giục.

Định Quốc Công Tà Hoành sững lại, nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt sáng rỡ của tiểu cô nương nhân nhật nói.

"Ta đưa nguoi về."

"Được!"

trên môi Khương Ninh Bảo nở nụ cười sáng lạn, khẽ nhún người thi lễ với Tà lão phu nhân, bước đi về hướng xe ngựa đang đậu cách đó không xa, nàng vừa bước đi, Xuân Hi đang ôm trái trứng sức tinh xảo vội vàng chạy tới, đỡ tiểu thư lên xe ngựa, sau đó kéo màn xe lại.

Ngăn cản tầm mắt của Tà thế tử cùng Dương Thụ Thanh đồng loạt quăng tới.

một thân vệ mặc hắc y dắt con ngựa của Định Quốc Công đến.

"Triệu quân gia, chuyện phạt trọng, cần phải chấp hành."

Định Quốc Công Tà Hoành nhân nhật phân phó Triệu quân gia, lại hơi nghiêng người hành lễ với Tà lão phu nhân ở đằng xa mới xoay người lên ngựa. trên người mặc chiếc trường bào màu tím đậm màu, hắt ngời trên lưng tuần mã, kéo dây cương, trên cổ tay lơ đãng lộ ra một chuỗi Phật châu bằng gỗ tử đàn, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người hắt làm hắt càng trở nên cao to anh tuấn hơn.

Khương Ninh Bảo vén rèm xe lên, thò đầu ra nhìn Định Quốc Công anh tuấn bất phàm từ xa xa, nụ cười toả nắng vẩy tay với hắt, sau đó phân phó xa phu một tiếng, xe ngựa chậm rãi đi trước.

Định Quốc Công Tà Hoành giục ngựa đi theo, phía sau còn một tiểu đội thân vệ hắc y tự mình hộ tống.

"Thế tử gia, Dương tiểu thư, mời vào phủ."

Triệu quân gia thấy xe ngựa của Khương Tử tiểu thư cùng Quốc Công gia đi xa, thu hồi tầm mắt nhìn về phía Tà thế tử, cung kính mở miệng.

Tà Cảnh Dực thần nhiên gật đầu, dáng người cao ngất thon dài, thanh âm vẫn thanh nhã lãnh đạm như trước nhưng lại trầm thấp tới cực điểm.

"Triệu quân gia, sao Khương Tử tiểu thư lại ở chỗ này?"

Bên cạnh, Dương Thụ Thanh rũ mắt xuống, vẻ lạnh lùng trong mắt lập tức hiện lên.

Triệu quân gia dò xét nhìn Tà lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở trong kiệu phía trước, cười híp mắt trả lời.

"Là lão phu nhân mời."

"Thế tử gia, nói cho ngài một tin cực vui này, Khương Tử tiểu thư và Quốc Công gia dưới sự chứng kiến của lão phu nhân đã định ra việc hôn nhân, chỉ đợi ngày chính thức hạ sinh lễ, thỉnh thế tử gia về sau xin hãy giữ một khoảng cách với Khương Tử tiểu thư, Khương Tử tiểu thư sẽ là trưởng bối của ngài, là Quốc Công phu nhân tương lai."

Triệu quân gia vừa nói xong, giống như tiếng sấm nổ giữa trời trong vắt, nổ ầm ầm bên tai Dương Thụ Thanh.

Quốc Công phu nhân tương lai?

Sống lại một kiếp, thân phận của Khương Ninh Bảo thân phận lại vẫn là Quốc Công phu nhân.

Chẳng lẽ số mệnh của Khương Ninh Bảo nhất định phải là Quốc Công phu nhân sao?

Dương Thụ Thanh siết chặt nắm đấm trong ống tay áo, đôi mắt tràn đầy âm hiểm, làm sao có thể, Khương Ninh Bảo làm sao có thể gả cho Định Quốc Công... Quốc Công phu nhân tương lai nên là nàng ta mới đúng.

Vừa nghĩ tới Khương Ninh Bảo ngồi trên đầu mình, dùng thân phận mẹ chồng khó dễ mình, trả thù mình... Mà mình lại còn phải tất cung tất kính ở trước mặt nàng...

Ngoài mặt thì Dương Thụ Thanh không hề biểu hiện điều gì, nhưng trong lòng lại không rét mà run.

Nàng ta không thể ngồi chờ chết.

Dương Thụ Thanh bình ổn những suy nghĩ lung tung kia, mỉm cười, đáy mắt lại không hề có ý cười.

"Khương Tứ tiểu thư có thể được gả cho Định Quốc Công như ý nguyện, thật sự là một chuyện đáng giá vui mừng."

"Dương tiểu thư nói rất đúng, Quốc Công gia rất cực có thể lấy vợ sinh con, lão phu nhân cao hứng không thôi, còn cố ý tặng thêm tiền tiêu vật hàng tháng cho người trong phủ nữa." Triệu quân gia cười híp mắt tiếp lời.

Ông thật thật sự mừng rỡ.

Chỉ cần Khương Tứ tiểu thư sinh ra con nối dòng cho Quốc Công gia, về sau phủ Định Quốc Công chắc chắn sẽ do con trai trưởng của Quốc Công gia kế thừa, sẽ không rơi vào trong tay người ngoài.

Chi thứ hai của Tạ gia mấy năm gần đây quá mức ngang ngược tàn nhẫn.

Lấy vợ sinh con...

Dương Thụ Thanh giật mình kinh hãi, đáy mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, nếu Khương Ninh Bảo thật sự sinh ra con nối dòng cho Quốc Công gia, vậy... Vậy còn thể từ phải làm sao?

Điều đáng mừng duy nhất chính là không có ai biết được Định Quốc Công chỉ còn sống được hai năm nữa, chỉ cần trong hai năm này, Khương Ninh Bảo không thể mang thai con nối dòng của Định Quốc Công... không, có lẽ còn có biện pháp tàn nhẫn hơn.

Ngăn cản Khương Ninh Bảo gả vào Định Quốc Công phủ.

Dương Thụ Thanh sau khi có đối sách, cả người nhẹ nhõm, trên gương mặt thanh nhã tú lệ lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Triệu quân gia nhìn nàng ta một cái thật sâu.

Tạ Cảnh Dục cứng đờ cả người, đôi môi mỏng mím lại thành một đường.

Có lẽ khi nhìn đến vị hôn thê trước của hắn cười tủm tỉm đứng ở bên cạnh đường phụ ban này thì trong lòng hắn sớm đã có dự cảm, nay dự cảm trở thành sự thật, Tạ thể từ cũng không thấy bất ngờ.

Hắn không khỏi nhớ tới mấy ngày trước, vị hôn thê trước từng ở cửa nhà môn, nói ra lời nói kinh người trước mặt mọi người.

"Ta cảm thấy làm mẹ của vị hôn phu trước thì thích hợp hơn."

Nay, nàng thật sự sắp gả cho đường phụ, làm... Trường bối của hắn, không duyên không cớ lại thấy đi một bối phận, chẳng biết tại sao trong lòng Tạ Cảnh Dục dâng lên chút phức tạp khó nói.

"Ta đã biết."

Tạ thể từ nhàn nhạt nói xong, quay đầu nhìn về hướng vị hôn thê Dương Thụ Thanh của hắn, Dương Thụ Thanh nở nụ cười rực rỡ với hắn, cùng hắn song song bước vào Định Quốc Công phủ.

Triệu quân gia cười híp mắt đi theo.

Đại môn sơn đỏ của Định Quốc Công, ầm một tiếng đóng chặt lại. Dương Thụ Thanh quay đầu liếc mắt nhìn đại môn đang đóng chặt sau đó liếc nhìn về hướng Tạ lão phu nhân đang ngồi trên kiệu, hít một hơi thật sâu, thừa dịp Quốc Công gia không ở trong phủ, nàng ta quyết định cầu tình.

Hôm nay là ngày mà nàng ta và Tạ thể từ đính hôn, tuyệt đối không thể đổ máu.

Dù hoãn lại một ngày cũng được.

...

Quay về phủ lần này là do chính Định Quốc Công Tạ Hoành, Khương Ninh Bảo muốn chơi đùa một chút, không đi đường tắt, cố ý bảo xa phu đi con đường xa nhất.

"Tiểu thư, chúng ta đi một vòng lớn như vậy có ổn không? Có phải huyên hoabg quá hay không?"

trên xe ngựa, Xuân Hi không yên bất an mở miệng, chỉ cần nghĩ tới tiểu thư vì kéo dài thời gian quay về phủ, nên cố ý chọn đi xuyên qua con đường phồn hoa nhất kinh thành này thì nàng cảm thấy rung mình.

Định Quốc Công nhất định sẽ nhìn ra.

Khương Ninh Bảo khẽ bật cười, đưa tay lên vén vén tóc, "Xuân Hi, em lo lắng cái gì?"

Xuân Hi gần như sắp khóc.

"Tiểu thư, nô tỳ có thể không lo lắng sao, chẳng may Quốc Công gia tức giận..."

Khương Ninh Bảo phì cười.

"Xuân Hi, em cứ thả lỏng đi đừng nghĩ nhiều, Quốc Công gia sẽ không tức giận, dám chắc ngài ấy đã sớm nhìn ra ý định muốn tuyên thệ chủ quyền của ta rồi, nói không chừng còn đang thầm vui trộm trong lòng đấy chứ."

Tuyên thệ chủ quyền...

Cách xe ngựa tương đối gần, Định Quốc Công Tạ Hoành vừa vặn nghe trọn những lời nói mà hai chủ tớ thì thầm trong xe ngựa, ánh mắt chợt thoáng lên tia dao động khó thể nhìn thấy.

Vui trộm...

Các thân vệ hắc y bảo vệ xe ngựa giật giật khoé miệng, Khương Tứ tiểu thư có chắc là đang nói chủ nhân lạnh như băng của bọn họ không?

Lúc này, đang là thời điểm náo nhiệt nhất của quán trà hay tửu điểm, đại đa số đều đang đàm luận chuyện thể tử của Định Quốc Công đến phủ An Viễn Hầu để cầu hôn, lại không ngừng đồng tình cho Khương Tứ tiểu thư.

Lúc này, có người nhìn thấy Định Quốc Công Tạ Hoành cả người tản ra khí thế sắc bén uy nghiêm, làm người ta nhượng bộ lui binh đang dẫn theo một đoàn thân vệ mặc hắc y hộ tống một chiếc xe ngựa bình thường không có gì đặc biệt, kích động kinh hô một tiếng, tiếng đàm luận ồn ào trở nên vắng ngắt, ai cũng đều đang tò mò người trong xe ngựa là ai.

Khương Ninh Bảo thừa dịp ở ngã tư đường nơi mà đám người đang vây xem nhiều nhất thì cố ý vén rèm màn xe lên, lộ ra nửa gương mặt xinh đẹp dịu dàng tinh xảo, làm người ta chú ý nhất là cánh tay vén màn kia hơn.

Cổ tay trắng nõn mịn màng, đeo một chiếc vòng tay hồng ngọc, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, mơ hồ có tia sáng đỏ lấp lánh.

"Là một vị quý nữ."

Người nhanh mắt lập tức nhìn thấy ngay hình ảnh đó lập tức kinh hô thành tiếng, Định Quốc Công tự mình hộ tống một vị quý nữ, rốt cuộc vị quý nữ này có thân phận như thế nào, tất cả những người có mặt trong tửu lâu, trà lâu trên đường hôm nay đều bùng nổ.

Ai chẳng biết Định Quốc Công là hung khí hình người (*), là độc quy tể (**) mà nữ nhân tránh còn không kịp.

(Ý nói bản thân Tạ Hành đã là vũ khí giết người có bộ dáng con người)

(Độc quy tể: người đàn ông đầy độc, không phải người trong mộng của các quý nữ, trái ngược với Kim quy tể, người đàn ông đầy vàng là người chồng trong mơ của các quý nữ)

Bọn họ lại có thể nhìn thấy tinh cảnh Định Quốc Công tự mình hộ tống một vị quý nữ, mọi người rốt cuộc không còn tâm trí để bàn tán câu chuyện về Tạ thể tử cùng Dương đại tiểu thư nữa, tất cả đều rướn cổ lên, dụi dụi mắt, muốn nhìn rõ xem quý nữ trong xe ngựa rốt cuộc là vị nào.

Có người lặng lẽ bám theo sau xe ngựa để xem náo nhiệt.

Bị nhiều người vây xem từ xa, gương mặt anh tuấn lạnh như đá của Định Quốc Công Tạ Hoành không hề có một chút dao động, chỉ khi nghĩ về câu tuyên thệ chủ quyền của tiểu cô nương vừa mới nói thì mới xuất hiện chút khác thường.

Nghênh ngang rêu rao suốt quãng đường.

Những người theo đuôi xe ngựa cũng càng lúc càng nhiều.

Thẳng đến khi thân vệ hắc y hộ tống xe ngựa dừng lại trước cửa phủ Trường Ninh Bá, làm những người ở phía sau ngỡ ra như phỗng, chấn kinh đến mức thật lâu thật lâu sau vẫn không thể mở miệng nói thành lời.

Ai có thể nói cho bọn họ biết, thân phận của vị quý nữ này lại chính là tiểu thư của Trường Ninh Bá phủ...

Bọn họ không hèn mà cùng nghĩ tới Khương Tứ tiểu thư.

Đây đúng thật là một tin tức chấn động.

Hạ nhân giữ cửa của Trường Ninh Bá phủ khi nhìn thấy chiếc xe ngựa quen thuộc thì cả kinh tròn mắt há hốc mồm, cả đám rùng mình không dám tin, Định Quốc Công lại đích thân mang theo thân vệ hắc y hộ tống Tứ tiểu thư về phủ...

Lúc này, trên xe ngựa có tỷ nữ xinh xắn bước xuống, đặt chiếc ghế nhỏ xuống, ngay sau đó là một đáng người mặc váy xanh biếc xuất hiện, dưới sự nâng đỡ của tỷ nữ, dầm lên ghế bước xuống xe ngựa.

Nữ tử ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc chiếc váy dài màu xanh thêu hoa lan trắng, xinh xắn đứng bên cạnh chiếc xe ngựa, xinh đẹp dịu dàng, mái tóc đen bóng như ngọc, phong thái động lòng người.

"Là Khương Tứ tiểu thư!"

Người từng gặp qua dung mạo của Khương Ninh Bảo kinh hô thành tiếng, đến lúc này thì tất cả mọi người đều biết được quý nữ được Định Quốc Công hộ tống về phủ thật sự là Khương Tứ tiểu thư, đám người đằng xa cũng không ngừng ồ lên.

"Tứ tiểu thư, ngài đã trở lại." Hạ nhân giữ cửa của Trường Ninh Bá phủ là người có ánh mắt, ngay khi vừa nhìn thấy Khương Ninh Bảo xuống xe ngựa, vội vàng cung kính bước lên khom người hành lễ.

Khương Ninh Bảo thần nhiên gật đầu, quay đầu nhìn nam nhân mặc trường bào màu tím đậm ngồi trên tuấn mã cách đó không xa, đáy mắt xẹt qua vẻ giảo hoạt, từ ống tay áo lấy kinh Phật ra lần nữa, giờ giờ lên, hướng hất lộ ra một nụ cười nghịch ngợm, thanh âm uyển chuyển dễ nghe.

"Quốc Công gia, cảm ơn kinh Phật ngài đã tặng, ta rất thích."

"Còn nữa, bữa trưa hôm nay rất ngon."

Hàng mày của Định Quốc Công Tạ Hoành khẽ nhúc nhích.

hắn phát hiện tiểu cô nương này lớn gan, còn rất giảo hoạt, trong lòng mơ hồ xuất hiện một cảm giác là lạ, chờ khi mẩu thân vào cung thỉnh hôn, thì những tháng ngày bình thản vắng lặng của hắn sẽ một đi không trở lại.

Nhưng lạ là, hắn lại có chút chờ mong.

Các thân vệ hắc y nhao nhao liếc trộm khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng của chủ nhân, lại nhìn sang khuôn mặt tươi cười ôn nhu rực rỡ của Khương Tứ tiểu thư thầm nghĩ, Khương Tứ tiểu thư thật sự là... thật sự là hắn không thể chiêu cáo thiên hạ rằng quan hệ giữa nàng và Quốc Công gia thân thiết đến mức độ nào.

Xuân Hi tròn to đôi mắt, nàng phát hiện từ khi tiểu thư bị Tạ thế tử từ hôn, giống như vừa phá vỡ lớp gông xiềng, cả người trở nên xinh đẹp, bạo dạn và sống động hẳn.

không biết khi Tam thiếu gia trở về, nhìn thấy tiểu thư như thế này, có thể đã giật mình hay không.

thật ra trong lòng của Xuân Hi lại thích dáng vẻ như thế này của tiểu thư hơn.

Định Quốc Công Tạ Hoành phát hiện ánh mắt của những người chung quanh đều bám dính lên người tiểu cô nương, hàng mày kiếm sắc bén khẽ cau lại, một lực lượng áp bức khổng lồ đột nhiên phun trào.

Đám người vây xem tất cả đều bị lực lượng áp bức bức người này làm hoảng sợ đến mức vội vã thu lại tầm mắt, sắc mặt trắng bệch, chân mềm nhũn phát run, hận không thể nhanh chóng chạy trốn.

thật đáng sợ!

"Bên ngoài không an toàn, đi vào nhà trước."

Định Quốc Công Tạ Hành thu lại sát khí trên người, âm thanh trầm thấp lạnh như băng, không hề cảm nhận được một tia ấm áp, nhưng đám người chung quanh dù bị hù dọa vẫn có thể nghe ra sự quan tâm trong lời nói đó.

"Đa tạ Quốc Công gia quan tâm, cảm ơn Quốc Công gia đã tiễn suốt đoạn đường."

Đôi mắt đẹp rực rỡ chói lọi như ánh sao của Khương Ninh Bảo, nàng lại giờ giờ kinh Phật trong tay lên, cười tủm tỉm nhún người thi lễ, ưu nhã xoáy người bước từng bước nhỏ đi vào phủ.

Hạ nhân giữ cửa vẫn còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Tứ tiểu thư đã sớm mang theo tỳ nữ Xuân Hi đi xa.

Định Quốc Công Tạ Hoành liếc mắt nhìn theo bóng dáng yếu điệu xinh xắn của tiểu cô nương, hai mắt tràn ngập sát khí nổi lên một tia dao động, mặt không biểu tình giục ngựa dẫn đầu đội thân vệ hắc y rời đi, xe phu cũng giờ rời ngựa giục ngựa rời theo.

Đám người bên ngoài vẫn còn chưa chịu tan đi, tốp ba tốp năm nghị luận.

"Khí thế trên người Định Quốc Công thật đáng sợ, ta sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh ướt người luôn."

"Còn ta thì sợ đến mức mềm cả chân."

"Ta sợ tới mức chân đều mềm nhũn."

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào, hôm nay không phải ngày định thân của Tạ thế tử và Dương đại tiểu thư sao, Định Quốc Công đưa kinh Phật cho Khương Tứ tiểu thư là ý gì?"

"Tín vật đính ước chăng?"

Mọi người lập tức im bật, đồng loạt đưa mắt nhìn về phía người đang nói, người nọ rút cổ một cái, có chút sợ hãi lui về phía sau một bước: "Các ngời nhìn ta làm gì?"

"Ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có người lại đưa kinh Phật làm tín vật đính ước."

"Ta cũng chưa từng nghe qua."

"Kinh Phật không phải trọng điểm, các người đừng quên Khương Tứ tiểu thư còn nói bữa trưa hôm nay rất ngon, xem ra đãi ngộ của Khương Tứ tiểu thư ở phủ Định Quốc Công rất tốt."

"Còn nữa, Khương Tứ tiểu thư hình như không sợ Định Quốc Công, Định Quốc Công dường như cũng đối xử với Khương Tứ tiểu thư rất khác thường, cái này có phải cho chúng ta thấy khả năng Khương Tứ tiểu thư gả cho Định Quốc Công là rất lớn không?"

"Nghe ngời vừa nói như vậy, ta đột nhiên có chút mong đợi."

"Ha ha, ta cũng chờ mong, vị hôn thê trước biến thành đường mẩu, tự dung lại cao hơn một bối phận, ta thực sự muốn xem phản ứng của Tạ thế tử là như thế nào."

"Nếu quả thật là như vậy, Khương Tứ tiểu thư và Dương đại tiểu thư chẳng phải sẽ trở thành mẹ chồng nàng dâu sao?"

"Ha ha!"

"Lần này có trò hay để xem rồi."

"Ta thì chỉ muốn biết phản ứng của Tạ thế tử."

"..."

Hạ nhân của Trường Ninh Bá phủ cứ thế nghe đám người bàn tán ầm ĩ bên ngoài đại môn, cảm thấy hốt hoảng, nếu Tứ tiểu thư thật sự gả cho Định Quốc Công, trong phủ sợ là sẽ lật trời.

Là hạ nhân của đại phu nhân, trong hai hạ nhân giữ có một người là thân thích Dương má má tâm phúc của đại phu nhân, tin tức linh thông, đều biết đại phu nhân đã định một mối hôn sự cho vị Tứ tiểu thư này rồi nên không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Phiền phức lớn rồi.

Chuyện phát sinh bên ngoài cửa phủ, Khương lão phu nhân là người nhận được hạ nhân bẩm báo trước tiên, không nghĩ tới Tứ tiểu thư mà bà không vừa ý tí nào lại thậm chí có bức tạo hoá thể này.

Khương lão phu nhân cảm lấy tách trà nhấp một ngụm, mắt lóe lên tia sáng.

"Hong Hạnh, cho gọi Tứ tiểu thư đến Thọ Kim đường một chuyến."

Khương Ninh Bảo tâm tình rất tốt quay về sân viện của mình, không hề để ý đến ánh mắt của đám hạ nhân trong phủ, ai ngờ trên đường lại gặp tỳ nữ tâm phúc của Khương lão phu nhân là Hong Hạnh đang đến tìm nàng, nàng ấy cung kính hành lễ với Khương Ninh Bảo: "Tứ tiểu thư, lão phu nhân muốn gặp ngài."

Đôi mắt Khương Ninh Bảo lóe lên, mỉm cười gật đầu: "Ta qua ngay."

đi theo tỷ nữ Hồng Hạnh đến Thọ Kim đường, đem Xuân Hi lưu ở bên ngoài, Khương Ninh Bảo một mình bước vào đại sảnh, liền thấy Khương lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở cao đường, đại phu nhân Trương thị ngồi ở phía dưới, bên cạnh còn có ba tỷ nữ trong veo như nước hầu hạ ở một bên.

Khương Ninh Bảo bước nhẹ đến, cười nhẹ nghiêng người hành lễ: "Cháu gái thỉnh an tổ mẫu." Sau đó quay sang thỉnh đại phu nhân Trương thị với sắc mặt không được tốt lắm.

Lễ nghi quy củ làm cho người ta không thể bắt bẻ chỗ nào.

Khương lão phu nhân nhìn thật sâu vào Tứ nha đầu đang cười vui vẻ bên dưới, trước kia cháu gái này luôn mang dáng vẻ ngoan ngoãn, nhu nhược yếu ớt. Mỗi lần lão phu nhân nhìn thấy bộ dáng này của nàng, vẫn luôn cảm thấy phản cảm cùng không vui.

Hôm nay Tứ nha đầu lại giống như khối ngọc đã được tạc hình tỉ mỉ, toát ra tia sáng tạo nên rực rỡ chỉ riêng nàng mới có. Khí chất toàn thân này tuyệt đối không thể luyện thành hay thay đổi một sớm một chiều được, xem ra Tứ nha đầu này vẫn luôn ẩn dấu.

"Tứ nha đầu, nghe nói Định Quốc Công hộ tống người quay về phủ, có thật không?" Khương lão phu nhân cầm tách trà lên nhấp một miếng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú mặt Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo mỉm cười, không nhanh không chậm trả lời: "Thưa tổ mẫu, thật sự có việc này."

"Tứ nha đầu, tại sao Định Quốc Công lại hộ tống người về phủ?" Trong mắt Khương lão phu nhân lập tức sáng hơn, buông tách trà trong tay xuống, tiếp tục hỏi thăm.

Khương Ninh Bảo cười nhẹ trả lời: "Tạ lão phu nhân bảo Quốc Công gia đưa cháu gái về phủ."

Khương lão phu nhân vừa nghe, ánh mắt càng thêm ái ngại, ánh mắt chuyển dời đến kinh Phật trong tay nàng, dừng một chút, nghe hạ nhân bẩm báo nói Định Quốc Công tặng Tứ nha đầu một quyển kinh Phật, chẳng lẽ chính là quyển trong tay nàng?

"Kinh Phật này là Định Quốc Công tặng?"

Khương Ninh Bảo cúi đầu nhìn thoáng qua kinh Phật trong tay, cọ nhẹ một chút, ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt ngây thơ nhìn về hướng lão phu nhân, gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Tứ nha đầu, tại sao Định Quốc Công lại tặng cho người kinh Phật, không lẽ là những lời người nói mấy hôm trước đã chọc giận Định Quốc Công?" Vẫn liên tục không mở miệng, đại bá nương Trương thị rốt cuộc đợi được cơ hội đề lên tiếng, mắt bà ta nhìn chăm chú kinh Phật trong tay Khương Ninh Bảo không chớp, giọng điệu mang theo khí thế bức người.

Khương Ninh Bảo lại trầm nghĩ trong lòng, đến rồi.

Nữ nhân ở hậu viện am hiểu nhất là dùng kinh Phật làm bề.

Mặt Khương lão phu nhân hơi trầm xuống, hiển nhiên cũng nghĩ đến việc tặng kinh Phật như thế này có khi nào có hàm nghĩa khác mà bà không biết hay không, chẳng may hiểu sai thì... Xem ra vẫn nên cẩn thận hỏi một phen nữa.

"Tứ nha đầu, chuyện kinh Phật bỏ qua một bên trước đi, người nói chuyện ở phủ Định Quốc Công cho tổ mẫu nghe trước đi."

Khương Ninh Bảo đưa mắt nhìn đại bá nương, bình tĩnh kể từ chuyện mình gặp phải Định Quốc Công phủ rồi đến chuyện nàng gặp phải ở đại môn phủ Định Quốc Công, không nhanh không chậm đem chuyện hôm nay kể rất rành mạch.

Đồng thời che giấu chuyện được tâu.

Trong đại sảnh hoàn toàn lặng ngắt như tờ.

Trong mắt Khương lão phu nhân tràn đầy kinh hãi, hiển nhiên không thể ngờ Tứ nha đầu này lại có thể đến gần Định Quốc Công mà không bị ảnh hưởng, đây chính là cơ hội cho Trương Ninh Bá phủ vùng lên.

"Tứ nha đầu, người thật sự có thể tới gần Định Quốc Công?" Khương lão phu nhân không kiềm được, xác nhận lại thêm một lần.

Khương Ninh Bảo hào phóng gật đầu thừa nhận: "Vâng ạ."

Việc này không thể che giấu, bởi ngày mai Tạ lão phu nhân sẽ đến Thanh Thủy tự để lựa chọn ngày lành, sau đó sẽ vào cung thỉnh chỉ từ hôn, nói không chừng chỉ là chuyện trong vài ngày tới.

Sắc mặt Trương thị âm trầm, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi thăm hặn, không ngờ cũng có ngày bà ta nhìn nhầm. Vốn tưởng rằng đây là một con cừu nhỏ, muốn nắn muốn bóp sao cũng tùy ý, ai ngờ lại là một khối xương khó gặm.

Nay lại còn leo lên Định Quốc Công.

Đáng giận!

Vừa nghĩ tới đồng của hồi môn dày cộm trong tay Tứ nha đầu sắp sửa bay mất, trong lòng Trương thị nôn nóng không thôi, thầm cắn răng, xem ra không thể đợi được nữa. Bà ta cũng không tin, một tàn hoa bại liễu còn có thể gả đến phủ Định Quốc Công.

"thì ra đây là kinh Phật mà Định Quốc Công tự tay sao chép, Tứ nha đầu, có thể cho Đại bá mẫu mượn xem thử hay không?" Trương thị hít một hơi thật sâu, sau tỉnh táo lại, cố nở nụ cười, thuận miệng hỏi.

Lời này vừa thốt ra, Khương lão phu nhân cũng hứng thú.

Khương Ninh Bảo nhíu mày, kinh Phật mà Định Quốc Công viết có dính sát khí, nhưng không nhiều lắm, kỳ quái là, người chung quanh tựa hồ không hề cảm nhận được sát khí tồn tại.

"Đại bá nương, kinh Phật mà Quốc Công gia viết không phải người bình thường có thể xem được." Khương Ninh Bảo giả bộ quan tâm lắc đầu, nàng cũng không gấp đưa kinh Phật mà Định Quốc Công viết ra nhanh như thế, đến lúc đó đại bá nương xảy ra chuyện, nàng nhất định sẽ là người đầu tiên bị đổ lỗi.

Nhất là ở đây còn có không ít tỳ nữ ma ma khác.

Lời đồn đáng sợ.

Cho dù nàng không sợ lời đồn đãi, nhưng Khương Ninh Bảo lại tình nguyện dùng cách thức vòng vo, chiếm lý trước rồi nói sau.

Đại phu nhân Trương thị nhìn không được giận tái mặt: "Tứ nha đầu, người nói như thế là có ý gì?"

Ngồi trên cao đường, Khương lão phu nhân cũng khẽ cau mày, trong mắt cũng hiện lên vẻ không vui, không phải cháu gái này đang nghĩ là có Định Quốc Công làm chỗ dựa, nên gan lớn đến mức đó rồi?

"Đại bá nương, kinh Phật này không phải kinh Phật bình thường, dính sát khí của Định Quốc Công, không thích hợp người xem." Mặt Khương Ninh Bảo lộ vẻ khó xử, uyển chuyển giải thích, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt tràn đầy tức giận của đại bá nương thì trong lòng không nhịn cười được.

"Nếu ngài thật sự muốn xem, cháu gái sẽ đưa ngay."

Đại phu nhân Trương thị cười lạnh một tiếng, Tứ nha đầu càng nói như thế thì bà ta lại càng không tin, cnagf muốn xem kinh Phật hơn, ban này vốn chỉ là thuận miệng nói, nhưng bây giờ Trương thị lại cảm thấy Tứ nha đầu đang cố tình làm khó dễ bà.

Vì thế, kinh Phật này bà nhất định phải nhìn!

"Mẫu thân, người xem Tứ nha đầu càng ngày càng biết nói dối, cái gì dính sát khí của Định Quốc Công, quả thực vớ vẩn."

Khương lão phu nhân thân nhiên gật đầu, hiển nhiên cũng đang cho rằng Khương Ninh Bảo nói dối.

"Tứ nha đầu, đại bá nương của người muốn xem thì cứ để nàng ấy xem, không phải chỉ là một quyển kinh Phật sao, cũng không phải vật quý hiếm gì."

"Dạ, tổ mẫu."

Khương Ninh Bảo mím môi, thờ dài một tiếng, vẻ mặt cực kỳ lảng đăm kinh Phật trong tay dâng lên, nhìn thấy đại bá nương nôn nóng giật ngay khi chưa kịp tới tay, Khương Ninh Bảo sợ mình sẽ nhìn không được bật cười thành tiếng. Đại bá nương thật đúng là gấp gáp tìm đường chết.

Khương Ninh Bảo có thể làm gì, đương nhiên là hoàn thành ước nguyện cho bà ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tác dụng của kinh Phật còn hơn dùng trượng hình

Đại phu nhân Trương thị vừa lấy đến kinh Phật trong tay liền cảm thấy một trận không thoải mái, nhưng bà ta cũng không để ý, thật đúng là không cô phụ Khương Ninh Bảo chờ mong, vừa lấy được kinh Phật liền mở ra ngay lập tức.

Vừa mở ra, lập tức xảy ra chuyện.

một luồng sát khí âm trầm kinh khủng từ kinh Phật xông ra, đại phu nhân Trương thị đứng mũi chịu sào, sát khí âm lãnh hung tàn kia nháy mắt nhập vào găm nhăm cơ thể...

Thân thể của bà ta lập tức trở nên lạnh như băng, tựa hồ còn có thứ gì đang tàn sát bừa bãi ở trong thân thể.

"A, thứ quý gì, lạnh quá, đau quá..."

Trương thị lạnh run, máu trên mặt rút sạch, trong mắt tràn đầy kinh hoàng, đôi môi trắng bệch thét lên những tiếng thét chói tay đầy hoảng sợ, kinh Phật trong tay bị bà ta quăng mạnh đi.

"Bốp" một tiếng roi xuống trên đất.

Khương Ninh Bảo sớm biết sát khí trong kinh Phật cũng sẽ không khiến người ta mất lý trí, hay biến thành ngu ngốc.

Nhưng sát khí ăn mòn nhập vào cơ thể, thân thể sẽ trở nên lạnh như băng và suy yếu, cả người cũng trở nên dễ nổi giận hay bùng nổ.

Cho nên nàng mới không ngần ngại đại bá nương Trương thị tìm đường chết.

Mọi người trong chính sảnh thấy thế tất cả đều bị sợ tới mức hồn phi phách tán, về mặt sợ hãi lui về phía sau.

Kinh Phật quăng trên đất bị mở ra, sát khí âm lãnh hung tàn giữa những hàng chữ toả ra cuộn cuộn, tỷ nữ Hồng Hạnh đang dìu Khương lão phu nhân bị sát khí âm lãnh quét qua, nhìn không được rùng mình một cái, sắc mặt tái nhợt ôm ngực, gấp giọng quát.

"Từ nhà đầu, mau khép kinh Phật lại."

Khương Ninh Bảo vâng dạ, rũ mắt xuống, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một nụ cười, bước nhanh tới nhặt kinh Phật lên, quý dị là, kinh Phật vẫn chưa được khép lại nhưng khi đến trong tay Khương Ninh Bảo thì sát khí không hề tiết ra chút nào nữa.

Khương Ninh Bảo lại không phát hiện.

"Tổ mẫu, đại bá nương, kinh Phật đã được khép lại, sát khí sẽ không phát ra nữa đâu."

Định Quốc Công chép kinh Phật là vì giảm bớt sát khí trên người, giữa những hàng chữ trong kinh Phật lộ ra sát khí nồng nặc, nhưng so với Phật châu bằng gỗ từ đàn, thu trực tiếp sát khí từ trên người Định Quốc Công đã là nhạt đi rất nhiều.

Nữ nhân thể chất thuần âm, nên càng mẫn cảm đối với sát khí âm lãnh, đặc biệt thân thể nữ tử không được khoẻ lắm thì lại càng dễ dàng bị sát khí ăn mòn.

Đại phu nhân Trương thị đứng gần kinh Phật nhất nên đứng mũi chịu sào, nhiễm sát khí nhiều nhất, e là phải bệnh nặng một trận. Cần phải ăn thực phẩm bổ dương để bồi bổ thân thể, Khương lão phu nhân chỉ bị sát khí quét trúng một chút, vài ngày tới chắc có lẽ sẽ sinh bệnh nhẹ, cũng không đáng lo.

Trong đại sảnh đều đang mở cửa sổ, gió lùa vào nên sát khí không bao lâu liền tan đi, Trương thị vẫn chưa tỉnh hồn rãng va vào nhau lập cập, run rẩy được Dương mã mã đỡ lấy, búi tóc hơi có chút hỗn loạn, cả người ướt đầm giống như vừa được vớt từ trong nước ra, kinh hoàng trong mắt vẫn còn chưa rút đi.

Giờ khắc này, Trương thị hồi hận đến xanh cả ruột.

Kinh Phật mà Định Quốc Công quả nhiên không phải người bình thường có thể lật xem, ánh mắt của bà ta như mũi tên độc bắn về phía Khương Ninh Bảo, đều là đứa cháu gái đáng chết này, làm hại bà ta mất mặt trước mặt hạ nhân.

Có một tỷ nữ tương đối rất có ánh mắt bùng lên hai chén cháo an thần.

"Lão phu nhân, phu nhân, uống một hớp cháo an thần để tĩnh tâm lại."

Khương lão phu nhân mặt trầm như nước, tiếp nhận chén cháo an thần do tỷ nữ Hồng Hạnh bưng đến, húp một hơi, cả người thấy nhẹ đi, đại phu nhân Trương thị cũng uống một chén cháo an thần, cháo nóng hơi hồi vừa vào miệng, thân thể lạnh như băng đã ấm hơn một chút, sắc mặt cũng đỡ hơn nhiều.

Hai người muốn khiển trách Khương Ninh Bảo, khi mắt nhìn thấy kinh Phật mà Khương Ninh Bảo đang vuốt ve trong tay trong lòng đột nhiên run lên, sợ hãi sợ ý tay mở ra kinh Phật, Khương lão phu nhân đành phải vẫy tay bảo nàng rời đi.

"Từ nhà đầu, người đi về trước đi."

Khương lão phu nhân hiện tại đã có bóng ma tâm lý đối với quyển kinh Phật này.

Khoé môi Khương Ninh Bảo cong lên thành nụ cười khó ai nhìn thấy, bình thần hành lễ với Khương lão phu nhân cùng đại phu nhân Trương thị đang chật vật, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi Thọ Kim đường.

Khương lão phu nhân đợi Khương Ninh Bảo rời đi, sắc mặt bất thiện nhìn chăm chú vào các tỷ nữ ma ma trong đại sảnh, không nói được lời nào.

Trương thị cũng như thế.

Khuôn mặt tối om om, ánh mắt cực kỳ đáng sợ.

không khí ngột ngạt, sắc mặt tất cả hạ nhân trắng bệch, run rẩy cả người, đồng loạt quỳ xuống.

"Lão phu nhân tha mạng!"

không đề cập tới lão phu nhân sẽ xử trí các tỷ nữ ma ma ở Thọ Kim đường như thế nào, Xuân Hi đang chờ ở bên ngoài nhìn thấy tiểu thư đi ra, vội vàng nghênh đón.

"Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Xuân Hi ở bên ngoài sân, nghe được tiếng kêu sợ hãi từ Thọ Kim đường truyền ra, nhin không được lo lắng hỏi.

Khương Ninh Bảo mỉm cười: "Ta có thể có chuyện gì." Có chuyện là đại phu nhân Trương thị cùng Khương lão phu nhân, phỏng chừng mấy ngày sắp tới, trong phủ sẽ náo nhiệt không ít.

Xuân Hi không hiểu ra sao.

trên đường quay về sân viện, khoe môi Khương Ninh Bảo vênh lên, cả người tràn đầy vẻ sung sướng, không nghĩ tới kinh Phật mà Định Quốc Công đưa còn có loại tác dụng như thế này, thật sự là... thật sự là quá thoải mái.

Sau này có thể mang theo bên mình

《 kinh Kim Cương 》 vừa mở ra, ai dám tranh phong.

Hạ nhân của Trường Ninh Bá phủ nhìn thấy Khương Ninh Bảo, trong ánh mắt mơ hồ mang theo vẻ cung kính, Khương Ninh Bảo tâm tình cực tốt hồn nhiên không thêm đề ý, người trong phủ giỏi nhất là ngã theo chiều gió.

Vừa trở lại sân viện, bốn tỷ nữ đã chờ sẵn trong sân, cung kính tiến lên đón, nụ cười của Khương Ninh Bảo nhạt đi, vẫy tay đuổi các nàng rời đi, khi trở lại phòng đem kinh Phật Định Quốc Công tặng đặt vào một cái tráp mới.

Xuân Hi mang bộ trang sức mà Tà lão phu nhân tặng đưa tới.

Khương Ninh Bảo nhìn tráp trang sức tinh xảo trước mặt, trên môi nở nụ cười nhu hoà. Hôm nay thật là một ngày lành, nàng viết phong thư nói cho đại ca một tiếng.

Thời điểm Khương Ninh Bảo chấp bút viết thư, Trường Ninh Bá phủ cùng Định Quốc Công phủ lại không bình tĩnh.

Đại phu nhân Trương thị nhìn những tù nữ ma ma bị lão phu nhân xử trí được hạ nhân nâng ra khỏi Thọ Kim đường, không lâu dau, chính viện lập tức phá vỡ người thỉnh đại sư, tiếp theo lão phu nhân cũng phái người thỉnh đại sư.

hiện tại trong Trường Ninh Bá phủ nhất thời lòng người hoang mang, không biết lão phu nhân và đại phu nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại thỉnh đại sư cùng một lượt.

không phải là trong phủ xuất hiện thứ không sạch sẽ gì đó chứ...

Những hạ nhân từng làm qua chuyện ác trong phủ sợ tới mức sắp mất cả hồn.

Khương Ninh Bảo vừa bảo Xuân Hi đem thư tín đưa đi, liền vội mình ở bên trong phòng nhắm mắt dưỡng thần, sau khi Xuân Hi trở về, nói cho nàng biết động tĩnh bên trong phủ, biết được hành động của Khương lão phu nhân và đại phu nhân Trương thị, không kiềm được phì cười.

"Tiểu thư, trong phủ có phải có thứ không sạch sẽ gì đó hay không?" Xuân Hi vô cùng lo lắng hỏi.

Khương Ninh Bảo cười mỉm: "Trong phủ có thứ không sạch sẽ hay không thì ta không biết, nhưng việc lão phu nhân và đại phu nhân thỉnh đại sư tuyệt đối không phải vì nguyên nhân này."

Xuân Hi sững sốt, lập tức nhớ đến lúc chủ nhân còn ở Thọ Kim đường, nàng từng nghe tiếng hét phát ra từ trong đó, hình như là thanh âm của đại phu nhân, nàng nhin không được tò mò hỏi: "Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Kinh Phật của Quốc công gia." Khương Ninh Bảo cũng không thừa nước đục thả câu, nói thẳng ra.

Xuân Hi hít sâu một hơi, hai mắt tròn tròn: "Lão phu nhân cùng đại phu nhân lại... Lại dám xem kinh Phật mà Quốc Công gia sao chép?"

"Đúng vậy, ta đã nói kinh Phật có nhiễm sát khí của Quốc Công gia, tổ mẫu và đại bá nương không tin, nhất định muốn lật xem kinh Phật của Quốc Công gia." Khương Ninh Bảo vẻ mặt thôn thức, nhưng cặp mắt cực xinh đẹp kia lại tràn đầy ý cười.

Xuân Hi há to miệng, sau một lúc lâu mới không cần nói: "Lão phu nhân và đại phu nhân thực sự quá dũng cảm."

"Đúng vậy, cũng vì quá dừng cảm nên vài ngày tới có thể đại bá nương sẽ bị bệnh liệt giường, tính tình cũng sẽ nóng nảy dễ giận, lão phu nhân thì không sao, không bị ảnh hưởng nhiều." Khương Ninh Bảo thở dài một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ lo âu.

Xuân Hi: "..."

Tiểu thư càng ngày càng lợi hại.

Lợi hại nhất vẫn là Quốc Công gia, chép kinh Phật thôi cũng làm người ta né xa ba thước.

...

Phủ Định Quốc Công

Sau khi Định Quốc Công hộ tống Khương Ninh Bảo rời đi, Tạ Cảnh Dực và Dương Thụ Thanh đang cùng Tạ lão phu nhân đi vào Vinh Hi đường.

Dương Thụ Thanh lộ ra một nụ cười đoan trang dịu dàng, tự nhiên hào phóng tặng một vò đường sinh tử cho Tạ lão phu nhân, vò đường sinh tử này tuy rằng cực kỳ trân quý, nhưng so với việc đạt được sự tán thành của Tạ lão phu nhân, thì vò rượu này trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Tạ lão phu nhân cũng không sống quá hai năm nữa, đời trước, sau khi Định Quốc Công qua đời, không đến hai tháng sau, Tạ lão phu nhân cũng qua đời.

Chỉ chờ khoảng hai năm nữa thôi.

Sau này hậu viện của phủ Định Quốc Công chính là thiên hạ của nàng ta, trong hai năm này, nàng ta nhất định không thể để người ta bắt lấy sai lầm của mình.

Theo nàng ta hiểu về Tạ thế tử hai năm sắp tới, Tạ thế tử đối với Tạ lão phu nhân cùng Định Quốc Công chính là cung kính nhiều hơn tình cảm, cũng không thân cận lắm, Tạ thế tử gần gũi là Tạ gia chi thứ hai.

Trong lòng Dương Thụ Thanh tất nhiên cũng đã nghiêng về về sau.

Ngồi ngay ngắn ở vị trí gia chủ, Tạ lão phu nhân lần đầu tiên nhìn thấy vị tiểu thư mà cháu trai bà tình nguyện mang tiếng thất tín bội nghĩa để từ hôn vẫn muốn cưới. Đích trưởng nữ của phủ An Viễn Hầu đáng người thanh thoát, dung mạo thanh lệ tuyệt luân, hành vi cử chỉ đoan trang phóng khoáng, làm người ta sinh lòng hảo cảm.

Nhưng uống qua được từ thần kì nên thị lực của Tạ lão phu nhân vô cùng tốt, chỉ thoáng qua đã nhìn thấy sát khí dày đặc mà cô gái này đang cố che giấu, nên bà không kiềm được khẽ cau mày, lần đầu tiên, bà hoài nghi ánh mắt nhìn người của cháu trai.

So với đại tiểu thư dòng chính thất của phủ An Viễn Hầu, Tạ lão phu nhân càng ưa thích tiểu cô nương Khương gia hơn. Bởi vì tiểu cô nương Khương gia có khí chất độc đáo, sạch sẽ thuần túy, thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, trên thực tế tính tình so với ai cũng cứng cỏi.

Nữ tử có tính tình cứng cỏi như thế cực kì thích hợp với A Hành.

"Là một tiểu thư tốt, ánh mắt Dực nhi không tệ." Tạ lão phu nhân cười cười, thuận miệng khen một câu, bảo Hoàng má má thu dưỡng sinh tử vào trong còi chiếc vòng tay Tử Thủy cực đáng giá đưa cho nàng làm lễ gặp mặt.

"Cảm ơn Tạ lão phu nhân đã khen." Dương Thụ Thanh nhận lấy vòng tay lão phu nhân đưa đeo vào cổ tay, cười thẹn thùng, trong lòng thầm nghĩ, xem ra ấn tượng đầu tiên của Tạ lão phu nhân đối với nàng không tệ.

Tạ lão phu nhân mỉm cười, hớp miếng trà.

"Lão phu nhân, hôm nay là ngày định thân của ta cùng thế tử, không nên có đồ máu, thế tử bị phạt trượng có thể... Có thể đổi thành ngày mai hay không?" Dương Thụ Thanh cắn cắn môi, mặt lộ vẻ thấp thòm nhìn Tạ lão phu nhân, ngưng ngưng mở miệng.

Bên cạnh, Tạ Cảnh Dực giật mình một cái, hiển nhiên không ngờ tới Thụ Thanh sẽ nói ra loại lời nói này.

"Thụ Thanh, phụ thân nhất ngôn cửu đỉnh, nàng đừng làm khó tổ mẫu."

Năm mươi trượng, cũng không nặng.

Tính tình của dưỡng phụ, Tạ Cảnh Dực hiểu nhất, từ trước đến nay nói một không hai.

Hơn nữa còn liên quan đến tổ mẫu.

Thụ Thanh đang làm tổ mẫu khó xử, nếu dưỡng phụ biết, nhất định sẽ càng tức giận hơn, tổ mẫu là nghịch lân của dưỡng phụ.

trên mặt Dương Thụ Thanh hiện lên vẻ ngạc nhiên cùng ủy khuất, hốc mắt hơi ửng đỏ: "Ta chỉ là không muốn chàng đổ máu trong ngày đại hi của chúng ta, chứ đâu có ý bảo chàng trốn tránh trừng phạt."

"Ta biết, nhưng đây là mệnh lệnh của phụ thân."

Tạ Cảnh Dực thất lại, đưa tay lên vén nhẹ tóc nàng ta, động tác tự nhiên, giống như đã từng làm vô số lần.

Tạ lão phu nhân liếc mắt sang nhìn những hành động của cháu nuôi và đích trưởng nữ phủ An Viễn hầu, cảm thấy có cái gì không đúng, thời gian hai người này quen biết mới mấy ngày ngắn ngủi, cháu trai của bà và đích trưởng nữ của An Viễn Hầu thế này thì thân thiết quá mức rồi.

Đề nén nghi hoặc trong lòng, Tạ lão phu nhân nhìn Triệu quân gia hỏi: "Triệu quân gia, phạt trọng gì?"

Triệu quân gia nhìn thoáng qua Tạ thế tử cùng Dương đại tiểu thư, mày âm thầm cau lại, về mặt cung kính đem chuyện xảy ra bên ngoài đại môn kể tỉ mỉ lại, sau khi Tạ lão phu nhân nghe xong, trong lòng âm ập.

Con trai bà đang đòi lại công bằng cho bà và nha đầu Ninh Bảo đây mà.

"Việc này chờ A Hành trở lại hẵng nói." Tạ lão phu nhân trầm ngâm một hồi, nói.

Trong mắt Dương Thụ Thanh hiện lên vẻ thất vọng, nhưng vẫn nở nụ cười nói chuyện với Tạ lão phu nhân, không ngừng trêu chọc làm cho Tạ lão phu nhân vui vẻ, nụ cười trên mặt Tạ lão phu nhân thêm mấy phần thân cận.

Tiểu cô nương này cũng là một người biết xử lý.

Chỉ là lệ khí quá nặng chung quy không tốt, nhưng cháu trai thích, Tạ lão phu nhân cũng không tiện nói thêm gì, chỉ cần tiểu cô nương này về sau an phận sống với cháu bà là được.

Dù cho cháu trai này có thể không thể kế thừa phủ Quốc công, nhưng có nhân mạch cùng thế lực của phủ Quốc công, cùng với năng lực bản thân của nó, tương lai tất sẽ lên thẳng mây xanh, tiền đồ vô lượng.

Tạ Cảnh Dực nhìn thấy hình ảnh vui vẻ hòa thuận của tổ mẫu cùng vị hôn thê, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng bất giác cong cong, trong mắt có nụ cười ôn nhu lướt qua.

Đợi hơn nửa canh giờ sau, Định Quốc Công Tạ Hoành rốt cục đã trở lại, Dương Thụ Thanh hai mắt sáng ngời, về mặt khao khát nhìn Tạ lão phu nhân, Tạ lão phu nhân trấn an nàng ta.

Ngày đại hi của cháu trai, quả thật không nên để đổ máu.

Có Tạ lão phu nhân ra mặt biện hộ, nhưng trọng hình vẫn phải chấp hành đúng hạn.

Hoàn toàn không cho phép thương lượng.

Tạ lão phu nhân chỉ nói một lần, thấy con trai không đồng ý, cũng không nói thêm cái gì, trong lòng bà tất nhiên cũng đã cân nhắc, dù sao con trai ruột vẫn quan trọng hơn cháu trai này, nhất là thời gian gần đây dường như cháu trai đang bị tình cảm che mờ mắt.

Sắc mặt Dương Thụ Thanh trầm xuống, khăn trương liếc mắt nhìn giữ chặt tay áo của hắn, trong mắt chứa đầy lo lắng, Tạ Cảnh Dực cho Dương Thụ Thanh một ánh mắt an ủi, liền dứt khoát quỳ rạp trên mặt đất.

Hai thân vệ hắc y của Từ Định Quốc Công là người chấp hành.

"Bóp... Bóp..."

Tạ Cảnh Dực quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, những hạ nhân trong sân đều bị đuổi hết ra ngoài, chỉ còn nghe tiếng gậy va vào da thịt.

Đây là Định Quốc Công chưa lại thể diện cho đường tử.

Đứng xem trừng phạt chỉ có Định Quốc Công Tạ Hoành, Triệu quân gia, Dương Thụ Thanh, và gã sai vặt cận thân của Tạ Cảnh Dực cùng với mấy thân vệ hắc y.

Tạ lão phu nhân tuổi lớn, không nên xem một màn trừng phạt bằng roi này.

Mỗi một trọng hạ xuống, trái tim Dương Thụ Thanh nhói đau một lần, tay nàng ta siết chặt thành nắm đấm, cắn chặt môi dưới, hận ý cuộn cuộn trong lòng, trong đôi mắt mơ hồ đỏ như máu.

Khương Ninh Bảo... Khương Ninh Bảo...

Nếu không phải nàng, thế tử làm sao chịu nổi đau da thịt như thế này.

Khuất nhục mà thế tử phải gánh chịu hôm nay, nàng ta chắc chắn sẽ hoàn trả gấp trăm lần trong tương lai.

Hơn bốn mươi trọng đánh xuống, có vết máu đã thấm qua khỏi cảm bào màu đỏ thêu hoa, trên trán Tạ thế tử đầm mồ hôi lạnh, rơi xuống vạt áo.

"Bốp... Bốp..."

Năm mươi trượng hình phạt, quả đúng thật như tên gọi.

Dù thân thể của Tạ Cảnh Dực vô cùng khỏe mạnh, nhưng sau bị năm mươi trượng, cũng phải có người dìu về sân viện, đi theo bên cạnh ngoài Dương Thư Thanh với hốc mắt đỏ ửng, còn có một lão đại phu y thuật xuất chúng luôn túc trực ở phủ Định Quốc Công

Mặt trời chiều ngã về tây, Dương Thư Thanh lưu luyến rời khỏi phủ Định Quốc Công, chò lên xe ngựa, trong đầu tràn đầy vết máu trên người của Tạ thể tử, hận thù cổ đê nên lúc này lại trào dâng như thác lũ.

"Khương Ninh Bảo!"

Trong xe, hai tỷ nữ Thiên Dung và Thiên Bích cúi đầu, ngón tay run rẩy không ngừng, không dám thở mạnh một cái.

Vừa về tới An Viễn Hầu phủ, trong không khí rạng rỡ của ngài đại hỉ, An Viễn Hầu phủ giống như bị phủ một lớp sương mù tối tăm, hạ nhân trong phủ nhìn thấy đại tiểu thư quay về phủ, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc.

Dương Thư Thanh vừa cảm thấy không khí khác thường trong phủ, liền bị vài tỷ muội thứ xuất đang cố ý chò nằng ta bước ra cản đường.

Dương Thư Thanh vốn đang bức bối, bây giờ bị người ta chặn đường khiêu khích cười nhạo, sức chiến đấu lập tức tăng vọt, đem vài tỷ muội thứ xuất hung hăng treo lên đánh một phen, trút bớt cơn giận.

Lúc này, tỷ nữ Thiên Bích lập tức nói ra tin tức mình vừa mới nhận được.

Mặt của Dương Thư Thanh lập tức đen trầm, hơi thở nghẹn lại ở ngực.

Tức sắp phát điên.

Cả ngày hôm nay đủ màu đủ sắc, rõ ràng là ngày lành, mọi việc đều đang trên đà thuận lợi, nằng lại liên tục gặp phải bất lợi, nhất là vị hôn phu của mình lại đổ máu ngay trong ngày đại hỉ.

Như vậy thì người ngoài sẽ đánh giá nằng ta như thế nào.

Khương Ninh Bảo quả nhiên là khắc tinh của nằng ta, mỗi khi gặp phải cô gái này thì mình luôn xui xẻo.

Định Quốc Công cũng quá không có tình người.

Trẻ một ngày cũng không được.

Trong lòng Dương Thư Thanh lập tức oán hận luôn cả Định Quốc Công.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Một đêm ngủ không ngon giấc

Trà lâu từ quán trong kinh thành khá náo nhiệt.

Gần đây phủ Định Quốc Công lại có thêm một tin nóng bị tuồn ra ngoài, cực kì hấp dẫn.

Hôm nay, không biết ai đem tin tức đại tiểu thư của phủ An Viễn Hầu phủ vừa định thân xong lại nhất định muốn đến phủ Định Quốc Công để bãi phòng truyền ra ngoài, còn miêu tả lại cảnh Định Quốc Công giận dữ mắng Tạ thể tử sinh động như thật.

Cái gì bất hiểu bất nghĩa, phạt năm mươi trượng và quỳ từ đường ba ngày để cảnh cáo. Mọi người nghe có tin nóng lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Nhờ Dương Thư Thanh ban tặng, hiện tại khắp kinh thành không ai không biết nguyên nhân vì sao lúc trước Tạ thể tử và Khương Tử tiểu thư định thân.

Tuần mỹ cao quý, phong thái chói lọi như vàng trắng sáng của Tạ thể tử lập tức từ đám mây ngã xuống đáy cốc, nếu chỉ vì chịu trách nhiệm với nữ nhân khác mà phải từ hôn thì mọi người còn có thể hiểu được, nhưng hân vong ân phụ nghĩa, bội bạc, rõ ràng không chỉ có một biện pháp giải quyết, lại cố tình lựa chọn phương pháp vô tình nhất.

Việc này khiến cho mọi người khó có thể chấp nhận.

Đại tiểu thư của An Viễn Hầu phù cũng thành hồng nhan họa thủy trong miệng mọi người, thậm chí còn có lời đồn là bát tự của Dương đại tiểu thư và Tạ thế tử không hợp nhau.

Nếu không phải do Dương đại tiểu thư chất vấn nhất quyết không tha, tất cả mọi người cũng không biết thì ra việc định thân giữa Khương Tứ tiểu thư và Tạ thế tử lúc trước lại là ân cứu mạng, nên mới kết thân.

Hèn gì lại thận trọng viết xuống hôn thư công chứng như thế.

Mọi người lại sôi nổi đồng tình cho Khương Tứ tiểu thư một lần nữa.

Hôm nay Định Quốc Công tự mình mang theo hắc y thân vệ hộ tống Khương Tứ tiểu thư quay về phủ, e là muốn làm chỗ dựa cho Khương Tứ tiểu thư, mọi người bỗng nhiên hiểu ra, đồng thời mang theo chút thất vọng.

Còn tưởng rằng giữa Khương Tứ tiểu thư và Định Quốc Công có hi vọng chứ.

thì ra là mừng hụt.

Tin nóng bỏng đó nổ bùng ra làm cho việc kinh doanh của các trà lâu tửu quán tăng đột biến, mỗi ngày khách khứa chật ních làm các chương quầy ai cũng cười không thể khép miệng được.

"Có... Có ai cảm thấy bát tự của Dương đại tiểu thư khắc phu hay không?"

"Khắc phu hay không thì ta không biết, nhưng Ám phu là điều chắc chắn rồi. Nếu như không có nàng ta ám thì đầu ăm ỉ như hôm nay, cũng không ai biết chuyện mẫu thân của Khương Tứ tiểu thư từng cứu Nhị phu nhân của Tạ gia và Tạ thế tử, và thanh danh của Tạ thế tử cũng sẽ không xuống dốc không phanh như thế này."

"Huynh đài nói có lý, Dương đại tiểu thư có lẽ mang số ám phu, cũng có thể là khắc luôn bát tự của Tạ thế tử."

"Khương Tứ tiểu thư nhân phẩm đoan chính, bị người ta bức đến mức phải hủy hôn nhưng cũng không tuôn chuyện này ra ngoài.

Nhưng ngược lại Dương đại tiểu thư, mới định thân với Tạ thế tử thôi lại chất vấn nhất quyết không tha, Khương Tứ tiểu thư mới không thể không đem chuyện cũ năm xưa kể ra, thời vậy, mệnh vậy, vận mệnh vô thường." (*)

(Câu này xuất phát từ kinh Dịch, thời dã, mệnh dã, mệnh vận vô thường: Có thể hiểu là, thời cũng vậy, mà mệnh cũng thế, vận mệnh vô thường lắm)

"Ai biết ân cứu mạng là thật hay giả, có lẽ Khương Tứ tiểu thư nói hươu nói vượn, cố ý bôi đen thanh danh của Tạ thế tử." Có người không đồng ý nói.

"Tạ thế tử cũng đã chính miệng thừa nhận, Định Quốc Công cũng cam chịu, ta tin tưởng nhân phẩm Định Quốc Công, việc này tất nhiên là thật rồi."

"Hừ, nói không chừng mẫu thân của Khương Tứ tiểu thư năm xưa cố ý bày ra kế này, chỉ vì muốn bám lấy Tạ gia."

Người nọ vẫn chưa từ bỏ ý định bôi đen Khương Tứ tiểu thư cùng mẫu thân nàng.

Những người đang bình luận hăng hái ở đây đồng loạt nhìn về phía người kia, trong mắt tràn đầy chán ghét.

"Con người của người thực xấu xa, trong lòng mình đen tối nên nghĩ ai cũng đen tối như mình ư? rõ ràng người đưa ra lời kết thân là Tạ nhị phu nhân, từ hôn là Tạ thế tử, liên quan gì đến người nhà Khương gia hay Nhị phu nhân chứ?"

"Đúng vậy, ta thấy nếu hần không phải là người của Tạ Nhị phu nhân thì cũng chính là người của Dương đại tiểu thư rồi."

"Có thể lắm."

Trong ánh mắt chán ghét mắng mỗ của mọi người, người nọ áo não chạy đi.

"nói nhiều như vậy, không có ai cảm thấy Tạ thế tử từ trước đến nay luôn lãnh đạm xa cách đối với nữ tử đột nhiên cứu Dương đại tiểu thư bị rơi xuống nước, rồi thích Dương đại tiểu thư là quá kỳ quái sao?"

Lời này vừa ra, mọi người xôn xao chấn động, đúng vậy, Tạ thế tử từ khi cứu Dương đại tiểu thư kia, thật giống như mê muội điên cuồng mê luyến nàng ta.

thật là quý dị.

"Quả thật kỳ quái, tính cách của Tạ thế tử thấy thế nào cũng không phải loại người vừa gặp đã thương, càng không giống loại người bội bạc, vong ân phụ nghĩa vì một nữ nhân mới quen, chuyện này chắc chắn có bí ẩn gì đây."

"Chắc chắn có bí ẩn!"

"Mọi người còn nhớ rõ có lời đồn là Tạ thế tử và Dương đại tiểu thư đã quen biết nhau từ lâu không, ta cảm thấy lời đồn này đáng tin nhất, bằng không giải thích thế nào cũng không thông."

"Có lẽ Tạ thế tử bị người ta hạ cổ, hoặc bị người dùng thủ đoạn thâm độc ám hại."

"..."

Mọi người phát huy khả năng suy luận của mình, đem tất cả những khả năng có lý nhất đều đoán ra, cuối cùng đại đa số đều đồng ý suy luận hai người đã lén lút qua lại với nhau từ lâu.

Ở thời điểm Dương Thụ Thanh và Tạ thế tử không hay biết, thì lời đồn đãi này đã lặng lẽ lan truyền.

một đám người lại tiếp tục thảo luận, đề tài dần dần chuyển dời đến chuyện Khương Tử tiểu thư có thể gả cho Định Quốc Công hay không, lại nói tiếp, đám hóng chuyện như bọn họ càng hy vọng Khương Tử tiểu thư được như ý nguyện.

Chung thân đại sự của Định Quốc Công, cả triều Đại Việt này không ai là không chú ý.

Ngay cả địch quốc cũng đều đang chú ý.

Bọn họ đợi một năm rồi lại một năm, cũng từng bùng lên vài tin là có nữ tử ái mộ Định Quốc Công, cuối cùng đều là không có sau đó. Tất cả quý nữ từng ái mộ qua Định Quốc công đều ồ ạt gả cho người khác, Định Quốc Công vẫn độc thân như trước.

trên lầu hai của một tửu lâu nào đấy, một thanh niên cảm y hoa phục, môi hồng răng trắng, tuấn tú phong lưu dựa ở trên lan can lầu hai, bưng chén rượu lên lắc nhẹ, hần nghe những lời nghị luận bên dưới, cười cực kì vui vẻ.

"Chủ nhân, chúng ta thả ra lời đồn như vậy có ổn không?" một cận vệ có chút thấp thòm hỏi, hần nhớ trước kia tiểu vương gia rất có hứng thú với Dương đại tiểu thư, còn từng có ý định cưới Dương đại tiểu thư làm chánh phi.

hiện tại lại cho người đồn đại Dương đại tiểu thư có số ám chồng cùng với lời đồn nàng ta và Tạ thế tử đã sớm quen biết, hộ vệ có chút không hiểu vì sao tiểu vương gia lại hành động như thế.

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên hừ lạnh, liếc hộ vệ bình thản nói.

"thật thật giả giả, ai có thể phân biệt được, chủ yếu là vui thôi."

Hộ vệ ngờ ngác, thận trọng hỏi: "Chủ nhân, không phải ngài thích Dương đại tiểu thư sao, lời đồn như vậy sẽ tổn hại đến thanh danh của Dương đại tiểu thư."

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên nhấp một ngụm rượu, cặp mắt đào hoa xinh đẹp lập tức hiện lên tia âm trầm, cười lạnh một tiếng: "hiện tại Gia không thích nàng ta nữa, mỹ nhân trên đời có rất nhiều, đâu cần nàng ta."

Dương Thụ Thanh bề ngoài hiện ngang lăm liệt cự tuyệt hần, bên trong lại ngầm tính kế hần, nghĩ đến những chuyện mình đã làm vì cảm thấy có hứng thú với nàng ta, tiểu vương gia cảm thấy mắt của mình quả thực bị mù mờ.

Nếu nàng ta quang minh chính đại mời hần hỗ trợ, hần chắc chắn sẽ cực vui, tuyệt đối không phải để người ta âm thầm gài bẫy mình như thế này.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện hần từng giúp đỡ nàng ta trước kia, khả năng cực lớn có thể là do nàng ta gài bẫy mình, tiểu vương gia Tiêu Nhiên đã sớm mất hảo cảm đối với Dương Thụ Thanh, còn cảm thấy hơi chán ghét.

Hộ vệ: "..."

"Và lại, gia lớn như thế này, từng gặp qua đủ loại mỹ nhân với đủ dáng vẻ, vẫn là Khương Tử tiểu thư hợp với tâm ý gia nhất, đáng tiếc là không thể chạm được, bằng không gia thật sự muốn đến Trường Ninh Bá phủ để cầu hôn." Trong đôi mắt đào hoa của Tiểu vương gia Tiêu Nhiên hiện lên chút tiếc hận.

nói tới nói lui, tiểu vương gia Tiêu Nhiên yêu thích nhất là mỹ nhân hiện tại lại nhớ mãi không quên đối với Khương Ninh Bảo chỉ mới gặp một lần.

Hộ vệ: "..."

Hậu viện của Tiểu vương gia đã có một trăm lẻ bảy tiểu mỹ nhân, còn siêng năng thu nạp các loại mỹ nhân không ngừng, nếu không phải Thụy vương phủ cũng đủ lớn, làm sao có thể chứa được nhiều mỹ nhân như thế.

May mà tiểu vương gia hiện nay nhớ mãi không quên Khương Tử tiểu thư, bằng không trong phủ lại sẽ thêm vài vị mỹ nhân, làm bọn cận vệ như họ không ngừng đi theo tiểu vương gia thu nạp mỹ nhân, cũng là rất mệt mỏi.

Cảm ơn Khương Tử tiểu thư, có Khương Tử tiểu thư như châu như ngọc ở phía trước, ánh mắt của tiểu vương gia đã cao lên không ít, rất nhiều mỹ nhân đều không vào được mắt, mấy ngày nay ở trên đường gặp không ít mỹ phụ nhân muốn leo lên tiểu vương gia, tiểu vương gia đều không thèm nhìn, còn trước kia thì ai đến cũng không cự tuyệt.

Đám hộ vệ bên người tiểu vương gia không ngừng cảm kích Khương Ninh Bảo mà nàng hoàn toàn không hề hay biết.

.....

Trưởng Ninh Bá phủ

Đại phu nhân Trương thị đột ngột phát bệnh, thân làm cháu gái, Khương Ninh Bảo đương nhiên phải đến thăm, đại phu nhân Trương thị có hoan nghênh hay không là một chuyện, nhưng cấp bậc lễ nghĩa phải chu toàn không thể để người ta đánh giá được.

Trước khi ra khỏi phòng, Khương Ninh Bảo đã thay chiếc váy dài màu xanh nhạt có thêu hoa hải đường thanh lịch, rồi dẫn Xuân Hi đi vào chính viện.

Bốn tỷ nữ Bạch Mai yên lặng nhìn Tứ tiểu thư rời đi, trong lòng nôn nóng không thôi.

Nhiệm vụ mà Đại phu nhân giao phó không dễ hoàn thành.

Tứ tiểu thư không hề tin tưởng các nàng, bên người cho tới bây giờ chỉ đem mỗi tỷ nữ Xuân Hi, mỗi lần ra ngoài đều sẽ khóa chặt cửa phòng, tất cả những vật quan trọng cận thân đều khóa lại, cho tới bây giờ các nàng chưa từng thấy qua tiểu thư nào cẩn thận như thế.

Đại sảnh ở chính viện đầy người và người.

Trưởng Ninh Bá Khương Đông Minh, đại đường ca Khương Trác, nhị đường ca Khương Việt, Ngũ muội Khương Minh Dao, cùng với vài huynh đệ muội muội thứ xuất và các di nương.

Làm Khương Ninh Bảo cau mày là thậm chí có một ngoại nam xa lạ.

Nam tử này người mặc trường bào màu lam, khoảng mười tám mười chín tuổi, nhả nhận tuần tử, tướng mạo đường đường, đang ngồi chung với đại đường ca Khương Trác, xem ra hẳn là có quan hệ thân thích với Trưởng Ninh Bá phủ.

Vài muội muội thứ xuất khoảng mười hai mười ba tuổi, thường len lén liếc nhìn nam tử này, trong mắt mang theo nét thẹn thùng.

Khương Ninh Bảo bước vào đại sảnh, lập tức có mấy luồng ánh mắt nhìn về phía nàng, trong đó có một tia của nam nhân xa lạ kia, nhìn chòng chọc vào gương mặt tinh xảo trắng nõn của nàng, trong đôi mắt hoàn toàn không che dấu nét bất ngờ vì nhan sắc của nàng.

Khương Ninh Bảo khẽ cau mày, trong mắt hiện lên vẻ không vui. Ánh mắt của nam nhân này quá cản trở.

"Cháu gái thỉnh an đại bá." Khương Ninh Bảo bước lên phía trước, hướng Trưởng Ninh Bá nghiêng người hành lễ.

"Ừ, lại đây ngồi đi."

Trưởng Ninh Bá Khương Đông Minh gượng nở một nụ cười, giọng hiền hòa nói, cô cháu gái này gần đây luôn gây không ít chuyện, Trưởng Ninh Bá rất không thích cô cháu gái này, duy nhất đáng giá an ủi là, sau khi cháu gái này bị hủy hôn còn có thể bám víu được Định Quốc Công.

Điểm này làm Trưởng Ninh Bá có vài phần kính trọng đối với nàng, nên hiếm khi nở nụ cười hiền lành với nàng.

Đôi mắt đẹp của Khương Ninh Bảo mắt đẹp lóe lên, đại bá đúng thuộc là loại người không có lợi ích thì sẽ không dậy sớm.

Lúc này lại nở nụ cười hiền hòa với nàng.

Đúng là hiếm có.

Sau khi cha mẹ "Gặp nạn", đại bá cũng không từng cho huynh muội bọn họ nụ cười nào. Ngày lễ ngày tết thì ông ta mới nói vài câu với sắc mặt nhạt nhẽo, so với lúc cha mẹ vẫn còn tại thế, đãi ngộ cách biệt một trời một vực.

Xem ra vẫn là sức quyến rũ của tám chiêu bài Định Quốc Công phủ này quá lớn.

"Đa tạ đại bá."

Khương Ninh Bảo mỉm cười nói lời cảm tạ, ngồi xuống một chỗ trống tương đối gần Khương Minh Dao, Xuân Hi đứng hầu ở sau lưng nàng, một tỷ nữ xinh đẹp bước đến dâng chén trà cho nàng.

Trong mắt các di nương và tiểu thư thứ xuất chi thứ nhất đầy vẻ hâm mộ và ganh tị liếc nhìn Khương Ninh Bảo.

Con chính thất đúng là tốt.

Nhất là trong tay vị Tứ tiểu thư này còn cầm đồng của hồi môn dày cộp của Nhị phu nhân, số tiền tài thu nhập hàng năm cực kỳ dồi dào.

Hèn chi đại phu nhân lại luôn để mắt đến vị Tứ tiểu thư này.

Khương lão phu nhân của Trường Ninh Bá phủ luôn coi trọng đích thứ, cực ham muốn nắm quyền lực trong tay, trị gia cực nghiêm, ngay cả đại phu nhân Trương thị đều chỉ dám ngậm làm chút động tác nhỏ, di nương cùng con trai con gái thứ xuất chỉ thứ nhất không ai có thể lọt vào mắt của lão phu nhân, cho dù Trường Ninh Bá có thương yêu và cưng chiều bọn họ, cũng không dám để cho bọn họ vượt tuyến.

Nhưng ăn mặc chi phí của các nàng cũng không tệ.

Khương Ninh Bảo bỏ qua ánh mắt của huynh muội thứ xuất chỉ thứ nhất, nhìn sang Ngũ muội Khương Minh Dao cười cười, nếu nói điều gì ở Trường Ninh Bá phủ làm nàng hải lòng nhất là, ít chuyện bức mình, lục đục với nhau đều làm trong âm thầm.

Ngoài những trường bối có bối phận cao, còn lại không ai dám đến làm phiền nàng.

"Đại bá, cháu nghe nói, tổ mẫu và đại bá nương đều mời đại sư đến trong phủ, tổ mẫu với đại bá nương không sao chứ?" Khương Ninh Bảo quan tâm hỏi, trên mặt tràn đầy bất an, trong lòng lại thấy chán ngán, một đám người đứng đợi ở trong đại sảnh, các di nương của đại bá còn len lén dùng ánh mắt quỵến rũ người, không một ai bước vào chính sảnh để thăm đại phu nhân.

Ngay cả con cái của Trương thị cũng đều như thế.

Kỳ thật Khương Ninh Bảo không biết, nàng đến tương đối chậm, những người ở đây đã vào thăm đại phu nhân Trương thị xong, thấy bà ta không có gì đáng ngại, chỉ là bị kinh hách, bởi vì sát khí vào cơ thể, cả người rét run khó chịu nằm ở trên giường, nên mới không lưu lại trong phòng.

Vừa vặn cũng sắp đến giờ cơm tối, nên các di nương cùng các huynh đệ muội muội thứ xuất đều chậm chạp không chịu rời đi, chuẩn bị cùng dùng bữa tối với Trường Ninh Bá.

Đây chính cơ hội hiếm có để tề tụ đông đủ như thế này.

Trường Ninh Bá Khương Đông Minh liếc nhìn đứa cháu gái là nguyên nhân gây nên chuyện này,, thấy vẻ mặt nàng lo lắng không yên, mày ông ta mới hơi giãn ra một chút.

"Tổ mẫu của ngươi không sao, nhưng đại bá nương của ngươi ngày mai phải lên chùa ở đó một thời gian."

Khương Ninh Bảo lộ ra một nụ cười yên tâm, sự bất an trên mặt nàng đã tan đi, thở phào nhẹ nhõm nói: "Tổ mẫu và đại bá nương không sao tốt rồi, nếu không cháu gái sẽ áy náy trong lòng, ăn ngủ không yên."

Trường Ninh Bá Khương Đông Minh nhìn cháu gái một cái thật sâu, thần nhiên nói.

"Việc này không thể trách ngươi, là đại bá nương của ngươi tự làm tự chịu."

Khương Ninh Bảo: "..."

Lời nói này cũng thẳng thắn quá mức rồi, các di nương nghe đại bá nói như thế thì trong mắt đều hiện lên nét vui sướng khi người khác gặp họa, chỉ có hai vị đường ca là biến sắc mặt.

Nàng phát hiện đại bá thật sự là lạnh lùng và bạc bẽo, trong mắt lại không hề có vẻ quan tâm cùng lo lắng, hiển nhiên là không hề có chút tình cảm nào với đại bá nương.

Nhưng Khương Ninh Bảo cũng không hề đồng tình với Trương thị một chút nào.

Khương Minh Dao dùng ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Tứ tỷ dịu dàng yếu đuối kia, nàng biết nương bị sát khí trong kinh Phật do tự tay Định Quốc Công chộp găm nhăm thân thể, không thể trách được Tứ tỷ, nhưng trong lòng luôn có chút không thoải mái.

Vì thế vẫn luôn không bắt chuyện với Khương Ninh Bảo.

Mới mấy ngày không gặp thôi mà Tứ tỷ đã thay đổi, trở nên rực rỡ loá mắt, chuyện từ hôn lại không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào với Tứ tỷ, đồng thời cũng cách xa nàng thật nhiều.

Khương Minh Dao mím môi, quay mặt đi.

Lúc này, đại đường ca Khương Trác của Khương Ninh Bảo vỗ lên vai người thanh niên bên cạnh, cười nói: "Tứ muội, đến đây, để ta giới thiệu với ngươi, vị này là ta biểu đệ Trương Trạm, ngươi có thể gọi hần Trạm biểu ca, hần sẽ tạm ở lại Bá phủ vài ngày."

"Khương Tứ tiểu thư, nghe danh tiểu thư đã lâu, tại hạ là Trương Trạm." Nam tử nhã nhặn tuấn tú nở nụ cười, tự giới thiệu mình một cách tao nhã lễ độ, trong lòng lại cực kì thỏa mãn.

Khương Tứ tiểu thư này vừa xinh đẹp, gia thế cũng tương xứng, trong tay còn đang nắm một đống của hồi môn dày cộm.

không ai thích hợp làm chính thể của mình hơn nàng ấy.

cô mẫu chọn người thật tuyệt.

Khương Ninh Bảo thần sắc thân nhiên, lễ phép xa cách nói : "Xin chào Trương công tử!"

Họ Trương, lại là biểu đệ của Khương Trác, xem ra đây là cháu bên nhà mẹ đẻ của Trương thị.

Khoan đã, Trương Trạm, cái tên này nghe khá quen.

Khương Ninh Bảo cả kinh, không phải nhân vật tên Trương Trạm này có liên quan đến Khương Ninh Bảo đấy chứ? Nàng lật lại trí nhớ của người xuyên qua, rốt cuộc tìm được tư liệu người tên Trương Trạm này.

Trong sách, "Khương Ninh Bảo" không đồng ý từ hôn, vẫn liên tục dây dưa nam chính Tạ Cảnh Dực, bày kế hãm hại nữ chính, nữ chính mặt ngoài nhẫn nhịn, nhưng bộ hết bước này đến bước khác, nhưng sau lưng lại hợp tác với đại phu nhân Trương thị đối phó "Khương Ninh Bảo", Trương Trạm cũng là một quân cờ cực kì quan trọng.

hắn là con trai trưởng của đại ca nhà mẹ đẻ của đại phu nhân Trương thị, nhà mẹ đẻ Trương thị xuống dốc quần bách, thu không đủ chi, trong tay của "Khương Ninh Bảo" lại cầm số lượng của hồi môn cực lớn, Trương thị đã sớm muốn xử lý "Khương Ninh Bảo", nhưng e ngại phủ Định Quốc Công, nên vẫn liên tục không dám hành động.

Sau đó được sự ủng hộ của đích trưởng nữ Dương Thụ Thanh của An Viễn hầu, nên Trương thị bắt đầu lớn gan hơn.

Lợi dụng Trương Trạm hủy đi sự trong sạch của "Khương Ninh Bảo", khiến cho "Khương Ninh Bảo" gả cho cháu trai của bà ta, "Khương Ninh Bảo" không đồng ý, dù bị mất đi trong sạch nhưng nàng cũng nhất quyết không gả.

Nhưng nam chính Tạ Cảnh Dực lại nhân cơ hội này, lấy lý do "Khương Ninh Bảo" đã mất đi sự trong sạch, cứng rắn hủy hôn, xé bỏ hôn thư, đính thân với nữ chính Dương Thụ Thanh, làm "Khương Ninh Bảo" hoàn toàn hồng mắt.

không ngờ Trương Trạm này lại xuất hiện trước như thế.

Khương Ninh Bảo cười lạnh trong lòng, xem ra sau khi nàng hủy hôn, Trương thị đã bắt đầu thò tay đến số của hồi môn của nàng, cái gì gọi là tạm ở lại Bá phủ một ít thời gian, sợ là muốn đến đây để hủy đi sự trong sạch của nàng, bắt ép nàng đi vào khuôn khổ.

Đúng là một âm mưu vô cùng hoàn hảo.

Nàng không phải là "Khương Ninh Bảo" trong sách, nhưng những nhân vật có liên quan đến "Khương Ninh Bảo" lại bắt đầu nhảy ra.

Trương Trạm thấy Khương Tử tiểu thư xa cách, sau khi chào hỏi xong, ngay cả nhìn cũng chưa thèm nhìn về hướng hắn, mắt gã ta lóe lên, gã nhìn thoáng qua biểu ca Khương Trác, Khương Trác âm thầm ra hiệu về hướng Trường Ninh Bá, ý bảo gã hãy bình tĩnh.

Trương Trạm khẽ gật đầu.

"Đại bá, cháu muốn vào thăm đại bá nương một chút." Trương Trạm thỉnh thoảng quảng tới ánh mắt si tình tha thiết, làm Khương Ninh Bảo cảm thấy chán ghét không thôi, mắt thấy sắc trời dần tối, đã gần đến giờ dùng bữa tối, nhìn không được mở miệng nói.

Nàng cũng không muốn dùng bữa tối cùng với đám người kia.

"Tứ tỷ, ta đi với tỷ." Khương Minh Dao lạnh lùng như băng đột nhiên lên tiếng.

Trường Ninh Bá Khương Đông Minh không lắm để ý gật đầu: "Ừ, các người cùng vào đi, thăm một chút cũng được." nói xong, ông ta gọi một tỷ nữ dẫn Dao nhi và cháu gái vào.

Vài muội muội thứ xuất sau khi thấy Khương Ninh Bảo rời đi, đều âm thầm thở phào, trong mắt tràn đầy vui mừng, có Tứ tỷ ở đây, Trạm biểu ca đều bị nàng hấp dẫn, đâu còn chú ý các nàng.

Khương Ninh Bảo và Khương Minh Dao cùng đến nhà chính, Xuân Hi và mấy tỷ nữ khác theo hầu ở phía sau.

Hai người đều im lặng trên suốt đoạn đường đi theo tỷ nữ đến cửa phòng chính, Khương Minh Dao nhấp máy môi, cuối cùng không nói gì, Dương mã mã nhìn thấy Tứ tiểu thư đến, sắc mặt trầm xuống, thanh âm mang theo vẻ lạnh lùng.

"Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, phu nhân ngủ rồi, mời hai người trở về đi."

Khương Ninh Bảo thấy thế, liếc mắt nhìn về hướng cửa phòng đang đóng chặt, dịu dàng nói : "Nếu đại bá nương đã ngủ, ta cũng không quấy rầy, hôm khác ta sẽ đến vấn an đại bá nương."

"Tứ tiểu thư không cần đến nữa, ngày mai phu nhân sẽ đến chùa lễ ở một thời gian." Khuôn mặt già nua của Dương mã mã cứng đờ, lạnh lùng nói.

Khương Ninh Bảo khẽ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Khương Minh Dao trầm mặc bên cạnh, rốt cuộc không kiềm được mở miệng nói, thanh âm vẫn thanh nhã lãnh đạm như trước: "Tứ tỷ, tỷ biết rất rõ là

trong kinh Phật có sát khí, vì sao không ngăn cản mẫu thân lật xem?"

Khương Ninh Bảo dừng bước lại, đưa mắt nhìn Khương Minh Dao, thấy được tia oán giận trong mắt nàng ta, cười nhẹ: "Ngũ muội, muội đang trách ta?"

Khương Minh Dao trầm mặc.

Trong mắt Khương Ninh Bảo xẹt qua vẻ thất vọng, đúng vậy, nàng đúng là có ý định gài bẫy đại bá nương, nhưng nàng cũng đã nhắc nhở bà ta, nếu đại bá nương tin tưởng lời của nàng, nàng cũng không thể gài bẫy đại bá nương được.

Có lẽ nàng sai lầm rồi, hôm nay nàng cũng không phải là "Khương Ninh Bảo" trong sách, Khương Minh Dao cũng không phải là Khương Minh Dao kia trong sách.

"Ngũ muội, chúng ta vẫn nên ít qua lại thì tốt hơn., Xuân Hi, chúng ta về."

nói xong, Khương Ninh Bảo cũng không nhìn Khương Minh Dao, kêu một tỷ nữ báo cho Trương Ninh Bá biết, nàng quay về viện của mình dùng bữa tối, liền xoay người mang theo Xuân Hi rời khỏi chính viện.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, cho tới bây giờ Khương Ninh Bảo cũng không phải là người để bản thân chịu thiệt thòi, mưu tính của đại phu nhân Trương thị càng ngày càng tàn nhẫn, nàng và Khương Minh Dao một ngày nào đó sẽ trở thành người xa lạ.

Khương Minh Dao nhìn theo bóng lưng của Tứ tỷ đi xa, đôi mắt sáng ngời ảm đạm xuống, các tỷ nữ hầu phía sau nàng có chút lo lắng nhìn Ngũ tiểu thư.

"Ngũ tiểu thư, sau này ngài nên ít qua lại với Tứ tiểu thư đi, hôm nay nàng ta có thể hại phu nhân, thì trong lai cũng sẽ hại luôn tiểu thư."

Chẳng biết từ lúc nào, Dương má má đột nhiên đi đến bên cạnh Khương Minh Dao.

"Tứ tỷ không phải là người như thế."

Khương Minh Dao do dự một chút nhưng vẫn lên tiếng phản bác.

Dương má má vừa nghe xong đã nôn nóng, Ngũ tiểu thư lại tin tưởng Tứ tiểu thư như thế.

"Ngũ tiểu thư, tri nhân tri diện bất tri tâm, đừng quên mối lương duyên như ý của ngài là nhờ dẫm lên Tứ tiểu thư mà có, Tứ tiểu thư nhìn như yếu đuối nhu nhược, nhưng trong lòng lại cực kì hiểm độc."

1

Khương Minh Dao mím môi, trên gương mặt lãnh đạm thoáng dao động.

Khương Ninh Bảo trở lại viện của mình thì sắc trời đã tối hẳn, bên trong phủ đã bắt đầu treo đèn lồng, gió nhẹ thổi qua, mang theo chút hơi lạnh.

Bốn tỷ nữ Bạch Mai đang giữ ở cửa phòng.

Xuân Hi vào phòng trước, bắt đầu châm nến lên, sau đó đi đến nhà bếp lấy thức ăn. Chờ dùng xong bữa tối, tắm rửa xong, đợi cho tóc khô đã là cuối giờ Tuất, Xuân Hi đang sắp xếp đệm chăn.

Ánh nến lung lay bên trong phòng, Khương Ninh Bảo xả mái tóc dài, trên người mặc chiếc áo choàng rộng rãi đứng bên cạnh cửa sổ.

Hồi tưởng lại lúc mình nhìn thấy Trương Trạm ở đại sảnh, lại liên tưởng đến bốn tỷ nữ mà đại phu nhân Trương thị đưa tới, trong mắt Khương Ninh Bảo hiện lên vẻ lạnh như băng.

May mắn nàng đã sớm đề phòng bốn tỷ nữ này, quần áo vật dụng bên người nàng đều bỏ vào rương khóa lại, ngay cả chìa khóa cổng viện cũng đều giao cho Xuân Hi, chỉ để cho bọn họ làm một ít việc vặt không quan trọng.

Trong sách, sở dĩ "Khương Ninh Bảo" bị mưu hại, cũng bởi vì không đủ cẩn thận, bên người lại không ai có thể tin được, lúc ấy đại ca Khương Cảnh bị người ta hại đến gãy chân nên mới để Trương thị lợi dụng cơ hội, nếu không mưu tính của Trương thị cũng sẽ không dễ dàng thành công như thế.

Dám lên lút hẹn hò với nam nhân lạ ngay chính sân viện của mình, còn bị người ta bắt tại trận.

Khương Ninh Bảo cười lạnh, thủ đoạn của Trương thị thật sự là quá bỉ ổi ác độc.

"Tiểu thư, đã soạn giường xong."

Khương Ninh Bảo thu hồi suy nghĩ, đi qua, cởi guốc gỗ, nằm ở trên giường không lâu sau liền đi vào giấc ngủ, Xuân Hi kéo màn lụa xuống, thổi tắt nến, rón rén rời đi.

Đêm lạnh như nước, bóng tối bao trùm lên mọi thứ.

Chủ viện phủ Định Quốc Công

Định Quốc Công Tạ Hành mặt không chút thay đổi nằm ở trên giường, nghĩ đến ngày mai mẫu thân sẽ tiến cung thỉnh hôn cho hắn, trong lòng không khỏi nổi lên cơn sóng, trần trọc, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Hắn vuốt ve chuỗi Phật châu ở cổ tay, không đầu không ngừng hiện lên nụ cười xinh đẹp và lời nói của tiểu cô nương...

"Ta làm thê tử của ngài được không... Làm thê tử của ngài được không..."

Thanh âm uyển chuyển thánh thót vẫn vang vọng không ngừng bên tai.

Đêm nay, Định Quốc Công Tạ Hoành đã mất ngủ mà trước nay ít có, trằn trọc suốt đêm.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chúc mừng Khương Tứ tiểu thư đã như ước nguyện

Hôm sau, trời vừa mờ sáng, đêm qua trời lại mưa to, trong viện ẩm ướt lầy lội, hoa lá cây cỏ còn đang nhỏ nước, trong không trung còn mang theo mùi hơi nước.

Một đêm không ngủ, Định Quốc Công Tạ Hành thức sớm, rửa mặt mũi xong rồi, thay một bộ y phục bó sát người đi vào sân luyện võ, động tác mạnh mẽ, thân hình rắn chắc, bước đi trầm ổn, toàn thân tỏa ra toàn là sát khí.

Chờ đến khi Định Quốc Công luyện võ xong, giải toả tinh lực dư thừa, cả người liền sáng khoái, sắc trời cũng vừa sáng tỏ.

Vinh Hi Đường.

Tạ lão phu nhân đã cho người mời Định Quốc Công sang đây ăn sáng, vốn là bữa sáng ba người, nhưng Tạ Cảnh Dực, nhận phạt năm mươi gậy xong còn cần phải nghỉ ở từ đường ba ngày, cơm canh đều có người mang đến đó.

Tại Vinh Hi đường, sau khi Tạ lão phu nhân cùng Định Quốc Công ăn sáng xong, liền nói chuyện với nhau.

"A Hành, đêm qua ta đã suy nghĩ cả đêm, quyết định vẫn nên là vào cung thỉnh hôn cho con và Ninh Bảo nha đầu trước, sau đó mới đến chùa Thanh Thủy chọn ngày lành." Tạ lão phu nhân lấy ly trà từ tay Hoàng ma ma, uống một ngụm, cười nói.

Định Quốc Công Tạ Hành, nghe mẫu thân nhắc đến tiểu cô nương, lại nghĩ đến đêm qua mình mất ngủ, trong đầu toàn là giọng nói cùng nụ cười khi nói chuyện của tiểu cô nương, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng như băng lại hiện lên có chút không được tự nhiên: "Mẫu thân quyết định là được."

Nụ cười trên mặt lão phu nhân càng thêm tươi thêm sâu.

Tối qua bà càng nghĩ càng cảm thấy nên đem người cột lại trước vẫn là thoả đáng nhất.

Ai biết nhờ chậm một bước thì có biến cố gì xuất hiện hay không.

Hôn sự của Ninh Bảo nha đầu còn nằm trong tay Khương lão phu nhân cùng phu nhân Trường Ninh Bá.

Theo sự hiểu biết của Tạ lão phu nhân đối với hai người đó, nếu người có gia thế không tệ đến cửa cầu hôn, sợ là sẽ đồng ý liền.

Đến giờ Ty, một đoàn hộ vệ hộ tống xe ngựa của Tạ lão phu nhân rời khỏi phủ Định Quốc Công, cấp tốc chạy tới hoàng cung.

Có thể thấy được, Tạ lão phu nhân đã nôn nóng đến bực nào.

Sau khi Tạ lão phu nhân rời phủ, Định Quốc Công Tạ Hành theo thói quen chuẩn bị đến đại doanh Tây Giao, nhưng nghĩ đến lời mẫu thân nói, bước chân dừng lại, xoay người về viện, Triệu quân gia, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chờ thánh thượng tứ hôn, Quốc Công gia về sau cũng là người có thể tử, thời gian làm việc và nghỉ ngơi, nên điều chỉnh một chút, không thể suốt ngày đều chạy đến quân doanh.

Phải cùng Khương tứ tiểu thư bồi dưỡng tình cảm, mới có thể sớm sinh được hài tử nối dõi, kế thừa tước vị Quốc Công phủ, không thể để cho tước vị này lại rơi vào tay người ngoài được.

Triệu quân gia vừa đi vừa nhọc lòng tính toán cho Quốc Công gia.

Phủ Trường Ninh Bá.

Người được nhiều người nghĩ đến là Khương Ninh Bảo, đêm qua đã ngủ rất ngon, vừa thức dậy, nét mặt càng thêm xinh đẹp hơn, sau khi rửa mặt, nàng tùy ý dùng dây cột tóc cao lên, khoác áo choàng bước đến cạnh cửa sổ, mở cửa sổ ra, đáy mắt hiện lên kinh ngạc.

Tối qua thế mà lại có mưa, lá hoa quế trong sân còn đang nhỏ nước, cơn gió ban mai thổi đến, mang theo hơi nước ẩm ướt.

Trời đã lạnh càng thêm lạnh.

“Tiểu thư, sáng sớm gió lớn, cẩn thận cảm lạnh, chớ nô tỳ đóng cửa sổ lại.” Xuân Hi xách theo hộp đồ giở đi vào phòng, nhìn một cái liền thấy tiểu thư đứng hứng gió lạnh bên cửa sổ, liền nhai quan tâm nàng, sau đó đem đồ ăn sáng đẹp mắt bày biện trên bàn, lấy ra một hà bao thêu một khóm hoa mai cho tiểu thư.

“Tiểu thư, nô tỳ ở trên đường còn gặp được tỳ nữ thân cận của Ngũ tiểu thư, nàng ta đưa cho nô tỳ cái hà bao này, nói là Ngũ tiểu thư tặng cho người.”

Ninh Bảo dời bước đi đến bên cạnh bàn, rồi ngồi xuống, nhận lấy hà bao, liền thấy bên trong có một tờ giấy nhỏ, lấy ra nhìn xem, là chữ viết thanh tú xinh đẹp, của Ngũ muội Khương Minh Dao.

Sau khi xem qua, Ninh Bảo cất tờ giấy đi, trên mặt hiện lên chút phức tạp, cuối cùng lại hoá thành tiếng thở dài.

Khương Minh Dao vẫn là cô nương tốt tam quan chính trực, nhưng lòng người chỉ một bên, đại phu nhân Trương thị là mẫu thân ruột thịt của nàng, thân mẫu, đột nhiên bị kinh phạt do Định Quốc Công sao chép hành hạ hoá bệnh, trong lòng có chút hận nhỏ nhỏ cũng là bình thường.

Cả đêm qua, Khương Minh Dao đã nghĩ trong suốt, cá và tay gấu tất nhiên không thể có cả hai, mâu thuẫn giữa đại phòng cùng nhị phòng, cũng không phải nói một câu là có thể giải quyết, huống hồ gì lúc trước Trương thị còn dốc hết sức đồng ý từ hôn.

Áy náy trong lòng chiếm phần nhiều hơn.

Khương Minh Dao quyết định sau này sẽ như lời Khương Ninh Bảo nói, cùng nàng chỉ là sơ giao, tốt hơn so với người xa lạ một chút.

thật ra Khương Minh Dao cũng chỉ là tiểu cô nương mười sáu tuổi mà thôi, bị Trương thị nuôi nấng có chút đơn thuần, nhưng tính tình lại tốt, mà Khương Ninh Bảo là đặt kỳ vọng quá cao đối với Khương Minh Dao, nên mới có thể cảm thấy thất vọng.

Huống hồ, chắc chắn nàng ấy cũng không biết mẹ ruột mình đang mưu tính chiếm đoạt số của hồi môn của Tứ tỷ mình.

“Sơ giao cũng tốt.”

“Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?” Xuân Hi sau khi đóng cửa sổ lại, quay đầu lại nhìn thấy tiểu thư im lặng thật lâu không lên tiếng, lo lắng hỏi.

Khương Ninh Bảo cười cười, nói: “không có việc gì, chỉ có chút cảm khái thôi.” nói rồi, nàng bắt đầu ăn sáng, đồ ăn sáng nay có tổ yến, cháo gà, còn có bánh xốp giòn, bánh bao nhân thịt cũng với sủi cảo chiên, đơn giản, đẹp mắt làm người muốn ăn thêm.

Ăn xong bữa sáng, Khương Ninh Bảo thay một bộ váy vàng nhạt, đến Thọ Kim Đường để thỉnh an Khương lão phu nhân, lại còn đi chính viện đưa tiền đại phu nhân Trương thị.

Đêm qua có mưa, trong không khí tràn ngập hơi nước, làm người cảm thấy mát mẻ.

Cùng Xuân Hi đến Thọ Kim Đường, Khương lão phu nhân vừa mới ăn sáng xong, nghe ma ma vào bẩm báo, nụ cười trên mặt cứng đờ, sau một lúc mới nói: “Đề nàng vào đi.”

Khương Ninh Bảo vừa đi vào, liền hành lễ với Khương lão phu nhân: “Thỉnh an tổ mẫu.”

Khương lão phu nhân nheo nheo mắt, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Tứ nha đầu, lại đây ngồi đi, sao hôm nay lại đến đây?”

Khương Ninh Bảo ngồi bên dưới Khương lão phu nhân, Hồng Hạnh đưa đến một chén trà, mời hồng đào nhẹ nhấp máy, nắm chặt chén trà, ánh mắt chớp chớp, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, chần chừ một chút mới cần mới nói.

“Tổ mẫu, đêm qua cháu nằm mơ thấy một ác mộng đáng sợ.”

Khương lão phu nhân nhíu mày, không vui nói: “Chuyện bé làm quá, chỉ là ác mộng thôi, ai chưa từng bị ác mộng.” Sáng sớm Tứ nha đầu này đến tìm bà, lại nói với bà ác mộng của mình, trên mặt lão phu nhân đầy vẻ qua loa.

hiện tại bà nhìn thấy Tứ nha đầu là thấy bức bối.

Tình huống hiện tại của Trương thị, Khương lão phu nhân hiểu rất rõ, đến bây giờ trong lòng còn sợ hãi, cả đêm qua ngủ không ngon, không ngừng cảm thấy may mắn, may mắn là Trương thị xem quyển kinh Phật đó, bằng không... Bằng không bây giờ người nằm xuống chính là bà.

Khương lão phu nhân sống đến tuổi này, cực kì sợ chết.

Trong lòng không thích tứ nha đầu, nhưng lại càng ghét Trương thị.

May là Trương thị tự nhận hậu quả.

Khương Ninh Bảo ngẩng đầu nhìn tỳ nữ, và mama trong Thọ Kim Đường, đôi mắt tuyệt đẹp, lộ ra vẻ nôn nóng: “Tổ mẫu, ác mộng này không như thế, còn liên quan đến đại bá.”

Khương lão phu nhân vừa nghe có liên quan đến trưởng tử của mình, ánh mắt lộ ra hoài nghi nhìn cháu gái, cuối cùng vẫn là vẫy tay bảo hạ nhân lui ra, chỉ để lại mỗi tỳ nữ tâm phúc Hồng Hạnh, bà chăm chăm nhìn Ninh Bảo nói: “Tứ nha đầu, nói cho tổ mẫu biết, người đã mơ thấy ác mộng như thế nào mà lại không giống bình thường?”

“Tổ mẫu, con mơ thấy.... Mơ thấy đại bá bị một con rắn lớn quấn lấy....”

Ánh mắt Khương lão phu nhân co rút: “Sau đó?”

“Sau đó... Sau đó đại bá bị con rắn lớn này quấn chặt, ngất xỉu không tỉnh lại, rồi con rắn lớn kia hoá thành Trương đại công tử, sau đó cháu gái bị dọa mà tỉnh lại.”

Ninh Bảo nắm chặt chung trà, càng nói càng sợ hãi, mặt trắng bệch.

Trương Ninh Bá Khương Đông Minh đột nhiên hôn mê, trong sách chỉ nói sơ qua, chuyện xảy ra khi mà ‘Khương Ninh Bảo’ bị Định Quốc Công phủ huy hôn nửa tháng, hiện tại cũng cách chuyện đó không còn bao nhiêu ngày.

Khương Ninh Bảo liền nảy ra một kế, đánh đòn phủ đầu, gài Trương Trạm một cái rồi tính tiếp, tránh trường hợp như trong sách, kết bè với Trương thị, dựng chuyện thị phi, lập kế hại đại ca Khương Cần của nàng.

Cắt đứt con đường khoa cử của ca ca.

Kì thi hương sắp đến, không được phân tâm, Trương thị biết rõ đại ca thông minh, có khả năng chỉ thi một lần sẽ đậu cử nhân, cố ý làm ra không ít chuyện làm phiền đại ca, làm hấn không có cách nào chuyên tâm đọc sách, trong sách có nói ‘Khương Ninh Bảo’ bị Trương thị hại, coi như cũng là một đòn đề đã kích đại ca Khương Cần.

Khương Ninh Bảo muốn phòng hoạ trước khi nó đến.

Trương Trạm vốn dĩ có động cơ không đơn giản, là người tâm tư thâm hiểm, người có mưu định muốn cướp của hồi môn của nàng, Khương Ninh Bảo bày mưu đặt kế họ không hề có chút áy náy nào.

Nếu hấn không xuất hiện trước mặt nàng, thì nàng cũng xem như không có người này.

hiện tại thì khác rồi.

Trương Trạm hiển nhiên đã nổi lòng tham.

Nghĩ đến ánh mắt của Trương Trạm nhìn nàng, hiển nhiên xem nàng là đồ sở hữu của hấn, trong lòng Khương Ninh Bảo cảm thấy chán ghét không thôi.

Khương lão phu nhân là người mê tín, rất tin những điều huyền diệu như thế này, có lẽ bây giờ Khương lão phu nhân không tin, chờ Trương Ninh Bá đột nhiên hôn mê, tìm không ra lý do, Khương lão phu nhân tất nhiên sẽ nhớ đến con ác mộng của nàng.

“Được rồi, chẳng qua chỉ là giấc mơ, người trở về đi.”

Khương lão phu nhân đứng thật nửa tin nửa ngờ, đem chung trà trong tay đặt mạnh lên bàn, sắc mặt cực kỳ khó coi, mặc cho ai nghe thấy trưởng tử của mình bị rắn lớn quấn đến hôn mê, sắc mặt tốt mới là lạ.

“Cháu gái cáo lui.”

Khương Ninh Bảo đứng dậy, hành lễ với Khương lão phu nhân, trước khi nàng rời đi, nói lại một câu: “Tổ mẫu, cháu cũng hy vọng đây chỉ là con ác mộng không bao giờ xảy ra.”

nói xong, nàng rời khỏi Thọ Kim Đường.

Khương lão phu nhân đợi sau khi Ninh Bảo rời đi, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Hồng Hạnh, người nói giấc mộng này của Tứ nha đầu là có ý gì, khoan đã, người đi dò la thử, cháu trai nhà Trương thị cảm tình con gì.”

Trương Trạm đến, Khương lão phu nhân cũng sẽ là người biết đầu tiên, cũng biết luôn chuyện chàng vạng hôm qua Tứ nha đầu mới gặp cháu trai Trương thị lần đầu tiên.

Bây giờ Tứ nha đầu lại đột nhiên nằm thấy con ác mộng như vậy.

Khương lão phu nhân không kiềm được lập tức nghi thần nghi quỷ.

Hồng Hạnh vội vàng ra ngoài tìm hiểu về công tử Trương Trạ, thời gian chỉ một chén trà sau đã có tư liệu của công tử Trương Trạ.

“Lão phu nhân, công tử Trương Trạ cảm tình con rắn.”

Khương lão phu nhân chấn động tinh thần, tay cầm tách trà bỗng nhiên xiết chặt lại.

Tứ nha đầu mới gặp mặt Trương Trạ lần đầu tiên vào hôm qua, mà trước kia cũng chưa từng gặp qua, chắc chắn sẽ không biết Trương Trạ mệnh rắn, giấc mộng này là điềm báo không lành.

“Lão phu nhân, công tử Trương Trạ sẽ ở lại phủ thêm một thời gian, ngài thấy có cần cho người tiễn ngài ấy về Trương gia hay không?” Hồng Hạnh giới nhất là nhìn mặt đoán ý, thận trọng hỏi.

“Tìm người theo dõi hẩn trước.”

Trong lòng của Khương lão phu nhân còn chút hy vọng rằng, có lẽ ác mộng của Tứ nha đầu chỉ là ác mộng mà thôi.

Từ Thọ Kim Đường đi ra, Khương Ninh Bảo liền nở nụ cười rạng rỡ, vừa đúng lúc rơi vào mắt Trương Trạ đang đi đến cách đó không xa, trong mắt tràn đầy kinh diễm, một ý định nhất định phải có được hiện lên trong đáy mắt, chỉ cần cưới được Khương tử tiểu thư, người cùng tài vật đều vào trong tay, chuyện tốt như vậy, trong lòng Trương Trạ không ngừng cảm ơn cô cô già ta.

Gã đang muốn đi qua, lại bị một tiểu cô nương váy hồng xinh xắn chặn đường, tiểu cô nương này là thứ nữ của chi thứ nhất, rất được Trương Ninh Bá sủng ái, lần đầu tiên nhìn thấy Trương Trạ đã thương thầm nhớ trộm.

Đường nhỏ có chút ẩm ướt, Khương Ninh Bảo nâng váy đi đến chính viện, hoàn toàn không biết tuyết nữa thì đã bị người ta chặn đường.

“Tiểu thư, dường như tiểu thư đang rất vui vẻ?” Xuân Hi tò mò hỏi.

Đúng vậy, nghĩ đến hôm nay có lẽ Tạ lão phu nhân sẽ vào cung thỉnh ban hôn, ta liền rất vui.” Ninh Bảo cười tủm tỉm, cũng không nói ra chuyện mình gài bẫy Trương Trạ.

“Nhắc đến Tạ Lão phu nhân, ta lại có chút nhớ Định Quốc Công rồi, không biết hôm nay hẩn có ở trong phủ hay không, ta đã hứa mang vài vò được từ đến cho hẩn, nếu hẩn ở trong phủ, ta quyết định tự mình đưa đến, như vậy sẽ có thành ý hơn.”

Khương Ninh Bảo vừa đi vừa nói.

Xuân Hi đi theo phía sau há hốc mồm: “....”

Tiểu thư, thận trọng dè dặt của người đầu rồi.

“Đúng rồi, Xuân Hi, hôm nay em ra phủ đến nói với Diêu chương quỳ một tiếng, nói ông ấy thu mua nhiều dược liệu một chút, ta đang chuẩn bị ủ chế thêm nhiều dược tửu.” Ninh Bảo dường như chợt nhớ ra một chuyện, đột nhiên dặn dò một câu.

“Dạ, tiểu thư.” Xuân Hi vội vàng đáp lời.

Chính viện người đến người đi, Dương ma ma đang bận rộn chỉ huy hạ nhân đem từng rương hành lý chất lên xe ngựa, nhìn thấy Khương Ninh Bảo đến, sắc mặt lập tức tối sầm.

“Từ tiểu thư, thân thể phu nhân không khỏe, người về trước đi.”

Ninh Bảo một chút cũng không giận, sau khi nói vài câu quan tâm đại phu nhân Trương thị, sau đó liền mang Xuân Hi đứng một bên, vẫn chưa rời đi, thật ra nàng đến đây cũng chỉ cho có lệ, làm đề cho người ngoài xem.

Đương nhiên không thể vì một câu của Dương ma ma mà rời đi ngay lập tức, như vậy dễ dàng bị người khác bắt làm đầu đề câu chuyện.

Dương ma ma tức giận trừng mắt nhìn nàng, trong lòng âm thầm căm giận, Từ tiểu thư này thật đúng là khó xử lý, khó trách nhóm người Bạch Mai linh hoạt, tâm cơ như vậy cũng làm không xong chút chuyện nhỏ mà bà ta giao.

Trước kia, bà ta thật sự đã nhìn lầm.

Khoảng một khắc sau, đại phu nhân Trương thị ngồi kiệu nhỏ được người nâng đến, Khương Ninh Bảo đưa mắt nhìn, chấn động, không ngờ chỉ mới một buổi tối thôi, Trương thị bị sát khí trong cơ thể giam nhãm không còn ra hình người. Son phấn dày cộm cũng không thể nào che giấu được hết sự tiêu tụy của bà ta, hai mắt không có thần, hốc mắt sâu hoắm, trên đó mờ mờ còn có một quầng thâm dưới mắt dù đã bị son phấn che lại, cả người uể oải không có sức, yếu ớt ngã người lên ghế kiệu, qua một đêm thôi lại gần như già đi mười tuổi.

Khương Ninh Bảo: “.....”

Uy lực của sát khí này hình như có chút lớn a.

Hèn chi Trương thị lại muốn đến chùa ở tạm, chỉ có cao tăng trong chùa mới có thể loại bỏ được sát khí âm u lạnh lẽo này, bằng không, không cần đến ba ngày, Trương thị liền sẽ suy yếu không chịu được, ốm đau liệt giường.

Đương nhiên là cũng có khả năng do thân thể đại phu nhân Trương thị vốn đã không tốt, chịu ảnh hưởng của sát khí cho nên mới có thể nghiêm trọng như vậy.

Trong lòng Ninh Bảo nghiêng về về sau hơn.

Thời gian trôi qua, người đến chính viện ngày càng đông.

Trưởng Ninh Bá Khương Đông Minh, Khương Trác, Khương Việt, người ở nhờ bá phủ là Trương Trạm, còn có các di nương cùng thứ nam thứ nữ đại phòng, tập nập đến để đưa tiễn đại phu nhân.

Khương Minh Dao cũng đến, đến với đám tỷ nữ vây quanh, khuôn mặt lạnh nhạt, chỉ có lúc nhìn về Trương thị mới lộ ra lo lắng.

Khương Ninh Bảo cùng Khương Minh Dao, hai mắt nhìn nhau, xong rồi mạnh ai nấy dời mắt đi.

Dương ma ma thấy như thế, trong lòng liền âm thầm nhẹ nhõm, xem ra Ngũ cô nương thật sự đem lời bà nói ghi vào lòng, như thế không còn lo lắng bị Tứ tiểu thư hãm hại nữa.

Phu nhân hẳn là yên tâm.

Khi xe ngựa đến, đã là cuối giờ Ty, đại phu nhân Trương thị lo lắng phát hiện trong những người tiễn đưa, có một thân ảnh duyên dáng, yêu kiều, nhìn ra là Khương Ninh Bảo, trong nháy mắt, khoe mắt đại phu nhân Trương thị như muốn nứt ra, hận ý quay cuồng trào dâng.

Đáng tiếc lúc này, Trương thị cũng không làm gì được, chỉ có thể lạnh lùng âm độc mà trừng mắt nhìn Khương Ninh Bảo.

Khỏe miệng Khương Ninh Bảo nhếch lên, tâm tình vui sướng vầy vầy tay với đại phu nhân.

Đại bá nương nhìn qua đang cực kì hận nàng.

Nhìn thấy chất nữ vầy tay chào mình, Trương thị tức giận muốn học máu, ngực không ngừng phập phồng, dường như sau đó liền ngắt đi, tỷ nữ bên cạnh đều sợ hãi, các nàng vội vã mang phu nhân nâng đến xe ngựa sắp xếp thật tốt, nhanh chân lấy một ly trà tĩnh tâm an thần đến cho bà ta uống.

Chờ đến khi xe ngựa của phu nhân rời đi, Ninh Bảo hành lễ với đại bá, gật đầu với Khương Minh Dao, xoay người mang Xuân Hi nhẹ bước về viện của mình, ai ngờ trên đường đi lại đụng phải đại đường ca Khương Trác cùng Trương Trạm.

“Tứ muội, trùng hợp nha, muội đang muốn về sân viện sao?” Đại đường ca Khương Trác cười tủm tỉm nói, mang theo biểu lệ Trương Trạm đến đây, chặn đường nàng.

“Khương tứ tiểu thư, lại gặp mặt.” Trương Trạm tướng mạo đường đường, dáng người cao gầy, mặt mày tươi cười, hào hoa phong nhã, cả người đều mang hơi thở thư sinh đầy khí chất.

Đây tuy chỉ là vẻ đẹp bên ngoài, nhưng lại dễ dàng làm các tiểu cô nương thâm thương, nhớ trộm.

Mấy vị tiểu thư con của các di nương đại phòng chính là như vậy.

Nhưng hẳn không phải là dạng người mà Ninh Bảo ưa thích, ngay cả tướng mạo và khí chất thượng đẳng như nam chính Tạ Cảnh Dục, nàng còn không thèm để ý, nói hủy hôn là hủy hôn, càng đừng nói đến mấy loại thư sinh văn nhược này.

Đặc biệt là dạng thư sinh văn nhược, nhưng lại là mặt người dạ thú.

Ấn đường Ninh Bảo cau chặt, đáy mắt xẹt qua ý lạnh, tay nàng không tự chủ vuốt ve roi da màu đỏ bên hông, đột nhiên bàn tay phát ngứa, muốn rạch rạch.

Xuân Hi ở bên cạnh khẩn trương nhìn chăm chăm, trong mắt tràn đầy đề phòng.

“Đại đường ca, Trương công tử, sao hai người lại ở đây?” Ninh Bảo khẽ mỉm cười, biết rồi còn hỏi, con đường này vẫn luôn thông đến viện của nàng, cực ít có họ nhân qua lại nơi đây, hai người này ở đây chính là vì nàng.

“Chúng tôi đặc biệt đến đây để chờ tứ muội.”

Khương Trác là một nam tử tướng mạo không tệ, nhưng tư chất bình thường, thi khoa cử nhiều lần nhưng không đạt, may cho hắn là đích trưởng tử, tương lai sẽ kế thừa tước vị của Trưởng Ninh Bá.

Lại nói, Ninh Bảo rất ít khi thấy vị đại đường ca này.

“Đại đường ca có chuyện tìm muội sao?” Đôi mắt Ninh Bảo sáng trong xinh đẹp, nhỏ giọng hỏi.

“Khụ khụ, thật ra cũng không có chuyện gì lớn, tứ muội, muội cảm thấy Trạm biểu đệ thế nào, xuất thân của hắn là Đông Bình bá phủ, tương lai sẽ kế thừa Đông Bình Bá phủ, không chỉ có thế, Trạm biểu đệ cũng giống như tam đệ, còn nhỏ mà đã đậu tú tài, dáng vóc cũng anh tuấn, năm nay cũng sẽ tham gia thi hương, khả năng thi đậu cũng rất lớn.”

Khương Trác ngoài miệng thì ca ngợi Trương Trạm không tiếc lời, nhưng trong lòng lại cảm thấy không chịu nổi.

Tuy nói là bá phủ xuống dốc, nhưng Trường Ninh Bá vẫn tốt hơn Đông Bình Bá rất nhiều, ngũ muội hắc cũng đã định thân với chi thứ hai của Tà gia, đại muội được gả đến hầu phủ, tuy không phải là phu nhân của thế tử, nhưng phu quân của nàng cũng là huynh đệ ruột thịt với thế tử, còn nhị muội, tam muội còn của các di nương, cũng được gả đến nhà phủ thượng, có thể nói đại phòng của bọn họ đã cao lên mấy bậc.

Đông Bình Bá chỉ có mỗi Trương Trạm, về sao có thể mở rộng bá phủ hay không còn khó nói.

Nếu không phải mẫu thân ngầm giúp đỡ nhà ngoại, Đông Bình Bá phủ sợ đã sớm không còn thế diện.

Ở trước mặt Trương Trạm, Khương Trác luôn có cảm giác cao quý hơn hẳn.

“Khương tứ tiểu thư, từ ánh mắt đầu tiên tại hạ diện kiến tiểu thư, liền phải lòng nàng, không biết nàng có nguyện ý gả làm thê tử của ta không?” Giọng nói của Trương Trạm trong veo, đôi mắt dài hẹp đầy ôn nhu, luôn làm người ta cảm thấy tình cảm chân thành chứa đầy trong đôi mắt đó.

Xuân Hi ghen hờn nhìn trần trời.

Trương Trạm công tử này đã phải lòng tiểu thư?

Khương Ninh Bảo mỉm cười nghe đại đường ca tâm đắc Trương Trạm, lại nghe Trương Trạm trắng trợn thổ lộ tình cảm, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp bình tĩnh, sắc mặt lại không hề thay đổi.

“Rất xin lỗi, Trương công tử, chúng ta không thích hợp, ta là thích đại anh hùng mạnh mẽ oai phong như Định Quốc Công, chứ không phải là văn nhược thư sinh trời gả không chặt.”

“Từ xưa đến nay, mỹ nhân xứng anh hùng, mỹ nhân như ta đây, nếu gả cho đại anh hùng, chắc chắn sẽ là giai thoại được lưu truyền trăm năm.”

Khương Ninh Bảo chơi đùa lọn tóc nhỏ, cười dịu dàng, khoé mắt lộ ra vẻ khao khát.

Xuân Hi: “.....”

Tay trời gả không chặt, tiểu thư, tiểu thư có chắc lời của tiểu thư không đâm thẳng vào tim của Trương công tử sao, không thấy nụ cười của Trương công tử đều muốn bay đi mất rồi sao?

Xuân Hi điên cuồng trào phúng trong lòng.

Tay Khương Trác run lên, hắn trước nay không nghĩ đến tứ muội yếu đuối nhu nhược như vậy lại... Lại làm người ta ghen hờn như thế, hắn nhìn qua Trạm biểu đệ, nhìn không được mà vui sướng khi có người gặp họa.

Thư sinh yếu đuối, tay trời gả không chặt.....

“Khương tứ tiểu thư, từ nhỏ ta đã luyện võ, cho dù đối đầu với mấy đại hán, ta vẫn có thể đánh trả được.” Trương Trạm mỉm cười, giọng nói tràn đầy kiêu ngạo.

Khương Ninh Bảo đảo ánh mắt, đột nhiên rút roi da bên hông ra, tùy ý mà quăng vài cái, cười khanh khách nhìn Trương Trạm, giọng nói dịu dàng êm tai, lộ ra vẻ hào hứng.

“thì ra Trương công tử có luyện qua võ công, có thể luận bàn một chút chứ?”

Mỹ nhân yếu mềm đột nhiên quăng roi da ra đột ngột như vậy dọa cho Khương Trác cùng Trương Trạm nhảy dựng, bọn họ nhìn nữ tử cười nói trước mặt, trong lòng không biết tại sao lại dâng lên một cảm giác quái dị.

Trương Trạm đứng là đã luyện qua võ công, bây giờ lại có một mỹ nhân yếu mềm muốn luận bàn võ công với hắn, mắt hắn chợt loé lên, ánh mắt liền đảo qua nơi no đủ đầy đủ cùng với vòng eo thon nhỏ một tay có thể ôm trọn kia, cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong lòng như có lửa cháy hừng hực.

Luận bàn... Mỹ nhân muốn luận bàn, đây chính là chuyện tốt cầu còn không được.

“Có thể, ta sẽ hạ thủ lưu tình.” Trương Trạm cười nhe nhả đầy lễ độ.

Con mời đã cần cầu.

Nụ cười trên mặt Khương Ninh Bảo càng thêm ngọt ngào xinh đẹp.

Khương Trác đứng bên cạnh há hốc mồm, hần nhìn Trạm biểu đệ như đang nhìn thấy cảm thú, Trạm biểu đệ là loại người nào hần còn không biết sao.

Tên khốn này chính là mặt người dạ thú.

Ngoài mặt thì giữ mình trong sạch, trên thực tế, tỷ nữ có chút nhan sắc đều từng bò lên giường hần.

Xuân Hi cực kì đồng tình đưa mắt liếc nhìn Trương công tử, tiểu thư nhà nàng khi còn nhỏ đã vô cùng hung tàn, bây giờ e là càng hung tàn hơn trước, Trương công tử thật sự quá đáng cảm mà.

“Trương công tử, cẩn thận.” Ninh Bảo mỉm cười nhắc nhở, vừa dứt lời, roi da trong tay nàng tựa như sét đánh không kịp bưng tai quăng ra, nhanh chóng quần lấy chân Trương Trạc, dùng sức vung lên, Trương Trạc đã bị ném bay đi.

Bùm một tiếng.

Trương Trạc hét lớn đầy thảm thương, thân thể bị quăng ngã nằm bẹp trên mặt đất, cả người nhóp nhép lay lộn.

“Trương công tử, ngài không sao chứ, xin lỗi, ta... Vừa rồi ta có chút khản trương, ra tay hình như hơi nặng...” Khương Ninh Bảo hoang mang bối rối thu roi da lại, chạy đến trước mặt Trương Trạc, nước mắt vòng quanh hốc mắt.

Xuân Hi: “.....”

Khương Trác hoảng sợ vội vàng chạy đến đỡ Trạc biểu đệ dậy.

Bây giờ, xương cốt trên người hần đều đau, hần không ngờ Khương tứ tiểu thư nhìn yếu đuối mong manh mà sức lại lớn như thế, nhưng nhìn thấy mỹ nhân như sắp khóc, bộ dáng lo lắng không thôi, cắn răng nở nụ cười, “Khương tứ tiểu thư, nàng đừng lo lắng, ta... Chỉ là bị ngã một cái thôi, không đáng ngại.”

Trong lòng lại nghi ngờ, Khương Tứ tiểu thư này hình như không giống như lời cô mẫu nói.

“Tứ muội, ta đỡ Trạc biểu đệ về để đại phu xem thử trước.” Khương Trác sợ biểu đệ bị quăng ngã sẽ bị thương, nên vội vã đưa hần về tìm đại phu.

Khương Ninh Bảo mang về mặt thất vọng nhìn bọn hần, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng, nàng hoảng loạn lau nước mắt, liên tục gạt đầu “Đúng, đúng, đại đường ca nói rất đúng, Xuân Hi, người mau gọi một tên sai vặt đến giúp đỡ họ.”

Xuân Hỷ vội vàng chạy đi gọi người, không lâu sau, liền có hai gã sai vặt vội vã chạy đến, bọn họ nhanh chóng mang Trương Trạc rời đi, trước khi đi, Trương Trạc còn cố gắng nhìn đau, cố nở nụ cười thật tươi, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt cho Khương tứ tiểu thư.

“Khương tứ tiểu thư, đây là ngoài ý muốn, ta không trách nàng.”

Khương Ninh Bảo, hai mắt đầm lệ mông lung gạt đầu, chờ bóng dáng bọn họ đi khuất, nàng lập tức ngừng khóc, nghĩ đến dáng vẻ chật vật của Trương Trạc liền nhìn không được bật cười.

“Tiểu thư, người thật là lợi hại, đã trêu cợt Trương công tử như thế, Trương công tử còn không trách ngài.” Về mặt Xuân Hi đầy bội phục.

Khương Ninh Bảo khẽ cười một tiếng, nhìn về phía chính viện xa xa, giọng nói đầy lạnh lùng: “Người muốn cướp tài sản của ta, thì phải chuẩn bị trả giá lớn đi.”

nói xong, nàng chậm rãi đi vào hậu viện, sắp đi đến cửa viện của mình, một gã sai vặt trẻ tuổi vội vàng chạy đến, hần hần nói.

“Tứ tiểu thư, có người trong cung đến, mời tiểu thư qua tiếp chi.”

.....

Tại cửa phủ Trường Ninh Bá, đã bày sẵn hương án tiếp chi.

Triệu công công thái giám cận thân của Càn Nguyên đế, tự mình ôm thánh chỉ đi vào phủ Trường Ninh Bá, bên người hần còn có một đám nội thị cùng hộ vệ.

Cả nhà Khương gia quỳ rạp trên mặt đất.

Khương lão phu nhân hiển nhiên cũng không ngờ rằng thánh thượng lại thật sự tứ hôn cho Tứ nha đầu và Định Quốc Công, nên hiện tại kinh ngạc cùng vui mừng đan xen, tâm tình cũng phức tạp không thôi.

Triệu công công tuyên chỉ, liếc mắt nhìn nữ tử diễm lệ đang quỳ gối phía trước, trong mắt đầy ý cười, Khương Tứ tiểu thư quá nhiên đúng như lời đồn,

xinh xắn đáng yêu, khí chất lại tốt, thật xứng đôi với Định Quốc Công.

“...Từng nghe Khương Tứ tiểu thư của Trường Ninh Bá, tài mạo song toàn, huệ chất lan tâm, trầm nghe qua rất vừa lòng, nay Định Quốc Công Tạ Hành vừa lúc thích hợp đón tân nương. Khương Tứ tiểu thư là khuê nữ cùng Định Quốc Công giai ngẫu thiên thành, lương duyên trời định, trầm đặc biệt chỉ hôn cho Định Quốc Công, chọn ngày lành tháng tốt thành thân, khâm thờ.”

Tuyên đọc thánh chỉ xong, Triệu công công liền đem thánh chỉ tứ hôn giao cho Khương tứ tiểu thư, đột nhiên trêu ghẹo một một câu.

“Chúc mừng Khương tứ tiểu thư, được như ý nguyện!”

Vị Triệu công công này hiển nhiên là đã nghe được lời đồn đãi bay đầy trời ở kinh thành rồi.

Khương Ninh Bảo sững sốt, ngay sau đó liền cười rạn rờ: “Đa tạ công công.”

Trong lòng lại thầm vui mừng, cuối cùng nàng đã có thể quang minh chính đại đến cửa tìm Định Quốc Công để bồi dưỡng tình cảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Khương Ninh Bảo buồn gần chết

Có thánh chỉ tứ hôn, Khương Ninh Bảo tâm rối cực bình yên, chờ sau khi Triệu công công rời đi, mọi người trong phủ Trường Ninh Bá bao quanh Khương Ninh Bảo, chỉ có đại ca Khương Trác trong đại đường là không yên lòng.

hắn không nghĩ tới chỉ là trong nháy mắt, Tứ muội đã được Thánh Thượng tứ hôn.

Trạm biểu đệ làm sao bây giờ?

Khương Trác nghĩ đến Trác biểu đệ đang nằm thẳng trên giường kêu rên đau đớn, hắn nhìn về phía Khương Ninh Bảo ánh mắt dần theo một tia quái dị, nhất là nàng như thể chỉ một roi mà đã quần ngã Trạm biểu đệ bay ra ngoài.

Khương Trác đến bây giờ cũng không dám tin, trong đầu hốt hoảng.

Tứ muội nhìn như một người yếu đuối, vậy mà có sức lực lớn đến như vậy, thật đáng sợ, không biết bản thân mình đã dấn tội với nàng chưa?

Khương Trác có chút lo sợ bất an mà suy nghĩ.

Khương Ninh Bảo tươi cười ngọt ngào, đuôi lông mày khéo mắt đều mang sự vui mừng, sau hôm nay trong phủ Trường Ninh Bá mọi người đều biết được Khương Ninh Bảo có khả năng tiếp cận Định Quốc Công dễ dàng, tất cả đều kinh hãi.

Nàng lơ đãng nhìn lướt qua thái độ Đại ca Khuông Trác trong đại đường, khéo miệng nhếch nhẹ một chút.

Hình như nàng đã hù dọa đến vị đại ca này rồi.

Khương lão phu nhân được tỷ nữ Hồng Hạnh dìu một bên đag cân nhắc lợi hại, cả khuôn mặt đều là tươi cười, bà cầm quả chuông nặng nề gõ một cái, lướt nhìn tất cả mọi người, thanh âm mang chút kích động nói: “Tứ nha đầu có tạo hoá lớn như thế, là phủ Trường Ninh Bá may mắn”.

Trường Ninh Bá gia vuốt vuốt hàm râu ngắn, liên tục gật đầu, cười hiền lành.

"Mẫu thân nói rất đúng, Tứ nha đầu là người có tạo hoá lớn, Định Quốc Công tuổi trẻ anh tuấn, quyền cao chức trọng, đây chính là ngàn năm một thuở lương duyên, không nghĩ tới Tứ nha đầu của phủ Bá chúng ta là một cô nương có tiền đồ như vậy."

hắn nhìn thoáng qua duyên dáng yêu kiều cách đó không xa, khí chất trong trẻo lạnh lùng tiểu nữ nhi con vợ cả, trong lòng thoáng qua một chút tiếc nuối, rõ ràng tiểu nữ nhi của hắn so với cháu gái cũng không kém, cổ tình bực này mỹ sự không rơi trên người của Dao nhi.

Tuy nói Tạ gia cùng phủ Định Quốc Công là chung bộ tộc, đáng tiếc chung quy Tạ gia so với phủ Định Quốc Công vẫn kém rất xa.

Nếu Trương thị không gấp cùng Tạ gia chỉ thứ hai quyết định việc hôn nhân, thừa dịp Thánh Thượng cho Tứ nha đầu tứ hôn, Dao nhi còn có thể gả rất tốt, có lẽ gã cũng có khả năng gả tới nhà công hầu.

Trường Ninh Bá gia lòng tham không đáy thầm nghĩ, trong lòng không khỏi thầm oán Trương thị quá mức vội vàng.

"Chúc mừng Tứ tỷ!" Khương Minh Dao ánh mắt phức tạp nhìn Tứ tỷ đang vui mừng như vậy. Chậm rãi tiến lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách

chúc mừng, bên người nàng ma ma khăn trang che chở Ngũ tiểu thư, về mặt phòng bị nhìn chăm chú Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo trong lòng thăm than, trên mặt lại hướng nàng cười nhẹ, ngữ khí cũng xa cách: "Cảm ơn Ngũ muội."

Khương Minh Dao mỉm môi, cùng tôi tớ vây quanh xoay người rời đi.

"Chúc mừng Tứ muội." trong đại đường, đại ca Khương Trác mở miệng cười trừ, nhĩ đường ca Khương Việt cũng cười híp mắt nói vui

Khương Ninh Bảo cười khanh khách tiếp nhận lời chúc của mọi người.

Chờ mọi người rời đi, Khương Ninh Bảo mới không nhanh không chậm hướng viện từ của mình trở về, Xuân Hi về mặt hưng phấn theo bên người, thánh chỉ tứ hôn, đây chính là chuyện tốt mà các quý nữ cầu còn không được.

Qua chuyện này để xem ai trong phủ Trường Ninh Bá dám cho tiểu thư xem sắc mặt.

"Tiểu thư, Nhị gia cùng Nhị phu nhân trên trời có linh thiêng biết được tiểu thư chung thân đại sự có tin tức, định sẽ cao hứng phi thường." Xuân Hi thanh âm của kích động vô cùng.

Khương Ninh Bảo bước chân hơi ngừng lại, nhìn trên cao xa xôi là bầu trời xanh thẳm, mỉm môi cười: "Đúng vậy, cha mẹ nhất định sẽ vì ta cao hứng."

Xuân Hi còn không biết phụ mẫu của nàng còn sống, đến lúc phụ mẫu xuất hiện trở về, Xuân Hi nhất định sẽ đã giật mình, còn có đại ca Khương Cẩn cũng vậy, Khương Ninh Bảo từng nghĩ qua muốn hay không báo cho đại ca biết, tin tức cha mẹ còn sống.

Sau lại suy nghĩ lại thấy không ổn.

Tin phụ mẫu còn sống, nàng một cái khuê phòng nữ tử làm sao có thể biết được, nói mình làm một cái đoán trước mộng sao, phỏng chừng đại ca chắc chắn sẽ không tin tưởng, chỉ cho là mình quá mức tưởng niệm phụ mẫu mà thôi

Bí mật này chỉ có thể ghen dưới đáy lòng.

"Còn có Trương công tử, về sau dám chắc không dám đón đầu tiểu thư thêm lần nữa." Xuân Hi tiếp tục thần sắc phấn khởi mà nói.

Khương Ninh Bảo có chút đồng ý gật đầu: "Đúng vậy, thật là đáng tiếc, ta chưa có ra tay giáo huấn hãnh đũ mà."

Trương Trạc ở trong sách miêu tả liền là một nguy quân tử, vì leo lên cao, có khả năng không từ thủ đoạn, nhưng người còn có một ưu điểm, chính là sẽ biết xem xét thời thế.

Ở trong sách, hẳn dưới sự cổ động của Trương thị mà hủy đi trong sạch của "Khương Ninh Bảo", chính vì thế mà danh tiếng của "Khương Ninh Bảo" mất hết, chỉ có thể dựa vào ca ca tàn tạ.

Thân đơn thể cô.

Nay nàng được Thánh Thượng tứ hôn cho Định Quốc Công, đúng là nhất phong quang thì phải chịu mọi sự chú ý.

Trương Trạc sợ là muốn dời đi mục tiêu, Khương Ninh Bảo có chút tiếc hận, có lẽ có người sẽ cảm thấy, tình tiết trong sách, hẳn hủy đi trong sạch của "Khương Ninh Bảo" trong sạch, nhất định phải hung hăng trả thù.

không trả thù được thì thực xin lỗi "Khương Ninh Bảo" trong sách.

Phòng ngừa rắc rối có thể có khả năng xuất hiện, nhưng Khương Ninh Bảo không phải là người mang nhiều hận thù, cho dù nàng ở mặt thể vùng vẫy mười mấy năm, đáy lòng vẫn luôn bảo lưu lại điểm mấu chốt đó là hoà bình.

Nay Trương Trạc vừa mới đánh chủ ý với nàng, có thể giáo huấn nho nhỏ một chút là đủ.

Nhưng mà Trương Trạc lại lợi dụng hôn nhân của mình làm lợi thế, đã tâm bưng bưng leo lên trên người, một ngày nào đó sẽ đá trứng thiết bản.

Trở lại sân, đám bốn người tỳ nữ Bạch Mai so với ngày xưa giờ đây thái độ cung kính nịnh hót rất nhiều.

Khương Ninh Bảo chỉ là thờ ơ mà liếc mắt các nàng một cái, một ánh nhìn này lại làm cho đám bốn người tỳ nữ Bạch Mai mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng hối hận không thôi, sớm biết Tứ tiểu thư có tạo hoá lớn như vậy, các nàng nên sớm quy thuận Tứ tiểu thư là tốt rồi.

hiện tại địa vị của Tứ tiểu thư ở phủ Trường Ninh Bá là cao cả.

Đám bốn người tỳ nữ Bạch Mai ánh mắt hâm mộ lườm tâm phúc tỳ nữ Xuân Hi bên người Tứ tiểu thư, âm thầm ghen tị, này Xuân Hi thật sự là gặp vận may.

Biến hóa rõ ràng nhất là, vào bữa trưa món chính thậm chí tới năm món, món phụ đi kèm bốn món, cùng với một cái nồi nhỏ nấu canh vịt hoàn toàn vừa miệng, bày ra một bàn đồ ăn tràn đầy.

Hương thơm của món ăn thơm đến nứt mũi, làm người ta thèm nhỏ dãi không thôi.

Khương Ninh Bảo bình tĩnh ăn bữa trưa, phân lượng đồ ăn như thế này chẳng qua là khôi phục tiêu chuẩn lúc phụ mẫu còn sống mà thôi, ngay cả Xuân Hi cũng không có cảm thấy kinh hãi.

Lúc nàng ăn trưa kết thúc, quả thật giống như Khương Ninh Bảo dự đoán, Trương Trạh cả người đang đầu đón sau khi biết Khương Tứ tiểu thư được ban hôn cho Định Quốc Công, đầu tiên là kinh ngạc, sau lại là lo sợ không thôi, ngay cả khi không cam tâm, thì cũng chỉ có thể đem kế hoạch lúc đầu mắc cạn.

Về phần cô mẫu mưu đồ "Hủy trong sạch" theo kế hoạch bức bách Khương Tứ tiểu thư gả cho hắn, Trương Trạh là người từ trước đến nay thích xu lợi tránh hại quyết định quên đi.

Hắn còn trẻ, tiền đồ quang minh, làm gì vì một cái Khương Tứ tiểu thư chặt đứt tiền đồ, Khương Tứ tiểu thư lại đẹp, đồ cưới lại dày, nhưng bá phủ Đông Bình tương lai đều thất ở trên người hắn, hắn không thể đẩy bá phủ Đông Bình vào chỗ hiểm.

Cô mẫu có tức giận hay không, Trương Trạh đã muốn không thèm để ý, bá phủ Đông Bình so với cô mẫu chỉ là nữ nhi đã xuất giá thì quan trọng hơn.

...

Tin tức Tứ tiểu thư Khương gia được Thánh Thượng ban hôn cho Định Quốc Công, như là mọc cánh truyền khắp toàn bộ kinh thành, nhất là các đại huân quý thế gia quan lại phủ đệ, sôi nổi khiếp sợ không thôi.

Khương Tứ tiểu thư phủ Trường Ninh Bá từ một nữ tử bị hủy hôn được mọi người đồng tình, một đạo thánh chỉ tứ hôn, biến hoá nhanh chóng thành vị hôn thê Định Quốc Công, một cử động đã là ở trên đầu vị hôn phu trước.

Khắp kinh thành chấn động,

một ngày này, tính ra hàng trăm khuê tú tại kinh thành hâm mộ ghen tị Khương Ninh Bảo, hâm mộ ghen tị thì hâm mộ ghen tị, nhưng ở trong lòng các nàng thiết tình thành ý chúc mừng.

Ai bảo Khương Tứ tiểu thư là nữ tử duy nhất có khả năng tiếp cận Định Quốc Công, trừ bỏ nàng, còn có ai có thể gả cho Định Quốc Công.

Đây là có hâm mộ ghen tị cũng chiếm được.

Những quý nữ đã từng hâm mộ Định Quốc Công thì sớm đã gả đi trở thành vợ người khác, nghe được tin tức này, đáy lòng không khỏi hiện lên phiền muộn thân nhiên, nhưng càng nhiều hơn chính là thoải mái cùng yên lặng dâng lên chúc phúc của mình.

Chỉ vì các nàng cũng không bao giờ có được may mắn đó.

Bách tính trong kinh thành vui mừng khôn xiết, Chiến Thần Đại Việt của bọn họ rốt cuộc cũng có tức phụ, thật đáng mừng, cảm tạ lên trời, cảm tạ Thánh Thượng anh minh thần vũ, không để cho Định Quốc Công cô độc sống quãng đời còn lại.

Tuy nói có một ít toan nhó cứng rắn sẽ bài xích vài câu cho lẽ không hợp, nhưng không người để ý bọn họ, địa vị Định Quốc Công ở Đại Việt không người nào có thể lay động.

Toàn bộ kinh thành một mảnh vui sướng.

Phía sau kinh hi này, đại phu nhân Trương thị vừa đến chùa miếu không bao lâu biết được tin tức "Xấu" này, một hơi thở không lên, kích thích ngứa đi, làm đám người đi theo cùng Dương ma ma sợ hãi.

Tại phủ An Viễn Hầu Dương Thụ Thanh một chút không khí vui mừng cũng không có.

"Bốp" một tiếng.

Dương Thụ Thanh mạnh mẽ đem cốc trà đang cầm trong tay ném xuống đất, đôi mắt đẹp mang bị ngọn lửa ghen tị thiêu đốt, trong đáy mắt là tràn đầy tức giận và không cam lòng vật cầm trong tay Cốc trà té xuống đất, một đôi mắt đẹp thiêu đốt ghen tị ngọn lửa, đáy mắt tràn đầy kinh người tức giận cùng không cam lòng.

Khi giây phút nàng nhìn thấy Khương Ninh Bảo đứng ở bên người Định Quốc Công, lại được biết Tà lão phu nhân miệng định ra việc hôn nhân, tâm lý Dương Thụ Thanh sớm đã có chuẩn bị.

Vì muốn hủy diệt cửa hôn sự này đã cho người cách ứng việc hôn nhân, Dương Thụ Thanh đã có kế hoạch, nhưng nàng còn chưa kịp ra tay, Thánh Thượng liền gả... Gả...

Nghĩ đến sau này mình không chỉ có thấp hơn Khương Ninh Bảo một đầu, còn có sau khi gả qua, mỗi ngày đều muốn cho nàng thịnh an, bị nàng làm khó dễ, nếu Khương Ninh Bảo sinh ra nhi tử, địa vị thế tử của Cảnh Dực đều muốn hai tay nhường người ta, tước vị Định Quốc Công cũng không tới trên người Cảnh Dực.

Dương Thụ Thanh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tiền đồ ảm đạm không ánh sáng, khó thở công tâm, một ngum máu lóng đàng mắc nghẹn tại cổ họng.

Gã cho Tạ Cảnh Dực còn không bằng làm thiếp thất cho Hoàng gia.

Sống lại một đời, so với đời trước trôi qua còn kém hơn, nàng rút cuộc đang chơi đùa cái gì quý gì vậy?

Nghĩ đến trong phủ kẻ thù đều ở trong bóng tối xem nàng chề cười, Dương Thụ Thanh hai mắt một mảnh đỏ đậm, nỗi điên tự đắc hung hăng đem bên trong nhà đồ sứ quăng ngã trên đất, cuối cùng ngay cả ghế dựa đều đập, dọa đến hai tỷ nữ tâm phúc là Thiên Dung và Thiên Bích không dám thở mạnh một cái.

Trong phòng lớn, một mảnh hỗn độn, dưới đất đầy những mảnh nhỏ cùng nước đọng.

Sau khi phát tiết xong, con tim ghen tỵ và tức giận cũng không có vui đi, ngược lại càng đốt càng cháy, trong mắt loé lên hàn quang phần hận khiến người sợ hãi, hận không thể đem Khương Ninh Bảo xéo thành tám miếng.

Ngoài đầu cửa, An Viễn Hào khuôn mặt âm trầm đang đứng, ma ma giữ cửa nom nớp lo sợ đứng ở một bên, trong lòng âm thầm kêu khổ, cầu nguyện đại tiểu thư tỉnh táo lại.

một lát sau, An Viễn Hào mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra, bước đi vào, hai mắt nhìn lướt qua mảnh nhỏ đầy đất, lại nhìn đích nữ đỏ tươi ánh mắt điên cuồng, trên mặt tái đi phần nộ quá.

"Thanh Nhi, đủ, người xem người hiện tại giống thứ gì."

Dương Thụ Thanh sau khi nhìn thấy phụ thân đi vào, cả người cứng đờ, rồi đột nhiên tỉnh táo lại, trên khuôn mặt xinh xắn điên cuồng rút đi một chút, nhìn về mặt tức giận phụ thân, hai tròng mắt đỏ đậm, ngữ khí bị phản hồ.

"Cha, ta không cam lòng, ta đường đường là đích nữ phủ An Viễn Hào có thể nào bị một cái nữ tử nhỏ bả phủ áp ở trên đầu, nhất là nàng còn bị Cảnh Dực lui hôn, về sau gã đến Phủ Định Quốc Công còn muốn bị nàng lập quy củ, chờ nàng sinh ra con nối dòng cho Định Quốc Công, Phủ Định Quốc Công làm sao còn là nơi sống yên ổn cho ta cùng Cảnh Dực, cha, ta... Ta nuốt không trôi con tức này."

An Viễn Hào cũng không nghĩ tới Định Quốc Công sẽ đột nhiên đón đầu, càng không có nghĩ tới Khương Tử tiểu chưa bao giờ được hắn nhìn tới lại có khả năng tiếp cận Định Quốc Công.

Nhưng nghe đích nữ nhắc tới chuyện con nối dòng An Viễn Hào đột nhiên cười ha ha.

"Thanh Nhi, người yên tâm, Khương Tử tiểu thư không có khả năng sinh ra Định Quốc Công con nối dòng, về sau tước vị Định Quốc Công vẫn là Tạ thế tử kế thừa."

Dương Thụ Thanh ngạc nhiên, đầu óc mơ hồ nhìn về phía An Viễn Hào, vội hỏi: "Cha, lời này là có ý gì?"

"Người biết được việc này không nhiều lắm, nhưng cha là một trong những người thân tình biết việc này, lúc Định Quốc Công mới đến chiến trường, ngoài ý muốn trúng độc tiễn của Đại tướng địch quốc, cuối cùng bảo vệ tánh mạng, nhưng cho con nối dòng có trở ngại, cho nên, dù cho Định Quốc Công thành thân, tỷ lệ hẳn có con nối dòng vô cùng nhỏ, về sau Phủ Định Quốc Công cũng là người cùng Tạ thế tử."

An Viễn Hào cười nói, cho đích nữ một thuốc an thần.

Dương Thụ Thanh khiếp sợ, vẫn còn có chuyện bí mật đến chừng này, vốn dĩ nàng còn nghĩ nếu không thể ngăn cản Khương Ninh Bảo gã cho Định Quốc Công, chờ sau khi nàng gả đi, liền âm thầm ra thủ đoạn ngăn cản khiến Khương Ninh Bảo không mang thai, chỉ cần sống quá hai năm, Định Quốc Công không còn, nàng sẽ chậm chậm thu thập Khương Ninh Bảo, không nghĩ tới Định Quốc Công thân mình con nối dòng có trở ngại.

thật sự là trời cũng giúp ta.

Dương Thụ Thanh trong lòng khoái ý đến cực điểm, khoe miệng nổi lên nụ cười vui vẻ trên sự đau khổ của người khác, hờn dỗi bị ngăn ở ngực nháy mắt liền trở thành hư không, chợt cảm thấy thân thanh khí sáng.

Hai tỷ nữ đứng ở một bên cuối đầu, không nghĩ tới sẽ nghe được một chuyện bí mật, cố gắng thu nhỏ lại cảm giác tồn tại của mình.

"Thanh Nhi, người hiện tại muốn ổn định, đừng để xúc động mà hành sự lỗ mãng" An Viễn Hào không yên lòng dặn dò.

Dương Thụ Thanh tỉnh táo gật đầu, tự tin trở về trên mặt, nàng mỉm cười: "Cha, nữ nhi hiểu, nhỏ không hẳn sẽ bị loạn đại mưu, ta sẽ cẩn thận, sẽ không để người ta bắt được cán dao."

Tỷ lệ nhỏ vô cùng, không có nghĩa là không có cơ hội.

Dương Thụ Thanh tâm lý vẫn lo lắng, nhưng cái này nếu so với ngăn cản Khương Ninh Bảo mang thai dễ dàng rất nhiều.

An Viễn Hào lúc này mới yên tâm rời đi.

...

Cùng ngày với thánh chỉ tứ hôn, theo đúng lễ nghi gả cưới là hạ sinh lễ.

Buổi chiều, Định Quốc Công tự mình mang theo hắc y thân vệ trùng trùng điệp điệp tới cửa đưa sinh lễ.

Ước chừng một trăm lễ tám rương

Đội ngũ hạ sinh lễ đi từ Phủ Định Quốc Công đến phủ Trường Ninh Bá, xếp thành một đường thật dài, hấp dẫn toàn bộ dân chúng trong kinh thành dừng chân vây xem.

"Cừ thật, đội ngũ hạ sinh lễ thật khí phái, chỉ có hoàng gia cưới phi mới có thể cùng so sánh."

"Các người đã quên, Khương Tứ tiểu thư có lễ là Định Quốc Công đời này duy nhất nữ nhân, dám chắc Tà lão phu nhân vô cùng coi trọng, đến lúc thành thân nhất định sẽ càng thêm long trọng khí phái."

"Có người biết được hôn kỳ sao, được, rất chờ mong hôn lễ của bọn họ."

"Cũng giống như lúc trước chờ đợi Khương Tứ tiểu thư bị Tà thế tử hủy hôn, ai có thể nghĩ tới nàng sẽ có như vậy tạo hóa, đây chính là Thánh Thượng tứ hôn, Khương Tứ tiểu thư thực có phúc."

"Quả thật có phúc khí."

"Lần này Tà thế tử coi như thật sự muốn gọi vị hôn thê trước kia một tiếng nương, thật sự là thích nghe ngóng."

"Ha ha, không biết Tà thế tử là cảm tưởng gì?"

Quần chúng vây xem trong, phát ra tiếng cười mong xem kịch vui.

Đội ngũ hạ sinh lễ lục tục đến phủ Trường Ninh Bá, vì Định Quốc Công Tà Hành tự mình dẫn đội ngũ sinh lễ tới cửa, chuyện này không chỉ có hù dọa Trường Ninh Bá, còn kinh động Khương lão phu nhân.

Vốn tưởng rằng chờ hôn kỳ hoàn toàn định ra, qua ngày mới có thể tới cửa đưa ra sinh lễ, không nghĩ tới buổi trưa mới nhận tứ hôn thánh chỉ, buổi chiều sinh lễ đã đưa tới cửa, tốc độ này phải nói là quá nhanh đi.

Vì Khương lão phu nhân lớn tuổi, Định Quốc Công cả người sát khí quanh quẩn, liền nhịn xuống không có đi ra ngoài, chỉ phái vài cái ma ma cùng gã sai vặt chạy chân bầm báo tình huống lúc đó cho bà, nhưng đàn ông trong phủ Trường Ninh Bá đều đồng loạt đến đại môn nghênh đón.

Nhận được tin tức Khương Ninh Bảo vội vội chạy tới cửa lớn phủ Trường Ninh Bá tìm một góc sáng sửa sửa bí ẩn mà núp trong đó, nàng liếc mắt liền thấy được trong đội ngũ hạ sinh lễ bắt mắt nhất là Định Quốc Công Tà Hành, hai mắt bỗng sáng ngời, khoe miệng không tự chủ nhếch lên.

Hôm nay Định Quốc Công Tà Hành quần áo ngân cầm bào màu đỏ, tóc đen được cột nhẹ lên, ngũ quan lạnh lùng kiên cường, dáng người cao ngất, thẳng thẳng cương nghị, thoạt nhìn so với ngày thường càng cao lớn anh tuấn hơn, khí thế sắc bén lạnh lạnh, nhất là đôi mắt tràn đầy sát khí, không ai dám cùng đối mặt.

Định Quốc Công trên lưng ngựa tung người xuống, trầm ổn bước đi tới, trong nháy mắt khí thế chung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo, vẫn chưa đi tới gần, khí thế lạnh như băng kia đã đập vào mặt bức người.

Ở trước cửa nghênh tiếp đám người Trường Ninh Bá nhịn không được lui về sau một bước.

một gã hắc y thân vệ tự mình đưa lên thật đầy danh mục quà tặng.

Ra nghênh tiếp Trường Ninh Bá Khương Đông Minh cùng hai vị con trai trưởng cùng hết sức sợ sệt tiếp nhận danh mục quà tặng, mời Định Quốc Công Tà Hành nhập phủ, không dám thân cận hẳn quá gần.

"Quốc Công gia mời vào trong!"

"Ừ."

Định Quốc Công Tà Hành mặt không chút thay đổi vuốt cằm, nện bước đi vào phủ Trường Ninh Bá, hắc y thân vệ chỉnh tề sát cùng ở hậu phương, Trường Ninh Bá Khương Đông Minh cái trán thẳng đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng kêu hạ nhân dẫn dắt hắc y thân vệ đem tất cả sinh lễ nâng lên đi về hướng sân viện của Khương Ninh Bảo.

Nhưng lòng máu muốn nhỏ giọt..

Nhất là sau khi nhìn đến danh mục quà tặng, ánh mắt hâm mộ lại ghen tị đều đổ lên.

Mấy chục thất thượng hạng tơ lụa gấm vóc, từng rương vàng bạc ngọc khí, đồ sứ tuyệt đẹp cùng ngọc trai, còn có dược liệu thượng hạng, son phấn bột nước vân vân

Hạ nhân ở phủ Trường Ninh Bá đều bị từng rương sinh lễ này mà cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Xuân Hi hết sức kích động.

"Tiểu thư, Định Quốc Công rất coi trọng tiểu thư, lúc trước Tạ thế tử đi phủ An Viễn Hầu cầu hôn hạ sinh lễ cũng không giống như tiểu thư khí phái đến vậy."

Khương Ninh Bảo liếc Xuân Hi liếc mắt một cái, tươi cười xinh đẹp động lòng người: "Ánh mắt ta chính là tốt nhất, nhưng thời điểm nhà trai đưa sinh lễ tới, nhà gái không thể đứng nơi này"

nói xong, đôi mắt cực kì xinh đẹp của Khương Ninh Bảo hiện lên một tia đáng tiếc.

"Tiểu thư, về sau nô tỳ có nên gọi Định Quốc Công là cô gia hay không?" Xuân Hi đột nhiên nhớ tới vấn đề xưng hô này, vui vẻ hỏi.

Khương Ninh Bảo trong mắt hiện lên mỉm cười, đồng ý nói: "Quả thật nên sửa miệng kêu cô gia." nói xong, nàng ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn cách đó không xa đang đi nhanh ở phía trước, cả người tản ra hơi thở uy nghiêm lạnh lẽo Định Quốc Công, độ cong của khoé miệng vẫn tiếp tục vênh lên.

Đột nhiên, Định Quốc Công Tạ Hành trong một bộ quần áo nhũ đỏ bạc cầm bảo tọa hồ đã nhận ra cái gì, mạnh mẽ nghiêng đầu, tầm mắt sắc bén lạnh nhạt nhìn về phía góc nhỏ củ nàng.

Đập vào mi mắt là hể ra dung nhan xinh đẹp quen thuộc.

thì ra tiểu cô nương đang trộm xem hán, tiểu cô nương thấy hán đã phát hiện sự tồn tại của nàng, còn cố ý hướng hán trùng mắt nhìn, lộ ra một chút diễm cười.

Định Quốc Công Tạ Hành bước chân dừng một chút, sát khí tràn ngập trong hai mắt không tự chủ mềm mại một ít, quay đầu tiếp tục hướng đại viện đi đến, đầu óc vẫn đang suy nghĩ, tiểu cô nương rất hoạt bát.

Cho tới khi bóng lưng Định Quốc Công đi xa, Khương Ninh Bảo mới thu hồi tầm mắt lưu luyến, bên cạnh Xuân Hi hưng phấn hạ giọng: "Tiểu thư, nô tỳ vừa tính qua, có một trăm lễ tám rương sinh lễ, trọn vẹn đúng một trăm lễ tám rương sinh lễ."

"Sinh lễ trong Hoàng cao nhất là một trăm hai mươi tám rương, ai cũng hâm mộ tiểu thư có phúc." Xuân Hi hân diện, thanh âm như trước kích động, thái độ giống như cùng vinh dự.

Tiểu thư phía trước bị huỷ hôn, biểu hiện vẫn liên tục rất bình tĩnh, còn tuyên bố muốn gả cho Định Quốc Công, Xuân Hi trong lòng lo lắng không xong, nay Xuân Hi lại cảm thấy tiểu thư có dự kiến trước.

"Tốt lắm, xem xong rồi, chúng ta trở về đi, phòng chừng trong sân đều chất đầy sinh lễ."

Khương Ninh Bảo mỉm cười, thanh âm ôn nhu mềm mại lộ ra một chút sung sướng.

Trở lại sân viện, cả một đám người phát ra tức sát chỉ khí hắc y thân vệ cùng hạ nhân phủ Trường Ninh Bá đứng đầy sân, bốn người Bạch Mai đang cẩn thận đồ chiếu với danh sách để kiểm kê.

Khương Ninh Bảo vừa đến sân, hắc y các thân vệ đồng loạt hướng nàng cung kính hành lễ.

"Gặp qua Khương Tứ tiểu thư."

"Đây là danh sách sinh lễ, một nội dung được ghi làm bốn phần, một phần này thỉnh Khương Tứ tiểu thư nhận lấy." một vị hắc y thân vệ lấy ra một tờ danh sách đưa tới.

Khương Ninh Bảo cười chum chim gật đầu, thanh âm trong trẻo dễ nghe: "Vất vả các vị." nói xong, nàng tiếp nhận từ trong tay đầu lĩnh hắc y thân vệ danh sách, giao cho Xuân Hi, ý bảo nàng thu lại.

Bốn người Bạch Mai mặt lại hơi hơi biến sắc, thật không nghĩ tới Định Quốc Công cẩn thận như vậy, xem ra nhiệm vụ Bá gia âm thầm dặn dò giữ lại một phần sinh lễ, các nàng không thể hoàn thành.

Khương Ninh Bảo chỉ lờm một cái, liền hiểu rõ bốn tỳ nữ đang nghĩ cái gì, trong lòng cười lạnh một tiếng, đại bá thật đúng là tốt lắm, ngay cả Định Quốc Công cho sinh lễ cũng dám thêm nhỏ dãi.

Hắc y nhân thân vệ cho cho tất cả các rương sinh lễ nhất lên kiểm kê nhập kho mới rồi đi, trong viện liền khôi phục yên tĩnh.

Khương Ninh Bảo cầm cốc trà lên nhấp một miếng, ở trên cao nhìn xuống phía dưới bốn người Bạch Mai, lặng im không nói câu nào, trong phòng chính lớn như vậy nhưng yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe.

Bầu không khí ngọt ngào đến như vậy làm bốn người Bạch Mai không ai dám thở mạnh một hơi, mồ hôi lạnh lẽo ướt sau lưng xiêm y.

Sau một lúc lâu, Khương Ninh Bảo nhàn nhạt phun ra một câu.

"Cho cách người dọn dẹp một chút vật phẩm, rồi quay về chính viện đi, chỗ này của ta không cần tỳ nữ ăn cây táo rào cây sung."

"Dạ, tiểu thư."

Vừa dứt lời, bốn người Bạch Mai nhất thời mất hết can đảm xin ở lại, mà bỏ xuống rồi đi.

Xuân Hi về mặt cao hứng, rốt cục có khả năng đuổi đi Bạch Mai các nàng, mỗi ngày đề phòng các nàng cũng là rất mệt mỏi.

"Tiểu thư, chúng ta muốn theo bên ngoài đem nhân thủ mang nhập trong phủ sao, chẳng may lão phu nhân không đồng ý làm?"

"Tổ mẫu sẽ đồng ý." Khương Ninh Bảo đôi mắt sáng lung linh, có thân phận là vị hôn thê Định Quốc, vì lợi ích gia tộc là trên hết, Khương lão phu nhân chắc chắn sẽ không bác bỏ yêu cầu nhỏ nhỏ này của nàng.

Trước kia nàng là vị hôn thê của Tạ Cảnh Dục, Khương lão phu nhân chỉ là coi trọng một chút, đãi nàng cũng không khác biệt gì, thậm chí còn kém hơn so với con cái chi thứ nhất con vợ cả.

Chỉ vì Tạ Cảnh Dục là thế tử trên danh nghĩa, vẫn chưa được đến Thánh Thượng tấn thành.

Ai biết bên trong này có thể hay không có biến số.

Định Quốc Công cùng Tạ Cảnh Dục không cùng một tầng lớp, chủ nhân phủ Định Quốc Công chỉ có một cái Định Quốc Công, hấn chiến công hiển hách, quyền cao chức trọng, địa vị cao cả.

Xuân Hi hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, trên mặt tràn đầy tươi cười.

Khương lão phu nhân quả nhiên giống như Khương Ninh Bảo nói, lập tức đồng ý yêu cầu của nàng, chuyện cả viện đều là người mình, Xuân Hi rốt cục an tâm rất nhiều.

Đồng thời còn có người tới báo cho Tứ tiểu thư, hôn kỳ định ở mùng một tháng năm.

Thời gian để thành thân chỉ còn hơn một tháng.

không dài cũng không ngắn, đủ có thời gian trừ bị hôn lễ.

Thánh chỉ Tử Hôn vừa tới, Định Quốc Công liền tự mình tới cửa hạ sinh lễ, ước chừng một trăm lễ tám rương sinh lễ đã đem Khương Ninh Bảo biến thành nhân vật nổi tiếng đứng đầu kinh thành.

Vốn dĩ Dương Thụ Thanh vừa tỉnh táo lại biết được "Tin dữ" này, bỗng dưng mù quáng, một trăm lễ tám rương sinh lễ, lại nghĩ tới mình sinh lễ, Dương Thụ Thanh hai tay nắm thành quyền, cẳng nắm chặt cẳng chặt, thẳng đến móng tay lăm vào trong lòng bàn tay đều không có cảm giác đau đớn.

Nàng thật sự bị thiệt thòi, nàng thật không cam lòng, rõ ràng sống lại một lần, tất cả đều cùng đời trước không giống nhau, cả đời này nàng xuôi gió xuôi nước, mỗi người khen ngợi, còn hung hăng thu thập không ít đời trước kẻ thù.

Thậm chí đời trước quyền thế ngập trời sủng thê nam nhân Tạ Cảnh Dục đã trở thành vị hôn phu của nàng, nhưng nàng vì sao có loại cảm giác như không sánh bằng Khương Ninh Bảo...

Khương Ninh Bảo bị Dương Thụ Thanh lo nghĩ tới lại ru rú tại trong phòng, nằm ở trên án trác, mắt đẹp trừng mắt trên mặt bàn mở ra giấy viết thư, cắn cán bút, giữa trán tràn đầy rồi rấm.

Thư tình này rốt cuộc phải viết như thế nào mới có thể lay động tâm Quốc Công gia?

Khương Ninh Bảo chưa bao giờ nói yêu đương bấy giờ buồn muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Hấn cảm thấy mình mắc bệnh tim

Mắt thấy sắc trời đã trở về đêm, Khương Ninh Bảo có chút nóng nảy, đột nhiên linh quang chợt lóe, cái gì phong hoa tuyết nguyệt, không ôm mà viết thư

tình, hết thầy đều bị nàng quên đi, nàng chấp bút thật nhanh viết thư lên giấy..

Cổ nhân phần lớn yêu thích hàm súc uyển chuyển, nhưng phong thư này đơn giản thẳng thắn, hơi có chút... Có chút lớn mật, lúc Khương Ninh Bảo viết vẫn liền mạch lưu loát, không có cảm giác gì, chờ nàng viết xong từ đáy lòng im lặng đọc lại một lần, chợt cảm thấy mặt đỏ tai hồng, một cỗ nhiệt khí này lên hai má, nóng bỏng nóng bỏng, chói sạch lợi hại.

"Có cảm giác mặt hơi nóng."

Khương Ninh Bảo nhìn không được sờ hai má có chút nóng lên một chút, nhỏ giọng thăm thỉ một câu, trên mặt tình xảo nhu mỹ hiện lên một chút đỏ ửng, ôn nhu động lòng người, làm người ta nhìn không được sinh lòng triu mến.

Nàng cùng Định Quốc Công có Thánh Thượng tứ hôn, có thư lui tới cũng không cần cố ý kiêng kỵ, còn có thể xúc tiến giao lưu tình cảm giữa nam nữ khi chưa thành thân, bởi vậy khi có đính hôn, hai bên có thể tặng phẩm trang sức hoặc là hà bao túi hương linh tinh.

Khương Ninh Bảo có chút thích trao đổi bằng thư từ, có thể lớn mật mà thả bay chính mình, bởi bản thân đối với Định Quốc Công nói không nên lời, lời tâm tình nói ra sẽ làm người cảm thấy xấu hổ, cho nên chỉ có thể mượn giấy bút để bày tỏ.

Nghĩ nghĩ, Khương Ninh Bảo lại vẽ thêm trên giấy viết thư một trái tim, chữ viết trên giấy thanh tú xinh đẹp từng tự hiện lên, không uổng công nàng ở thời đại này khổ luyện mười năm.

Khương Ninh Bảo vắt hết óc viết thư là có mục đích, nàng muốn Quốc Công gia hồi âm, cũng thích thăm lên trên giấy trao đổi tâm tình, sau đó đem thư viết của hai người lui tới cất chứa, chờ già đi, có khả năng lấy ra nữa nhớ lại.

Duy nhất câu kết là tự xưng khó mà viết, nếu trực tiếp dùng "Ta", cảm giác có chút nhạt nhẽo, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, quyết định dùng "Nông", này Đại Việt hướng nữ tử phần lớn sẽ tự xưng nông gia

Khương Ninh Bảo cảm thấy tự xưng "Nông" nghe qua rất ý nhị.

Có loại anh em em em ý tứ.

Bên ngoài cửa sổ sắc trời tối xuống, trong phòng đã muốn đốt lên ánh nến.

Khương Ninh Bảo liền tranh thủ đem giấy viết thư viết bằng mực nước sấy khô, cẩn thận gấp lại cất vào một cái túi tinh xảo, đưa tới Xuân Hi, đem hà bao giao cho nàng, ho nhẹ một tiếng, xem nhẹ tìm đập thành thịch ngực, ra vẻ trấn định mở miệng.

"Xuân Hi, phái người đem hà bao này đưa đi Phủ Định Quốc Công giao cho Quốc Công gia, nhớ rõ nhất định phải giao cho Quốc Công gia."

"Dạ, tiểu thư."

Xuân Hi cung kính lên tiếng, trong lòng nhưng ở nói thăm tiểu thư rốt cuộc viết cái gì, không chỉ có thần thần bí bí, còn cười như vậy vui vẻ, nàng đem hà bao thu lại liền ra khỏi phòng, ở bên ngoài nhanh chóng tìm một gã sai vặt tay chân lanh lẹ, làm việc ổn thỏa đi phủ Quốc công truyền tin.

Màn đêm buông xuống, Phủ Định Quốc Công treo đầy đèn lồng. Triệu quân gia cười tùm tùm đi vào chủ viện Định Quốc Công đang ở, giao cho hắc y thân vệ một hà bao xinh đẹp tinh xảo.

"Tạ Thất, đây là hà bao của Khương Tứ tiểu thư đưa, nhất định phải giao tới tận tay Quốc Công gia."

thì ra là hà bao của Khương Tứ tiểu thư đưa, Tạ Thất nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên, hần lướt nhìn Triệu quân gia đang vuốt cằm, trong lòng có chút kích động tiếp nhận hà bao, xoay người đi vào trong phòng chủ viện.

Nhà chính ánh nến sáng ngời, tựa như ban ngày.

Dáng ngồi thẳng của Quốc Công gia ở trên án trác hết sức chuyên chú lật xem sổ con, ánh nến chiếu rọi lên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng và nghiêm túc, trên cổ tay là chuỗi Phật châu tử đàn bóng loáng, dưới ánh nến chiếu rọi như hiện hào quang.

Tạ Thất thấy thế, trong lòng âm thầm không nói gì, Quốc Công gia đều định rồi thân, có vị hôn thê, thế nhưng cùng dĩ vãng giống nhau, ngay cả thả lỏng một giây cũng không muốn, đính hôn rồi mà đêm vẫn còn đang bận việc chung.

May mắn Khương Tứ tiểu thư là người nhiệt tình chủ động, bằng không cuộc sống sau này làm sao sống.

"Chủ nhân, Khương Tứ tiểu thư tặng một cái hà bao cho ngài." Tạ Thất cung kính mở miệng.

Định Quốc Công Tạ Hành vừa nghe là tiểu cô nương tặng hà bao cho hắn, tay đang lật xem sổ con hơi ngừng lại, nâng lên khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng, đạm thanh nói: "Lấy tới."

Tạ Thất cung kính cầm trong tay hà bao tinh xảo đưa lên.

Định Quốc Công Tạ Hành tiếp nhận hà bao ở lòng bàn tay, trên hà bao được thêu lên một gốc cây bạch ngọc lan tinh xảo, kỹ thuật thêu vô cùng tốt, bên

trong giống như có chứa này nọ, Định Quốc Công giật mình một cái, đôi tay mở ra hà bao, từ bên trong lấy ra một tờ giấy được xếp cẩn thận tản ra mùi hương tự nhiên của giấy viết thư.

Tiểu cô nương viết thư cho hần?

Mở ra phong thư, đôi mắt Định Quốc Công Tạ Hành vừa nhìn thấy bỗng co rụt lại, tim đập mạnh mẽ muốn bay ra ngoài, toàn thân đột nhiên cứng ngắt, khuôn mặt tuần tú không cảm xúc trong nháy mắt như bị nứt ra, cầm thư trên tay run một cái.

[Quốc công gia:

Hôm nay gặp lại ngài, nông gia thật là vui mừng, vừa nghĩ tới ngài là tương lai phu quân của nông gia, tim cứ nhảy lên bùm bụp không ngừng, nông gia cảm giác nó bị bệnh, bệnh nguy kịch, trừ bỏ ngài, không có thuốc nào cứu được, Quốc Công gia, ngày mai nông gia có thể đến cửa xin thuốc sao?

Nhớ rõ nhất định phải hồi âm cho nông gia

Vị hôn thê Nịnh Bảo mà ngài yêu nhất.]

Tiểu cô nương này thật sự là... thật sự là không rụt rè.

Định Quốc Công Tạ Hành cố gắng lờ đi khí nóng đang dâng trào lên khuôn mặt tuần tú, mặt không thay đổi thản nhiên, nhưng trong đầu lại không chế không được hình ảnh hôm nay hạ sinh lễ, hình ảnh của tiểu cô nương nháy mắt cười khê với hần, chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, phảng phất có điều gì đó rất sóng động.

Tạ Thất vô tình nhìn thấy chủ nhân tay run trong nháy mắt, mắt mở to ngạc nhiên, trong lòng giống như bị mèo quào, rất tò mò muốn nhìn lên nội dung trong thư Khương Tử tiểu thư đã viết cái gì, làm cho chủ nhân từ trước đến nay vững như Thái Sơn, lạnh như băng thế nhưng thất thố.

Nhưng hần không dám.

Sau khi xem thư xong, quý thần xui khiến Định Quốc Công Tạ Hành đem thư này bỏ vào bên trong tráp trống, không hiểu đưa tay ấn vào trái tim trong ngực, mơ hồ cảm giác được thanh âm bùm bùm cuồng loạn.

hần cảm giác lòng của mình cũng bị bệnh, tim nhảy quá nhanh, có chút không bình thường.

Chờ hần sau khi vuốt ve chuỗi hạt châu trên cổ tay để tỉnh táo lại, nhớ tới tiểu cô nương nói muốn hồi âm, Định Quốc Công Tạ Hành trên mặt lãnh ngạnh anh tuấn hiện lên một tia chần chờ, sau một lúc lâu, hần rốt cục mở ra giấy viết thư, cầm lên bút lông sói điểm mực, ngồi thẳng thân thể, còn thật sự nghiêm túc viết hồi âm.

Ở trên giấy viết xuống lời ít mà ý nhiều bốn tự to cứng cáp có lực.

[đã duyệt, đồng ý.]

Sau đó ở phía dưới ký tên của mình, theo thói quen cầm lấy con dấu đang muốn đóng lên, lại phát hiện không phải ở phê duyệt sổ con, Định Quốc Công tay cứng đờ, như không có chuyện gì xảy ra đem con dấu cầm trong tay trả về chỗ cũ.

Chờ nét mực khô cạn, Định Quốc Công cầm thư lên đang muốn cất vào phong thư, ánh mắt lại lạc ở trên giấy viết thư phía dưới lưu lại hai chữ "Tạ Hành", mày kiếm không tự chủ nhăn lên, cảm giác như là thiếu điểm gì.

Nghĩ đến tiểu cô nương viết là "Vị hôn thê Nịnh Bảo mà ngài yêu nhất", Định Quốc Công Tạ Hành lại chần chờ, trong tay nắm chặt bút lông sói, chậm chạp không hạ bút, cuối cùng, vẽ mặt hần nghiêm túc đề thêm bảy chữ ở giấy viết thư phía dưới tên [Vị hôn phu mà người yêu nhất.]

Hơn bảy chữ, tựa hồ thuận mắt rất nhiều.

Định Quốc Công Tạ Hành tâm tình không khỏi có chút sung sướng, hần đem giấy viết thư gấp lại cẩn thận để vào trong phong thư đóng kín, ngẩng lên khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng nhìn về phía Tạ Thất, thanh âm trầm thấp lạnh như băng.

"Đem phong thư này đưa đến trong tay Khương Tử tiểu thư."

"Chủ nhân, tới rồi, thuốc hạ đi cửa chính vẫn là trèo tường?" Tạ Thất tiếp nhận phong thư đóng kín, quý thần xui khiến hỏi một câu.

nói vừa ra, Tạ Thất cũng cảm giác được trong phòng độ ẩm chợt giảm xuống, tựa như đang đặt mình giữa trời bần tuyết, băng hàn thấu xương, lạnh đến hần nhìn không được trắng mặt, hần không thể từ tắt tai, cho người lạnh mòm lạnh mệng.

Khương Tử tiểu thư nhưng mà chủ mẫu tương lai, sân tường nhà nàng, là hần một cái cấp dưới có thể lật sao?

Định Quốc Công trầm mặc sau một lúc lâu, đạm thanh nói : "Trèo tường."

Tạ Thất khiếp sợ: "..."

Đây chính là phủ Trường Ninh Bá, Khương Tứ tiểu thư liền ở bên trong, thật sự muốn trào tường đi vào?

"Lật tường bá phủ, ở cửa sân sau của Khương Tứ tiểu thư có thể giao cho nàng." Định Quốc Công trông mắt lạnh như băng lợi hại nhìn chằm chằm Tạ Thất, ngữ khí lạnh như băng lộ ra là cảnh cáo nếu hắn có một chút lơ là.

"Thuộc hạ hiểu được." Tạ Thất lau mồ hôi, cung kính nói.

"đi thôi."

Quốc Công gia lạnh như băng nhìn Tạ Thất bằng một con mắt, tay cầm lấy sổ con trên án trác lật xem, ánh nến soi chiếu vào khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng và nghiêm túc.

Hình ảnh này giống như lúc hắn vừa vào không khác là bao nhiêu, nhưng Tạ Thất phát hiện hơi thở trên người của Quốc Công có chút kỳ quái.

Chờ Tạ Thất rời đi, phòng trong tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có ánh nến thiêu đốt không khí nổ bốp bốp vang lên.

Định Quốc Công Tạ Hành đột nhiên buông sổ con trong tay xuống, ánh mắt nhìn về cái tráp đang để một bên, trong tráp có cất chứa thư của tiểu cô nương viết cho hắn, vừa nghĩ tới nội dung trong thư, tim đang vững vàng đập lại hỗn loạn, bên tai lặng yên nóng lên.

"Gần đây tim đập động quá mức thường xuyên, chẳng lẽ ta mắc phải bệnh tim?" Định Quốc Công mày kiếm chau lại, hai mắt tràn ngập sát khí hiện lên vẻ nghi hoặc, "Tiểu cô nương hình như cũng có bệnh tim, ngày mai kêu Thái y đến phủ chẩn đoán một chút."

Tự nhận tim được nguyên nhân tim đập không bình thường, Định Quốc Công cả người khôi phục bình tĩnh.

...

Đêm lạnh như nước, ánh trăng như sương.

Đêm nay, trong sân viện của Khương Ninh Bảo không giống như ngày xưa yên tĩnh im lặng, có không ít hạ nhân ở trong sân đi qua đi lại, đâu đó có tiếng nói chuyện vang lên, thêm vài phần nhân khí.

Chỉ vì trước khi trời chạng vạng, Xuân Hi liên hệ với Diêu chương quý, đem người cần đưa tới, gã sai vặt, ma ma, đầu bếp nữ, tỷ nữ đều đẩy đủ hết, có thể bên trong viện tử của mình tổ chức bữa ăn tập thể.

Bên người Khương Ninh Bảo có thêm một tỷ nữ tên Xuân Nhạc, là con gái của Diêu chương quý, tướng mạo Xuân Nhạc cùng bình thường nữ tử không giống, nàng có gương mặt tươi cười, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, dù là nàng không cười, lại cho người ta cười cảm giác, có chút được yêu thích.

Lúc này, Xuân Nhạc tiến đến, bưng một khuôn mặt tươi cười: "Tiểu thư, nước nóng chuẩn bị kỹ càng, xin ngài tắm rửa."

Khương Ninh Bảo lên tiếng, dời bước đi bên cạnh phòng tắm rửa.

Trong thùng gỗ hơi nước bay lượn lơ, trên nước còn thả trôi nổi một chút cánh hoa, Xuân Hi đứng ở một bên chờ, khi tiểu thư tiến đến, bước lên phía trước cởi áo cho nàng.

Khương Ninh Bảo đem toàn bộ người chôn trong nước, lộ ra tuyết trắng bóng loáng vai, cả người dễ chịu hít một tiếng.

Xuân Hi đứng ở phía sau thùng gỗ cẩn thận kỳ lưng cho cô nương.

"Xuân Hi, người nói Quốc Công gia có cho ta hỏi âm hay không?" Khương Ninh Bảo mềm giọng thì thầm mở miệng, trên khuôn mặt xinh đẹp mềm mại lộ ra một ít thấp thỏm khó nhận ra.

Đây chính là lần đầu tiên ở hai đời nàng viết thư tình, ngôn từ lớn mật, không có mang chút gì dịu dàng hàm súc của nữ tử, không biết Định Quốc Công nhìn, là bị trêu chọc động tâm, hay vẫn là đem ném ở một bên, hoặc là cảm thấy nàng quá mức lỗ mãng?

Triều Đại Việt dân phong mở ra, cũng xuất hiện qua rất nhiều nữ tử dám yêu dám hận, nhưng nàng cùng các nàng lại khác biệt nhau, nàng là thánh chỉ tứ hôn, hôn sự đều được quyết định xong hết rồi.

Huống hồ nàng viết thư tình cho vị hôn phu, cũng không khác người, chỉ có thể nói là nam nữ chưa thành thân trao đổi cảm tình.

Sau khi đưa thư tình cho Định Quốc Công, Khương Ninh Bảo vẫn đứng ngồi không yên, bây giờ đã là cuối giờ Tuất, vẫn không có hồi âm, không khỏi bắt đầu suy nghĩ miên man.

Xuân Hi chần chờ sẽ trả lời "Chắc sẽ có hồi âm"

Khương Ninh Bảo than nhẹ một tiếng, hai đầu lông mày không tự chủ nhướng lên một nét sầu, nàng rốt cục cảm nhận được tư vị một ngày bằng một năm một lát sau, Xuân Nhạc âm thanh âm vang lên.

"Tiểu thư, thân vệ bên người Định Quốc Công đưa một phong thư cho ngài."

"Chờ một chút."

Khương Ninh Bảo đại hỉ, lập tức từ thùng tắm bước ra, dùng khăn lau khô hết toàn thân nước, đổi lại áo ngủ sạch sẽ thanh lịch, tóc đen dính chút nước tản mát đến bên hông, một đôi mắt cực đẹp chiếu sáng rạng rỡ.

"Tiểu thư, ngài thật là đẹp mắt." Xuân Hi nhìn không được tán thưởng.

"nói nhiều."

Khương Ninh Bảo cười nói giận một câu, hợp lại áo ngủ, không kịp chờ đợi bước ra nội thất, từ trong tay Xuân Nhạc cầm lấy phong thư, ôm vui vẻ tràn ngập Khương Ninh Bảo mở ra phong thư, nhìn thấy trên thư bốn chữ lớn mạnh mẽ hữu lực, một chậu nước lạnh từ đầu tạt đến chân.

[đã duyệt, đồng ý.]

Định Quốc Công chẳng lẽ coi là tại phê duyệt sổ con, Khương Ninh Bảo bó tay triệt để rồi, Định Quốc Công thật sự là đầu gỗ không hiểu phong tình, đang muốn cắt đi giấy viết thư, ánh mắt lại nhìn thấy phía dưới bốn tự lớn có dòng chữ.

[Tạ Hành, vị hôn phu mà ngươi yêu nhất.]

Khương Ninh Bảo tâm tình giống như ngâm ba ấm áp, trong nháy mắt bay bổng lên, đuôi lông mày khốc mắt nhiễm lên ý cười, không nghĩ tới Định Quốc Công lạnh như băng g còn có một mặt đáng yêu như vậy.

Hai tỷ nữ Xuân Hi cùng Xuân Nhạc mặt lộ vẻ hiếu kì, không biết Định Quốc Công ở trong thư viết cái gì để tiểu thư như vậy vui vẻ.

"Nhớ rõ chuẩn bị một chút, chúng ta ngày mai muốn đi phủ Định Quốc Công."

Sau khi Khương Ninh Bảo nói ra câu này, tâm tình liền vui vẻ ngồi trên trường kỉ để hai tỷ nữ dùng khăn mềm tùy ý giúp nàng lau tóc.

Xuân Hi mắt mở to, tay đang lau tóc có chút dừng lại, tò mò hỏi.

"Tiểu thư, ngày mai ngài muốn đi phủ Quốc Công gặp cô gia sao?"

Xuân Nhạc nghe được Xuân Hi gọi Định Quốc Công là cô gia, mắt tròn vo tròn to, đáy mắt tràn đầy khiếp sợ cùng không hiểu, tiểu thư... Tiểu thư còn chưa có gả cho người ta mà.

Khương Ninh Bảo mỉm cười liếc các nàng một chút, ranh mãnh nói: "Đúng vậy, Quốc Công gia phê chuẩn." đúng là phê chuẩn nha, vừa nghĩ tới Quốc Công Gia đáp lại trong thư chỉ bốn chữ ["đã duyệt, đồng ý"], trong lòng Khương Ninh Bảo liền một trận tâm tắc.

một đêm này, Khương Ninh Bảo lấy mộng đẹp chìm vào giấc ngủ, một đêm ngủ ngon, Định Quốc Công Tạ Hành lại lại một lần nữa lăn lộn khó ngủ.

Đêm khuya tĩnh lặng, trong từ đường Định Quốc Công.

Tạ Cảnh Dục còn chưa nghỉ ngơi vẫn đang quỳ gối ở bờ đoàn nghe gã sai vặt tâm phúc nói chuyện Thánh thượng tứ hôn sáng nay, cùng chuyện dưỡng phụ đến phủ Trường Ninh Bá hạ sinh lễ, đôi mắt thanh lãnh hiện lên một tia gọn sóng.

"Thế tử, về sau Khương Tứ tiểu thư đến trong phủ, sinh hạ con cái cho Quốc Công Gia, vạn nhất..." Gã sai vặt ập a ập ứng mở miệng, khuôn mặt là lo lắng tràn đầy.

Khương Tứ tiểu thư từng là vị hôn thê thế tử, ai biết trong nội tâm nàng phải chăng cực hận thế tử gia?

Tạ Cảnh Dục liếc qua gã sai vặt, giọng điệu lãnh đạm đánh gãy hẳn, bình tĩnh nói: "Phủ Định Quốc Công vốn thuộc về dưỡng phụ, tước vị lẽ ra phải do con cái ruột thịt dưỡng phụ kế thừa."

Sắc mặt gã sai vặt cứng đờ: "Nhưng mà... Nhưng mà trên danh nghĩa thế tử ngài đã qua kế Quốc Công Gia, nếu Quốc Công gia không có con nói dối, ngài vẫn có cơ hội kế thừa tước vị Quốc Công"

"Về sau đừng gọi là thế tử nữa, gọi thiếu gia đi." Tạ Cảnh Dục trầm giọng nói, giọng điệu không có chút nào chấp trù, bất kể có hay không kế thừa Định Quốc Công tước vị, hẳn vẫn như cũ là người Tạ gia.

hắn có sự kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của mình.

Gã sai vặt nói lời thâm ý, Tạ Cảnh Dục nghe liền hiểu.

Nhưng hắn lựa chọn cự tuyệt.

Gã sai vặt kinh hãi, vẫn gượng gạo: "Lão phu nhân không phải ngầm thừa nhận ngài là thế tử phủ Định Quốc sao?"

"không có được ý chỉ Thánh thượng tán thành, thế tử chỉ là hư danh mà thôi, tùy thời có thể bị thay thế." Tạ Cảnh Dực trên khuôn mặt tuấn mỹ một phái lạnh nhạt, lúc trước có hạ nhân nịnh bợ hắn, xưng hô hắn là thế tử, hắn từng bắt bọn họ sửa lại, về sau tổ mẫu ngầm thừa nhận, trong phủ hạ nhân đều gọi hắn là Tạ thế tử.

Dần dần kinh thành bách tính cũng xưng hô hắn là Tạ thế tử.

Bây giờ cái danh Tạ thế tử này lại thành trói buộc hắn.

Gã sai vật trăm mặc nửa ngày, thận trọng nói: "Nếu như ngài không có thế tử chi vị, Dương tiểu thư chẳng phải là sẽ bị người xem nhẹ?" Thế tử thích Dương tiểu thư, hắn là sẽ vì Dương tiểu thư bảo trụ danh hiệu thế tử kia.

trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh lãnh của Tạ Cảnh Dực hiện nhu tình: "Thư Thanh sẽ không để ý những hư danh này, ta bây giờ đã là chỉ huy Ngũ Thành Bình Mã, về sau sẽ còn tấn thăng, có lẽ đây là hào quang của phủ Định Quốc Công mà lấy dính lên ta, nhưng ta có thể đảm nhiệm chức vị này."

Gã sai vật: "..."

thật sự sẽ là như thế sao?

Làm gã sai vật tâm phúc, nhìn mặt mà nói chuyện hắn là cường hạng, Dương tiểu thư là đích trường nữ An Viễn Hầu, thân phận tôn quý, nhưng hắn lại nhìn thấy trong mắt nàng dã tâm, cùng Khương Tử tiểu thư không phải một loại người.

Quá trình Thế tử cùng Dương tiểu thư gặp nhau hiểu nhau, gã sai vật nhất thanh nhị sở, giờ phút này trong lòng của hắn khổng chế không nổi toát ra một cái ý niệm trong đầu, Dương tiểu thư phải chăng tận lực nữ giả nam trang tiếp cận thế tử.

Dù sao thế tử từ trước đến nay cùng nữ tử giữ một khoảng cách.

Bây giờ Dương tiểu thư cùng thế tử đã định ra việc hôn nhân rồi, gã sai vật chỉ hi vọng Dương tiểu thư là thật sự thích thế tử, mà không phải thân phận địa vị thế tử.

...

Hôm sau, trời tờ mờ sáng, Khương Ninh Bảo đã mở mắt thức dậy, khoát áo ngoài xuống giường đi đến song cửa sổ bên cạnh, bên ngoài đã có hạ nhân quét dọn trong sân.

"Tiểu thư, ngài tỉnh?" Xuân Nhạc nhẹ chân nhẹ tay bụng chận đồng tiến đến, nhìn thấy tiểu thư đứng bên cạnh song cửa sổ, khuôn mặt tròn tròn tươi cười hiện lên một vẻ kinh ngạc.

"Ừm, hôm qua ngủ sớm, sáng nay liền có thể dậy sớm một chút." Khương Ninh Bảo bình tĩnh đi qua rửa mặt.

Xuân Nhạc: "..."

Khương Ninh Bảo ném qua đồ ăn sáng, thay đổi một thân váy dài màu lam nhạt, trên váy áo thêu lên từng đoá Hồng Mai trắng, trên đầu cắm nghiêng một cây trâm bích Ngọc Linh Lung, bên hông buộc hai khối ngọc bội dương chi bạch ngọc hoàn, sạch sẽ thanh lịch.

"đi thôi, đi đến phủ Định Quốc công." Khương Ninh Bảo nhìn thoáng qua nữ tử trên gương đồng, nhướn miệng cười, quay đầu liếc nhìn hai người Xuân Hi Xuân Nhạc, dẫn đầu bước ra khỏi cửa phòng, lúc bước đi, ngọc bội va vào nhau kêu leng keng, lượn lờ thướt tha.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa đi vào phủ Định Quốc Công.

Khương Ninh Bảo mang theo hai tỷ nữ đi tới Vinh Hi đường trước để gặp Tạ lão phu nhân, Tạ lão phu nhân biết được Khương Ninh Bảo tới cửa, cả khuôn mặt là nụ cười, vội vàng phái người đi gọi con trai tới.

một lát sau, Định Quốc Công Tạ Hành trong một bộ đồ đen bước chân trầm ổn nện bước đi vào Vinh Hi đường, hơi thở quanh thân đóng băng, khiến cho người nhìn mà phát khiếp, kỳ quái chính là, đi cùng Định Quốc Công còn có một vị thái y râu tóc hoa râm tới, vị thái y này đứng phía sau Định Quốc Công không xa.

"Cho mẫu thân thỉnh an."

Định Quốc Công Tạ Hành hướng Tạ lão phu nhân đang ngồi bên trên cao đường đi lễ, ánh mắt lại dừng ở trên người tiểu cô nương, tiểu cô nương hướng hắn tươi cười một tiếng.

"Quốc Công Gia, ta tới."

Nụ cười xinh đẹp động lòng người, thanh âm mềm mại êm tai.

Định Quốc Công Tạ Hành cảm thấy tim mình lại bắt đầu bịch bịch nhảy loạn, hắn nhấp một chút môi mỏng, anh tuấn gương mặt cương nghị bên trên càng thêm nghiêm túc đóng băng.

hắn thật sự mắc bệnh tim.

Lúc này, lão thái y râu tóc hoa râm tiến lên cho Tạ lão phu nhân lễ, có chút kinh ngạc khi nhìn thấy bộ dáng Tạ lão phu nhân, tựa hồ trẻ mười mấy tuổi.

Đại khái là người gặp việc vui tinh thần thoải mái.

"A Hành, người làm sao mà gọi thái y tới, thân thể của nương rất tốt." Tạ lão phu nhân nhìn lão thái y đang khẽ vuốt cằm, cười hỏi Định Quốc công.

Uống rượu thuốc Ninh Bảo nha đầu đưa, thân thể bà ốm đau đã biến mất rồi, cả người phi thường kiện khang.

Định Quốc Công Tạ Hành lắc đầu: "Thái y không phải xem bệnh cho ngài."

Tạ lão phu nhân ngây ngẩn cả người, quan tâm mà hỏi: "A Hành, có phải là Cảnh Dục đã xảy ra chuyện gì?"

Định Quốc công Tạ Hành tiếp tục lắc đầu, chuyển hướng lão thái y, thanh âm trầm thấp băng lãnh: "Trần thái y, người chẩn bệnh cho Khương Tứ tiểu thư một chút, ta hoài nghi nàng mắc bệnh tim."

Khương Ninh Bảo trừng to mắt, cả người đều không bình tĩnh: "Quốc Công gia, thân thể của ta đang khoẻ."

Tạ lão phu nhân không hiểu ra sao.

"Người hôm qua nói tâm của người bị bệnh, bệnh nguy kịch, ta liền tìm thái y đến cấp người chẩn bệnh chữa bệnh, không được sợ thầy giấu bệnh." trên mặt anh tuấn của Định Quốc Công Tạ Hành rất nghiêm túc.

Khuôn mặt trắng nõn của Khương Ninh Bảo trong nháy mắt nhiễm lên một vòng ửng đỏ, nhìn không được xấu hổ giận dữ trừng đầu gối Định Quốc Công một chút, biểu lộ một lời khó nói hết.

Tạ lão phu nhân đầu tiên là kinh ngạc, về sau nghe được lời của con, kém chút không có cười ra tiếng, trời ạ, con trai của bà thật sự là khối đầu óc chậm chạp gỗ mục.

Ninh Bảo nha đầu thật đáng thương.

Lão thái y hiển nhiên cũng nghe được trong đó mờ ám, khóe mắt cong cong, Định Quốc Công dĩ nhiên náo ra như vậy ô long, thật sự là buồn cười quá, hắn ho nhẹ một tiếng, nhìn cười chừng chặc đang hoàng mở miệng.

"Khương Tứ tiểu thư, đến đây đi, không được sợ thầy mà giấu bệnh, để lão phu xem mạch, cho Định Quốc Công an tâm."

Khương Ninh Bảo liếc nhìn Tạ lão phu nhân nụ cười ranh mãnh, đành phải tiến lên cho lão thái y bắt mạch.

Sau khi lão thái y cẩn thận bắt mạch, vuốt một chút râu ria hoa râm, nhìn xa một cái Định Quốc Công, cười tủm tỉm nói: "Quốc Công gia, Khương Tứ tiểu thư thân thể rất tốt, cũng không chứng bệnh tim."

Định Quốc công Tạ Hành ngậm ngậm nhẹ nhàng thở ra, tiểu cô nương không có việc gì là tốt rồi, hẳn hết sức thu liễm trên thân sát khí, một mặt nghiêm túc gọi Trần lão thái y cho hắn chẩn bệnh một chút.

"Thái y, vậy người xem mạch cho ta đi, ta mấy ngày nay nhịp tim không bình thường, có thể là mắc bệnh tim."

Vinh Hi đường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Khương Ninh Bảo tròn mắt hốc mồm.

đang uống trà Tạ lão phu nhân kém chút đem trà trong miệng phun ra ngoài, nhìn khuôn mặt tuấn tú của con trai mà khóe mắt giật tăng tăng, ngay cả Hoàng ma ma đều không còn gì để nói mà nhìn Quốc Công gia một chút.

Quốc Công gia ngài không phải mắc bệnh tim, người là động tâm.

Lão thái y biểu lộ một lời khó nói hết, nhưng vẫn là hết sức lực cùng trách nhiệm mà chống đỡ sát khí của Quốc Công gia đang ảnh hưởng để chẩn bệnh, kết quả đương nhiên là chẳng có chuyện gì.

Định Quốc Công Tạ Hành mày kiếm nhíu lên, liên tục xác nhận.

hắn là thật sự cảm thấy mình mắc bệnh tim.

Chờ sau khi lão thái y chạy trời chết, lại nhìn Định Quốc Công mặt mày nghiêm túc đóng băng, Khương Ninh Bảo cũng nhìn không được nữa cười ra tiếng.

Ha ha ha, Quốc Công Gia thật đáng yêu.

Tạ lão phu nhân cũng nhin không được, thì ra mặt lạnh như băng của con trai cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ai xuống xe ngựa vào phủ Thụy Vương trước?

Đàn hương trong Vinh Hi đường lượn lờ bay.

Chuyện này có chút quạ đen, nhưng khuôn mặt lạnh lùng Định Quốc Công Tạ Hành, vẫn như trước nhận định chính mình mắc bệnh tim, bởi vì hần sống hai mươi tám, tim chưa từng đập nhanh không bình thường như vậy, đây nhất định là điềm báo bệnh tim phát tác.

Tiểu cô nương còn nhỏ, không hiểu, một khi mắc bệnh tim, khó có thể trị liệu.

Định Quốc Công nhàn lên mày kiếm, quanh thân khí thế lại đông lạnh, sát khí trên người không tự chủ phóng ra một tia, khí thế bức người đánh úp lại, làm người ở chỗ này lần thấy không khỏe.

Tạ lão phu nhân hơi hơi khó chịu nhíu mày lại.

"Không thể sợ thầy giấu bệnh, ngày mai ta lại tìm cái Thái y khác đến đây chẩn đoán một phen." Định Quốc Công Tạ Hành phát hiện không đúng, lập tức thu liễm lên sát khí trên người, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng căng thẳng, âm thanh trầm thấp lạnh như băng lộ ra một cỗ thận trọng.

Tạ lão phu nhân trừng mắt con trai, biểu tình kinh ngạc, không nghĩ tới cái này con trai quả thực so với gỗ mục còn gỗ mục hơn, nói hần là gỗ mục vẫn là giữ thể diện cho hần.

May mắn Ninh Bảo nha đầu là trí tuệ lạnh lợi.

Con trai gây rối nữa, sợ là muốn mọi người đều biết, làm cho ngoại nhân chê cười.

"Khụ khụ, a Hành, kỳ thật người thật sự không có bệnh, phải tin tưởng Trần Thái y, hần y thuật kỹ càng, am hiểu nhất trị nghi nan tạp chứng." Tạ lão phu nhân giọng mang bất đắc dĩ nói.

một bên cười đến đang vui vẻ Khương Ninh Bảo nghe được Định Quốc Công còn muốn thay Thái y, lập tức ngưng cười, thầm nghĩ một tiếng không tốt, vội vàng đoan chính thái độ, nghiêm trang mở miệng: "Quốc Công gia, lão phu nhân nói rất đúng, kỳ thật chúng ta cũng không sinh bệnh, để giải thích, ta muốn hỏi Quốc Công gia một chút, tim của ngài khi nào đập không bình thường?"

Hỏi đến phần sau, cặp mắt cực xinh đẹp của Khương Ninh Bảo tràn đầy chờ mong, cho dù trong lòng nàng cũng có đoán ra vài phần, nhưng để Định Quốc Công tự mình nói ra nàng sẽ càng vui vẻ hơn.

Định Quốc Công Tạ Hành cũng không biết Khương Ninh Bảo đảo cái cái hổ cho mình, tầm mắt của hần rơi trên khuôn mặt xinh đẹp hồng hào của tiểu cô nương, lòng mày nhíu chặt, mặt không cảm xúc nhìn nàng, trầm mặc không nói.

"Có phải có liên quan tới ta?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tinh xảo của Khương Ninh Bảo ngẩng lên, khóe miệng nổi lên vẻ giảo hoạt tươi cười.

Định Quốc Công khẽ gật đầu, đáy mắt hiện lên một tia hoang mang, đạm thanh nói: "Ừ." hần quả thật mỗi lần tim đập không bình thường đều là cùng tiểu cô nương có liên quan.

Có cổ quái.

Tạ lão phu nhân ở một bên uống trà xem kịch vui, nàng chỉ biết Ninh Bảo nha đầu có biện pháp. Hoàng ma ma âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may mắn còn có Khương Tử tiểu thư, Quốc Công gia từ nhỏ đến lớn, bên người không tỳ nữ hầu hạ, tất cả đều là gã sai vặt hộ vệ thân thể cường tráng, cảm tình chưa thông suốt cũng đúng.

"Kỳ thật ta mỗi lần tim đập không bình thường cũng cùng Quốc Công gia có liên quan." Khương Ninh Bảo khóe môi nhếch lên, thanh âm mềm mại nói, đuôi lông mày khóe mắt đều tản ra hơi thở vui thích.

Định Quốc Công Tạ Hành ánh mắt chuyên chú nhìn nàng, nghe nói như thế, tim của hần chợt bùm bùm khiêu, nơi ngực giống bị cái gì vậy tràn đầy bình thường, phồng tăng.

Bệnh tim lại tới nữa.

"Quốc Công gia ngài biết cái gì gọi là lưỡng tình tương duyệt sao, chính là tìm sẽ vì lẫn nhau nhảy lên." Khương Ninh Bảo ý cười trong suốt, giọng mang ranh mãnh giải thích, còn cố ý nâng lên bàn tay tinh tế xinh đẹp để trên ngực, một trận nhàn nhạt làn gió thơm thổi qua, Khương Ninh Bảo lững thững đi đến Định Quốc Công trước mặt, mềm nói.

"Giống như hiện tại vừa tựa vào gần ngài, tim đập bùm bùm, đập loạn một hồi, đập có chút nhanh."

trên người cô gái mùi thơm ngát bay vào chớp mũi, Định Quốc Công Tạ Hành cúi đầu xem xét liếc mắt nhìn tiểu cô nương trước mặt, nhịp tim tựa hồ nhanh hơn, giống như nếu không chú ý, sẽ từ ngực mà vọt ra.

Những điều tiểu cô nương vừa nói đều đúng.

Lông mày của hắn một lần nữa chau lại, trên mặt đường cong hơi có vẻ lạnh lẽo cứng rắn, mặt không thay đổi phun ra một câu: "Cho nên lưỡng tình tương duyệt tương đương nhịp tim không bình thường."

Khương Ninh Bảo tươi cười cứng đờ, ế trụ, ý chí chiến đấu lại càng thêm tăng vọt, đều là chưa nói qua tình cảm người, vì sao nàng lý luận kinh nghiệm như thế ưu tú, Định Quốc Công nhưng ở cảm tình phương diện tựa như Tiểu Bạch.

Đều là công lao chín năm giáo dục ở hiện đại bắt buộc học.

Khương Ninh Bảo trong lòng hiện lên nhàn nhạt kiêu ngạo, giọng ôn tồn lời nói nhỏ nhẹ giải thích một chút lưỡng tình tương duyệt, cùng hàm nghĩa sâu xa của việc chỉ vì người mà tim đập nhanh, không chú ý tới hai mắt sát khí tràn ngập của Định Quốc Công dần dần trở nên càng thâm thúy hơn sâu thẳm, ẩn ẩn có ám quang hiện lên.

"Quốc Công gia, cho nên ngài thật sự chưa sinh bệnh, không cần lại tìm Thái y chẩn đoán." sau khi phổ cập khoa học phổ thông một phen, Khương Ninh Bảo hài lòng mà tổng kết một câu.

Định Quốc Công sâu đậm xem xét liếc mắt tiểu cô nương một cái.

"Ừ."

Trong lòng lại thầm nghĩ, tiểu cô nương hiểu thật nhiều, thì ra hắn như vậy phản ứng là bởi vì thích tiểu cô nương mới có thể như thế, Định Quốc Công Tạ Hành trong lòng hiện lên một tia nhàn nhạt vui sướng, rốt cục làm biết mình nào loạn quạ đen Quốc Công gia trong lòng quyết định đến lúc đó hỏi thăm bọn người Tạ Thất.

một bên nghe Ninh Bảo nha đầu vẽ mặt trịnh trọng giải thích cùng lừa dối con trai, Tạ lão phu nhân không có không vui, ngược lại buồn cười, mang trà lên cốc nhấp một miếng, đem trong miệng ý cười nuốt xuống, Hoàng ma ma cũng là vẽ mặt tươi cười.

"A Hành, người mang Ninh Bảo nha đầu ra ngoài đi dạo đi." Tạ lão phu nhân mắt thấy bên ngoài ánh mặt trời đang sáng lạn, nhanh tay nhanh chân vì con của mình chế tạo cơ hội chung đụng.

Vì thế lãnh khốc thuần tình Định Quốc Công Tạ Hành dẫn tiểu cô nương đi viện tử của mình.

đi theo phía sau là hai tỷ nữ Xuân Hi cùng đưa mắt nhìn nhau, nghe Triệu quân gia nói, nơi này là sân viện của Định Quốc Công ở, cho nên tiểu thư còn chưa thành thân, liền trực tiếp tiến dần từng bước sao.

"Như vậy không tốt lắm đâu?" khuôn mặt tươi cười của Xuân Nhạc hiện lên ngay lúc đó một chút sầu lo, nhỏ giọng nói.

Xuân Hi bắt đắc dĩ cười, hạ giọng trả lời: "Thánh Thượng tứ hôn, hôn kỳ đã định, tiểu thư trong lòng đều biết." hôm qua Xuân Nhạc mới đến bên người tiểu thư, nên không hiểu biết tiểu thư.

Khi Triệu quân gia tới cửa hủy hôn, tiểu thư thay đổi từ mềm mại động lòng người ngày xưa, trở thành người làm việc khác người không ít.

hiện tại khắp kinh thành đều là lời đồn đãi tiểu thư cùng Định Quốc Công.

Tiến dần từng bước mà thôi, lấy Quốc Công gia nhân phẩm, tuyệt đối sẽ không làm ra cách việc, nhưng là gan càng ngày càng lớn tiểu thư liền không nhất định, Xuân Nhạc nên lo lắng chính là Quốc Công gia.

"Quốc Công gia, nơi này là viện tử của ngài ở?" Khương Ninh Bảo tò mò quan sát một phen viện tử này, viện tử diện tích khá lớn, hoa cỏ cây cối vừa thấy chính là được thợ làm hoa tỉ mỉ tu bổ qua, chỉnh tề xinh đẹp, tổng thể bố cục đơn giản đại khí, còn có một võ trường thật to để luyện võ, rất thích hợp với Định Quốc Công.

Định Quốc Công đạm thanh nói: "Ừ." Sau đó theo thói quen đi ra ngoài sân luyện võ trường cỡ nhỏ.

Khương Ninh Bảo hai mắt sáng ngời, dẫn theo góc váy đi theo, trên gương mặt xinh đẹp ôn nhu tràn đầy nóng lòng muốn thử, đã lâu không nhúc nhích qua tay, cảm giác đều mới lạ đi không ít, lúc này roi đỏ bỏ ở trên xe ngựa, không có lấy tới, nếu không nàng có khả năng thử chính mình thân thủ.

"Quốc Công gia, chúng ta luận bàn một phen như thế nào?"

Hắc y thân vệ trong sân tầm mắt đồng loạt nhìn về phía Khương Ninh Bảo, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên, Khương Tứ tiểu thư là nữ tử tinh tế nhu nhược thế nhưng muốn cùng Quốc Công gia luận bàn.

Định Quốc Công nhìn thoáng qua thân thể yếu đuối mảnh dẻ yếu ớt, nhất là vòng eo chỉ cần một vòng tay đã ôm hết, chỉ cần nhẹ nhàng vừa chạm vào, có thể thương tổn được eo thon của nàng, mắt tự nhiên dời tầm mắt, lạnh như băng xông ra sáu cái chữ.

"Người không được, sẽ bị thương."

Khương Ninh Bảo đôi lông mày nhíu lại, khóe miệng gọi lên một chút sáng rõ tươi cười: "Được hay không, Quốc Công gia thử xem chẳng phải sẽ biết?" Dứt lời, nàng thân hình vừa động, tay phải đột biến thành chưởng đao hướng Định Quốc Công đánh tới, chiêu thức sắc bén, hô hô sinh uy.

Định Quốc Công đẩy mắt nổi lên một tia dao động cùng ngạc nhiên, không nghĩ tới tiểu cô nương lợi hại như vậy.

Này chưởng đao vừa thấy thì không phải là động tác võ thuật đẹp.

Thân hình Định Quốc Công cao lớn rắn rỏi đồ sộ bất động, ra tay nhanh như thiểm điện, nháy mắt đưa tay hướng cánh tay của tiểu cô nương cầm đi, Khương Ninh Bảo cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lập tức thân thể vừa chuyển, bàn tay trắng nõn trầm xuống phản kháng bắt cánh tay Định Quốc Công, động tác hành văn liền mạch lưu loát.

Trong khoảnh khắc, hai người đã giao thủ vài chiêu.

Các hắc y thân vệ chung quanh sôi nổi trợn to hai mắt, không dám tin nhìn trong võ trường luyện võ hai thân hình áo đen và xanh nhạt đang lưỡng đao quần quật, một cái cao lớn bá đạo, một cái nhỏ xinh nhu nhược, nhìn như đấu ngang sức ngang tài.

Khương Tứ tiểu thư thế nhưng thật sự biết võ.

Xuân Hi che mặt, tiểu thư đã vậy còn quá mau bại lộ hung tàn bản tính, Xuân Nhạc khiếp sợ đến cực điểm, khuôn mặt tươi cười trên hốt hoảng.

"Tiểu thư biết võ?"

"Đúng vậy, tiểu thư vùng roi cũng tốt lắm, Trương công tử là một đại nam nhân bị tiểu thư một roi quất bay ra ngoài." Đều bại lộ, Xuân Hi cũng không có cần thiết giấu giếm.

May mắn là tiểu thư được gả cho Quốc Công gia, còn có Thánh Thượng tứ hôn, không cần lo lắng sẽ lại bị hủy hôn.

Xuân Hi ở trong lòng âm thầm may mắn.

Hắc y thân vệ đứng xung quanh lỗ tai nghe được Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đối thoại, đồng loạt nhếch mép một cái, thì ra Khương Tứ tiểu thư chỉ là bề ngoài thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, bên trong lại là hung tàn.

Còn một roi quất bay một đại nam nhân.

Trong võ trường Khương Ninh Bảo chiến niềm vui tràn trề, Định Quốc Công thật là một đối thủ tốt, đáng tiếc đối phương không có hết sức, xem ra nàng cùng Định Quốc Công chênh lệch khá lớn, đều là Quốc Công gia đang nhường nàng.

Nhưng, đó là một cơ hội tốt.

Khương Ninh Bảo sóng mắt lưu chuyển, khóe miệng nổi lên một tia nụ cười xảo trá, đột nhiên một tiếng "A" duyên dáng vang lên, thân thể mềm mại tuyệt diệu ngã xuống...

Định Quốc Công tâm run lên bản bật, lập tức thu hồi lực đạo, phi thân nhanh chóng xẹt qua đi, vươn bàn tay to tiếp được nàng, Khương Ninh Bảo lại nhân cơ hội một cái lôi kéo, hai người đồng thời té trên mặt đất.

Lấy tư thế nữ áp nam.

Vậy xem hắc y các thân vệ cùng với Xuân Hi Xuân Nhạc tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Đặt ở Định Quốc Công Tạ Hành cứng rắn trên thân thể Khương Ninh Bảo, búi tóc hơi có chút hỗn độn, tán lác mấy lọn tóc, thờ gấp hơi hơi, đỏ mỗ hôi đầm đìa, trắng nõn trên gương mặt dính vào một tầng mong mỏng đỏ ửng, xinh đẹp mê người, làm người ta không thể dời ánh mắt sang nơi khác.

Tiểu cô nương mềm mại xinh đẹp, mang theo hương thơm trên thân đặt ở trên người hắn, Định Quốc Công Tạ Hành là nam nhân thẳng thắn cương nghị anh tuấn đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, một cổ cảm giác xa lạ tê tê đại đại trải rộng toàn thân, cả người đều cứng lại rồi.

Động cũng không phải, bất động cũng không phải.

Lỗ tai lặng yên nhiễm lên một tia đỏ ửng.

Hai người im lặng một cái chớp mắt.

Khương Ninh Bảo một đôi mắt rực rỡ chói lọi như ngôi sao, nhìn dưới thân Quốc Công gia khuôn mặt anh tuấn cương nghị, cười duyên một tiếng, thanh âm trong trẻo dễ nghe lộ ra vẻ đắc ý.

"Quốc Công gia, ta thắng."

Đập vào bên trong mắt là bộ dáng tiểu cô nương đắc ý xinh xắn, nụ cười rất tươi đẹp, xán lạn để cho người ta không khép được mắt, nhàn nhạt mùi thơm ngát quanh quần tại chớp mũi, Định Quốc Công hô hấp một gấp rút, nhịp tim như nổi trống, đáy mắt không tự giác nhiễm lên một tầng ám sắc.

"Ừ, người thắng."

Định Quốc Công thanh âm của trước sau như một lạnh như băng trầm thấp, nhưng lúc này đây, so với dĩ vãng hơn một tia khàn khàn.

Hắc y các thân vệ sớm bị đột nhiên này biến hóa cả kinh tròng mắt đều nhanh đến rơi xuống, bọn họ không nghĩ tới cường hãn vô địch Định Quốc Công sẽ bị Khương Tử tiểu thư đặt ở dưới thân.

Lấy nhãn lực của bọn họ sớm nhìn ra Quốc Công gia đang nhường Khương Tử tiểu thư, Khương Tử tiểu thư giờ trò lừa bịp bọn họ cũng nhìn xem rõ ràng, nhưng phản ứng của Quốc Công gia lại làm bọn họ hănghẹn hòng nhìn trần trối.

Xuân Hi cùng xuân vui vẻ: "..."

Nhất là Xuân Hi, một thái độ chính là như thế.

Tuy nói trong viện chỉ có hắc y thân vệ cùng hai tỷ nữ Xuân Hi, Xuân Nhạc, nhưng Khương Ninh Bảo cũng ngượng ngùng dè thêm ở Định Quốc Công trên người, mặt hồng hồng đứng dậy, theo nơi ông tay áo lấy ra một cái khăn lau trắng trong thuần khiết lau mồ hôi rịn trên mặt, hướng trên đất Định Quốc Công thân nhiên cười: "Quốc Công gia, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn."

nói xong, duyên dáng yêu kiều đứng ở một bên cúi đầu sửa sang lại xiêm y hỗn độn, nghĩ đến chính mình vừa rồi cử động to gan, Khương Ninh Bảo trái tim kịch liệt nhảy lên, hai má đỏ lịm lại.

Xuân Nhạc muốn đi qua, lại bị Xuân Hi kéo lấy tay áo, Xuân Nhạc sững sốt, không hiểu nhìn Xuân Hi.

"Xuân Nhạc, về sau khi nào tiểu thư và Quốc Công gia cùng nhau, chúng ta liền chờ đi chườm mắt, liền làm như không nhìn thấy." Xuân Hi bắt đắc dĩ nhìn Xuân Nhạc liếc mắt một cái, không nói rõ đứng bên cạnh tiểu thư là Định Quốc Công có sát khí xung quanh người, cũng biết chắc tiểu thư cũng không hy vọng các nàng đi qua.

Xuân Nhạc: "..."

Cách đó không xa Định Quốc Công mặt không cảm giác từ dưới đất đứng lên, nhẹ vỗ một cái lên cằm bảo đen phui đi tro bụi, thoát nhìn trần định như thường, nếu nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện Định Quốc Công động tác có chút cứng nhắc, ánh mắt của hắn dừng ở gương mặt xinh đẹp trắng nõn nhìn nghiêng của tiểu cô nương, đáy mắt tựa hồ hơn một tia cái gì.

"Được."

Khương Ninh Bảo sững sốt, lập tức nhớ tới Quốc Công gia là đang quay về lời của nàng, khóe miệng độ cong nhin không được vênh vênh lên, nàng hít thở sâu một chút, trên gương mặt nhiệt khí còi ra một tia.

Lúc này, Triệu quân gia đi tới chủ viện, trong tay cầm hai phần thiệp mời tình mỷ, xa xa hướng hai người chấp tay hành lễ.

"Gặp qua Quốc Công gia, Khương Tử tiểu thư."

"Có việc?" Định Quốc Công Tạ Hành lạnh như băng mở miệng.

Triệu quân gia cung kính trả lời: "Hồi Quốc Công gia, hai ngày sau, Thụy Vương phi tổ chức một tiệc rượu ngắm hoa, vừa phải người đưa thiệp mời lại đây, biết được Khương Tử tiểu thư đã ở quý phủ, liền đem bài thiệp đưa đến thuộc hạ trong tay chuyển giao cho Khương Tử tiểu thư."

nói xong, hắn bước nhanh đến phía trước, đón nhận sát khí toàn thân Quốc Công Gia đang phát ra xâm nhập vào, cung kính đem hai phần thiệp mời tình mỷ dâng lên.

Định Quốc Công Tạ Hành vươn bàn tay to khớp xương rõ ràng, đem mời thiệp cầm vào tay.

"Ta có thiệp mời?"

Khương Ninh Bảo giữ đạo hiếu ba năm chưa nhận qua mời thiệp yến hội, trong lúc nhất thời có chút không thích ứng, nàng dè bước tiến đến bên người Định Quốc Công, gương mặt trắng nõn đỏ thắm trên hiện lên một chút kinh ngạc, Thụy Vương phi thể nhưng thật sự tặng một phần thiệp mời cho nàng.

"Ừ, của người." Định Quốc Công Tạ Hành đem một thiệp mời đưa cho nàng.

Khương Ninh Bảo tò mò mở ra, mặt trên vừa thấy thật là tên của nàng, nhìn không được lộ ra một nụ cười, ở kinh thành, ai chẳng biết Thụy Vương phi ưa chuộng nhất tổ chức các loại yến hội.

Mỗi lần Thụy Vương phi tổ chức yến hội, thiệp mời đều cực kỳ quý hiếm.

Xét đến cùng, tham gia Thụy Vương phi yến hội đều là con em thế gia, đệ tử quan lại, thanh niên tài俊 rất nhiều, làm cho rất nhiều thiên kim khuê các đều lấy việc có được thiệp mời yến hội của Thụy Vương phi làm vinh dự.

Lấy địa vị phủ Trưởng Ninh Bá, dù cho cha mẹ còn thì cũng không thu được thiệp mời Thụy Vương phi.

"Quốc Công gia, ta có thể đi sao?" Khương Ninh Bảo giờ giờ lên trong tay thiệp mời, cười khanh khách hỏi.

Kỳ thật nàng đối với tiệc gọi là yến hội này không có hứng thú, nhưng do Thụy Vương phi tổ chức ngắm hoa yến, Khương Ninh Bảo vẫn là thật cảm thấy hứng thú, vài ngày trước, Thụy Vương phi còn cử hành một trận Đào Hoa Yến.

Trận tiệc rượu Hoa Đào đó là bước ngoặt vận mạng Khương Ninh Bảo.

Nam chính Tạ Cảnh Dực cứu nữ chính Dương Thư Thanh, sau đó dẫn phát rồi một loạt phong ba.

Ở trong sách, tiệc rượu ngắm hoa của Thụy Vương phi sẽ luôn xuất hiện các chuyện ngoài ý muốn.

Có tốt, có xấu.

Nhưng Thụy Vương phi hồn nhiên không thèm để ý, nàng chỉ là ham thích tổ chức yến hội, không thể quản thúc từng hành động cử chỉ của người ta, người tham gia yến hội cũng biết được điểm này.

"Muốn đi thì đi, không đi liền cự tuyệt."

Trừ bỏ tiệc rượu trong cung, Định Quốc Công Tạ Hành cũng chưa từng đã tham gia các loại yến hội liếc mắt xem xét tiểu cô nương thái độ giống như thích ý, tiếng nói lạnh như băng không có một tia phấp phồng.

Quả nhiên là kiểu trả lời của Quốc Công gia

Khí phách.

Khương Ninh Bảo mỉm cười: "Đây là lần đầu tiên ta nhận được thiệp mời của Thụy Vương phi mời ngắm hoa yến, dù như thế nào ta cũng muốn đi xem thử."

"Ừ."

Quốc Công gia Tạ Hành siết chặt trong tay thiệp mời.

Mỗi lần nhận được thiệp mời yến hội của Thụy Vương phi, Định Quốc Công đều sẽ đem vứt xuống một góc sáng sủa, chưa bao giờ đi tham gia, Định Quốc công chần chờ một lúc lâu, đến cùng muốn hay không bồi tiểu cô nương đi một chuyến.

Nhưng nghĩ đến thân thủ của tiểu cô nương, trên yến hội còn có thật nhiều thiên kim khuê các, thân thể mềm yếu quý báu, Định Quốc Công Tạ Hành quyết định đem phần này thiệp mời vứt bỏ.

Triệu quân gia sau khi đưa thiệp mời xong đứng bên cạnh đang muốn lui trở về sau, ánh mắt bỗng nhìn đến cấm bảo của Quốc Công gia, gì, hẳn không phải hoa mắt chứ, hình như phát hiện trên cấm bảo của Quốc Công gia có vết bẩn.

Đợi chút, mắt Triệu quân gia mở to, Khương Tử tiểu thư khuôn mặt đỏ bừng, búi tóc tựa hồ có chút buông, vài sợi tóc tán lạc, váy dài màu lam nhạt cũng dính vào một ít bụi đất.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Triệu quân gia hướng chung quanh hắc y thân vệ liếc mắt một cái, mắt mang hỏi, hắc y các thân vệ đồng loạt quay mặt, Triệu quân gia bối rối, nhìn không được mở miệng hỏi.

"Quốc Công gia, áo choàng của ngài sao lại dính vết ố?"

Định Quốc Công Tạ Hành tầm mắt nhìn về tiểu cô nương đứng bên cạnh, trầm mặc lại, Khương Ninh Bảo hướng hẳn lộ ra nụ cười sáng lạn, trêu ghẹo một chút sợi tóc tán lạc bên tai, quay đầu nhìn về phía Triệu quân gia, giọng ôn tồn nhỏ nhẹ cười trả lời.

"Triệu quân gia, ta mới vừa cùng Quốc Công gia so tài một chút."

Triệu quân gia: "..."

Khương Tứ tiểu thư nhu nhu nhược nhược, cũng dám cùng Quốc Công gia luận bàn, nhưng đáng tiếc không nhìn thấy được một màn so tài ấy, Triệu quân gia trong lòng hiếu kì đồng thời lại có chút tiếc nuối.

"Khương Tứ tiểu thư thật lợi hại." Triệu quân gia từ trong thâm tâm khen ngợi một câu, sẽ cùng Khương Ninh Bảo nói nói mấy câu, liền hướng Quốc Công gia chấp tay rời khỏi, làm đại quân gia trong phủ, chuyện nhiều cần vội vàng lắm.

Tối gần buổi trưa, Khương Ninh Bảo lại bị Tà lão phu nhân nhiệt tình giữ lại trong phủ ăn bữa trưa mới trở về, lúc trở về, hơn vài tên hắc y thân vệ đi theo.

Này vài tên hắc y thân vệ là tối lấy thuốc rượu.

Nửa canh giờ lộ trình, Khương Ninh Bảo trở lại phủ Trường Ninh Bá, tự mình dẫn người vào trong hầm rượu xuất ra năm hũ rượu thuốc lớn giao cho hắc y thân vệ, chờ bọn hắn sau khi rời đi, Khương Ninh Bảo trở lại trong phòng.

Xuân Nhạc đưa ra khuôn mặt tươi cười đưa lên nước trà.

Bên cạnh Xuân Hi không nhịn được nói một câu: "Tiểu thư, trước đó vài ngày phong ba tiệc rượu hoa đào còn không có đi qua đâu, Thụy Vương phi tại sao lại tổ chức tiệc rượu ngắm hoa nữa, ngày xưa ít nhất phải quá một hai tháng mới tổ chức, lần này thế nhưng không đến nửa tháng."

Khương Ninh Bảo cười cười, cầm lấy cốc trà nhấp một ngụm trà: "Thụy Vương phi thích tổ chức yến hội mọi người đều biết, không có gì kỳ quái."

"Tiểu thư, ngài thật sự muốn đi Thụy Vương phi tiệc rượu ngắm hoa sao?" Xuân Hi vẻ mặt xoắn xít hỏi.

Khương Ninh Bảo mỉm cười, gật đầu: "Đúng vậy."

"cô gia không phải nói không muốn đi liền cự tuyệt sao, nô tỳ còn nhớ rõ lần trước bên đường Tiểu Vương gia có nói muốn tiểu thư là tiểu thiếp thứ một trăm lẻ tám của hắn." Xuân Hi tức giận bất bình nói.

"Xuân Hi, chuyện quá khứ không cần nhắc lại." Khương Ninh Bảo nhìn không được cười lên, Xuân Hi không nói, nàng thật đúng là đã quên cái kia phong lưu tuấn tú, thanh niên đặc ý môi hồng răng trắng.

không biết vị tiểu vương gia này còn yêu thích mỹ nhân hay không, có còn thích nữ chính Dương Thư Thanh.

Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm của một ma ma.

"Tiểu thư, lão phu nhân thỉnh ngài đi Thọ Kim đường."

Khương Ninh Bảo khoé mắt chau lên, liếc nhìn bên trên bàn con thiếp mời tình mỹ, lại nhìn thoáng qua váy dài dính một ít vết bẩn, đứng dậy đến nội thất đổi một thân sạch sẽ váy dài thanh lịch vung hoa, sau đó mang Xuân Hi cùng Xuân Nhạc cùng mấy cái gã sai vặt ma ma cùng nhau đi Thọ Kim đường.

trên đường gặp phải không ít hạ nhân phủ Trường Ninh Bá, ba năm qua đi, mới gặp lại Khương Tứ tiểu thư dẫn một đám tỳ nữ ma ma đi Thọ Kim đường, hạ nhân này đó nhìn không được ở trong lòng cảm thấy sự vô thường.

Ai có thể nghĩ tới Khương Tứ tiểu thư sẽ có tạo hóa lớn như vậy.

Tại Thọ Kim đường, Khương lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở trên cao đường nhìn đến Tứ cháu gái bước vào đại đường, cho dù trong lòng không thoải mái, trên mặt như trước lộ ra một chút nụ cười hòa ái, chào hỏi Khương Ninh Bảo ngồi ở vị trí dưới tay bà, gọi tới tỳ nữ tâm phúc Hồng Hạnh dâng trà nước

Khương lão phu nhân thái độ quá mức nhiệt tình, trên gương mặt tinh xảo nhu mỹ của Khương Ninh Bảo vừa đúng biểu lộ ra một bộ thụ sủng nhược kinh, trong lòng lại thật to tăng lên cảnh giác.

"Tứ nha đầu, nghe nói ngươi nhận được thiếp mời ngắm hoa yến của Thụy Vương phi?"

Khương Ninh Bảo nghe vậy, trong lòng có đoán, cười gật đầu thừa nhận: "thật có việc này."

Lời này vừa ra, Khương lão phu nhân trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, hòa ái nói: "một khi đã như vậy, hai ngày sau, ngươi mang Ngũ nha đầu và Nhị đường ca cùng đi chứ."

Khương lão phu nhân trong lòng có chút tiếc nuối, việc hôn nhân của Ngũ nha đầu định sớm.

Tiệc rượu ngắm hoa của Thụy Vương phi, bên trong không biết có bao nhiêu gia thế thượng cấp khuê các thiên kim cùng thanh niên tài俊, thậm chí ngay cả hoàng tử Vương gia đều sẽ xuất hiện, Ngũ nha đầu khí chất dung mạo đều thuộc về thượng giai, nói không chừng sẽ bị một cái nào đấy Vương gia nhìn trúng, do đó đặt lên cảnh cao.

Về phần định rồi việc hôn nhân, không phải có thể hủy hôn sao?

Nhị cháu trai tuy nói thân phận địa vị có chút thấp, nhưng chuyện tình cảm người nào nói chuẩn, nhị cháu trai tướng mạo tuấn lãng, có lẽ sẽ có quý nữ coi trọng hẳn.

Khương lão phu nhân ở trong lòng đánh tính toán.

Như vậy điểm yêu cầu, Khương Ninh Bảo gật đầu trả lời đến đây.

Hai ngày sau, trước khi xuất phát trước, đi phủ Thụy Vương tham gia ngắm hoa yến người lại nhiều thêm một vị - đó là người bị nàng một cái roi quất bay Trương Trạng, lần này khi Trương Trạng nhìn đến nàng, vẫn như trước nho nhã lễ độ, nhưng tươi cười lại dần theo một chút xa cách khách khí.

Khương Ninh Bảo: "..."

Lần đầu tiên tham gia Thụy Vương phi ngắm hoa tiệc rượu, Khương Ninh Bảo mặc một thân nhũ đỏ bạc âm thầm hoa Mai văn váy dài, trên đầu tà sấp một cây trâm vàng, trâm cài chạm trổ tinh xảo, dẫn người chú ý lại là trên trâm cài được khảm viên dạ minh châu cực đại mượt mà.

Dạ minh châu là trân bảo hiếm thấy trên thế gian, nghe nói này căn trâm cài là một trong những sinh lễ Định Quốc Công đưa.

Hơn nửa canh giờ sau, hai chiếc xe ngựa rốt cục đã tới phía trước cửa phủ Thụy Vương, con đường này hai bên cũng đã bị xe ngựa lớn nhỏ không đồng nhất quy cách ngừng đây.

Những xe ngựa này đều có mỗi cái gia tộc dấu hiệu, hoặc hoa lệ, hoặc điệu thấp, hoặc mộc mạc... các quân sự phủ Thụy Vương bận đón khách.

Xe ngựa đánh dấu phủ Trường Ninh Bá mang Khương Ninh Bảo vừa đến, lập tức đưa tới mọi người chú ý, trùng hợp là, xe ngựa Đại tiểu thư phủ An Viễn Hầu cũng vừa xông tới mặt.

Xe ngựa phủ Trường Ninh Bá Khương Tứ tiểu thư cùng xe ngựa Đại tiểu thư phủ An Viễn Hầu nghênh diện gặp phải, cuối cùng đều đứng ở trước cửa lớn phủ Thụy Vương.

một là phu nhân tương lai Định Quốc Công, vị hôn thê trước kia của Tạ thế tử, một là vị hôn thê hiện tại của Tạ thế tử.

Nghĩ tới quan hệ của hai người đã từng xảy ra, chung quanh trong xe ngựa không ít người đều kích động, sôi nổi thò đầu ra chờ xem kịch vui.

Rốt cuộc ai xuống xe ngựa nhập phủ Thụy Vương trước?

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ăn trộm gà không được còn mất năm gạo

Trước cửa lớn, sau khi các quân sự phủ Thụy Vương khi nhìn thấy xe ngựa phủ Trường Ninh Bá cùng xe ngựa phủ An Viễn Hầu nghênh diện gặp nhau, âm thầm kích động, sai ma ma đi nhanh báo cáo với Thụy Vương phi.

"Mau, mau nói cho Vương phi, có trò hay."

Phủ Thụy Vương phong cách không giống với người thường, những người khác sớm thành thói quen, ai chẳng biết Thụy Vương gia cùng Thụy Vương phi chỉ thú hợp nhau, một cái yêu thích sống phóng túng, một cái yêu thích tổ chức yến hội xem kịch vui.

Duy nhất con trai trưởng còn là một người yêu thích mỹ nhân, hậu viện nạp một trăm lễ bảy vị tiểu thiếp, người người như hoa như ngọc, phong tình vạn chủng.

Mỗi lần Thụy Vương phi tổ chức yến hội, tiểu vương gia đều sẽ đem thiếp thất của mình kéo ra ngoài giao lưu, khoe ra một phen, biểu diễn một chút tài nghệ, vừa múa vừa hát, tương đối được hoan nghênh.

Chung quanh xe ngựa, sớm có đến khuê các thiên kim, con em thế gia hoặc là đệ tử quan lại người ta các loại, vốn bọn họ trước tiên có thể đi vào phủ, nhưng tin tức linh thông bọn họ cố tình mỗi một người đều ở cửa lớn chờ đợi.

Chờ xem tướng mạo cực đẹp trong truyền thuyết, khí chất cực tốt Khương Tứ tiểu thư, có khả năng dễ dàng tiếp cận Định Quốc Công Tạ Hành là phu nhân tương lai Định Quốc Công, ai ngờ sự thật lại cho bọn hắn một cái kinh hi lớn.

Khương Tứ tiểu thư cùng đại tiểu thư phủ An Viễn Hầu đồng thời đứng phải.

Khương Ninh Bảo ở trong xe ngựa nhìn đến bên ngoài một đường cười ngửa Nhị đường ca đi theo bên cạnh xe ngựa Ngũ muội không ngừng càng giục ngựa lại đây, tiến đến trước ô cửa xe ngựa của nàng, mang chút phấn khởi nói.

"Tứ muội, chúng ta cùng xe ngựa phủ An Viễn Hầu đứng phải, ngơoi mau xuống xe ngựa, chúng ta nhất định phải đoạt việc tiến vào phủ Thụy Vương trước."

"Tiểu thư, Nhị thiếu gia nói không sai, thân phận của ngài bây giờ không giống ngày xưa, lẽ ra phải đi vào vương phủ trước Dương đại tiểu thư, như vậy mới có thể biểu lộ được địa vị trưởng bối của ngài."

"Nếu bị Dương đại tiểu thư đoạt tiến vào trước, về sau ngài thành thân đều sẽ bị đám quý phu nhân xem nhẹ."

Xuân Hi vội vàng phụ họa nói, Xuân Nhạc khuôn mặt tươi cười cũng là mãnh liệt gật đầu.

Khương Ninh Bảo nhíu mày, nâng tay phủ một chút bụi tóc thái dương, khẽ cười một tiếng: "Các ngơoi chó nóng vội mà khẳng định, cứ yên lặng xem xét trước, Dương tiểu thư là người thông minh."

Nữ chính Dương Thụ Thanh cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, chung quanh xe ngựa người xem náo nhiệt rất nhiều, Dương Thụ Thanh nếu như không có kẻ sách đẹp cả đôi bên, sẽ dễ dàng trở thành đầu đề câu chuyện, hai mặt đều không tốt.

Tranh dành việc tiến vào vương phủ trước nàng, Dương Thụ Thanh tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Nếu để cho nàng trước đi một bước, trong lòng tất sẽ cực kì bức bối.

Thứ nhất Khương Ninh Bảo, nàng chỉ là tiểu thư chi thứ hai phủ Trường Ninh Bá, trước khi phụ thân chưa "Gặp nạn", cũng chỉ là phụ trách quản lý bá phủ sinh ý, cũng không phải quan chức gì.

Bởi vì tư tâm đại bá nương Trương thị không muốn phân phủ, cho nên nàng cùng Bá phủ tiểu thư, có xếp hạng, có thân phận quan gia thiên kim.

Nếu đại ca Khương Cần năm nay có thể thi đậu cử nhân, có một chức quan nhỏ, chi thứ hai mới có thể đứng lên, nàng mới tính là chân chánh quan gia thiên kim.

Nếu như không có bá phủ, thân phận của Khương Ninh Bảo kỳ thật nếu so với con cái của quan viên thất phẩm thực quyền còn không bằng.

Bị một nữ tử có thân phận gia thế so với chính mình thấp rất nhiều ép ở trên đầu, dù cho bị lui thân, vẫn như cũ là đòi trước chính bản thân câu mà không được đồ vật, ai cũng sẽ không cam lòng.

Khương Ninh Bảo có chút hiểu được tâm tính của Dương Thụ Thanh sau khi sống lại.

Thứ hai Khương Ninh Bảo hôm nay là vị hôn thê của Định Quốc Công, là Thánh Thượng tứ hôn, thân phận địa vị cát cao rất nhiều.

Xét về lễ pháp, Khương Ninh Bảo chính là trưởng bối của Dương Thụ Thanh, Dương Thụ Thanh phải tôn kính tương lai trưởng bối là nàng đây.

Nhưng, Khương Ninh Bảo chỉ là vị hôn thê của Định Quốc Công, vẫn chưa gả đến phủ Định Quốc Công, bản thân Dương Thụ Thanh gia thế thân phận địa vị so với nàng cao hơn rất nhiều, là đích trưởng nữ thực quyền của Hầu phủ An Viễn Hầu, quý tộc thế gia xem trọng nhất thế diện, một khi mất mặt, đều sẽ cho người ta chê cười sau lưng.

Lấy Dương Thụ Thanh kiêu ngạo, sẽ làm như thế nào? Là ấn nhẫn để cho nàng tiến vào phủ Thụy Vương trước, hoặc là thương nghị một phen, hai người diễn một tuồng kịch, đang hòa thuận cùng tiến vào Vương phủ.

Khương Ninh Bảo khéo miệng gọi lên một chút hứng thú tươi cười.

Lúc này, ngoài cửa sổ xe Khương Việt kích động phản bác: "Tứ muội, ngơoi đây là được Thánh Chi tứ hôn, Thánh Chi tứ hôn, sẽ không có chuyện xấu ngoài ý muốn xảy ra, giành chuyện tiến vào Vương phủ trước, không ai dám nói nhảm."

"Chúng ta xuống xe ngựa đi." Khương Ninh Bảo trực tiếp bỏ qua lời nói của Khương Việt, gắp xe ngựa đối diện thật lâu không có động tĩnh, Dương Thụ Thanh hiển nhiên là đang rơi vào khó xử nên cũng đang ở bên trong yên lặng xem xét, trong lòng âm thầm buồn cười.

Nếu Dương Thụ Thanh phách người lại đây hiệp thương, nàng nhất định sẽ cho nàng ta thế diện, cùng nàng ta hòa thuận mà tiến phủ Thụy Vương với nhau.

Nay qua thời gian đều qua đi một chun trà (10 phút), xe ngựa đối diện vẫn như cũ không hề có động tĩnh gì, Khương Ninh Bảo liền lười biếng lẻ mề bước xuống.

Chẳng lẽ muốn làm cho nàng cúi đầu trước, phách người đi qua hiệp thương?

Khương Ninh Bảo yên lặng lắc đầu, Dương Thụ Thanh đem bản thân nhìn quá cao, chẳng lẽ vì gia thế nàng thấp nên không cần thế diện?

Đừng quên nàng là vị hôn thê của Định Quốc Công.

Xuân Hi cùng Nhạc nghe vậy, lập tức cả ngơoi rung lên, ý chí chiến đấu sục sôi.

"Được, tiểu thư."

Hai tỷ nữ vén rèm xe lên bước xuống xe ngựa, trên mặt đất thả ra ghế đầu, sau khi đám người bên ngoài cùng các quân sự Phủ Thụy Vương đợi lúc lâu xem kịch vui, gấp đến độ sốt ruột không được, xem ra Khương Tử tiểu thư chờ không kịp, có động tác, đều kích động hưng phấn.

Quả nhiên giống như các nàng sở liệu, chỉ chớp lát, một đạo nhũ đỏ bạc bóng dáng theo xe ngựa xuống dưới, duyên dáng yêu kiều đứng ở bên cạnh xe ngựa.

Nữ tử khí chất độc đáo, dung mạo ngày thường cực kỳ xinh đẹp, quần áo nhũ đỏ bạc, thêu hoa Mai được thêu chìm ẩn trên váy dài làm tôn lên da thịt như tuyết của nàng.

Hoa đẹp rực rỡ, tao nhã độc nhất vô nhị.

Nhất là trên đầu nàng cắm một cây trâm cài bên trên khảm viên dạ minh châu cực lớn sáng bóng, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lóe ánh sáng mê người.

Các thiên kim tiểu thư khuê các ở xung quanh xe ngựa ánh mắt sáng ngời, tầm mắt tập trung vào viên minh châu trên trên cài kia..

Viên dạ minh châu thật lớn.

Nghe nói trâm cài có khảm dạ minh châu là một trong những sinh lễ mà Định Quốc Công đưa đến.

Đám thiên kim khuê các lộ ra vẻ hâm mộ đồng loạt.

Tin đồn quả nhiên không giả, Khương Tử tiểu thư quả thật người đẹp khí chất tốt, khí chất so với Dương đại tiểu thư càng tốt hơn.

thật không hiểu con mắt Tạ thế tử là gì.

Nhìn phản ứng từ các quý nữ cũng biết, bề ngoài của một người khí chất thật sự rất quan trọng.

Hôm nay khí chất Khương Ninh Bảo đại biến, vốn dĩ làm cho người ta cảm thấy dung mạo điềm đạm đáng yêu nhu nhược có thể lấn, thế nhưng cuối cùng lại làm cho người ta không để ý đến quá khứ.

Lấy được hảo cảm của các quý nữ ở đây.

Dương Thư Thanh ngồi bên trong xe ngựa phủ An Viễn Hầu đang bình tĩnh chờ Khương Ninh Bảo phái người hiệp thương nhập phủ cùng một lúc, nghe được động tĩnh bên ngoài xe ngựa, mạnh mẽ vén rèm xe lên, theo cửa kính xe nhìn xa thăm dò, vừa hay nhìn thấy Khương Ninh Bảo xuống xe ngựa, ánh mắt đột nhiên biến đổi, Khương Ninh Bảo thế nhưng không nhìn thấy nàng ta mà dẫn đầu xuống xe ngựa, không chỉ có như thế, nàng hôm nay mặc váy dài nhũ đỏ bạc cũng là lạ mắt.

Dương Thư Thanh ánh mắt bỗng dừng trầm xuống, ngón tròn mon tròn trên người váy lụa dài nhũ đỏ bạc có hoa tịnh đế liền.

Các nàng thế nhưng không ghen mà cùng lựa chọn màu nhũ đỏ bạc.

Dương Thư Thanh mặt trầm như nước, quanh thân tản ra khí tức lạnh như băng, không khí trong xe ngựa gần như bị đông lạnh.

Xinh đẹp dung xinh đẹp bích hai vị tỷ nữ âm thầm kêu khổ, mỗi lần đụng tới Khương Tử tiểu thư, tiểu thư liền đặc biệt dễ dàng chịu ảnh hưởng.

"Chúng ta cũng xuống xe ngựa." Dương Thư Thanh Ngẩng khí lạnh như băng nói.

Xe ngựa phủ An Viễn Hầu có động tĩnh gây chú ý tới ánh mắt của mọi người chung quanh xem náo nhiệt.

Chờ Dương Thư Thanh xuống xe ngựa, tầm mắt mọi người liền soi trên người nàng váy dài nhũ đỏ bạc cùng trâm cài trên đầu.

trên đầu Dương Thư Thanh trâm cài khảm nạm là ruby.

Tương lai hai người là mẹ chồng nàng dâu quần áo trên người cả hai là tương tự kinh người.

không sợ ganh đua so sánh, chỉ sợ không sánh bằng.

Hiển nhiên trâm cài trên đầu Dương đại tiểu thư thua một bậc.

một đám người kích động, hưng phấn, con em thế gia cùng đệ tử quan lại có hứng thú thưởng thức khí chất khác nhau hoàn toàn của hai vị đại mỹ nhân.

không biết hai vị mỹ nhân có thể hay không trở mặt.

Khi ánh mắt Khương Ninh Bảo nhìn đến Dương Thư Thanh, trong nháy mắt hiện lên vẻ kinh dị.

thật là trùng hợp.

Chẳng lẽ trong số mệnh hai người bọn họ nhất định sẽ đối lập?

Đem Tiểu thư so với Dương đại tiểu thư, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc phi thường vui vẻ.

"Khương Tứ tiểu thư, thật khéo, không nghĩ tới người cũng nhận được thiệp mời của Thụy Vương phi."

Dương Thư Thanh bên môi ngậm ra một nụ cười xinh đẹp, dẫn hai tỷ nữ chân thành đi đến trước mặt Khương Ninh Bảo, cười khanh khách nói.

"Quả thật khéo." Khương Ninh Bảo mỉm cười gật đầu, ánh mắt đảo qua trăm cái trên đầu nàng cùng váy dài nhũ đỏ bạc trên người, ý vị thâm trường trả lời.

Dương Thư Thanh tâm sinh tức giận, trên mặt lại cười nói sang chuyện khác: "Khương Tứ tiểu thư lần đầu tiên nhận được thiệp mời của Thụy Vương phi, sợ là không quen thuộc, không bằng chúng ta cùng nhập phủ, ta nói qua cho Khương Tứ tiểu thư một chút?"

Lời nói này đã thể hiện rõ, Dương Thư Thanh quả nhiên lựa chọn cùng nàng đang nhập phủ.

Khương Ninh Bảo cũng không phải thích làm cho người ta người xem náo nhiệt, mỉm cười gật đầu đáp ứng.

"Được, làm phiền Dương tiểu thư."

Mọi người xung quanh xe ngựa vây xem sôi nổi lộ ra thần sắc thất vọng, thế nhưng không có xé đứng lên.

Ngay sau đó, lại có biến.

Nhị đường ca Khương Việt là đồng đội heo đột nhiên quát to một tiếng: "Không được, Tứ muội, người là Quốc Công phu nhân tương lai, tương lai là mẹ chồng Dương đại tiểu thư, tôn ti có tự, người hẳn là nhập phủ trước."

Trương Trạm đứng cách Khương Việt không xa hoảng sợ, thiếu chút từ trên ngựa rớt xuống, đầu óc của Nhị biểu ca có phải bị úng nước không?

Mỹ nhân băng sương Khương Minh Dao mới từ xe ngựa xuống cả người chấn động, mạnh mẽ liếc mắt nhìn Tứ tỷ một cái, đáy mắt tràn đầy xấu hổ.

Đúng, đúng, nên như vậy.

Trở mặt đi! Trở mặt đi!

Đám người vốn dĩ thất vọng lập tức phản chấn.

Dương Thư Thanh biến sắc, khóe miệng đang tươi cười trong nháy mắt động lại, ánh mắt nhìn về phía Khương Việt mang theo vẻ lạnh như băng.

Khương Ninh Bảo khóe mắt giật một cái, nàng lại bị đồng đội heo gài bẫy.

Sớm biết như vậy thì liền cự tuyệt đề nghị của Khương lão phu nhân.

Vốn có thể duy trì hòa khí mặt ngoài, nhưng ông trời hiển nhiên cũng không có nghe được tiếng lòng nàng.

không chỉ có như thế, lại là một chuỗi tiếng cười to vang lên thoáng quen thuộc.

"Kia vị huynh đài nói không sai, lý nên Khương Tứ tiểu thư nhập phủ trước."

Kèm theo lời này, từ trong phủ Thụy Vương đi ra một vị thanh niên phong lưu tuấn tú đẹp mắt, đi theo phía sau là một đám tiểu mỹ nhân phong tình khác nhau.

Thanh niên tuấn tú trong tay phe phẩy một cái quạt xếp, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp lóe ý cười hài hước, ánh mắt sáng quắc nhìn Khương Ninh Bảo.

Hôm nay Khương Tứ tiểu thư thật đẹp.

Đúng là Tiểu Vương gia Tiêu Nhiên phủ Thụy Vương yêu thích sắc đẹp.

Khương Ninh Bảo: "..."

Gương mặt đang cười của Dương Thư Thanh trong nháy mắt đen thui, đáy mắt xẹt qua một tia âm thầm mũi nhọn, trong tay áo tay nắm thật chặt.

Tiêu Nhiên chết tiệt.

Được đến Tiểu Vương gia khẳng định Khương Việt rất cao hứng.

Lộc cộc lộc cộc...

một trận vang dội tiếng vó ngựa chinh tề truyền đến, mọi người tập trung nhìn vào, là đội hộ vệ Tần vương, không đúng, còn có đội hộ vệ Tấn vương, hai gã Vương gia đang đến đây.

Tần vương từng biểu lộ thái độ rất thương thức Dương đại tiểu thư, có ý tứ muốn lập nàng làm sủng phi của hắn.

Mọi người xung quanh bên xem ngựa thái độ vi diệu.

Nhìn người tới, Dương Thư Thanh trên mặt không tự chủ lộ ra một nụ cười kiêu diễm.

Mắt Khương Ninh Bảo nhìn Tiểu vương gia cùng dàn mỹ nhân của hắn đang ngăn chặn cửa chính, nhệnhàng nở nụ cười, ánh mắt bình tĩnh, trong lòng thăm than, có nữ chính ở đây, muốn sống yên ổn đều khó khăn.

Nếu ở mặt thế thật tốt, ai có sức mạnh hơn sẽ nghe người đó.

Những xe ngựa đi đến sau đều biết được chuyện phát sinh phía trước, cũng hứng thú, sôi nổi dừng lại xem náo nhiệt.

Quản sự phủ Thụy Vương lại kích động phái người đi báo cho Vương phi biết tin tức này.

Trong chính viện phủ Thụy Vương

Mỹ phụ trung niên, quần áo hoa lệ đang thích ý nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp, vài tỳ nữ khuôn mặt kiêu tiểu đang cho mỹ phụ trung niên nhu vai xoa chân.

một ma ma chạy như điên đến đại phòng, thở hổn hển nói: "Vương phi, có chuyện hay, Khương Tứ tiểu thư cùng Dương đại tiểu thư vốn đang chuẩn bị dặt tay nhập phủ, chỉ là đi cùng Khương Tứ tiểu thư có một vị thiếu gia lớn tiếng kháng nghị, Tiểu vương gia đột nhiên xuất hiện nhúng vào một cuộc, đứng ở Khương Tứ tiểu thư bên này, đứng dịp là, Tần vương Tần vương chạy tới, nghe nói Tần vương phi thường thương thức Dương đại tiểu thư, từng nói muốn nạp nàng vì sủng phi, sau đó bị Dương tiểu thư cự tuyệt vẫn như trước cuồng đại không thay đổi."

trên nhuyễn tháp mỹ phụ trung niên hai mắt sáng ngời, mạnh mẽ ngồi thẳng người, cao hứng vỗ tay, hứng thú dạt dào nói: "Xem ra thật sự có trò hay để nhìn, không uống công bốn vương phi có ý mời Khương Tứ tiểu thư tới tham gia tiệc rượu ngắm hoa."

Cửa chính phủ Thụy Vương

Tần vương cùng Tấn vương đang đến, hai vị Vương gia tuần tú như long phượng trong đám người, quý khí bức người.

Ở đây có thật nhiều thiên kim khuê các xấu hổ mang e sợ lộ ra màn xe nhìn xa, trên mặt hiện lên mong mông đồ ửng, sôi nổi theo xe ngựa xuống dưới.

Khương Ninh Bảo tầm mắt dừng ở nam phụ thứ nhất - Tần vương, vị Tần vương này chừng hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, một thântrường bào màu lam đậm, vạt áo cùng cổ tay áo đều thêu hoa văn tường vân tiên hạc, bên hông buộc lại một khối ngọc bội màu mỡ dề, khí chất tôn quý bất phàm.

một vị khác là đối tượng nữ chính báo thù - Tấn vương, mặc cẩm bào màu đen, dáng người cao to, khuôn mặt tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng, khí chất đông lạnh lợi hại, ẩn ẩn mang theo một tia khí thế bức người.

Nam chủ Tạ Cảnh Dực thì thuộc về hình tượng trong trời nhưng lạnh lùng tuấn mỹ duy nhất.

Trách không được Dương Thư Thanh đòi trước sẽ điên cuồng lưu luyến si mê Tấn vương, Tấn vương quả thật có vốn liếng này.

Khương Ninh Bảo không có xem nhẹ Dương Thư Thanh khi nhìn đến Tấn vương, trong nháy mắt, đáy mắt liền trào ra hận ý.

"Nhị đường ca, Trương công tử, Ngũ muội, chúng ta tới trước một bên."

Khương Ninh Bảo thấp giọng thần nhiên nói, nói xong, làm cho xa phu đem xe ngựa đậu ở ngã tư đường bên cạnh, nhường đường.

Cửa bị ngăn chặn, Khương Ninh Bảo hoài nghi Tiểu vương gia là có ý.

Lưu lại Dương Thư Thanh cùng hai tỳ nữ đứng ở trước cửa chính phủ Thụy Vương.

Hai vị vương gia đồng thời giục ngựa đến, đồng thời ghì chặt dây cương ngừng lại ngựa trước mặt Dương Thư Thanh i.

Dương Thư Thanh hướng hai vị Vương gia phúc thân, mỉm cười nói: "Thư Thanh gặp qua Tần vương, Tấn vương."

Phía sau Tấn vương hai chữ, là theo trong kẻ răng của nàng chen lách ra tới.

Tần vương lộ ra một nụ cười vui mừng, ôn nhuận hỏi.

"Dương tiểu thư đang đợi bốn vương?"

Lời này vừa ra, bên cạnh hần Tấn vương ánh mắt lợi hại nheo lại.

Dương Thụ Thanh lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía Khương Ninh Bảo, cười nhẹ: "Ta đang chuẩn bị cùng Khương Tứ tiểu thư nhập phủ Thụy Vương."

Tần vương cùng Tấn vương men theo tầm mắt của nàng ta nhìn lại, nhìn đến một vị nữ tử cũng mặt trên người quần áo nhũ đỏ bạc xinh đẹp.

thì ra nàng chính là Khương Tứ tiểu thư.

Là vị hôn thê trước của Tạ Cảnh Dục, là vị hôn thê của Định Quốc Công.

Tần vương đáy mắt hiện lên một tia hào quang.

"Nàng làm khó dễ người?" Tần vương nhíu mày hỏi, ánh mắt bất thiện liếc mắt nhìn Khương Ninh Bảo một cái.

Cùng là mặc váy dài nhũ đỏ bạc, nhưng trên đầu nàng là trâm cài khảm dạ minh châu loá mắt, đảngạch sinh sinh đem Thụ Thanh hạ xuống.

Trong lòng Tần vương hiện lên vẻ không vui.

Dương Thụ Thanh tâm lý âm áp, cười lắc đầu: "không có, là do Nhị đường ca của nàng nói tôn ti có tự, Khương Tứ tiểu thư nên nhập phủ trước."

Trong giọng nói không có một tia ủy khuất, nhưng đem mình ủy khuất mà chỉ ra, làm Tần vương một trận đau lòng.

"Chờ chút, người cùng bản Vương nhập phủ."

Dương Thụ Thanh trong lòng đại hi, trên mặt lại lộ ra một tia chán chờ.

"Cái này không được đâu?"

Cách đó không xa Tiểu Vương gia Tiêu Nhiên nghe được Tần vương nói, hăm hừ cười một tiếng, phe phẩy quạt giấy, ánh mắt chuyển tới trên người Khương Ninh Bảo sau đó mang theo một đám mỹ nhân đi đến trước mặt nàng.

"Khương Tứ tiểu thư, lại gặp mặt."

Khương Ninh Bảo khẽ khom người: "Gặp qua Tiểu Vương gia."

"Khó được gặp phải người quen biết, đi thôi, Khương Tứ tiểu thư, gia mang bọn người đi vào."

Tiểu Vương gia Tiêu Nhiên cười híp mắt nói, nói xong, hần lệnh cho một đám mỹ nhân đi theo phía sau mở đường đi vào cửa chính.

Khương Ninh Bảo không có cự tuyệt.

"Làm phiền Tiểu Vương gia."

"Đợi đã, Tiêu Nhiên, chờ chúng ta đi vào trước nói sau." Tần vương đột nhiên ra tiếng.

Cặp mắt đào hoa của Tiểu Vương gia Tiêu Nhiên nhíu lại, hừ lạnh một tiếng: "Tiêu Hù, nơi này là phủ Thụy Vương, không là phủ Tần vương của người, ta muốn cho ai nhập trước thì đó là chuyện của ta."

"Tiêu Viêm, người nói đúng hay không?"

"Chủ muốn thế nào thì khách thế đó, bản vương không ý kiến." Tấn vương Tiêu Viêm gật đầu, còn hướng Khương Ninh Bảo khẽ vuốt cằm.

Dương Thụ Thanh mặt cười biến sắc, rũ mắt, che dấu đáy mắt toát ra hận ý cùng sát ý.

Tần vương nhíu mày.

Khương Ninh Bảo hướng Tiểu Vương gia mỉm cười: "Làm phiền Tiểu Vương gia."

Tiểu Vương gia khép quạt giấy lại, hải lòng gật đầu, cười ha ha: "đi thôi."

Khương Ninh Bảo dứt khoát dẫn Ngũ muội cùng đám người trực tiếp tiến vào phủ Thụy Vương.

không thềm liếc mắt Dương Thụ Thanh một cái, chỉ chờ cho nàng ta là bóng lưng thướt tha lượn lờ của nàng.

Để lại cho Dương Thụ Thanh tươi cười miễn cưỡng đứng ở đằng kia, tầm mắt bốn phương tám hướng của mọi người chiếu đến đây, giống như đang nhìn nàng chê cười.

Tần vương sắc mặt trầm xuống, hần không nghĩ tới Tiêu Nhiên sẽ chặn ngang một cước.

Các quý nữ xung quanh che miệng cười trộm, trong lòng vui sướng không thôi.

Dương đại tiểu thư cũng có hôm nay.

Các nàng mắt không mù, làm sao nhìn không ra tâm tư Dương đại tiểu thư muốn mượn thân phận địa vị của Tần vương để hạ Khương Tử tiểu thư, nhưng không nghĩ tới Tiểu Vương gia yêu thích sắc đẹp sẽ đứng ở bên Khương Tử tiểu thư.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: “Tới thăm người, đưa người hồi phủ

Chút sáng gió ngoài cửa của phủ Thụy vương cũng không hề gọi lên được chút gì, chỉ có điều hình tượng của Dương Thụ Thanh trong mắt quý nữ quan lại cùng đệ tử thế gia đã thấp đi rất nhiều.

Đặc biệt là các quý nữ yêu thích Tạ thế tử, trong lòng thầm cảm thấy tội nghiệp cho hắn.

Tần vương hờ hững nhìn lướt qua Dương Thụ Thanh, lúc trước cảm thấy Dương đại tiểu thư tài năng xuất chúng, thủ đoạn lợi hại, bây giờ lại cảm thấy nàng ta ngu mà cố tỏ ra nguy hiểm, đột nhiên cảm thấy ngán ngẫm, lại nhớ đến thế lực của mình bị giảm đi chắc chắn có liên quan đến Tần Vương, đôi mắt sắc bén của hắn lóe lên sự lạnh lẽo.

không hề do dự mang theo hộ vệ của mình tiến vào Thụy vương phủ.

Dương Thụ Thanh đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chú theo bóng dáng cao gầy đỉnh đặc của Tần Vương, đôi tay siết lại thành nắm đấm, hàn thù tràn đầy trong mắt. Nghĩ đến việc gần đây Tần vương bận đến sứt đầu mẻ trán, trong lòng nàng ta cảm thấy sáng khoái lạ thường.

“Dương tiểu thư, cùng nhau đi vào thôi.” Tần vương xoay người xuống ngựa, bước đến bên cạnh Dương Thụ Thanh, ánh mắt sáng quắc nhìn gương mặt thanh lệ xinh đẹp tuyệt luân của nàng ta.

Dương Thụ Thanh nghĩ đến bản thân mình có hôn ước, nàng ta còn sẽ trở thành phu nhân Định Quốc Công tương lai, thanh danh không thể có chút vết ố nào, lập tức liền lắc đầu cự tuyệt: “Đa tạ ý tốt của vương gia, hiện giờ ta đã đính hôn, vẫn nên duy trì khoảng cách thì tốt hơn.” nói xong, nàng ta mang theo Thiên Dung cùng Thiên Bích xoay người bước vào Thụy vương phủ.

Tần vương mỉm cười, mang theo người đi nhanh về phía trước, giữ một khoảng cách nhất định.

Ánh mắt những danh môn khuê tú đang đứng quanh xe ngựa lấp lánh, Tần vương chạm tay là bóng, sau lưng còn có An Viễn Hầu nâng đỡ, đích trường nữ An Viễn Hầu đính thân với thế tử phủ Định Quốc Công, theo những điều này, Tần vương bây giờ chính là hoàng thái đệ được mọi người ủng hộ nhiều nhất, rất nhiều đại thần đang âm thầm xếp thành hàng, thế lực của Tần Vương có giảm một phần, nên kém hơn một chút.

Danh môn khuê tú có thể tham gia được yến hội của Thụy vương phi không ai là không có tâm tư nhạy bén chứ. Con nhà thế gia hay quan lại không có ai là không là thanh niên tài tử.

Trong lòng ai đều cũng đã có hướng đề nghiêng.

Khương tử tiểu thư là hôn thê duy nhất của Định Quốc Công, đương kim thánh thượng là con trai trưởng của tiên đế, cũng là biểu đệ của Định Quốc Công, nếu không phải mang theo độc tử trong bụng mẹ, thân thể gầy yếu còn chưa có con nối dõi thì ai lại lập hoàng thái đệ.

Lúc trước, tiên đế đột nhiên băng hà, vẫn chưa kịp sắc phong thái tử, là con trai trưởng duy nhất của tiên đế, cho dù thân thể gầy yếu không chống đỡ nổi, nhưng di của hắn là Tạ lão phu nhân sau lưng lại có Định Quốc Công, cuối cùng thuận lợi thuận lợi mà lên ngôi hoàng đế.

Cho nên nghiêng về hướng Định Quốc Công vô cùng quan trọng.

Ngày thường, Dương đại tiểu thư luôn cho người ta cảm giác là một người thông minh điềm tĩnh, là người luôn có chủ ý hay, nhưng lần này không biết đầu óc bị choáng hay sao, lại muốn mượn thân phận địa vị của Tần vương để chen ép Khương tử tiểu thư.

Nữ tử khi sa vào lưới tình đều mất đi sự lạnh lợi ngày thường.

E là Dương đại tiểu thư cũng như thế, những công tử, thế tử, quan lại ngày thường có chút hâm mộ Dương Thụ Thanh, nay trong mắt tràn đầy thất vọng.

Đoàn người của Khương Ninh Bảo đi theo tiểu vương gia Tiêu Nhiên bước vào phủ Thụy vương, lập tức bị cảnh sắc bên trong làm chói mắt. trên hòn giả

son có tuổi nhỏ róc rách, đỉnh đài lầu cát, nơi nào cũng tinh xảo, chỗ nào cũng xa hoa, ngoài những ma ma có tuổi ra, thì những gã sai vặt của Thụy vương đều thật trẻ tuổi, tỷ nữ cũng thế, đều là nam anh tuấn, nữ mỹ miều.

Khương Ninh Bảo: “.....”

Trách không được tiểu vương gia Tiêu Nhiên lại có tính cách đam mê sắc đẹp như thế, từ nhỏ lớn trên trong đám tuấn nam mỹ nữ, nên ánh mắt sắc sảo như thế cũng là bình thường.

“Tiểu vương gia, tuấn nam mỹ nữ trong phủ nhiều quá.” Nàng không kiềm được cảm thán một câu.

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên đi ở phía trước cong cong đôi mắt đào hoa, phe phẩy cây quạt trong tay, kiêu ngạo tự hào nói: “Khương tứ tiểu thư, người rất có mắt nhìn, Thụy vương gia thứ gì không có chứ mỹ nhân thì không bao giờ thiếu.”

Khương Ninh Bảo ghen lời, nghĩ đến một trăm linh bảy vị tiểu thiếp trong hậu viện tiểu vương gia, còn đông hơn hậu cung của đương kim hoàng đế.

Quả thật không thiếu mỹ nhân.

Nàng quay đầu lại nhìn, Khương Minh Dao luôn im lặng, mắt nhìn thẳng, Khương Việt thì hưng phấn nhìn đây đó khắp nơi, Trương Trạm phong độ thanh nhã, hành vi cử chỉ đều cực kì khéo léo.

Khương Ninh Bảo khẽ nhủ mảy, tính tình của Khương Việt hơi nóng vội, trước kia nàng tiếp xúc với vị đường ca này không nhiều, nên cũng không hiểu tính hẩn cho lắm. hiện tại xem ra, Khương lão phu nhân đang hồ nàng.

“Khương tứ tiểu thư, sao Quốc Công gia lại không đến?” Tiểu vương gia sau khi tự hào xong, đột nhiên tò mò hỏi.

Mẫu phi hẩn tổ chức không biết bao nhiêu buổi yến tiệc, lần nào cũng đưa thiếp mời cho Định Quốc Công, nhưng hẩn một lần cũng không đến dự, trong lòng tiểu vương gia hơi mất mát.

“Tiểu vương gia, ngài cảm thấy danh môn khuê tú đến dự tiệc có thể chịu đựng được sát khí trên người Quốc Công gia sao?” Khương Ninh Bảo khẽ hỏi lại một câu.

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên ghen lời, không hé răng.

Khương Ninh Bảo cười cười, tiếp tục đi theo phía sau Tiêu Nhiên, nhớ tới Tần vương và Tấn vương, hai vị vương gia mới gặp hôm nay, nói sao nhỉ, khí chất và dáng dấp đều cực kì xuất chúng, lại có dã tâm như nhau, nhưng Tần vương cho nàng cảm giác kém Tấn vương một bậc.

Trong sách, Tấn vương là kẻ dã tâm, kiếp trước lừa gạt gài bẫy nữ chính, còn hại nàng chết thảm, sở dĩ Tần Dương thất bại, là do cả nữ chính và kẻ của Tấn Vương.

Nhưng kiếp trước Tần Vương có thể bị một nữ tử như Dương Thụ Thanh gài bẫy làm mất đi hai chân, điều đó chứng minh mưu trí của hẩn không bằng Tấn Vương, nhưng sau khi nữ chính trọng sinh, Tần vương được sự trợ giúp của nữ chính, không ngừng đánh ngã Tấn vương đoạt được ngôi vị hoàng đế, sau đó nữ chính trở thành ánh trăng sáng không thể với tới trong lòng Tần Vương.

Thú vị thật.

Nữ chính Dương Thụ Thanh cảm thấy đời trước mình thảm như thế, ngoài bị Tấn Vương lợi dụng đến mất mạng, còn có một nữ tử gia thế cũng hiền hách gả cho Tấn vương làm trắc phi, sau này nữ tử đó được phong làm quý phi.

Nữ tử này cũng là đối tượng mà nữ chính muốn báo thù kiếp này.

Khương Ninh Bảo nhìn hai vị vương gia, trong lòng nhin không được cười, Dương Thụ Thanh có thể trở thành ánh trăng trong lòng Tần Vương, không chỉ bởi vì tính cách, còn do Dương Thụ Thanh đã biết trước, bày mưu tính kế cho Tần Vương, lần nào cũng một chiêu diệt gọn. Nên trong lòng Tần Vương nàng ta là người thông minh tuyệt đỉnh, mưu kế đa đoan.

Dã tâm của Tấn vương cực lớn, tâm tư thâm trầm, ý chí sắt đá, sẽ không dễ dàng thích bất cứ nữ nhân nào, còn am hiểu ả năn, không phải người bình thường có thể khống chế được, trong sách có nói, hiện giờ Tấn vương hẩn là đang bị Tần vương chèn ép, thế lực bị suy yếu rất nhiều, hôm nay cùng dự tiệc, vẫn duy trì tình huynh đệ như bình thường với Tấn vương.

Chỉ riêng phần ả năn đó thôi, thì Dương Thụ Thanh phải dựa vào trọng sinh, âm thầm đánh tan thế lực của hẩn, đồng thời Tạ thế tử trở thành Định Quốc Công tân nhiệm, Tần Vương nhờ Định Quốc Công phủ ủng hộ, mới có thể chiến thắng được Tấn vương.

Tấn vương là trùm phản diện cuối trong nguyên tác.

Khóe môi Khương Ninh Bảo cong thành nụ cười giảo hoạt, nàng bây giờ là vị hôn thê của Định Quốc Công, mà hẩn là biểu ca của Càn Nguyên đế, nếu nàng dùng được tủy thần kỳ trị tận gốc căn bệnh của Càn Nguyên đế, hẩn sẽ không chết trẻ, cũng sẽ có con nối dõi.

Trận tranh đoạt hoàng vị này cũng có thể hạ màn.

Dương Thư Thanh cũng chỉ phải im lặng

Nàng tuyệt đối sẽ không để phủ Định Quốc Công bị cuốn vào trận phong ba tranh đoạt hoàng vị này.

Khương Ninh bảo quyết định trở về bàn bạc lại với Định Quốc Công chuyện này, nghĩ đến có cái cơ đitìm Định Quốc Công, Khương Ninh Bảo cảm thấy tâm trạng thật tốt, cả người đều tản ra hơi thở sung sướng.

.....

Thụy vương phi tổ chức ngắm hoa yến ở Bách hoa viên, bây giờ đang là giữa mùa xuân, trong vườn trăm hoa đang nở rộ, hương thơm lan tỏa khắp nơi, làm lòng người thoải mái khi đến đây.

Trong Bách hoa viên có năm toà đình viện, mỗi một đình viện có thể chứa được ba mươi người.

Gã sai vật tuần tú, tỷ nữ xinh đẹp đi tới đi lui càng làm cho người ta cảm thấy hoa bên cạnh mỹ nhân càng rực rỡ hơn.

Còn có tiếng trống, tiếng hát trong trẻo của đào kép vang lên.

Bên trong Bách Hoa viên, danh môn khuê tú tùm năm dặm ba, yêu điệu thướt tha, dáng vẻ đoan trang, mang theo tỷ nữ ngắm hoa. Các công tử thế gia hay con quan lại có người thì ngồi trong đình ngắm hoa, có người thì đang chuyện trò với các thiếu nữ.

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên vừa đến Bách Hoa viên, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt là phía sau hắn còn có một nhóm mỹ nhân phong tình vạn chủng, làm cho mắt người đều phải chói sáng, chỉ có mấy thế gia công tử quen thuộc trò chuyện cùng tiểu vương gia.

Cũng không ít ánh mắt đổ về phía Khương Ninh Bảo cùng Khương Minh Dao, vẻ mặt lộ nét nghi hoặc.

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên mang theo mấy người Khương Ninh Bảo đi vào đình lớn ở bách hoa viên, trong đình có trải thảm lông, trên thảm lông có bàn trà, ghế nhỏ, trên bàn còn có trà, hoa quả cùng đồ điểm tâm.

Trong đình đã có vài tiểu thư danh môn đang trò chuyện, thường xuyên phát ra tiếng cười trong veo, nhìn thấy tiểu vương gia đưa Khương Ninh Bảo và Khương Minh Dao cùng hai người lạ mặt khác đến, làm các nàng có chút mỉm cười hành lễ.

Khương Ninh Bảo cũng tươi cười đáp lễ.

Trong lòng nghĩ thầm, đây mới là quý nữ thế gia chân chính, tiểu thư khuê các, một hành động, một nụ cười, một lời nói cũng đều khéo léo, lễ phép, cũng không làm người cảm thấy quá thanh cao, hoặc là không thoải mái.

“Khương tứ tiểu thư, người trước cứ đợi ở nơi này, gia dẫn hai người này sang bên kia.” Tiểu vương gia, trong mắt có chút ghét bỏ nhìn Khương Việt.

Trương Trâm mang phong độ từ tốn mà chấp tay nói lời cảm tạ tiểu vương gia, trong lòng cũng khôngngăn được khát vọng dâng trào, đến đây dự hoa yến toàn thấy đều là danh môn khuê tú, quý nữ thế gia thật sự.

Nếu may mắn được một quý nữ ưu ái.... Trong lòng Trương Trâm ngo ngoe rực rạch, ngoài mặt thìkhông thể hiện gì, nói mặt người dạ thú thì đó chính là nói loại người như hắn.

Khương Ninh Bảo cười nói: “Làm phiền tiểu vương gia.”

“Khương ngũ tiểu thư, hôn phu của người, Tạ Cảnh Huy cũng đến, ở đình bên kia, người có thể qua đó cùng hắn bồi dưỡng tình cảm, hay là cho người gọi hắn sang đây?” Tiểu vương gia Tiêu Nhiên nhìn Khương Minh Dao cười tủm tỉm nói.

Khương Minh Da gương mặt lạnh nhạt như băng sương, hiện lên một tia ngạc nhiên cũng không biết phải làm sao, nàng mím môi, giọng nói trong veo lạnh lùng: “Đa tạ ý tốt của tiểu vương gia, không cần ạ.”

Tiêu Nhiên thấy thế cũng không nói gì.

Khương ngũ tiểu thư đúng thật là mỹ nhân, lại là một mỹ nhân lạnh lùng như băng, nhưng tiểu vương gia không có hứng thú với mỹ nhân đã có hôn ước.

Khương Ninh Bảo cười cười, hỏi sang chuyện khác: “Tiểu vương gia, khi nào hoa yến được bắt đầu.”

Còn không đợi Tiêu Nhiên trả lời, một giọng nói trong trẻo để nghe vang lên: “Khương tứ tiểu thư, hoa yến đã bắt đầu khi các người đi vào bách hoa viên.”

Khương Ninh Bảo ngẩn ra, quay đầu nhìn qua vị tiểu thư vừa lên tiếng, tiểu thư này khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, người mặc một váy lụa vàng cam, trên mặt tinh xảo, làn da trắng nõn, cười khanh khách nhìn nàng.

Hiển nhiên là từ tiểu vương gia, liền biết được thân phận của các nàng.

“không sai, Phó tiểu thư nói đúng, Khương tứ tiểu thư, mẫu phi ta mỗi lần mở yến hội, thật ra chính là dịp tụ tập đông đúc, không cần phô diễn tài nghệ,

cũng không cần ngâm thơ vẽ tranh, chơi vui vẻ là được, đương nhiên cũng có thể tùy ý ra về hay ở lại.”

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên tủm tỉm cười.

Khương Ninh Bảo mỉm cười lễ phép nói lời cảm tạ, trong lòng lại nghĩ, đây không phải là xem mắt tập thể phiên bản cổ đại hay sao, tiểu thư khuê các, thế gia môn đệ tụ tập, nếu là vừa mắt nhau nói không chừng sẽ đến tận cửa cầu hôn.

Trách không được, Thụy vương phi tổ chức yến tiệc, lại mời nhiều người đến đông như vịt.

Nhưng người nhận được thiệp chỉ có đích nữ, hoặc ít nhiều sẽ mang theo thứ tỷ hay thứ muội của mình theo, cho nên nói chung là sẽ có nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên mang theo Khương Việt cùng Trương trạm rời đi, Khương Ninh Bảo cùng Khương Minh Dao ngồi ở chỗ của mình, vài vị danh môn khuê tú riu rít đi đến tự giới thiệu.

không có phải vì Khương Ninh bảo chỉ là đích nữ nhị phòng của phủ Trương Ninh Bá mà coi thường nàng, cũng không phải bởi vì nàng là vị hôn thê của Định Quốc Công mà coi trọng nàng, làm cho Khương Ninh Bảo có cảm giác vô cùng thoải mái.

Khương Ninh Bảo cuối cùng cũng biết được khuê danh của vị Phó tiểu thư kia, tên gọi là Phó Uyển Ninh, đích tôn nữ của Tả tướng, nhện không được thất kinh, Phó Uyển Ninh này chính là người nữ chủ muốn báo thù, Quý phi có gia thế hiển hách kia.

Sau khi tự giới thiệu Phó Uyển Ninh tò mò hỏi: “ Khương tứ tiểu thư, nghe nói ngươi có thể gần gũi với Định Quốc Công, đó là thật không?” Bên cạnh còn có mấy vị tiểu thư khác cũng đầy mặt tò mò.

Khương Ninh Bảo gật đầu, “Ừm, có thể là mệnh cách của ta có chút đặc biệt đi.”

Cách nói này làm các quý nữ gật đầu tán đồng.

Các nàng quý nữ này đối với chiến thần Đại Việt Định Quốc công vô cùng sợ hãi lại tò mò, nhện không được liền hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến hắn.

“Quốc Công gia là người rất tốt, là người rất hiểu thuận.” Khương Ninh Bảo nói đến Định Quốc Công Tạ Hành, nghĩ đến những chuyện của hắn, còn có chuyện của hai người, đuôi mày khóe mắt đều là ý cười.

Nhóm quý nữ ở đây hai mắt sáng ngời, xem ra vị Khương tứ tiểu thư này thật sự rất thích Định Quốc Công rồi.

Khương Minh Dao lẳng lặng nghe tứ tỷ cùng vài vị tiểu thư chuyện trò, lúc này, một thiếu niên anh tuấn áo gấm bước vào đình, bên người còn mang theo hai hộ vệ.

“Xin hỏi, vị nào là Khương ngũ tiểu thư?” Ánh mắt thiếu niên nọ dừng lại gương mặt lạ lẫm của Khương Ninh Bảo cùng Khương Minh Dao, giọng nói trong vắt, lên tiếng hỏi.

Khương Minh Dao lạnh lùng như băng sương nhìn hắn, nhướn mày: “Là ta, xin hỏi ngài là ai?”

“Ta là Tạ Cảnh Huy, là hôn phu của nàng, có rảnh đi ra ngoài một chút không?” Thiếu niên nhìn vị hôn thê mặt lạnh như sương mai của mình, hơi mỉm cười, ngỏ lời mời.

Khương Minh Dao chần chờ một hồi, quay đầu lại nhìn tứ tỷ, Khương Ninh Bảo cũng chỉ cười chứ không có thay nàng quyết định, chỉ là trầm mặc, cuối cùng Khương Minh Dao đứng dậy theo Tạ Cảnh Huy đi ra ngoài.

Trong đình có mấy người, chuyện trò rôm rả xong rồi cũng rời đi, ra ngoài ngắm hoa, thuận tiện ngẫu nhiên gặp được thiếu niên tài tuấn, Khương Ninh Bảo cùng Phó Uyển Ninh rất là hợp ý, hai người cùng nhau đi thưởng hoa.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đi theo phía sau.

Càng nói chuyện cùng Phó Uyển Ninh, Khương Ninh Bảo càng cảm thấy nàng ấy là một nữ tử thông tuệ, hào phóng, nàng nhớ tới đại ca Khương Cần đã mười tám tuổi nhưng chưa đính hôn của mình, nếu Phó Uyển Ninh trở thành đại tẩu của nàng thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc gia thế chính là có khoảng cách quá lớn, Khương Ninh Bảo chỉ có thể đem ý nghĩ này để trong lòng, bất quá khi nói chuyện tiện thể khen đại ca mình một chút.

Phó Uyển Ninh là người thông minh, cũng không vạch trần, chỉ là mỉm cười chăm chú lắng nghe.

Khương Ninh Bảo cũng là người một vừa hai phải.

trên con đường nhỏ đi ngắm hoa, Khương Ninh Bảo gặp được Dương Thụ Thanh, Dương Thụ Thanh đang nhìn Phó Uyển Ninh bên cạnh nàng, đây nhất hiện lên ánh sáng lạnh.

Hai người lễ phép chào hỏi đi qua nhau.

“Uỷển Ninh, Dương tiểu thư hình như là có địch ý với người á.” Khương Ninh Bảo cảm nhận được ánh mắt sắc bén phía sau lưng, uỷển chuyển nhắc nhở Phó Uỷển Nhi, nàng bây giờ rất thích nàng ấy, hai người đã gọi thẳng tên nhau.

Bước chân Phó Uỷển Ninh chợt khựng lại, hơi hơi nhú mồm, bất đắc dĩ cười: “Ừ, ta cũng là cảm thấy kỳ quái, ta cùng Dương tiểu thư cũng chưa từng tiếp xúc, mấy năm nay, mỗi lần gặp được nàng ấy, ta đều có thể cảm nhận được sự căm thù của nàng ấy.”

“Chú ý một chút vẫn tốt hơn.” Khương Ninh bảo dặn dò một câu.

Trong sách, Phó Uỷển Ninh chỉ là vai nữ xứng thứ năm, Dương Thư Thanh mở cuộc trả thù, là sau khi Phó Uỷển Ninh được gả cho Tấn Vương làm trắc phi, không chỉ hủy hoại Phó Uỷển Ninh mà còn ly gián mối quan hệ của tà tướng cùng Tấn vương, có thể nói là nhất tiễn song điêu.

Phó Uỷển Ninh mỉm cười gật đầu, hai người lại tiếp tục đi dạo bách hoa viên, vừa đi vừa nói chuyện, trên đường gặp cũng không ít danh môn khuê tú, công tử quan lại, còn có một số thứ nữ hào môn.

Cách đó không xa trên sân khấu nơi gánh hát biểu diễn, tiểu vương gia mang đến một nhóm thiếp thất xinh đẹp vừa múa vừa hát, làm cho rất nhiều công tử thế gia vây xem.

Khương Ninh Bảo không đi xem náo nhiệt, nghe nói bách hoa viên đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không phải đích nữ hãm hại thứ nữ, thì cũng là thứ nữ hãm hại đích nữ, tưởng đã lên sân, thật là náo nhiệt, nghe nói có một vị quý nữ xuất thân cao quý không biết liêm sỉ tính kế hiên dang cho Tấn Vương.

Khương Ninh Bảo nghe đến chuyện bát quái này, lập tức nhớ đến Dương Thư Thanh.

Đột nhiên, nàng cảm nhận được một luồng sát khí quen thuộc, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa, chạm vào đôi mắt lạnh lẽo sắc bén, ngập tràn sát khí.

Là Quốc Công gia, chàng vậy mà lại đến đây.

Khương Ninh Bảo vui mừng một phen, nhìn về phía Định Quốc Công mà cười một nụ cười tươi xinh đẹp rực rỡ, Định Quốc Công Tạ Hành ở phía xa, tầm mắt rơi vào trên mặt tiểu cô nương, mắt lạnh cũng đắm chìm mại một phần.

“Gi’??? Là Định Quốc Công đến.” Phó Uỷển Ninh nhận thấy Khương Ninh Bảo khác thường, ngẩng đầu nhìn, lại thấy cách đó không xa một thân ảnh làm người giật mình sợ hãi, nhìn không được kinh ngạc thành tiếng.

Nghe nói, Định Quốc Công chưa bao giờ tham gia yến hội của Thụy vương phi lần nào cả, lần này đột nhiên đến, chẳng lẽ là bởi vì Khương tứ tiểu thư?

“Ừ, Quốc Công gia tới.”

Khương Ninh Bảo cười khanh khách gật đầu, trong lòng lại hận không thể bay qua cùng Định Quốc Công bồi dưỡng tình cảm.

Phó Uỷển Ninh che miệng cười, vừa lúc nhìn thấy có một nhóm khuê tú quen thuộc đang ngắm hoa gần đấy, vội vàng nói: “Ninh Bảo, người đi trò chuyện cùng Quốc Công gia đi, ta liền không quấy rầy người, có thời gian thì gặp lại.”

nói xong, liền mang tỷ nữ rời đi.

Khương Ninh Bảo cười một tiếng, tâm tình vô cùng tốt mang theo Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đi về phía Định Quốc Công Tạ Hành.

Định Quốc Công đến đã là chấn động.

Nhưng mà các quý nữ cùng tiểu thư khuê các đều cách khá xa, chỉ có tiểu vương gia Tiêu Nhiên cùng một số môn đệ Tạ gia, Tạ lão phu nhân đi qua nói mấy câu, cũng không dám nán ná lâu thêm.

Dương Thư Thanh ở phía xa nhìn thấy Khương Ninh tươi cười sáng rỡ đi đến bên cạnh Định Quốc công, nụ cười ấy làm nàng ta thấy chói mắt, Dương Thư Thanh thở sâu, quay đầu lại liền cười dịu dàng với Tạ Cảnh Dục.

Hình phạt của Tạ Cảnh Dục đã kết thúc, vết thương trên người cũng tốt hơn năm phần, biết được vị hôn thê đi Thụy vương phủ, liền cùng Định Quốc Công cùng nhau đến tham gia hoa yến của Thụy vương phi.

“Quốc công gia, chàng đến là gặp ta rồi đưa ta hồi phủ?” Khương Ninh Bảo đứng bên cạnh Định Quốc Công, gương mặt trắng nõn, đáng yêu bởi vì đi quá nhanh nên hiện ra một tầng đỏ ửng nhẹ nhàng.

Định Quốc Công Tạ Hành nhìn tiểu cô nương, ánh mắt nhìn chiếc trâm khảm minh châu trên đầu nàng, ánh mắt dịu dàng không ít, nói: “Tối gặp nàng, đưa nàng hồi phủ.”

thật ra thì sáng này, Định Quốc Công vẫn luôn thất thần, sau lại có thân vệ đến báo, nói tiểu cô nương cùng Dương Thư Thanh xảy ra chuyện ở cửa Thụy vương phủ.

Định Quốc Công, liền quyết định chạy đến đây, chống lưng cho tiểu cô nương.

“một ngày không gặp như cách ba thu, Quốc Công gia nhất định là nhớ ta.” Sóng mắt tiểu cô nương đảo vòng, cười nghịch ngợm, trêu chọc Định Quốc Công một chút.

Dưới đáy mắt lạnh lẽo của Tạ Hành hiện lên một ý cười, nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Khương Ninh Bảo đột nhiên tròn tròn mắt, nàng không nhìn lầm chứ, nàng vậy mà nhìn thấy Quốc Công gia cười.

Đây không phải là chứng minh cách làm của nàng là đúng, à không, Quốc Công gia đều đã chạy đến hoa yến.

Khương Ninh bảo trong lòng cảm thấy vui sướng.

“Chúng ta bây giờ trở về sao?”

“Nghĩ muốn về liền về, hôm nay có người đến đo thân may giá y.” Định Quốc Công nhìn tiểu cô nương nói.

“Là hôn phục sao?”

Lúc này Khương Ninh Bảo mới nhớ đến hôn kỳ của mình là mừng một tháng năm, còn hơn một tháng nữa, ngày thường chỉ nghĩ đến chuyện bồi dưỡng tình cảm với Định Quốc Công, dường như chưa có chuẩn bị giá y, nhịn không được có chút chột dạ.

Nàng giống như đã quên chuyện thêu giá y rồi.

Chỉ là nàng sẽ không thêu giá ý, nàng sống ở cổ đại mười sáu năm, còn chưa có kỹ năng thêu thùa đâu, nữ công đối với nàng mà nói, chỉ biết làm còng lông chứ thêu giá y càng không cần nói đến.

“Ừ.” Định Quốc Công gật đầu.

“Nếu không thêu giá y thì làm sao bây giờ?” Khương Ninh Bảo đỏ mặt hỏi, ánh mắt mắt có chút dao động.

“Ta sẽ chuẩn bị.”

“Như vậy có tốt hay không?” Nàng chần chờ hỏi, nghe nói giá ý của nữ tử phần lớn là do các nàng tự thêu, nếu không, cũng sẽ thêu một đường ở khâu cuối cùng.

Định Quốc Công, một kim lấy máu: “Nàng sẽ không cần thêu.”

Khương Ninh Bảo ghen.

Nghĩ đi nghĩ lại, thật ra thì không thêu giá y cũng không có gì, Quốc công gia chuẩn bị càng tốt, Khương Ninh Bảo tâm tình đột nhiên vui sướng, tự nhiên đưa tay ôm lấy tay Định Quốc Công, cười khanh khách nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn.

“Chúng ta hồi phủ, vừa đúng lúc có chuyện cần bàn một chút.”

Cả người Tạ Hành cứng đờ, tim đập lỡ mất một nhịp.

Khương Minh Dao ở xa lần đầu tiên nhìn thấy tình hình chung đụng của tứ tỷ cùng Định Quốc Công, trong lòng nhẹ nhõm thở ra, sau này tứ tỷ sẽ sống tốt rồi.

Nàng quay đầu lại nhìn vị hôn phu bên cạnh, trong lòng cũng âm thầm có chút mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Có thể chữa khỏi chuyện trúng độc trong lúc mang thai

Trước khi rời đi, Khương Ninh Bảo phái người đi báo cho Khương Việt, Trương Trạm và Khương Minh Dao, sau đó hôn hờ ôm cánh tay Định Quốc Công Tạ Hành rời khỏi Bách Hoa viên.

“Quốc Công gia, ta không biết thành thân là như thế nào, chuẩn bị ra sao, muốn tìm một vị ma ma có kinh nghiệm đến chỉ dẫn, chàng có chọn được người nào tốt không?”

Khương Ninh Bảo không kiềm được nói ra vấn đề khó khăn của mình, lòng lại âm thầm chột dạ, nằng quên chuyện quan trọng nhất là chuẩn bị giá y phủ Trường Ninh Bá cũng không ai nhắc nhở nằng, vốn chưa từng gả cưới nên Khương Ninh Bảo cũng không biết nên chuẩn bị cái gì.

Của hồi môn thì nằng đã có, phủ Trường Ninh Bá không biết có cho thêm hay không, Khương Ninh Bảo nghĩ là không, Khương lão phu nhân còn khó nói, Trường Ninh Bá cùng Trương thị thì chắc chắn sẽ không.

Đặc biệt là Trương thị, bà ta thêm nhỏ dãi muốn âm mưu chiếm đồ cưới của nằng, cho thêm một phần nữa mới là lạ, huống chi năm nay Ngũ muội cũng xuất giá.

Nhớ đến việc Ngũ muội được đại phu nhân Trương thị tìm ma ma dạy dỗ, vậy phải tìm một ma ma có kinh nghiệm, đừng để sơ xuất khi xuất giá thì khó coi.

Đây chính là hôn lễ duy nhất cả hai kiếp của Khương Ninh Bảo.

Nhưng việc chọn ma ma, Khương Ninh Bảo không biết bắt đầu từ đâu, chỉ có thể nhờ Định Quốc Công giúp đỡ.

Bước chân Tạ Hành chợt khựng lại, chuyện của tiểu cô nương hẳn hiểu rất rõ, cha mẹ đều mất, không có trưởng bối bên cạnh, Khương lão phu nhân cũng không đoái hoài đến tiểu cô nương, phu nhân Trường Ninh Bá lại chỉ biết chăm chăm vào đồ cưới của nằng nghĩ đến tình cảnh của tiểu cô nương, hẳn lại đau lòng.

“Giao cho ta.” Tạ Hành nói.

Mặt Khương Ninh Bảo nhuộm đầy phấn khởi, ôm chặt cánh tay hắn, sóng mắt đong đưa quanh, cười ranh mãnh nói: “Quốc công gia, hay ta giao hết việc thành thân này cho chàng phụ trách nha.”

nói xong, nằng cảm thấy chủ ý này đúng là cực kỳ sáng suốt.

“Được.” Định Quốc Công Tạ Hành nhìn cánh tay nằng vẫn còn ôm chặt lấy tay hắn, cùng gương mặt cười hớn hở của tiểu cô nương, mặt lạnh gắt đầu, thầm nghĩ, tiểu cô nương khi cười rõ lên đáng yêu như chú mèo ăn vụng mà hắn đã gặp.

“Quốc Công gia, Hoa yển không vui gì cả, lần sau không đi nữa, nhưng có lẽ không có lần sau đâu, bởi đến lúc đó ta đã gả cho chàng rồi, chỉ có một điều làm ta vui nhất đó là kết giao được một bằng hữu khá hợp ý. thật muốn nằng ấy là đại tẩu của ta, nhưng nằng ấy là cháu gái ruột của Tả tướng, gia thế chênh lệch quá lớn.”

Khương Ninh Bảo nói đầy tiếc nuối.

Nằng thật sự rất thích Phó Uyển Ninh.

Tạ Hành nhẹ nhàng an ủi: “Chuyện gì cũng có khả năng.” Giống như hắn và tiểu cô nương, hắn luôn cho là mình sẽ cô độc một mình đến tận khi chết, ai ngờ vị hôn thê tiền nhiệm của nghĩa tử lại trở thành phu nhân của hắn.

Khương Cận tài hoa hơn người, năng lực không tầm thường, năm nay nhất định sẽ trúng cử, sau này có hẳn chiếu cố, lên thẳng mây xanh không còn là mơ ước nữa.

“Đúng vậy, tựa như ta cùng Quốc Công gia.” Khương Ninh Bảo bỏ qua sự tiếc nuối vừa rồi, tươi cười như hoa, tận dụng mọi thứ để trêu chọc Định Quốc Công, không thể ngờ nằng và Định Quốc Công Tạ Hành tâm linh tương thông, suy nghĩ cũng y như nhau.

Ánh mắt Tạ Hành bỗng dừng trở nên sâu thẳm.

“Ừ.” Hai người thân mật đi ra ngoài, hạ nhân của phủ Thụy vương đều bị hình ảnh đó làm suýt rơi cả trường quần, Khương tứ tiểu thư và Định Quốc Công đang tay trong tay đi ra cửa.

Thụy vương phi cũng nghe được tin này từ hạ nhân, kích động đến mức mắt sang rờ, không ngờ Định Quốc Công lần đầu tiên tham gia hoa yển do bà tổ chức, còn đến vì vị hôn thê của hắn.

Ngẫm lại Định Quốc công cũng đã sắp đến ba mươi mới có được vị hôn thê như thế, cũng có lẽ đời này hắn cũng chỉ có mỗi vị hôn thê này, không giám sát chặt chẽ một chút sao được.

Thụy vương phi thôn thức không thôi.

“Định Quốc Công cũng đã sắp cưới vợ, mà tên tiểu tử Tiêu Nhiên đến bây giờ vẫn còn nghịch ngợm, không ngừng nhét mỹ nhân này đến mỹ nhân khác vào hậu viện, tiểu thư nhà lành nào dám gả cho hãnhضر.”

Hạ nhân bên cạnh cúi đầu.

Nữ tử muốn gả cho tiểu vương gia nhiều không kể xiết, phần lớn đều nhìn vào thân phận địa vị tiểu vương gia vương phi thấy chướng mắt. Tiểu vương gia thích, thì vương phi lại không thích, đều thành thiếp thất của tiểu vương gia.

Làm cho mỹ nhân ở hậu viện của tiểu vương gia càng ngày càng nhiều, khoảng một trăm lẻ bảy vị, còn đông hơn cả hậu cung của hoàng đế, khắp kinh thành này, không ai có thiếp thất nhiều như hân.

Thanh danh của tiểu vương gia thật sự không thể nào mà tốt được.

“Vương phi, sau khi tiểu vương gia gặp Khương tứ tiểu thư, ánh mắt lại kén chọn hơn rất nhiều, gần đây hậu viện không nạp thêm người mới.”

Thụy vương phi càng buồn mà cũng hối hận không thôi.

“Sớm biết như thế, thì lúc Tiêu Nhiên thích đích trường nữ An Viễn Hầu, ta nên đến cầu thân.”

Lúc trước Thụy vương phi không thích Dương Thư Thanh, cảm thấy đại tiểu thư này hung tàn,, hành vi tàn nhẫn. Nhưng con trai bà lại thích nàng ta, muốn cưới nàng ta làm vợ. Lúc đó, Thụy vương phi cự tuyệt ngay lập tức.

Con trai bà cũng không nhắc thêm lần nào nữa.

Khó khăn lắm mới có cô nương mà con trai muốn cưới, bây giờ cũng sắp thành thê tử người ta rồi.

Ma ma tâm phúc càng cúi đầu thấp hơn nữa, bà cũng không dám nói cho vương phi biết, vì con trai bà theo hầu cạnh thế tử nên biết tiểu vương gia đã không còn thích nữ An Viễn Hầu nữa, không chỉ thế, còn âm thầm tung tin đồn bất lợi cho nàng ta.

.....

Khương Ninh Bảo và Tạ Hành quay về phủ Định Quốc Công, tú nương bên Tư Y Tư, Trương tú nương xuất sắc nhất, cùng bốn gã nội thị đã sẵn, đang chờ Định Quốc Công trở về.

Tạ lão phu nhân cực kì bận tâm với hôn lễ của con trai, y phục tân lang của nhi tử lần này, bà cố ý vào hoàng cung một chuyến, sau khi được hoàng đế đồng ý, thì giao y phục tân lang và tân nương cho Tư Y Tư chuẩn bị.

“Lão phu nhân, Quốc Công và Khương tứ tiểu thư đã cùng quay về.” Triệu quản gia vội vàng chạy vào Vinh Hi đường hồi bẩm Tạ lão phu nhân.

Tạ lão phu nhân mừng rỡ: “Mau báo bọn họ đến đây, đừng để cho tú nương trong cung đợi lâu.”

Thời gian khoảng một chén trà, Khương Ninh Bảo và Tạ Hành tay trong tay xuất hiện ở Vinh Hi đường, Định Quốc Công vừa xuất hiện, mọi người ở Vinh Hi đường lập tức cảm thấy áp lực vô hình tràn đến,, tú nương liên tiếp uống vài chén trà, âm thầm thở phào, cuối cùng cũng chờ được vị chủ nhân này.

“Bái kiến Định Quốc Công.”

Tú nương cùng bốn gã nội thị đồng thời quỳ gối hành lễ với Tạ Hành.

“A Hành, Bảo nha đầu, đây là tú nương và nội thị trong cung. Trương tú nương là tú nương có tay nghề thêu xuất sắc nhất trong cung, chuyên phụ trách thêu long bào, Bảo nha đầu, giá y của con là do một tay Trương tú nương phụ trách.”

Tạ lão phu nhân cười híp mắt giới thiệu.

Khương Ninh Bảo ngạc nhiên, không nghĩ đến Tạ lão phu nhân lại mời tú nương trong cung may giá y cho nàng, nàng nhìn Trương tú nương nở nụ cười lễ phép đầy cảm kích.

“Làm phiền Trương tú nương rồi.”

“Có thể thêu giá y cho Khương tứ tiểu thư, đó là vinh hạnh của ta.”

Trương tú nương là nữ quan Tư Y Tư trong cung, có phẩm cấp, khoảng ba mươi tuổi, mặt luôn tươi cười, làn da trắng nõn, dung mạo thượng đẳng, giọng nói mềm mại, cả người đều lộ ra nét hiền hòa, làm người đối diện thoải mái gấp đôi.

Tiếp theo là đo kích cỡ, Trương tú nương tự mình đo cho Khương Ninh Bảo, còn Định Quốc Công là do hai nội thị quan đảm nhận, còn hai vị khác ghi lại số, quan nội thị đều là thái giám trong cung, bọn họ tới gần Định Quốc Công, sát khí quanh quần trên thân của hân liền làm họ thật khó chịu.

Vì tính chính xác, hai vị nội thị đành căng mình nỗ lực quên đi cảm giác áp bách và sát khí xâm nhập, đo đi đo lại mấy lần. Chờ họ đo đúng con số, mặt hai vị nội quan đã trắng bệch, đầu choáng váng, nào như muốn nôn tung, toàn thân đầy mồ hôi.

Tạ lão phu nhân vội vàng phân phó Hoàng ma ma mang chén trà định tâm an thần đã chuẩn bị sẵn lên.

Tầm mắt Khương Ninh Bảo luôn dính trên người Tạ Hành, nhìn thấy hân thu lại sát khí cùng khí thế, hết sức kiên nhẫn mặc cho quan nội thị múa tay múa chân đo thân thể hân, khỏe miệng khê cong cong.

“Khương tứ tiểu thư rất thích Quốc Công gia?”

Trương tú nương phát hiện hành động của Khương Ninh Bảo, cười dịu dàng, vừa đo đạc vừa khẽ hỏi.

“Ừm, chàng ấy là người rất tốt, ta thật thích, có thể gả cho chàng đó là phúc của ta.” Mặt Khương Ninh Bảo đầy rạng rỡ, hào phóng thừa nhận, hoàn toàn không hề e ngại thẹn thùng.

Ánh mắt Trương tú nương dịu dàng, Định Quốc Công là chiến thần của triều Đại Việt, bởi vì có hắn, triều Đại Việt mới có thể phồn vinh như thế, nay thấy Khương tứ tiểu thư thật tình thương hắn, càng thấy có hảo cảm với nàng hơn.

“Quốc Công gia có thể cưới được tiểu thư, đó cũng là phúc của ngài ấy.”

Nếu không có Khương tứ tiểu thư, chỉ sợ Định Quốc Công sẽ cô độc một mình đến trọn đời.

Khương Ninh Bảo mỉm cười, đây là lần đầu tiên nàng thích một người ở cả hai kiếp, có lẽ ngay từ đầu, ý định của nàng không đơn thuần, nhưng sau khi nhìn thấy Định Quốc Công, nàng không chỉ vừa lòng, mà còn động lòng.

Khoảng một khắc, Trương tú nương ghi chép đầy đủ, thu hồi thước đo, từ chối ý tốt của Tạ lão phu nhân, cùng bốn quan nội thị kia rời khỏi phủ Định Quốc Công, hồi cung phục mệnh.

Trùng hợp là, Trương tú nương cùng bốn quan nội thị vừa bước ra khỏi đại môn, thì Tạ Cảnh Dực cũng vừa về đến, đi cùng còn có vị hôn thê Dương Thụ Thanh.

Dương Thụ Thanh đời trước đã gặp qua Trương tú nương, biết nàng có tay nghề thêu tốt nhất hoàng cung, chuyên thêu long bào cho hoàng đế, bây giờ lại thấy nàng xuất hiện ở phủ Định Quốc Công, còn được đích thân Triệu quân gia đưa tiễn, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt.

Chờ xe ngựa trong cung rồi đi, Dương Thụ Thanh lập tức nhắc lần váy xuống xe ngựa, ra vẻ tò mò hỏi Triệu quân gia: “Triệu quân gia, xe ngựa vừa rời đi là người trong cung?”

Triệu quân gia gật đầu cười, “Đúng vậy.” Nhưng khi mắt nhìn thấy Dương tiểu thư mặc váy dài màu đỏ nhũ bạc, liền lóe lên.

“không biết người trong cung đến làm gì nhỉ?” Dương Thụ Thanh mỉm cười hỏi, hai tay đã nắm thành nắm đấm dưới tay áo, trong lòng nàng đã mơ hồ đoán được lý do trương tú nương đến phủ.

Tạ Cảnh Dực xoay người xuống ngựa, đi đến bên người Dương Thụ Thanh, nghe được câu hỏi của nàng ta, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn thoáng kinh ngạc.

“Bọn họ đến để đo hi phục cho Định Quốc Công cùng Khương tứ tiểu thư.” Triệu quân gia không hề dấu diếm, bây giờ Khương tứ tiểu thư còn trong phủ, chỉ cần nghe ngóng sẽ biết ngay.

Suy đoán trong lòng thành sự thật, nụ cười trên mặt Dương Thụ Thanh có chút cứng đờ, mặt lập tức tràn đầy hâm mộ nói: “thì ra là thế, không biết hi phục của ta và thế tử có thể thỉnh họ giúp đỡ hay không?”

Nụ cười của Triệu quân gia nhạt dần.

“Dương tiểu thư có thể hỏi lão phu nhân.”

Trương tú nương không phải là tú nương bình thường, không có sự cho phép của hoàng thượng, sao dám thêu hi phục cho người khác.

Dương Thụ Thanh giống như không thấy nụ cười nhạt dần của Triệu quân gia, nở nụ cười xinh đẹp đáng yêu: “Lát nữa ta sẽ đi hỏi lão phu nhân thử xem, nếu có thể mời tú nương trong cung đến thêu hôn phục thì thật tốt, ta nhất định sẽ là tân nương tử được người người hâm mộ, Cảnh Dực, chàng nói có phải hay không?”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Tạ Cảnh Dực hiện lên chút bất đắc dĩ: “Thụ Thanh, chuyện này không thể được, vị vừa rời đi là tú nương chuyên thêu long bào cho hoàng thượng, không có lệnh của hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không thêu hôn phục cho chúng ta, huống chi ta đâu thể được đặc ân đó, phụ thân thì lại khác, ngài là chiến thần của triều Đại Việt, địa vị cao cả, hoàng đế rất coi trọng hôn sự của phụ thân, nhưng chúng ta có thể mời tú nương tốt nhất kinh thành đến thêu hi phục.”

Dương Thụ Thanh đã không giữ được nụ cười, che dấu không cam lòng trong mắt, nàng ta cười xấu hổ: “Xin lỗi, Cảnh Dực, tất nhiên là thế rồi, hi phục của chúng ta sẽ mời tú nương tốt nhất kinh thành.”

Đáy mắt Tạ Cảnh Dực đầy dịu dàng.

“Được.”

Triệu quân gia đứng bên cạnh, âm thầm bĩu môi khinh thường, Dương tiểu thư này đúng là thủ đoạn, đừng tưởng lão không thấy được ánh mắt không cam lòng của nàng ta.

Trong Vinh Hi đường, Tạ lão phu nhân nắm tay Khương Ninh Bảo trò chuyện thân thiết, tiếng cười thường vang lên, Tạ Hành ngồi ngay ngắn uống trà cách hai người khá xa, tâm mắt luôn dính lên người Khương Nhị Bảo.

Dương Thụ Thanh vừa đi vào liền nhìn thấy cảnh chói mắt này, mặt Tạ Cảnh Dực vẫn luôn bình tĩnh, Khương tứ tiểu thư gả cho dưỡng phụ, ban đầu trong lòng hẳn không dễ chịu, khó có thể tiếp nhận, nhưng sau khi nhìn thấy Khương tứ tiểu thư và dưỡng phụ phối hợp ăn ý mỗi khi bên nhau, đã có thể thân nhiên mà đối mặt.

Chỉ là sau khi nàng gả cho dưỡng phụ, hẳn phải gọi nàng là mẫu thân, chuyện này thật làm hẳn khó mở miệng.

“Tổ mẫu, phụ thân, con đã về.” Tạ Cảnh Dực vừa đi vào liền hành lễ với Tạ lão phu nhân và Tạ Hành, Dương Thụ Thanh cũng tươi cười hành lễ theo.

“Thụ Thanh bái kiến lão phu nhân, bái kiến Định Quốc Công.”

Tạ lão phu nhân nhìn thấy trên người Dương Thụ Thanh là váy nhũ đỏ, cùng với trâm vàng cài trên đầu, lại đưa mắt nhìn Bảo nha đầu, khoe mắt nheo nheo, trùng hợp, thật sự là quá trùng hợp.

một là con dâu tương lai, một là cháu dâu tương lai.

Nhưng trang điểm và ăn mặc lại giống nhau đến không ngờ.

Ừm, con dâu mình hơn một bậc.

“Thụ Thanh đến rồi, lát nữa ở lại trong phủ dùng bữa đi.” Lão phu nhân cười nói đầy hòa ái.

Dương Thụ Thanh vui vẻ: “Đa tạ lão phu nhân.” nói xong nàng ta cố ý nhìn Khương Ninh bảo đang đứng bên người lão phu nhân, cười cười chào nàng.

Khương Ninh Bảo cũng bình thân cười đáp lại.

Giữa trưa, Khương Ninh Bảo cũng ở lại phủ Định Quốc Công dùng cơm trưa, bữa cơm này không thoải mái, chỉ vì Dương Thụ Thanh vẫn luôn thích thể hiện, còn kéo theo nàng, làm cho bữa cơm ngon lành thế này biến thành sân diễn của mình nàng ta.

Ngày thường, tuy phủ Định Quốc Công cũng không có quy định ăn không nói, ngủ không mở. Nhưng Dương Thụ Thanh thể hiện tích cực quá mức, hại nàng và Tạ Hành ăn cơm cũng không yên. Sau khi Định Quốc Công đưa Khương Ninh Bảo rời đi, nàng không kiềm được, oán giận một câu.

Tạ Hành nói: “không có lần sau.”

“Quốc Công gia, chàng thật tốt.” Mặt Khương Ninh Bảo lập tức hớn hờ, thân mật ôm lấy cánh tay hẳn cọ cọ một chút, Định Quốc Công lúc đầu mặt đỏ tím lộn, đến bây giờ cũng đã tự nhiên, chỉ là không mất đến nửa ngày.

Định lực này làm ai cũng lắc đầu không dám so sánh.

“Quốc Công gia, tình trạng thân thể của hoàng thượng ra sao, ta muốn chưng cất một vò được tửu đưa cho hoàng thượng.” Khương Ninh Bảo thiếu chút nữa đã quên chính sự, vội hỏi.

Tạ Hành đột nhiên dừng chân, nghiêng đầu nhìn chăm chú mặt tiểu cô nương, nghĩ đến chuyện nàng chưng cất được loại được tửu thần kỳ, sát khí trong mắt hẳn dao động “Có thể loại độc tửu từ trong thai không?”

“Nếu biết được chứng bệnh, thì có thể.” Khương Ninh Bảo không nói hết, kỹ năng chưng cất rượu của nàng vô cùng thần kỳ, chỉ cần giao được tửu đúng bệnh là có thể chữa khỏi.

“Hôm nào mang bản ghi chép bệnh của hoàng thượng đến cho nàng.” Tạ Hành tiếp tục đi về phía trước.

Khỏe miệng Khương Ninh Bảo hiện lên nụ cười sáng lạn.

Định Quốc Công tự mình đưa tiểu cô nương về phủ Trương Bá Ninh, cũng nói việc sẽ tìm ma ma dạy dỗ cho tiểu cô nương với Tạ lão phu nhân, liền trở về phủ, đến thư phòng chính viện, chuyên tâm xử lý công việc.

Đại Việt mưa thuận gió hòa, bá tánh an cư lạc nghiệp, nhưng Tạ Hành lại thao luyện binh sĩ không lơ lỏng dù chỉ một khắc, cũng chính vì như thế, mà thủ hạ của hắn người người đều tinh nhuệ, uy chấn các nước láng giềng.

Buổi chiều, Triệu quân gia mặt mày hớn hờ, mang theo hai gã sai vặt mang một rương gỗ lớn đến chủ viện phủ Định Quốc Công, rồi tự mình bê vào.

“Quốc công gia, thuộc hạ giúp ngài thu thập một ít sách.”

Triệu quân gia từ rương từ nhà mình mới biết được câu chuyện bệnh tim dờ khóc dờ cười của Quốc Công gia, lo muốn rớt tim, bên cạnh Quốc Công gia lại không có một ma ma dạy dỗ chuyện phòng the, vì thế Triệu quân gia quyết định thu thập một số thoại bản cùng tranh vẽ.

Tạ Hành ngược khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng lên khỏi án thư, ánh mắt sắc bén, mang theo áp lực như có như không, lạnh nhạt nói “Sách gì?”

“Là sách mà hiện tại ngài cần nhất.” Triệu quân gia cung kính nói.

Tạ Hành buông bút lông sói trong tay xuống, lãnh đạm liếc Triệu quân gia, lạnh lẽo nói: “Tạ Thất, đem sách đến đây.”

Tạ Thất tiến lên nhận lấy rương gỗ đầy sách, sau khi nhìn thấy bìa sách, hai mắt bỗng dưng mở to, tay giống như bị gai châm, cảm thấy quyền sách trên tay như củ khoai lang nóng.

Cả người Tạ Thất cứng đờ, đem mấy quyển sách đến, cúi đầu thật thấp, không dám nhìn sắc mặt của chủ nhân, trong lòng âm thầm bội phục lá gan của Triệu quân gia.

Cái gọi là sách này đều là tiểu thuyết tình cảm ướt át.

Tạ Hành hiển nhiên không biết Triệu quân gia vợ vết đều là những quyển tiểu thuyết ba xu, mặt nghiêm túc cầm lấy một quyển sách có tên là: “Tiểu thư và thư sinh nghèo.”

Tạ Hành cau chặt mày, tên sách thật kỳ lạ, khá giống loại tiểu thuyết bán trong hẻm nhỏ. đưa tay lật từng trang, cả người đều cứng đờ, chỉ trong nháy mắt liền bình tĩnh lại.

Tạ Hành tiếp tục xem sách, độ nghiêm túc đứng đắn, giống như trong tay hắn là tác phẩm đề đời của Đại nho nổi tiếng nào đó.

Thư phòng chìm trong im lặng, chỉ có tiếng lật sách khe khẽ của Tạ Hành.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lại một lần nữa khẳng định cách làm của hắn không sai

Triệu quân gia nhìn Định Quốc Công nghiêm túc, cực kì nghiêm túc lật từng trang tiểu thuyết, vẻ mặt vui mừng cùng hài lòng, không uổng công ông cất công thu gom số sách này về, sau này Quốc công gia nhất định sẽ không gây ra những hiểu lầm dở cười dở khóc nữa.

Tạ Thất há mồm tròn mắt, Quốc Công gia lại đang xem những quyển tiểu thuyết ba xu trên đường phố như thế, hình tượng cao lớn vĩ đại của Định Quốc Công trong lòng hắn sụp đổ trong tích tắc.

không ai biết, Tạ Hành lại lật trúng

quyển tiểu thuyết “Tiểu thư xinh đẹp và thư sinh nghèo” nội dung trong đó nói về chuyện nàng tiểu thư nhà quan dám yêu dám hận theo đuổi thư sinh nghèo.

Chuyện này làm cho Tạ Hành nhớ đến tiểu cô nương thường xuyên lớn gan trêu chọc hắn, khoé môi có chút cong cong.

Tiểu cô nương nhất định từng xem tiểu thuyết.

Định Quốc Công đột nhiên có hứng thú với loại sách tình cảm ướt át này, lật cem với thái độ chân thành học hỏi.

Đây không thể không nói đến vận số.

Nếu Định Quốc Công lật xem quyển tiểu thuyết khác có tựa đề: “Đỗ Nhị Lang độc chiếm hoa khôi” Chắc chắn sẽ không nghiêm túc học hỏi như thế này. nói không chừng đồng sách này sẽ trở thành đồng rác.

Sau một nén nhang, Định Quốc Công đã xem xong hết tiểu thuyết, thuận tay đem quyển sách để lên, lâm vào trầm tư, thái độ vẫn cứ nghiêm túc đứng đắn như thường, tựa hồ như đang tự vấn đại sự quan trọng nhất cuộc đời.

Tạ Thất dùng khoé mắt liếc trộm tựa sách trên bàn, âm thầm thở phào, thì ra là một quyển sách đứng đắn, hèn chi Quốc Công gia không có phản ứng.

Sau một lúc lâu, giọng nói lạnh như băng của Tạ Hành vang lên trong thư phòng tĩnh lặng.

“Tạ Thất, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày đều tặng một giỏ trái cây tươi cho Khương tứ tiểu thư.” Trong tiểu thuyết có nói thư sinh nghèo nọ chỉ tặng cho tiểu thư nhà quan một giỏ trái cây, nàng ta đã vui đến bật khóc.

Nếu mỗi ngày hắn đều đưa một giỏ, còn tặng nhiều hơn trong tiểu thuyết, tiểu cô nương nhận được trái cây hắn đưa đến, hắn sẽ càng thêm vui vẻ.

Định Quốc Công sung sướng nghĩ thầm.

Tạ Thất vội vàng cung kính đáp lời rồi lui xuống.

Triệu quán gia mừng rỡ không thôi, Quốc Công gia chủ động tặng trái cây cho Khương tứ tiểu thư, đây là mở đầu sáng suốt a, lập tức cảm thấy việc ông thu gom tiểu thuyết quả không hề sai mà.

Phải tiếp tục cố gắng!

Khi rời khỏi chủ viện, Triệu quán gia đi trên đường như một làn gió biểu hiện cho tâm trạng cực hải lòng hiện giờ của ông.

.....

Trở về phủ Trường Ninh Bá, Khương Ninh Bảo còn chưa kịp thở thì đã có ma ma đến báo rằng Khương lão phu nhân muốn gặp nàng.

Khương Ninh Bảo đành phải mang một nhóm tỳ nữ cùng ma ma, rong rã đến Thọ Kim Đường, để người hầu bên ngoài, Khương Ninh Bảo sửa sang lại vạt áo, nắm làn váy, bước từng bước nhỏ đi vào bên trong.

không khí bên trong Thọ Kim Đường đầy áp lực, ma ma, tỳ nữ bên trong đều cúi gằm đầu, thờ mệnh cũng không dám, đáng về nom nớp lo sợ.

Ngồi ngay ngắn trên ghế cao là Khương lão phu nhân với gương mặt tối sầm, tỳ nữ Hồng Hạnh bên cạnh cũng không có nụ cười.

Đáy mắt Khương Ninh Bảo hiện một tia kinh ngạc cùng nghi ngờ, chẳng lẽ trong phủ đã xảy ra chuyện, nhưng khi nàng trở về, hạ nhân trong phủ vẫn làm việc bình thường, không giống như có chuyện gì, bất chợt nhớ đến một chuyện, Khương Ninh Bảo chậm rãi đi lên, hành lễ cùng Khương lão phu nhân.

“Cháu gái thỉnh an tổ mẫu!”

Khương lão phu nhân thu lại thần sắc, đôi mắt sắc bén nhìn Khương Ninh Bảo, giọng nói đầy lạnh lùng: “Tứ nha đầu, đại bá của con sau khi ăn trưa xong thì đột nhiên hôn mê.”

Khương Ninh Bảo biểu hiện như cuối cùng thì cũng đã tới, trên mặt nàng liến lộ vẻ khiếp sợ cùng không thể tin được “Tổ mẫu, là... Là thật sao?”

“đã mời vài đại phu y thuật cao minh đến, cũng không khám được ra vì sao.”

Khương lão phu nhân nhớ tứ nha đầu từng nói bị ác mộng, nàng nói trong giấc mộng đại bá bị một con rắn khổng lồ quấn thân, đại bá bị hôn mê.

Trong lòng hối hận vì sao không tiễn cháu trai nhà ngoại của Trương thị là Trương Trạm về phủ Đông Bình bá sớm, bây giờ nói gì cũng muộn rồi, trưởng tử đột nhiên hôn mê, đại phu có khám cũng không ra bệnh.

Khương lão phu nhân rút cuộc cũng luống cuống.

Con trai ruột so với cháu trai của tức phụ, đương nhiên Khương lão phu nhân chọn con trai của mình, nghĩ đến con trai bị Trương Trạm khác, mà mình còn đồng ý bảo Tứ nha đầu đưa hán đi dự hoa yến của Thụy vương phi.

một khi hán mang đến tai họa, bản thân mình liền thành trò cười.

Khương lão phu nhân thiếu chút nữa là học máu.

Khương Ninh Bảo cười thầm trong lòng, đại bá cũng có ngày hôm nay, đáng tiếc thời gian hôn mê của đại bá không dài, không hiểu được vì sao hôn mê, cũng không hiểu được vì sao tỉnh lại, trong sách chỉ nói sơ qua, Khương Ninh Bảo cũng không biết được bên trong, có lẽ là do bị kích thích, nhưng đôi mắt xinh đẹp cũng lộ ra sợ hãi “Tổ mẫu, này chẳng phải nói Trương công tử hán là... hán...”

“Câm miệng.” Khương lão phu nhân trầm mặc như nước quát to, đồng thời đưa tay ra hiệu đuổi hết hạ nhân trong Thọ Kim Đường ra ngoài, chỉ để lại mỗi tỳ nữ tâm phúc là Hồng Hạnh.

“Tứ nha đầu, ngươi nằm thấy ác mộng, thật sự không nhìn thấy khi nào thì đại bá tỉnh lại sao?” Khương lão phu nhân nhìn chằm chằm thái độ của Khương Ninh Bảo, ánh mắt bà thấy trăm cái đinh dạ mình châu loé sáng trên đầu nàng.

Đấy chính là Dạ Minh Châu.

Định Quốc Công thật là hào phóng.

Nghĩ đến chuyện đưa cháu này là vị hôn thê của Định Quốc Công, sắc mặt Khương lão phu nhân mới hoà hoãn đi nhiều.

Khương Ninh Bảo mang vẻ mặt sợ hãi mà lắc đầu “không có, cháu gái chỉ thấy rắn lớn biến thành Trương công tử, liền bị dọa tỉnh, tổ mẫu, ngài đừng lo lắng, đại bá người hiền tất có phúc, sẽ tỉnh lại thôi.”

Tứ nha đầu không dấu điểm.

Sắc mặt Khương lão phu nhân càng thêm âm trầm, trong lòng vừa hoảng vừa giận, nếu nhi tử vẫn luôn không tỉnh lại, tước vị Trường Ninh Bá chẳng phải sẽ để đích trưởng tôn kế thừa, đích trưởng tôn tử so với nhi tử thì dù sao vẫn là con trai mình hiểu chuyện, gần gũi, hiểu thuận hơn nhiều, còn trưởng tôn, lại càng nghe lời mẫu thân là Trương thị.

Nghĩ đến Trương thị, lập tức nghĩ đến cao tăng chùa Thanh Thủy, cả người Khương lão phu nhân chấn động, nhi tử không hề có dấu hiệu liên hôn mê, đại phu khám không ra bệnh, đây rõ ràng là trúng tà rồi.

“Hong Hạnh, mau, mau gọi người chuẩn bị xe đưa bá gia đi chùa Thanh Thủy.”

Khương Ninh Bảo thấy sắc mặt đột nhiên thay đổi của bà, còn sốt ruột đưa đại bá đi chùa Thanh Thủy, lập tức hiểu được, Khương lão phu nhân đây là sợ đại bá đã dính thứ đồ không sạch sẽ nào đó.

“Tứ nha đầu, con lui xuống đi.”

Khương lão phu nhân dặn dò Hồng Hạnh xong, quay đầu lại nhìn đứa cháu gái này, liền phát tay để nàng rời đi, một câu cũng không hỏi Minh Dao, Khương Việt, Trương Trâm cùng đi hội hoa yến với nàng thế nào.

Quả nhiên, Trường Ninh Bá hôn mê làm Khương lão phu nhân không có tâm trạng để quan tâm người khác.

Trở lại viện của mình, Khương Ninh Bảo ngồi trên giường mềm, cầm chén trà uống một ngụm, khoé miệng nhếch lên, cả người đều toát ra sự sung sướng.

Do đi một vòng dạo bách hoa viên trong Thủy vương phủ đã mệt rã rời, sau một chén trà nhỏ, nàng ngáp một cái dài, liền nằm trên giường mềm nghỉ ngơi.

Xuân Hi và Xuân Nhạc lấy ra một cái chăn mỏng đắp lên người nàng, rồi nhẹ tay nhẹ chân ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, Khương Ninh Bảo mở mắt, xốc chăn mỏng trên người ra, cả người tinh thần no đủ, nét mặt tươi sáng.

Xuân Hi nghe trong phòng có động tĩnh, bụng trái cây đã sớm chuẩn bị đi vào đặt trên bàn nhỏ, báo cho tiểu thư nhà mình một tin tức đáng sợ.

“Tiểu thư, Ngũ tiểu thư cùng nhị thiếu gia hồi phủ, nghe nói trong hoa yến, Trương công tử đã cứu được đích thứ nữ Lại bộ thị lang bị thứ nữ hãm hại, Trương công tử này e là sẽ trở thành rể quý của Lại bộ thị lang rồi.”

Khương Ninh Bảo ăn một miếng dâu tây, đôi mắt hiện lên kinh ngạc: “Đích thứ nữ Lại bộ thị lang bị Trương Trâm huỷ trong sạch?”

Xuân Nhạc chần chờ một hồi nói: “Hắn là như vậy đi, tiểu thư, tin tức này đã truyền ra, đích thứ nữ Lại bộ thị lang bị thứ muội hạ được, đúng lúc gặp được Trương công tử, nhanh chóng quyết định ôm vị tiểu thư kia đi tìm Thủy vương phi.”

đã ôm, khẳng định không còn trong sạch.

Khương Ninh Bảo giật mình, Trương Trâm vậy mà lại có số như vậy... bất quá người này tâm cơ thâm trầm, đem bản thân làm chính nhân quân tử ôm lấy quý nữ bị hạ thuốc đưa đi gặp Thủy vương phi.

Này so với huỷ hoại thanh danh cô nương nhà người ta còn được tiếng tốt hơn, Lại bộ thị lang khẳng định sẽ nhìn Trương Trâm với ánh mắt khác.

Trương Trâm tính kế thật hay.

“Nghe nói nhị thiếu gia biết được, rất tức giận, trở về còn đem đòn ném hết.” Xuân Hi nói đến chuyện này liền vui vẻ ra mặt, vị nhị thiếu gia này, trong hoa yến vẫn luôn nghĩ thông đồng cùng danh môn quý nữ, đáng tiếc không ai để ý hắn, nhìn thấy hắn lại đi đường vòng.

Biết được Trương Trâm công tử có được cơ hội một bước lên trời, trong lòng liền tức giận, thật có thể hiểu.

“Chẳng lẽ hắn không biết đại bá hôn mê, còn có lòng muốn đập phá?” Khương Ninh Bảo khoé miệng cong cong, nhị đường ca này đầu óc dùng không tốt.

Chẳng lẽ nhiều năm đọc sách như vậy, lại làm người đọc choáng váng.

Xuân Hi lắc đầu: “Cái này nô tỳ không biết, bất quá lão phu nhân đem nhị thiếu gia gọi đến Thọ Kim Đường hung hăng giáo huấn một trận.”

Khương Ninh Bảo nhìn không được cười cười, lại ăn thêm một miếng dâu tây, thầm nghĩ, Khương lão phu nhân này sợ là giận đến hộc máu rồi, sáng nay để nàng tiện thể mang theo Trương Trâm, ai người Trương Trâm gặp may cứu được đích thứ nữ nhà Lại bộ Thị Lang, nhị đường ca cái gì cũng không vót được, thật là lãng phí cơ hội tốt.

Lại bộ Thị Lang... Vị này trong sách là đứng đầu quan viên trong triều, âm thầm đầu phục Tần vương.

Nếu Trương Trâm thành thân cùng đích thứ nữ Lại bộ Thị Lang, chẳng phải là sẽ thành người của Tần vương, mà Tần Vương là người mà Dương Thư Thanh lựa chọn là hoàng đế đời kế tiếp.

không sai, chính là lựa chọn.

Dương Thư Thanh là nữ trọng sinh, biết trước mọi chuyện, tự nhiên cảm thấy bản thân mình có thể nâng đỡ Tần vương một bước lên ngôi hoàng đế.

Ánh mắt Khương Ninh Bảo nheo lại.

Xem ra nàng nhanh chóng cần có được luận mạch của Càn Nguyên đế, sớm ngày chữa khỏi thân thể cho hoàng đế, chỉ cần hoàng đế không chết trẻ, còn sinh hạ con cái nối dõi, Tần vương cái gì chứ, Tần Vương cũng không có cơ hội.

Dương Thư Thanh cũng là gió tre mức nước, đã trăng xe cát thôi.

Nghĩ như vậy, Khương Ninh Bảo viết một phong thư gửi cho đại ca Khương Cẩn, miễn cho có người mượn chuyện đại bá hôn mê mà làm trò.

Vào buổi chiều, Diêu chương quỳ đưa đến một đồng dược liệu.

Tây sương bị người của Khương Ninh Bảo vây chặt, người ngoài muốn hóng hớt cũng khó.

Lúc này Khương Ninh Bảo ử rượu cũng không có ý giữ bí mật, làm trò thoải mái hào phóng mà chế rượu trước mặt Xuân Hi cùng Xuân Nhạc. Lại nói, loại rượu này cùng rượu hoa cách ử chế cũng không lạ gì, còn rất bình thường, cách ử chế cũng cực kỳ đơn giản.

Hơn nửa canh giờ, trên gương mặt vui vẻ tươi cười của Xuân Nhạc tràn đầy kinh ngạc, nàng cũng sẽ ử chế được rượu thuốc đơn giản, biết thuốc của tiểu thư chế ra hiệu quả rất thần kỳ, còn nghĩ rằng có bí quyết, bây giờ thấy từng bước ử chế của tiểu thư không có gì là đặc biệt, sao lại sản xuất ra được rượu thuốc hiệu quả đến như vậy.

Trong lòng Xuân Nhạc đầy hoang mang.

“Đây là năng lực đặc biệt của tiểu thư.” Xuân Hi nghe được lời thì thầm của Xuân Nhạc, không nhịn được tự hào nói.

“Tiểu thư thật là lợi hại.”

Xuân Nhạc lúc này mới bừng tỉnh, trách không được, tiểu thư lại ử rượu trước mặt các nàng, thì ra là tiểu thư có năng lực đặc biệt, tiểu thư nhất định là người được ông trời ban phúc lớn rồi.

Trong lòng Xuân Nhạc đối với tiểu thư nhà mình càng thêm sùng bái, càng thêm kính sợ.

Khương Ninh Bảo nghe được lời hai tỷ nữ nói chuyện, trong lòng âm thầm cười cười, Xuân Nhạc là con gái của Diêu chương quỳ, miệng kín kẽ, nàng một chút cũng không lo lắng nàng ta sẽ tiết lộ năng lực của nàng.

Ử xong mấy vò rượu thuốc, Khương Ninh Bảo khoan thai trở lại phòng, tắm gội thay y phục.

“Tiểu thư, Trương công tử dọn dẹp hành lý rồi khỏi bá phủ.” Xuân Hi châm cho tiểu thư nhà mình một ly trà nóng, vui vẻ đem tin tức vừa biết được báo lại cho tiểu thư.

Khương Ninh Bảo vừa mới tắm xong, tóc đen còn tùy tiện vấn lên, cả người lười biếng ngồi trên giường mềm xem sách, nghe Xuân Hi nói, hơi mỉm cười.

“Trương công tử chắc là vội vã chạy về chuẩn bị sinh lễ.”

“Đích thứ nữ nhà Lại bộ Thượng Thư, Trương công tử thật sự là leo cao.”

Khương Ninh Bảo lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Trương lai của Trương Trạm ngày càng rộng mở, chắc chắn trong lòng Khương lão phu nhân càng thêm hối hận, cái hồ này, nhi tử của Trương thị tìm tức phụ có lẽ không chiếm được cái tốt.

Ngày lành của Trương thị đang đến gần.

Tối gần chạng vạng, tin tức Trường Ninh Bá đột ngột hôn mê không tỉnh, cuối cùng cũng bị truyền đi ra ngoài.

Nếu là trước đây, sẽ không ai chú ý đến chuyện của một phủ bá nhỏ xuống dốc như vậy, nhưng vận khí Trường Ninh Bá rất tốt, nhị phòng có được Tứ tiểu thư, được thánh thượng tứ hôn, sắp gả cho Định Quốc Công, trở thành phu nhân Định Quốc Công, làm người không chú ý cũng là khó.

Khương Ninh Bảo biết được tin tức đại bá hôn mê truyền ra ngoài, cũng không để ý, đại bá chỉ là hôn mê một thời gian liền tỉnh, nhưng khi ra khỏi viện, trên mặt nàng vẫn là biểu hiện đầy lo lắng.

Bá gia đột nhiên hôn mê, hạ nhân trong phủ không khỏi có chút kinh hoàng, nhưng có Khương lão phu nhân lèo lái, Trường Ninh Bá phủ vẫn như xưa, chỉ là đồ ăn tối thanh đạm hơn một chút.

Ban đêm này, hậu viện đại phòng Trường Ninh Bá phủ lại rơi vào khủng hoảng dầy vò.

Khương Ninh Bảo đêm này lại ngủ ngon.

Ngày hôm sau, Khương Nhịn Bảo nhận được giỏ trái cây tươi mới do Tạ Hành phái người đưa đến, trên trái cây còn nhỏ nước, vừa thấy chính là mới thấy từ thôn trang.

“Tạ Thất, đây là Quốc Công gia gửi cho một mình ta?”

Khương Ninh Bảo nhìn giỏ trái cây tươi mát này, trong lòng có chút ngọt ngào, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vui vẻ, đây chính là lần đầu tiên Quốc Công gia tặng đồ cho nàng.

Chỉ là không nghĩ đến sẽ là một giỏ trái cây, Quốc Công gia thật giản dị, tặng đồ cũng không giống người bình thường.

Tạ Thất cung kính gật đầu.

“Đúng vậy, chủ tử còn nói, sau này mỗi ngày đều đưa đến cho ngài một giỏ trái cây tươi.” Tạ Thất nói đúng sự thật, chuyển lại lời của Tạ Hành.

Khương Ninh Bảo: “...”

một giỏ đã là ngạc nhiên lớn, sau này mỗi ngày đều có một giỏ như vậy, Khương Ninh Bảo phát ngốc, nhin không được cẩn thận nhớ lại thời gian chung đụng với Tạ hành, cuối cùng thì tại sao nàng trở thành đồ ham ăn trong mắt hắn.

Mỗi ngày một giỏ lớn, sao nàng ăn hết được.

Nếu lấy thưởng cho hạ nhân, này không phải là chà đạp tâm ý của Quốc Công gia hay sao.

“Tạ Thất, người về nói cho Quốc Công gia, sau này không cần tặng nữa, ta một mình ăn không hết, sợ lãng phí tâm ý của ngài ấy.” Khương Ninh Bảo vội vàng nói.

Tạ Thất: “...”

Xong rồi, khéo quá hoá vụng, Khương tứ tiểu thư nhìn giống như không thích trái cây

Tạ Thất thấp thòm bất an chạy về báo lại đúng sự thật cho Quốc Công gia.

Định Quốc Công Tạ Hành nghe Tạ Thất hồi báo, nhíu chặt mày, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ ngạc nhiên, hắn rõ ràng là làm giống như tiểu lang quân trong tiểu thuyết mà, còn cho tiểu cô nương mỗi ngày đều có trái cây để ăn, sao tiểu cô nương lại phản ứng không giống với vị thiên kim quan gia trong tiểu thuyết?

Rốt cuộc là sai chỗ nào?

Định Quốc Công nghiêm túc đem tiểu thuyết “Thiên kim và thư sinh nghèo” ra cẩn thận xem lại lần nữa.

Lại xác định lần nữa là hắn làm không sai cách.

Có lẽ tiểu cô nương ngượng ngừng, nói lấy.

Định Quốc Công tự nhận là đã tìm được nguyên nhân, dặn dò Tạ Thất ngày mai cứ tiếp tục mang trái cây sang cho tiểu cô nương.

Tạ Thất: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cùng nhau ăn cơm tối

một ngày này, Khương Ninh bảo đang ở trong sân, không có đi phủ Định Quốc Công, phủ Trường Ninh Bá không khí có chút tiêu điều, nghe nói, ngày hôm qua đại bá được đưa đến chùa Thanh Thủy, đến bây giờ còn chưa tỉnh, cao tăng cũng không tìm được nguyên nhân.

Hậu viện đại phòng là một cảnh bi thảm.

Khương Ninh Bảo ngồi trên giường bên song cửa sổ, mắt đẹp nhìn hạ nhân bận rộn bên ngoài, ăn dâu tây do Quốc Công gia đưa đến, cảm giác là ngon

hơn với dây tây ở thôn trang của mình trông

Xuân Nhạc bên cạnh cầm kim chỉ thêu túi tiền, nhìn Xuân Nhạc mồm mỉm, tay nàng xe chỉ luồn kim lại vô cùng linh hoạt, thêu ra túi tiền nhiều kiểu đáng thật xinh đẹp.

Khương Ninh Bảo mỗi lần nhìn thấy là mỗi lần cảm thán, nữ hồng của Xuân Nhạc thật tốt.

“Tiểu thư, lời đồn đã ngấm lan ra ngoài.” Xuân Hỉ vui vẻ chạy đến, báo cho tiểu thư nàng tin tức tốt này.

Khương Ninh Bảo ở bên cạnh chậu rửa tay, lấy khăn sạch lau khô tay, nghe lời Xuân Hỉ nói, khoe miệng cong lên một nụ cười, giữa chân mày hiện lên sắc bén.

“Chờ hạt giống thành cây đại thụ, đến lúc thu hoạch quả.”

“Tiểu thư, lời đồn này thật sự dùng được sao, Bá gia là đột nhiên hôn mê, lỡ như thật sự tỉnh lại thì phải làm sao?” Xuân Hỉ vui mừng rất nhiều lại sinh ra lo lắng.

Khương Ninh Bảo cười mỉm, nói rất chắc chắn: “Vô tình lúc nào đó, đại bá sẽ tỉnh lại.”

Trong sách nói, Dương Thụ Thanh lợi dụng chuyện đại bá hôn mê vạch ra kế hoạch, hãm hại ‘Khương Ninh Bảo’ cùng đại ca Khương Cẩn của nàng, Khương Ninh Bảo từ trong sách biết được chuyện này, liền âm thầm sắp đặt, vẫn luôn tùy thời mà hành động.

Trước là dùng con ác mộng kéo Trương Trạm xuống nước, ly gián mối quan hệ giữa Khương lão phu nhân cùng Trương thị đại phu nhân, thật ra mục đích chính, Khương Ninh bảo muốn lợi dụng việc này, đem đại bá nhỏ hết những chuyện tốt lấy được khi nàng bị từ hôn.

Hôn nhân của ngũ muội đã được định. Khương Ninh Bảo không có sở thích phá hủy thanh danh của người khác, nhưng đại bá lại dẫm đạp thanh của nàng để được làm Công Bộ Viên ngoại lang ngũ phẩm.

một chức quan nhàn tản, cũng là chức quan ngũ phẩm

Đại bá hôn mê, đại phu y thuật cao minh, cao tăng đắc đạo cũng không tìm được nguyên nhân.

Đây là cơ hội cực tốt.

Đức không xứng vị, này không phải là lý do cực tốt sao?

Khương Ninh Bảo không phải là quả hồng mềm, từ khi bắt đầu vẫn luôn ẩn nhẫn không lộ, bất quá chờ đợi ngày này cũng đến, Khương lão phu nhân, sợ là không biết cháu gái của mình đã sớm âm thầm tính kế tất cả.

Lúc này, kinh thành lặng lẽ truyền ra lời đồn đãi, Trương Ninh Bá đột nhiên hôn mê là bởi vì dẫm đạp thanh danh của cháu gái mà leo lên chức cao vọng trọng, đức không xứng với vị, trời cao mới trừng phạt.

Lời đồn chậm rãi lan ra, sau khi Khương lão phu nhân của phủ Trương Ninh Bá biết được, muốn ếm nhem lời đồn đãi này xuống, lại nhận ra ếm không được, dường như có người âm thầm thúc đẩy, Khương lão phu nhân tức muốn học máu rồi lại không thể nào quản được.

Lời đồn đãi tiếp tục được lan truyền ra bên ngoài.

An Viễn Hầu phủ.

Dương Thụ Thanh nhú mày nghe tỳ nữ Thiên Dung nói lại lời đồn trong kinh thành, trong mắt hiện ra thâm trầm, đời trước Trương Ninh bá cũng ở thời điểm này hôn mê, chỉ là sau đó tỉnh lại.

Cũng không gây quá nhiều sự chú ý.

Có thể là do nàng sống lại, cho nên cốt truyện có thay đổi.

“Khương tứ tiểu thư là người đại phúc.” Dương Thụ Thanh ý tứ sâu xa nói thành lời, ánh mắt rơi xuống trên người Thiên Bích “Thiên Bích, người nói có phải hay không?”

“Tiểu thư nói phải.” Thiên Bích vội vàng cung kính nói, trong lòng đã hiểu rõ ý tứ của tiểu thư.

“đi xuống đi, nhớ đem việc này làm cho tốt.” Dương Thụ Thanh phát tay để Thiên Bích rời đi, đợi Thiên Bích đi rồi, trong phòng còn lại Thiên Dung, ánh mắt Dương Thụ Thanh nặng nề nhìn nàng, đột nhiên không đầu không đuôi hỏi.

“Thiên Dung, tìm được người chưa?”

Thiên Dung run rẩy, vội vàng gật đầu, “Thỉnh tiểu thư an tâm, nô tỳ đã phái người tìm được rồi, còn cùng bọn họ khóp lòi với nhau.”

“Rất tốt.” Dương Thư Thanh cười hài lòng.

“Còn có một chuyện, hôm nay Tạ nhị phu nhân mang theo một nữ tử xinh đẹp đến Định Quốc Công phủ tìm Tạ thế tử.” Thiển Dung chau chừ một chút, nói lại một chuyện khác.

Dương Thư Thanh hí hóp đôi mắt đẹp lại, nhạ giọng nói: “Ta đã biết, người đi xuống đi.” Trong giọng nói không mang vui giận, thậm chí còn mang theo không quan tâm.

Thiển Dung cung kính lui ra ngoài.

.....

Sáng sớm hôm sau, Khương Ninh Bảo lại lần nữa nhận được trái cây Tạ Thất đưa đến, tròn xoe đôi mắt.

“Tạ Thất, hôm qua ta đã nói, không phải để người chuyển lời không cần đưa đến nữa cho Quốc Công gia sao?”

“Chủ tử lại dặn dò tiếp tục đưa đến.” Tạ Thất rất vô tội, chủ tử truyền lệnh, hần đương nhiên phải làm theo, Khương tứ tiểu thư thật đúng là không thích trái cây.

Khương Ninh Bảo: “.....”

Nàng sâu kín đánh giá Tạ Thất, người này là ám vệ bên người Quốc Công gia, Quốc Công gia là người anh minh, sẽ không phải là không hiểu ý của nàng, khẳng định là Tạ Thất chuyển lời chưa được rõ ràng lắm.

Tạ Thất bị Khương tứ tiểu thư nhìn đến xù lông.

“Khương tứ tiểu thư... Trái cây này, là tâm ý của chủ tử, ngài nên nhận lấy.”

“Trái cây lần này ta nhận, Tạ Thất, người về nói với Quốc Công gia, về sau không cần đưa trái cây đến cho ta, một mình ta ăn không hết, bỏ đi, người chờ một chút, đợi ta về phòng viết một lá thư, người mang về đưa cho Quốc Công gia, miễn cho người nói không rõ, để Quốc Công gia hiểu lầm.”

Khương Ninh Bảo nghĩ nghĩ, quyết định tự mình viết một phong thư nói rõ ràng.

Tạ Thất: “.....”

trên trời rơi xuống một tảng đá a....

hần rõ ràng đã nói thật rõ ràng, rõ ràng, vô cùng rõ ràng, là do chủ tử nghĩ sai ý, trong lòng Tạ Thất uỷ khuất.

Xuân Hỉ cùng Xuân Nhạc bên cạnh, nhìn bộ dáng của Tạ Thất, nhin không được cười trộm trong lòng.

“Thiếu chút nữa đã quên, Quốc Công gia sao đột nhiên lại tặng trái cây cho ta, chẳng lẽ là thôn trang có quá nhiều trái cây?” Khương Ninh Bảo tò mò hỏi.

Sắc mặt Tạ Thất cứng đờ.

Khương tứ tiểu thư sao đột nhiên lại hỏi chuyện này, Tạ Thất không dám nói cho nàng biết, là do Triệu quân gia đi sưu tầm thoại bản trên phố đưa cho Quốc Công gia, sau khi ngài coi xong, liền nhất nhất tặng cho nàng trái cây, miễn cho hình tượng của Định Quốc Công.

“Rốt cuộc là sao?” Khương Ninh Bảo thấy Tạ Thất im lặng, nhận thấy không thích hợp, lập tức liền để Xuân Hỉ, Xuân Nhạc rời đi, nhin không được mà tra hỏi đến cùng.

Tạ Thất thấy bốn bề vắng lặng, Khương tứ tiểu thư đang suy đoán, đành phải căng da đầu mà nói thật lý do.

Khương Ninh Bảo: “.....”

thì ra là do Triệu quân gia, nàng nói rồi, sao Quốc Công gia là người đứng đắn nghiêm túc như vậy, sao lại có thể đột nhiên tặng quà cho nàng, thì ra là đọc thoại bản.

Quốc Công gia không thể bị những thoại bản không đứng đứng đó làm hư được.

Trong lòng Khương Ninh bảo nóng như lửa đốt, đi vào trong phòng, nghiêm túc viết thư cho Quốc Công gia, cố ý thêm thắt nói phần nguy hại của thoại bản, cuối cùng còn vẽ một vòng tròn tình yêu, mới vừa lòng đem giấy thư nhét vào phong bì, đồng thời, lấy một vỏ rượu thuốc đi ra.

Tạ Thất lo sợ bất an, cầm lấy thư cùng rượu thuốc của Khương tứ tiểu thư trở lại phủ Định Quốc Công.

Tạ Hành mặc một y phục đen đang luyện võ trong sân, toàn bộ sân tràn đầy sát khí, ám vệ đứng ở xa xa.

Tạ Thất chờ chủ tử luyện võ xong mới căng da đầu chạy đến, cung kính giao cho chủ tử cùng vò rượu thuốc.

“Chủ tử đây là thư cùng rượu thuốc mà Khương tứ tiểu thư gửi cho ngài.”

Tạ Hành vừa nghe tiểu cô nương viết thư cho hắn, khoe miệng không tự giác khẽ kéo ra, sát khí trên người vơi đi không ít, trang phục đen lại toát ra được dáng người cao gầy của hắn, chân dài, đi từng bước trầm ổn đến trước mặt Tạ thất lấy thư mở ra.

Vừa đọc thư xong, không khí xung quanh Tạ Hành chợt đông lạnh, mang theo vẻ mặt vô cảm đi về thư phòng, đem thoai bản cùng hoạ đồ tất cả ném hết vào rương gỗ.

Đặc biệt là quyển ‘Thiên kim quan gia cùng tiểu lang quân’

Tiểu cô nương nói rất đúng, thoai bản trên phổ đều là nói xạo, nghĩ đến chính mình vậy mà lại ngu ngốc làm theo thoai bản tặng tiểu cô nương trái cây, Tạ Hành nhấp nhấp môi mỏng, khuôn mặt anh tuấn lộ ra một chút ghét bỏ.

“Tạ Thất, đem những cuốn sách này ném đi.”

“nói với Triệu quân gia, về sau không cần sưu tập mấy thoai bản lung tung thế này về.”

“Ngày mai, không cần đưa trái cây cho Khương tứ tiểu thư.”

Giọng nói Định Quốc Công lạnh băng.

Tạ Thất đem rượu thuốc giao cho chủ tử, mồ hôi lạnh ròng ròng bệ rương gỗ rồi chủ viện, trên đường đi còn gặp Triệu quân gia vừa đi vừa huyết sao, không nói một lời, đem rương gỗ trong tay nhét vào tay ông ấy.

“Triệu quân gia, những sách này đều bỏ đi, chủ tử có lệnh, nói ông không cần đi sưu tầm mấy thứ thoai bản lung tung này nữa.”

Triệu quân gia không ngừng dùng hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tạ Thất.

“Quốc Công gia, sao lại đột nhiên muốn vứt bỏ thoai bản?”

Tạ Thất mang vẻ mặt vô tội nhìn Triệu Quân gia, đương nhiên là không nói ra lý do là do mình rồi, Khương tiểu thư viết một lá thư cho chủ tử, chủ tử liền quyết định vứt hết mấy cuốn sách này.

“Đây là ý của chủ tử.”

Triệu quân gia: “.....”

Cuối cùng thì Triệu quân gia cũng ừ ừ ừ ừ ừ ừ mang mấy cuốn thoai bản mình sưu tầm đi vứt.

Trong thư phòng, khói hương đàn bay lượn lơ.

Tạ Hành dùng bàn tay to vuốt ve bình rượu nhỏ, trong lòng ấm áp, đáy mắt bình tĩnh không gợn sóng nổi lên một tia nhu hòa.

Đây là rượu thuốc tiểu cô nương tặng cho hắn.

.....

Chỉ trong hai ngày, lời đồn đãi ngày càng nhiều.

Lời đồn cuối cùng thoát khỏi sự khống chế của Khương Ninh Bảo, đi theo hướng mà không thể nào hiểu được, biến thành Khương Ninh Bảo là người đại phúc, là trời cao phái đến cứu vớt chiến thần Đại Việt của bọn họ, Trường Ninh Bá dẫm trên thanh danh của cháu gái mà leo lên chức vị quan Công Bộ Viên Ngoại Lang hàng ngũ phẩm, đột nhiên hôn mê bất tỉnh khẳng định là trời phạt.

Khương Ninh Bảo trợn mắt há hốc mồm.

Trong cung, Càn Nguyên để sau khi hay được, lập tức hạ chỉ tước bỏ chức vị ngũ phẩm của Trường Ninh Bá, quay về chức vị cũ.

Khương lão phu nhân hay tin, tức giận đến thở không được, liên ngất xỉu, Trường Ninh Bá phủ lại một trận gà bay chó sủa, đại đường tẩu đang mang thai không thể không ra mặt chủ trì cục diện.

“Tiểu thư, ngài thật liệu việc như thần, Bá gia quả nhiên bị tước chức quyền.” Xuân Hi dương dương tự đắc nói, Bá gia thăng quan ngũ phẩm đã là bất chính, bây giờ trở quay về chức cũ, Xuân Hi chỉ cảm thấy thật sáng khoái.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ khung hoa chiếu vào trong, Khương Ninh Bảo khoe miệng hơi nhếch lên, giọng nói mềm mại uyển chuyển: “Bất quá chỉ là quay về chức vị cũ, đại bá cũng không tổn thất gì.”

Xuân Hi không nói được gì, tiểu thư nói thật nhẹ nhàng, bá gia dường như không có tổn thất gì, thật sự thanh danh sớm đã không còn, còn bị người ta chê cười.

Tiểu thư không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền khiến người ta đỡ không được.

“Tiểu thư, lời đồn này truyền đi hoàn toàn thay đổi, khẳng định phía sau có người thúc đẩy, nên làm sao?” Xuân Hi vui mừng xong rồi, vẻ mặt lo lắng hỏi, tiểu thư không thể hiểu được chuyện là người có phúc khí tuy nói đó là chuyện tốt, nhưng cũng dễ dàng trở thành chuyện xấu.

Khương Ninh Bảo nhăn chặt mày, xem ra có người muốn quấy cho nước đục, bất quá trong lòng nàng đã có người để nghi ngờ, chỉ là không biết mục đích của nàng ta, chỉ có thể để trong lòng.

“Trước cứ bỏ chuyện này đi, ta đi Thọ Kim Đường thăm tổ mẫu.”

Xuân Hi chỉ có thể để lo lắng trong lòng, cùng Xuân Nhạc đi theo tiểu thư đến Thọ Kim Đường.

Khương Ninh Bảo vừa đến Thọ Kim Đường, nhận thấy dưới sự chủ trì của đại đường tẩu, hạ nhân cũng không hề hoảng loạn, trong lòng hơi kinh hãi, đại đường tẩu này sau khi gả về, vẫn luôn là người vô hình, không dính dáng đến quyền hành, chỉ trải qua những ngày của chính mình, không nghĩ đến, thủ đoạn lại lợi hại như vậy.

Quả nhiên, không thể coi khinh được xuất thân gia của nữ tử.

Trong Thọ Kim Đường, ngũ muội Khương Minh Dao, đường ca Khương Việt cùng Khương Trác, còn có thiếp thất cùng thứ tử, nhi đều đến.

Hai vị đường ca vừa thấy Khương Ninh Bảo mặc váy hoa đầy tươi sáng đến, sắc mặt có chút trầm xuống, ánh mắt tựa dao nhỏ hướng về phía nàng, Khương Minh Dao thần sắc phức tạp đánh giá tứ tỷ của mình một chút, rồi dời tầm mắt.

Trương Ninh Bá đột nhiên hôn mê bất tỉnh bị truyền đài là đức không xứng với vị, lại bị thánh thượng hạ chức quay về chức vị cũ, cả kinh thành nháo loạn, mặt mũi phủ Trương Ninh Bá đều bị chê cười như vậy, huynh đệ này liền giận chó đánh mèo lên người Khương Ninh Bảo.

Chỉ có đại đường tẩu vuốt ve bụng mình, trên gương mặt thanh tú luôn lạnh nhạt bình tĩnh, nàng khẽ gật đầu với Khương Ninh Bảo, giọng nói ôn hoà.

“Tứ muội lại gặp tổ mẫu đi, tổ mẫu vừa mới tỉnh lại, chỉ là đại phu nói, cảm xúc của tổ mẫu chưa ổn, cần nghỉ ngơi chút thời gian, tứ muội chỉ cần không quấy rầy tổ mẫu là được”

Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng thở ra, trên khuôn mặt xinh đẹp liền lộ ra vẻ lo lắng cùng quan tâm: “Tổ mẫu tỉnh lại là tốt rồi, muội vừa mới hay tin, đều là sợ hãi, đại đường tẩu, tổ mẫu sao lại đột ngột ngất xỉu?”

Đại đường tẩu chăm chú nhìn tứ muội nhỏ bé yếu ớt này, còn chưa nói ra lời, Khương Việt bên cạnh liền trừng mắt đầy thù hận nhìn Khương Ninh Bảo, trong lời nói đầy sự châm chọc.

“Tổ mẫu ngất xỉu, còn không phải là do tứ muội.”

Khương Ninh Bảo lộ ra kinh ngạc cùng uy khuất đứng lúc nói: “Nhị đường ca, ca nói lời này là có ý gì?”

“Đù rồi, nhị đệ thôi đi, việc này cũng không liên qua đến tứ muội.” Đại đường ca Khương Trác lạnh lùng trừng mắt nhìn nhị đệ không có đầu óc của mình, không phải huynh đệ họ sợ giận chó đánh mèo với tứ muội, nhưng nguyên nhân chính, huynh đệ họ trong lòng đều biết rõ.

Khương Việt hung hăng mà nhìn Khương Ninh Bảo, hậm hực im miệng.

Các thứ tử, thứ nữ đại phòng khác, im lặng không rên một tiếng.

Khương Minh Dao trầm mặc.

Lúc này, tỷ nữ thân cận của lão phu nhân từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Khương Ninh Bảo xinh xắn đứng ở đại đường, ánh mắt loé sáng một chút, liền truyền lời lão phu nhân để mọi người trở về.

Mọi người chỉ đành phải rời đi, Thọ Kim Đường lại khôi phục an tĩnh.

Khương Ninh Bảo trở về viện của mình, yên lặng thở dài, Trương Ninh Bá hôn mê bất tỉnh, Trương thị còn ở chùa Thanh Thủy giải trừ sát khí, tổ mẫu cũng muốn tịnh dưỡng, đại ca hẳn là nên trở về một chuyến, hiện tại có lẽ đang trên đường về.

Hy vọng đại ca bình an trở về.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Xuân Nhạc đưa cho nàng một ly trà nóng, quan tâm hỏi.

“Ta rất tốt, chỉ là đang nhớ đại ca.” Khương Ninh Bảo lắc lắc đầu, uống chén trà nhỏ, đứng dậy đi đến tây sương, nơi ủ chế rượu thuốc cho Căn Nguyên để.

Đêm hôm qua, Quốc Công gia âm thầm phái Tạ Thất đưa luận mạch của Càn Nguyên để cho nàng, đồng thời còn tặng nàng một đồng lớn được liệu.

Khương Ninh Bảo nghĩ đến luận mạch của Càn Nguyên để, nhin không được mà hít một ngụm khí lạnh, ý chí sinh tồn của Càn Nguyên để lớn đến nỗi làm nàng khiếp sợ.

Từ luận mạch xem ra, bệnh trạng của Càn Nguyên để so với tướng tượng của nàng còn nghiêm trọng hơn, nếu không cẩn thận một cái, lúc nào cũng có thể bỏ mạng, khó trách đại thần trong triều âm thầm trời dậy, ai không nghĩ muốn lập công đầu, chỉ cần đánh thắng một ván, liền một bước lên trời.

“Nữ nhân hậu cung thật đáng sợ.”

Khương Ninh Bảo vừa ủ chế rượu thuốc, vừa thì thầm một câu, khi tiên hoàng hậu mang thai, ngăn phòng vạn phòng, vậy mà vẫn trúng chiêu, từ nhỏ Càn Nguyên để đã ở giữa co giữa bờ sinh tử.

Vừa lúc, hàm rượu có cát giữ vại vò rượu thuốc có thể dùng được, kèm theo rượu dưỡng thân thể, Khanh Ninh Bảo bây giờ chính là đang ủ loại rượu này.

Hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, Khương Ninh Bảo phái người đưa rượu đến phủ Định Quốc Công đưa cho Định Quốc Công.

Lúc chạng vạng, thời tiết thay đổi, đột nhiên mưa to tầm tã.

Tạ Hành hiềm khi tự mình đến cửa, phủ Trường Ninh Ba một phen oanh động.

Khương lão phu nhân thăm than, may là còn có tứ nha đầu.

Chỉ cần tứ nha đầu còn hướng về bá phủ, những lời đồn đãi vớ vẩn này thì có tính là gì.

Chỉ có một chuyện làm lão phu nhân thất vọng đó chính là đại nha đầu gả đến Hầu phủ, lấy có mang thai không về, chỉ phái một nha đầu về an ủi bà.

Khương Ninh bảo nhìn thân ảnh cao lớn dưới mái hiên, làm trò trước mặt hạ nhân, vui mừng đi qua ôm lấy cánh tay hắn, cười khanh khách hỏi.

“Quốc công gia, chàng sao lại đến đây lúc này?”

Tạ Hành nhìn nụ cười sáng trong của tiểu cô nương, ánh mắt có chút dịu lại, lời ít ý nhiều nói: “Vào trong lại nói.”

Khương Ninh Bảo vội vàng đem người đưa vào đại sảnh, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc rất biết điều mà lui hết ra ngoài, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Quốc Công gia, bây giờ không có ai.” Khương Ninh bảo rót cho Định Quốc Công một chung trà, hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của hắn, gương mặt xinh đẹp lại có vẻ tò mò.

“Hoàng thượng uống rượu thuốc nàng đưa, phun ra máu đen, thái y nói, thân thể hoàng thượng có chuyển biến tốt, trước mắt yêu cầu bí mật, không nên công khai, chuyện ban thưởng khen ngợi nàng để sau hắn nói.” Định Quốc Công trầm giọng nói, trọng lời nói lại mang theo ý lời xin lỗi.

Hai mắt Khương Ninh Bảo sáng ngời, xua tay không để ý.

“Sau thì sau, thật ra có khen thưởng hay không đâu quan trọng, cho nên Quốc Công gia là có ý đến nói với ta việc này à?”

Định Quốc Công dừng lại một chút: “Còn có chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Cùng nhau ăn cơm chiều.” Tạ Hành nghiêm trang nói.

Khương Ninh Bảo nhìn bộ dạng nghiêm trang của hắn, còn nghĩ là có chuyện lớn gì, thì ra là nghĩ muốn ăn cơm cùng nàng, Khương Ninh Bảo, tươi cười đầy mặt, vội vàng gật đầu: “Được ạ.”

nói xong, nàng nhớ đến một chuyện, cả người đều đến bên cạnh Tạ Hành, cong cong đôi mắt hỏi: “Quốc công gia, chàng đã ném hết thoại bản chưa?”

Mùi hương thoang thoảng trên người tiểu cô nương bay vào chóp mũi, Tạ Hành cả người cứng đờ, giọng nói khàn khàn trả lời nàng.

“đã ném.”

Khương Ninh Bảo nhìn cả người Định Quốc Công căng thẳng, không dám lộn xộn, cười thành tiếng, nhin không được đưa tay chọc chọc lồng ngực rắn chắc của hắn.

một luồng cảm giác tê dại lan toàn thân, nhịp tim của Định Quốc Công lại nhớ một nhịp, đột nhiên đứng dậy, Khương Ninh Bảo không kịp trở tay, cả người ngã nhào vào lòng hắn.

Tiếng cười của nàng đột nhiên ngưng bật, tiếng tim đập như tiếng trống, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên đỏ ửng, giống như tôm luộc, cả cổ cũng đỏ.

Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, Tạ Hành hoàn toàn biến thành tượng điêu khắc.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đây là tiểu cô nương của hấn

Đại sảnh rộng lớn lại yên ắng hư vậy, chỉ có tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ hòa cùng tiếng hít thở, ẩn trong đó là hơi thở đầy ái muội.

Trong khoang mũi toàn là hơi thở nam nhân, Khương Ninh Bảo mắt đã đỏ đến rìa cả máu, nàng như đã điều nằm trốn trong lòng ngực Tạ Hành, có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập của hấn.

không nghĩ đến lần đầu tiên nhào vào ngực.... sẽ xảy ra dưới tình huống như thế này, làm nàng không kịp trở tay.

Trái tim Khương Ninh Bảo nhảy loạn.

Tạ Hành bị hành động của Khương Ninh Bảo làm cho tâm thần rung động, rốt cuộc nhìn không được vờn bàn tay ra chủ động ôm lấy vòng eo nhỏ bé của tiểu cô nương, đem tiểu cô nương ôm chặt vào ngực, nếu nhìn kỹ còn có thể nhận ra, bàn tay to của hấn có chút run run.

Đây là tiểu cô nương của hấn.

Là tiểu cô nương ưa thích trêu chọc hấn.

Ôm lấy thân thể mềm mại xinh xinh của tiểu cô nương, trong lòng Tạ Hành thở dài đầy thỏa mãn.

đã hai ngày, tiểu cô nương không đến phủ Định Quốc Công, buổi tối khi đi ngủ, tiểu cô nương sẽ xuất hiện trong giấc mơ của hấn, nhưng sáng thức giấc, bên cạnh hấn lại trống trải, chỉ có một mình.

Lần đầu tiên hấn cảm nhận được mùi vị của cô đơn, lần đầu tiên hấn xúc động muốn hôn kỳ đến nhanh.

Hôm nay xử lý công sự xong, đã là chạng vạng, bên ngoài còn có mưa rất to, nhưng Định Quốc Công vẫn là nhìn không được, lấy cớ chuyện rượu thuốc, chủ động tới cửa gặp nàng.

Thân thể nam nhân, mỗi chỗ đều ấm áp, cả hơi thở cũng đều là hơi thở của nam nhân, Quốc Công gia lần đầu tiên chủ động ôm nàng, chủ động ôm nàng...

Khương Ninh Bảo trong lòng như có nai con chạy loạn, dường như muốn nhảy bật ra ngoài, nàng chậm rãi đưa tay, chậm rãi chủ động mà nắm lấy bàn tay to rộng ấm áp của nam nhân.

Trong chớp mắt khi mười ngón tay đan xen vào nhau kia, Khương Ninh Bảo nhìn không được mà nghĩ đến muốn nắm tay người này, cùng hấn đến bạc đầu, thân hình có chút run rẩy.

Hai người liền ôm nhau như vậy không nhúc nhích, lắng nghe tiếng tim đập của nhau.

Ngoài cửa sổ, một cơn gió lạnh mang hơi nước thổi vào, liền đem không khí ái muội giữa hai người bùng tỉnh, nhưng Khương Ninh Bảo vẫn bị Tạ Hành ôm chặt như cũ, không thể động đậy.

Nhịp tim của Khương Ninh Bảo đã trở lại bình thường, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của mình, hai tròng mắt long lanh nhìn gương mặt anh tuấn của Tạ Hành, mắt phát hiện hai lỗ tai hấn cũng đỏ bừng, mạnh mẽ giả vờ bình tĩnh mà trêu đùa một câu: “Quốc Công gia, chàng ôm chặt quá, còn có, lỗ tai chàng đỏ rồi kia.”

“Ừ.”

Tạ Hành cúi đầu nhìn tiểu cô nương chăm chú, đáy mắt hiện lên ý cười, bàn tay to lại không buông ra, thân thể tiểu cô nương nho nhỏ mềm mại, hấn luyện tiếc không muốn buông ra.

Khương Ninh Bảo mở to đôi mắt, bên trong tràn đầy tố cáo “Quốc Công gia, chàng học hư rồi, có phải chàng xem thoại bản không đứng đắn hay không?” Quốc Công gia trước đây đều là bị nàng trêu chọc, bây giờ hình như là ngược lại.

Khương Ninh Bảo ngốc.

“Học nàng đó.” Tiểu cô nương trong mộng vẫn luôn trêu chọc hắn, Định Quốc Công quyết định ở hiện thực trêu chọc ngược lại, cảm giác chủ động vô cùng tuyệt vời.

Trách không được, tiểu cô nương luôn thích trêu chọc hắn.

Trong lòng Định Quốc Công âm thầm suy nghĩ.

Tạ Hành thành linh bắn một mũi tên, cả người Khương Ninh Bảo đều chấn kinh, sau khi khiếp sợ, nàng đắc ý, đáy mắt liền hiện tia giao hoạt, lấy hết can đảm, nhón chân lên bắt ngờ mỗ một ngum lên mặt anh tuấn của hắn.

“Có dám học theo không?”

Hai mắt tiểu cô nương sáng vô cùng, sáng như sao trời, trong mắt đầy giao hoạt cùng khiêu khích, trong đôi mắt mềm mại ướt át, làm Tạ Hành trong lòng mềm nhũn, cúi đầu, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên tóc nàng.

“không dám”

Tạ Hành nặng nề đáp.

Nàng bị hôn...Hôn lên tóc.

Tuy không phải là mặt, nhưng cũng là một cái hôn.

Trái tim Khương Ninh Bảo lại không biết ngoan ngoãn nhảy loạn lần nữa, vất vả lắm đồ lụng trên mặt mới tan giờ đây lại ập đến, giống như ráng đỏ hoàng hôn cuối chân trời.

Ngay lúc này, đại sảnh bất ngờ có một nam tử anh tuấn cao gầy nhảy vào, kèm theo một giọng nói trong trẻo ôn nhuận.

“Ninh Bảo, ca đã về rồi.”

Chờ khi nam tử tuấn tú kia đi vào, lại nhìn thấy một cảnh nam nữ ôm nhau, khuôn mặt của người nữ rõ ràng là Ninh Bảo muội muội của hắn, Khương Căn cả người liền hóa đá.

“Ninh Bảo, muội....Muội....hắn là ai?”

Khương Ninh Bảo nào đoán được, đại ca sẽ về ngay lúc này, còn đi thẳng vào đại sảnh, ngoài cửa không phải là có người canh hay sao, sao lại không có ai chạy vào nói một tiếng.

Nghĩ đến mình đang cùng Tạ Hành ôm ấp, Khương Ninh Bảo cả người đều cứng đờ, đỏ bừng khuôn mặt, lúc này đây không phải là xấu hổ mà là rất xấu hổ.

“Ca, ca về rồi.” Khương Ninh Bảo lúc này thật dễ dàng mà thoát khỏi sự ôm ấp của Tạ Hành, giả vờ bình tĩnh mà cười ngọt ngào với ca ca.

Nụ cười đầy vui mừng

Khương Căn mặc một trường bào màu lam nhạt, trên người mang theo hơi nước, nhìn kỹ nam nhân vừa rồi ôm ấp muội muội mình, thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn cương ngạnh, ánh mắt lạnh lẽo mà sắc bén, lại có sát khí tràn ngập, khí thế sắc nhọn trên người tựa như dao sắp rút ra khỏi vỏ, làm người nhìn đã thấy sợ.

Đây không phải là nam nhân đơn giản.

Tim Khương Căn đập nhanh hơn, nhện không được nghĩ đến Định Quốc Công mà muội muội đã nói trong thư, tầm mắt hắn nhìn chuỗi ngọc trên tay nam nhân kia, người nam nhân khí thế bức người này chính là vị hôn phu mà muội muội đã nói, người có chiến công hiển hách, Định Quốc Công danh chấn thiên hạ.

“Các hạ là Định Quốc Công.”

Tạ Hành khẽ gật đầu, tận sức thu lại khí thế cùng sát khí trên người, đây là ca ca ruột thịt của tiểu cô nương, sau này là đại cữu ca của hắn.

“Ca, Quốc Công gia là hôn phu của muội, bọn muội là do thánh thượng tứ hôn.” Khương Ninh Bảo nắm lấy cánh tay của Tạ Hành, cười nói, trên khuôn mặt xinh đẹp đều là sự vui sướng.

Thánh thượng tứ hôn, ngày một tháng năm liền thành thân, bọn họ vừa rồi ôm nhau cũng không khác người lắm.

Khương Căn rất hiểu muội muội, nhìn ánh mắt nàng liền hiểu, nàng rất đắc chí.

Muội đại không khỏi ca.

Khí thể cùng sát khí trên người Định Quốc Công, mang theo một áp lực rất lớn, Ninh Bảo vậy mà dễ dàng tiếp cận, sắc mặt còn hồng hào như thường, xem ra muội muội là không có lừa hấn.

Nàng thật sự không bị ảnh hưởng sát khí của Định Quốc Công.

Khương Cần đối với chuyện này vô cùng tự hào, muội muội mình đặc biệt, không giống người thường.

Nhưng nghĩ đến hình ảnh hai người mới ôm nhau khi này, trong lòng Khương Cần liền không được thoải mái, đặc biệt là bây giờ muội muội còn chủ động nắm tay Định Quốc Công, muội muội thật sự đã bị Định Quốc Công ôm đi mất rồi.

Trong lòng Khương Cần chua lè.

Nghĩ đến sau này muội muội chịu ủy khuất, là ca ca lại không có cách gì chống lưng cho nàng, đòi lại công đạo cho nàng, lại nhịn không được phát rầu.

Trong lòng Khương Cần chua ồm lại còn đau khổ, nhưng không hiện ra trên mặt, bình tĩnh chấp tay hành lễ cùng Định Quốc Công.

“Bái kiến Quốc Công gia.”

Giọng nói lạnh như băng của Định Quốc Công, mang theo ý thân cận: “Về sau là người một nhà, không cần đa lễ.”

“Ninh Bảo còn chưa gả cho ngài, lễ không thể bỏ qua.”

Khuôn mặt anh tuấn của Khương Cần lộ ra tươi cười, hấn nghe được lời nói gần gũi của Định Quốc Công, người muội muội phụ tương lai này, tuy quyền cao chức trọng, nhưng lấy nhân phẩm Định Quốc Công, khẳng định là sẽ không giống như Tạ thế tử, lại hủy hôn làm hỏng thanh danh của muội muội.

hiện giờ Ninh Bảo còn chưa gả đi, nên có lễ tiết, Khương Cần sẽ không bỏ qua.

Duy nhất một chuyện là Khương Cần rồi rắm. Định Quốc Công là dưỡng phụ của vị hôn phu tiền nhiệm của Ninh Bảo, Tạ thế tử nghe nói đã cùng đích trưởng nữ phủ An Viễn Hầu đính hôn.

Định Quốc Công Tạ Hành: “.....”

“Ca, bên ngoài mưa to như vậy, ca sao lại về gấp như thế.” Vui mừng qua đi, Khương Ninh Bảo nhăn mày, vẻ mặt không đồng ý nhìn đại ca mình.

Lỡ như trên đường xảy ra chuyện, nàng phải làm sao?

Nghe muội muội nói lời quan tâm, Khương Cần trong lòng liền ấm áp, nhìn muội muội cười ôn nhu: “Ca trong lòng hiểu rõ, Ninh Bảo không cần quá lo lắng.”

Ninh Bảo trong lòng cũng biết đại ca cũng đã mười tám, làm chuyện gì xưa nay cũng ôn trọng, nhưng nàng không nhịn được lo lắng, cổ đại không như hiện đại, ngày mưa mà đi trên đường, dễ xảy ra chuyện.

“Sau này không được lên đường vào ngày mưa.” Ninh Bảo trừng mắt với ca ca.

Khương Cần thấy muội muội trừng mình, vội vàng gạt đầu: “Ca bảo đảm là không có lần sau.”

Khương Ninh Bảo lúc này mới chịu cười, buông tay Định Quốc Công ra, đi đến bàn trà, tự mình châm đầy ly trà nóng đưa cho hấn: “Ca, uống ly trà cho ấm người.”

“Cảm ơn Ninh Bảo.”

Khương Cần cười nhận ly trà uống một hơi cạn sạch, một ly trà nóng vào bụng, cảm giác hơi lạnh trên người tan đi không ít, vẫn là Ninh Bảo đau lòng ca ca.

Tạ Hành vẫn đứng bên cạnh im lặng nhìn, ánh mắt hấn luôn dính trên người tiểu cô nương, ánh mắt đầy dịu dàng.

Sắc trời dần chuyển tối, mưa bên ngoài vẫn còn tầm tã, Khương Ninh Bảo đốt nến trong đại sảnh, toàn bộ đại sảnh lập tức sáng rực.

Lúc này, bên ngoài có giọng Xuân Hi vang lên.

“Quốc Công gia, tam thiếu gia, tiểu thư, bữa tối đã xong.”

“Mang đồ ăn lên đi.” Khương Ninh Bảo nhẹ giọng dặn dò, nói xong, nàng quay đầu nhìn đại ca, vẫy vẫy tay với hấn, “Ca, ca về thật đúng lúc, chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều đi.”

Khương Cần: “.....”

Trừ Ninh Bảo ra, ai có thể ngồi cùng bàn ăn cơm cùng Định Quốc Công, Khương Cần u oán nhìn muội muội một cái, Khương Ninh Bảo hiển nhiên là

cũng biết chuyện này, nàng ngại ngùng cười cười với đại ca, cho hạ nhân sắp thêm một bàn ăn.

Gã sai vật mang thức ăn nối đuôi nhau đi vào.

Cơm chiều là do phòng bếp nhỏ trong viện làm, đồ ăn phong phú, chay mặn kết hợp hài hòa, đẹp mắt lại ngon miệng, hương thơm bay khắp nơi.

Nịnh bảo cùng Định Quốc Công ngồi với nhau, hai người thân mật dùng bữa, thỉnh thoảng còn nghe thấy Nịnh bảo làm nũng muốn Định Quốc Công gấp đồ ăn, vị đại ca vừa mới về nhà là Khương Cẩn lại lẻ loi ngồi một mình một bàn cơm, còn bị vẻ mặt của muội phu tương lai làm ảo não.

Đồ ngon trước mắt, Khương Cẩn lại như nhai phải sáp.

Nhìn thật đáng thương.

Định Quốc Công trong lòng vô cùng sung sướng, đây là tiểu cô nương cùng hắn ăn chung một bàn, đến nỗi đại cữu ca tương lai cũng sớm bị hắn hoàn toàn xem nhẹ.

Ăn cơm chiều xong, trời đã tối, Nịnh Bảo duyên dáng yêu kiều đứng dưới mái hiên treo dây đèn lồng, lưu luyến tiễn Tạ Hành về, sau đó còn đứng im bất động, làm Khương Cẩn mở miệng chưa kịp nói: “Muội, bên ngoài đen như mực, Định Quốc Công sớm đã không còn thấy bóng dáng, muội còn đứng đây nhìn cái gì, vào phòng thôi.”

Sắc mặt Nịnh Bảo đỏ lên, xấu hổ buồn bực trừng mắt với ca ca mình, xoay người đi về phòng, đại ca Khương Cẩn lại cười thâm trong lòng, thông thả ung dung đi theo vào, ngồi xuống ghế tự châm chén trà nóng, uống một ngụm, ánh nến rọi vào sườn mặt anh tuấn của hắn.

Xuân Hỉ làm cho tam thiếu gia trà trái cây, liền cùng Xuân Nhạc lui ra ngoài.

Khương Nịnh Bảo vẫn ngồi bên cạnh ca ca mình như trước, cùng ca ca nói mấy chuyện xảy ra gần đây, Khương Cẩn nghiêm túc, chăm chú lắng nghe, sau khi nghe xong, gương mặt liền hiện ra nét thâm trầm.

“Nịnh Bảo, muội làm tốt lắm, nhị phòng tuy chỉ còn lại hai huynh muội chúng ta, nhưng cũng không phải là dễ ức hiếp, chờ năm sau ca thi đậu cử nhân, năm sau nữa lại tham gia thi hội, nếu đậu công sĩ, nhị phòng chúng ta sẽ đứng dậy được, sau này không cần nhìn sắc mặt đại phòng nữa.”

“Dạ, muội tin tưởng ca ca.” Nịnh Bảo gật đầu cười.

Trong sách có nói, Khương Cẩn ở kiếp trước của Dương Thụ Thanh, được hoàng thượng khâm điểm làm thám hoa, đáng tiếc sau khi Dương Thụ Thanh trọng sinh, đại ca nàng bị người hãm hại trở thành tàn phế, không cách nào tham gia khoa cử được.

Ấn tượng sâu nhất chính là sau khi đại ca tàn phế, Dương Thụ Thanh có nói một câu: “Đáng tiếc, Khương Cẩn, nếu không có vị muội muội Khương Nịnh Bảo ác độc kia, hắn cũng nên giống như đời trước trở thành thám hoa lang được người người khen ngợi.”

Lúc mà ngàng nghe câu đấy, trong lòng cười lạnh, nếu không có Dương Thụ Thanh trọng sinh, vận mệnh ‘Khương Nịnh Bảo’ cùng Khương Cẩn sao lại thay đổi lớn như vậy.

thật là mèo khóc chuột giả từ bi.

Khương Cẩn thấy muội muội tin tưởng mình như thế, trong lòng vui vẻ không thôi, càng thêm quyết tâm, năm nay thi hương nhất định phải đậu cử nhân, nhưng nghĩ đến chuyện rối tung trong phủ, nhị phòng không được dựa dờ nàng: “Nịnh Bảo, đại bá hôn mê bị giáng chức, còn có chuyện ma quỷ, đại bá nương sau khi trở về khẳng định là không buông tha muội, muội nên cẩn thận một chút, đừng mắc mưu.”

thật ra Khương Nịnh Bảo thông minh hơn so với tưởng tượng của Khương Cẩn, nhưng trong lòng ca ca, Nịnh Bảo vẫn là muội muội bé nhỏ cần sự che chở.

“Ca, chỉ cần đại bá nương về sau khi muội xuất giá, liền không làm gì được muội đâu.” Khóe mắt Khương Nịnh Bảo lóe sáng, nhất cử nhất động của Trương thị ở chùa Thanh Thủy đều nằm trong khống chế của nàng.

hiện tại còn có một đại bá hôn mê chưa tỉnh.

“Vẫn phải chú ý cho tốt.”

Khương Cẩn hơi mỉm cười, nhìn ánh mắt vui mừng của Nịnh Bảo, xem ra trải qua một số chuyện, muội muội cuối cùng cũng đã trưởng thành, chỉ cần Trương thị không có trong phủ, đúng thật không có gì để sợ, muội muội có Định Quốc Công che chở, trong viện lại còn có nhiều người trung thành, muốn lợi dụng sơ hở lập mưu hại Nịnh Bảo cũng là rất khó.

Tổ mẫu là người trọng lợi ích, chỉ cần Nịnh Bảo một ngày còn là vị hôn thê của Định Quốc Công, tổ mẫu mừng còn không kịp, cũng sẽ che chở cho muội muội, huynh muội họ muốn phòng thì chỉ có người ở đại phòng.

“Ca, muội thiếu chút nữa thì quên, viện của ca, đại bá nương đã đưa vào mấy tỷ nữ thông phòng, cẩn thận đừng để người tính kế.” Khương Nịnh Bảo đột nhiên nhớ đến chuyện này, không kiềm được ảo não, sớm biết ca ca về nhanh như vậy, nàng liền tìm lý do đem mấy tỷ nữ trong viện ca ca đưa đi hết.

Khương Cận nhin không được bật cười, gõ nhẹ lên đầu muội muội “Nịnh Bảo, muội quá coi thường ca rồi, ca ca của muội là người dễ dàng bị tính kế sao?”

“Muội đây là lo lắng.” Nịnh Bảo nghẹn lời to mắt nhìn ca ca mình.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, ca đến Thọ An Đường vấn an tổ mẫu.” Khương Cận uống ngụm trà, đứng lên liền rời đi, Khương Nịnh Bảo vội vàng đưa mấy gã tùy tùng cho đại ca.

Chờ đại ca đi rồi, nàng liền vào lại phòng, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc vội vàng gọi người đưa nước ấm đến, tắm gội xong rồi, Nịnh Bảo nằm trên giường nền, rất lâu mà chưa ngủ được, chỉ cần nhắm mắt là trong đầu nàng hiện ra một màn Định Quốc Công chủ động ôm mình vào ngực, khoang mũi dường như còn quanh quẩn hơi thở của hắn.

Đêm nay, Định Quốc Công Tạ Hành có một đêm ngủ ngon, Khương Nịnh Bảo lại mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đây là lúc vạch trần một thân phận khác của Dương Thư Thanh

Sáng sớm hôm sau, trời đã sáng trong, chim sẻ đậu ngoài cửa sổ hót líu lo, cảnh xuân tươi đẹp xuyên qua cửa sổ đi vào nhà, mang theo ấm áp.

Khương Nịnh Bảo vừa tỉnh còn có chút mơ màng, nhưng mà nghe đến động tĩnh bên ngoài, lập tức liền tỉnh táo, tùy tiện vén cao mái tóc, khoác áo ngoài xuống giường, tối qua không ngủ được, tối hơn nửa đêm khó khăn lắm mới đi vào giấc ngủ.

“Mưa cuối cùng cũng tạnh.” Nịnh Bảo nhìn cảnh xuân bên ngoài, tâm tình rất tốt, hôm nay thời tiết thật đẹp, có thể nói đại ca đi dạo phố cùng mình.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc nghe được động tĩnh bên trong, Xuân Hi liền bụng chậu rửa mặt đi vào.

“Tiểu thư, người thức rồi, tam thiếu gia đang đợi người ăn sáng đó.” Xuân Hi đặt chậu đồng lên giá thấp, vội vàng đi sắp xếp lại giường đệm.

“Xuân Hi, ca ca của ta đến đây khi nào?” Nịnh Bảo vừa rửa mặt vừa hỏi.

“Sáng sớm tam thiếu gia đã đến đây rồi.”

“Sớm vậy á?”

trên mặt Nịnh Bảo đầy kinh ngạc, hôm qua đại ca đi suốt ngày đường để về phủ, sáng nay lại thức sớm như vậy, thân thể sao chịu được, xem ra đi hầm rượu lấy chút rượu bổ cho ca ca mới được.

“Tiểu thư, tam thiếu gia nhớ thương hầm rượu của cô nương đó, sáng sớm hôm nay liền đi đến hầm rượu lấy hai vò nhỏ ra, đang uống rượu trong đình bên ngoài kia”

Khương Nịnh Bảo: “.....”

Rửa mặt xong, Nịnh Bảo thay một thân váy vàng cam, búi tóc đơn giản, trên đầu cắm một cây trâm khảm hồng ngọc, điểm xuyết vài đoá hoa, bên hông lại thêm hai khối ngọc bội, đi lại vài bước, liền phát ra tiếng leng keng trong trẻo dễ nghe.

Nhìn nữ tử nhỏ nhắn đáng yêu trong gương đồng, Khương Nịnh Bảo ngẫm nghĩ, lại lấy hai vòng tay hồng bảo thạch trong rương trang sức ra, đeo vào cổ tay trắng nõn của mình, rồi mới đi ra ngoài phòng.

“Xuân Hi đi thôi, đừng để ca ca ta đợi lâu.”

Xuân Hi thấy tiểu thư nhà mình ra cửa đều đơn giản, cũng đã kinh diễm không thôi, quả nhiên người đẹp thật là tốt, mặc cái gì cũng làm người đẹp mắt vui lòng.

Tây viện Trường Ninh Bá phủ khá lớn, trong viện còn có đình bát giác để hứng gió, mỗi khi rảnh rỗi, Nịnh Bảo thích đến đây hứng gió ngắm cảnh, chỉ là hạ nhân trong viện chỉ có mỗi mình Xuân Hi, nàng đã lâu rồi chưa đến đây.

Trong đình, một nam tử mặc y phục màu lam, khuôn mặt ngời ngời, phía sau có hai tên sai vặt, nam tử còn đang thưởng thức rượu, ánh sáng mặt trời cuối xuân chiếu trên người hắn, dường như mạ lên một tầng ánh sáng vàng nhạt.

Nhìn một nữ tử xinh xắn từ xa chậm rãi đi đến, nam tử trong đình liền nở nụ cười dịu dàng.

Tối hôm qua Khương Cần cũng đã hỏi mấy gã sai vặt một ít chuyện về Ninh Bảo, mới biết được, mấy ngày hắn không có ở phủ, muội muội hắn liền gây ra nhiều chuyện như vậy.

Đa số cũng là chuyện mà Ninh Bảo chưa nói đến.

Ninh Bảo bất chấp mà hành động làm cho Khương Cần cảm thấy thật đau đầu, tràn đầy đau lòng. Tựa thể từ từ hôn, đại bá cùng đại bá nương lật mặt, đại bá nương còn thêm thường của hồi môn của muội muội, tổ mẫu thì thờ ơ lạnh nhạt, ca ca là hắn đây thì ở tận thư viện Thanh Sơn xa xôi, không giúp được, tất cả mọi chuyện, Ninh Bảo đều tự dựa vào bản thân mình.

Trách không được Ninh Bảo lại thay đổi nhiều đến vậy.

Khi còn nhỏ, muội muội rất là hung dữ, nhưng dưới sự dạy dỗ của mẫu thân, liền biến thành tiểu thư khuê cát dịu dàng uyển chuyển, cắt bỏ răng nanh, bây giờ lại giải phóng nó.

thật không biết là tốt hay xấu nữa.

Đều may mắn nhất là, Ninh Bảo có vị hôn phu là Định Quốc Công, nếu là những người khác, Khương Cần không khỏi lo lắng cho muội muội, sau này sẽ bị nhà chồng ghét bỏ.

Tiếng ngọc bội leng keng, Khương Ninh Bảo mang theo hai tỷ nữ đi lên bậc thang, bước vào đình, ngồi bên cạnh Khương Cần, liếc mắt nhìn bình rượu trên bàn, mi mắt cong cong, nhấp môi cười nói.

“Ca, muội cố ý cùng ăn sáng với ca, ca có cảm động hay không?”

“Cảm động, sao ca lại không cảm động chứ?” Khương Cần thu hồi suy nghĩ, cung chiêu đưa tay quét cái mũi nhỏ của nàng, lệnh cho gã sai vặt đến phòng bếp nhỏ đem đồ ăn sáng lên.

“Ca, hôm nay thời tiết không tệ, ca đi cùng muội dạo phố đi, chúng ta đã lâu rồi không đi ra ngoài chơi.” Đáy mắt Khương Ninh Bảo hiện lên hoài niệm.

“Được, lần này ca ở nhà tận bảy ngày.” Khương Cần đồng ý, nhớ đến khi còn nhỏ, hai huynh muội hănthường xuyên trộm lên phụ mẫu đi ra ngoài chơi, khoé miệng nổi lên một nụ cười dịu dàng.

Từ sau khi phụ mẫu gặp chuyện, vẫn luôn trong phủ giữ đạo hiếu, còn chưa đi ra ngoài.

Lần này vẫn nên ở cùng Ninh Bảo nhiều hơn một chút.

đi chùa Thanh Thủy vẫn an đại bá cùng đại nương cũng không tốn mất bao nhiêu thời gian.

Khương Ninh Bảo, mặt đầy vui vẻ, đại ca có bảy ngày nhàn rồi, có thể cùng đại ca đi ra ngoài chơi rồi, một tháng sau, nàng phải xuất giá, sau này chỉ sợ là không có thời gian gặp được đại ca.

“Ca, muội gần đây có ủ rất nhiều rượu, khi nào về thư viện ca nhớ lấy theo, đọc sách mệt mỏi, liền uống chút rượu bổ thân thể, ca biết đó, rượu muội ủ rất tốt cho thân thể.”

Khương Ninh Bảo quan tâm nói.

Khương Cần gật đầu đồng ý, trong lòng ấm áp, nghĩ đến mình sáng nay đi hầm rượu, nhìn thấy vò rượu chất đầy, hắn nhịn không được trêu ghẹo nàng: “Ninh Bảo, sáng nay nhìn thấy hầm rượu chất đầy, muội khi nào lại chăm chỉ như vậy hả?”

Muội muội tuy có tay nghề ủ rượu nhưng nàng chỉ ủ rất ít.

Hầm rượu lớn như vậy, mỗi lần đều trống rỗng chỉ có mười mấy vò.

“Muội từ nhỏ đã là cô nương chăm chỉ rồi, hầm rượu chỉ là quá nhỏ thôi.” Ninh Bảo vô cùng tự nhiên nói, vẻ mặt rất là hợp tình hợp lý.

“Đúng vậy, tiểu cô nương chăm chỉ.” Khương Cần buồn cười lại nheo mũi nhỏ của nàng một cái.

Muội muội so với trước kia hoạt bát hơn nhiều, ừ, da mặt cũng dày hơn một chút, khi phụ mẫu còn, hầm rượu rất nhanh đã hết, mỗi lần chỉ còn một vò, muội muội mới bỏ ra một ngày ủ thêm vài bình rượu.

đã lười nhác mà còn không biết xấu hổ tự nhận mình là cô nương chăm chỉ.

Lúc này, hạ nhân dưới phòng bếp đem đồ ăn sáng lên, món ăn vô cùng phong phú, huynh muội hai người sau khi ăn sáng xong, đến Thọ Kim Đường vẫn an Khương lão phu nhân một chút rồi cùng ra khỏi phủ.

Đường phố kinh thành thật náo nhiệt phồn hoa.

Khương Bảo nắm tay đại ca mình đi trên phố, thỉnh thoảng mua chút đồ đáng yêu, thật sự là vui vẻ, phía sau có một nhóm ám vệ ẩn thân nơi góc khuất bảo vệ bọn họ.

Hai người tuấn nam, mỹ nữ đi trên đường chính là phong cảnh đẹp mắt nhất.

Từ sau khi tham dự hoa yến của Thụy vương phi, rất nhiều người nhận ra Ninh Bảo, dung mạo cùng khí chất hơn người của nàng, bây giờ lại thấy nàng trên đường lớn, thân mật nắm tay mỹ nam tử như vậy, mở to mắt mà hoảng sợ.

Khương tứ tiểu thư không phải là hôn thê của Định Quốc Công sao, thế nào lại ở trên đường lớn, cùng nam nhân khác thân mật như vậy, lá gan của Khương tứ tiểu thư này cũng thật là lớn quá đi.

Rất nhanh, tin tức này liền được truyền đi.

Tất cả mọi người đều biết Khương tứ tiểu thư cùng nam nhân xa lạ thân mật dạo phố, tin liền đến tai Trương Ninh Bá phủ, Khương lão phu nhân đang tịnh dưỡng, khoẻ miệng cũng phải giật giật.

Hôn qua đứa cháu trai thứ ba vừa mới ở thư viện về, nghĩ cũng biết hôm nay đi dạo phố cùng tứ nha đầu là ai, Khương lão phu nhân trong lòng rất không vui, gọi Hồng Hạnh đến.

“Hồng Hạnh, nhanh cho người ra ngoài dẹp bỏ tin đồn.”

Miền cho có người nhân cơ hội hắt nước bẩn lên người tứ nha đầu, nghĩ đến hôn sự của nàng cùng Định Quốc Công, trên mặt lão phu nhân hiện lên tia sắc bén.

“Là, lão phu nhân.”

Hồng Hạnh vội vàng cho người truyền tin ra ngoài, nói vị công tử xa lạ kia chính là bào huynh của Khương tứ tiểu thư.

Lúc này Khương Cần cùng Ninh Bảo đi dạo đã hơn nửa canh giờ, liền đến quán trà Tấn Giang nghỉ ngơi một chút, uống trà hoa thư giản, ai ngờ ngoài cửa vô tình thấy được xe ngựa của Phó Uyển Ninh, hai mắt Ninh Bảo loé sáng, liếc liếc mắt nhìn đại ca đang bên cạnh mình, trong lòng mừng thầm, đúng là duyên phận.

“Uyển Ninh, có khoẻ không, không nghỉ lại ở chỗ này có thể gặp được người.” Ninh Bảo tươi cười, chào hỏi với Phó Uyển Ninh, trong giọng nói lộ ra niềm vui mừng ngạc nhiên.

“Là người à, Ninh Bảo, hôm nay người cũng đến sao?”

Phó Uyển Ninh một thân màu tím nhạt, vừa bước xuống xe ngựa liền nghe được giọng nói quen thuộc, quay đầu lại nhìn, thì ra là Ninh Bảo, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không khỏi lộ ra nụ cười dịu dàng.

Chỉ là ánh mắt lại thấy nàng còn đang thân mật ôm lấy một mỹ nam tuấn tú, sừng sốt một chút, Ninh Bảo không phải là đính hôn với Định Quốc Công sao, thế nào lại còn thân mật với nam tử khác?

“Ca, tiểu thư đây là Phó Uyển Ninh, nàng là đích tôn nữ phủ Tả tướng, là tỷ muội tốt khi muội đi hoa yến Thụy vương phi đã kết giao, Uyển Ninh, đây là ca ca Khương Cần, là bào ca của ta.” Ninh Bảo chớp chớp mắt nghịch ngợm nhìn đại ca mình, cười khanh khách giới thiệu hai người với nhau.

Khương Cần không nói gì nhìn muội muội một cái, coi như là không hiểu ám chỉ của nàng, lễ phép cười cười nói với Phó Uyển Ninh: “Phó tiểu thư.” Ánh mắt Phó tiểu thư trong veo, khí chất tự tại, âm thầm gật đầu, đối với tỷ muội kết giao đầu tiên này của muội muội ấn tượng cũng không tệ lắm.

Phó Uyển Ninh không nghĩ đến người nam nhân anh tuấn bên cạnh Ninh Bảo, thế nào lại là ca ca ruột của nàng, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên vết thẹn thùng, nở nụ cười thoải mái gọi một tiếng: “Khương đại ca.”

“Ca, Uyển Ninh, bên ngoài nhiều người, chúng ta vào trong quán trà đi nào.” Ninh Bảo thấy không ít người đang đưa ánh mắt đến đây nhìn bọn họ, nhìn không được nói.

Phó Uyển Ninh mỉm cười gật đầu, cùng huynh muội Khương Ninh Bảo đi vào Tấn Giang, trong trà quán người đến uống trà thưởng rượu, có không ít người là thấy qua diện mạo của Ninh Bảo, bây giờ lại thấy nàng nắm tay lôi kéo một nam tử tuấn tú cùng Phó tiểu thư Tả Tướng gia, ánh mắt mang theo vi diệu.

Nửa canh giờ trước, Tạ thế tử mang theo một vị công tử đến đây.

Chờng quầy trà quán Tấn Giang nhìn thấy chủ tử, vội vàng đi đến đón tiếp, chuẩn bị đưa người lên phòng bao lầu hai, thì lại có hai vị nam tử một cao một thấp từ lầu hai đi ra.

Đáng người cao lớn tuấn mỹ rõ ràng là vị hôn phu tiền nhiệm của Ninh Bảo, Tạ Cảnh Dục, còn nam tử thấp người môi hồng răng trắng bên cạnh, tướng mạo tuấn tú, còn có chút mùi hương son phấn.

Người thấp lùn này tên là Thư Dương, lai lịch có điểm thần bí, nghe nói cùng đại sư ử rựu của tửu phường Thượng Văn có giao tình, là Tạ thế tử rất coi trọng vị bằng hữu này, một năm trước, có một vị công tử gia ăn chơi trác táng đắc tội Thư Dương công tử, bị Tạ thế tử bắt gặp, hung hăng dạy dỗ một phen.

Khương Ninh Bảo đưa mắt nhìn lên, vừa lúc nhìn đến hai người, đôi mắt xinh đẹp nhanh hiện lên ánh sáng, cơ hội luôn chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Sau khi Dương Thư Thanh nữ cải nam trang quen biết với Tạ Cảnh Dực, định ra hôn ước, vẫn thích ăn mặc nam trang đi tuần tra sản nghiệp của mình.

Cái làm Khương Ninh Bảo cảm nín đó là Dương Thư Thanh dường như rất thích trà hoa của trà quán Tần giang, thường xuyên đến đây thưởng trà.

Lần này gặp được hai người ở đây, chắc là cùng đến thưởng trà.

“Khương tử tiểu thư, nếu nhớ không lầm, thân phận ngươi bây giờ là hôn thê của Định Quốc Công, sao lại có thể trước mặt người khác lại tùy tiện lôi kéo tay với nam nhân khác?”

Dương Thư Thanh không nghĩ tới, lại gặp được Khương Ninh Bảo ở chỗ này, đặc biệt Khương Ninh Bảo còn tìm đường chết, cùng nam nhân khác thân mật như vậy, nhịn không được vui mừng, gấp không chờ được cao giọng trách cứ.

Trà quán này rất đông người đến, người ngồi ở đây đều là người có thân phận, Khương Ninh Bảo này sợ là thanh danh không còn, dám hồng hạnh vượt tường, phản bội Định Quốc Công, nước bọt cùng lời mắng chửi của bá tánh đều sẽ rơi lên đầu nàng.

Nghĩ đến không đánh mà thắng, giải quyết được mối uy hiếp, trong lòng Dương Thư Thanh kích động một phen.

Tạ Cảnh Dực bên cạnh, chưa nhìn đến huynh muội Khương tử tiểu thư, liền nghe được lời nói của Thư Thanh, nghĩ muốn can mà không kịp, cái gì mà là nam nhân khác, hẳn đây là ca ca ruột thịt của Khương tử tiểu thư.

Lời này nói ra, cả trà quán đều đột nhiên yên tĩnh.

Phó Uyển Ninh: “.....”

Vị tiểu công tử tuần nhã kia còn chưa biết chuyện gì đã nói lời bấy bọ, thật làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười.

Khương Ninh Bảo ngẫm đánh giá Dương Thư Thanh đang nữ cải nam trang, nghiêng đầu nhìn qua khuôn mặt tuần tú đen thui của đại ca mình, nhịn không được cười khúc khích, giọng nói trong trẻo dễ nghe: “Ca, ca liền trở thành nam tử xa lạ kia.”

nói xong, Khương Ninh Bảo quay đầu nhìn lại phía cầu thang trên lầu, nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Tạ Cảnh Dực, cười khanh khách nói: “Tạ thế tử, ngươi chẳng lẽ không nói với hần ta, thân phận thật sự của vị nam tử mà ta níu kéo này chính là ca ca ruột của ta.”

Trong lòng thầm nghĩ, xem ra, đời trước Dương Thư Thanh là một phụ nhân nội trạch, căn bản là chưa nhìn thấy đại ca, trách không được là không nhận ra, còn nói ra những lời như vậy.

Toàn bộ người trong trà quán Tần Giang đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

thì ra nam tử tuần tú kia lại là ca ca ruột thịt của nàng, đang theo đọc sách tại thư viện Thanh Sơn, Khương Cẩn.

Vị Khương tam thiếu này cùng Khương tử tiểu thư giống nhau, rất ít tham gia yến hội, bây giờ cuối cùng cũng được nhìn thấy người thật.

không ngờ Khương tam thiếu này sinh ra liền tuần tú phong nhã, khí chất bất phàm, nghe nói tuổi còn nhỏ mà đã thi đậu tú tài, đã tròn mười tám nhưng còn chưa đính hôn, hiện giờ có muội phụ là Định Quốc Công, nếu đậu cử nhân, tương lai liền rộng mở.

Khuê nữ vừa đủ tuổi cập kê trong trà quán này, đều thay đổi cách nhìn, trong lòng liền rục rịch.

“Tạ thế tử, hẳn thật sự là đại ca ruột thịt của Khương tử tiểu thư?”

Dương Thư Thanh bình tĩnh trong mộng đẹp, to mắt không dám tin được, đời trước nàng vẫn chưa gặp qua vị thám hoa lang người người khen ngợi, chỉ biết dung mạo hẳn rất là tuần mỹ.

Giờ gặp được chính chủ, lại không nhận ra, còn làm chuyện chê cười, may mắn là nàng bây giờ đang dùng thân phận khác, Khương Ninh Bảo cũng không biết nàng là đích nữ An Viễn Hầu.

Dương Thư Thanh tự an ủi chính mình.

“Đúng vậy.” Tạ Cảnh Dực gật đầu, ánh mắt nhìn Khương Cẩn, giọng điệu lạnh nhạt “đã lâu không gặp, Khương tam thiếu.”

“Tạ thế tử, đã lâu không gặp.”

Giọng nói Khương Cẩn lạnh lùng mà xa cách, hai tròng mắt âm thầm nhìn qua Dương Thư Thanh đang cải nam trang, Dương Thư Thanh rùng mình, ánh mắt Khương Cẩn này thật lạnh.

Nếu không phải đang ở trước mặt nhiều người, Khương Cần không ngại mà cùng Tạ Cảnh Dực nói chuyện với nhau một phen, vì Ninh Bảo mà trút giận.

Người trong trà quán đã nhận ra ánh mắt Khương tam thiếu lạnh lẽo dần.

Ngẫm lại cũng đúng, Tạ thế tử từ hôn Khương tứ tiểu thư, Khương tam thiếu sao có thể cho hấn sắc mặt tốt được.

Quý nữ trong trà quán ở lầu hai biết bên ngoài có chuyện, liền chạy đi xem náo nhiệt, không ít ánh mắt quý nữ đều dừng trên dung mạo tuấn tú của Khương Cần.

Khương Ninh Bảo để ý đến chuyện này, trong lòng rất tự hào, đại ca nàng chính là xuất sắc như vậy, đem ra so sánh cùng nam chủ Tạ Cảnh Dực, trừ gia thế, những mặt khác không hề thua kém nam chủ.

“Uỷển Ninh, đại ca ta không tệ chứ?” Nàng đến gần bên tai Phó Uỷển Ninh, nhỏ giọng nói.

Ánh mắt Phó Uỷển Ninh chớp chớp, khẽ gật đầu, “Khương đại ca thật xuất sắc.” Tâm tư Ninh Bảo, nàng hiểu, nhưng hôn sự của nàng, tổ phụ sớm đã có sắp xếp.

không phải nàng muốn là được.

Ninh Bảo nhìn sắc mặt của Phó Uỷển Ninh, trong lòng thở dài.

Thôi, xem như đại ca cùng Uỷển Ninh không có duyên phận.

Nàng thu lại tâm tư, qua đầu nhìn Dương Thụ Thanh, nheo mắt, Dương Thụ Thanh quả nhiên là có hào quang của nữ chủ, người ở đây vậy mà không ai nhìn ra được nàng ta là nữ cải nang trang.

Đây chính là cơ hội tốt để vạch trần thân phận của Dương Thụ Thanh.

Đột nhiên một chuỗi leng keng vang lên, người ở đây đều nhìn về phía Khương Ninh Bảo, thấy nàng cười cười, thản nhiên bước đến phía thế tử.

Ánh mắt lạnh như băng của Dương Thụ Thanh nhìn chằm chằm huynh muội Khương Ninh Bảo, đặc biệt là Khương Cần xuất sắc như vậy, trong lòng nảy sinh kiêng kỵ, đáy mắt hiện lên ý lạnh.

Người trong trà quán, tất cả đều nín thở chờ đợi.

Khương Cần lạnh lùng trừng mắt nhìn Tạ thế tử một cái, thu hồi ánh mắt, đi nhanh đến bên cạnh Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo đi đến trước mặt Tạ thế tử cùng Dương Thụ Thanh rồi dừng lại, quần nhẹ một sợi tóc, cười tươi sáng nói: “Tạ thế tử, Dương tiểu thư, không nghĩ là đến trà quán sẽ gặp được hai người, càng không nghĩ được Dương tiểu thư lại là Thụ Dương công tử, thật là bất ngờ quá lớn.”

“Khó trách được, lúc trước Tạ thế tử lại dùng hết sức để từ hôn, thì ra là đã cùng Dương tiểu thư sớm quen biết tìm hiểu nhau rồi.”

Lời này vừa nói ra, người ở đây đều kinh hãi, đặc biệt là các quý nữ ở lầu hai.

Thụ Dương công tử là Dương tiểu thư, thật hay giả?

Nếu vị Thụ Dương công tử này là Dương tiểu thư, nàng ta cùng Tạ thế tử hai năm trước đã quen biết nhau, như vậy chuyện cứu người rơi xuống nước ở đảo hoa yến lần trước khẳng định là một màn kịch được dàn dựng tỉ mỉ.

Người ở đây càng nghĩ càng kinh hãi.

Khương Cần hít mắt lại, Ninh Bảo nói nam tử này là đại tiểu thư An Viễn Hầu, người đã cướp Tạ thế tử, ánh mắt hấn nhìn người này không tốt, trong miệng hỏi.

“Ninh Bảo, muội chắc chắn hấn là nữ?”

“Ca, đương nhiên là chắc chắn, ca đợi mà xem liền biết thật giả.”

Khương Ninh bảo nhìn nhìn Dương Thụ Thanh cười cười.

Sắc mặt Dương Thụ Thanh thay đổi nhanh chóng, đáy mắt hiện lên hoảng loạn, nàng ta rõ ràng đã hoá trang, mày thô kệch, còn dán thêm râu quai hàm, hơn hai năm qua, trừ bỏ Tần Vương cùng Cảnh Dực, không ai là biết được Thụ Dương công tử chính là đại tiểu thư An Viễn Hầu, Khương Ninh Bảo này làm sao có thể nhận ra được.

“Khương tứ tiểu thư nói chuyện cẩn thận, ta là thân nam nhi, có chút dướng dấp nữ nhi, nhưng ta chắc chắn là nam nhân hàng thật giá thật, sao lại là Dương tiểu thư trong lời nàng nói được?” Dương Thụ Thanh tức giận nói, trong lời nói còn mang tức giận bị người vũ nhục.

Đáy lòng lại sinh ra dự cảm không lành.

Chẳng lẽ hôm nay nàng phải phơi bày thân phận thật sự ra ánh sáng, nghĩ đến hậu quả, đáy mắt Dương Thư Thanh đỏ ngầu, thân phận của nàng tuyệt đối không được lộ ra ngoài.

“Khương tứ tiểu thư, người có Định Quốc Công chống lưng, có thể tùy ý vũ nhục người khác, ta không thể trêu nổi, cáo từ.”

nói xong Dương Thư Thanh liền muốn rời đi.

Khương Ninh Bảo giờ tay, ngăn người lại, nhìn ánh mắt phẫn nộ lại giả vờ bình tĩnh của Dương Thư Thanh, ánh mắt cố ý nhìn trên lỗ tai cùng ngực nàng ta, tiếp tục cười khanh khách.

“Dương tiểu thư, người đây là chốt dạ muốn chạy trốn?”

“Nam nhân hàng thật giá thật, buồn cười, Dương tiểu thư, trước khi nói dối, vui lòng mang dấu khuyên tai trên lỗ tai che dấu đi hẳn nói, còn có, ngực bó chặt như vậy, không khó chịu sao?”

“Ừ, còn có mùi son phấn trên người nữa, cũng che dấu đi rồi nói.”

“Đương nhiên, nếu Thư Dương công tử cho là mình dấn râu giả, há trang thành người khác, liền không nhận mình là nữ tử, có thể cho người nghiệm thân, là nam hay nữ liền sẽ biết, ta nghĩ ở đây sẽ có người vui lòng giúp nghiệm chứng.”

“Tạ thế tử, Thư Dương công tử rốt cuộc có phải là vị hôn thê của người hay không?”

Tạ Cảnh Dực không nghĩ hôm nay trước mặt dân chúng sẽ đưa ra thân phận khác của Thư Thanh, hấn sâu kín nhìn Thư Thanh, môi mòng khẽ giật, ánh mắt Dương Thư Thanh lộ ra tuyệt vọng, nàng hung ác trừng mắt nhìn Khương Ninh Bảo, xem ra hôm nay trốn không qua một kiếp, trong lòng hối hận đến thối cả ruột.

Sớm biết sau khi đính hôn cùng Cảnh Dực, liền đem thân phận Thư Dương công tử xử lý, không nên để lại.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Hôn sự của ta là do tổ phụ làm chủ

Cửa lớn trà quán đã đóng, không khí trong nháy mắt đọng lại.

Tất cả mọi người đều nín thở, chờ đợi Tạ Cảnh Dực trả lời, nhưng Dương Thư Thanh không hổ là nữ chủ, vừa mới tuyệt vọng đó, giờ khắc này đã tỉnh táo, khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

Nếu phải bại lộ, thì phải bại lộ cho thật đẹp mắt, bị gắn nhãn “Tâm cơ sâu kín, không từ thủ đoạn” thì sao, chỉ cần Cảnh Dực có thể thích nàng, sau này nàng vẫn về vang, ngay cả hoàng tử cũng phải kính nể quốc công phu nhân là nàng ba phần.

Đến lúc đó mọi người chỉ biết nàng cơ trí, thông minh, tâm cơ sâu kín cái gì, không từ thủ đoạn cái gì, quyền thế trước mặt tất cả thầy đều sẽ quên đi.

Đừng thấy Khương Ninh Bảo bây giờ, dựa vào còn không phải là Định Quốc Công sao, chờ qua hai năm nữa, Định Quốc Công không còn, một quả phụ không con cái, vẫn mãi chỉ là Định Quốc Công phu nhân, muốn tái giá chỉ là nằm mơ.

Đến lúc đó tổng cộng nàng ta đến am miếu, cầu phúc cho Định Quốc Công, cả đời là bạn cùng kinh Phật.

Nàng có thể nhìn Khương Ninh Bảo thêm hai năm.

Dương Thư Thanh trong lòng đầy suy tính, đôi mắt lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn tú liền hiện ra nụ cười tươi, mà nụ cười này làm người kinh diễm.

“Khương tứ tiểu thư, người không cần làm khó Cảnh Dực, ta có thể sáng khoái mà ở đây nói cho mọi người đáp án, không sai, ta đúng thật là đại tiểu thư An Viễn Hầu, cũng là Thư Dương công tử thân bí trong mắt mọi người,”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ồ lên, đặc biệt là các quý nữ ở lầu hai, lên tiếng mắng thăm, “Thư Dương công tử vậy mà là Dương Thư Thanh, quả nhiên âm hiểm xảo trá, vậy mà nghĩ ra cách này để tiếp cận Tạ thế tử.”

“Khó trách, Tạ thế tử vì nàng ta mà từ bỏ hôn ước từ thuở nhỏ, lưng công danh bất hiếu bất nghĩa, vong ân phụ nghĩa.”

“Dương Thư Thanh đúng là hồng nhan họa thủy.”

Khương Ninh Bảo nhướng mày, ánh mắt lộ ra vẻ thương thức đúng là nữ chủ, không hổ danh là nữ chủ trọng sinh báo thù, tố chất tâm lý quá mạnh.

Thanh danh này, khi làm người ta để ý, nó chính là trói buộc, khi người không để ý nó không đáng một đồng.

Liên như bản thân Khương Ninh Bảo, đối với thanh danh nàng không coi trọng, bằng không cũng không mở miệng nói phải giả cho dưỡng phụ của hôn phu tiên nhiệm, nhưng nếu có thể có thanh danh tốt, nàng cũng không từ chối.

“Dương tiểu thư quả nhiên, dám làm dám chịu, làm người bội phục.”

“Cùng Khương tứ tiểu thư so sánh, còn kém xa.” Dương Thư Thanh khẽ cười, dường như thất thố khi này chỉ là ảo giác, hiện tại Dương Thanh Thư điểm đạm, tự nhiên, bình tĩnh mà sắc bén.

Khương Ninh Bảo cười khế, vốn là tính không nhanh như vậy sẽ kéo thân phận khác của nàng ta ra ánh sáng, nhưng cơ hội như vậy khó mà có được, bỏ lỡ rồi, không biết phải đợi bao lâu, có lẽ sau này cũng không có cơ hội.

Nữ chính cùng nam chủ, khí vận tăng nhanh, Dương Thư Thanh bây giờ bại lộ cũng chỉ là bại lộ bộ mặt thật mà thôi, thật ra này đối với nàng ta cũng là rất có lợi.

Sau này báo thù càng nhiều cách hơn.

Điểm này, Khương Ninh Bảo hiểu rõ, nhưng nàng không hối hận.

“không hổ là chủ nhân phía sau tửu phường Thượng Vân, Dương tiểu thư thật thâm tàng bất lộ.” Khương Ninh Bảo lại một lần nữa kéo nàng ta ra ánh sáng.

Giá rượu ở tửu phường Thượng Vân là giá trên trời, ai cũng thềm nhỏ dãi.

Vốn là có thể lực như mặt trời ban trưa, có được vị trí kia cũng nhờ chỗ dựa là Tần vương, không ai dám đưa tay, hiện tại lại thêm một Dương Thư Thanh.

Nàng chỉ là đại tiểu thư An Viễn Hầu, vị hôn thê của Tạ thế tử, ai lại nghĩ được nàng ta lại như vậy.

Người đầu tiên có khả năng xuống tay đó là Tần vương phi.

Lão bản phía sau tửu phường Thượng Vân ... Vậy mà lại là An Viễn Hầu đại tiểu thư, không phải nói chỗ dựa sau lưng là Tần Vương sao, chẳng lẽ Dương tiểu thư bắt tay cùng Tần vương. ...

Suy nghĩ này vừa ra, ánh mắt mọi người gần như là đều nhìn về phía Tạ thế tử, không biết Tạ thái tử có biết hôn thê của mình lợi hại như vậy không, vậy mà lại có được một phần của cải phong phú như vậy.

Kỳ thật từ chuyện Thư Dương công tử quen biết với đại sư ửu rượu thần bí của tửu phường Thượng Vân, bọn họ liền đã đoán được, bây giờ nghe Khương tứ tiểu thư nhắc đến, không khỏi có cảm giác quả nhiên là thế.

Gương mặt anh tuấn của Tạ Cảnh Dực ngẩn ra, hẳn không nghĩ tới Dương Thư Thanh lại là một trong những chủ nhân của tửu phường Thượng Vân, còn có cùng Tần vương, người thích nàng cùng nhau hợp tác mở ra tửu phường Thượng Vân.

“Thư Thanh, nàng thật sự là chủ nhân của tửu phường Thượng Vân?”

“Cảnh Dực, ta không có ý giấu chàng, trở về ta sẽ nói rõ cùng chàng.” Dương Thư Thanh nghĩ thầm không ổn, Khương Ninh Bảo này hôm nay chỉ sợ là đem nàng đào ra sạch sẽ.

thật không hiểu nàng ta có tin tức từ đâu.

Chẳng lẽ nàng tìm Định Quốc Công, nhờ hắn điều tra... Dương Thư Thanh trong lòng khẽ run, đối với Định Quốc Công kính sợ càng thêm sâu, ở trong lòng nàng, thế lực của Định Quốc Công vô cùng lớn, không có chuyện gì mà hắn tìm không ra.

“Ta chưa bao giờ bội phục người nào, Khương tứ tiểu thư là người đầu tiên, người thật sự thâm tàng bất lộ, chính là Khương tứ tiểu thư.” Dương Thư Thanh hít sâu một hơi, bật ngón cái lên với Khương Ninh Bảo, giọng điệu thật tán thưởng.

Khương Ninh Bảo có chút cười, cố ý làm mọi người suy đoán lung tung, đem hết thầy đẩy lên người Định Quốc Công “Bất quá là hưởng chút hào quang của Định Quốc Công thôi, không đáng nói tới, ta vậy chứ thật ra là vô cùng bội phục Dương tiểu thư, im lặng liền giấu đi một phần của cải to như vậy.”

Khương Cẩm: “.....”

Ninh Bảo vậy mà khen ngợi nữ nhân đã đoạt vị hôn phu của mình.

Làm cho Khương Cẩm tròn mắt, mọi người ở đây há mồm, đây là chuyện gì, là khen thưởng lẫn nhau, hai nàng chém giết nhau đâu?

Phó Uyển Ninh: “.....”

Nịnh Bảo cùng Dương tiểu thư này không nhanh không chậm, trong bông có kim, thật khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

Dương tiểu thư thì không nói, nàng xuất thân từ An Viễn Hầu phủ, hậu viện An Viễn Hầu đầu đá kịch liệt, nàng bình tĩnh vững vàng ứng phó như vậy, cũng chỉ làm người ta cảm thấy là đương nhiên.

Nhưng Nịnh Bảo thì không, nàng xuân thân từ Trường Ninh bá phủ, phụ mẫu nổi danh là đôi phu thê ân ái, hậu viện không thể thiệp, có thể nói là lớn lên từ hủ mật, bây giờ xem ra, nàng trầm ổn đầu cùng Dương tiểu thư, không cần có Định Quốc Công giúp sức, cũng không thể khinh thường.

“Thời gian không còn sớm, ta còn phải hồi phủ, cảm tạ Khương tứ tiểu thư tất cả những gì hôm nay mang đến cho ta.” Dương Thư Thanh vẫn cười như trước, nhưng ánh mắt là một mảnh lạnh tanh.

“Dương tiểu thư đi thông thả.” Khương Nịnh Bảo cười khanh khách nhìn lại.

Tạ Cảnh Dục trước khi rời đi, dùng vẻ mặt phức tạp nhìn Nịnh Bảo một cái, trong lòng tự chế giễu, hống hách là chưa bao giờ tìm hiểu vị hôn thê tiền nhiệm này, thật không hiểu được, nàng rốt cuộc có bao nhiêu khuôn mặt.

“Khương tam thiếu, Khương tứ tiểu thư, cáo từ.”

Tạ Cảnh Dục ném xuống một câu lạnh lẽo, liền cùng Dương Thư Thanh vừa bị kéo ra ánh sáng rời khỏi trà quán Tấn Giang.

“Ca, Uyển Ninh, chúng ta đi uống hoa nhưỡng đi.” Khương Nịnh Bảo lại lần nữa ôm lấy cánh tay ca ca của mình, nhìn Phó Uyển Ninh cười một cái, thật đẹp vô cùng.

“Được.” Khương Cẩm cười hiền lành, không có để ý đến ánh mắt các quý nữ ở lầu hai, hán bây giờ còn đang choáng váng đầu óc, thì ra Nịnh Bảo không biết khi nào đã trưởng thành đến như vậy, rốt cuộc, hán sau này có thể yên tâm một chút rồi.

Phó Uyển Ninh mỉm cười gật đầu.

Ba người mang theo tỳ nữ đến ghé trên lầu hai.

“Nịnh Bảo, trà quán Tấn Giang này có quan hệ với người?” Sau khi Phó Uyển Ninh nhấp một ngụm đào hoa tửu thượng đẳng mà chương quầy đưa lên, cười hỏi.

Khương Nịnh Bảo kinh ngạc, không nghĩ đến Phó Uyển Nhi lại để ý chuyện này, nàng chăm cho đại ca một chung đào hoa tửu, cười gật đầu thừa nhận.

“Trà quán Tấn Giang là sản nghiệp của ta.”

Phó Uyển Ninh: “.....”

Dương Thư Thanh có tửu phường Thượng Vân, Nịnh Bảo có trà quán Tấn Giang.

Tin tức này quá chấn động, nàng là chậm chạp, thì ra Nịnh Bảo thật không đơn giản.

“thật là lợi hại, so với các người, ta ngoài gia thế ra, thấy đúng là không có gì trên tay.” Phó Uyển Ninh lắc lắc đầu, nhin không được cảm thán một tiếng.

“Uyển Ninh, mỗi người đều có mặt lợi hại của chính mình, người không cần lấy khuyết điểm của mình điso với ưu điểm của người khác, ta bắt quá chỉ là nhờ thế của Định Quốc Công, người nghĩ lại xem, trà quán Tấn Giang, có chỗ dựa là Định Quốc Công, lúc trước ta cùng Tạ thế tử có hôn ước, Định Quốc Công đành im lặng, bây giờ ta là hôn thê của Định Quốc Công...”

Khương Nịnh Bảo nhấp môi cười, không có nói tiếp, nhưng Phó Uyển Ninh lại hiểu ý của nàng “Đây là duyên phận của người và Định Quốc Công.”

“Muội cũng cho là như vậy, ca, ca nói có đúng không?” Khương Nịnh Bảo nghiêng đầu nhìn người đang ngồi ngay ngắn, nghiêm túc phẩm rượu, cười khúc khích hỏi.

Khương Cẩm pha loãng đào hoa tửu, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra cung chiều nói: “Đúng, đúng, muội nói không có sai.” Trong lòng cũng là bất đắc dĩ, hán bây giờ chỉ nghĩ đưa nhị phóng đứng lên, chưa nghĩ đến chuyện tình yêu nhi nữ.

Phó tiểu thư là cô nương tốt, nhưng chênh lệch giữa hai người quá lớn, một chút khả năng đều là không có.

Khương Nịnh Bảo: “.....”

Phó Uyển Ninh che miệng cười, đáy mắt hiện lên hâm mộ, Khương đại ca này thật sự là sùng muội muội vô nguyên tắc rồi.

“Uyển Ninh, tỷ đính hôn chưa?” Khương Nịnh Bảo khó nhin mà hỏi, biết rằng nàng cùng đại ca bên nhau là không có bao nhiêu phần, nhưng mà Uyển Ninh vẫn là tỷ muội tốt, không nên bị Dương Thư Thanh tính kế.

Phó Uyển Ninh lắc đầu: “Hôn sự của ta, tổ phụ làm chủ.”

Khương Ninh Bảo nghĩ thầm, Tả tướng sợ là đã chọn nhà, hiện giờ Tấn Vương cùng Tần vương là thế lực mạnh nhất, hai chọn một là vấn đề khó khăn, còn phải đề phòng khả năng xuất hiện ngoài ý muốn.

Trong sách có nói, Tả tướng chọn lựa thành công, cháu gái liền trở thành Quý phi cao cao tại thượng.

Đời này bởi vì Dương Thư Thanh, tả tướng cùng Tấn vương trở mặt, thanh danh Phó Uyển Ninh bị hủy, kết cục rất thê thảm.

Uyển Ninh bây giờ tuổi không lớn hơn nàng, còn chưa định ra hôn sự, có lẽ Tả tướng còn có tham vọng, đại ca sáu tháng cuối năm sau sẽ tham gia thi hương, trúng cử còn phải năm sau thi hội xuân mới trở hết tài năng, như trong sách nói là trở thành thám hoa lang đầy triển vọng.

Khoảng cách một năm, thay đổi quá lớn.

Ninh Bảo hoàn toàn buông bỏ ý nghĩ muốn Uyển Ninh là đại tẩu của mình, cùng nàng trở thành khuê mật cũng không tồi, vì thế Ninh Bảo cùng Uyển Ninh nói những chuyện khác, thuận tiện lôi kéo đại ca theo.

Khương Cẩn thấy muội muội từ bỏ chuyện tác hợp cho mình cùng Phó tiểu thư, trong lòng cũng thật nhẹ nhàng, liền tham gia trò chuyện.

Ba người hoà thuận vui vẻ, không khí hòa hợp.

Đến buổi trưa, ba người dùng cơm trong trà quán, khi chia tay, vẻ mặt Uyển Ninh đầy lưu luyến.

Khương Ninh Bảo cùng Khương Cẩn thân thể cực tốt, vẫn chưa hồi phủ, mà là tiếp tục đi dạo phố, chỉ là lần này, dưới sự kiên trì của đại ca, Khương Ninh Bảo mang nón có rèm, lúc đi dạo phố cũng không hề gây sự chú ý nào.

Ai ngờ mới đi dạo không lâu liền nghe một đồng chuyện bát quái cùng lời đồn đãi.

Đặc biệt là lời đồn về Dương Thư Thanh, Thư Dương công tử và Tạ thế tử, có thể là do Dương Thư Thanh gây thù chuốc oán quá nhiều, cho nên chưa đầy một buổi sáng, lời đồn đã lan xa, bá tánh lên hưng phấn cùng bát quái.

“Nghe gì chưa, nghe gì chưa, Dương tiểu thư chính là Thư Dương công tử, thì ra Dương tiểu thư cùng Tạ thế tử sớm đã quen biết từ hai năm trước, Khương tứ tiểu thư thua, một chút cũng không oan.”

“Đúng vậy, có lòng như không có, Tạ thế tử tài thật.”

“Khương tứ tiểu thư không có thua được không, nàng chính là phu nhân tương lai của Định Quốc Công, Dương tiểu thư tính kế cũng đều bị nàng ấy đè đầu.”

“Đúng, đúng vậy, huynh đài nói rất đúng.”

“Đáng thương nhất vẫn là Tạ thế tử, vì muốn từ hôn Khương tứ tiểu thư, trên lưng liền công danh xấu vong ân phụ nghĩa, bất hiếu bất nghĩa, Dương tiểu thư người ta sớm đã vụng trộm mở tủ phùng Thượng Văn cùng Tần vương, cũng không nói cho hắn, phát tài trong im lặng nha...”

“Ha ha, đúng đúng, đáng thương nhất là Tạ thế tử.”

“thật không nghĩ đến Tủ phùng Thượng Văn là sản nghiệp riêng của Dương tiểu thư, che dấu cũng đủ kín đáo.”

“Nếu nói nữ tử nào không từ thủ đoạn, tâm cơ sâu kín, thì Dương tiểu thư đứng thứ nhất.”

“.....”

Nghe xong lời đồn đãi về Dương Thư Thanh, tâm tình Khương Ninh Bảo rất tốt.

Dương Thư Thanh liền thành người nổi tiếng kinh thành, đáng tiếc lại là thanh danh không tốt đẹp, cái lạ đó chính là, thanh danh Tạ thế tử đang được tẩy trắng không ít.

“Bây giờ Dương Thư Thanh sẽ không để ý đến thanh danh này, hành sự càng thêm không kiêng nể gì.” Khương Ninh Bảo nhìn Dương Thư Thanh thay đổi trong chớp mắt, cũng đã nhìn thấu nàng ta.

“Cho nên thời gian ca không có trong phủ, muội phải cẩn thận một chút.” Khương Cẩn đem cái tò he vừa mới mua được nhét vào tay Ninh Bảo, nghiêm túc dặn dò một câu.

“Ca, muội sẽ chú ý.”

“Chờ ca đi một chuyến đến chùa Thanh Thủy vấn an đại bá cùng đại bá nương, muội có muốn đi cùng không?”

“Cùng đi, muội cũng muốn đi chùa Thanh Thủy để nhìn xem, ca, chúng ta bây giờ hồi phủ chuẩn bị một chút đi.”

“Được.”

Khương Ninh Bảo cùng Khương Cẩn vội vàng trở về Trường Ninh Bá phủ thu dọn hành lý, Khương Ninh Bảo viết một phong thư gửi cho Tạ Hành, cho người đưa đến phủ Định Quốc Công.

Phủ Định Quốc Công.

Tạ Hành nghe Tạ Thất nói lại lời đồn đãi trong kinh thành, khuôn mặt lạnh lùng, ấn đường có chút giật giật, đôi mắt lạnh như băng lại hiện ra ý cười, tiểu cô nương nhìn nhu nhược yếu mềm như vậy mà sức chiến đấu lại không hề yếu.

Lúc này, Triệu quân gia đưa đến một lá thư.

“Chủ tử, Khương tứ tiểu thư gửi cho ngài.”

Khương Tứ tiểu thư cùng Quốc Công gia thư từ qua lại, Triệu quân gian sớm đã thành quen, trong lòng còn ước gì hai người bọn họ giao lưu nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm, sau khi thành thân, sớm ngày vì Quốc Công phủ mà sinh người thừa kế.

Định Quốc Công đọc thư, thì ra tiểu cô nương muốn cùng đại ca nàng đi đến chùa Thanh Thủy một chuyến, hẳn là vẫn an phụ thê Trường Ninh Bá, ánh mắt đột nhiên hiện ra một tia sáng lạnh.

“Tạ Thất, người dẫn người đi bảo vệ Khương tứ tiểu thư.”

Tạ Thất cung kính tuân mệnh.

Sau khi Ninh Bảo cùng đại ca Khương Cẩn xin qua Khương lão phu nhân, Tạ Thất mang theo một đội hộ vệ đẳng đẳng sát khí chạy đến, Ninh Bảo không nghĩ tới trước khi xuất phát, Định Quốc Công sẽ phái người đến bảo vệ nàng.

Khương Cẩn trong lòng lại âm thầm vừa lòng.

Đoàn người mệnh mông cuộn cuộn ra khỏi thành.

trên tường thành cao cao, một vị khuôn mặt anh tuấn đứng tại đó, thân hình cao lớn hiên ngang, nam nhân thân áo gấm cả người đầy sát khí, đi sau là một nhón thân vệ áo đen.

Tầm mắt của hắn vẫn luôn dõi theo xe ngựa của Trường Ninh Bá phủ, mãi đến khi xe ngựa khuất khỏi tầm mắt, đang định rời đi, một hắc y thân vệ khác đột nhiên tiến lên bẩm báo.

“Chủ tử, Dương tiểu thư đột nhiên đưa ra tin tức, từ tháng sau, mỗi tháng sẽ đem một phần lợi nhuận của tửu phường Thượng Vân ra để an ủi thân nhân tướng sĩ tử trận.”

Làm thân vệ của Định Quốc Công, bọn họ khi tra qua tư lịch của Khương tứ tiểu thư, liền phát hiện Khương Tứ tiểu thư từ năm năm trước đã lấy lợi nhuận của trà quán Tấn Giang trợ giúp thân nhân tướng sĩ, đồng thời còn mua thôn trang khắp nơi Đại Việt, thuê họ làm việc hoặc đem ruộng đất cho họ thuê với giá rẻ, một khi thu hoạch không tốt, còn sẽ giảm tiền thuê, cho họ một công việc an ổn.

Lúc đó Khương tứ tiểu thư bất quá chỉ mới mười một tuổi, vẫn luôn âm thầm làm việc này, không có tiếng tăm gì, không ai biết được, Dương tiểu thư còn chưa bắt đầu, đã giống trống khua chiêng khắp nơi, sợ người khác còn không biết công lao của nàng ta.

Quan trọng nhất là, mọi người đều biết Tần vương cùng tửu phường Thượng Vân là có quan hệ mật thiết.

Nhất cử nhất động của Dương tiểu thư này, hoàn toàn là đề cao hình ảnh của Tần vương trong lòng binh sĩ, cũng đem toàn bộ An Viễn Hầu đứng về phe của Tần vương.

Nhóm thân vệ hắc y nghĩ đến hai vị tiểu thư này sau này đều là chủ tử của Định Quốc Công phủ, thái độ trở nên thật vì diệu.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bá gia, tỉnh lại đi

Thân vệ vừa bẩm báo, mặt mày Tạ Hành chợt lạnh xuống, khuôn mặt anh tuấn nháy mắt liền phủ lên màn sương lạnh lùng, trên người toả ra hơi thở vô cùng lạnh lẽo.

Các thân vệ đang ở chung quanh chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, sồn tóc gáy.

May mắn là hơi thở này chỉ nháy mắt liền tan biến.

Nhưng các thân vệ lại có cảm giác như đã được sống sót sau tai nạn.

Tạ Hành mang gương mặt không cảm xúc, đứng trên tường thành, hàn khí bức người, không khí chung quanh tường thành cũng đọng lại, tất cả mọi người đều không dám mở miệng.

Tướng lĩnh canh giữ cửa thành đều sợ đến mức lùi lại về sau.

Là hôn thê của nghĩa tử Định Quốc Công, cách làm của Dương Thụ Thanh làm cho người không thể không có này sinh nghi ngờ phủ Định Quốc Công đứng về phe Tần Vương.

Điều này đã chạm đến nguyên tắc của Định Quốc Công Tạ Hành.

Là chiến thần bảo vệ Đại Việ, địa vị của Định Quốc Công là vô cùng cao, tuyệt đối sẽ không tham dự đến chuyện tranh đoạt ngôi vị, hẳn là người của hoàng thất, chỉ cần mình quân tại vị, hẳn sẽ kiên định mà không rời mình quân này.

Cần Nguyên hoàng đế tại vị, không chỉ là biểu đệ của Định Quốc Công, mà bản thân Cần Nguyên tâm trí kiên định, tài giỏi hơn người, tại vị mới hai năm, đã là minh quân khó có được, bây giờ nhờ được tửu thần kỳ của tiểu cô nương, thân thể đã chuyển biến tốt đẹp, cách làm của Dương Thụ Thanh, không nghĩ ngờ gì chính là cố vũ thể lực của Tần vương, làm Tần vương này sinh đã tâm lớn hơn nữa.

Thậm chí có thể làm loạn triều cương.

Chuyện này Định Quốc Công Tạ Hành tuyệt đối không thể nhìn, về mặt vô cớ rời thành, xoay người lên ngựa, mang theo một đám thân vệ hiên ngang rời đi, vừa hồi phủ, Định Quốc Công liền viết một bảng tấu chương, trong đó trình bày sự việc tỉ mỉ cùng đối sách, sau đó phái người vào cung đưa tận tay Cần Nguyên hoàng đế.

Phủ An Viễn Hầu.

Dương Thụ Thanh thích ý nhấp ngụm trà hoa, gương mặt thanh tú hiện lên nụ cười xinh đẹp, thanh danh không tốt thì là cái gì, nàng đã là hôn thê của Tạ thế tử, Tạ thế tử một lòng với nàng, chờ sau khi Khương Ninh Bảo vào cửa, nàng cũng sẽ gả vào phủ Định Quốc Công.

Nhưng nếu lấy một phần lợi nhuận của tửu phường Thượng Văn đem phân phát an ủi cho thân nhân tướng sĩ đã hi sinh, không những nhận được danh tốt mà còn có thể tạo thanh thế cho Tần vương, một tên hai nhận, sao lại không làm??

Trong mắt Dương Thụ Thanh, Tần vương tuyệt đối không có khả năng leo lên ngai vàng kia, người có khả năng thắng lớn nhất chính là Tần vương, chuyện nàng cùng Tần vương hợp tác bại lộ, cũng là một chuyện không tệ lắm.

Nàng sau khi phân tích lợi và hại cùng phụ thân, làm cho An Viễn Hầu cũng ngầm đồng ý cách làm của nàng.

“Tiểu thư, thật ra ngài lấy nửa phần lợi nhuận cũng không ai nói gì.”

Thiên Bích cùng Thiên Dung không nghĩ tới tiểu thư tạo danh tiếng như vậy, một phần lời mỗi tháng của tửu phường Thượng Văn, này cũng không phải là số nhỏ, tiểu thư quả thật là vùng tiền như rác.

Dương Thụ Thanh cười cười, đưa tay sửa sang lại mái tóc, “Các người thật nông cạn, chỉ là một phần lợi nhuận mà thôi, sau này ta sẽ lấy lại nhiều hơn.”

“Tiểu thư, việc này ngài có cùng cô gia tương lai bàn bạc qua chưa?” Thiên Dung cẩn thận hỏi.

Theo nàng biết, tiểu thư hồi phủ gấp gấp không chờ được liền vào thư phòng An Viễn Hầu bàn bạc qua nửa canh giờ, sau đó thì cho ra tin tức này, trong lòng không khỏi có chút lo lắng cho tiểu thư.

Dương Thụ Thanh không chút để ý lắc đầu: “Tửu phường Thượng Văn là sản nghiệp riêng của ta, là ta dùng hồi môn của mẫu thân để mua, Cảnh Dục sẽ không để ý mấy chuyện nhỏ này đâu.”

Thiên Dung cùng Thiên Bích: “.....”

Tạ thế tử không thêm để ý, nhưng còn Định Quốc công, tiểu thư là vị hôn thê của Tạ thế tử, có thể nói chuyện này nhất định sẽ làm thân tử sinh ra hiểu lầm rằng phủ Định Quốc Công đứng về phía Tần vương.

Định Quốc Công là biểu huynh của đương kim thánh thượng, đây có phải là ám chỉ thánh thượng nhắm Tần vương vào vị trí hoàng thái đế?

Ngay cả hai tỷ nữ các nàng đây còn nghĩ được đến chuyện này, các nàng không tin là tiểu thư không nghĩ đến, nhưng nếu tửu thư cứ làm như vậy, lỡ như Định Quốc Công ra tay can thiệp, tiểu thư phải làm sao bây giờ?

Lá gan của tiểu thư thật lớn, quả thật đặt cược hết cả phủ An Viễn Hầu.

Dương Thụ Thanh liếc mắt nhìn hai tỳ nữ đang lo lắng, nâng chén trà lên uống một ngụm, khoé môi mang theo nụ cười tự tin, nhưng nghĩ đến cách đối phó với mấy người di nương cùng thứ muội, tươi cười lập tức biến mất.

.....

Tối trời gần tối, Khương Ninh Bảo cùng Khương Cẩn cuối cùng cũng đến chùa Thanh Thủy, chùa Thanh Thủy hương khói nghi ngút, quý nhân, quan lớn rất nhiều, phủ Trường Ninh Bá bao thuê hai đại viện trong chùa.

Trường Ninh Bá đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, Khương lão phu nhân cố chấp cho là dính tà, đem Trường Ninh Bá ở lại trong chùa, thỉnh tăng nhân mỗi ngày niệm kinh cầu phúc cho hắn.

Trương thị cũng thường xuyên đến thăm trượng phu đang hôn mê bất tỉnh, sát khí trên người bà cũng vô cùng kỳ lạ, rõ ràng đã tiêu trừ hết, ngũ dục lại tiếp tục bị, lập đi lập lại, cho nên chỉ có thể ở lại chùa Thanh Thủy.

Nghẹn, uất, mỗi ngày sau khi xong việc, đều ở sương phòng mắng chửi Khương Ninh Bảo, hận không thể ăn thịt uống máu nàng.

“Phu nhân, tứ tiểu thư cùng tam thiếu đến chùa vãn an ngài cùng bá gia.” Dương ma ma, tâm phúc của bà mang com chay lên, cẩn thận báo lại.

Đại phu nhân Trương thị trong sương phòng này đã không còn không khéo, đoan trang như trước, khuôn mặt tiều tụy, u ám, trong mắt đầy tơ máu, hiển nhiên là mấy ngày nay ăn ngủ không yên ổn.

“Cái gì, nó hại ta còn chưa đủ sao, lại còn dám đến vãn an ta, sợ là tối để chê cười đại bá nương này đi, không gặp, người cho người đuổi tụi nó đi đi.”

Vốn là nghe xong kinh phạt của cao tăng, Trương thị vừa mới bình ổn tâm trạng, vừa nghe thấy Ninh Bảo đến thăm liền dựng lông lên, bà ta hung hăng đập bàn, cả người tức giận đến sùi bọt mép, thiếu chút nữa đem com trên bàn quét sạch xuống đất.

“Phu nhân, này e là không ổn.” Dương ma ma căng da đầu mà mở miệng từ sau khi phu nhân trúng sát khí, tính tình trở nên không ổn, càng khó hầu hạ hơn.

Dương ma ma không dám nói cho phu nhân những chuyện xảy ra gần đây ở phủ Trường Ninh Bá, chỉ dám nói chuyện Trương Trạng công tử một bước lên cảnh cáo, dính hôn cùng đích thứ nữ nhà Lại Bộ Thị Lang mà thôi.

Phu nhân vì chuyện này mà vô cùng vui vẻ, cũng không có tức giận lung tung với hạ nhân bọn họ.

Bây giờ tam thiếu gia cùng tứ tiểu thư đến thăm, bên cạnh tứ tiểu thư còn có thân vệ do Định Quốc Công phái đến bảo vệ, phu nhân vậy mà lại đuổi người đi, ngay cả mặt mũi Định Quốc Công bà cũng không cho.

Dương ma ma sao có thể không lo lắng chứ.

“không ổn chỗ nào, ta là trưởng bối bị bệnh không muốn gặp vãn bối là chuyện bình thường, ai dám nói ta không có lý lẽ hả?” Đại phu nhân Trương thị trừng trừng ánh mắt nhìn Dương ma ma.

Dương ma ma âm thầm lau mồ hôi lạnh, liên tục nói đúng.

Giọng Trương thị cực lớn, Khương Ninh Bảo cùng Khương Cẩn bên ngoài sương phòng, hai tỳ nữ Xuân Hi, Xuân Nhạc cùng hắc y hộ vệ đều nghe rõ mồn một.

Tạ Thất là thủ lĩnh nhóm thân vệ, sắc mặt có chút lạnh xuống, Ninh Bảo cùng đại ca mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đứng yên không rời, sắc mặt hai huynh muội vô cùng bình tĩnh.

Sắc mặt Dương ma ma vô cùng khó coi đi ra mở cửa phòng, bà cẩn thận nhìn đội hắc y hộ vệ phía xa, cười trừ với hai người.

“Tam thiếu gia, tứ tiểu thư, phu nhân thân thể không thoải mái, cảm xúc không ổn, mong tam thiếu gia cùng tứ tiểu thư bỏ qua, sương phòng phía sau đã sắp xếp ổn thoả, tam thiếu gia, tứ cô nương, hai vị đình chỉ ngồi trước, đợi lát nữa nô tỳ, cho người mang com chay sang.” nói xong, Dương ma ma gọi một tỳ nữ đến dẫn đường.

“thì ra là thế, ngày mai ta lại đến vãn an đại bá nương.”

Khương Ninh Bảo khẽ mỉm cười, rất hiểu ý người gật đầu, đưa mắt nhìn Dương ma ma tiều tụy không chịu được, trong lòng cười thầm, xem ra mấy ngày nay đại bá nương không yên ổn lắm, Dương ma ma này nhìn đã gầy đi rất nhiều.

Khương Cẩn không nói lời nào, tất cả để muội muội làm chủ.

Khoé môi Dương ma ma gật gật, cuối cùng cũng không thành tiếng, tứ tiểu thư này đã không còn như xưa, bà bất quá cũng chỉ là hạ nhân, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản không cho nàng vãn an phu nhân?

“Dương ma ma, bảo bọn nó rút đi, đừng ở chỗ này chướng mắt ta.” Phía trong sương phòng lại truyền ra giọng nói đầy tức giận thấu trời của đại bá nương.

Khương Ninh Bảo cùng Khương Cẩn: “.....”

Lửa giận của đại bá nương thật là mạnh...

“Ca, xem ra là tâm tình của đại bá nương thật không tốt, chúng ta đi đến sương phòng trước đi.” Ninh bảo nghiêng đầu nhìn ca ca, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ vang lên.

“Cũng được.” Khương Cẩn gật đầu.

Chờ tỷ nữ mang hai người rời đi, hắc y hộ vệ cũng một mực rời đi theo, Dương ma ma lau mồ hôi lạnh, xoay người trở lại phòng trong.

Trời đã tối đen, trăng treo cao trên nhánh liễu.

Khương Ninh Bảo cùng đại ca sau khi dùng cơm chay, liền ngồi trên ghế đá trong sân nói chuyện phiếm, các hắc y hộ vệ dưới sự sắp xếp của Tạ Thất, liền thay nhau canh giữ.

Tỷ nữ Xuân Nhạc của Ninh bảo sau khi đến chùa liền nghe được lời bàn tán xôn xao của đám hạ nhân hầu hạ quý nhân ở chùa Thanh Thủy, nghe được tin tức của Dương Thụ Thanh liền vội vàng chạy về báo cho tiểu thư nhà mình.

Khương Ninh Bảo mang chuyện này nói cùng đại ca mình.

Trong sách, tử phùng Thượng Vân là tiền tui của Tần vương cùng Dương Thụ Thanh, cũng không có thêm tình tiết này.

Có lẽ là nàng là ‘nữ xứng ác độc’ cực kỳ quan trọng vẫn luôn thua sau nữ chủ, có lẽ là vạch trần nàng ta cho nên cốt truyện mới thay đổi lớn như vậy.

“Ca, ca nói nữ tử như Dương tiểu thư nóng vội như vậy là vì sao, sinh ra ở hậu phủ đầy quyền thế, cả đời không lo ăn uống, đã vậy còn là đích nữ đại tiểu thư, thân phận tôn quý, có cần thiết phải tham dự chuyện tranh ngôi đoạt vị này hay không?”

Ninh Bảo thật sự không thể hiểu được Dương Thụ Thanh, trong sách có thể thấy, sau khi Dương Thụ Thanh trọng sinh là và mặt trả thù, tìm chỗ dựa, thành lập nhân mạch cùng thế lực của mình, xử lý kẻ thù đời trước, thuận tiện cùng nam chủ Tạ Cảnh Dực nói chuyện tình yêu, chuyện chính đều là quá trình trả thù ngược tra nam.

Nhất cử nhất động của Dương Thụ Thanh làm người lau mắt nhìn, nhưng quang minh chính đại đứng cùng Tần vương, phiền phức nối tiếp phiền phức, một khi không cẩn thận liền tạo thành đại họa.

Có lẽ vì là trọng sinh nên Dương Thụ Thanh mới dám cả gan làm loạn như thế.

“Có lẽ trong lòng có chấp niệm, hoặc là đã tâm bưng bưng, không cam lòng ở trong hậu viện.”

Khương Cẩn nhìn ánh trăng sáng tỏ xa xôi trên bầu trời, khẽ cười, sau lần gặp Dương Thụ Thanh, hẳn liền phát hiện sâu tạng đáy mắt nàng ta đều là thù hận cùng dã tâm.

“Nếu không cam lòng ở trong hậu viện, nàng ta hẳn nên là gả cho Tần vương hoặc Tần vương, cứ như vậy, con đường sống của nàng ta lớn hơn.” Khương Ninh Bảo uống một ngụm trà chưa xốt, vô ngữ nói.

Nếu Dương Thụ Thanh gả vào hoàng thất, lấy hào quang nữ chính, nói không chừng còn có cơ hội buông rèm nhiếp chính, trở thành nữ nhân quyền thế tôn quý nhất thiên hạ.

Khương Cẩn cười nhẹ, đưa tay ra xoa xoa đầu muội muội: “Ninh Bảo nói rất đúng.”

Ninh Bảo là một cô nương bình thường đầy vui vẻ, thật ra thì, vui vẻ bình thường có gì không tốt, mẫu thân để lại của hồi môn, cùng với đôi tay có kỹ năng ủ rượu thân kì, cùng trà quán Tần Giáng mỗi ngày đều hút bạc, cả đời ăn uống không lo, đúng thật là không cần đầu đá qua lại.

Huống hồ, Định Quốc Công đời này có lẽ chỉ có một nữ nhân duy nhất là muội muội, hậu viện sẽ không có rối loạn âm ỉ, nghĩ như vậy, Ninh Bảo thật là có phúc.

“Ca, muội cảm thấy phụ mẫu còn sống.” Ninh Bảo đột nhiên nói một câu như vậy, chỉ là không biết hai người rốt cuộc đang ở đâu, Đại Việt rộng lớn như vậy, còn nhiều nơi xa xôi khác, ai biết được ở nơi nào đó, nên chỉ có thể ngồi chờ bọn họ quay về.

Khương Cẩn sững sờ, sóng mũi chưa lên, nhỏ giọng nói “Ừ, phụ thân, mẫu thân còn sống ở trong lòng chúng ta.”

Khương Ninh Bảo: “.....”

Hai huynh muội ở trong sân câu được câu không chuyện trò, mãi đến giờ tuất, mới về sương phòng để ngủ.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Khương Ninh Bảo được Xuân Nhạc hầu hạ rửa mặt xong, Xuân Hi đi phòng bếp lấy đồ ăn sáng vô cùng vui vẻ chạy về báo cho Ninh Bảo một tin tức tốt đẹp.

“Tiểu thư, bá gia sáng nay đã tỉnh, bên ngoài có người nói, tiểu thư mang phúc khí đến, tam thiếu gia nghe xong cực kỳ vui mừng.”

Khương Ninh Bảo nhìn bộ dạng vô cùng vinh dự của Xuân Hi, bất đắc dĩ cười “Xuân Hi, trùng hợp mà thôi, người khác nói thế nào thì nói, tiểu thư của người chỉ là người bình thường.”

“Tiểu thư, nô tỳ cũng cảm thấy ngài rất là có phúc khí mà.” Xuân Hi nhin không được nói.

Xuân Nhạc bên cạnh cũng gật đầu liên tục, tiểu thư có thể dễ dàng đến gần Định Quốc Công, đại phòng lấy việc từ hôn của tiểu thư làm lợi ích, bá gia liền hôn mê bất tỉnh, tiểu thư nhận được thánh chỉ ban hôn, tiểu thư còn có bàn tay ủ rượu thần kỳ... nhiều vô số kể, Xuân Nhạc cũng cảm thấy tiểu thư là đại phúc khí.

Khương Ninh Bảo “...” nàng là người biết chuyện trong nhà, Trường Ninh Bá vốn dĩ sẽ tỉnh chỉ là thời gian ngắn hay dài mà thôi, nàng đến chùa Thanh Thủy là theo đề nghị của ca ca, cho nên đại bá tỉnh lại, thật sự không có liên quan gì đến nàng.

Xuân Hi với Xuân Nhạc thấy vẻ mặt tiểu thư không cho là đúng, nhin không được cười cười.

Khương Ninh Bảo cùng đại ca ăn sáng xong, liền đi vấn an đại bá, đại bá nương Trương thị vừa lúc đưa theo một nhóm nha hoàn bà từ chạy đến đây, hai bên liền đụng nhau.

Trương thị nhìn thấy huynh muội Khương Ninh Bảo, khuôn mặt thêm lạnh xuống, ánh mắt như băng trường Ninh Bảo, Ninh Bảo không thèm để ý, nàng cùng đại ca hành lễ vấn an bà ta.

“Các người sao lại đến?”

“Đại bá nương, chất nhi cùng Ninh Bảo nghe nói đại bá đã tỉnh, liền cố ý chạy đến đây thăm đại bá.” Khương Cần mỉm cười, lễ phép trả lời.

“Đúng vậy, đại bá nương, chúng ta vào xem đại bá trước, đợi lát nữa sẽ nói chuyện cùng ngài.” Khương Ninh Bảo đang nhìn Trương thị cả người thờ ra hơi thờ ảm u, đáy mắt khiếp sợ rồi vụt mất, căn bản là không nghĩ nhiều.

nói xong, Khương Ninh Bảo lôi kéo Khương Cần đi đến sương phòng của Trường Ninh Bá Khương Đông Minh, Trường Ninh Bá mới tỉnh dậy, thân thể có chút suy yếu, khí sắc cũng không tốt lắm, chỉ là yếu ớt dựa vào mép giường, tuy ý để giả sai vật đứt cháo trắng.

“Đại bá, ngài rốt cuộc đã tỉnh, thật là tốt quá, con liền biết đại bá cát nhân thiên tướng, khẳng định sẽ không có việc gì.” Khương Ninh Bảo, vừa đi đến vừa vui mừng nói, cả người tràn đầy không khí vui mừng, dường như thật sự vì đại bá tỉnh lại mà vui mừng.

Khương Cần cũng bước lên nói: “Đại bá, cháu trai đến thăm người.”

Khương Đông Minh uống một ngụm cháo trắng, nhìn hai đứa con xuất sắc của nhị đệ, ánh mắt loé sáng một chút, lộ ra vui mừng mang theo chút miễn cưỡng: “Các con đều là đứa bé ngoan, có lòng rồi.”

Ông chỉ thấy cháu trai, cháu gái đến thăm, còn con trai, con gái của mình lại không thấy bóng dáng, trong lòng không khỏi không thoải mái.

Lúc này, ông còn chưa biết chức quan ngũ phẩm của mình bị thu hồi, hạ nhân ở đây cũng không dám nói cho ông, sợ ông vừa mới tỉnh lại chịu không được đá kích, lại ngắt xiu lần nữa.

“Cái gì mà đứa trẻ ngoan, bá gia, chàng hôn mê còn không biết, nếu không phải tại bọn chúng thì chức quan của chàng cũng không bị hoàng thượng thu hồi, không duyên cớ mà mất mặt, bị người chê cười.”

Trương thị vừa đi vào, liền nghe được bá gia khen huynh muội Khương Ninh Bảo là đứa trẻ ngoan, tức giận muốn học máu, đầu óc nóng bừng, lập tức đem chuyện Trường Ninh Bá bị giáng chức nói ra.

Trường Ninh Bá hôn mê nhiều ngày, vừa mới tỉnh dậy nghe được tin dữ, một hơi thở không lên, lại ngắt đi.

Trương thị bị chuyện bất ngờ sợ đến mức thiếu chút nữa không còn hồn phách, chờ ý thức được bản thân vừa mới làm chuyện ngu xuẩn, lập tức bỏ nhào lên người bá gia, lớn tiếng gào khóc.

“Bá gia, bá gia, chàng tỉnh lại, tỉnh lại a...”

Bá gia ngàn vạn lần không thể có chuyện gì, lỡ như có chuyện, hạ nhân ở đây đều biết là do bà nháo thành, Trương thị không dám nghĩ đến hậu quả, khóc càng thêm thê lương.

Khương Ninh Bảo: “.....”

Khương Cần liếc mắt nhìn đại bá nương chỉ biết kêu trời kêu đất, nhăn mày, trầm giọng phân phó: “Xuân Hi, mau đi thỉnh đại phu cách vách đến đây.”

một lát sau, đại phu đến, biết được nguyên nhân bá gia đột nhiên ngắt xiu, lại nhìn sang bá gia phu nhân đứng bên cạnh không ngừng khóc thút thít, nhin không được âm thầm lắc đầu, Trương Ninh Bá khó khăn lắm mới tỉnh lại, lại gặp chuyện không vui thế này, thật đáng thương.

Ra đơn thuốc, dặn dò vài câu, đại phu liền rời đi.

Biết được bá gia chỉ là tạm thời ngắt xiu, cũng không lo ngại, Trương thị mới nhẹ lòng, cuối cùng ngừng khóc, nổi giận đùng đùng đem huynh muội Ninh Bảo đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Làm nữ tử khuê các, đều thích những ngày tháng bình yên

Huynh muội Khương Ninh Bảo bị đuổi ra khỏi viện, Khương Ninh Bảo cuối cùng cũng không nhin được mà bật cười, nhỏ giọng nói: “Ca, muội thật không nghĩ đến đại bá nương lại như vậy, thế mà lại làm cho đại bá tức quá đến ngắt, thật là làm người sáng khoái mà.”

“Đúng vậy, thật là sáng khoái.”

Gương mặt tuấn tú của Khương Cẩn cũng lộ ra nụ cười, phụ mẫu không còn, ngày lễ, ngày tết, thời gian đoàn tụ, đại bá mẫu luôn trưng một gương mặt tươi cười giả dối đối với huynh muội bọn họ.

Có một lần, trong lúc vô tình hẳn nghe được đại bá nương oán giận cùng Dương ma ma, nói cái gì mà nếu không phải Ninh Bảo có mối hôn sự tốt, sau khi phụ mẫu qua đời bà ta đã sớm đưa huynh muội hai người ra ngoài phân gia mà tự sống một mình, miễn chiếm lấy thân phận tiểu thư, thiếu gia của phủ Trường Ninh Bá.

Khương Cẩn từ đó đối với đại bá nương vô cùng xa cách, càng nỗ lực đọc sách hơn nữa, nhanh chóng thi đậu cử nhân, đưa nhị phòng đứng lên, ai ngờ đại hấn đi thư viện Thanh Sơn, liền có chuyện xảy ra.

May mắn là mệnh của Ninh Bảo cao, lại có mệnh cách hợp với Định Quốc Công, được thánh thượng tứ hôn.

Bằng không... Khương Cẩn không dám nghĩ đến hậu quả.

“Ca, đại bá đã tỉnh, đại đường ca chắc chắn nghe được tin tức, khẳng định sẽ đến đây, chúng ta trước dạo sau chùa một chút, buổi chiều liền hồi phủ đi.” Ninh Bảo đối với lịch sử lâu đời của chùa Thanh Thủy khá nổi danh này, cực kỳ có hứng thú.

“Được.” Khương Cẩn mỉm cười gật đầu.

Huynh muội hai người không nhanh không chậm dạo quanh sau núi an tĩnh u nhã của chùa Thanh Thủy, Xuân Nhạc, Xuân Hi cùng Tạ Thất và vài hộ vệ đi phía xa xa phía sau.

Sau núi chùa Thanh Thủy quý nhân rất nhiều, mà chú tiểu cũng đông, dọc đường đi, Khương Ninh Bảo đều phát hiện có những danh môn khuê tú đã gặp qua ở hoa yến lần trước, nhưng đa số đều là không quen biết.

Hai người đi đến cánh rừng tương đối an tĩnh, nghe được bên trong có vài tiểu thư khuê các đang nói chuyện phiếm, trong lời nói còn nhắc đến Dương Thư Thanh, huynh muội Ninh Bảo lập tức dừng bước chân.

“Các người có nghe gì không, sáng nay thánh thượng cho người dân hoàng bang, ta liền nói Dương tiểu thư sao lại đột nhiên đưa ra tin nói rằng mỗi tháng lấy một phần lợi nhuận làm tiền trợ giúp, khẳng định là sớm biết trước nên giúp Tàn vương tạo khí thế, giúp Tàn vương có hậu thuẫn của phe võ tướng.”

“Ai bảo thanh danh Dương tiểu thư không tốt, còn ôm một đồng vàng, chỉ có thể ra kẻ sách này, lấy cảm kích của tướng sĩ, chuộc lại danh tiếng từ bá tánh.”

“Mua danh chuộc tiếng cũng phải có tài lực, lần này Dương tiểu thư dùng vàng thật bạc trắng mà lót đường, lại nói thế nào, thân xác của các chiến sĩ đã hi sinh cũng được tận dụng thật tốt.”

“Đúng thật là thế.”

“Chỉ là bây giờ toàn bộ phủ An Viễn Hầu đã chung thuyền với Tàn vương, ta thật bội phục sự dũng cảm của An Viễn Hầu.”

“Đúng vậy, may mắn là gia đình chúng ta đứng ở thế trung lập, thật ra trung lập không có gì là không tốt, ít nhất không cần lo lắng sợ hãi.”

Mấy tiểu thư khuê các còn lại cũng gật đồng đồng ý.

Làm tiểu thư khuê các, các nàng chỉ thích những ngày tháng yên ổn.

Lịch sử cũng cho thấy, những gia tộc tham gia tranh ngôi đoạt vị, một bước thì lên trời, không thì cửu tộc đều liên lụy, mà cửu tộc không liên lụy cũng là không có kết quả tốt.

một người công khai đứng về phía Tần vương, ai biết được sau này có thể hay không có chuyện ngoài ý muốn, lỡ giống như An Viễn Hầu thân cận như vậy, cuối cùng người thượng vị không phải là Tần vương mà là người khác, chẳng phải sẽ được tân hoàng nhớ thương hay sao.

Bởi vậy, triều thần thần phục ai cũng rất là quan trọng, thậm chí còn có rất nhiều người theo phái trung lập.

“Lại nói, lần này chuẩn bị bạc hấn là phú thương bá tánh, bọn họ khẳng định là rất vui lòng khắc tên mình lên bia công đức.”

“không biết cha ta sẽ quyên bao nhiêu bạc nữa.”

Lời nói ra, các khuê tú liền lập tức có hứng thú, người một câu ta một câu, bát quái xong rồi, đang muốn rời đi, lại một lần nữa huynh muội Ninh Bảo lại dừng chân.

“Ta nghe tỷ nữ nói Trường Ninh Bá bị hôn mê bất tỉnh ở tại chùa này, Khương tứ tiểu thư đến thăm liền tỉnh dậy, có điều bị bá gia phu nhân làm cho tức giận ngất đi.”

“Ta cũng nghe nói, vài ngày trước không phải có lời đồn nói Khương tứ tiểu thư là người có đại phúc khí hay sao, ta còn nửa tin nửa ngờ, bây giờ xem ra, nàng ấy đúng thật là rất có phúc khí.”

“Đúng vậy, chứ sao lại trùng hợp như vậy, nàng đến chùa Thanh Thủy, Trường Ninh Bá liền tỉnh lại.”

“nói đến cái này, ta cảm thấy Tạ thế tử có thể đến gần Định Quốc Công, phần lớn là có thể đã nhờ phúc khí của Khương tứ tiểu thư.” một khuê nữ đột nhiên nói câu này.

Khoé miệng Khương Ninh Bảo giật giật, mấy khuê tú này lớn lên bằng cách nào với đầu óc như vậy, sức tưởng tượng thật phong phú, nàng nhìn đại ca bên cạnh, thấy đại ca mình vậy mà lại ra mặt tự hào, càng không còn gì để nói.

Tạ Thất tai thính mắt tinh lại âm thầm gật đầu đồng ý.

“Các người có phải hay không đã quên một chuyện, ba năm trước phụ mẫu Khương tứ tiểu thư gặp nạn đó.” Lời này vừa nói ra, các vị khuê tú liền im lặng.

“không phải là không tìm được di thể sao, nói không chừng phụ mẫu nàng ấy vẫn còn sống” một khuê tú nhin không được giải thích một câu.

“Có khả năng.”

Khương Ninh Bảo: “.....” Vị cô nương này nói như đúng rồi, chưa thấy xác phụ mẫu, đến lúc phụ mẫu nàng về, chẳng phải lúc đó thật sự chứng minh nàng là người có đại phúc khí à.

Nghĩ lại thấy ghen lời, người cổ đại thường mê tín này nọ.

Huynh muội Ninh Bảo yên lặng rời đi.

đi ra khỏi cánh rừng, Khương Ninh Bảo nhin không được đem mấy lời đồn đãi đột nhiên xuất hiện gần đây nói cho đại ca biết, thuận tiện nói ra suy đoán của mình, Khương Cần cười nói” Bọn họ nói rất đúng, Ninh Bảo là người có phúc khí.”

Khương Ninh Bảo ghen lời nói: “Ca, muội cảm thấy đối phương đang áp ụ mưu lớn đó.”

Khương Cần cười, véo mũi nàng một cái: “Muội chỉ cần thả ra tiếng gió mình là tiểu cô nương bình thường, đều không phải là người có phúc khí như trong lời đồn, chỉ cần muội phủ nhận, đối phương liền không có cách tiến hành bước tiếp theo.”

Khương Ninh Bảo bưng tỉnh, nàng sao lại không nghĩ đến chuyện này, quả nhiên là, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, vẫn là đại ca lợi hại, giống như nữ tử được người khen ngợi có phúc khí, không ai phủ nhận, chỉ là ngoài miệng khiêm tốn một chút, hạ thấp một chút, cho người ngầm truyền ra ngoài, bỏ đi cái danh đó là được.

Tiếng thom khó có được, tiếng xấu lại dễ dàng.

Khương Ninh Bảo sau khi nghĩ cách giải quyết, tâm tình dâng cao, nhớ tới chuyện hoàng bang, kim lòng không đậu nhỏ giọng hỏi.

“Ca, ca nói thánh thượng đột nhiên cho dán hoàng bang, thông cáo thiên hạ, khắp nơi Đại Việt chuẩn bị nhà từ thiện, có phải hay không nghĩ phòng ngừa chu đáo, làm yếu dần sức ảnh hưởng của Tần vương?”

Chuyện từ thiện này, trong sách cũng không có nói.

Chuyện từ thiện này xuất hiện, lại làm Ninh Bảo vui sướng, đây chính là cơ cấu làm từ thiện giống với hiện đại, Hoàng thượng làm như vậy, khẳng định là được bá tánh cùng tướng sĩ cảm kích, vô hình chung lại củng cố hoàng quyền của bản thân.

Khurong Cẩn gật đầu, ánh mắt nheo lại: “Hắn là vậy, long thể thánh thượng bất an, Tần vương sắp là mối nguy hại lớn, trong dân gian cùng võ tướng uy vọng ngày càng cao, cũng không phải là chuyện tốt.”

Lại nói Dương Thư Thanh cùng Ninh Bảo đã kết thù, Khurong Cẩn đương nhiên không hy vọng Tần vương bước lên vị trí kia.

“Ca, ca yên tâm, muội đã xem luận mạch của hoàng thượng, đã đáng được tửu cho hoàng thượng, Quốc Công gia nói thân thể thánh thượng đã chuyển biến tốt, sau này còn sẽ có con nối dõi, sẽ không lập hoàng thái đệ, mưu tính của Tần vương tựa như giỏ tre mức nước, công đã tràn mà thôi.” Khurong Ninh bảo nói nhỏ bên tai đại ca mình bí mật này.

Khurong Cẩn cả kinh, không nghĩ đến Ninh Bảo lại để lộ năng lực của mình, khuôn mặt tuấn tú khôngkìm được lo lắng, mím môi, khô khốc hỏi.

“Ninh Bảo, muội... Sao muội lại đột nhiên...”

“Ca, thánh thượng cùng Quốc Công gia là biểu huynh đệ, có Quốc Công gia, muội sẽ không có việc gì, thánh thượng cũng là minh quân, kỳ thật quan trọng nhất là, muội tin tưởng Quốc Công gia sẽ che chở cho muội.” Khurong Ninh Bảo mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy tin tưởng.

Trong lòng Khurong Cẩn chua xót, muội muội trưởng thành cũng không bằng ca ca, nhưng đối với phẩm chất của Định Quốc Công, Khurong Cẩn là đồng ý, hẳn nhờ giọng dặn dò “Ninh Bảo, chuyện thân thể thánh thượng có chuyển biến tốt đẹp, muội đừng nên nói ra ngoài.”

Khurong Ninh Bảo gật đầu.

Hai huynh muội sau khi dạo một vòng, chỉ thấy có rất nhiều chú tiểu chạy đến chạy lui, cũng không gặp được cao tăng, liền quay về sương phòng, hỏi thăm một chút, đại bá nương còn chưa về, nghe nói là đi đại điện nghe kinh trừ sát khí.

Khurong Ninh Bảo: “.....”

Huynh muội hai người lại đến viện của đại bá lần nữa, trùng hợp là, đại bá đã tỉnh lại, chỉ là nhìn so với lúc tỉnh lần trước có vẻ yếu hơn, sắc mặt thêm tái nhợt.

Trường Ninh Bá Khurong Đông Minh đã biết được chân tướng, liền giận chó đánh mèo lên người cháu gái mình, liền bởi vì hắn không hiểu vì sao lại hôn mê, một phần có lẽ trời cao giáng tội, khó khăn lắm được tấn phong quan vị, giờ lại không có, còn bị người chê cười, sau này còn sẽ là trò cười cho nhóm đồng liêu chi chi.

Khurong Đông Minh sao lại không giận, nhưng ngoài mặt không phát hỏa, đặc biệt là cháu gái đã khôngcòn như trước, chỉ có thể ngậm cục tức, nhắm mắt làm ngơ, tổng cổ hai huynh muội vừa vào ra ngoài.

“Các người về trước đi, ta ở chùa Thanh Thủy tịnh dưỡng thêm thời gian.”

Khurong Ninh Bảo cùng Khurong Cẩn không cầu mà được, nói vài lời quan tâm, liền ra khỏi viện, phái người đi báo cho đại bá nương Trương thị một tiếng, liền thu dọn hành lý trở về phủ Trường Ninh Bá.

Sau khi về phủ, Ninh Bảo liền để Xuân Nhạc đem tiếng gió thả ra ngoài, không thừa nhận lời đồn đãi mình là người có phúc khí, sau đó phái người đem tin tức đại bá đã tỉnh lại báo cho lão phu nhân.

Khurong lão phu nhân vô cùng vui mừng, đại phòng liền dẹp bỏ tình cảnh bi thảm, mỗi người gấp khôngchờ được mà chạy đến chùa Thanh Thủy vấn an Trường Ninh Bá.

Tạ Thất cùng hộ vệ chuẩn bị hồi phủ phục mệnh Quốc Công gia.

Ninh Bảo có chút nhớ Quốc Công gia, gọi người của Tạ Thất lại, về phòng thay đổi một váy áo màu tím nhạt thêu hoa sen, xinh đẹp động lòng người.

“Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị xong.” Xuân Nhạc vội vàng nói.

Khoé môi Ninh Bảo nổi lên nụ cười dịu dàng xinh đẹp, nói với đại ca một tiếng “Ca, muội đi phủ Định Quốc Công một chuyến.”

Khurong Cẩn nhìn muội muội trang điểm xinh đẹp đi gặp Định Quốc Công, trong lòng chua lèm, trên mặt là cười tươi nhìn Ninh Bảo rời đi.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa đã đến phủ Định Quốc Công, từ miệng Triệu quản gia là biết được Tạ Hành đang ở trong phủ, hai mắt Ninh Bảo liền kích động cùng vui mừng.

Theo quy củ, Ninh Bảo đi đến Vinh Hi đường bái kiến Tạ lão phu nhân, sau đó đi chủ viện, trên đường gặp được Tạ Cảnh Dục, trước sau vẫn tuân mỹ lệ lạnh lùng, năng nề phép xa cách mà cười với hắn, hai người lướt qua nhau.

Tạ Cảnh Dục quay đầu nhìn lại bóng dáng yếu điệu đi xa kia, xoay người liền rời đi.

Chủ viện, Tạ Hành vừa mới xử lý công sự đi ra khỏi thư phòng, liền trong miệng thân vệ biết được tiểu cô nương đã đến, khuôn mặt đẹp muôn năm lạnh giá của hắn thoáng ấm áp lên, đẹp đến làm người muốn nín thở.

Lúc này tiểu cô nương mang theo hai tỷ nữ xuất hiện trước mắt, thiếu nữ xinh đẹp mười sáu tuổi, giống như nụ hoa đầu mùa, xinh đẹp mê người.

Tạ Hành trong lòng khẽ động, tiểu cô nương vừa thấy hắn, lập tức cười tươi sáng, bỏ lại hai tỷ nữ, thân hình yếu điệu chạy nhanh về phía hắn.

“Quốc công gia, bất ngờ không, bất ngờ không?” Ninh Bảo vừa chạy đến liền thân mật ôm lấy cánh tay khoẻ khoắn của hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cười khanh khách.

“Bất ngờ.” Tạ Hành hơi cong khoẻ môi, giọng nói trầm thấp, bước chân trầm ổn, đưa tiểu cô nương đến đại đường chủ viện, một thân vệ rất có ánh mắt mang trà cùng điểm tâm lên rồi lui ra ngoài.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc sớm đã quen với chuyện tiểu thư cùng ở chung với Quốc Công gia, các nàng đối với nhân phẩm của Quốc Công gia rất tin tưởng, bởi vậy một chút lo lắng cũng không có, liền ở bên ngoài mà chờ đợi.

“May mắn là đại bá tính lại đúng lúc, bằng không ta lại phải ở lại chùa Thanh Thủy thêm một hai ngày, nghĩ đến một hai ngày đó không nhìn thấy được Quốc Công gia, không nhận được thư của chàng, trong lòng thật là nhớ mà.”

Ninh Bảo ngồi bên cạnh Quốc Công gia, động tác tự nhiên mà châm cho hắn một ly trà, bưng một chén trà lên nhấp một ngụm, thích vô cùng, mở miệng liền nói lời ngon ngọt.

Hai bên tai Quốc Công gia hơi nóng lên, chớp mũi toàn là mùi hương thơm mát của tiểu cô nương, hầnhnh không được đưa tay ôm tiểu cô nương vào lòng, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm “Ta sẽ đi gặp nàng.”

Cảm giác ôm tiểu cô nương thật tốt.

Đột nhiên bị người ôm vào ngực, Ninh Bảo thấy hoảng sợ, sắc mặt đỏ bừng, trong lòng âm thầm kinh ngạc, hay là ngày đó hai người ôm nhau, Quốc Công gia đã thông suốt?

“Quốc Công gia, chàng học hư rồi.” Ninh Bảo chôn khuôn mặt đỏ hồng vào ngực hắn, nhỏ giọng rầm rì, giọng nói mềm mại, giống như làm nũng, trong lòng lại tràn đầy vui mừng cùng sung sướng.

“Ừ.” Tạ Hành gật đầu, thấp giọng mang theo ý cười, lại nói chuyện khác: “Ninh Bảo, ma ma nàng muốn đã tìm được.”

“Cảm ơn Quốc Công gia.” Nàng vui vẻ ngẩng đầu, hôn lên gương mặt tuấn tú của hắn một cái, không chú ý lại để lại một dấu môi màu hồng nhạt.

Ma ma bên cạnh là người có kinh nghiệm phong phú, sau này chuyện gì cũng có người chỉ điểm, có thể tin được hay không, Ninh Bảo chỉ có thể chậm rãi quan sát.

Lần thứ hai bị hôn, cho dù là cái hôn nhẹ, Tạ Hành liền ôm chặt lấy tiểu cô nương, khoẻ miệng không tự giác cong cong.

“Quốc Công gia, thánh thượng yêu cầu được tâu lần tới, ta đã làm xong, chàng có thể cho người sang lấy về, để trong hầm nửa tháng là có thể uống.” Ninh Bảo vui mừng xong rồi, cũng không quên chuyện chính.

“Ừ, ngày mai ta cho người sang lấy.”

“Quốc Công gia, ngày hôm qua ta ở trà quán Tấn Giang, làm Dương tiểu thư mất thể diện, vạch trần nàng ta, ta sợ, Dương tiểu thư sẽ ghét ta, sau này, ta và nàng ấy sẽ không có cách nào sống chung hoà bình được.”

Nàng nghĩ thầm, đâu chỉ là không có cách chung sống hoà bình, chỉ sợ Dương Thư Thanh kia ước gì diệt trừ cái gai chướng mắt là nàng đây.

“một người không quan trọng, đừng bận tâm” Tạ Hành nghe tiểu cô nương nhắc đến Dương Thư Thanh đã tâm bưng bưng kia, sát khí trong mắt lại hiện ra.

thì ra, ở phủ Định Quốc Công, Dương Thư Thanh chỉ là người không quan trọng, khoẻ môi nàng nở nụ cười sung sướng: “Ừm, ta đã biết.”

Hai người thân mật nói chuyện một chút, Ninh Bảo thế mới hiểu, thì ra chuẩn bị nhà từ thiện là kiến nghị của Tạ Hành, trong lòng không khỏi sinh sự tự hào.

Quốc Công gia thật lợi hại, lập tức giành lấy một nửa hào quang của Dương Thư Thanh về.

Dương Thư Thanh sợ là tức giận muốn hồng rồi.

Lúc rời đi, Ninh Bảo cũng phát hiện ra mình đã để lại dấu môi hồng nhạt trên má Quốc Công gia, đáy mắt hiện ra giáo hoạt, cười thầm. vẫy vẫy tay với hắn, mang theo hai vị ma ma mà Định Quốc Công tìm cho nàng lên xe ngựa.

Chương 39: Cháu gái không đồng ý

Định Quốc Công mặc một y phục gấm đen, dáng người cao lớn đứng thẳng lưng ở cửa phủ, nhìn xe ngựa biến mất ở chỗ rẽ, khóe miệng nhếch lên một độ cong nho nhỏ, đột nhiên đưa tay lên lau khuôn mặt của mình.

trên tay dính một màu hồng nhạt.

không ngoài dự đoán của Tạ Hành, nghĩ đến khi này, tiểu cô nương trước khi rời đi, còn cười cười giảo hoạt, nghĩ thầm tiểu cô nương thật là nghịch ngợm, biết rõ không ai dám nhìn chằm chằm mặt hắn, còn cố ý không nói cho hắn biết.

đang muốn đi vào viện, một thân vệ tiến lên bẩm báo: “Chủ tử, lão phu nhân cho mời ngài sang bên đó một chuyện.”

Tạ Hành quay người đi đến Vinh Hi Đường.

Vinh Hi Đường, Tạ lão phu nhân đang đảo chén trà thơm, mày nhíu chặt, hình như có tâm sự, Hoàng ma ma bên cạnh cũng một dáng mặt ủ châu mày.

Mấy ngày này, ngày nào lão phu nhân cũng uống một chén nhỏ dược tửu, cái trán trắng bệch cũng đảhông hào, trên mặt mịn màng hơn hẳn, vết nhăn cũng biến mất không thấy, so với các quý phu nhân khác cùng tuổi bảo dưỡng cũng không kém, thậm chí nhìn so với họ còn trẻ hơn không ít tuổi.

Tạ Hành vừa vào Vinh Hi Đường, tầm mắt liền rơi trên người lão phu nhân, lão phu nhân thay đổi đều lọt vào mắt hắn, trong lòng càng thêm cảm kích tiểu cô nương.

“Mẫu thân.”

hắn ở xa xa mà hành lễ cùng lão phu nhân.

“A Hành, con đến rồi, ta có chuyện muốn bàn với con một chút.” Lão phu nhân nhìn thấy Định Quốc Công, khuôn mặt âu sầu lập tức chuyển sang vui vẻ, tươi cười.

“Mẫu thân, xin hỏi là chuyện gì?” Trong lời nói của Tạ Hành ẩn chứa sự quan tâm.

Tươi cười trên mặt lão phu nhân biến mất, khẽ thở dài một tiếng nói: “Phu nhân An Viễn Hầu cho người đến đây, nói muốn bàn chuyện hôn kỳ, ta liền muốn hỏi ý con.”

Đại hôn của nhi tử cùng tôn tử đều ở năm nay, ngày thành hôn chỉ cách nhau nửa tháng, mấy ngày nay lão phu nhân vội vã xoay quanh, trong lòng lại vô cùng vui mừng, phủ Định Quốc Công cuối cùng cũng có thể làm hi sự, nhưng hôm nay, phu nhân An Viễn Hầu đột nhiên muốn hôn kỳ đẩy về phía trước nửa tháng, tâm tình tốt đẹp của lão phu nhân biến mất trong nháy mắt.^[1]^[2]

“một tháng mà cũng không chờ được?” Mặt mày Tạ Hành lạnh xuống, quanh thân đều là hơi thở lạnh lẽo.

“Đúng vậy, phu nhân An Viễn Hầu hy vọng hôn kỳ có thể trước nửa tháng.”

Tạ lão phu nhân nhíu mày, từ sau khi tiểu cô nương Dương gia kia nữ cái nam trang, lấy thân phận Thụ Dương công tử, hai năm trước đã qua lại cùng đường tôn tử lộ ra ánh sáng, hảo cảm bà dành cho nàng ta không còn tốt lắm.

“Hôn kỳ đã định, không sửa đổi được, trừ khi bà ta không coi trọng hôn nhân, mẫu thân, người khi trả lời cho phu nhân An Viễn Hầu, cứ nói đó là ý của nhi tử.”

Khuôn mặt anh tuấn của Tạ Hành lạnh như băng.

Tạ lão phu nhân gật đầu, ý của A Hành cũng giống với ý của bà, ngày lành tháng tốt hôn kỳ há có thể tùy tiện thay đổi, đặc biệt là còn muốn trước nửa tháng.

“Ngày mai ta liền trả lời phu nhân An Viễn Hầu.”

.....

Trở về Trường Ninh Bá phủ, Nịnh Bảo đưa hai bị ma ma có khuôn mặt hòa ái về tây viện, sắp xếp cho các bà ở phòng khách, lấy lễ tiếp đãi, chỉ như là nữ tiên sinh đến dạy dỗ nàng.

Hai vị ma ma này đều là từ trong cung ra, từng hầu hạ qua tiên hoàng hậu-- mẫu hậu của Càn Nguyên đế, chỉ điểm này thôi, nàng đã rất là vừa lòng, có thể làm ma ma bên cạnh tiên hoàng hậu, khẳng định là có tài năng, lễ nghi, quy củ chọn người liền không sai.

Hai vị ma ma, một người họ Trần, một người họ Cao, một tháng sau có để hai bà lại hay không, còn phải xem biểu hiện cùng phẩm tính của hai bà, Ninh Bảo có bí mật, sẽ không tùy tiện mà để một ma ma không đáng tin cậy ở bên người.

Sau khi sắp xếp tốt cho hai vị ma ma, Ninh Bảo phái Xuân Nhạc đi nói cho ca ca một tiếng, rồi trở vào viện, Xuân Hi mang cho nàng một ấm trà thượng hạng, lại mang đến một đĩa trái cây tươi mát, khôngnghĩ được hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

“Tiểu thư, không dùng đãi ngộ cao với hai vị ma ma sao?”

“Xuân Hi, hai vị ma ma này cũng không có cùng ta ký khế ước, họ đến đây chỉ dạy dỗ ta một tháng, lúc này là lấy lễ mà tiếp đãi.” Ninh Bà trêu đùa sợ tóc, cười khê nói.

“Sau này có ký khế ước hay không, còn phải quan sát, xem xét.”

Nàng bây giờ chỉ là đích nữ nhị phòng nho nhỏ, gia thế thấp, chỉ cần lão phu nhân nói phân phù, thân phận của nàng cùng đại ca chắc chắn xuống dốc không phanh, không còn là thiếu gia, tiểu thư nhà quan lại.

Đương nhiên bây giờ, khả năng này rất thấp.

Chỉ cần nàng gả cho Định Quốc Công, lão phu nhân cùng đại phòng cũng sẽ không muốn phân phù.

Hai vị ma ma trong cung đến đây có lẽ cũng nhìn mặt mũi Định Quốc Công, mới đồng ý đến phù Trường Ninh Bá dạy dỗ nàng một tháng, chuyện có muốn ở lại hay không còn phải nhìn biểu hiện của Khương Ninh Bảo.

Đương nhiên, nếu hai vị ma ma này muốn ở lại bên cạnh nàng, nàng còn không phải liên tạ trời tạ đất mà đồng ý, nàng cũng có suy tính của mình.

Thà thiếu còn hơn cầu thả.

thật ra đây là hai bên cùng lựa chọn.

Xuân Hi ngạc nhiên, nàng còn nghĩ là Quốc Công gia đưa cho tiểu thư hai vị ma ma để sau này chính là ma ma tâm phúc của tiểu thư, hoá ra là không phải?

“Xuân Hi, người ở trọng viện để ý hai vị ma ma này nhiều một chút.” Khương Ninh Bảo là người cẩn thận, sẽ không vì là người Quốc Công đưa đến liền không do dự mà tin tưởng.

“Dạ, tiểu thư.” Xuân Hi vui mừng gật đầu, trong lòng cảm thán một tiếng, tiểu thư vẫn là tiểu thư, lúc trước nàng ở lại bên người tiểu thư, cũng là mất nhiều năm mới được tiểu thư tin tưởng.

Ninh Bảo uống một ngụm trà, thích ý ngồi trên giường mềm nhỏ gần cửa sổ ăn trái cây, nhớ đến mình để lại dấu môi hồng nhạt trên má Quốc Công gia, khoé môi không nhịn được mà cong lên.

Lấy sự nhạy bén của hần, hần là sau khi nàng rời đi, liền đã lau sạch, thật ra không chết, cũng khôngsao, không có ai giống nàng dám nhìn thẳng vào mặt của Quốc Công gia đâu.

Lúc này, Xuân Nhạc đã trở lại, trên mặt đầy tươi cười.

“Tiểu thư, nói cho ngài một tin tốt, mấy tỷ nữ thông phòng mà đại phu nhân đưa đến trong phòng tam thiếu gia, đã chọc giận tam thiếu gia nên bị ngài ấy đuổi đi hết rồi.”

Hai mắt Khương Ninh Bảo sáng ngời.

“Đúng thật là tin tốt.”

Tỷ nữ thông phòng mà Trương thị đưa đến có cái nào tốt, nếu không đuổi đi sớm, sau này đại ca thành thân, sẽ là phiền phức lớn, còn không bằng bóp chết ngay từ đầu.

Vui vẻ qua đi, Ninh Bảo lại nhìn không khỏi buồn rầu chuyện chung thân đại sự của đại ca, nàng khôngmuốn nghĩ đến, hôn nhân của đại ca sẽ do tổ mẫu hoặc Trương thị làm chủ, nghĩ lại nhị đường ca Khương Việt cũng đã hai mươi, định hôn còn chưa có, chỉ có một đồng thông phòng không lên được mặt bàn ở hậu viện, đại ca có thể lấy cơ này mà thoái thác.

Trong lòng Ninh Bảo đã có chút yên tâm.

Hạ nhân phù Trường Ninh Bá rất là chú ý đến nhị phòng tây viện, đặc biệt là từ tiểu thư, biết nàng vừa mới đưa hai ma ma từ phủ Định Quốc Công về, bà từ trong phủ lúc này mới hiểu ra, bên cạnh từ tiểu thư không có một ma ma tâm phúc, liền lạng lẽ bàn tán với nhau.

Tin tức này truyền đến tai Khương lão phu nhân.

Sau khi lão phu nhân biết chuyện, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống.

Cùng năm, hai đứa cháu gái cùng xuất giá, tứ nha đầu vẫn là gả cho Định Quốc Công quyền cao chức trọng Đại Việt, mà phủ Trường Ninh Bá không hề động đến chuyện giá y mỹ phượng, khăn thêu, bên người cháu gái thứ tư cũng không có ma ma kinh nghiệm dạy dỗ quy cũ, tất cả mọi người đều là chuẩn bị hôn sự cho ngũ nha đầu, không biết bị bao nhiêu người sau lưng cười chê.

Hì vọng Định Quốc Công cùng Tạ lão phu nhân không sinh lòng bất mãn.

Khương lão phu nhân hít sâu một hơi, may mắn là còn có một thảng vót lại, quan trọng trước mắt là điều tra lai lịch hai ma ma kia.

Ma ma mà Tạ lão phu nhân của phủ Định Quốc Công tìm đến, địa vị chắc chắn không đơn giản, nếu là từ trong cung đến, thì có thể cho ngũ nha đầu theo cùng học tập.

“Hong Hạnh, ngươi cho người đi điều tra thử xem, ma ma mà tứ nha đầu mang về có lai lịch gì?”

Hôm sau, sắc trời có chút xấu, mây đen đầy trời, gió lạnh thổi đến, hoa quế trong viện rơi đầy, mang theo từng cơn lạnh lẽo, nhìn qua giống như sắp có mưa to.

Ninh Bảo cùng đại ca, sau khi ăn sáng xong, quyết định từ hôm nay trở đi sẽ bắt đầu học tập, mặc kệ là xuất giá, sẽ cùng người lui tới, hay là công việc quản gia, hoặc là lễ nghi, quy tắc, hôn lễ, đây là những điều quan trọng Ninh Bảo cần phải học.

Dòng dõi Định Quốc Công cao quý, làm phu nhân Định Quốc Công tương lai, cần nhất chính là không để người bắt được sai lầm.

Ma ma tôn thất hay ma ma trong hoàng cung cũng không thể nào mời được, Ninh Bảo khẳng định với không tới, đại bá nương Trương thị hao tổn tâm sức thỉnh một ma ma nhà quyền quý đến cho ngũ muội Khương Minh Dao.

Đây cũng là lý do mà Ninh Bảo lại yêu cầu Quốc Công gia tìm giúp ma ma giáo dưỡng, giống như ma ma từ nhà quan lại căn bản không hợp yêu cầu của nàng.

Khương Ninh Bảo đang định cho người đến phòng khách mời hai vị ma ma đến, tỷ tử thân cận Hồng Hạnh của lão phu nhân đến, vừa đến liền nhún người hành lễ với Ninh Bảo.

“Tứ tiểu thư, lão phu nhân cho gọi người qua bên đó.”

Khương Ninh Bảo hơi nhíu mày, ánh mắt dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Hồng Hạnh, giọng nói đầy bình tĩnh hỏi: “Tổ mẫu có nói chuyện gì không?” Hôm nay không phải là ngày thỉnh an, Khương lão phu nhân cho gọi nàng qua, tất là có chuyện quan trọng.

Nghĩ lại hôm qua mình vừa mang hai vị ma ma về, hôm nay lão phu nhân liền muốn gặp nàng, khả năng lớn nhất chính là chuyện này.

“Tứ tiểu thư cứ đi liền biết.” Hồng Hạnh cung kính trả lời.

Ninh Bảo cười nhạt, sửa lại vạt áo, ngón trở bỏ xuống lần váy dài màu đỏ thêu hoa phượng, gọi Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đến, mang các nàng cùng đi đến Thọ Kim Đường.

Thọ Kim Đường, đàn hương lượn lờ.

Khương lão phu nhân tinh thần phấn chấn, ngồi trên ghế cao, hai ngày này chuyện vui nối tiếp chuyện vui, trường tử tỉnh lại, tứ nha đầu lại mang về hai ma ma xuất thân từ trong cung, còn là ma ma hầu hạ bên người tiên hoàng hậu, trong lòng Khương lão phu nhân như lửa nóng, tối hôm qua lại mất ngủ, sắc mặt nhìn qua có chút tiêu tụy.

Sáng sớm hôm nay, nhị phòng Tạ gia cho người đến báo, đem hôn kỳ của Ngũ tôn nữ cùng thiếu gia Tạ Cảnh Huy, sửa lại vào ngày một tháng năm, cùng ngày xuất giá với tứ nha đầu.

Khương lão phu nhân không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Xuất giá cùng ngày với tứ nha đầu, khẳng định là vô cùng long trọng, ngũ nha đầu và tứ nha đầu là đường tử muội ruột thịt, cùng là tiểu thư của phủ Trường Ninh Bá, có thể hưởng chung hào quang của tứ nha đầu.

Khương Ninh Bảo vừa đến Thọ Kim Đường, liền nhìn thấy Khương lão phu nhân cùng Khương Minh Dao, trong lòng kinh ngạc cùng nghi ngờ, chẳng lẽ mình đoán sai rồi, trong lòng nàng bỏ qua chuyện này, nhún người hành lễ, giọng nói mềm mại đáng yêu.

“Thỉnh an tổ mẫu.”

Khương Minh Dao cũng nói theo, sau đó liền dời ánh mắt.

Khương lão phu nhân uống một ngụm trà, nhìn đến hai đứa cháu gái, khẽ nhíu mày, bà cẩn thận quan sát tứ nha đầu một chút, càng nhìn càng cảm thấy

đứa cháu gái này càng thuận mắt, mỉm cười hài lòng, biết rõ mà còn cố hỏi: “Tứ nha đầu, nghe nói con vừa mang về phủ hai vị ma ma?”

“Đúng vậy, thưa tổ mẫu.” Cánh môi Ninh Bảo khẽ nhếch, mỉm cười gật đầu, vẫn không quá nhiều lời về hai vị ma ma kia.

Khương lão phu nhân sâu kín nhìn Ninh Bảo một cái, tứ nha đầu này đúng không kêu ngoao, không táo bạo, trầm ổn, mặc kệ là ai thỉnh được ma ma từ trong cung ra để dạy dỗ thiên kim nhà mình, đều là chuyện vui làm người hâm mộ ghen ghét.

Tứ nha đầu lại bình thản, ung dung, không có đắc ý, không có kích động, càng không có khoe khoang.

“Đều là do tổ mẫu mấy ngày này vì hôn sự của các con mà mụ mị đầu óc, đã quên mời cho tứ nha đầu một ma ma, may mắn là Quốc Công phủ không quên việc này, đúng rồi, tứ nha đầu, trong phủ còn có hai tú nương tay nghề khá cao, đến lúc đó giá y của con cứ để các nàng thêu, chờ ta gọi các nàng sang đo kích cỡ cho con.”

Khương lão phu nhân mang về mặt từ ái nói.

Khương Ninh Bảo âm thầm cười lạnh trong lòng, cuối cùng thì lão phu nhân cũng nhớ ra nàng cũng là cô nương đang chờ gả, đáng tiếc, nàng đã không cần phủ Trường Ninh Bá giúp nàng chuẩn bị, nàng cười nhẹ, hành lễ cùng Khương lão phu nhân “Đa tạ tổ mẫu quan tâm, giá y của cháu gái đã có người thêu, không cần làm phiền tú nương trong phủ.”

“Làm càn, tứ nha đầu, người lại mời tú nương bên ngoài, tú nương tài giỏi bên ngoài sớm đã được quý nhân quan lớn mời vào phủ, nơi nào đến lượt người, nhanh bỏ đi, để tú nương trong phủ giúp người thêu giá y.” Mới đầu là ngạc nhiên, sau đó là nhú mày, Khương lão phu nhân quát lớn một trận.

“Tứ tỷ, tổ mẫu nói đúng, tú nương trong phủ tay nghề tốt lắm.” Đột nhiên, Khương Minh Dao lại lên tiếng.

Ninh Bảo cười cười “Tổ mẫu, giúp tôn nữ thêu giá y cũng không phải là tú nương bên ngoài, mà là tú nương trong cung được Tả lão phu nhân mời đến.”

Chén trà trên tay Khương lão phu nhân run lên. Trong mắt tràn đầy khiếp sợ, giọng nói cao hơn bình thường “Người nói, là tú nương trong cung thêu giá y cho người?”

Khương Minh Dao cũng nhìn về phía tứ tỷ.

Tú nương trong cung, chỉ là một tú nương nhỏ nhỏ thì tay nghề so với tú nương bên ngoài lại vô cùng tốt hơn.

“Đúng vậy, tổ mẫu.” Khương Ninh Bảo vẫn cười như thường.

Khương lão phu nhân kim lòng không được cười to thành tiếng, liên tục nói vài câu tốt, hiển nhiên là cực kỳ vui vẻ, bà nhìn đến ngũ nha đầu mình cực kỳ thương yêu, tâm tư khẽ động.

“Tứ nha đầu, người cùng ngũ nha đầu là đường tỷ muội, cũng là tiểu thư phủ Trường Ninh Bá, không bằng người nói giúp vị tú nương kia cũng làm cho ngũ nha đầu một bộ giá y, thì thế nào?”

“Tổ mẫu, tú nương trong phủ tay nghề rất tốt, không cần làm phiền tứ tỷ.” Khương Minh Dao vừa nghe liền hoảng sợ, xấu hổ mà nhìn tứ tỷ một cái, trong lời nói mang đầy cự tuyệt.

“Tổ mẫu, Trương tú nương giúp tôn nữ thêu giá y, là nữ quan chuyên phụ trách thêu long bào cho hoàng thượng, không phải tú nương bình thường của Ty Y Tư, thứ cho tôn nữ không có cách nào làm chủ.” Giọng điệu của Ninh Bảo lạnh lạnh, nàng có chút ngoài ý muốn, Khương lão phu nhân lại đưa ra yêu cầu như vậy, đáng tiếc, nhất định lão phu nhân phải thất vọng rồi.

Khương Minh Dao có chút phức tạp nhìn tứ tỷ, đồng thời cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Hồng Hạnh cùng tỷ nữ trong Thọ Kim Đường cũng chấn động.

“thì ra không phải tú nương bình thường trong cung, là tổ mẫu nghĩ sai rồi, bỏ qua việc này đi.”

Khương lão phu nhân sắc mặt thay đổi, nhanh đem chuyện này gạt qua, bà cũng không nghĩ đến tú nương thêu giá y cho ngũ nha đầu lại là Trương tú nương, nữ quan thêu long bào chuyên dụng cho hoàng đế, bản thân còn có phẩm cấp, không có sự đồng ý của hoàng thượng, ai dám thỉnh vị này đến thêu giúp giá y, cũng là chỉ có Định Quốc Công có thể diện này.

Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng cười: “Cháu gái đã hiểu.”

Khương lão phu nhân uống một ngụm trà định thần, thâm sâu nhìn tứ nha đầu, nói sang chuyện khác: “Tứ nha đầu, nghe nói người mang về hai vị ma ma ở trong cung, ngũ nha đầu cùng người hôn kỳ cận kề nhau, không bằng để ngũ nha đầu đến nhận sự dạy dỗ của hai vị ma ma đó cùng người.”

Trương tú nương là người thêu long bào cho hoàng thượng, tứ nha đầu làm chủ không được, trong phủ có hai vị ma ma tuy là nói từ trong cung ra, nhưng cũng là đang ở tại phủ Trường Ninh Bá, hẳn là có thể thuận tiện dạy dỗ ngũ nha đầu.

Chỉ là hiện tại không thể nói cho Tứ nha đầu, hôn kỳ của Ngũ nha đầu đã đầy lên, cùng xuất giá một ngày với nàng.

Lão phu nhân đang đánh bàn tính bùm bùm trong đầu.

Khương Ninh Bảo cười lạnh trong lòng, liếc nhìn gương mặt xấu hổ của Khương Minh Dao, trên mặt xinh đẹp mang theo ý cười nhàn nhạt, giọng điệu vô cùng bình tĩnh mà từ chối.

“Cháu gái không đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chuẩn bị ngựa đến phủ Trường Ninh Bá

Trong nháy mắt đại sảnh rơi vào im lặng.

Sắc mặt Khương lão phu nhân bỗng nhiên chùng xuống, đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm Ninh Bảo, đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn, làm cho trái tim của Hồng Hạnh cùng các tỷ nữ run bắn cả lên.

Khương Minh Dao gục đầu, mắt đẹp đỏ bừng, bàn tay nắm chặt trong ống tay áo.

Tổ mẫu càng hy vọng nàng tốt, trong lòng nàng lại càng thấy khó chịu.

Tứ tỷ mang hai vị ma ma về, đúng thật là tốt hơn so với ma ma mà mẫu thân tìm cho nàng, nhưng đây là Định Quốc Công vì tứ tỷ mà tìm về, nàng mấy ngày nay vẫn học quy cũ do ma ma dạy dỗ, rảnh rỗi nàng lại lo lắng cho phụ thân đang hôn mê bất tỉnh, cùng mẫu thân đang bị sát khí tra tấn, chưa khi nào quan tâm đến những chuyện khác trong phủ.

không nghĩ tới, trong phủ vậy mà không đưa một ma ma cho tứ tỷ, cũng không vì hôn sự của tứ tỷ mà chuẩn bị, ngay cả giá y cũng đều do Định Quốc Công vì tứ tỷ mà chuẩn bị.

Nghĩ đến đây, Khương Minh Dao lòng càng thêm hổ thẹn không được.

“Làm càn, tứ nha đầu, ngươi chẳng lẽ đã quên, ngươi còn là tiểu thư phủ Trường Ninh Bá, cùng vinh cùng nhục với phủ Trường Ninh Bá, bây giờ trong phủ chỉ có mình ngươi cùng ngũ nha đầu là đường tỷ muội với nhau chưa xuất giá, ngươi giúp đỡ ngũ nha đầu một chút, sau này ngũ nha đầu được tốt, ngươi cũng có thể có tỷ muội để giúp đỡ.”

Khương lão phu nhân mang sắc mặt đen kịt, tức giận mắng Khương Ninh Bảo, giọng điệu mang đầy phần nộ cùng đau lòng, đứa cháu gái này lòng đã cứng cáp, dám ngỗ nghịch với tổ mẫu là bà đây.

Đúng thật là giống y chang mẫu thân của nàng, không thể nào ôm nhiều kỳ vọng với nàng được.

Bị khương lão phu nhân chỉ trích một trận, sắc mặt Khương Ninh Bảo vẫn bình tĩnh, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng lão phu nhân, khoé miệng không tự giác hiện ra một tia trào phúng.

“Tổ mẫu, cháu gái không dám oán hận, cũng không yêu cầu tỷ muội giúp đỡ.” Giúp đỡ, nói cho dễ nghe, chứ có đại bá nương ở đây, ai sẽ giúp đỡ nàng.

“Tổ mẫu, cháu gái đã có ma ma dạy dỗ.” Khương Minh Dao đề nén suy nghĩ miên man của mình, nhìn về mặt đau lòng, giận dữ của tổ mẫu, cúi đầu nói.

“Ma ma mà mẫu thân con tìm được sao có thể so được với người trong cung, hai người kia là người đã hầu hạ qua tiên hoàng hậu, chỉ cần có họ dạy dỗ qua, sau này Tạ gia sẽ không dám khinh thường.”

Khương lão phu nhân không nhịn được trừng mắt nhìn ngũ nha đầu, nha đầu này thật đơn thuần làm người lo lắng.

Hầu hạ qua tiên hoàng hậu, mà đương kim thánh tượng lại là con của bà, chỉ cần ngũ nha đầu được các nàng dạy dỗ, sau này cũng sẽ được người ta xem trọng.

Tạ lão phu nhân của phủ Định Quốc Công thật là hao tổn tâm huyết, tứ nha đầu này phụ mẫu đều vong thân, sợ nàng gả qua, giáo dưỡng sẽ bị người chê cười, liên tim ma ma từng hầu hạ tiên hoàng hậu đến đề dạy dỗ.

không có nhân mạch, không có địa vị, căn bản không chạm đến được ma ma trong cung tiên hoàng hậu.

Phủ Trường Ninh Bá của bọn họ, ngay cả ma ma bình thường bên cạnh phi tử còn không chạm tới được, đừng nói là mời được ma ma hầu hạ của tiên hoàng hậu.

Ngũ nha đầu ngốc đến làm người đau lòng, một chút cũng không giống mẫu thân khôn khéo không ăn thiệt của nàng.

“Ngũ nha đầu, con đứng qua một bên trước đi, nghỉ lại cho kỹ.” Rốt cuộc cũng là cháu gái mình yêu thương từ nhỏ đến lớn, nên Khương lão phu nhân cũng không nghĩ bức nằng. Tạ gia là đại gia tộc, ngũ nha đầu muốn đứng vững ở Tạ gia, thì nằng phải có nhiều lợi thế.

Từ nha đầu không cần bà lo lắng, tình huống của Định Quốc Công đặc thù, đòi này, chỉ có mỗi một nữ nhân là nằng, sau này, không cần phải nói, khẳng định cũng đều tốt hơn bất cứ người nào, bà là càng lo lắng cho ngũ nha đầu đơn thuần ngay thẳng này.

“Tổ mẫu...” Khương Minh Dao cắn môi, cúi đầu không dám nhìn tứ tỷ.

Khương Ninh Bảo không chớp mắt nhìn chằm chằm ngũ muội, đem do dự và ách náy vào mắt, thâm than, cũng hầy là một đứa nhỏ, nhưng nằng không phải là người mềm lòng.

“Từ nha đầu, những lời ta vừa nói, ngươi nghe có hiểu chưa, về sau ngũ nha đầu cùng ngươi theo hai vị ma ma kia học tập.” Khương lão phu nhân không để ý đến cháu gái thứ năm đang rối rắm, quay đầu lại, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Khương Ninh Bảo, chuyên quyền độc đoán mà ra lệnh.

Cả người Khương Minh Dao run lên, đầu cúi xuống càng thêm thấp.

Khương Ninh Bảo giận đến bật cười, tổ mẫu đây là mệnh mua ép bán, nằng liếc mắt nhìn Khương Minh Dao không lên tiếng một cái, ánh mắt mang theo lạnh lẽo, giọng nói đầy lạnh lùng: “Tổ mẫu, cháu gái cũng chỉ là câu nói đó, không đồng ý.”

Ánh mắt lão phu nhân càng thêm lạnh, tức đến nổi môi cũng run run “Đồ hèn hạ, đường nghĩ là leo lên người Định Quốc Công, kê cao gối mà ngủ, đừng quên rằng Căn ca nhi còn ở trong phủ, ngươi đây là muốn hủy hoại tiền đồ của nó?”

Cuối cùng cũng nói ra lời uy hiếp.

Tỷ nữ ở đây, trong mắt đều lộ ra khiếp sợ, đặc biệt là tỷ nữ thân cận Hồng Hạnh của lão phu nhân, cả kinh, mở to miệng, tròn mắt không dám tin được.

Nằng không nghĩ được, lão nhân nhân vậy mà lại vì ngũ tiểu thư, liền dùng tam thiếu gia áp bức tứ tiểu thư.

Đại sảnh nháy mắt lại yên lặng.

Đôi mắt đẹp của Khương Ninh Bảo loé lên phần nộ cũng trái tim đã nguội lạnh, nắm chặt tay dưới ống tay áo, Khương lão phu nhân vậy mà lại uy hiếp nằng, tàn nhẫn, thật là đủ tàn nhẫn.

Khương lão phu nhân hôm nay, nhân chuyện nằng không đồng ý để hai ma ma cùng dạy dỗ ngũ muội, liền đem ca ca ra uy hiếp nằng, sau này nằng gả đến phủ Định Quốc Công, một khi bá phủ hoặc là vị đường đệ tỷ muội nào có chuyện, có phải hay không cũng mang ca ca ra uy hiếp nằng?

Nhường một bước, sau này bọn họ lại một tác lần một thước.

Khương Ninh Bảo đối với lão phu nhân đã chết tâm, vốn cho rằng bà không thích mẫu thân nằng, ít nhất đối với cháu nội vẫn là yêu thương, ai ngờ, thì ra là nằng quá ngây thơ.

Khương Ninh Bảo cười tự giễu.

Khương Minh Dao ngạc nhiên, nằng không nghĩ chuyện lại đến nước này, tổ mẫu vậy mà lại lợi dụng tam đường ca để uy hiếp tứ tỷ, cả người Khương Minh Dao run lên, bùm một tiếng quỵ xuống đất, dập đầu một cái.

“Tổ mẫu, xin thứ cho cháu gái bất hiếu, hai vị ma ma ở tây viện là Định Quốc Công vì tứ tỷ mà đưa đến, tôn nữ không có tư cách, cũng sẽ không nhận sự dạy dỗ của họ.”

nói xong, Khương Minh Dao dập đầu ba cái, sau đó đứng dậy, nhìn tứ tỷ lạnh nhạt này của mình, môi khẽ động, nói câu xin lỗi không thành tiếng, liền đứng thẳng sống lưng cũng không quay đầu đi khỏi Thọ An Đường.

Khương Ninh Bảo mở to mắt đẹp, hiển nhiên là không nghĩ đến Khương Minh Dao sẽ kiên quyết chống đối lão phu nhân như vậy, nằng nhìn thoáng qua lão phu nhân đang kinh ngạc, lạnh lùng cười: “Tổ mẫu, ý tốt của người đã bị ngũ muội từ chối rồi.”

Khương lão phu nhân, sắc mặt đen thui, đáy mắt loé tia sáng lạnh làm người hoảng sợ, chằm chằm nhìn tứ nha đầu, Khương Ninh Bảo vẫn duyên dáng yêu kiều đứng đó, gương mặt xinh đẹp dịu dàng, mang theo trào phúng, lại vô cùng lạnh nhạt.

“Được, rất tốt, cái nha đầu không cha không mẹ ngươi cút đi cho ta.”

Khương Ninh Bảo không sao cả mà hành lễ, trước khi rời đi nằng hồ hững nói: “Tổ mẫu, cháu gái tôn kính ngài, nhưng trước hết ngài có đáng để cháu gái tôn kính hay không?”

“Làm người thì phải lòng hồi lòng, ngài đừng quên, sản nghiệp của Trường Ninh Bá phủ lớn như vậy, phụ thân con cũng tránh không tranh, cháu gái cùng ca ca, từ trước đến nay đều không được đại phòng giúp đỡ, thậm chí hôn sự của cháu gái, cũng do chính bản thân cháu gái cầu mới có được.”

“Bá phủ lại dựa vào quan hệ thông gia của cháu gái cùng Định Quốc Công, đạt được nhiều lợi ích, có thể nói là trừ bỏ thân phận tiểu thư bá phủ này,

cháu gái cũng không hưởng thụ được đồ tốt nào của bá phủ.”

Cho nên cũng đừng nghĩ tới muốn lợi dụng ta.

Lời này Khương Ninh Bảo nói ra, nhưng tỳ nữ ở đây ai nghe lại không hiểu.

“không có thân phận bá phủ tiểu thư, người cho rằng, người có thể leo lên người Định Quốc Công.” Sắc mặt Khương lão phu nhân, lạnh càng thêm lạnh, cái trán dường như nổi đầy gân xanh, đập mạnh lên bàn trà một cái, vừa vịn đập trúng chén trà bên cạnh.

Bang một cái, chung trà rơi xuống đất, chia năm xẻ bảy, nước trà bắn đầy đất.

“Tổ mẫu, có thể để ca ca cùng cháu gái phân gia.” Ninh Bảo một chút cũng không bị tức giận của lão phu nhân dọa sợ, giọng nói đầy khản thiết.

Lại nói, Khương Ninh Bảo ước gì, được phân gia, để đại ca lập môn hộ, làm chủ gia đình.

Đáng tiếc muốn phân gia, cũng cần có được sự đồng ý của trưởng bối và tông tộc.

Khương lão phu nhân trong cơn tức giận, cả người phát run, hung hăng trừng mắt với Ninh Bảo, ngón tay run run chỉ vào nàng, quát gầm lên “Cút.”

Đáy mắt Ninh Bảo thoáng thất vọng, như nàng suy đoán, lão phu nhân là tuyệt đối không muốn nhị phòng phân gia, nàng nhìn cũng không nhìn lão phu nhân một cái, dứt khoát mà đi khuất tầm mắt của lão phu nhân.

Bước ra khỏi Thọ Kim Đường, Ninh Bảo nhìn trời âm u, lúc này nàng cũng thở mạnh ra một hơi, nàng thuận tay tùy tiện ngắt một đoá hoa mẫu đơn đỏ thắm trong vườn hoa, đặt trong tay mà thưởng thức, khoe miệng nhin không được mà nổi lên nụ cười, tâm tình lập tức liền tươi đẹp lên.

“Tiểu thư, người... Sao người lại hái hồng mẫu đơn mà lão phu nhân yêu thích nhất?” Xuân Hi nhìn tiểu thư từ trong Thọ Kim Đường đi ra, vừa đúng lúc thấy tiểu thư hái hoa mẫu đơn, trong lòng nhảy dựng, thiếu chút nữa bị dọa chết khiếp.

Bà tử chăm vườn hoa run bắn bật, vẻ mặt lộ vẻ hoảng sợ, đây chính là loài hoa mà lão phu nhân yêu nhất, một tháng trước, một bà tử không cẩn thận là hồng một gốc mẫu đơn, bị lão phu nhân biết được, sai người đánh ba mươi roi, bây giờ vẫn còn thoi thóp.

Bà tử vội vàng quỳ trên đất khóc lóc thỉnh cầu.

“Tứ tiểu thư, vườn hoa mẫu đơn này không hái được, cầu người để cho lão nô tỳ một con đường sống.”

Khương Ninh Bảo không chút để ý, xoa nát hoa mẫu đơn trong tay, giọng điệu hờ hững: “Chuyện bé xé ra to, cũng chỉ là đoá hoa mà thôi, còn có thể so được với tiểu thư, thiếu gia, quý giá không bằng sao?”

“Người nói thẳng với tổ mẫu, là ta hái, bà ấy sẽ không trách tội người đâu.”

nói xong, Khương Ninh Bảo dưới ánh mắt hoảng sợ của bà tử, lại ngắt thêm vài đoá hoa đỏ thắm, Xuân Nhạc cùng Xuân Hi bên cạnh, đều khiếp sợ không thành lời.

Tiểu thư hôm nay dường như có điểm khác thường.

“Xem ra là trời sắp mưa rồi, Xuân Hi, Xuân Nhạc, chúng ta nhanh về viện.” Ninh Bảo đưa mắt nhìn trời càng đầy mây đen, đem mấy đoá hoa đỏ thắm trong tay ném xuống đất.

Vừa dứt lời, một ánh sáng chói lóa xẹt qua trong không trung âm u, ngay sau đó là tiếng gầm.

Xuân Hi và Xuân Nhạc hoảng sợ, vội vàng đuổi theo tiểu cô nương, nhanh bước chân về tây viện.

Bà tử đưa mắt nhìn mấy tỳ nữ cùng bà tử đang ở xa xa nhìn trộm, cắn chặt răng, nhanh chóng bò dậy khỏi mặt đất, nom nớp lo sợ chạy đến Thọ Kim Đường nhận tội.

Khương lão phu nhân đang lúc nổi nóng, Hồng Hạnh là tỳ nữ thân cận vội vàng dâng cho lão phu nhân một chén trà nhỏ, ai ngờ lúc này, một bà tử nghiêng ngã, lão đảo chạy vọt vào, bùm một cái quỵ trên mặt đất.

“Lão phu nhân, nô tì đáng chết, Tứ tiểu thư đã hái mấy đoá hoa hồng mẫu đơn mà người yêu thích ở ngoài vườn.”

Trong phủ ai chẳng biết, lão phu nhân yêu quý nhất là hồng mẫu đơn.

Tứ tiểu thư đây là cố ý đánh vào thể diện của lão phu nhân.

Khương lão phu nhân vốn dĩ cơn giận còn chưa tan, nghe được tin tứ nha đầu vậy mà lại to gan lớn mật hái hồng mẫu đơn của bà, chén trà trong tay lập tức bị quăng xuống đất, nát bét.

Lúc này, trên bầu trời lại nổi lên tiếng sấm.

Trong đại sảnh, tất cả mọi người cố gắng, làm cho chính mình vô hình, trong cơn tức giận, lão phu nhân thế mà đã ngất đi.

Thọ Kim Đường hoảng loạn một mảnh.

.....

Lúc này, Ninh Bảo thừa dịp chưa có mưa, nắm váy chạy nhanh về tây viện, mới bước vào nhà, còn chưa kịp thở, mưa ào ạt từ không trung rơi xuống.

Xuân Hi, Xuân Nhạc liền vội vàng đi đóng cửa sổ.

Khương Ninh Bảo mặt váy lụa đỏ thêu hoa, lặng lẽ đứng dưới mái hiên, tựa như hoa hải đường nở rộ, xinh đẹp vô cùng, trên trời thỉnh thoảng hiện lên tia sáng trắng, cùng với tiếng sấm ầm ầm, mưa to tầm tã.

Lúc này, một thân ảnh cảm ô xuất hiện trước mặt nàng.

“Ca, sao ca lại đến đây?”

Ninh Bảo nhìn thấy đại ca mình đến đây, khoe miệng hiện lên tươi cười xinh đẹp, lấy khăn tay đưa cho hắn, Khương Cần vừa đến mái hiên, lập tức gấp ô lại, nhận lấy khăn lau nước trên mặt, quan tâm nói: “Ninh Bảo, tổ mẫu không làm khó dễ muội chứ?”

Khương Ninh Bảo trầm mặc, chậm rãi đem chuyện ở Thọ Kim Đường rõ ràng nói với đại ca, cuối cùng nàng nhìn chăm chăm đại ca mình, giọng điệu bình tĩnh hỏi một câu “Nếu hôm nay muội lùi một bước, sau này muội liền buộc phải nhân nhượng vô số lần, ca, muội không hối hận chống đối tổ mẫu, ca không trách muội chứ?”

Khuôn mặt Khương Cần lập tức lạnh xuống, trên trán gân xanh hiện ra, trong lòng một trận lạnh lẽo.

Đây là tổ mẫu tốt của hắn.

Khương Cần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Ninh Bảo, bàn tay thon dài vuốt ve đầu nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, đau lòng nói: “Ninh Bảo, muội làm đúng, là ca không đủ mạnh mẽ, làm muội chịu ủy khuất rồi.”

Cái mũi Ninh Bảo chưa xót, ngẩng mặt lên, lộ ra nụ cười giảo hoạt với Khương Cần.

“Ca, muội không ủy khuất, muội không phải là người chịu đựng thua thiệt, lúc trở về, muội còn cố ý hái mấy cái hoa mà tổ mẫu yêu thích.”

Khương Cần nghe vậy, trong lòng cũng nhẹ xuống, chờ hắn về lại thư viện, tính tình của Ninh Bảo cũng sẽ không bị thiệt, khuôn mặt tuấn tú trầm trầm, lạnh nhạt lộ ra nụ cười “Nghe ngấm, bắt quá, làm tốt lắm.”

“Chờ muội viết thư nói cho Quốc Công gia.” Khương Ninh Bảo cười tươi rói, không chút nào che dấu tâm tư muốn cáo trạng của mình.

Khương Cần nhượng mảy, cười gõ gõ đầu nàng “Ca đợi muội.”

Ninh Bảo còn học chiêu cáo trạng cùng Định Quốc Công, bắt quá như vậy cũng tốt, khẳng định là Quốc Công gia sẽ che chở cho Ninh Bảo, cách làm của tổ mẫu hôm nay đã làm hắn hoàn toàn thất vọng, buồn lòng, ngay cả tổ mẫu ruột thịt còn đối đãi với Ninh Bảo như vậy, phủ Trưởng Ninh Bá càng không thể dựa vào.

“Đạ, bây giờ muội liền đi viết thư cho Quốc Công gia.” Khương Ninh Bảo tươi cười càng thêm rạng rỡ, nàng đưa mắt nhìn mưa rơi tầm tã, như trút nước, rồi đi ôm ấp của Khương Cần, kéo gấu váy đi về phòng viết thư cho Quốc Công gia.

Khương Cần: “.....”

Thời gian một chén trà, Ninh Bảo đã viết xong thư, đưa cho Xuân Nhạc, để người đem thư đưa đến phủ Định Quốc Công, lúc này, Thọ Kim Đường truyền ra tin tức, lão phu nhân ngất xỉu.

Khương Ninh Bảo khẽ cười, nên dùng cơm trưa rồi, nàng để cho Xuân Hi đi phòng bếp nhỏ truyền lời, không hề nghĩ là sẽ dầm mưa đi Thọ Kim Đường vấn an lão phu nhân.

Nhưng Khương Cần thì không, hắn không thể nhận lấy thanh danh bất hiếu, chỉ có thể bung ô, mang theo hai tên sai vặt, mạo hiểm trong mưa tầm tã chạy đến Thọ Kim Đường.

“Xuân Hi, nói phòng bếp nhỏ nấu canh gừng, chờ tam thiếu gia trở về liền đưa qua.” Minh là đau cho ca ca của mình, trông cậy vào người thân trong bá phủ, nghĩ cũng không cần nghĩ.

Phủ Định Quốc Công.

Tạ Hành nhận được thư của Ninh Bảo đưa đến, đáy mắt lạnh lùng thoáng ảm đạm lên, không biết tiểu cô nương lúc này viết gì, ôm tâm tình chờ mong mở thư ra đọc, nhu hòa vừa có liền nhanh chóng mất đi, thư trong tay cũng bị vò nát.

Trong đầu không thể không hiện ra tình cảnh tiểu cô nương bị người thân khi dễ, chỉ dám uý khuất trốn trong chăn khóc thút thít, trái tim Tạ Hành như bị ai đó bóp chặt, khuôn mặt lạnh lùng dâng lên một tầng sương lạnh, sát khí trên người không khống chế được phát ra, trong thư phòng khắp nơi đều là hơi thở âm lãnh đầy thô bạo.

Nhóm thân vệ ngoài cửa thư phòng đột nhiên cảm giác được một luồng khí lạnh bức người, giật mình sợ hãi, hai mắt nhìn nhau, Quốc Công gia không phải là vừa nhận được thư của Khương tứ tiểu thư sao?

Chẳng lẽ Khương tứ tiểu thư xảy ra chuyện, làm cho Quốc Công gia liên tức giận, nhóm thân vệ mang một mặt đầy lo lắng.

Lúc này, trong thư phòng đột nhiên truyền ra giọng nói vô cùng lãnh khốc.

“Chuẩn bị ngựa, đi đến phủ Trường Ninh Bá.”

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Uy vũ của Định Quốc Công

Phủ Trường Ninh Bá.

Sau khi Ninh Bảo ăn bữa trưa xong, đứng bên cửa sổ nhìn mưa to bên ngoài, gió mang ẩm ướt từ ngoài ùa vào trong phòng, mang theo khí lạnh, trong lòng nàng lại rất bình tĩnh, nghe đại ca nói, lão phu nhân chỉ ngắt khoảng hai khắc liền tỉnh lại. nói nàng đại bất hiếu, trong lòng Ninh Bảo rất thất vọng.

“Tiểu thư, ngoài cửa sổ ẩm ướt, cẩn thận bị cảm lạnh.” Xuân Hi vừa đi vào đã thấy nàng mở cửa sổ, không bỏ được quan tâm nói, còn cố ý lấy ở phòng trong ra một tấm áo choàng, phủ thêm lên người tiểu thư.

Ninh Bảo từ nhỏ đã uống được tứ tự tay mình ủ, thân thể rất tốt, chưa sinh bệnh lần nào, làm sao lại sợ mưa gió, lại cũng không phải như những tiểu thư khuê các nũng nịu khác, gió lạnh đi qua cũng dễ dàng sinh bệnh, nghĩ đến buổi chiều muốn học tập cùng hai vị ma ma, Ninh Bảo liền hỏi trước chút chuyện của bọn họ.

“Xuân Hi, hai vị ma ma trong phòng khách có vừa lòng không?”

Phủ Trường Ninh Bá cũng là kém xa hoàng cung, đặc biệt là tây viện nàng ở, Ninh Bảo không tránh được lo lắng là hai vị ma ma không thích ứng được hoặc là không hài lòng.

“Nghe tỷ nữ hầu hạ nói, hai vị ma ma cũng không có biểu hiện gì là không vui, cơm trưa cũng ăn hơn phân nửa, hẳn là vừa lòng rồi đi.” Xuân Hi nghĩ nghĩ trả lời.

Ninh Bảo gật đầu, dặn dò một câu: “Đề người hầu hạ cẩn thận một chút.”

Xuân Hi đáp lời.

Lúc này, có một bà từ đi vào, giọng nói đầy kích động: “Tiểu thư, Định Quốc Công đến.”

Về mặt Ninh Bảo đầy kinh ngạc lẫn vui mừng: “Quốc Công gia ở đâu?” Nàng chỉ là mách lại mà thôi, chứ đâu có nghĩ đến là Quốc Công gia thế mà lại dầm mưa đến đây, cảm giác được người quý trọng này làm cho lòng của Ninh Bảo thật ấm áp.

Bà tử vội vàng nói: “Quốc Công gia đã ở ngoài mái hiên.”

Ninh Bảo nghe vậy liền vội vàng xách váy chạy vội ra ngoài, để lại Xuân Hi cùng bà tử trong phòng. Xuân Hi nghĩ, tiểu thư vừa nghe là Quốc Công gia đến, luôn là vội vàng như vậy.

Dưới mái hiên, một thân ảnh cao lớn sừng sững tựa như cây tùng cây bách đứng ở đó, khuôn mặt sắc bén còn chứa đựng một chút nôn nóng, nước mưa lại rơi trên áo gấm của hắn, chảy thành dòng theo góc áo.

“Quốc Công gia, chàng đã đến rồi.”

Khương Ninh Bảo nhìn áo choàng ướt hơn phân nửa của Tạ Hành, hốc mắt cay cay, trái tim dường như bị ai đó hung hăng đánh vào, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng. Nàng không cảm lòng được, đi lên vòng tay ôm lấy cổ hắn, hai người ôm chặt lấy nhau.

Hạ nhân nhìn thấy hai người đang ôm nhau dưới mái hiên phía xa xa, trong mắt tràn đầy kích động mừng vui, ngay cả hai vị ma ma trong phòng khách nghe được động tĩnh cũng ra nhìn xem chuyện gì.

Ai ngờ được lại nhìn thấy một màn Quốc Công gia cùng Khương tứ tiểu thư đang ôm nhau. Hai vị ma ma đưa mắt nhìn nhau, trong lòng tăng thêm vài phần coi trọng đối với Khương tứ tiểu thư này.

“Nịnh Bảo, nàng không sao chứ?”

Giọng nói trầm thấp mang theo lo lắng, đôi cánh tay dài tràn đầy sức lực ôm Khương Nịnh Bảo vào lòng, sức dùng không nhiều, lại có thể đem nàng ôm chặt vào lòng ngực rắn chắc của mình, dường như là hậu thuẫn kiên cố nhất của nàng.

“Ta rất tốt, cái gì cũng không sao. Quốc Công gia, sao chàng lại dầm mưa đến đây, lỡ như bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?” Nịnh Bảo được hán ôm trong ngực, không thể không lo lắng hỏi.

“Ta lo lắng cho nàng.” Định Quốc Công nói lời nhẹ tênh. Giọng nói trầm thấp vang bên tai Nịnh Bảo, hơi thở nóng ấm trên choker cổ tai nàng, làm đầu quá tim nàng run rẩy.

“Quốc Công gia, thấy chàng lo lắng cho ta như vậy, ta thật sự rất là vui.” Khương Nịnh Bảo ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, cả khuôn mặt chỉ toàn là vui mừng.

“Chàng đừng thấy ta bộ dáng yếu ớt, ta cũng không phải là nhường nhịn, mặc kệ người khác xấu xí. Ngày thường tổ mẫu bắt công đều không sao, ta không thêm đề ý, nhưng lúc này đây thật sự quá đáng. Ta chỉ là từ chối yêu cầu của tổ mẫu, bà liền dùng tiền đồ của ca ca uy hiếp ta, bà có thật là tổ mẫu ruột thịt của ta không?”

Trong lòng Nịnh Bảo đầy hoài nghi. Trong số con cháu dòng chính, đại ca Khương Cẩm của nàng là xuất sắc nhất, tuổi còn trẻ đã đậu tú tài, tiền đồ vô cùng rộng mở, Khương lão phu nhân lại giống như không xem đại ca là con cháu ruột thịt, một lòng một dạ hướng về đại phòng.

“Ta đến đây đã phải thân vệ ‘thăm hỏi’ Khương lão phu nhân.” Giọng nói của Tạ Hành lạnh lẽo, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

nói là ‘thăm hỏi’ thật ra càng giống cảnh cáo hơn.

‘Thăm hỏi’ lão phu nhân...

...

Nịnh Bảo nghĩ đến bộ dáng ghen không dám nên tiếng của lão phu nhân, trong lòng vui sướng một phen, nàng chôn đầu trong lòng ngực Tạ Hành, không kìm được, bật cười.

“Quốc công gia, lần này được chàng đi ‘thăm hỏi’, mặt mũi của tổ mẫu đều mất hết.”

“Sau này hán là sẽ không mang tiền đồ của đại ca ra uy hiếp ta đi?”

không nghĩ đến, chỉ là mách tội, Quốc Công gia lại cho nàng kinh ngạc cùng vui mừng lớn như vậy.

"Bà ta không dám."

hán nhàn nhạt trả lời, đưa tay vén mái tóc ra sau lỗ tai tiểu cô nương, ánh mắt luôn lạnh nhạt, giờ đây dường như mùa xuân đã đến phá tan đi hơn một nửa băng giá, ánh mắt liền trở nên dịu dàng hơn.

Khương lão phu nhân biết uy hiếp, hán cũng biết.

Bà ta không dám... không phải là sẽ không, một chữ không kém, sức uy hiếp lại không giống nhau. Nịnh Bảo giống như được uống viên thuốc an thần, lo lắng trong lòng liền lập tức tan thành mây khói.

một cơn gió lạnh thổi đến, Nịnh Bảo rung mình một cái, bỗng nhiên hồi phục tinh thần, bọn họ còn đang ở dưới mái hiên, khoé mắt nhìn hạ nhân ở xa xa, khuôn mặt Khương Nịnh Bảo đỏ cả lên.

“Bên ngoài mưa to gió lạnh, chúng ta vào nhà rồi nói đi.” nói rồi, nàng rời đi vòng tay ôm ấp của Định Quốc Công, nắm tay hán đi vào nhà, trong lòng không chịu được rầu rĩ, Định Quốc Công hán là đã vội vã chạy đến, không để ý cả người bị ướt mưa, nàng vậy mà còn cùng Định Quốc Công ôm ấp ngoài mái hiên, nói hờn, nói mát.

thật là quá không được mà...

“Xuân Hi, cho người sang bên chỗ đại ca lấy một bộ y phục mới sạch sẽ đến đây.” Khương Nịnh Bảo vào phòng dọn đồ Xuân Hi một câu, rồi lấy khăn tay, lau nước trên mặt, trên tóc của Quốc Công gia. Định Quốc Công chuyên chú nhìn tiểu cô nương, ánh mắt nhu tình rõ như ban ngày.

Khương Nịnh Bảo bị tầm mắt nóng rực của hán nhìn, mặt đẹp liền ửng đỏ, giống như đậm phấn hồng, hồng nhuận mê người, chờ lau khô nước trên mặt cùng tóc cho hán, nàng chăm cho hán một ly trà nóng, dịu dàng lên tiếng.

“Quốc Công gia, chàng trước ngồi đây uống trà cho ấm người, đợi ta đi lấy một vỏ được từ xưa đi khí lạnh cho chàng.”

“Được.”

Định Quốc Công nhìn tiểu cô nương xinh đẹp, hiền tuệ, đưa tay nhận ly trà nóng, nhìn bóng dáng yếu đuối, vội vội vàng vàng đi lấy được tửu của nàng, khoe miệng nhin không được cong lên, những cảm xúc lo lắng, nôn nóng trong lòng, nháy mắt đã không còn đọng lại một cái gì.

một lát sau, Khương Ninh Bảo ôm một vò rượu đi vào, sau khi mở, hương thơm của được liệu nồng đậm dễ ngửi toả ra, Khương Ninh Bảo rót cho Định Quốc Công một chén nhỏ, cười khanh khách nói.

“Là được tửu xua tan khí lạnh đó.”

Định Quốc Công nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch, khí lạnh trên người bỗng dưng biến mất, thay vào đó là một luồng ấm nóng chảy xuôi trong thân thể, vô cùng thoải mái. hần không nhin được nghĩ đến tướng sĩ chịu khổ lạnh ở Tây Bắc, khuôn mặt tuấn tú không khỏi nghiêm túc hẳn lên, hỏi nàng: “Ninh Bảo, được tửu này hiệu quả thật tốt, ừ chế có khó không?”

Ninh Bảo hiển nhiên là hiểu ý thăm dò của Định Quốc Công, cười thật đẹp một cái, nghiêm túc, rõ ràng, cẩn thận mà trả lời: “Quốc Công gia, thật ra được tửu này ừ chế cũng rất dễ dàng, phương thuốc cũng là phương thuốc xua tan khí lạnh bình thường, được liệu sử dụng càng bình thường hơn, có thể nói so với tửu phòng, chi phí có thấp hơn nhiều.”

“Quan trọng là ta có năng lực đặc biệt.”

“Nếu Quốc Công gia yêu cầu loại rượu này, ta có thể bỏ chút thời gian ra để ừ chế.”

Định Quốc Công gật đầu: “Cho ta danh sách được liệu cần thiết.”

Tửu phòng ở Đại Việt đều là dùng lương thực để sản xuất, sản lượng lương thực lại không cao, bá tánh còn phải ăn cơm, Đại Việt cũng nhiều lần ra lệnh cấm làm rượu, nhưng nhiều lần cấm cũng không được. Nhưng tiểu cô nương ừ chế đều là được tửu cùng hoa tửu, cách nàng làm, Quốc Công gia rất là vui mừng.

Định Quốc Công cũng không biết được Khương Ninh Bảo là xuyên thai từ mặt thể đến đây, từ nhỏ đối với lương thực rất coi trọng, cho nên nàng không lãng phí chút lương thực nào, chỉ dùng được liệu cùng các loại hoa ăn được mà ừ rượu.

“Được.” Khương Ninh Bảo không từ chối, cười tươi đồng ý. Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng nói của Xuân Hi.

“Quốc Công gia, tiểu thư, y phục sạch đã lấy đến.”

Ninh Bảo vui vẻ đi qua lấy y phục vào, nhét vào tay Định Quốc Công, sau đó kéo hẳn vào phòng trong, đem hẳn đẩy vào: “Quốc Công gia, chàng mau thay y phục ướt trên người ra đi.” nói xong, đem cửa phòng đóng lại.

Thời gian một chén trà, Định Quốc Công đã thay một bộ phục xanh đen, bước chân trầm ổn bước từ phòng trong đi ra ngoài, mặt mày sắc bén, ngũ quan anh tuấn, khí thế bức người, làm người giật mình. Duy nhất có một điều không được hài hoà đó là, y phục mới này có chút không vừa vặn, đáng người Định Quốc Công cao lớn, y phục của Khương Cần mặc trên người hẳn liền có chút ngắn, có chút chật chội, lại đem dáng người hoàn mỹ của hẳn lộ hết ra ngoài.

“Quốc công gia, tiểu thư đã đi thay y phục, ngài ở đại đường chờ một chút, nô tỳ xin lui trước.”

Xuân Hi thấy Định Quốc Công ra đến, lập tức cảm thấy bị áp lực đánh úp lại, lồng ngực khó chịu, vô cùng khó chịu, nhanh hành lễ rồi chạy đi.

Định Quốc Công: “.....”

một lúc lâu sau, Ninh Bảo đã thay một thân xiêm y trắng cùng váy lụa hồng thêu hoa ra đại đường, liếc mắt là nhìn thấy quần áo trên người Định Quốc Công không phù hợp, che miệng cười trộm, trong mắt lại đầy kinh ngạc cảm thán, có khí chất, có dáng người, mặc cái gì cũng đẹp. Nghĩ đến nam nhân xuất sắc này là của nàng, khoe mắt đuôi mày của Ninh Bảo mang theo toàn là sung sướng

.....

Phu An Viễn Hầu

Sáng sớm, phu nhân An Viễn Hầu đã đi phủ Định Quốc Công, đến khi hồi phủ, liền cho người gọi nữ nhi đến.

Dương Thư Thanh gấp không chờ được liền hỏi: “Mẫu thân, Tà lão phu nhân đồng ý không?”

Phu nhân An Viễn Hầu nhìn đôi mắt đầy chờ mong của nữ nhi, vẻ mặt lộ khó xử nói với nàng: “Thanh Nhi, Tà lão phu nhân nói, Định Quốc Công không đồng ý, nói hôn kỳ không thể sửa đổi, trừ khi là hôn nhân khiến người chê cười.”

“Thanh Nhi, thật ra hôn kỳ không đẩy lên được cũng không sao, vừa lúc chúng ta có nhiều thời gian để chuẩn bị hôn sự cho con.” Phu nhân An Viễn Hầu là người dịu dàng, tính tình lại mềm yếu, mới có thể bị mấy di nương ở hậu viện, đè đầu cưỡi cổ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Dương Thụ Thanh trầm xuống: “Mẫu thân, hôn kỳ của con thật sự không thể đẩy lên trước nửa tháng sao?” một tháng sau gả đi, ai biết có thể có chuyện ngoài ý muốn hay không.

Lỡ như Khương Ninh Bảo may mắn mang con nối dõi của Định Quốc Công thì làm sao? Thời gian một tháng này, hậu viện phủ Định Quốc Công chỉ sợ đã bị Khương Ninh Bảo làm cho vũng vằng, kiên cố, đến lúc đó, nàng làm sao có thể đưa người của mình vào.

Phu nhân An Viễn Hầu lắc đầu. “không thể.” Định Quốc Công đã tự mình lên tiếng, tuyệt không có khả năng sửa đổi.

Trong lòng Dương Thụ Thanh cũng hiểu rõ, chỉ có thể không cam lòng mà nhẫn xuống, âm thầm cầu nguyện thể chất của Khương Ninh Bảo khó mà thụ thai, không được, nàng phải chuẩn bị gấp đôi mới được.

Phụ thân nói, thời trẻ Định Quốc Công bị trọng thương, có con nối dõi rất khó, nhưng Khương Ninh Bảo lại mang cho nàng một loại cảm giác không tốt, cảm giác này đột nhiên xuất hiện, sau khi gặp Khương Ninh Bảo ở trà quán Tấn Giang.

Dương Thụ Thanh tin ở cảm giác của mình, bởi vì cảm giác của nàng chưa từng sai, cho nên nàng mới có thể muốn đẩy hôn kỳ lên trước nửa tháng.

Đáng tiếc không thành. Trong lòng Dương Thụ Thanh đáng tiếc đến cực điểm, xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác.

Trở lại viện, Thiên Dung mang theo một thân hơi nước, đột nhiên vội vàng chạy vào bẩm báo.

“Tiểu thư, trưa hôm nay, Định Quốc Công mạo hiểm mưa to đi phủ Trường Ninh Bá, theo như người của chúng ta ở Trường Ninh Bá báo lại, Khương tứ tiểu thư cùng Khương lão phu nhân sáng nay có một hồi tranh chấp, Định Quốc Công chắc là đi chống lưng cho Khương tứ tiểu thư.”

Dương Thụ Thanh âm trầm như nước, chỉ chú ý đến hai chữ tranh chấp, hơi nheo mắt hỏi: “Có biết họ tranh chấp chuyện gì không

Thiên Dung không chắc chắn trả lời: “Giống như có liên quan đến hai vị ma ma hôm qua Khương tứ tiểu thư mang về.”

Dương Thụ Thanh nhăn mày, thần sắc đột nhiên trầm xuống “Địa vị hai ma ma là gì?”

Nàng hai ngày gần đây đều lo xử lý sổ sách của tửu phường Thượng Vân, vội đến chân không chạm đất, ít có chú ý đến Khương Ninh Bảo, chỉ nghe tối qua Thiên Dung có nói Tà lão phu nhân đưa cho Khương Ninh Bảo hai vị ma ma để học hỏi.

Dương Thụ Thanh nghĩ đến, hôm qua mình còn cười nhạo Khương Ninh Bảo ngay cả ma ma giáo dưỡng còn không có một phen, liền cho Thiên Bích lui ra, cũng không hỏi lai lịch của hai vị ma ma kia.

không lòng liền dâng lên một cảm giác không tốt. Nếu không phải thánh thượng đột nhiên hạ chỉ khắp nơi làm từ thiện, nàng cùng Tần vương cũng không bị đoạt hết oai phong.

Nghĩ đến sau này đều phải bỏ ra phần lợi nhuận, lại không đạt được hiệu quả mong muốn, Dương Thụ Thanh đau như bị cắt thịt.

rõ ràng đời trước thánh thượng không có lập kế hoạch lập nhà từ thiện ở khắp nơi, đời này nhảy ra hoạt động này, làm nàng cùng Tần vương trở tay không kịp.

Dương Thụ Thanh cùng Tần vương bàn bạc qua, quyết định trên sổ sách, tận lực giảm trừ tổn thất.

Cho nên cũng không biết Tà lão phu nhân vì Khương Ninh Bảo tìm hai vị ma ma trong cung đến, lúc này lại thấy địa vị thật không thích hợp.

“Nghe nói hai vị này là ma ma đã từng hầu hạ tiên hoàng hậu.” Thiên Dung cẩn thận trả lời.

Lại là ma ma hầu hạ qua tiên hoàng hậu..

Sắc mặt Dương Thụ Thanh âm trầm như nước, khăn trong tay đều bị vò nát, đáy mắt dần dần hiện lên một màu máu đỏ tươi.

Tà lão phu nhân lại bất công như thế. Sớm biết như vậy, nàng tuyệt đối không vì tranh giành hão cảm của lão phu nhân, mà tặng vò được tửu đường nhan quý giá nhất, giá cả trên trời.

Dương Thụ Thanh tức hộc máu.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đại bá, có phải cháu gái nói rất đúng không?

Tin tức Định Quốc Công mạo hiểm mưa to gió lớn, thúc ngựa như bay chạy đến phủ Trường Ninh Bá truyền ra ngoài, làm cho mọi người thật là tò mò.

Chẳng lẽ Khương tứ tiểu thư xảy ra chuyện?

Trong lòng mọi người liên lệp bộp một trận.

Chờ sau khi bọn họ điều tra rõ nguyên nhân, tất cả đều trầm mặc.

thì ra, Định Quốc Công mà mỗi người đều tránh xa như rắn rết cũng là một đại hán nhu tình, vị hôn thê có lẽ rất được hắn coi trọng, ở bá phủ chịu chút oan ức liền dầm mưa chạy đến an ủi nàng.

Khương tứ tiểu thư thật là nữ tử mệnh tốt mà.

Các quý nữ hâm mộ một phen.

Đồng thời cũng làm bọn họ khiếp sợ chính là, hai vị ma ma giáo dưỡng mà Tà lão phu nhân đưa đến cho Khương tứ tiểu thư, địa vị cũng không phải nhỏ, đều đã từng hậu hạ qua tiên hoàng hậu, trách không được Khương lão phu nhân của Trường Ninh Bá phủ lại có lòng riêng khác.

Nếu là các nàng, cũng không thể nào mà không động lòng được.

“Khương ngũ tiểu thư phẩm tính cũng không tệ.” một quý phu nhân nói như thế.

Thanh danh của Khương Minh Dao lần này theo chuyện mà truyền ra ngoài.

Mọi người đối với tiểu thư đích nữ Trường Ninh Bá rất là khen ngợi, Khương gia đại tiểu thư đã xuất giá, đang có thai cũng được người xem trọng.

Nhị phu nhân Tà gia, nghe được lời khen thưởng dành cho tiểu tức phụ tương lai của quý phu nhân trong kinh ngạc, cảm thấy thật có thể diện.

thật ra, trong lòng bà cũng không quá yêu thích Khương ngũ tiểu thư, nếu không phải là do trường tử thỉnh cầu, Tà nhị phu nhân cũng không nhìn một cái đến tiểu thư nhà Trường Ninh Bá.

Nay đã khác xưa, nhị phòng Tà gia đã không còn là nhị phòng Tà gia không được coi trọng của mười mấy năm trước rồi.

Ở trong lòng bà, thứ đích nữ cần phải là quý nữ thân phận cao quý.

Điều an ủi đáng giá nhất là Khương ngũ tiểu thư này tính tình thanh lãnh đơn thuần, không bon chen chuyện này nọ.

Lúc gần tối, đại phu nhân Trương thị ở tận chùa Thanh Thủy xa xôi, rốt cuộc cũng biết được chuyện xảy ra trong phủ, tức giận đến trắng cả mặt mũi, hận không thể lập tức bay về mà thức tỉnh khuê nữ hồ đồ kia, dạy dỗ con nha đầu Khương Ninh Bảo chết tiệt kia, nhưng nghĩ đến cảnh rời chùa Thanh Thủy, ngày ngày bà sẽ bị đau đớn vật vã muốn chết, lập tức vứt bỏ suy nghĩ này, đi tìm bá gia cáo trạng.

Ngày hôm sau, qua cơn mưa trời lại sáng.

Trường Ninh Bá Khương Đông Minh chạy về phủ.

Làm chủ nhân bá phủ, Trường Ninh Bá Khương Đông Minh, vừa trở về liền gấp gấp chạy đến tây viện, dùng lời liêm chính, hiền từ mà giáo huấn cháu trai Khương Căn một hồi, lại đến viện của Ninh Bảo, hung hăng lên án nàng chuyện bé xé ra to, để Trường Ninh Bá phủ phải chịu mất mặt.

Sắc mặt Khương Ninh Bảo bình tĩnh, nhìn Trường Ninh Bá nước miếng văng tứ tung răn dạy nàng, ánh mắt lạnh càng thêm lạnh, im lặng một lát, mới hồ hững nói: “Ý của đại bá là cháu gái không nên nói cho Quốc Công gia, không nên để Quốc Công gia ra mặt, có uy khuất gì cũng nên nuốt vào bụng.”

Trường Ninh Bá vừa nghe cháu gái nói lời không hồi cãi, lửa giận còn chưa tắt lại bùng bùng cháy lên, hung hăng nhìn cháu gái một cái, xụ mặt lớn tiếng răn dạy.

“Từ nha đầu, tổ mẫu ngươi bất quá chỉ muốn ngươi đưa Dao Nhi cùng học tập với hai vị ma ma kia, vậy cũng là uỷ khuất cho ngươi sao, Dao Nhi là muội muội của ngươi, tỷ muội với nhau, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau.”

“Huống chi, chuyện này cũng chỉ là một câu, ngươi vậy mà lại làm chuyện âm ỉ lớn như vậy, làm cho cả bá phủ mất mặt theo, quả nhiên là lòng cánh cứng rồi, liền không để bá phủ vào mắt.”

Khương Ninh Bảo không tỏ ra có ý kiến gì, thái độ hồ hững nhìn Trường Ninh Bá: “Đại bá, hôn kỳ của cháu gái rõ ràng là sớm hơn ngũ muội, nhưng trong phủ không ai lo lắng hôn sự cho cháu gái, ngay cả ma ma giáo dưỡng cũng không tìm, ngũ muội thì sớm đã tìm ma ma giáo dưỡng rồi, tổ mẫu đem tâm tư đặt lên người ngũ muội, bận lên, bận xuống chuẩn bị hôn sự cho nàng.”

nói đến đây, Khương Ninh Bảo dừng lại một chút, đánh giá khuôn mặt dần dần xanh mét của Trường Ninh Bá, trong lòng cười lạnh, lại nói tiếp.

“Quốc Công gia biết chuyện của cháu gái, liền đem hết thảy ôm vào người, thỉnh tú nương trong cung giúp thêu giá y, cũng thỉnh mời ma ma trong cung dạy dỗ cháu gái lễ nghi, quy củ, mà người thân trong phủ lại vẫn luôn hoàn toàn không mảy đến người cháu gái này. Sau khi biết có lợi thì liền nhớ thương,

muốn một phần, còn không có chỗ tốt, đem người quên một góc, có chỗ tốt, liền đem tình tỷ muội muốn giúp đỡ ra nguy trang cho mưu cầu, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?”

“Đại bá, cháu gái nói có đúng không?”

Khương Ninh Bảo trào phúng nhìn Trường Ninh Bá.

Trường Ninh Bá cả khuôn mặt đều nóng rát, chăm chăm trừng mắt nhìn Khương Ninh Bảo, sau hồi lâu, cuối cùng thẹn quá hoá giận, phát tay áo rời đi.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc bên cạnh nhẹ nhàng thở ra, trên mặt liền lộ ra nụ cười vui vẻ.

Tiểu thư thật lợi hại, bá gia bị tức mà bỏ đi, vừa nãy lúc bá gia răn dạy tiểu thư, các nàng trong lòng vô cùng không thoải mái, đả ngộ trong phủ của tiểu thư, các nàng đều nhìn hết vào trong mắt.

Bá gia thế mà còn có mặt mũi mà giáo huấn tiểu thư.

Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng cười, giơ tay sửa lại tóc mai, không nhanh không chậm sửa lại vạt áo một chút, ưu nhã bước chân rời đại sảnh, đến chỗ mà ma nhận dạy dỗ.

Từ chuyện Khương lão phu nhân được Định Quốc Công cho người thăm hỏi, Khương lão phu nhân cũng không gọi Khương Ninh Bảo qua gặp một lần, Trường Ninh Bá cũng là như thế.

Khương Ninh Bảo cứ giữ tâm trạng vui mừng như thế.

Ban ngày học lễ nghi quy củ cùng hai vị ma ma, đạo lý đối nhân xử thế, ban đêm cùng giao lưu thư từ với Quốc Công gia, trừ khi cần thiết, cũng không ra khỏi cửa lớn tây viện, mỗi ngày trôi qua đều là sung sướng vô cùng.

Ngày ngày trôi qua như nước chảy, đại ca Khương Cần ngày mai phải về thư viện Thanh Sơn, lần sau trở về cũng là ngày Ninh Bảo xuất giá.

Buổi tối trước ngày rời đi, phòng viện của Khương Ninh Bảo sáng choang.

Khương Ninh Bảo cùng Khương Cần trò chuyện trong phòng.

“Ca, ở đây là chi phiếu một vạn lượng, ca không được từ chối, lúc trước ca đem của hồi môn của mẫu thân giao cho muội, trong tay khẳng định không còn nhiều tiền, mấy chục lạng bạc tiêu vặt của bá phủ, có lẽ không đến được tay ca.”

Khương Ninh Bảo mỉm cười, đem hộp đựng chi phiếu chưa đựng vào đẩy đến trước mặt Khương Cần.

Hai ngày trước, Khương Ninh Bảo đem rượu do chính tay mình ủ, được tẩm cùng hoa tửu đủ loại, lấy cỏ khô phủ kín đặt trong rương, để đại ca mang đi thư viện.

Trừ bỏ được tẩm cùng hoa tửu, Khương Ninh Bảo còn đến phường thêu làm cho đại ca mình vài bộ y phục.

Bây giờ, là đưa ngân phiếu, của hồi môn của mẫu thân Dương thị đều nằm trong tay nàng, mỗi năm đều có thu lợi vào, tất cả đều được Khương Ninh Bảo ghi chép rõ ràng trên sổ sách, đợi phụ mẫu trở về, nàng sẽ đưa lại tận tay cho mẫu thân.

Về sau tất cả đều là để lại cho đại ca.

Điểm này, Khương Ninh Bảo không có nói lại cho đại ca, đừng nghĩ là nàng không biết, tổ mẫu đem của hồi môn của mẫu thân trả cho nàng, đại ca cũng đã bỏ không ít sức trong đó.

Nàng nhớ lúc trước, tổ mẫu giao lại của hồi môn của mẫu thân cho nàng, nhà ngoại tổ mẫu có người đến, hẳn là do đại ca mời đến.

Tuy nói bá phủ giàu có, nhưng Khương lão phu nhân nếu lấy thế là bảo quản của hồi môn của mẫu thân cho nàng, mỗi năm phần lợi thu về khẳng định sẽ rơi vào túi bà ta, sẽ không hề đến tay nàng.

Theo lệ cũ, của hồi môn của mẫu thân, huynh đệ bọn họ đều có phần, nhưng ca ca đều cho nàng hết, chỉ có lấy chưa đầy một ngàn lượng bạc phụ thân lúc trước để lại, cùng một thôn trang trên danh nghĩa của mình.

Sản nghiệp của phụ thân, sau khi người gặp nạn, bị tổ mẫu cùng đại phòng thu hồi làm sản nghiệp chung của bá phủ, có thể nói, huynh đệ nhị phòng bọn họ, trừ của hồi môn của mẫu thân ra, thì sản nghiệp một chút cũng đều không có.

Lần này xuất giá, Ninh Bảo không có ý muốn đụng đến của hồi môn của mẫu thân, trà quán Tấn Giang của nàng, kiếm bạc hai tháng cũng nhiều hơn bá phủ thu vào một năm.

Chẳng sợ bỏ năm phần lợi ra làm việc thiện, năm phần còn lại cũng là con số kinh người, càng đừng nói đến kẻ đất, thôn trang, cửa hàng trải dài khắp Đại Việt.

Ngay cả Định Quốc Công, sau khi biết còn khiếp sợ.

Có thể nói Khương Ninh Bảo là có tiền nhưng thô tục, không ít bạc, đặt của hồi môn cũng giao hết cho Diêu chương quỳ, hơn nữa lúc trước Định Quốc Công đưa sính lễ, của hồi môn của nàng cũng đã vô cùng phong phú.

“Ninh Bảo, hai tháng trước, muội cho ca ngân phiếu năm ngàn lượng, ca ở thư viện đọc sách, cũng chưa có cách nào tiêu hết, một vạn lượng này muội giữ lại coi như là của hồi môn.” Khương Cần bắt đắc dĩ mà đánh giá muội muội mình.

Năm ngàn lượng là con số không nhỏ, tổng chi tiêu nửa năm của bá phủ cũng không nhiều như vậy, lúc đó Ninh Bảo sợ hán từ chối, cố ý đem tiền giấu dưới rương gỗ đựng rượu, sau đó giao cho hán một cái hà bao, cẩn thận dặn dò hán đến thư viện rồi mở ra xem.

Khương Cần nhớ lại chuyện Ninh Bảo làm, vừa giận vừa buồn cười, nhưng lại có nhiều cảm động, lần này quang minh chính đại mà đưa hán tiền, vẫn là ngân phiếu ước chừng một vạn lượng.

Muội muội của hán nha.

Có lẽ trừ bỏ người ca ca này, đại phòng cùng tổ mẫu đều không biết Ninh Bảo là tiểu cô nương giàu có nhất bá phủ đi.

“Ca, là nam nhân, trong tay không thể không có bạc, muội còn có trà quán Tấn Giang, mỗi ngày đều hút bạc, rất nhanh sẽ thành phú thương, mỗi tháng thu về đều có hơn một ngàn hai, sau năm nữa, muội liền không biết mình tích góp được bao nhiêu của cải đâu.”

“Huống hồ, của hồi môn của mẫu thân, hằng năm thu vào không ít, nơi này đại ca cũng có một phần.”

Khương Ninh Bảo không phân trần, trực tiếp đem hộp gỗ đựng tiền nhét vào tay đại ca mình.

Đại ca thật là ngốc làm người ta đau lòng, cái gì cũng nghĩ cho muội muội, cũng không nghĩ bạc trong tay mình cũng chỉ là số lẻ của nàng mà thôi.

May mắn là nàng sớm đã chuẩn bị, ngấm dùm danh nghĩa của đại ca mua không ít đồng ruộng, thôn trang, nghĩ đến kẻ đặt dưới hộp viết tên đại ca, tâm tình Ninh Bảo rất là sung sướng.

Khương Cần xoa đầu nàng, bắt đắc dĩ nhận lấy chi phiếu một vạn này, âm thầm quyết định, khi nào nàng xuất giá sẽ mang về cho nàng làm của hồi môn.

Hai huynh muội đều là nghĩ cho nhau.

“Ninh Bảo, ngày mai ca rời đi, muội một mình ở phủ phải cẩn thận một chút.” Khương Cần nghĩ đến tình cảnh của nhị phòng mà sốt ruột, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy lo lắng, trong lòng hận không thể ngay hôm nay mà gả Ninh Bảo cho Định Quốc Công.

Ninh Bảo còn cười, rót cho đại ca chén trà: “Ca, lúc trước ca không có ở phủ, một mình muội còn không phải là ứng phó tốt sao, bây giờ trong viện còn có thêm hai vị ma ma.”

Khương Cần: “...”

Đúng vậy, hán vậy mà đã quên, Ninh Bảo còn có hai vị ma ma trong cung ra dạy dỗ, lo lắng trong lòng cũng vui đi không ít.

“Ninh Bảo, các vị cữu cữu và thăm thăm hán là sẽ đến khi muội xuất giá.” Khương Cần uống ngụm trà, đột nhiên nhớ đến chuyện mình đã quên này, nhanh nói cho Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo sững sờ: “Ca, hôn kỳ của muội là ngày một tháng năm, tin tức thánh chỉ tứ hôn truyền đến Từ Châu, ít nhất cũng cần mười ngày, cữu cữu muốn đến kinh thành nhanh nhất cũng mất một tháng, hán là không kịp đến đây.”

Lúc trước phụ mẫu nàng là tự do yêu đương phiên bản cổ đại, phụ thân nàng không màng chuyện Khương lão phu nhân phản đối, nhất định phải cưới được mẫu thân nàng, nhà mẫu thân Dương thị của nàng, là ở nơi giàu có, đông đúc nhất, nơi danh gia vọng tộc nhất--- Từ Châu.

Khoảng cách Từ Châu đến kinh thành vô cùng xa xôi, trường bồi Dương gia quan chức cao nhất cũng hàng tứ phẩm, nhưng gia nghiệp vô cùng lớn, đệ tử trong thành không ít, không ít người có thực quyền.

thật không hiểu Khương lão phu nhân không hài lòng mẫu thân ở điểm nào?

Ba năm đạo hiếu, các vị cữu cữu vào ngày lễ, ngày tết đều đưa quà tặng nhiều vô cùng đến, làm cho hạ nhân trong phủ không ai dám coi khinh huynh muội nàng.

Khương Ninh Bảo đối với cữu cữu rất có hảo cảm.

“nói là đi đường thủy, hán là có thể đến đúng lúc.” Khương Cần trầm ngâm nói.

“Ngoài cổng thành, muội cũng sẽ phái người đến chờ ở bến tàu.” Ninh Bảo nghĩ nghĩ nói, nếu cữu cữu cùng thăm thăm có thể đến đúng lúc, đây cũng là chuyện vui đáng giá.

Khương Căn gật đầu.

Hai huynh muội nói chuyện riêng tư một lúc rồi ra về.

Hôm sau, Ninh Bảo ôm một bình ngôi sao giấy mà đại ca cho, nhìn theo hộ vệ hộ tống đại ca theo xe ngựa rồi khỏi tầm nhìn, trong mắt hiện lên sự mất mát cùng không nỡ.

Chính viện, Thọ Kim Đường.

Khương lão phu nhân ngồi dựa trên giường mềm, nhắm hai mắt lại, mấy nô tỳ xinh đẹp như hoa đâm chân cho bà, tỳ nữ Hồng Hạnh thì lại theo thói quen xoa bóp vai, thuận tiện nói ra chuyện hôm nay, tam thiếu gia đã rời phủ.

Biết được cháu trai thứ ba rời đi, lão phu nhân mở mắt, thái độ hồ hững: “đi rồi cũng tốt, đỡ phải chướng mắt.”

Hồng Hạnh thờ dài trong lòng, tiếp tục xoa vai cho lão phu nhân.

Trong phòng lại yên tĩnh lần nữa.

“Ma ma bên tây viện mấy ngày nay không ra ngoài sao?” một lát sau, Khương lão phu nhân đột nhiên nói một câu này, trong lời nói còn mang theo không cam lòng.

Hồng Hạnh cúi đầu trả lời: “Đúng vậy, lão phu nhân.”

“Khẳng định là tứ nha đầu làm trò quỷ, sợ các nàng sẽ đáp ứng thỉnh cầu của ta nên để hai người đó trong viện.” Giọng nói Khương lão phu nhân đầy phần nộ cũng vô lực.

“Lão phu nhân, người đã quên là Định Quốc Công có cho người truyền lời...” Hồng Hạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Thần sắc lão phu nhân trầm xuống, trong lòng đầy phiền muộn, không nói chuyện hai ma ma nữa, mấy ngày này, người đến phủ cười chê bà là lão gia hoá, trong lòng bà hận thấu xương tứ nha đầu đã dám đi cáo trạng này.

Chỉ biết là đến lúc đó còn muốn mượn tứ nha đầu tạo thanh thế cho ngũ nha đầu, Khương lão phu nhân cũng không nghĩ âm ỉ lên.

“Hồng Hạnh, đến nhà kho lấy một bộ trang sức vàng nạm hồng ngọc đưa cho tứ tiểu thư.”

Hồng Hạnh sững sốt, vội vàng cúi đầu cung kính đáp: “Dạ, lão phu nhân.” nói xong, nàng đứng dậy đi nhà kho, chìa khoá là do nàng giữ, Hồng Hạnh rất dễ dàng mà lấy bộ trang sức cần lấy đem đi.

Khương Ninh Bảo vừa mới trở về sau khi học quy củ cùng hai vị ma ma, uống ngụm trà chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, liền nghe Xuân Hi bẩm báo có tỳ nữ tâm phúc Hồng Hạnh bên cạnh lão phu nhân đến.

Án đường Ninh Bảo nhíu lại: “Để nàng ta vào đi.”

Hồng Hạnh ôm một cái hộp tinh xảo đi vào, hành lễ cùng Ninh Bảo, hai tay dâng lên “Tứ tiểu thư, đây là trang sức lão phu nhân đưa cho người.”

“Tổ mẫu tặng cho ta?”

Khương Ninh Bảo khiếp sợ, lúc này mới có mấy ngày, Khương lão phu nhân sao đột nhiên lại tặng đồ cho nàng, đây là có ý gì, nàng đánh giá cái hộp, ý bảo Xuân Nhạc nhận đồ, chờ Xuân Nhạc mang đến đưa cho nàng, nàng mở ra liền thấy, vậy mà là một bộ trang sức vàng nạm hồng ngọc.

Bộ trang sức này vô cùng quý giá.

Khương Ninh Bảo trầm mặc một lát, ánh mắt dính trên người Hồng Hạnh: “Hồng Hạnh, vì sao tổ mẫu lại đột nhiên đưa đến cho ta trang sức quý giá như vậy?”

Hồng Hạnh cung kính lắc đầu: “Nô tỳ không biết, tiểu thư có thể đi hỏi lão phu nhân.”

Khương Ninh Bảo nhàn nhạt đóng nắp lại, đưa cho Xuân Hi, âm thầm nhìn Hồng Hạnh, vẫy vẫy tay “Trang sức này ta nhận, người về phục mệnh đi.”

Hồng Hạnh không nói gì, hành lễ rồi đi.

Về mặt Khương Ninh Bảo suy tư, không biết lão phu nhân lại có hành động gì.

“Tiểu thư, ngài thật sự nhận đồ trang sức của lão phu nhân sao?” Xuân Hi ủ ề mặt mày ôm lấy cái hộp, chỉ cảm thấy thật phỏng tay.

Ninh Bảo khẽ cười một tiếng, đôi mắt toả sáng: “Sân nghiệp to lớn do phụ thân ta gây dựng, cuối cùng lại rơi vào tay đại bá, chỉ là một bộ trang sức vàng nạm hồng ngọc, vì sao không nhận?”

Xuân Hi nghĩ cũng đúng, liền an tâm đem đồ trang sức đặt trên bàn trang điểm.

Từ lúc tứ hôn đến giờ, cũng là hơn nửa tháng, lão phu nhân chưa hề có động tĩnh gì, có lẽ đồ trang sức kia là để trấn an nàng, Ninh Bảo liền bỏ chuyện này sang một bên, dùng thời gian mà học tập cùng hai vị ma ma.

Ngày này, người của phủ Định Quốc Công đến, báo cho Khương Ninh Bảo giá y đã hoàn thành, mời nàng đến phủ Định Quốc Công một chuyến.

Khương Ninh Bảo kinh hãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Quốc Công Gia, ngài cố ý chờ ta ở nơi này sao

Xe ngựa khiêm tốn liền ngừng trước cổng lớn phủ Định Quốc Công.

Khương Ninh Bảo xuống xe ngựa, liền nhìn thấy được thân ảnh cao lớn đứng ở cửa, đôi mắt hiện lên vui mừng, khoé miệng cũng kéo ra nụ cười tươi đẹp.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đứng tại chỗ.

“Quốc Công gia, chàng là cố ý đứng đây đợi ta phải không?”

Khương Ninh Bảo nhẹ bước đi qua, vui vẻ mà ôm lấy cánh tay hắn.

Có lẽ là gần đến hôn kỳ, Khương Ninh Bảo gần đây cũng là rất thích xiêm y màu đỏ, mỗi lần đều mặc là màu đỏ thắm.

Ngày hôm nay, nàng cũng mặc một thân đỏ xinh đẹp, đuôi mắt, chân mày đều đậm ý cười, ánh mắt sáng ngời linh động, tựa như viên minh châu lấp lánh, long lanh mê người.

“Ừm.” Đáy mắt Định Quốc Công hiện lên dịu dàng, ánh mắt nhìn nàng chuyên chú, mấy ngày không gặp lại có chút nhớ nhung.

“Ninh Bảo, chuyện nàng dò la, ta đã xác nhận, cứu cứu nàng đúng thật là đi đường thủy đến kinh thành, có lẽ là hai ngày nữa sẽ đến.”

Về mặt Khương Ninh Bảo tràn đầy kinh ngạc cùng vui mừng.

“thật tốt quá, mấy ngày trước ta đã cho người dọn dẹp một toà nhà ba viện, vừa lúc để cho cứu cứu vào ở.”

Định Quốc Công gật đầu.

“Quốc Công gia, ta nghe nói giá y đã缝 xong, ta gấp không chờ nổi liền muốn xem giá y đẹp đến thế nào, chúng ta nhanh đi đi.” Khương Ninh Bảo vui mừng qua đi, trong mắt tràn đầy chờ đợi, kéo cánh tay Định Quốc Công nhanh đi về phía trước.

Sống hai đời, đây là lần đầu tiên gã chồng, Ninh Bảo cực kỳ coi trọng.

Định Quốc Công Tạ Hành mắt hiện ý cười, bước từng bước trầm ổn, cùng Ninh Bảo sánh vai đi đến Vinh Hi Đường (庭).

trên đường đi, bọn họ gặp được Tạ Cảnh Dục mặc công phục, đeo bội kiếm bên hông.

Tạ Cảnh Dục là chỉ huy Ngũ Thành Bình Mã Tư, nhìn có vẻ hần là hần đi làm việc.

“Phụ thân, Khương tứ tiểu thư.” Tạ Cảnh Dục sau khi nhìn thấy hai người, bước chân dừng lại, đứng xa xa chấp tay hành lễ với hai người.

Khuôn mặt Định Quốc Công không có biểu cảm nào, gật gật đầu, Khương Ninh Bảo cũng cười cười với hắn.

Nam chủ vẫn cao lớn tuấn mỹ như xưa, khí chất thanh lãnh, nhưng có vẻ trầm ổn hơn trước, có lẽ là sắp thành thân, có ý thức trách nhiệm.

Khương Ninh Bảo có điểm bội phục Tạ Cảnh Dục, người này vậy mà theo lệnh cường chế, người người sửa miệng, bây giờ tất cả hạ nhân của phủ Định Quốc Công, toàn bộ đều sửa miệng gọi hắn là thiếu gia, không còn gọi Tạ Cảnh Dục là thể tử.

Gặp được Tạ Cảnh Dục cũng chỉ là nhạc đệm nhỏ, Khương Ninh Bảo kéo Định Quốc Công tiếp tục đi Vinh Hi Đường, trên đường gặp được mấy nhóm hạ nhân, trên mặt họ toàn là niềm vui sướng.

Triệu quân gia mang một mặt đầy vui mừng, nhìn hai thân ảnh từ phía xa xa, nghĩ đến mấy ngày nữa, phủ Quốc Công liền sẽ nghênh đón một vị nữ chủ nhân, cả người Triệu quân gia liền tràn ngập nhiệt tình.

Vinh Hi Đường.

Người có chuyện vui tâm tình liền sáng khoái, Tạ lão phu nhân tươi cười đầy mặt, nét mặt toả sáng ngồi trên chiếc ghế chạm trổ bằng gỗ tử đàn, hai mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cái rương đựng giá y, cười không khép được miệng.

Trương tú nương cùng bốn vị nội thị ngồi uống trà chờ đợi.

Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công vừa đi vào, không khí thân mật cùng hoà hợp của hai người làm cho Tạ lão phu nhân sáng ngời đôi mắt, lập tức vẫy tay gọi Khương Ninh Bảo sang.

“Ninh Bảo nha đầu, đến bên cạnh ta nào.”

Mấy ngày nay, hai vị ma ma cũng từng cho người báo tình hình học tập của Khương gia tiểu cô nương cho bà, biết được tiểu cô nương tiến bộ thần tốc, lễ nghi qui củ một lần liền thông qua, trong lòng Tạ lão phu nhân kiêu ngạo không hết.

Đây chính là tiểu tức phụ của bà đó.

Có tiểu tức phụ lợi hại, trên mặt của Tạ lão phu nhân cũng có hào quang, chờ tiểu cô nương gả đến đây, bà liền có thể yên tâm đem toàn bộ phủ Định Quốc Công này giao cho nàng xử lý.

Khương Ninh Bảo buông cánh tay Định Quốc Công ra, bước nhỏ đi đến bên cạnh lão phu nhân, cười ôm tay bà một cái, thân mật nói: “Lão phu nhân, con thật là rất nhớ người đó.”

Tạ lão phu nhân, trên mặt toàn là tươi cười, rất là hưởng thụ, nhìn dung nhan đáng yêu của tiểu cô nương, trêu chọc nói: “Chỉ mới có mấy này không gặp, nha đầu, con là nhớ ta hay là nhớ A Hành?”

“Đều nhớ, một ngày không gặp như cách ba thu.” Khương Ninh Bảo mấp máy nhỏ nhỏ, cười cũng không có chút thẹn thùng nào.

“Xem ra nha đầu càng là nhớ A Hành rồi.” Tạ lão phu nhân trêu ghẹo một chút, rất là có hứng thú liếc nhìn nhi tử một cái, khoe miệng Định Quốc Công không tự giác mà nhếch lên một chút.

Khương Ninh Bảo mỉm cười cam chịu.

Trương tú nương nhìn Tạ lão phu nhân cùng Khương Ninh Bảo nháo, hơi mỉm cười, trong mắt không che giấu kinh ngạc cùng cảm thán.

Ngắn ngủi nửa tháng, từng cử chỉ hành động của nàng, từng nụ cười, cái nháu mày đều lộ ra ưu nhã tự nhiên như vậy, xem ra hai vị ma ma dùng hết bản lĩnh của mình, làm cho khí chất của nàng nâng cao thêm một bậc.

“Ninh Bảo nha đầu, giá y đã缝 xong, con thử xem có hợp có vừa hay không, có muốn sửa lại chỗ nào hay không.” Tạ lão phu nhân cười ha hả xong liền nói đến chuyện chính.

Ninh Bảo vội vàng gạt đầu, hai con ngươi sáng lấp la lấp lánh.

Hoàng ma ma bên cạnh mở hai cái rương y phục ra, một rương là hôn phục của tân lang, cái khác là giá y của tân nương, ánh mắt Ninh Bảo rơi xuống giá y đỏ thắm rực rỡ lung linh.

Nàng không cảm lòng được nhanh lấy giá y của mình ra, tơ lụa đỏ thắm trơn nhẵn như nước, bên trên còn thêu chim trĩ bằng chỉ thêu màu đỏ tía sống động như thật, đôi mắt chim trĩ linh động, giống như vật sống, có thể thấy được tài nghệ thêu của Trương tú nương tinh vi vô cùng.

Phẩm cấp không giống nhau, hình thêu trên giá y cũng không giống nhau, nhưng giá y có thể nói là vượt cấp.

Khương Ninh Bảo là được thánh thượng chỉ hôn, gả cho Định Quốc Công, nhưng chim phượng là chỉ dành cho hoàng thất, cho nên trên giá y của nàng thêu là chim trĩ đỏ tía hàng nhất phẩm, đại biểu thân phận tôn quý của nàng.

“Khương tú tiểu thư, có hài lòng với giá y này không?” Trương tú nương đứng dậy, đi đến bên cạnh Ninh Bảo, mỉm cười hỏi.

“Hài lòng, tay nghề của Trương tú nương đúng là xuất thần nhập hoá, giá y thật đẹp, con rất thích, lão phu nhân, con đi thử xem có vừa hay không.” Khương Ninh Bảo vuốt ve thêu văn trên áo, trong mắt đều là kinh ngạc, đuôi mày, khoe mắt đều là vui mừng không che giấu.

“Đi đi.” Tạ lão phu nhân sao lại không nhìn ra được, nàng là gấp chờ không được, cười tủm tỉm, phất tay để Hoàng ma ma đưa nàng đi vào phòng thay giá y.

Khương Ninh Bảo cười ngọt ngào với Định Quốc Công một cái, vui vẻ cầm đồ rời khỏi đại đường.

Đôi mắt luôn lạnh lẽo của Tạ Hành lộ lên chút chờ mong cùng nôn nóng, cũng lấy hôn phục tân lang của mình đi đến gian nhà khác, một lát liền đi ra.

Trang phục tân lang vô cùng vừa người, phối hợp với khí chất lạnh lùng, mạnh mẽ của hắn, càng tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của hắn, càng làm hắn thêm anh tuấn.

Tạ lão phu nhân vừa lòng gật đầu, cười nói.

“Xem ra lễ phục tân lang hắn là không cần sửa chỗ nào rồi.”

Lời thì nói như vậy, nhưng bốn vị nội thị vẫn căng da đầu, nghiêm túc đi đến bên cạnh Định Quốc Công, cẩn thận kiểm tra một lần nữa, đúng thật như lời Tạ lão phu nhân nói, không cần phải sửa, liền lau mồ hôi một phen, sắc mặt trắng bệch lui ra ngoài, gật gật đầu cùng Trương tú nương.

Trương tú nương âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Qua một chén trà nhỏ, Khương Ninh Bảo mang khuôn mặt tươi cười, thút tha yếu điệu đi ra tới, một thân giá y đỏ rực càng làm nhan sắc của nàng khuynh thành, đẹp đến động lòng người.

Mọi người trong đại đường đều mang vẻ mặt đầy kinh diễm.

Tạ lão phu nhân cười không khép được miệng, tiểu tức phụ tương lai mặc giá y vào thật là xinh đẹp vô cùng, khí chất cao quý nhàn nhã, giống như hoa mẫu đơn ung dung quý phái.

“A Hành, Ninh Bảo nha đầu thật là đẹp.” Tạ lão phu nhân quay đầu nhìn lại nhi tử của mình cũng đang mặc một thân y phục tân lang đỏ thắm, nhìn không được trừu chọc một câu.

Định Quốc Công Tạ Hành nhìn tiểu cô nương xinh đẹp hơn người, ánh mắt nóng rực, nghiêm trang gật đầu.

“Đẹp.”

“Quốc Công gia cũng thật là anh tuấn.”

Ánh mắt Khương Ninh Bảo dừng trên lễ phục tân lang trên người Định Quốc Công, khẽ cười, nghịch ngợm trả về một câu, giống như đoá mẫu đơn nở rộ, làm người không thể dời ánh mắt đi được.

Tạ lão phu nhân cùng Hoàng ma ma không nhịn được cười.

Sau khi Trương tú nương kiểm tra giá y, nhận thấy vô cùng vừa người, trên mặt không khỏi tươi cười, nói với Tạ lão phu nhân cùng Khương Ninh Bảo: “Giá y không cần sửa.”

Khương Ninh Bảo vui vẻ cảm tạ Trương tú nương, rồi đi thay lại y phục, đem giá y xinh đẹp giao cho Hoàng ma ma cất vào rương.

Định Quốc Công cũng thay lại áo gấm màu đen khi này.

Trương tú nương cùng bốn quan nội thị, hoàn thành nhiệm vụ, hồi cung phục mệnh, Tạ lão phu nhân cũng phát tay để hai người rời đi, Định Quốc Công tự mình đưa Khương Ninh Bảo ra cửa phủ, nhìn nàng lên xe ngựa.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đi theo phía sau, thỉnh thoảng nhìn rương đồ trong tay thân vệ, tươi cười trên mặt thật lâu cũng chưa tan biến.

trên đường trở về, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc ríu rít nói chuyện, Khương Ninh Bảo thấy cũng phải lắc đầu.

Giá y thù xong rồi, cách đại hôn cũng không quá mười ngày, Khương Ninh Bảo nghĩ chờ lần tới đi nói chuyện tặng lễ, miễn cho tổ mẫu quên mất chuyện này.

Quý nữ xuất giá, tặng lễ cũng là một chuyện không thể bỏ qua.

ở triều Đại Việt, ngày tặng lễ đều là chọn trước đại hôn năm ngày.

Hết thấy chuyện này đều cần chuẩn bị.

.....

Dương Thụ Thanh gần đây bận rộn cũng luôn chú ý đến Khương Ninh Bảo, biết được nàng ta đi phủ Định Quốc Công, lại nghĩ đến Trương tú nương cũng ở đó, khuôn mặt xinh đẹp bỗng dưng trầm xuống.

Giá y của Khương Ninh Bảo đã thù xong.

Nghĩ đến hoa văn trên đó, lại nghĩ đến hoa văn trên giá y của mình, trong lòng Dương Thụ Thanh thật ghen khuất, ai lại không muốn mình mặc giá y đẹp nhất ngày xuất giá.

Tạ Cảnh Dực mời một vị đại sư xuống núi giúp nàng tháo giá y, bởi Tạ Cảnh Dực cũng không phải là thế tử được thỉnh phong của Định Quốc Công, chức quan là lục phẩm, cho nên giá y của nàng không được vượt cấp, chỉ thêm hoa văn uyên dương đồ tía cấp ngũ phẩm.

Đời trước, Dương Thụ Thanh gả cho Tấn vương làm trắc phi, trắc phi vương gia là có phẩm cấp, giá y của nàng khi đó là chim trĩ, đời này lại chỉ là uyên ương, chênh lệch quá lớn.

Trong lòng Dương Thụ Thanh đương nhiên không cam lòng, nghĩ đến chính mình đường đường là đích trưởng nữ An Viễn Hầu, sống lại một đời, không chỉ cấp bậc hôn lễ giảm xuống mà ngay cả quy cách giá y cũng giảm theo.

Khương Ninh Bảo lại có thể về vang xuất giá như trước.

Lòng ngực Dương Thụ Thanh đè nén bức bối, nếu Cảnh Dực là thế tử danh chính ngôn thuận của phủ Định Quốc Công thì tốt rồi.

Khương Ninh Bảo cũng không biết trong lòng Dương Thụ Thanh là không phục, nàng trở về phủ Trường Ninh Bá liền đem giá y cất thật tốt, dò hỏi ngày thêm đồ của tổ mẫu, lại tiếp tục cùng học tập với hai vị ma ma.

Của hồi môn của nàng, giống như Khương Ninh Bảo đoán trước, Khương lão phu nhân nói của hồi môn của nàng, trong phủ sẽ không chuẩn bị, mẫu thân Dương thị của nàng để lại của hồi môn cho nàng rất nhiều, cũng đã đủ.

Khương Ninh Bảo cũng không có bất mãn, càng đừng nói đến không cam lòng hay là thương tâm.

Danh sách của hồi môn của nàng, mười ngày trước cũng đã chuẩn bị xong, lúc trước Định Quốc Công đưa đến một trăm lễ tám rương sính lễ, có thể trừ ra tám rương, hơn nữa Khương Ninh Bảo cũng đã đặt mua thêm của hồi môn cho mình, tổng cộng là một trăm năm mươi rương, vượt xa quy cách rồi.

không chỉ có như thế, lễ vật tặng thêm vào không có tính.

Khương Ninh Bảo có chút đau đầu, của hồi môn đặt mua quá nhiều, chỉ có thể để Xuân Hi cùng Xuân Nhạc, đem của hồi môn bỏ vào rương, miễn cưỡng biến thành một trăm hai mươi bốn rương.

Ba ngày sau, ngày thêm lễ đã đến, phủ Trường Ninh Bá là một mảnh vui mừng, nơi nơi đều treo đầy lụa hồng.

Bất kể là hào môn kinh thành hay là bá tánh bình dân, đầu đường cuối ngõ, mọi người đều là bàn luận chuyện của Định Quốc Công cùng Khương tứ tiểu thư không dứt, mọi người suy đoán, Định Quốc Công khẳng định sẽ vì Khương tứ tiểu thư làm một hôn lễ long trọng nhất.

Trong không khí vui mừng, phủ Trường Ninh Bá cùng nhị phòng Tạ gia, đột nhiên gửi thiệp mừng đến bằng hữu thân thích cùng gia tộc hay qua lại.

Mọi người đều tròn mắt há mồm.

Đường tỷ muội cũng xuất giá một ngày.

Tin tức này truyền đi cực nhanh, không đến nửa ngày liền truyền khắp kinh thành, bá tánh ồ lên, tỷ muội đồng xuất giá, chuyện này không phải không có, nhưng địa vị Định Quốc Công cao như vậy, ở trong lòng bá tánh lại càng cao hơn nữa.

Hôn lễ của hân được vạn người chú ý.

Nhà của vị hôn thê lại đột nhiên làm ra chuyện này, mọi người chỉ cảm thấy, trong lòng đều là vô cùng thương hại cho Khương tứ tiểu thư.

Dương Thụ Thanh sau khi biết được chuyện này, cười đến điên cuồng, nước mắt cũng trào ra, đại phòng Trường Ninh Bá này thật hành động cũng không làm nàng thất vọng.

Khương lão phu nhân quả nhiên như lời đồn, thiên vị đại phòng.

Ngày mai đến cửa thêm lễ, lúc đó có trò hay để coi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Khương Ninh Bảo không còn gì để nói nữa

Đáng tiếc, Dương Thụ Thanh là vui mừng quá sớm, bàn tính đánh sai một bước.

Tây viện phủ Trường Ninh Bá.

Sau khi Ninh Bảo biết chuyện này, ánh mắt lạnh xuống, khoé môi lại nổi lên nụ cười châm chọc, nàng trước đã cho người báo cho Quốc Công gia tra rõ chuyện này, sau khi biết được là do Dương Thụ Thanh tính kế, không có để cho Quốc Công gia nhúng tay, trong lòng liền đã có cách ứng phó.

thật ra, Ninh Bảo đã sớm biết động tác nhỏ này của Dương Thụ Thanh là chống đối nàng.

Nếu lão phu nhân sớm nói với nàng, Khương Ninh Bảo cũng lười so đo, tỷ muội xuất giá cùng ngày cũng là chuyện thường gặp, ngày một tháng năm đúng thật đúng là ngày đại cát đại lợi hiếm có, cố tình vào ngày tặng lễ của nàng mà truyền tin ra, chẳng phải là sẽ làm người suy nghĩ lung tung.

Nghĩ đến lúc Quốc Công gia đưa tin đến, Khương Ninh Bảo cười lạnh, quả nhiên là lão phu nhân thích chiếm lợi mà.

“Tiểu thư, đại phòng thật là quá đáng, vậy mà ngay lúc này đem hôn kỳ của ngũ tiểu thư đổi lại là ngày một tháng năm, cùng ngày xuất giá với người, đây không phải là cô ý chống đối người sao?”

Xuân Hi sắc mặt cực kỳ khó coi, ngữ khí đầy phẫn nộ, Xuân Nhạc cũng vậy, một lòng đầy căm phẫn.

Chỉ có Trần ma ma cùng Cao ma ma là bình tĩnh ngồi uống trà.

“Các người đừng nóng vội, việc này còn có đường đi khác.” Trong đôi mắt đẹp của Khương Ninh Bảo toát ra tia sáng, là đến lúc để đại bá nương Trương thị quay về.

Trương thị một lòng tính kế nàng, nhưng bà yêu thương Khương Minh Dao thật lòng, trăm triệu lần cũng không cho phép nữ nhi của mình làm đá lót đường cho kẻ khác.

Hành động của Khương lão phu nhân làm cho Ninh Bảo không hiểu được.

Cháu gái này của bà được gả cho phủ Định Quốc Công, sau này có phủ Định Quốc Công là chỗ dựa của Bá phủ, địa vị cũng sẽ đi lên như thuyền theo nước, chẳng lẽ không thể làm cho lão phu nhân không vui, lại còn làm chuyện ngăn đường cháu gái.

Khương Ninh Bảo nghĩ lại sự đối xử của lão phu nhân đối với nhị phòng mấy năm nay, nghi hoặc trong lòng càng thêm sâu.

Nếu nói phụ thân không phải ruột thịt của lão phu nhân, lão phu nhân hẳn là thái độ phải kém hơn mới đúng, chỉ là thái độ của lão phu nhân lại không giống, bỏ qua chuyện thường ngày đi, lợi dụng cũng có, nhưng lo lắng cho nhị phòng thật sự rất là ít.

Khương Ninh Bảo chỉ có thể đem tất cả quy kết rằng đó là sự bất công của lão phu nhân gây ra.

Đôi khi, người bất công là không cần lý do.

“Tiểu thư, tin này đã truyền khắp kinh thành, nơi nào còn có thể tìm được đường đi.” Xuân Hi dậm chân, đều nóng đến đốt lửa.

Xuân Nhạc cũng mờ mịt gật đầu.

Hai vị ma ma vẫn cứ bình tĩnh uống trà, hiển nhiên là không đem chuyện này vào mắt, đồng thời cũng khảo nghiệm tâm tư của Khương Ninh Bảo.

“Ta từ chỗ Quốc Công gia đã biết được chuyện gì xảy ra, hết thấy những chuyện này thật ra đều là Dương tiểu thư của phủ An Viễn Hầu đứng sau lưng xúi giục, nàng ta tìm một vị tiên cô ‘ngẫu nhiên gặp được’ Tạ gia nhị phu nhân, nhị phu nhân nghe lời tiên cô chỉ dẫn, nói thiếu gia Tạ Cảnh Huy cùng với Quốc Công gia là huyết mạch Tạ gia, chỉ cần bọn họ thành thân cùng một ngày, nhất định có thể hưởng quý khí của Quốc Công gia, sau này một bước lên mây, quyền khuynh thiên hạ.”

Ninh Bảo uống một ngụm trà, không nhanh không chậm đem nguyên nhân từ từ nói ra.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc mở to mắt há to miệng.

Tạ nhị phu nhân này chẳng lẽ đầu óc bị choáng váng, thành thân cùng một ngày là có thể hưởng được quý khí của người khác, tiên cô kia khẳng định là lừa người.

“Các người có phải hay không đều cảm thấy là tiên cô kia lừa người?” Ninh Bảo cười khanh khách, nhìn hai tỷ nữ, nhìn thấu được tâm tư của các nàng.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đều gật đầu.

“Các người có biết vị tiên cô kia là ai không, nàng ta chính là Từ tiên cô đại danh鼎鼎, Tạ nhị phu nhân đương nhiên cũng sẽ không chút do dự tin tưởng lời nàng ta nói.” Ninh Bảo sóng mắt đảo vòng, khoé miệng mang theo tươi cười làm người khác khó hiểu.

Ở trong sách, nàng chính là kẻ thù sắc bén mà Dương Thụ Thanh đối phó một phen.

“thì ra là như vậy.”

Xuân Hi và Xuân Nhạc bừng tỉnh hiểu ra, các nàng đều có nghe qua đại danh của Từ tiên cô này, trách không được Tạ phu nhân lại động tâm, chính là lão phu nhân vì sao lại đồng ý, chẳng lẽ bởi vì tương lai của Tạ Cảnh Huy là một đường thuận lợi, tương lai không phải càng tốt hay sao?

“Cho nên việc này không cần ta ra tay, chỉ cần đem chuyện này nói cho đại bá nương, đồng thời khi tặng lễ, đem chuyện này nói càng nghiêm trọng hơn, liền nói Quốc Công gia sát khí quá nặng, người có huyết mạch Tạ gia thì không sao, nhưng sẽ ảnh hưởng đến mệnh cách của ngũ muội, từ mệnh phú quý thành hồng nhan bạc mệnh, ta nghĩ đại bá nương khẳng định có cách đẩy lùi hôn kỳ.”

Nịnh Bảo cười khanh khách nói.

Hai vị ma ma ngồi bên uống ra, mặt lộ vẻ hài lòng cười cười, này đúng thật là cách hay, người đời kính sợ quý thân, nhìn lại càng coi trọng mệnh cách.

“Việc này không nên chậm trễ, Xuân Nhạc, nhanh đem việc này báo cho Diêu chương quấy, để ông ấy trước khi trời tối truyền đến tai đại bá nương.”
Khương Nịnh Bảo cười cười, dặn dò Xuân Nhạc.

Xuân Nhạc liên tục gật đầu đồng ý, vui mừng lên tiếng chạy ra ngoài.

Trần ma ma cùng Cao ma ma liếc mắt nhìn nhau, đều là thấy trong mắt nhau sự hài lòng, Trần ma ma hơi mỉm cười, “Khương tứ tiểu thư, chúng ta đã đem hết kinh nghiệm cả đời đều dạy cho người, đã đến lúc cần rời đi.”

thật ra, hai người cũng là nghĩ sẽ ở lại bên cạnh Khương tứ tiểu thư, nhưng các bà già rồi, càng thêm nhớ quê nhà, nhớ người thân, chỉ nghĩ muốn về quê sống quãng đời còn lại.

“Đa tạ hai vị ma ma đã dạy dỗ, cả đời này ta đều khắc trong tim, nếu hai vị ma ma có yêu cầu ta giúp đỡ chuyện gì thì cứ cho người đến báo với ta.”

Hai vị ma ma cũng không chọn ở lại, trong lòng Nịnh Bảo cũng là rất tiếc nuối, nàng đứng dậy, khom lưng với hai vị ma ma, cảm tạ hai bà đã dạy dỗ, cũng đưa ra lời hứa hẹn.

Hai vị ma ma cũng vui mừng mỉm cười.

Ở chùa Thanh Thủy xa xôi, bệnh tình của Trương thị cũng đã tốt hơn, có thể rời chùa Thanh Thủy, nhưng Trương thị vì muốn tốt hơn nữa, liền chuẩn bị ở lại thêm lâu một chút, ai ngờ lại biết được hôn sự của nữ nhi lại đột nhiên đẩy lên trước ngày, cùng nha đầu Khương Nịnh Bảo kia xuất giá một ngày, trong lòng thật không vui, âm thầm tức giận lên người Khương lão phu nhân.

Khuê nữ bảo bối của bà dựa vào cái gì lại muốn xuất giá cùng ngày với đứa cháu gái không còn phụ mẫu.

thật là đen đủi.

Cả người Định Quốc Công sát khí trùng trùng, lỗ như khắc phải khuê nữ của bà thì sao?

Lúc này, Dương ma ma, tâm phúc của bà vội vã chạy vào, nói nhỏ bên tai bà một chút, Trương thị sắc mặt thay đổi, “Dương ma ma, lập tức thu dọn hành lý về Bá phủ.”

Nhị phòng Tạ gia thật đáng chết, thế nhưng lại lấy nữ nhi của bà làm đá kê chân.

Vốn dĩ Trương thị đã bắt nắn chuyện hôn kỳ thay đổi, bây giờ càng là liên quan đến tính mạng của nữ nhi mình, mệnh cũng không còn, thì con rể tương lai quyền khuyên thiên hạ có tác dụng gì, đều là lợi ích cho nữ nhân khác, trong con giận dữ, Trương thị hận chết nhị phu nhân Tạ gia, đồng thời cũng oán trách Khương lão phu nhân.

Vì thế đại phu nhân Trương thị ghen một cục, vậy mà trước khi trời tối liền chạy về phủ Trường Ninh Bá. đi một hồi, lòng bà như lửa đốt sai Dương ma ma phái người thả ra tin tức, nói là hôn kỳ của ngũ tiểu thư đúng thật là đã có thay đổi, nhưng cũng không phải là ngày một tháng năm, mà là ngày mười tháng năm, ngày xuất giá bị người khác cố ý nói sai lệch.

Tin tức này truyền ra, cả người trong kinh thành lại oanh động.

Tuồng diễn lại xoay ngược vòng.

Trách không được ban ngày hai nhà đều không có động tĩnh, thì ra là đi điều tra, người phía sau thật là ghê tởm.

.....

Phủ An Viễn Hầu.

Dương Thụ Thanh biết được biến cố này, tươi cười liền biến mất, tâm tình thay đổi rất nhanh, vốn cho rằng kế nhỏ tùy tiện thành công, ai ngờ nàng vui mừng quá sớm.

Thôi, bắt quá là nghĩ Khương Nịnh Bảo ghê gớm một chút, sắc mặt Dương Thụ Thanh liền khôi phục như thường, trong lòng lại vui sướng khi người gặp họa.

Có lẽ nhị phu nhân Tạ gia mới là tức giận nhất, một kế này đảo mắt thành không.

Ngũ tiểu thư Khương gia gả đến Tạ gia, sợ là sẽ ăn khổ một phen.

Nhị phu nhân Tạ gia đứng thật như Dương Thụ Thanh suy đoán, đã nổi trận lôi đình, hôn kỳ đã không có cách nào sửa lại, Tạ nhị phu nhân trong lòng hận chết Trương thị giữa đường gây trở ngại nhĩ tử của bà, đồng thời giận chó đánh mèo lên người Khương Minh Dao.

Đêm nay, trăng sáng sao thưa, sau khi tắm gội xong, Khương Ninh Bảo một thân thoải mái mát mẻ đứng ở song cửa sổ, nhìn sao sáng lập lòe trong trời đêm, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, đại bá nương thật quả nhiên không làm nàng thất vọng.

Ngày mười tháng năm cũng là ngày tốt để xuất giá.

“Tiểu thư, ngày mai bắt đầu tặng lễ, có lẽ sẽ có nhiều người đến, đêm nay người sớm nghỉ một chút điạ.” Xuân Hi dọn giường trải chiếu xong, vội nói.

Khương Ninh Bảo gật gật đầu, để cho Xuân Hi rời đi.

Ánh nến lay động, Khương Ninh Bảo nằm trên giường không có buồn ngủ, càng đến gần ngày đại hôn, trấn định trong lòng nàng lại càng dần dần khẩn trương lên, có lẽ cả hai đời chỉ là lần đầu thành thân, nàng trong lòng quá kích động, quá hưng phấn.

Đại Việt có tập tục, trước ngày đại hôn hai bên nam nữ không được gặp nhau.

May mắn là năm ngày, nếu là một tháng chẳng phải là khó chịu muốn chết?

Ninh Bảo nắn một câu thơ tục trong lòng, ôm chăn mà cọ cọ.

.....

Phủ Định Quốc Công

Thư phòng, Tạ Hành còn vui đầu xử lý công vụ, ánh nến chiếu rọi lên sườn mặt cương nghị lạnh lùng mà mạnh mẽ của hắn, mãi đến giờ Hợi mới buông bút lông sói trong tay xuống, vuốt ve vòng phật châu trên tay, lâm vào trầm tư.

Nhóm thân vệ đồng thời không nói thành lời.

Quốc Công còn không quá năm ngày nữa sẽ thành thân, cũng giống như ngày xưa, ban ngày đi đại doanh Tây Giao luyện binh, ban đêm theo thói quen ở thư phòng xử lý công vụ, cuộc sống này vô cùng có quy luật. một chút cũng không giống người sắp thành thân.

Điều duy nhất đáng ăn mừng chính là, mỗi đêm Tạ Thất đều giúp Quốc Công gia cùng Khương tứ tiểu thư truyền thư qua lại, giao lưu tình cảm.

Nếu không phải Quốc Công gia cùng Khương tứ tiểu thư chung đụng thân mật, tích cực chuẩn bị hôn lễ, bọn họ còn hoài nghi là Quốc Công gia không muốn thành thân.

thật ra nhóm thân vệ nhìn thấy đều chỉ là bề ngoài, đâu biết được hiệu quả xử lý công vụ của Quốc Công gia có chút thấp, một chồng sứ nhỏ, khi xưa một canh giờ duyệt đã xong, bây giờ đã hai canh giờ rồi mà còn chưa đầu vào đầu.

Định Quốc Công về chủ viện rửa mặt xong, từ trong hộp nhỏ lấy thư của tiểu cô nương ra, chữ viết trên đó thanh tú, giữa những hàng chữ còn lộ ra nét khí thái độc đáo của tiểu cô nương.

Lật qua lật lại, xem tới xem lui vài lần, Định Quốc Công mới cất thư đi, nằm trên giường khép mắt, trước khi đi vào giấc ngủ, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra bộ dạng xinh đẹp của tiểu cô nương.

Trong lòng Định Quốc Công càng thêm nôn nóng, qua năm ngày nữa, hắn sẽ không bao giờ còn một mình lẻ loi nằm ngủ trên giường lớn nữa.

.....

Hôm sau, phủ Trường Ninh Bá đã giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng.

“Ninh Bảo, ca đã về.”

Khương Ninh Bảo rửa mặt, chải đầu xong, liền nghe được một giọng nam quen thuộc, quay đầu lại nhìn, đại ca Khương Cẩn mang theo vẻ mặt đầy mệt mỏi đi vào, Ninh Bảo lập tức nở ra một nụ cười vui vẻ.

“Ca, ca về thật nhanh.”

Nhưng nhìn đến bộ dạng phong trần mệt mỏi của đại ca, Ninh Bảo lại đau lòng một hồi, vội vàng nói: “Ca, về sau ca đừng đi suốt đêm như vậy, hôm nay chỉ là tặng lễ mà thôi, không cần ca ra mặt, ca bây giờ đi rửa mặt chải đầu trước đi, rồi chúng ta cùng ăn sáng.”

Khương Cẩn cười gật đầu, mang theo gã sai vặt đi về viện của mình.

Sau khi hai huynh muội ăn sáng xong, Khương Ninh Bảo mặc một thân váy lụa thêu hoa hải đường màu đỏ, trên đầu cài một chiếc trâm vàng khảm dạ

minh châu thật lớn, toàn thân đều là trang sức làm bằng vàng ròng, khí sắc tươi đẹp.

“Ca, muội đi chính viện, ca về phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

Khương Ninh Bảo xua xua tay với đại ca mình.

Khương Cần nhìn muội muội xinh đẹp hơn người, khuôn mặt tuấn tú đầy ý cười, gật đầu lên tiếng.

Trường Ninh Bá phủ cửa lớn rộng mở, khách nhân lui tới không dứt, Tạ gia, Tạ lão phu nhân, nhà ngoại của Tề Quốc Công phủ, cũng là hai nhà giao hảo, còn có người của Bá phủ, con thứ của mấy chi khác cũng đến.

Người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Trương thị mang theo nữ nhi cũng nhau tiếp đón khách nhân có thân phận tôn quý, còn thân thích họ hàng Bá phủ đều giao cho đại tức phụ chiêu đãi.

Đây là lần đầu tiên Khương Minh Dao xuất hiện trước mặt nhiều quý phụ nhân như vậy, không khỏi có chút khẩn trương, nhưng lễ nghi một chút cũng không kém, làm người lau mắt mà nhìn.

Trương thị trong lòng rất là kiêu ngạo.

Khương Ninh Bảo, mang theo tỷ nữ cùng bà tử xuất hiện, mọi người ở chính viện đến tặng lễ đều chuyển ánh mắt lên người nàng, trong mắt tràn đầy kinh diễm, không cần phải nói, vị này khẳng định là Khương tử tiểu thư.

Khương Ninh Bảo mỉm cười nhìn mọi người, cử chỉ ưu nhã khéo léo, mỉm cười cũng đúng chỗ, đúng lúc.

Các quý phu nhân đều nhận nhạo tán dương.

không hổ là được hai vị ma ma trong cung dạy dỗ, lễ nghi, quy củ đều có thể nói là hoàn mỹ.

Ánh mắt Trương thị lóe lên, sau đó lại mang mặt cười mà đến, thân thiết lời kéo Khương Ninh Bảo đưa đi gặp khách, dựng lên biểu hiện giả dối hòa thuận, vui vẻ, Khương Minh Dao cũng theo yêu cầu của mẫu thân đi qua, cũng đứng chung một chỗ với tứ tỷ.

Khương Minh Dao nhỏ giọng nói: “Tứ tỷ, thật xin lỗi.”

một câu xin lỗi này mang nhiều ý nghĩa.

Khương Ninh Bảo chỉ cười cười, vẫn không đáp lời, đáy mắt Khương Minh Dao xẹt qua một tia mất mát.

Sau khi đi một vòng, người tặng lễ cũng muốn rời đi, Khương Ninh Bảo liền đi trở về, nếu có tỷ muội cùng lứa tuổi, hoặc là khuê nữ đến tặng lễ, thì yêu cầu Ninh Bảo phải tự mình chiêu đãi trong viện.

Nhưng Khương Ninh Bảo lấy đâu ra khuê nữ chứ, quan hệ không tòi duy nhất cũng chỉ có mỗi Phó Uyển Ninh.

Khương Ninh Bảo về viện, Xuân Hi liền vui mừng chạy tới nói với nàng: “Tiểu thư, Phó tiểu thư đến tặng lễ cho người.”

Khương Ninh Bảo kinh hi: “Nhanh, mau mời nàng ấy vào.”

không quá lâu, Phó Uyển Ninh mang theo hai tỷ nữ đi vào, trong tay tỷ nữ ôm một chiếc hộp tinh xảo.

“Ninh Bảo, ta đến tặng quà cho người.”

Ninh Bảo đón nàng cùng ngồi xuống, Xuân Hi đi pha một ấm trà hương lên, Phó Uyển Ninh uống một ngụm trà, rồi để tỷ nữ đem chiếc hộp mang lên mở ra, bên trong là trang sức khảm đá quý rất đẹp.

“Ninh Bảo, đây là ta tặng cho người, không tính là quý, người đừng ghét bỏ.” Phó Uyển Ninh dịu dàng nói.

Khương Ninh Bảo thành tâm nói lời cảm ơn, để cho Xuân Hi nhận hộp quà, cười khanh khách nói: “Uyển Ninh, tỷ đây là làm khó ta, bộ trang sức này ít nhất cũng vài trăm lượng, quý giá như vậy, ta nào dám ghét bỏ, hướng hồ, tỷ đến tặng quà cho ta, dù là chỉ đưa một hà bao, ta cũng đều vui mừng.”

Trong mắt Phó Uyển Ninh đều là ý cười.

Hai người nói chuyện một chút, Phó Uyển Ninh không tiện ở lâu, đứng dậy cáo từ, Khương Ninh Bảo tiễn Phó Uyển Ninh đi, trong viện lại đến thứ tỷ muội mấy chi khác, thứ muội con của di nương đại phòng cũng đến, tất cả mọi người đều mang quà đến đây.

Hà bao, khăn, vàng bạc, châu báu, trang sức đều có, đây chính tâm ý cùng chúc phúc của mình.

Khương Ninh Bảo nhất nhất dùng trà ngon đãi các nàng.

Đào mất đã đến trưa, Khương Ninh Bảo chuẩn bị cùng đại ca ăn cơm trưa, lúc này Xuân Nhạc lại đến báo.

“Tiểu thư, đại tiểu thư cũng gửi tiểu thư đến tặng quà cho người.”

Đại tiểu thư....

Khương Ninh Bảo sững sốt, thì ra là đại đường tỷ hồi phủ, không phải nói là có thai, nên cần ở hầu phủ dưỡng thai sao?

Còn chưa nghĩ xong, tiếng bước chân truyền đến, đại đường tỷ Khương Xu Nghiên, cùng ngũ muội Khương Minh Dao cùng đi vào, phía sau Khương Xu Nghiên còn có vài tỷ nữ bà tử, nhìn qua mỗi ngày của đại đường tỷ cũng không tồi.

“Đại tỷ, ngũ muội, hai người đến.”

Khương Ninh Bảo mỉm cười đón hai người, ánh mắt bình thản nhìn trên bụng của đại đường tỷ, lệnh cho Xuân Hi pha một ấm trà nóng.

Khương Xu Nghiên, dung mạo xinh đẹp, cả người đều toát ra hơi thở ôn nhu, nàng là lần đầu tiên đánh giá vị tứ muội nổi bật này, trong lòng có chút kinh ngạc.

Nàng vẫn luôn biết tứ muội có diện mạo cực kỳ xinh đẹp, đặc biệt là khí chất yếu đuối, làm cho nam nhân yêu thương, bây giờ cũng chỉ có mấy tháng không gặp, khí chất điềm đạm đáng yêu trên người tứ muội đã biến mất không thấy, chỉ thấy phong hoa tuyết nguyệt, dường như trần châu được phủi sạch bụi mờ, tỏ ra vẻ đẹp thật sự của mình.

Xinh đẹp này so với trước kia, càng làm người không dời tầm mắt được.

Khương Xu Nghiên mỉm cười, uống một chút nước, trong lòng thầm khen tứ muội, thật trọng lại tỉ mỉ, so với cái phúc của tứ muội, nàng gả vào hầu phủ cao sang, người nàng gả là thiếu gia của chính thế, nhưng ngày ngày lại không như ý, nhà ngoại lại xuống dốc, hai ca ca của nàng lại không biết phấn đấu, sau khi tứ muội bị từ hôn, nàng ở nhà phụ quân cũng càng thêm gian nan.

Sau khi ngũ muội đính hôn, nàng bị tiểu thiếp hãm hại, hài tử khó khăn lắm mới hoài thai được, lại thiếu chút nữa bị mất, vẫn không biết được tin tức, sau đó tổ mẫu gửi thư đến hung hăng lên án nói nàng bạc bẽo.

Nhà trượng phu không mừng, đại cô, tiểu tức trong nhà ức hiếp, trượng phu sủng ái tiểu thiếp, người thân lại mắng nàng bạc bẽo, ích kỷ không biết giúp đỡ nhà ngoại.

Khương Xu Nghiên không biết mình có thể làm thế nào, chỉ có thể cắn răng chống đỡ, sau đó thánh thượng từ hôn cho tứ muội, nàng mới có ngày yên ổn, hậu viện, tiểu thiếp không còn dám can nhiễu, đãi ngộ của Hầu phủ dành cho nàng cũng tốt hơn.

“Tứ muội, chúc mừng, đây là quà ta tặng cho muội, chúc tứ muội cùng Quốc Công gia ân ái đến bạc đầu, sớm sinh quý tử, phú quý cả đời.”

nói xong, Khương Xu Nghiên cho tỷ nữ đem lễ vật của mình đưa lên.

một bình phong nhỏ thêu tranh uyên ương nghịch nước đường nét rất là tinh xảo, nhìn qua là biết dụng tâm mà làm, còn có đôi kim thoa khảm đá quý, cùng đôi giày thêu hoa vô cùng xinh đẹp, bên trên giày còn đính hạt trần châu.

Phần lễ vật này là rất dụng tâm, Khương Xu Nghiên là thật lòng hy vọng, tứ muội cùng Định Quốc Công, tốt tốt đẹp đẹp, chỉ cần tứ muội ngày nào còn là phu nhân Định Quốc Công, nàng ở hầu phủ mới có ngày lành.

Nàng một chút cũng không hiểu được cách làm của mẫu thân cùng tổ mẫu.

Nếu là nàng, sẽ giao hảo cùng tứ muội còn không kịp, sao lại còn có lòng tính kẻ tứ muội.

“Đa tạ đại tỷ, đại tỷ có lòng rồi.”

Khương Ninh Bảo cười nói lời cảm tạ, nàng cùng đại đường tỷ này cũng không quen thân, hai người cũng không có gì quá xấu, chỉ là quan hệ tương đối nhạt nhòa, ở trong sách, vị đại đường tỷ này cũng không có xuất hiện qua, cũng không biết sau này nàng có kết cục thế nào.

Lúc này, Khương Minh Dao cũng đem lễ vật tặng lễ đến, nàng đưa đến chính là một vật trang trí là chim sáo đá.

“Tứ tỷ, chúc tỷ cùng Quốc Công gia phú quý đầu bạc.”

Khương Ninh Bảo cười nói: “Cảm ơn ngũ muội.”

Nàng nhận lấy lễ vật của hai nàng, cùng các nàng nói chuyện một hồi, rồi tiễn các nàng đi, sai người tìm đại ca đến ăn cơm trưa.

Sau khi ăn trưa xong, lại có người lục đục đến tặng lễ.

Khương Ninh Bảo còn tiếp đãi vài quý nữ không quen biết đến tặng lễ, trong đó thế mà lại có Dương Uyển Linh, thứ tỷ của Dương Thư Thanh.

Khương Ninh Bảo lại ghen lời một phen.

Trong sách, Dương Uyên Linh cùng Khương Ninh Bảo là nữ xứng ác độc, về sau hai người hợp tác không ít để bày mưu hãm hại nữ chủ.

Ninh Bảo cho rằng nàng sẽ không có liên quan gì đến Dương Uyên Linh, không nghĩ đến người ta sẽ đến tặng lễ cho nàng, mượn cơ hội kết thân, ám chỉ các nàng có thể hợp tác đối phó Dương Thư Thanh.

Ninh Bảo mỉm cười nói cảm ơn, lễ phép cùng khách khứa, cũng không thân thiết.

Dương Uyên Linh thất vọng rời đi.

Tối gần tối, đại bá nương Trương thị cho người mang một rương đầy trang sức đến làm lễ tặng, đều là trang sức châu báu vàng bạc có chút quý giá.

Theo người báo lại, đại bá nương cũng không tham ô, nàng kinh ngạc như sương mù, nghĩ thầm, thật là khó có được, lệnh cho hai tỷ nữ Xuân Nhạc, Xuân Hi sửa sang, cất lại vào trong kho.

“Ninh Bảo, người ở bến tàu đã truyền tin đến, cữu cữu đã đến rồi.” Khương Cẩm vội vàng chạy đến, vui mừng báo cho mọi người tin tốt này.

trên mặt Ninh Bảo hiện lên vui mừng, cữu cữu cuối cùng đã đến rồi.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là, không biết bây giờ, phụ thân, mẫu thân đang ở nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ngay cả Hoàng Thượng cũng tặng sinh lễ cho Khương Ninh Bảo

Nhà của cữu cữu cách xa kinh thành, đường xá lại xa xôi, chọn đường thủy mà đi, đường thủy tuy rằng tương đối nhanh, nhưng ở cổ đại có nhiều người ngồi thuyền đều cảm thấy không khoẻ, dễ xuất hiện triệu chứng say tàu thuyền.

Sắc trời dần tối đen, Khương Ninh Bảo là cô nương đang đợi gả, không thể ra khỏi cửa, liền để đại ca mình đi sắp xếp chỗ ở cho cả nhà cữu cữu, nàng đi hâm rượu, cầm lấy hai vò được từ giúp an thần đưa cho ca ca.

“Ca, hai vò rượu này, để cho nhà cữu cữu uống, có thể giảm bớt một mối thân thể.”

Được từ này rất thích hợp cho người say tàu thuyền uống, có thể chống nôn, ngăn choáng, còn có thể làm tinh thần sáng khoái, cả người thoải mái.

Khương Cẩm không nghĩ đến Ninh Bảo lại ủ chế ra loại được từ này, khuôn mặt tuần tú tràn đầy kinh hỉ.

“Ninh Bảo, ca đi trước vẫn an cữu cữu, có lẽ khuya mới trở về, mọi người sớm nghỉ ngơi một chút.” Khương Cẩm thương yêu xoa nhẹ đầu của Ninh Bảo, ôm lấy hai vò được từ, nhanh chân rời đi.

Khương Ninh Bảo nhìn bóng dáng ca ca rời đi, hơi mỉm cười một chút rồi quay về phòng, cả nhà cữu cữu đã đến đúng lúc, nàng cũng là thời dài nhẹ nhõm một hồi.

Hôm nay người đến tặng lễ đều không phải là thân thích, bằng hữu của nhị phòng, ngay cả Tạ nhị phu nhân, người được mẫu thân Khương Ninh Bảo cứu cũng không đến, chỉ phải người đến tặng một phần lễ.

một phần lễ tặng thông thường.

Ninh Bảo cũng không để ý, Tạ phu nhân có lẽ là hận chết nàng, một nữ tử bị từ hôn, lại leo lên được người của Định Quốc Công, sau này còn đẻ đầu nhi từ thân yêu của bà.

một khi nàng sinh được con nối dõi cho Định Quốc công, thì trước vị Định Quốc Công liền không đến tay Tạ Cảnh Dục.

Khương Ninh Bảo than thầm, nếu có thể, Tạ nhị phu nhân ngay cả tặng đồ cũng không đưa, chỉ là tất cả mọi người đều biết mẫu thân Khương Ninh Bảo đã cứu bà ta, nên bà ta không thể nào có thể biểu hiện vong ân phụ nghĩa được, huỷ hoại chính thanh danh của mình.

“Tiểu thư, cữu cữu của người đến, nhị phòng của chúng ta cuối cùng có thể dương mi thổ khí (rạng rỡ mặt mày), hôm nay, nô tỳ nghe được hạ nhân trong phủ lên nói sau lưng rằng tiểu thư ngay cả trường bối đều không có, còn phải dựa vào chủ tử đại phòng giúp đỡ, trong lòng nô tỳ liền ghen chịu không được.”

Xuân Hi bất bình nói.

Nịnh Bảo uống một ngụm trà, cong môi cười cười, “Miệng là của người khác, chúng ta quản không nổi, huống hồ gì ta đúng thật là có yêu cầu chủ từ đại phòng giúp đỡ chiêu đãi khách.”

“Nếu nhị gia cùng nhị phu nhân ở đây, thì làm gì có cần đại phòng.” Xuân Hi trong lòng vẫn rất bất bình, tiểu thư là gả cho Định Quốc Công, phu nhân đến tặng lễ đều là có thân phận cao quý.

Vì thế đại phu nhân tự mình tiếp đãi các vị phu nhân, mượn cơ mở rộng nhân mạch của mình, họ hàng thân thích cùng bạn bè thâm giao của Bá phủ thì lại quăng cho đại thiếu phu nhân đang mang thai tiếp đón.

Khương Nịnh Bảo trầm mặc không nói.

Có được ắt sẽ mất đi, chỉ cần cha mẹ còn sống, thì cần so đo làm gì.

“không chỉ có thế, hạ nhân trong viện còn nói với nô tỳ, có khách đến lên nói tiểu thư không đưa ra của hồi môn, là sợ bị người chê cười keo kiệt, tay không mà đi, chỉ có thể dựa vào sính lễ của Định Quốc Công mà giữ thể diện.” Xuân Nhạc cũng đứng bên cạnh, khó chịu nói.

rõ ràng là ngày tặng lễ rất tốt, lại luôn có người nhiều chuyện nói lời bậy bạ.

“Ai nói tiểu thư không có ra của hồi môn, đó là tiểu thư không muốn khoe khoang mà thôi.” Xuân Hi nhin không được hừ một tiếng, về mặt đây tức giận nói lời giải thích.

Khương Nịnh Bảo khẽ cười một tiếng, không để ý nói: “Của hồi môn của ta có nhiều hay không, chỉ mình chúng ta biết, hà tất gì phải để cho mọi người cùng biết.”

“Khoe khoang ra để bị người ta thêm muốn, này cũng không phải là chuyện tốt.”

Đa phần thì khi quý nữ vào ngày tặng lễ, đều sẽ công khai của hồi môn, Nịnh Bảo không có ý khoe khoang, bất kể là nàng tự chuẩn bị, hay chỉ sính lễ lúc trước Định Quốc Công đưa, đều nhiều đến nỗi khiến người ta thêm đến nhỏ dãi.

Chỉ nói đến gia cụ bằng gỗ thôi, trừ bỏ mấy loại gỗ lê này nọ, còn lại toàn là gỗ tử đàn, gỗ tơ vàng chế tạo, đặc biệt là bàn trang điểm bằng gỗ tử đàn kia, thật sự quá thu hút sự chú ý.

Khương Nịnh Bảo không có ý khoe của hồi môn, đại phu nhân Trương thị đương nhiên là càng không có ý này.

Khương Minh Dao ngày mười xuất giá, ngày xuất giá gần kề nhau, Trương thị chuẩn bị khoe ra của hồi môn mà mình chuẩn bị cho khuê nữ, khẳng định là không thể để cháu gái đoạt hết hào quang rồi.

Trương thị từng xem qua danh sách sính lễ của Định Quốc Công, đôi mắt ganh tỵ đến rỉ cả máu, nếu cháu gái muốn khoe của hồi môn, bà nhất định sẽ ngăn cản, không thể để người ngoài biết được, Bá phủ bọn họ cũng không hề chuẩn bị của hồi môn cho cháu gái được.

Bởi vậy, hôm nay đến tặng lễ, người nào đó không thấy nàng khoe của hồi môn, liền cho rằng của hồi môn của Khương tứ tiểu thư, đều là dựa vào sính lễ của Định Quốc Công mà giữ thể diện, xấu hổ không dám mang ra.

Dương Thư Thanh biết được Khương Nịnh Bảo không có mang của hồi môn ra, gương mặt xinh đẹp liền tươi cười trào phúng, còn tự mình hiểu là với địa vị của Khương Nịnh Bảo ở phủ Trường Ninh Bá, có thể không ít thì nhiều cũng đặt mua của hồi môn cho nàng.

Nhưng nghĩ đến sau này, Khương Nịnh Bảo chính là bà bà của mình, trong lòng nàng lại khó chịu.

Đêm này, Khương Nịnh Bảo nghĩ đến, ngày mai sẽ gặp được cữu cữu cùng họ hàng, trong lòng vui không chịu được, đã quên viết thư giao lưu tình cảm với Định Quốc Công, nhanh chóng rửa mặt lên giường đi ngủ.

Tạ Hành chờ mãi đến hết giờ Tuất, cũng không nhận được thư của tiểu cô nương, trong lòng nhin không được mà bức bối, về mặt anh tuần không cảm xúc giống như ủ trong sương lạnh, lạnh đến thấu xương.

Nhóm thân vệ đều cùng cúi đầu.

Tạ Thất thấy cả đêm nay Quốc Công gia có gì đó không đúng, khẳng định là có liên quan đến Khương tứ tiểu thư, chịu hết nỗi đành phải căng da đầu lên mà nói: “Chủ tử, hôm nay là ngày mà mọi người đều đến bá phủ tặng lễ, khách nhân nói đuổi nhau không dứt, Khương tứ tiểu thư cả ngày nay tiếp đón bọn họ, hẳn là đã mệt rồi, có lẽ sớm đã nghỉ ngơi.”

Định Quốc Công nghe vậy, mày kiếm liền nhíu chặt, đáy mắt hiện lên vẻ đau lòng.

Xem ra, tiểu cô nương thật sự mệt muốn chết rồi.

Nghe nói ngày đầu tiên tặng lễ, là ngày người đến nhiều nhất, mấy ngày tiếp theo hẳn là tương đối ít, chỉ có họ hàng thân bằng, ở xa đến tặng lễ.

Tiểu cô nương ngày mai hẳn là đỡ mệt nhọc, nghĩ như vậy, Định Quốc Công có chút an tâm, bức bối trong lòng cũng biến mất không thấy bóng dáng.

....

Ngày tặng lễ thứ hai, các vị cữu cữu của Khương Ninh Bảo gióng trống khua chiêng mang đến một xe rồi lại thêm một xe lễ vật đi về hướng Bá phủ, làm cho bá tánh kinh thành vây xem.

Dương Thư Thanh hôm qua còn cười nhạo Khương Ninh Bảo keo kiệt của hồi môn, hôm nay liền biết được các vị cữu cữu của nàng đã đến kinh thành đúng lúc, sắc mặt đều thay đổi, cùng là họ Dương, nhưng Dương gia ở Từ Châu cùng An Viễn Hầu không có chút quan hệ nào.

Dương gia Từ Châu chưa từng gặp qua, nhiều đời cũng không gả nữ nhi vào hoàng tộc, nhưng không ai lại dám coi kinh, ngay cả An Viễn Hầu là gia tộc không có lâu đời bằng Dương gia Từ Châu.

Mọi người trong phủ Trường Ninh Bá cũng đều hoảng sợ.

Vốn cho rằng Dương gia ở Từ Châu xa xôi kinh thành như vậy, chờ tin tức thánh chỉ tứ hôn truyền đến Từ Châu, người Dương gia cũng không đến kinh thành kịp ngày xuất giá của Khương Ninh Bảo, ai ngờ là bọn họ vui mừng quá sớm.

Khương lão phu nhân nhớ lại chuyện ba năm trước, ánh mắt trầm trầm, một chút cũng không muốn giao thiệp với người của Dương gia, tuy nói Dương gia là dòng dõi thư hương, nhưng người của Dương gia một chút cũng không giống người xuất thân thư hương thế gia, thật sự rất khó chơi.

Cửa phủ, đại phu nhân Trương thị mang nụ cười cứng ngắc cùng nhị đệ muội bên nhà ngoại nghênh đón người vào phủ.

“Mời vào bên trong.”

Lúc này đây, người của Dương gia đến có các vị cữu cữu, thăm thăm, cùng nhi tử của họ, cả đám người khí thế hiên ngang, áo lụa quần là, khiến cả bá phủ chấn động.

Người đến tặng lễ nhìn không chớp mắt cả nhà Dương gia.

Đây chính là nhà ngoại của Khương tứ tiểu thư.

Nhìn từng xe lại từng xe lễ vật toàn đồ trân quý mà nhà ngoại đưa đến, các nàng đều giật nảy mình, đây là tặng lễ sao, đều có thể so được với của hồi môn của nhà giàu phủ quý rồi.

Khương Ninh Bảo đứng ở trong viện, nhìn rương chất đầy đất, cảm động đến hốc mắt đỏ au, không nghĩ đến cữu cữu ở Từ Châu xa xôi lại mang đến nhiều quà tặng như thế.

Tranh chữ cổ, đồ trang sức, tơ lụa, gỗ quý hiếm, hương liệu quý hiếm, có cả dược liệu nữa... Phần quà tặng này đưa cho hạ nhân tây viện cất giữ.

Xuân Nhạc với Xuân Hi cười hí hết cả mắt.

Lúc này bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, ca ca Khương Cẩn mặt mày hớn hở đưa cả nhà cữu cữu đến đây.

Dung mạo của người Dương gia đều là tuấn tú, mấy vị cữu cữu cũng là như vậy, nhìn qua anh tuấn nho nhã, ngay cả biểu ca, biểu đệ, biểu tỷ, biểu muội cũng là mang một dung mạo hơn người.

Các vị thăm thăm đều có dáng vẻ phu nhân cao nhã.

Bọn họ vừa vào viện đã nhìn thấy được một nữ tử nhỏ nhắn yêu kiều đứng giữa sân, ba năm không gặp, Ninh Bảo đã trở mã càng thêm xinh đẹp mê người.

Cữu cữu, thăm thăm sáng ngời đôi mắt, biểu huynh đệ, tỷ muội cũng mãn nhãn kinh diễm.

“Biểu tỷ thật là xinh đẹp.”

một biểu muội nhỏ tuổi nhất kiêu không được ra tiếng kinh hô, thấy tất cả mọi người nhìn về phía nàng, nàng ngượng ngùng đỏ mặt, núp sau lưng tỷ tỷ, làm cho mọi người cười một trận.

Khương Ninh Bảo hé môi cười, một mặt tươi cười chào hỏi từng người, giờ tay nhắc chân đều hiện ra vẻ ưu nhã, ung dung, giọng nói mềm mại du dương, làm người như đang đắm chìm trong gió xuân, thật là thoải mái.

Các vị cữu cữu thấy vậy âm thầm gật đầu.

Khương Cẩn vẻ mặt đầy tự hào, muội muội Ninh Bảo của hắn là tốt nhất.

Khương Ninh Bảo đưa cả nhà cữu cữu vào đại đường ngồi xuống, Xuân Hi, Xuân Nhạc, cùng tỷ nữ vội vàng dâng trà, dâng điểm tâm.

Mấy vị thăm thăm lòi kéo Ninh Bảo nói chuyện, Khương Ninh Bảo đem chuyện nên nói đều nói, cũng không có cố ý dấu diếm chuyện đại phòng cùng lão phu nhân, đặc biệt là chuyện lão phu nhân lên mặt, lấy tiền đồ của ca ca ra uy hiếp nàng, Khương Ninh Bảo vẫn còn nghẹn trong cổ, không cách nào tiêu tan được.

Mấy vị cự cự bên cạnh nghe thấy, đáy mắt liền nổi lên lạnh lẽo.

Khương lão phu nhân, thật khinh người quá đáng.

Vị biểu ca đứng bên cạnh Khương Cẩn, tuổi tác cũng chừng hai mươi, võ vai Khương Cẩn như an ủi, cười nói: “Biểu đệ, đệ yên tâm, phụ thân huynh thảng ba năm sau sẽ đến kinh thành nhậm chức, đến lúc đó cả nhà chúng ta sẽ dọn đến kinh thành sinh sống.”

Đại cữu cữu sắp đến kinh thành nhậm chức, đó là chuyện vui lớn, Khương Cẩn cùng Ninh Bảo không ghen mà lộ vẻ vui mừng.

Cả nhà Dương gia ở đây đều nhìn thần sắc hai huynh muội, trong lòng càng thêm thương tiếc.

Đột nhiên, một giọng ho khan vang lên.

Ninh Bảo theo tiếng nhìn lại, thì ra là Sâm biểu ca nhà tam cữu cữu đang dùng khăn tay che miệng ho khan, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, còn có xanh mét không bình thường.

Tam cữu cữu một mặt đầy lo lắng, tam thẩm vội vàng đứng lên đi qua, cẩn thận ôm lấy nhĩ từ của mình, trong lòng hận chết bản thân, nếu bà phát hiện sớm một chút sự khác thường của ma ma tam phúc kia, thì Sâm Nhi cũng không bị ả ta đầu độc, hư nhược thân thể.

Mấy biểu huynh tỷ muội đều tắt nụ cười trên mặt, lo lắng nhìn Dương Sâm.

Vốn dĩ lúc này Dương Sâm không thể đến đây, nhưng có vị cao tăng đến cửa nói quý nhân của Dương Sâm ở kinh thành, chỉ cần đến kinh thành, liền có hi vọng chữa khỏi.

Vì thế Dương gia đưa Dương Sâm theo cùng.

Ninh Bảo nhỏ giọng hỏi đại ca mình về tình trạng của Dương Sâm.

Khương Cẩn nghĩ đến năng lực ủ chế rượu thần kỳ của muội muội, nhỏ giọng đem chuyện Dương Sâm nói ra, thì ra từ khi còn nhỏ Dương Sâm đã bị ma ma tam phúc của tam thẩm hạ độc, ám hại đến hư nhược thân thể như vậy.

Ninh Bảo nghĩ nghĩ, đúng lúc nàng mới ủ chế ra một loại rượu khác, vội vàng nói: “Tam cữu cữu, tam thẩm, chỗ con có dược tửu, hẳn là có thể chữa khỏi cho Sâm biểu ca.”

Lời vừa nói ra, cả nhà Dương gia đều ngây ngẩn người.

Bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ, dược tửu đem qua Khương Cẩn mang đến, bởi vì vội vã lên đường nên chọn đường thủy, dọc đường đi, hơn nửa mọi người đã không chịu nổi khi đi thuyền, liền có triệu chứng choáng đầu, nôn mửa.

Đặc biệt là Dương Sâm, người có thể trạng kém nhất, là cả đường hôn mê đến đây.

Nhưng uống qua dược tửu mà ngoại chất tửu đưa đến, cảm giác không khỏe kia liền đi mất, ngay cả Dương Sâm cũng hồi phục tinh thần.

Tam cữu cữu vội vàng hỏi: “Ninh Bảo, con nói thật chứ?”

“Tam cữu, là thật, loại dược tửu này tác dụng chính là chữa trị thương tổn của cơ thể.” Khương Ninh Bảo gật đầu, liền đưa gọi Xuân Hi đến, dặn dò “Xuân Hi, ngươi đi hâm rượu lấy một vò có buộc dây xanh đến đây.”

một lát sau, Xuân Hi ôm một vò rượu buộc dây màu xanh đến.

Cả nhà Dương gia đều nhìn chăm chăm vào vò rượu trong tay Xuân Hi.

Khương Ninh Bảo cũng không để mọi người đợi quá lâu, nhờ đại ca giúp mở vò rượu, mùi hương của dược liệu hoà trộn cùng mùi rượu lan toả ra ngoài, hít một chút, liền cảm thấy cả người thoải mái, các vị cữu cữu ánh mắt đều trần trần, cùng nói.

“Rượu ngon.”

Khương Cẩn nhanh đưa cho Sâm biểu ca một chén rượu thuốc.

Dương Sâm cất khăn tay đi, không chút do dự mà uống hết chén rượu, vừa uống xong, Dương Sâm thấy cả người nóng hầm hập, cảm giác khó chịu, đau đớn kia chợt tan đi, khuôn mặt tái nhợt cũng dần dần hồng nhuận lên.

Tam cữu cữu cùng tam thẩm thấy thế, vui mừng đến độ thiếu chút nữa là bật khóc, vòng đi vòng lại, quý nhân của Dương Sâm thì ra là cháu gái nhà mình.

“Tam cữu, tam thất, hai người yên tâm, chỉ cần Sâm biểu ca uống hết vò rượu này là cơ thể sẽ hoàn toàn khoẻ mạnh trở lại.” Ninh Bảo cười nói.

Vò rượu này cất chưa quá mười ngày, hiệu quả cũng hạn chế, cần nhiều thêm chút nữa.

Người Dương gia nghe vậy, đều vô cùng vui mừng.

Nhưng đều ăn ý không hỏi xuất xứ của dược tửu này, ngay cả mấy biểu huynh tỷ muội, đều cũng chỉ tò mò đôi chút, có thể thấy được gia giáo của Dương gia tốt đến nhường nào.

Trong lòng Ninh Bảo càng thêm vừa lòng, mình đã không nhìn lầm người.

Chờ khi các vị cữu cữu rời kinh, Ninh Bảo quyết định để đại ca gửi cho họ mười vò dược tửu.

Buổi trưa, cả nhà Dương gia, trực tiếp dùng cơm tại viện của Ninh Bảo, ý nói rõ ràng là chống lưng cho huynh muội Ninh Bảo, Khương lão phu nhân cùng Trương thị đen cả mặt, sắc mặt Trương Ninh Bá cực kỳ khó coi.

Người Dương gia đã đến, Ninh Bảo vô cùng vui vẻ, mỗi ngày đều ở trong viện nói chuyện cùng các biểu tỷ muội của mình.

Ngày tặng lễ cuối cùng, cũng là trước ngày xuất giá, Càn Nguyên đế vậy mà lại phái một đội nội thị hiến ngang chạy đến cửa tặng lễ, lễ vật nhiều như nước chảy vào sân của Khương Ninh Bảo.

Toàn bộ kinh thành đều oanh động.

Khương Ninh Bảo lúc này hoàn toàn là đối tượng bị các quý nữ trong kinh thành ganh ghét.

Dương Thư Thanh nghĩ đến Khương Ninh Bảo so với kiếp trước còn rực rỡ hơn, tức giận đến muốn học máu.

Đặc biệt là khi biết đại cữu cữu của Khương Ninh Bảo năm sau sẽ đến kinh thành nhậm chức ở Hình Bộ, càng thêm hận không thể hút hết máu Khương Ninh Bảo.

Vốn dĩ vị trí đó là nàng cùng Tần Vương đều đã chuẩn bị đưa người vào, ai ngờ lại bị Dương gia chặn đường.

Dương Thư Thanh tức muốn ngã ngửa.

Bây giờ, thánh thượng còn tặng lễ vật cho Khương Ninh Bảo, Dương Thư Thanh thở không thành hơi, tức quá mà ngất đi.

Người của Dương gia cũng trợn tròn mắt, há to miệng.

Phủ Trường Ninh Bá.

Khương lão phu nhân hai mắt đỏ đẫm, cả người nằm xuội lơ trên ghế, bà không nghĩ đến, đứa cháu gái thứ tư không chỉ được thánh thượng tứ hôn mà còn được thánh thượng tặng thêm lễ vật, đây chính là chuyện có một không hai, trừ công chúa hoàng tộc, ai có được vinh quang này, nghĩ đến chuyện mình từng lợi dụng đứa cháu trai thứ ba để uy hiếp nàng, trước mắt liền hoá đen, hồi hận không kịp.

Đại phòng bá phủ, bầu không khí đầy áp lực, khó mà thở được, chỉ có Khương Xu Nghiên là vui vẻ, nàng vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, có lẽ là có được tự tin, nên cả người đều tràn đầy tự tin.

Lúc này Khương Ninh Bảo đang ở trong viện đọc thư của Định Quốc Công gửi đến, bên trong nói Dương Thư Thanh tức quá ngất xỉu, nàng nhin không được cười thành tiếng.

“Tiểu thư, thánh thượng đưa tặng thêm lễ vật cho người, người sao không có chút kích động?” Xuân Hỉ kích động đủ rồi, nhin không được hỏi.

Xuân Nhạc cũng nghi hoặc.

Khương Ninh Bảo cong cong khóe môi: “Điều trong dự đoán, có gì mà kích động chứ.” Càn Nguyên đế giống trống khua chiêng đưa lễ tặng thêm cho nàng, chuyện này khẳng định là công lao của dược tửu đi.

Quốc Công gia trong thư có viết, nếu không phải là sát khí trên người hắn quá nặng, thân thể vừa mới khoẻ hẳn, Càn Nguyên đế còn muốn tự mình làm chủ hôn cho bọn họ nữa kia.

Xuân Hỉ cùng Xuân Nhạc: “.....”

Buổi tối trước ngày xuất giá, mấy vị thẩm thẩm của Ninh Bảo đều mang một chồng sách tranh đến tìm nàng, nói là sách dạy chuyện phu thê, để nàng xem cho kỹ, còn có nói chuyện khi động phòng hoa chúc cần chú ý, rồi rời đi.

Khương Ninh Bảo cạn lời nhìn chồng sách tranh che che dấu dấu này quảng vào rương.

Nàng chính là người đã trải qua biết bao nhiêu loại video rửa mắt ở hiện đại chứ, người cần xem cái này không phải nàng, mà là Quốc Công gia, đột nhiên Ninh Bảo có chút chờ mong, đêm động phòng hoa chúc ngày mai cùng Quốc Công gia.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Đây là cảm giác hôn môi sao?

Ngày một tháng năm, là ngày đại cát, hợp cưới gả.

Trời tờ mờ sáng, hạ nhân tây viện phủ Trường Ninh Bá bận rộn rộn, đi qua đi lại, càng lúc càng thêm náo nhiệt.

Trong phòng, Ninh Bảo sớm đã thức giấc, mặc cho hai vị ma ma se lông mặt cho nàng, quá trình se lông mặt có chút đau, nhưng sau khi se xong, khuôn mặt sẽ nhẵn nhụi như tơ lụa.

Xong rồi, nàng để cho Xuân Nhạc và Xuân Hi hầu hạ tắm gội, thay quần áo, sau đó để cho hi nương mà Tạ lão phu nhân sắp xếp đến chải đầu trang điểm.

Về mày, về mắt, son phấn trang điểm, mái tóc đen dài như thác nước được vắn cao lên, đội lên mũ phượng nạm vàng xinh đẹp, trên mũ phượng có khảm mấy chục viên hồng bảo thạch trong suốt, ánh hồng rực rỡ, long lanh làm người hoa mắt.

Chờ thay mũ phượng, khăn voan, ánh mặt trời cũng đã từ ngoài cửa soi vào trong.

Tất cả đã xong xuôi, Khương Ninh Bảo đứng dậy khỏi giường, theo từng bước chân của nàng, chim Trĩ tình xảo thêu trên giá y đồ sẫm lại càng sống động hơn nữa, sống động như thật, vô cùng xinh đẹp.

Tam thẩm kinh ngạc cảm thán: “không hổ là tú nương tốt nhất trong cung thêu ra, ta vậy mà lại nhìn thấy chim Trĩ trên giá y như đang vỗ cánh.”

“Ta cũng cảm thấy được, thật sự giống như vậy.”

“Biểu tỳ, tỳ hạnh phúc quá đi thôi.”

Mọi người đều kinh ngạc, cảm thán không thôi.

Sau khi Ninh Bảo mặc trang phục lộng lẫy vào lại càng đẹp đến làm người nín thở, đôi mắt trong suốt linh động, ánh mắt đảo quanh, trong đó như hàm chứa một chút vũ mị hiểm thấy.

Người trong phòng đều kinh diễm. .

Biểu muội của Ninh Bảo nhìn thấy nàng ngay ngắn ngồi trên giường, xinh đẹp như tranh, nhìn không được cảm thán: “Biểu tỳ, trách không được người người đều nói, ngày xuất giá, tân nương đều là xinh đẹp nhất, lời này đúng là không sai, muội đã được chứng kiến tận mắt.”

“Khương tứ tiểu thư, sinh ra đã là xinh đẹp rồi, sau khi trang điểm lại càng xinh đẹp không gì sánh được.”

Ma ma cùng hi nương trong phòng đều gật đầu đồng ý, người một lời ta một chữ đều là khen ngợi, các biểu tỳ muội, cũng hứng thú dạt dào, cùng khen ngợi Ninh Bảo, các vị thẩm thẩm chỉ biết nhìn mà cười, thỉnh thoảng xen vào một hai câu, không khí trong phòng đều là vui mừng cùng náo nhiệt.

Đại đường tỳ Khương Xu Nghiên đứng bên cười khanh khách, ánh mắt dừng trên mũ phượng khăn voan và trang sức, từ đầu đến chân, trên người nàng tất cả trang sức cũng là giá trị liền thành, ngay cả đôi giày hoa thêu đỏ của nàng, trên đó cũng đính hai viên hồng bảo thạch, có lẽ cũng chỉ có công chúa hoàng tộc mới có thể sánh được, thật làm người hâm mộ không thôi.

Khương Minh Dao cũng nhìn nhan sắc tuyệt luân của tứ tỳ, nghĩ đến mười ngày sau mình cũng sẽ xuất giá, trong đôi mắt trong veo liền hiện lên chút chờ mong cùng chút ngượng ngùng xấu hổ.

Khương Ninh Bảo nghe mọi người vui mừng nói lời hay ý tốt, khoe miệng lại không tự giác cong lên, trong lòng tràn ngập sung sướng vui mừng.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

thì ra là Khương lão phu nhân đến, hôm nay Khương lão phu nhân mặc hi phục, tinh thần phấn chấn, bà đến đây, hạ nhân cùng ma ma trong phòng thì nhau hành lễ.

Vài vị thẩm thẩm cũng gật đầu chào Khương lão phu nhân, còn tiểu bối thì hành lễ vấn an.

“Tổ mẫu, sao người lại có thời gian đến đây?” Khương Ninh Bảo vẫn ngồi trên giường như cũ, làm tân nương, không thể tùy tiện đứng dậy, chỉ có thể nhỏ nhẹ cất lời hỏi.

Hôm nay khách đến rất đông, tổ mẫu là người có vai vế cao, hẳn là ở chủ viện, không nghĩ đến, Khương lão phu nhân lại xuất hiện ở phòng của nàng.

Khương Ninh Bảo kinh ngạc.

“Đại bá nương cùng đại đường tẩu con đang chiêu đãi khách, ta đến đây là để nhìn con.” Khương lão phu nhân cẩn thận đánh giá cháu gái thứ tư sau khi trang điểm thay giả y, nhan sắc khuyên thành, vẻ đẹp trong suốt như ngọc, cả người nhìn không được giặt mình, ánh mắt phức tạp vô cùng, hình như có một chút hoài niệm hiện lên.

Đứa cháu gái này, sinh ra cực tốt, gả đi càng tốt hơn, có lẽ sau này còn có phúc khí lớn hơn thế nữa.

Nhưng lão phu nhân vẫn không vui vì nàng, vẫn không mừng vì hai đứa nhỏ nhị phòng, về nguyên nhân, Khương lão phu nhân không muốn nhiều lời.

Chỉ cầu là sau này, cháu gái này sẽ không hận bá phủ là tốt rồi.

“Đa tạ tổ mẫu quan tâm.” Khương Ninh Bảo không có nhìn nhăm, đáy mắt lão phu nhân chợt hiện lên hoài niệm rồi biến mất, hơi mỉm cười, tựa như hoa mẫu đơn nở rộ, ung dung uyển chuyển.

“Sau này, sống ở phủ Định Quốc Công cho thật tốt, ta đi tiếp đón khách.” Lão phu nhân nói xong, ánh mắt có chút tiếc nuối, tháo vòng tay hồng bảo thạch trên tay đeo vào tay cháu gái, gặt đầu cùng các vị thẩm thẩm cùng tiểu bối, rồi được Hồng Hạnh dìu đi rời khỏi viện của Ninh Bảo.

Khương lão phu nhân vừa đi, các biểu tỳ muội trong phòng tiếp tục cười đùa.

Ánh mắt của Khương Xu Nghiên và Khương Minh Dao đều dừng ở vòng tay trên cổ tay Ninh Bảo, trong lòng không hận mà dâng lên một cảm xúc khó tả.

Khương Ninh Bảo rũ mắt nhìn vòng tay hồng bảo thạch trong suốt trên cổ tay, không tự giác vuốt ve một cái, nếu nàng nhớ không lầm, đây là vòng tay lão phu nhân vẫn mang bên người, chưa bao giờ đổi qua.

Hôm nay là ngày đại hi, Khương Ninh Bảo lười nghĩ đến ý đồ của lão phu nhân, cười cười một cái, an tĩnh ngồi trên giường cùng các nàng vui đùa âm ỉ, chờ đợi giờ lành đến.

“Ninh Bảo, ăn chút điểm tâm lót bụng đi con.” Đại thẩm thẩm đi đến bên người nàng, trong tay mang theo đĩa điểm tâm, nhỏ giọng nói.

Ninh Bảo mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn đại thẩm thẩm.” Sáng sớm lẫn lộn đến giờ, đến bây giờ chưa uống được giọt nước nào, bụng cũng trống trơn, có mấy miếng điểm tâm lót bụng cũng tốt.

nói xong, nàng lấy ăn vài miếng điểm tâm.

Người trong phòng thấy thế, che miệng cười khẽ, người có kinh nghiệm đều biết đại hôn, tân nương tử chịu đói rất cực khổ, không thể uống nhiều nước, nhưng có thể ăn chút điểm tâm.

.....

Đại hôn của Định Quốc Công, người người trong kinh thành, nơi nơi đều là vài đỏ tung bay, bá tánh sôi nổi treo vài đỏ trong cửa hàng của mình, cửa nhà, cả trên quầy hàng để chúc mừng cho Định Quốc Công.

Đội đón tân nương rờn rần nối đuôi, khua chiêng gõ trống suốt đường đi, pháo nổ không dừng.

Định Quốc Công Tạ Hành, một thân hi phục tân lang đỏ thắm, cưỡi ngựa đi phía trước, khuôn mặt anhtuần, lãnh ngạnh cũng đã hoá chút dịu dàng, khoe miệng treo cao, vẫn sát khí đầy người như trước, nhưng không che dấu được sự vui mừng.

Đội ngũ sáo kèn đi phía sau, thanh thế rất lớn, làm cho các công tử, tiểu thư ở túu lầu, trà lâu đang xem náo nhiệt hâm mộ không thôi, chỉ sợ thái tử thành thân nạp phi cũng không có được sự vui mừng cùng treo vài đỏ chúc mừng thế này đâu.

Có thể thấy, Định Quốc Công ở Đại Việt này có địa vị như thế nào trong lòng bá tánh.

Bá tánh đứng hai bên đường, ai cũng tươi cười, vui mừng, hưng phấn, có lẽ là không khí vui mừng đã đè bẹp sát khí trên người Định Quốc Công, cho nên bá tánh bên đường cũng chưa cảm thấy có hiện tượng khó chịu nào.

Trường Ninh Bá phủ

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua, giờ lành đã đến, Khương Ninh Bảo cuối cùng cũng nghe được tiếng khua chiêng gõ trống từ xa, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp kia không nhìn được càng thêm kiều diễm.

“Tiểu thư, cô gia đã đến rồi.” Xuân Hi kích động nói.

“Đúng vậy, cuối cùng đã đến.”

Trái tim Khương Ninh Bảo đập nhanh hơn bình thường, gương mặt lại nóng lên không ít.

“Nên trùm khăn hi thôi.”

Hi nương một mặt tươi cười, đem khăn hi voan nhẹ nhàng trùm lên đầu Ninh Bảo, mấy thăm thăm đi lên diu nàng, các biểu tỷ muội cũng xông đến.

Bên ngoài càng lúc càng âm ỉ, Quốc Công gia hiển nhiên đã đến chủ viện, Khương Ninh Bảo khăn trương hẳn lên, tim đập càng lúc càng nhanh, dường như muốn bay thẳng từ lồng ngực ra ngoài.

nói là như vậy, tân nương tử lên kiệu hoa đều là huynh đệ hoặc phụ thân công đi vào, lúc này, đại ca Khương Cẩn của nàng vẫn luôn canh giữ bên ngoài, một thân mang vẻ vui mừng đi vào.

Người trong phòng liền nhón nháo tránh ra một đường.

“Ninh Bảo, ca ca sẽ cống muội ra ngoài.”

Khương Cẩn đi đến trước giường đưa lưng về phía nàng rồi ngồi xổm xuống.

Khương Ninh Bảo dưới khăn voan nở nụ cười, giọng nói trong veo, uyển chuyển: “Đại ca vất vả rồi.” Sau đó hi nương nâng Khương Ninh Bảo lên lưng đại ca, rồi Khương Cẩn liền công tân nương tử ra khỏi khuê phòng.

Khương Ninh Bảo mặc giả y đỏ thắm nằm trên tấm lưng rắn chắc của đại ca, bên tai còn nghe được tiếng hít thở trầm ổn của đại ca, trong lòng có vui sướng, có khăn trương, có kích động, còn mang theo chút tiếc nuối.

Rời khỏi khuê phòng, bên ngoài lại vang lên tiếng pháo.

Khương Cẩn cống muội muội đến chính viện, cùng Khương lão phu nhân, Trương thị, Trương Ninh Bá chuẩn bị làm lễ hành bá.

Định Quốc Công Tạ Hành, với ánh mắt dịu dàng nhìn tiểu cô nương một thân giả y đỏ thắm trùm khăn che đầu, khuôn mặt lạnh lùng hiện ra tươi cười nhân nhật.

Qua khỏi hôm nay, tiểu cô nương chính là thê tử của hắn.

Đứng gần huynh muội Khương Ninh Bảo là các vị cữu cữu cùng các biểu ca, tỷ muội.

Bọn họ nhìn thấy Khương Ninh Bảo hành lễ bá biệt cùng lão phu nhân và đại phòng, khuôn mặt lạnh xuống, tươi cười trên mặt của biến mất.

Đặc biệt là trên mặt các vị cữu cữu, còn hiện lên phần nộ, nếu không phải muội muội cùng muội phu gặp nạn, cháu gái của họ nào có uỷ khuất mà tự mình hành lễ bá biệt với đại phòng bá phủ lòng lang dạ sói này.

Khách khứa khắp sảnh đường tươi cười đầy mặt nhìn một màn này.

“Giờ lành đã đến, thỉnh đưa tân nương lên kiệu hoa.”

Nghe nghi quan thúc giục, Trương thị tươi cười có chút cứng đờ nhìn Khương Cẩn cống muội muội lên kiệu hoa, thật sự là Định Quốc Công Tạ Hành đã cho bà một bóng ma quá lớn, hận không thể để hấn lập tức rời khỏi Trương Ninh Bá phủ.

“Ca, muội cảm thấy lúc nói chuyện với đại bá nương, giọng nói của bà hình như là run rẩy.” Khương Ninh Bảo thoải mái nằm trên lưng Khương Cẩn, nhỏ giọng nói, trong giọng nói còn lộ ra ý cười.

“Muội phu đứng cạnh bà ấy.” Khương Cẩn cũng cười theo.

hắn nghi ngờ muội phu là có ý đứng gần đại bá nương.

Chờ Ninh Bảo hướng bà hành lễ bá biệt, hắn chú ý thấy muội phu dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn đại bá nương.

Đại bá nương vội vàng nói mấy câu theo lệ, liền nhanh chóng kết thúc lời dạy bảo của trưởng bối.

Khương Ninh Bảo nghĩ đến đại bá nương tìm chết đọc kinh phạt, nhin hết nỗi mà cười thành tiếng.

Khương Cẩn: “...”

đi đến trước kiệu hoa, Khương Cẩn nhẹ nhàng đem muội muội vào trong, lưu luyến nhìn hi nương buông màn kiệu xuống, che đầy tầm mắt của mọi người.

Sau khi khởi kiện, bên tai tràn đầy tiếng pháo đình tai nhức óc.

Khương Ninh Bảo đội khăn hi đỏ ngồi một mình trong kiệu hoa, nhìn quả táo đỏ rực trong tay mà đại thẩm thẩm đã đưa nàng, khoé miệng lại cong lên một nụ cười ấm áp.

Người nâng kiệu hoa đều là thân vệ của Định Quốc Công, rất bình ổn, không có chút cảm giác xốc nảy, phía sau kiệu hoa, là tỳ nữ đi theo của Khương Ninh Bảo, còn có một trăm hai mươi tám rương của hồi môn.

Dọc theo đường đi, cánh hoa, kẹo mừng và túi đựng tiền đồng bay đầy trời, bá tánh hoan hô nhảy nhót, đồng thanh chúc phúc, toàn bộ kinh thành tựa như một biển vui mừng.

ở một túp lều nào đó, Dương Thụ Thanh đội mũ đen có mạn lưới che, lạnh lùng nhìn đội ngũ đón dâu mệnh mông cuồn cuộn đi qua, khăn trong tay bị vò đến biến dạng, ngực thở dốc phập phồng.

Mười dặm hồng trang, hôn lễ thịnh thế.

Bá tánh kinh thành cùng vui.

Theo Dương Thụ Thanh biết, bá tánh cả Đại Việt đều treo vải đỏ trước nhà, chúc mừng đại hôn của Định Quốc Công, Định Quốc Công nghênh đón tân nương, Khương Ninh Bảo cũng được bá tánh Đại Việt chúc phúc.

Có thể nào không khiến người đó kị?

Đời trước hạnh phúc mỹ mãn, đời này phong cảnh vô hạn, chẳng sợ rằng hai năm sau, Định Quốc Công mất đi, Khương Ninh Bảo vẫn được các nữ tử tha thiết mơ ước.

Đội ngũ đón dâu rầm rần mệnh mông, nâng kiệu hoa vòng quanh kinh thành một vòng, chậm rì rì trở về phủ Định Quốc Công.

Phủ Định Quốc Công tràn ngập vui mừng, đèn lồng đỏ thắm treo cao cao, vải lụa đỏ kết thành hoa giăng đầy khắp nơi, khắp nơi đều là chữ hỉ vui mừng.

Khách khứa đến đông đủ, náo nhiệt vô cùng.

Trong chính đường không khí vui mừng dâng cao, Tạ lão phu nhân ngồi trên ghế chủ cao, nhìn nhi tử một thân y phục tân lang càng thêm vẻ anh tuấn, cùng đứng chung với nhi tử là tân nương yếu điệu đầu đội khăn hi, cười đến không khép được miệng.

Qua hôm nay thôi, A Hành chắc chắn sẽ sống đến trăm tuổi, phú quý song toàn, con cháu đầy nhà.

Hôn lễ là do quan viên Lễ Bộ chủ trì.

Tạ Cảnh Dực đứng bên dưới, nhìn vị hôn thê trước của mình, một thân giá y đỏ thắm cùng đường phụ bái đường, nghĩ đến sau này Khương tứ tiểu thư trở thành đường mẫu của mình, trong mắt Tạ Cảnh Dực hiện lên vài phần phiền muộn cùng phức tạp.

Sau khi bái đường xong, Ninh Bảo được đưa đến tân phòng chủ viện, ngồi trên giường hi đỏ thắm, nghĩ đến đêm nay, bọn họ sẽ trải qua đêm tân hôn trên giường lớn này.

Trái tim Ninh Bảo chợt đập bang bang, gương mặt đều đã nóng rần lên, xinh đẹp vô cùng.

Trong phòng tân hôn vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng tí tách của nến đỏ đang cháy.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đi vào, Xuân Hi nhìn đến trên bàn có ấm trà nóng, vội vàng đưa cho tiểu thư nhà mình một ly trà nóng.

“Tiểu thư, uống một ngụm trà cho nhuận giọng.”

Dưới khăn voan, Ninh Bảo gật đầu: “Được.” Cả ngày nay chưa được uống giọt nước nào, trong miệng khô khốc có chút không thoải mái.

Mời vừa uống xong chén trà nhỏ, Hoàng ma ma tự mình bung một chén cháo tổ yến và một đĩa điểm tâm nhỏ đi vào, cười nói: “Phu nhân, đây là lão phu nhân nói phòng bếp làm cháo tổ yến, ngài ăn một chút để lót dạ trước.”

“Cảm ơn lão phu nhân.” Ninh Bảo trong lòng vui mừng, Tạ lão phu nhân quả nhiên là tri kỷ, nàng đội khăn voan đỏ đem một chén cháo tổ yến uống sạch, ăn mấy miếng mứt táo và bánh khoai, cảm giác bụng lưng lửng, mới thoải mái một chút.

Hoàng ma ma nhìn Ninh Bảo một thân giá y đỏ thắm ngồi ngay ngắn trên giường hi, trong mắt đầy vui mừng: “Phu nhân người đợi một chút, đợi lát nữa Định Quốc Công sẽ qua ngay.”

Ninh Bảo hơi gật đầu, trong lòng nghĩ thầm, có lẽ là không có người nào có can đảm dám kính rượu với Định Quốc Công.

Hoàng ma ma cười cười, liền xoay người ra ngoài làm việc.

Ngoài cửa sổ, trời vào chạng vạng, mây đỏ đầy trời.

Tân phòng, nền đỏ nóng rực, sáng tựa ban ngày.

Khoảng hai khắc, Định Quốc Công một thân hi phục tân lang trở lại tân phòng, trên người trong sạch, thoải mái, không có chút mùi rượu, có lẽ là do sát khí trên người Định Quốc Công, cho nên không ai dám nháo động phòng, còn tỉnh táo uống ly rượu giao bôi.

“Các người đều lui ra đi.” một âm thanh trầm thấp lạnh lẽo vang lên.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc vội vàng rời khỏi tân phòng.

Nháy mắt, tân phòng liền yên tĩnh.

Nịnh Bảo nghe được tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại thật rõ ràng, nghe được hơi thở hỗn loạn của Định Quốc Công cũng rõ ràng, không biết nghĩ đến điều gì, bên tai Nịnh Bảo bỗng nhiên nóng lên, gương mặt cũng nóng theo, ngay cả ngực cũng nóng lên.

Định Quốc Công Tạ Hành nhìn nữ tử đang ngồi ngay ngắn trên giường hi, ánh mắt dừng trên đôi tay nhỏ nhắn nắm chặt trên giá y của nàng, thì ra tiểu cô nương ngày thường lá gan rất lớn này cũng sẽ có lúc khấn trương.

Đáy mắt Định Quốc Công xẹt qua ý cười, nhanh đi đến vén khăn voan của nàng xuống.

Khăn hi đỏ rơi xuống đất.

Định Quốc Công liền nhìn thấy một dung nhan xinh đẹp tuyệt mỹ, tựa như hoa đào nở rộ tháng ba, đẹp đến câu mắt hồn phách của người nhìn, đáy mắt hần dần dần trở nên sâu thẳm.

Khương Nịnh Bảo ngược mắt nhìn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không khí trong tân phòng dần dần nóng lên.

Gương mặt Nịnh Bảo nóng như lửa thiêu, mắt tự nhiên mà dâng lên một màu đỏ hồng, càng thêm vài phần vũ mị.

Vốn là còn nghĩ, đêm động phòng hoa chúc sẽ đề gục Quốc Công gia, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng thâm thúy của hần, dường như muốn đem nàng đốt cháy thành tro bụi, Nịnh Bảo vội cúi đầu, lúng túng, vô cùng xấu hổ.

Cặp nền loan phượng lập lòe.

Khoé miệng Định Quốc Công hơi nhếch lên, nâng bàn tay to có khớp xương rõ ràng, tháo mũ phượng trên đầu nàng xuống, thuận tiện tháo luôn búi tóc của nàng, sợi tóc đen nhánh buông dài xuống dưới, tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Nhìn thấy dáng vẻ của tiểu kiều thể, cổ họng Định Quốc Công căng chặt, đôi mắt tựa như bốc lửa, hơi thở đột nhiên dồn dập, thân thể bỗng dựng thành khô nóng, đôi tay cầm lồng không được, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Nịnh Bảo lên, cúi khuôn mặt tuần tú xuống, môi mỏng lạnh lẽo ngậm lấy đôi môi đỏ hay cười của nàng hồi lâu.

Bốn bờ môi dính vào nhau, hơi thở hòa quyện.

Nịnh Bảo cứng đờ trong nháy mắt, mở to đôi mắt nhìn gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, trong đầu bùm một tiếng, dường như có muôn ngàn vạn đoá hoa đào nở tung trong đầu.

Đây là cảm giác hôn môi sao?

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Mẫu thân

Tân phòng, ánh nền lập lòe, khói hương bay lượn.

một nụ hôn đầu cũng làm cho đôi phu thê mới không có chút kinh nghiệm nào lại cảm thấy tốt đẹp vô cùng, dường như cả người đang nằm trên mây.

Định Quốc Công giống như nếm được mỹ vị cực phẩm thế gian, hơi thở càng thêm dồn dập, đôi môi mỏng lạnh lạnh không ngừng mút lấy đôi môi đỏ au của Nịnh Bảo.

thật ra cũng chỉ là mút ở bên ngoài thôi.

Nhịnh Bảo một mặt đỏ ửng, đôi mắt mờ màng khép hờ, dường như không có sức chống cự, môi vị mút có chút đau, nàng theo bản năng, đưa đầu lưỡi ra liếm một chút, trong lúc vô tình liếm phải làn môi mỏng của Định Quốc Công...

Định Quốc Công có chút cứng lại, hơi thở đột nhiên càng thêm hỗn loạn, cả người giống như đã thông suốt, đột nhiên ôm Nhịnh Bảo đặt lên giường mềm rộng lớn, thân thể hắn to lớn đè lên nàng, lại một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ như hoa đào của nàng.

Lúc này, hắn không còn mút bên ngoài nữa, đầu lưỡi ẩm ướt nóng hôi mạnh mẽ tham lam đi vào trong miệng nàng, cướp lấy đầu lưỡi non mềm thơm tho của nàng.

Môi lưỡi giao nhau, giống như nâng đỡ nhau trong hoạn nạn.

Định Quốc Công hôn, dần trở nên bá đạo mà gấp gáp, giống như sói đói, điên cuồng đoạt lấy, từng chút, từng chút cướp đi hơi thở của nàng.

Nụ hôn nóng bỏng, một đường thẳng xuống.

Xiêm y đỏ thắm trên người cả hai đều từng cái từng cái cởi ra... Rơi rải đầy đất.

Đôi tay to lớn của Định Quốc Công nóng rực như bàn ủi, chạy loạn trên chiếc lưng trơn bóng của Nhịnh Bảo, nóng cháy đến nỗi làm cho cả người Nhịnh Bảo nhũn ra, sóng tình dâng cao, đôi tay không tự giác mà ôm lấy cổ Định Quốc Công, ánh mắt mê ly, hơi thở yếu ớt.

không biết qua bao lâu, một cơn đau tựa như xé đánh úp đến, Nhịnh Bảo than đau một tiếng, nước mắt chực trào ra, móng tay nàng cắn chặt trên vai Định Quốc Công, lưu lại đó một dấu vết đỏ tươi.

Định Quốc Công kêu một tiếng, dừng lại không động nữa, chưa từng trải qua cảm giác tuyệt đẹp say đắm thể này, có một loại thỏa mãn cùng thương tiếc không nên lời đang dâng lên trong lòng hắn, hắc cùi đầu, nhẹ nhàng hôn giữa đôi chân mày đang nhíu chặt của tiểu thê tử, bàn tay to ấm nóng lại chạy loạn trên cơ thể nàng như an ủi, trấn an, giọng nói kiềm nén tình dục mãnh liệt, có vẻ khàn khàn.

“Nhịnh Bảo, còn đau không?”

Giương mặt Nhịnh Bảo đỏ rực như bị ai thiêu đốt, cả người run rẩy một phen, đau đớn dần biến mất, thay thế vào đó chính là một loại khao khát xa lạ, nàng mở mắt mê mang nhìn Định Quốc Công, thấy mái tóc trên trán hắn đều đã dính bết bởi mồ hôi, một giọt mồ hôi theo chớp mũi, chậm rãi theo sóng mũi cao thẳng, lăn dài xuống cái cằm đẹp của hắn.

hắn dường như rất vui, lại tựa như đang kiểm chế.

Nhịnh Bảo hé nở nụ cười, đưa tay chủ động quàng lên bờ vai hắn.

“không đau.”

Định Quốc Công vẫn luôn ần ần cuối cùng cũng nhịn hết được, liền ôm lấy tiểu thê tử dưới thân động thân làm càn.

Màn lụa đỏ thắm không biết khi nào đã rơi xuống, ánh sáng từ ngọn nến chiếu lên hai bóng người đang quấn lấy nhau bên trong màn lụa, bên trong lại không ngừng truyền ra tiếng thở dồn dập của nam nhân cùng tiếng ní non mềm mại của nữ tử.

Trăng treo giữa trời, động tĩnh kịch liệt bên trong màn lụa đỏ cuối cùng rồi cũng im ắng.

trên giường hi đỏ thắm, Nhịnh Bảo một thân mồ hôi đầm đìa, hơi thở dồn dập, thân hình mềm mại không xương nằm trên người Định Quốc Công.

A, Nhịnh Bảo đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Sát khí trên người Quốc Công gia dường như chỉ còn lại một màn nhạt mỏng.

Ánh mắt nàng dừng trên chuỗi Phật châu tử đàn trên tay Định Quốc Công, Phật châu không có biến hoá, trái tim Nhịnh Bảo nhảy một cái, thật có một suy nghĩ không thể tin được bật ra.

Nàng dường như đã phát hiện ra cách loại trừ sát khí trên người Định Quốc Công.

Định Quốc Công nằm bên cạnh Nhịnh Bảo, một đôi tay cường tráng, vững chãi, ôm chặt nàng trong ngực, trong lòng sung sướng thỏa mãn, tiểu cô nương cuối cùng cũng đã thành tiểu thê tử của hắn.

“Quốc Công gia...” Sau một hồi lâu, Nhịnh Bảo ngẩn đầu, nương theo động tác này, hai luồng mềm mại trước ngực nàng càng dán chặt thêm vào lòng ngực rắn chắc của hắn.

“Làm sao vậy?” Định Quốc Công hít một hơi, ôm nàng càng thêm chặt, giọng nói trầm thấp lộ ra chút nhẩn nại, cái cảm cương nghị, vuốt ve mái tóc mềm mại của Nhịnh Bảo.

“Quốc Công gia, thiếp phát hiện, sát khí trên người chàng nhạt đi rất nhiều.” Ninh Bảo dịu dàng thành tiếng, trong giọng nói khàn khàn mang theo chút vui mừng.

Định Quốc Công ngẩn ra, đáy mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Nhạt đi?”

“Dạ, nhạt phân nửa, nghe nói mệnh cách của chúng ta cực kỳ hợp, xem ra chúng ta hành phòng hấn là có thể đẩy lùi sát khí của chàng.”

Khuông Ninh Bảo một mặt đầy vui sướng nói, một chút cũng không có để ý đến hành động cợt nhả của mình, lại một lần nữa làm cho Định Quốc Công nổi lửa.

Đáy mắt Định Quốc Công hiện lên một ngọn lửa, môi mông ghé vào tai nàng, phun ra hơi thở nóng ấm, tiếng thở dốc hỗn hển lại vang lên.

“Ninh Bảo, lời nàng thật có lý, nhưng yêu cầu nghiệm chứng một chút.”

nói xong, Định Quốc Công xoay người đè nàng xuống bên dưới, bắt đầu trong ngoài nghiệm chứng, mà lựa đồ thắm lại lay động tựa sóng vỗ, không có gió mà cũng lung lay.

Ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, xuyên qua song cửa đi vào tân phòng, dường như bị cảnh trước mắt làm cho xấu hổ, liền lạng lẽ trốn vào đám mây.

.....

Sáng sớm hôm sau, trời đã sáng tỏ, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc, đứng ở cửa tân phòng đợi chờ.

Mãi cho gần đến giờ ty, ánh mặt trời đã soi rọi đầy đất.

Trong tân phòng vẫn không có động tĩnh, Xuân Nhạc có chút kìm nén, nhin không được lo lắng: “Xuân Hi, đã là giờ ty rồi, người nói tiểu thư cùng Quốc Công gia sao còn chưa dậy?”

“không được, ta đi gõ cửa.”

nói xong, Xuân Nhạc liền chuẩn bị đi gõ cửa, lại bị Xuân Hi ngăn lại, nàng ấy ngẹn lời nhìn Xuân Nhạc ngây thơ vô tri một cái, nói một cách khéo léo đầy hàm súc.

“Xuân Nhạc, đêm qua là đêm tân hôn của tiểu thư, có lẽ người ngủ khá là muộn, dậy trễ một chút cũng là bình thường, chúng ta chờ thêm một chút.”

Xuân Nhạc, bưng tỉnh hiểu ra, gương mặt non mềm liền đỏ ửng.

“À, ừ, chúng ta chờ thêm một chút.”

Xuân Hi cong môi cười.

Hai người tiếp tục chờ đợi ngoài cửa, đám thân vệ của Định Quốc Công sau khi hoàn thành huấn luyện buổi sáng biết được, Quốc Công gia và phu nhân còn chưa thức, trong lòng âm thầm cười trộm, động tĩnh đêm qua ở tân phòng, nơi nào mà giấu được bọn họ.

nói như vậy, không bao lâu nữa, tiểu chủ tử của phủ Định Quốc Công bọn họ sẽ ra đòi.

Tân phòng, nền long phụng sớm đã cháy hết, không còn.

Hai mắt Định Quốc Công không hề chớp chăm chú nhìn Khuông Ninh Bảo đang ngủ say, ánh mắt hắt hững ở cổ nàng, trên đó còn đầy dấu vết che kín, trong lòng lại tràn ngập một nỗi thỏa mãn vô cùng lớn.

thật ra, trời vừa mờ sáng, hần đã thức giấc, nhưng lại luyến tiếc mỹ nhân trong ngực, liền nằm bên cạnh nàng, ôm cả người nàng vào lòng, khép mắt lại ngủ tiếp.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chen chúc đi vào trong phòng.

Rốt cuộc, Ninh Bảo cũng đã thức dậy, nhận ra bản thân mình bị người ôm trong ngực, hơi thở trầm ổn thổi qua cổ nàng, nghĩ đến hoan ái kịch liệt đêm qua, cả người Ninh Bảo liền run rẩy một chút, chỉ cảm thấy cả người đều bị hun nóng.

“Thức rồi?”

Phía sau truyền đến giọng nói trầm khàn của Định Quốc Công, hai tay hần vẫn ôm người trong ngực, thở ra từng hơi nóng rực.

“Dạ. . .”

Khuôn mặt Ninh Bảo nóng lên, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa, nhận thấy ánh mặt trời bên ngoài đã sáng rọi vào bên trong, lòng nóng như lửa đốt, đầy

Định Quốc Công một cái: “Quốc Công gia, chúng ta nhanh lên, lát nữa còn phải đi kính trà.”

Trời ạ, tức phụ mới vào cửa ngày đầu tiên kính trà đã đến trễ, nàng sao lại không biết xấu hổ chứ.

Huống hồ, Khương Ninh Bảo còn muốn vị hôn phu tiền nhiệm gọi nàng một tiếng mẫu nhân nha.

“Mẫu thân sẽ không để ý đâu.”

Mẫu thân chỉ biết vui mừng thôi.

Khoé miệng Định Quốc Công vênh lên, trong lòng lại nói thêm một câu, không nhanh không chậm, đứng dậy, lộ ra cơ bắp, đường cong tuyệt đẹp, khuôn ngực không có chút mỡ thừa.

Khương Ninh Bảo nhớ đến đủ loại chuyện đêm hôm qua, mặt đỏ lên, vội vàng dời mắt.

Chờ hai người mặc quần áo vào, Xuân Nhạc cùng Xuân Hi đứng bên ngoài cửa chờ, sớm đã nghe được động tĩnh, gõ cửa phòng, nghe được tiếng tiểu thư: “Vào đi.”

Vội vàng cùng một gã sai vặt bùng đồ dùng rửa mặt đi vào.

Đẩy cửa đi vào, đập vào mắt là cả một phòng hi đồ tắm

Quốc Công gia cao lớn anh tuấn đang cúi đầu giúp tiểu thư chỉnh lại xiêm y, tiểu thư mang một đầu tóc đen rối tung, đuôi mỳ, khoé mắt đều có vẽ phong thái mà ngày thường không có.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc thấy thế, bình tĩnh hành lễ, liền hầu hạ tiểu thư rửa mặt, còn Định Quốc Công thì có gã sai vặt hầu hạ.

Sau khi rửa mặt, gã sai vặt thức thoir lui ra ngoài, Xuân Nhạc giả vờ bình tĩnh, sắp xếp lại giường hi hỗn độn. Khăn trắng dính lạc hồng, đêm qua khi tắm rửa, sớm đã bị Hoàng ma ma mang đi.

Xuân Hi khéo tay, liền chải tóc, búi cao đơn giản cho nàng, sau đó cầm một chiếc trâm vàng khảm hồng bảo thạch, trên người nàng mặc váy thạch lựu hồng thêu hoa diên vĩ, nhìn qua thật đoan trang thanh nhã, tươi đẹp lại quý phái.

Rất thích hợp để đi kính trà hôm nay.

Định Quốc Công một thân áo gấm đen huyền, khuôn mặt tuấn lãng, dáng người cao lớn, khí thế bức người, hần bước nhanh đến bên người Ninh Bảo, ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng.

“Xuân Hi, Xuân Nhạc, các người có cảm thấy có điều gì không đúng không?” Ninh Bảo đánh giá Quốc Công gia một cái, đột nhiên hỏi.

Xuân Hi, Xuân Nhạc sững sốt, không giống ... Tiểu thư sau khi gả cho người ta làm thê tử, đúng thật không giống trước, so với lúc trước càng thêm nhiều phong tình quyến rũ hơn.

“Tiểu thư, so với lúc trước xinh đẹp hơn nhiều.” Xuân Hi cười trả lời.

Xuân Nhạc vội vàng gật đầu phụ họa.

Khương Ninh Bảo: “.... Các người đoán lại xem.”

Đáy mắt Định Quốc Công nổi lên ý cười.

Sau một lúc lâu, cuối cùng thì Xuân Nhạc, Xuân Hi mới nhận ra khác thường, hai mắt mở to đầy khiếp sợ, Quốc Công gia ở đây, bỏ đi khí tràng cường đại của bản thân, các nàng vậy mà lại không có cảm thấy một chút khó chịu nào, này, này....

“Tiểu thư...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị một giọng nói lạnh lùng trầm thấp cắt ngang.

“Gọi phu nhân.”

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đồng thanh một tiếng: “Phu nhân.”

Khương Ninh Bảo đỏ cả mặt, trong lại lại đầy nổi ngọt ngào, nhìn Xuân Hi với Xuân Nhạc, ắt là đã đoán được điều bất thường mà nàng nói, cong môi cười, đáy mắt lấp lánh rực rỡ.

“Sát khí trên người Quốc Công gia đã tan đi hơn nửa phần, trên tay còn có phật châu áp chế, người bình thường đến gần, sẽ không bị sát khí làm tổn hại.”

Được tiểu thư xác nhận, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc, một mặt đầy kinh hi.

Tiểu thư đúng là có phúc khí.

Định Quốc Công nhìn tiểu thê tử tươi cười xinh đẹp, khuôn mặt sắc bén thường ngày cũng dịu đi mấy phần.

Hôm nay sau khi ngủ dậy, hẳn liền cảm thấy nhẹ nhàng mà xưa nay chưa từng có.

Có lẽ là do sát khí đã được tiêu trừ hơn phân nửa.

Lúc này, Hoàng ma ma nghe tin liền cho người đưa đồ ăn sáng lên, trong đó có một chén cháo gạo tẻ nấu cùng long nhãn, cầu kỳ, do Tà lão phu nhân cố ý căn dặn phòng bếp nấu cho Khương Ninh Bảo.

Sau khi ăn sáng xong, hai người tay trong tay đi đến Vinh Hi Đường.

Thân thể Ninh Bảo cực tốt, đêm qua động phòng hoa chúc kịch liệt như vậy vẫn chưa làm nàng mệt mỏi, ngủ một giấc dậy, mệt mỏi trên người sớm đã bay đi đâu mất không còn lại chút nào.

Vốn là Định Quốc Công còn có chút lo lắng, đêm qua dùng sức, tiểu thê tử sẽ cảm thấy không khỏe, nhưng nhìn đến tinh thần toả sáng, bộ dáng tự nhiên nhẹ nhàng của tiểu thê tử, đáy mắt liền hiện lên tia sáng, âm thầm chờ mong đêm nay lại đến.

Nam nhân vừa mới khai trai thật sự là đáng sợ.

Vinh Hi Đường.

Ngồi trên chủ vị, Tà lão phu nhân một mặt vui mừng nhìn nhi tử cùng tức phụ tay nắm tay đi vào cửa, tươi cười lập tức treo đầy mặt.

“Các con đến rồi.”

Mong chờ hai mươi tám năm, nhi tử cuối cùng cũng cưới tức phụ.

Lại không lâu nữa, bà liền có thể bế được tôn tử trắng trẻo mập mạp, Tà lão phu nhân cười tủm tỉm thầm nghĩ, ánh mắt không tự kiềm chế được mà lưu luyến một vòng trên bụng Ninh Bảo.

“Mẫu thân.”

Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công đồng thời tiến lên cung kính hành lễ.

Trà để kính đã sớm được chuẩn bị, Hoàng ma ma tươi cười đem trà đi qua, Khương Ninh Bảo nhận trà, quỳ gối xuống đệm đã được chuẩn bị, đem trà nâng cao qua đỉnh đầu.

“Mẫu thân thỉnh uống trà.”

Tà lão phu nhân mặt mày hớn hở nhận lấy nhấp một ngụm, trực tiếp lấy ra một hồng bao, cùng với một vòng tay bạch ngọc làm quà gấp mặt cho Khương Ninh Bảo.

“Đa tạ mẫu thân.”

Khương Ninh Bảo cung kính nhận quà gấp mặt.

“Đứng lên đi, Cảnh Dục, lại đây ra mắt mẫu thân con đi.” Tà lão phu nhân cười khanh khách, nhìn tôn tử cao lớn đứng bên cạnh, vẫy tay gọi hân đến.

Khương Ninh Bảo mang nụ cười nhạt, đánh giá vị hôn phu thanh lãnh tuấn tú tiền nhiệm một cái, nghĩ đến cảnh Tà Cảnh Dục quỳ gối dâng trà cho nàng, trái tim trong lòng ngực kích động nhảy thình thịch lên.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đây là kết quả tốt nhất

Vinh Hi Đường, một bầu không khí an tĩnh.

Tỳ nữ cùng bà tử mở to đôi mắt nhìn, nín thở chờ đợi.

Khuôn mặt tuần tú của Tạ Cảnh Dực có chút cứng đờ, đáy mắt lại hiện ra một chút gầy gù, từ khi thánh chỉ ban hôn đưa ra, hẳn sớm đoán được sẽ có ngày này, chỉ là khi đến ngày này, trong lòng hẳn chỉ có một nỗi buồn bực, uất nghẹn.

Vị hôn thê tiền nhiệm, nay lại thành mẫu thân trên danh nghĩa của mình.

Dưới ống tay áo, hai tay Tạ Cảnh Dực liên xiết chặt, trong lòng cười đầy chua xót, này tất cả là do hắn dùng hết sức để từ hôn mà thành, có nhân thì có quả, bây giờ... hẳn chỉ có thể đem quả đắng này nuốt xuống.

Định Quốc Công Tạ Hành thấy nghĩa tử vẫn không nhúc nhích, trong lòng liền không vui, mày kiếm nhíu chặt, ánh mắt như dao liếc nghĩa tử một cái, lạnh giọng nói.

“Mau kính trà cho mẫu thân ngươi.”

Tạ Cảnh Dực hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn Khương Ninh Bảo đang ngồi ngay ngắn phía dưới tổ mẫu, cười thật xinh đẹp, ưu nhã đoan trang, đang chờ hắn kính trà.

Môi mòng của Tạ Cảnh Dực kéo thành đường thẳng, nhắc gấu áo, dáng người thẳng tắp, quỳ xuống cái nệm mà Ninh Bảo đã quỳ qua, nhìn qua Hoàng ma ma, mở miệng đầy khó khăn.

“Hoàng ma ma, trà.”

Hoàng ma ma cười tươi, đưa một ly trà sang.

Tạ lão phu nhân nhấp một ngụm trà, mỉm cười nhìn cảnh tượng này, đem kích động của tiểu tức phụ của mình nhìn vào trong mắt, nha đầu Ninh Bảo này, sợ là chờ đợi ngày này đã lâu.

Tạ Cảnh Dực nhận ly trà, cung kính dâng lên, đưa đến trước mặt Khương Ninh Bảo.

“Kính mời... Mẫu thân dùng trà.”

Hai chữ mẫu thân nói ra, có lẽ Tạ Cảnh Dực đã dùng hết sức lực có được rồi.

Tạ lão phu nhân cùng nhóm người Hoàng ma ma rất có hứng thú nhìn cảnh mẫu tử mới ra lò này.

Khương Ninh Bảo ngồi ngay ngắn phía trên, nghe được Tạ Cảnh Dực gọi mình là mẫu thân, khoé miệng nhin không được mà cong lên, trong lòng vô cùng vui sướng, cả người thoải mái không thôi, nàng cười khanh khách nhận lấy trà của Tạ Cảnh Dực đưa lên môi nhấp một chút, liền bỏ chén trà đi, thoải mái mà hào phóng tặng quà gấp mặt cho Tạ Cảnh Dực.

Là một khối ngọc.

Mặc ngọc này màu xanh có mang theo ánh sáng tím, trên mặt có khắc hoa văn, vừa nhìn đã biết giá trị vô cùng.

“Ta không biết ngươi thích gì, liền tặng ngươi một khối mặc ngọc làm lễ gặp mặt.”

Khương Ninh Bảo cười nhạt, giọng nói chậm rãi dịu dàng, mặt mày uyển chuyển, nhìn quanh, làm cho Định Quốc Công bên cạnh nhin không được phải nhin thêm một lần lại một lần.

Mặc ngọc...

Ấn đường của Định Quốc Công giật giật, đưa mắt đánh giá tiểu thê tử, không nghĩ đến trong tay nàng vậy mà lại có vật này, đây là một trong bốn loại ngọc nổi danh nhất Đại Việt.

“Đa tạ...Mẫu thân.”

Tạ Cảnh Dực nhận lấy hộp lễ tặng, cúi đầu khó khăn mà phun ra bốn chữ, trong lòng không biết có mùi vị ra sao.

Hắn vốn là đã chuẩn bị tốt chờ đợi Khương tứ tiểu thư khó để trả thù.

Ai ngờ, nàng lại tặng hắn một khối mặc ngọc giá trị xa xỉ làm quà gặp mặt.

Trong lòng Tạ Cảnh Dực trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“không cần khách khí, sau này chúng ta là người một nhà.”

Khương Ninh Bảo nhìn khuôn mặt tuần tú cứng đơ của Tạ Cảnh Dực, tươi cười càng thêm rực rỡ, ánh mắt mang theo ý tứ sâu xa, làm trưởng bối của vị hôn phu tiền nhiệm thật là sáng khoái, tặng hắn một khối mặc ngọc cũng không phải là phí tiền.

Mà khối mặc ngọc này cũng có một tích xưa.

Nó từng là lễ vật tạ ơn mà năm đó nhị phu nhân Tạ gia đưa đến.

Định Quốc Công nhảy bén bắt được tia giao hoạt vừa lóe lên trong đáy mắt của tiểu thê tử, hần chằm chú nhìn cái hộp trong tay nghĩa tử, trong mắt liền xẹt qua ý cười.

“Nịnh Bảo nói rất đúng, Cảnh Dực, con đứng lên đi, sau này chúng ta đều là người một nhà, mà người một nhà chính là chung sống hòa thuận.” Tạ lão phu nhân lộ ra nụ cười hải lòng, nhìn về phía Khương Nịnh Bảo ánh mắt càng thêm ôn hòa hơn.

Cách làm của tức phụ thật hợp ý bà.

Tạ Cảnh Dực đứng lên. Trong tay cầm lấy lễ tặng tinh xảo.

“Nịnh Bảo, bây giờ con đã gả đến phủ Quốc Công, sau này con sẽ là người nhà của phủ Quốc Công, hôm nay, ở đây trước mặt mọi người, ta đem quyền quản gia giao lại cho con.”

Tạ lão phu nhân nhấp một ngụm trà, cười tủm tỉm, mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, tỷ nữ cùng bà tử có trong Vinh Hi Đường đều cùng trợn mắt há mồm.

Khương Nịnh Bảo ngậy ngẩn cả người.

Tạ lão phu nhân vậy mà ngay ngày đầu tiên nàng gả đến đã giao quyền quản gia cho nàng, này... Này... Quả thật là cái bánh có nhân thật lớn từ trên trời rơi xuống.

Nếu là người khác, sợ là đã mừng như điên mà đồng ý, nhưng mà Khương Nịnh Bảo lại bình tĩnh tự nhiên chối từ: “Mẫu thân, không được, con vẫn chưa từng quản gia, không đảm đương nổi chuyện lớn này được.”

Tỷ nữ, bà tử đều mang vẻ mặt khiếp sợ, hiển nhiên là không có đoán được tân phu nhân vừa vào cửa lại từ chối việc quản gia.

Tạ lão phu nhân kinh ngạc, không ngờ rằng tức phụ sẽ từ chối, nhìn kỹ nét mặt của nàng, trong lòng lại không nói thành lời, xem ra hiện tại Nịnh Bảo thật sự không nghĩ muốn quản gia.

Ngay cả Hoàng ma ma cũng kinh ngạc đầy mặt.

“Như vậy đi, con cứ theo bên cạnh ta học tập trước một thời gian.” Tạ lão phu nhân vẫn chưa từ bỏ, Nịnh Bảo là nữ chủ nhân của phủ Quốc Công, sớm hay muộn cũng phải giải quyết việc nhà, không bằng thích ứng sớm một chút.

“Mẫu thân, con nghĩ sớm ngày sinh cho ngài một cháu trai, để cho Cảnh Dực có thêm đệ đệ.” Khương Nịnh Bảo liếc nhìn sườn mặt lãnh ngạnh của Định Quốc Công, khuôn mặt xinh đẹp liền nhuộm một màu đỏ ửng, mang theo chút thẹn thùng nói.

Quốc Công phủ to như vậy cũng là của Định Quốc Công, Triệu quản gia cũng là thuộc hạ của Định Quốc Công.

Tất cả mọi chuyện trong phủ, Triệu quản gia đều xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Muốn quyền quản gia, chỉ cần một câu của Định Quốc Công là được.

Cho nên, Nịnh Bảo bây giờ chỉ nghĩ muốn cùng Quốc Công gia sống cuộc sống tân hôn ngọt ngào, công việc quản gia vẫn là nên để cho lão phu nhân càng ngày càng khỏe mạnh đi.

Tạ Cảnh Dực đứng bên, nghe được lời mẫu thân mới nhậm chức, then thùng nói phải sinh cho hắn đệ đệ, nhin không được xiết chặt mặc ngọc, trong lòng phức tạp vô cùng.

Tạ lão phu nhân ai nha một tiếng, vỗ cái trán, ảo não nói “Đúng vậy, đúng, Nịnh Bảo, con nói rất đúng, xem như ta già quá hồ đồ rồi, đều đã quên con với A Hành vừa mới thành thân, vẫn là nhanh nhanh cho Cảnh Dực một đệ đệ đi, chuyện quản gia sau này rồi nói.”

Định Quốc Công Tạ Hành, bình tĩnh nói: “Mẫu thân, chuyện con nói dối phải xem duyên phận, gấp không được.”

Khương Nịnh Bảo: “.....”

Tạ lão phu nhân: “.....”

Đột nhiên, Tạ lão phu nhân mở to đôi mắt, bất tri bất giác mới nhận ra con trai đang đứng trước mặt mình, vậy mà bà lại không cảm thấy một mỗi, khó chịu, không kiềm nổi khiếp sợ hỏi.

“A Hành, sát khí trên người con... Sao lại thế này?”

Lời này vừa nói ra, cả Vinh Hi Đường cuối cùng cũng nhận ra điều không thích hợp.

Trời ạ, Quốc Công gia thế mà lại đứng trước mặt lão phu nhân, bọn họ không quên trước nay Quốc Công gia đều là đứng xa xa mà nói chuyện cùng lão phu nhân, bây giờ lại có thể gần gũi nhau như vậy.

Hơn nữa, bọn họ còn chưa cảm nhận có khó chịu hay không.

Hơi thở làm người sợ hãi trên người Quốc Công gia, dường như đã biến mất không thấy được.

“Mẫu thân, cuối cùng thì người cũng nhận ra?” Khương Ninh Bảo cười cười, mi mắt cong cong.

Tạ Cảnh Dục ngẩn cả mặt ra.

Sát khí trên người dưỡng phụ gần như đã biến mất phần nửa, phần còn lại hẳn là đã bị chuỗi ngọc phật áp chế.

Tạ lão phu nhân khiếp sợ, nghe được lời Ninh Bảo, lập tức kích động đứng bật dậy nắm lấy hai tay Ninh Bảo mà hỏi.

“Ninh Bảo, này... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Mẫu thân, người đừng nóng vội, nghe con nói.” Ninh Bảo cười trấn an lão phu nhân một chút, cũng không có dấu điểm, nói rõ đầu đuôi nguyên nhân ra.

Nàng hôm qua đã thí nghiệm qua ba lần cùng Định Quốc Công, nước sữa hòa nhau đúng thật là có thể xua đi sát khí, nhưng không cách nào trừ tận gốc, sát khí chỉ nhạt đi một mức nhất định chứ không hoàn toàn biến mất.

Điểm này Ninh Bảo cũng thật hết cách.

Xem ra sát khí này thật sự là cả đời ở chung với Định Quốc Công rồi.

Định Quốc Công thì lại không sao cả, hẳn sớm đã quen với sự tồn tại của sát khí.

Tạ lão phu nhân hít thở thật sâu, bình ổn quả tim đang nhảy kịch liệt trong lồng ngực, thật cẩn thận hỏi.

“Ninh Bảo, ý con là, chỉ cần có phật châu áp chế sát khí còn sót lại, A Hành liền sẽ có thể giống như những người bình thường khác, có đúng không?”

Hoàng ma ma bên cạnh cũng rất là khẩn trương, trông chờ câu trả lời của Khương Ninh Bảo.

“Đúng vậy, mẫu thân.” Ninh Bảo cười gật đầu.

Tạ lão phu nhân kích động kém chút nữa là vui quá mà khóc, bà đột nhiên nhớ đến lời của thánh tăng, sâu kín nhìn qua Ninh Bảo, bừng tỉnh hiểu ra nói.

“thì ra là thế, thì ra là thế.”

Khó trách thánh tăng có nói, A Hành tìm được người trong định mệnh, A Hành sẽ sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy nhà.

Chỉ vì Ninh Bảo có thể xua tan đi sát khí trên người A Hành.

Tạ lão phu nhân vui mừng nắm tay Ninh bảo, vỗ về: “Ninh Bảo, A Hành giao cho con.” Sau đó quay đầu nhìn lại con trai anh tuấn cao lớn trước mặt mình, nói một câu.

“A Hành, con cũng không thể cô phụ Ninh Bảo, có biết không?”

“Mẫu thân yên tâm, Ninh Bảo là thê tử của con, con cả đời này sẽ đối tốt với nàng ấy.” Định Quốc Công Tạ Hành, nhìn tiểu thê tử một cái, vẻ mặt đầy nghiêm túc, cam đoan nói.

Trong lòng Ninh Bảo cảm thấy thật tốt đẹp, lộ ra một nụ cười xinh đẹp với Định Quốc Công.

Tạ lão phu nhân vui mừng cười.

Tạ Cảnh Dục nhìn thấy một cảnh này, môi mông không tự giác khép mở, cảm giác như chính mình là người dư thừa.

Có lẽ những điều trước đây chính là quyết định sai lầm.

“Hôm qua, cả ngày mệt mỏi rồi, các con nhanh về nghỉ ngơi, buổi trưa lại đến đây cùng nhau ăn cơm.” Tạ lão phu nhân cười tủm tỉm thúc giục nói.

Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công rời khỏi Vinh Hi Đường.

Trở về viện, Ninh Bảo quyết định ngủ một giấc lấy lại sức.

Lý do tân hôn được nghỉ phép chính đáng, cho nên Định Quốc Công đương nhiên là ngủ cùng nàng rồi.

Vinh Hi Đường, khói hương bay lượn.

Tạ lão phu nhân một mặt tươi cười, tâm tình vô cùng tốt, uống trà, Hoàng ma ma bên cạnh thấy lão phu nhân vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vui theo, chỉ là chưa đến nửa chén trà, Tạ lão phu nhân liền thu lại tươi cười, thờ dài.

“Phật châu của A Hành kiên trì không được bao lâu.”

Hoàng ma ma sừng sốt, nhin không được nói.” Lão phu nhân, người có thể cầu cao tăng chùa Thanh Thủy lại khai quang một chuỗi Phật châu khác.”

Tạ lão phu nhân trầm mặc.

Nếu có thể, bà đã sớm cầu, sao lại kéo dài đến bây giờ, Phật châu trên tay A Hành rất đặc biệt, là độc nhất vô nhị.

May mắn là có tức phụ Ninh Bảo có thể xua tan đi sát khí, chờ thêm một thời gian nữa, khi không có Phật châu áp chế, A Hành sẽ giống như lúc trước, người thường không có cách nào đến gần.

Này đã là kết quả tốt nhất rồi.

Tạ lão phu nhân yên lặng, tự nói với chính mình, không thể quá tham lam.

Bên kia, Tạ Cảnh Dực cảm lễ vật quay về viện, lấy ra xem, lại nhìn thấy một tờ giấy dán phía sau, khuôn mặt tuần tú liền hiện lên một tia kinh ngạc.

Lễ vật này vậy mà chính là lễ vật mà mẫu thân đã đưa đi là lễ tạ ơn cứu mạng.

Bây giờ lại theo cách này trở về trong tay hắn.

Tạ Cảnh Dực nhìn khối ngọc đen bóng trước mắt, nghĩ đến tờ giấy ghi hai chữ lương tâm, trong mắt hắn liền hiện ra chút khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nàng Dâu Vừa Ý

Giữa trưa thức dậy, Khương Ninh Bảo, một mặt sáng ngời lôi kéo cánh tay Định Quốc Công vui vẻ chạy đến Vinh Hi đường ăn cơm cùng Tạ lão phu nhân.

Cơm trưa phong phú lại đẹp mắt, làm người muốn động ngón tay.

Đã hai mươi tám năm, cuối cùng cũng có thể ngồi cùng con trai ăn chung một bàn, Tạ lão phu nhân trong lòng kích động, trong mắt đầy vui mừng, tự mình gấp đồ ăn cho Tạ Hành.

“A Hành, này là da vịt nướng giòn, là món tủ của đầu bếp, con nếm thử xem.”

Định Quốc Công tương đối là người nội tâm, nhưng đáy mắt cũng lộ ra vui mừng.

“Mẫu thân, người cũng nên ăn nhiều một chút.”

Tạ lão phu nhân mặt mày hớn hở gạt đầu, khẽ nhìn Khương Ninh Bảo, cười nói: “Ninh Bảo, đây là canh mà ta cố ý sai nhà bếp làm, bỏ máu bỏ âm, lát nữa con uống nhiều một chút.”

“.....”

Khương Ninh Bảo mỉm cười gạt đầu, gấp cho lão phu nhân thức ăn mà bà thích, nói đôi lời làm cho bà vui, khoe mắt nhìn nghĩa tử Tạ Cảnh Dực một cái, phát hiện hắn chỉ trầm mặc ăn cơm, so với thường ngày càng thêm thâm trầm lạnh nhạt, nhin không được nhử mị.

Vô lương tâm, lòng dạ đen tối, mặc kệ.... Cứ để hắn nghĩ sao thì nghĩ.

Lại nói, phần lễ vật gấp mặt Khương Ninh Bảo cũng là cố ý nhằm vào tính cách Tạ Cảnh Dực mà chuẩn bị.

thật ra nàng vốn nghĩ trên viết lên giấy hai chữ tâm can, nhưng nghĩ đến từ tâm can bảo bối, trong lòng lại lạnh giá, lỡ như bị Tạ Cảnh Dực hiểu lầm thì không tốt, liền viết hai chữ lương tâm.

Thường ngày, hai người tuổi tác xấp xỉ nhau, cũng từng định thân qua, Khương Ninh Bảo tất nhiên là sẽ không cùng Tạ Cảnh Dực gần gũi, để tránh người rảnh rỗi lời ra tiếng vào, càng không ở trong phủ Quốc Công mà cố ý làm khó dễ hấn.

Cho nên Khương Ninh Bảo quyết định tặng lễ gặp mặt làm chút trả thù nho nhỏ với Tạ Cảnh Dực.

Khương Ninh Bảo không quên chuyện bị người từ hôn, si nhục.

Bây giờ xem ra rất có hiệu quả.

Dùng xong cơm trưa, vui cười trên mặt lão phu nhân mãi cũng chưa tan, có lẽ vui mừng quá mức, không cần thận ăn có chút căng bụng, uống trà tiêu thực xong, được tỷ nữ đi dạo trong viện.

Trong đại sảnh Vinh Hi Đường, nhóm tỷ nữ đã dọn dẹp bàn sạch sẽ, chỉ còn lại ba người Khương Ninh Bảo, Định Quốc Công cùng Tạ Cảnh Dực.

Khương Ninh Bảo uống một ngụm trà, cười khanh khách nhìn vị nam chủ tuần tú thanh lãnh, đột ngột hỏi: “Cảnh Dực, có thích mặc ngọc mẫu thân tặng hay không?”

Khương Ninh Bảo cảm thấy, xưng hô mẫu thân trước mặt nam chủ, cảm giác cực kỳ vui sướng.

Ừm, sau này có thể ở trước mặt Tạ Cảnh Dực chiếm chút tiện nghi a.

Thuận tiện chính Tạ nhị phu nhân một chút.

Định Quốc Công thẳng lưng ngồi bên cạnh, trái tim đập thịch một cái đã nhận ra chuyện không đúng lắm, mặt mày chùng xuống vài phần, xem ra tiểu thê tử còn có chuyện gạt hấn.

Tạ Cảnh Dực không nghĩ đến Khương Ninh Bảo lại đột nhiên nhắc đến mặc ngọc, thần sắc có chút cứng đờ, nắm chặt chén trà trong tay, hấn ngược mắt nhìn Khương Ninh Bảo đang cười như không cười ở trước mặt, trầm mặc gât đầu.

“Đây là một trong bốn danh mặc, ta rất thích.”

Nếu xưng là nhi tử... Tạ Cảnh Dực nói không thành lời, nếu xưng tên, cảm giác cũng không đúng lắm.

Đành phải xưng ‘ta’

Nhưng Khương Ninh Bảo tự xưng là mẫu thân rất tự nhiên, dường như thật sự vô cùng vui vẻ có một đứa con trai so với mình còn lớn hơn.

“Người thích là được rồi, đây là mẫu thân trăm chọn vạn chọn để làm quà gặp mặt.” Khương Ninh Bảo cố ý nhấn mạnh bốn chữ “Trăm chọn vạn chọn”, cười càng thêm xinh đẹp, tựa như hoa sen mùa thu, đẹp đến làm tim người đập thình thịch.

“đã phiền mẫu thân lo lắng.” Tạ Cảnh Dực cụp mắt, khó khăn nói thành lời.

“Chuyện nên làm.”

“Từ ngày mừng một, mười lăm ra, thời gian còn lại, người không cần đến chủ viện thỉnh an.”

Khương Ninh Bảo cười cười, nói chuyện thỉnh an, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra vẻ quyến rũ, trong lòng nàng thật sự không muốn mỗi ngày đều nhìn thấy mặt Tạ Cảnh Dực, nhìn thấy hấn không bằng nhìn Định Quốc Công nhà nàng.

Tạ Cảnh Dực nghe vậy, trong lòng âm thầm thở ra.

Thỉnh an trường bối là hiếu đạo.

Nhưng nghĩ đến mỗi ngày dậy sớm thỉnh an Khương Ninh Bảo, Tạ Cảnh Dực trong lòng có chút khúc mắc.

Bây giờ Khương Ninh Bảo nói, chính là hợp ý hấn.

Tạ Hành bên cạnh nhìn tiểu thê tử tươi cười, nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc nồng nhiệt đêm qua, chỉ cảm thấy trái tim mình đập bình bình bình, có một cảm giác muốn nhảy khỏi lồng ngực, đôi mắt thâm thúy hiện lên chút lửa nóng, giọng nói cũng thấp khàn đi mất vài phần.

“Ninh Bảo, cần phải trở về.”

Khương Ninh Bảo nghiêng đầu nhìn qua Định Quốc Công, cười tươi kéo lấy cánh tay hấn “Ừm, chúng ta về thôi.”

Định Quốc Công nhìn nghĩa tử một cái, cố gắng nói vài câu, rồi cùng Khương Ninh Bảo rời khỏi Vinh Hi Đường.

Tạ Cảnh Dực nhìn bóng dáng hai người tay trong tay rời đi, nhớ đến mặc ngọc Khương Ninh Bảo đưa, nghĩ đến chính mình thất tín, bội bạc, vong ân phụ

nghĩa, lại nghĩ đến ngày đó, Tần vương gằn gỏi hôn thê của mình, lòng bàn tay nắm chặt.

Thư Thanh.....

trên khuôn mặt tuần tú của Tạ Cảnh Dục có chút lạnh.

Trở về viện, Khương Ninh Bảo lười biếng dựa lên người Định Quốc Công, nói chuyện mặc ngọc với hắn, sau khi Định Quốc Công nghe xong, đáy mắt hiện lên ý cười, khoé miệng cũng không tự giác cong lên.

“Nghịch ngợm.”

Khương Ninh Bảo cười cười, hừ một tiếng: “Chỉ là chinh hắn chút chút thôi.”

Định Quốc Công cúi đầu đặt nụ hôn rơi xuống môi nàng, ôn nhu triền miên, nếu không phải kiêng kỵ bây giờ là ban ngày, Định Quốc Công hận không thể đem người đè dưới thân mà yêu thương một phen.

Mới nếm được tư vị tuyệt vời của tình dục, đương nhiên sẽ muốn thêm nữa.

Nhưng Định Quốc Công là người biết kiềm chế, tuyệt đối không làm bậy giữa ban ngày, chỉ là buổi tối thì khó nói à nha.

Dùng cơm tối xong, trời cũng đã tối đen.

Đôi tiểu phu thê nghỉ ngơi sau ngày tân hôn, tinh lực dư thừa, buổi tối đương nhiên là làm vận động để tiêu hao tinh lực, lại có giấc ngủ giúp đỡ, thể lực hai người lại càng tốt hơn, tình hình chiến đấu kịch liệt, làm cho Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đứng canh cửa bên ngoài nghe được tiếng động trong phòng cũng đỏ mặt tai hồng.

.....

Ngày ngày ngọt ngọt ngào ngào, nhanh chóng cũng đã qua ba ngày.

Khương Ninh bảo cùng Định Quốc Công là tiệc tân hôn, ban ngày, nàng cùng Định Quốc Công ở võ trường tập luyện, buổi tối hai người ở trên giường vận động kịch liệt.

Tạ lão phu nhân nhìn thấy trong mắt, trong lòng đầy vui mừng, con trai cùng tức phụ ân ái như vậy, Ninh Bảo nhất định sẽ nhanh chóng sẽ mang thai, đến lúc đó bà có thể ôm được đứa cháu trắng trẻo mập mạp rồi...

Nghĩ đến mấy tháng trước, bà còn một mặt đầy tuyệt vọng, bây giờ hy vọng tràn đầy cõi lòng.

Qua một thời gian nữa, phạt châu hết tác dụng cũng không sao, có Ninh Bảo bên cạnh ổn định sát khí, nhiều nhất thì cũng như lúc xưa, không có cách nào đến gần con trai, nhưng có mấy ngày này làm bạn, Tạ lão phu nhân cảm thấy thật thoải mái.

Điều duy nhất làm lão phu nhân không vui đó chính là đại ca nhà ngoại của bà, nghe nói sát khí của A Hành đã mất đi phân nửa, nữ tử bình thường đều có thể đến gần, liền đánh chủ ý lên người A Hành, cố ý đem cháu gái của phu nhân mình làm bình thê cho A Hành.

không nói đến, A Hành là nhờ Ninh Bảo mà sống sót, Ninh Bảo cũng là tức phụ mà bà vừa lòng nhất, bản thân lão phu nhân cũng không có ý để con trai mình nạp thiếp.

Bà tin phạt nhiều năm, không tán thành chuyện nạp thiếp, thân thể tức phụ khoẻ mạnh, đều có thể sinh con nối dõi, một khi nạp thiếp thất, tranh đấu càng nhiều, làm cho trong phủ chướng khí mù mịt, con nối dõi cũng dễ bị chết yểu.

Cho nên bà vừa nghe người của đại ca đưa tin đến, lập tức nổi giận, không chút do dự từ chối đề nghị của đại ca.

“Lão phu nhân, tình trạng của Quốc Công gia đã truyền ra ngoài, thiếp mời đến càng ngày càng nhiều.”

Hoàng ma ma châm cho lão phu nhân một chung trà nhỏ, nghĩ đến hai ngày nay nhận bái thiếp, về mặt đầy lo lắng nói.

Bản thân địa vị của Định Quốc Công đã cao, nữ tử muốn gả cho ngài cũng nhiều không kể xiết.

Chẳng sợ chỉ làm thiếp thất, nhưng tóm lại chỉ cần có quan hệ với Quốc Công phủ là được.

Tạ lão phu nhân cười lạnh “không cần xen vào, cứ để bọn họ nhảy nhót, chờ phạt châu trong tay A Hành mất tác dụng, bọn họ tự biết khó mà lui.”

“Ngày mai, Ninh Bảo lại mặt, lễ vật đã chuẩn bị tốt chưa?”

Hoàng ma ma nghe vậy, lo lắng trong lòng cũng không cánh mà bay, cười đáp: “Đều đã chuẩn bị tốt, lễ vật lại mặt theo lời người dặn dò đã thêm nhiều hơn một phần.”

Tạ lão phu nhân gật đầu hài lòng, từ sau khi uống được tửu, khôi phục lại được thị lực lúc trẻ, lão phu nhân lại cảm lấy nữ hồng, những khi nhàn nhã lại

làm xiêm y cho đứa cháu chưa chào đời.

“Đem kim chỉ đến đây, cái yếm nhỏ hôm qua còn chưa làm xong đâu.”

Hoàng ma ma vội vàng mang rổ đựng kim chỉ đến.

Tạ lão phu nhân thuần thực cầm lấy kim chỉ thêu lên, trên mặt hiện ý cười, đường kim mũi chỉ trong tay lại lưu loát vô cùng.

“Lão phu nhân, nữ hồng của người thật tốt.” Hoàng ma ma nhìn không chớp mắt chú cá vàng béo tròn trên vải lụa, không kiềm được lời khen.

Ý cười của lão phu nhân càng thêm sâu, trên mặt lại nổi lên vẻ đầy tự hào.

“Khi còn là tiểu thư khuê các, những tài nghệ khác của ta đều bình thường, chỉ mỗi vẽ tranh cùng nữ hồng là xuất sắc nhất, đặc biệt là nữ hồng, cũng so không kém gì tú nương trong cung.”

“Nữ hồng của Ninh Bảo không tốt, ta lại nhàn rồi không có việc gì, vừa đúng lúc làm cho cháu trai vài bộ xiêm y.”

Hoàng ma ma gật đầu cười, “Phu nhân sau khi biết nhất định sẽ rất vui.”

Lúc này, Ninh Bảo cùng Quốc Công gia đến đây, nhìn thấy Tạ lão phu nhân thiêu thừa thành thạo, trên mặt Ninh Bảo liền đầy kinh ngạc, nhin không được mà hỏi.

“Mẫu thân, người đang thêu gì vậy?”

Tạ lão phu nhân nhìn thấy con trai cùng tức phụ đến, vui vẻ cười cười với họ: “Nhàn rồi cũng không làm gì, ta liền làm chút nữ hồng, may cho đứa cháu trai chưa ra đời ít áo yếm.”

nói xong, ánh mắt bà lưu luyến một vòng trên bụng Ninh Bảo.

Nàng chú ý đến tầm mắt của lão phu nhân, gương mặt xinh đẹp liền đỏ lên.

Nàng không nghĩ đến ngày sinh còn chưa có, vậy mà lão phu nhân đã bắt đầu làm xiêm y cho đứa nhỏ.

“Mẫu thân, người đừng nóng vội, đừng làm mệt bản thân.” Định Quốc Công vừa động, giọng nói đầy bình tĩnh, trong sự lạnh lùng còn có sự quan tâm rõ ràng.

Khương Ninh Bảo gật đầu phụ họa một câu.

Tạ lão phu nhân nghe con trai cùng tức phụ quan tâm mình, trong lòng rất là hưởng thụ, cười nói: “Các con yên tâm, ta khi nào nhàn rồi mới động đến.”

Lúc này Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công mới yên tâm.

Tạ lão phu nhân nói việc ngày mai về lại mặt, Ninh Bảo nghĩ đến cả nhà cữu cữu cùng đại ca Khương Cẩn chưa rời đi, trong lòng nhiều phần chờ mong.

Ngày bốn tháng năm, là ngày Ninh Bảo về lại mặt.

Sau khi ăn sáng xong, Ninh Bảo cùng Định Quốc Công, tay nắm tay lên xe ngựa, phía sau là thân vệ của Định Quốc Công, còn có hai xe lớn lể vạt lại mặt.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Khương lão phu nhân khó chịu

Sau nửa canh giờ, xe ngựa đã đến phủ Trường Ninh Bá.

Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công xuống xe ngựa, đập vào ánh mắt chính là khuôn mặt tuần tú của đại ca, Ninh Bảo vui vẻ nắm tay Định Quốc Công đến đó.

“Ca, mọii đã về rồi.”

Ngày lại mặt này, Khương Ninh Bảo cố ý mặc một váy lụa trắng hoa anh đào, trong vẻ thanh thuần lại mang theo phần quyến rũ, làm người khó lòng rời mắt.

Khương Cẩn nhìn khuôn mặt hồng hào của muội muội, gương mặt tươi cười đầy hạnh phúc, liền biết ba ngày này muội muội ở phủ Định Quốc Công rất hài lòng như ý, trong lòng lo lắng lắng tan rã, nở nụ cười, cũng chiều nói.

“Đều đã thành thân rồi, còn giống như đứa trẻ.”

nói xong, Khương Cẩn nhìn về phía Định Quốc Công cao lớn anh tuấn đang đứng bên cạnh, bình tĩnh, tự nhiên mà gọi một tiếng “Muội phụ.”

Định Quốc Công Tạ Hành cũng hơi giật đầu: “Đại ca.”

Khương Ninh Bảo nhìn thấy Định Quốc Công nghiêm trang, vẻ mặt không cảm xúc so với vị đại cữu ca nhỏ hơn mười tuổi thì cảm giác vui vẻ lên, nhin cười không được bật thành tiếng.

Định Quốc Công nghiêng đầu nhìn tiểu thê tử một cái.

Ninh Bảo vội vàng nén lại tươi cười, chỉ có Khương Cẩn từ nhỏ đã hiểu nàng, không biết nói gì hơn chỉ nhìn nàng một cái.

Cùng đến đón Ninh Bảo còn có đại đường ca Khương Trác, đang mang vẻ mặt tươi cười cứng đờ, hắkhông nghĩ là tứ muội lại trước mặt mọi người làm lo đại đường ca là hấn đây.

Khương Trác nghĩ đến phụ thân, mẫu thân, cùng tổ mẫu đã sớm chờ đợi ở đại đường, lại thấy tứ muội chỉ lo nói chuyện cùng tam đệ, sợ hấn đưa người về tây viện, hít sâu một hơi, vội vàng tiến lên nói một câu: “Quốc Công gia, tứ muội, cửa không phải là nơi để nói chuyện, trước vào trong phủ rồi lại nói sau.”

Khương Trác nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là không dám gọi Định Quốc công là muội phụ.

Định Quốc Công khẽ gật đầu, Khương Ninh Bảo hồ hững nhìn về mặt cung kính của đại đường ca, kéo cánh tay Định Quốc Công đi vào cửa lớn, phía sau thân vệ mang theo lễ vật lại mặt ủ ủ đi vào phủ Trường Ninh Bá.

Ánh mắt Khương Trác thỉnh thoảng nhìn sang đồng rương lễ vật mà nhóm thân vệ nâng theo, âm thầm cao hứng trong lòng, lễ vật của tứ muội thật là phong phú.

Nghĩ đến phần lễ vật này rơi vào tay đại phòng, trên mặt Khương Trác không khỏi lộ ra một tia hưng phấn.

Đoàn người khi đi được nửa đường, Khương Ninh Bảo đột nhiên dừng chân lại, cười khanh khách, ra lệnh cho nhóm thân vệ: “Đem lễ vật này đưa đến tây viện.”

Khương Cẩn đối với hành động này của muội muội không hề có chút kinh ngạc.

Cách làm của đại phòng sớm đã làm huynh muội họ lạnh lòng.

Ninh Bảo khẳng định sẽ không để cho bọn họ lại chiếm được lợi lộc nào nữa.

Tươi cười trên mặt Khương Trác cứng ngắc “Tứ muội, này không hợp quy củ.”

Ninh Bảo ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đẩy mắt trong suốt nhìn chăm chăm Định Quốc Công.

“Đưa đến tây viện.”

Định Quốc Công Tạ Hành nhìn cũng không nhìn Khương Trác một cái, lạnh giọng nói.

Khương Trác cười cũng cười không nổi nữa, cắn chặt răng, lại không dám khiêu chiến uy nghiêm của Định Quốc Công, chỉ có thể đem sự không cam lòng kia ép ngược trở lại.

Trong lòng thâm hận Khương Ninh Bảo cố ý làm đại phòng mất mặt.

Khương Ninh Bảo cười như có như không nhìn biến hoá trên mặt đại đường ca, một cái của hồi môn mà người của đại phòng cũng không cho nàng, giờ còn thêm thưởng lễ vật lại mặt của nàng, đâu có chuyện tốt như vậy.

Lễ vật này của nàng, là để cho đại ca nàng.

Đến đại đường chính viện, Khương Ninh bảo cùng Định Quốc Công đi vào liền thấy Khương lão phu nhân cùng Trường Ninh Bá, đại phu nhân Trương thị, đại đường tâu, nhị đường ca, cùng Khương Minh Dao, tất cả đều có mặt ở bên trong.

Chỉ là tươi cười trên mặt họ thật là miễn cưỡng, hiển nhiên hạ nhân đã đem chuyện lễ vật lại mặt đã được đưa về tây viện nói cho họ biết.

Định Quốc Công ánh mắt sắc lạnh, khí thế bức người, làm cho bọn họ ở đây không dám tỏ ra một chút bất mãn nào.

Làm cháu rể phủ Trường Ninh Bá, Định Quốc Công vẫn chưa cho Trường Ninh Bá là trẻ nãi chuyện hành lễ của Ninh Bảo.

Đám người Khương Lão phu nhân cũng không dám có dị nghị.

Khương Ninh Bảo theo quy củ hành lễ.

Khương lão phu nhân nhìn động tác gơ tay nhấc chân của cháu gái thứ tư đầy ưu nhã động lòng người, ánh mắt dừng lại trên chiếc vòng hồng bảo thạch ở trên cổ tay nàng, ánh mắt chợt loé, lộ ra một tia từ ái tươi cười.

“Nghe nói, Định Quốc Công bây giờ cùng người thường giống nhau, hôm nay được gặp, lời đồn quả nhiên không giả.” nói rồi, Khương lão phu nhân nhìn Định Quốc Công một cái.

không có sát khí bao quanh thân thể cao lớn anh tuấn của Định Quốc Công, khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm, khí thế bén nhọn, đứng gần nơi này, thật làm người không dám nhìn thẳng.

Khương lão phu nhân chỉ có thể cảm thán trong lòng rằng cháu gái thứ tư thật may mắn.

Khương Ninh Bảo cong môi cười, ý cười không đến đáy mắt” Tin tức của tổ mẫu thật nhanh nhạy.”

Khương lão phu nhân uống ngụm trà, nhìn về cháu gái thứ tư, ánh mắt hiện lên chút kỳ lạ: “Tin tức này đều đã truyền khắp ngõ ngách kinh thành, ta sao lại có thể không biết được.”

“hiện giờ khắp kinh thành đều truyền tin tức nhà đầu là người có phúc.”

Tin đồn này vừa rơi ra, cô nương phủ Trường Ninh Bá như thuyền theo nước, ngay cả Khương Minh Dao sắp xuất giá cũng được hưởng hào quang, lợi ích.

Khương lão phu nhân đối với chuyện này vui vẻ vô cùng.

Khương Ninh Bảo cười nhạt, cả người đều là hơi thở xa cách: “Bất quá cũng chỉ là trùng hợp thôi.”

“không phải trùng hợp, đều là nhờ công lao của nàng.”

Ánh mắt của Định Quốc Công Tạ Hành nhìn tiểu thê tử một cái, nhin không được xen vào một câu.

Khương lão phu nhân cười gượng một tiếng, chỉ có thể phụ họa vài câu.

Khương Minh Dao lòng đầy hâm mộ lên nhìn tứ tỷ cùng tứ tỷ phu, cảm giác được cảm tình hai người ăn ý hoà hợp, đối với cuộc sống hôn nhân của bản thân trong tương lai lại có thêm vài phần mong chờ.

Trương thị xiết chặt khăn trong tay, cả người đầy chướng khí.

Có những lời này của Quốc Công gia, chính xác chứng thực được Ninh Bảo là người có phúc khí, sau này địa vị của Ninh Bảo ở phủ Định Quốc Công càng thêm chắc chắn, không thể lung lay.

Người của nhị phòng càng xuất sắc, trong lòng Trương thị lại càng ghen ghét.

Dựa vào cái gì mà con cái của Dương thị lại xuất sắc đến như vậy.

Nhưng nghĩ đến những thứ mình đã chuẩn bị, trong lòng Trương thị lại cười lạnh, gả cho Quốc Công gia thì sao, chỉ là một phu nhân không thể sinh nở, sau này sẽ được ném trái nhiều đau khổ.

Đến lúc đó phúc khí cái gì cũng chỉ là một chuyện để chê cười.

Khoé miệng Khương Căn cong lên một độ khó nhìn thấy được, có Định Quốc Công ở đây, hẳn có thể thanh thân mà học tập ở thư viện Thanh Sơn.

Câu chuyện kế tiếp luôn khó khăn, chỉ vì Định Quốc Công luôn là đề tài cuối cùng.

Ninh Bảo nhìn vào trong mắt, cười ở trong lòng.

Thẳng đến trưa, đám người Trường Ninh Bá mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, gấp không chờ được cho người mang đồ ăn lên, chờ dùng xong bữa trưa, liền có thể đem vị đại phạt gia Định Quốc Công này tiễn đi.

Trải qua một phen nói chuyện cùng nhau, bọn họ đã hiểu rõ thái độ của Định Quốc Công.

Xem ra chiếm không được chút chỗ tốt nào.

Càng đừng nói đến kế hoạch hoàn hảo đã thương lượng trước, tất cả đều đã chết trong trứng nước.

Cả nhà Trường Ninh Bá vô cùng bất mãn.

Khi dùng bữa trưa, nam nhân cùng nữ quyến tách riêng ra.

Khương Ninh Bảo thân phận là phu nhân Định Quốc Công, ngồi bên trái lão phu nhân, bên phải là đại phu nhân Trương thị, ngồi đối diện cùng nàng, sau đó mới là Khương Minh Dao cùng đại đường tẩu.

Chờ sau khi thức ăn mang lên, Khương Ninh Bảo đánh giá vài món ăn bày trước mặt mình, ẩm đường nhũu chặt lại, nàng vậy mà ngửi được mùi vị quen thuộc, đáy mắt liền hoá lạnh lẽo.

Nàng híp híp mắt lại, ngẩng đầu nhìn qua Trương thị ngồi đối diện, nhận ra Trương thị đang nhìn thức ăn trước mặt nàng, đáy mắt hiện lên vẻ hưng phấn cùng ác ý.

Trong lòng Khương Ninh Bảo càng thêm lạnh, xem ra mấy món ăn này đều là Trương thị nhúng tay đây.

Hai vị ma ma dạy dỗ nàng từng nói qua với nàng chuyện hậu viện, khó lòng phòng bị, tính kế cùng hãm hại, đại biệt là đối với nữ tử hậu trạch cổ đại mà nói, một khi không có cách nào sinh nở, thì tuổi già coi như xong.

Cho nên hại vị ma ma ở điểm này cũng cật lực mà dạy dỗ nàng hết sức mình.

Trách không được, này giờ Trương thị không hề há miệng nói chuyện, thì ra là ở đây bày sẵn chờ đợi nàng.

thật không hiểu bà ta từ đâu tìm được cách thức này, nếu không phải hai vị ma ma đã nói với nàng chuyện hạ tuyệt độc đường sinh sản qua đồ ăn, còn từng đến phòng bếp làm ra để nàng cảm nhận một lần, có lẽ nàng thật sự không nhìn ra được Trương Thị ám hại nàng.

Phương pháp này cực kỳ bí ẩn, cực kỳ hiếm thấy, hai vị ma ma cũng là vô tình biết được, hẳn là có người lợi dụng tay của Trương thị hại nàng tuyệt đường khả năng sinh nở.

Tâm tư người ở phía sau lưng này vô cùng ác độc.

Khương Ninh Bảo nghi ngờ đầu tiên đó chính là Dương Thư Thanh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trừ Dương Thư Thanh ra, còn có người đang trong tối như hồ rình mồi đối với Định Quốc Công, xem ra sát khí trên người Quốc Công gia tan đi một nửa đúng thật là có lợi mà cũng có hại.

Dễ làm cho người khác thêm nhỏ dãi.

Người ở phía sau này chọn thời gian vô cùng tốt, khi nàng về lại mặt, đúng thật là cơ hội xuống tay tốt nhất, đặc biệt là một gia tộc đang xuống dốc như phủ Trường Ninh Bá, dễ dàng lợi dụng sơ hở.

Đáng tiếc lần tính kế này đã chịu thất bại.

Sớm đã được hai vị ma ma kia nói qua, Khương Ninh Bảo cố ý chế ra một loại được từ, chuyên dùng để trị liệu nữ tử vô sinh, chi là không nghĩ nhanh như vậy đã dùng đến.

“Tứ tiểu thư, người ném thử vài món ăn này đi, là đầu bếp có tay nghề mới đến, nghe nói vị đầu bếp này làm thức ăn hương vị vô cùng thơm ngon.” một tỷ nữ xinh xắn cung kính gấp đồ ăn cho Ninh Bảo, vừa gấp đồ ăn vừa nói.

“thật không, để ta ném xem.”

Mây đẹp của Ninh Bảo khê như rồng, không động tĩnh ăn một chút, đúng thật là mỹ vị cực phẩm, loại này kèm theo bột phấn hoa có thể gia tăng thêm mùi vị, quả nhiên ăn ngon đến nỗi làm người ăn muốn nuốt luôn đầu lưỡi chính mình.

“Đúng thật là mỹ vị.”

Khương Ninh Bảo thật tình khen ngợi một câu, đáng tiếc người bình thường không có phúc hưởng.

Trương thị đang nhìn Ninh Bảo ăn xong mấy món ăn đó, trong đáy mắt liền xẹt qua một tia hưng phấn.

Thành công.

“Tổ mẫu, đại bá nương, đại đường tẩu, ngũ muội, mấy món này ta vừa mới ăn qua, so với ngự thiện phòng còn ngon hơn nữa, đầu bếp mới trong phủ tay nghề thật tốt, mọi người cùng thử ném xem.”

Khương Ninh Bảo đưa mắt nhìn Trương thị đối diện rồi cười một cái, sai tỷ nữ lấy thêm bốn cái chén nhỏ lấy đồ ăn đưa qua.

không biết trừ Trương thị ra, Khương lão phu nhân có cảm kích hay không, Khương Ninh Bảo quyết định thử một lần.

“không cần, bất quá chỉ là mấy món ăn bình thường, tứ nha đầu, con thích ăn thì ăn nhiều thêm một chút.” Trương thị không chờ được cắt ngang lời Ninh Bảo, đáy mắt lộ vẻ khản trương.

Khương lão phu nhân nhú mày, thần sắc lại tỏ ra kỳ quái, đầu bếp vừa mới thu vào trong phủ ngày hôm qua, nhưng lão phu nhân cũng chưa có ăn qua đồ ăn hẳn hoi, nhìn không được nghỉ ngơi.

“Tứ nha đầu, con nói, đồ ăn trước mặt con còn ngon hơn cả ngự thiện?”

“Đúng vậy, tổ mẫu có thể nếm thử xem.” Khương Ninh Bảo mỉm cười nói, trong lòng đã bài trừ khả năng cảm kích của lão phu nhân.

Khương lão phu nhân bị chọc nổi lên lòng hiếu kỳ, sai người mang chén nhỏ qua, mùi thơm thức ăn nồng đậm, ăn một miếng, Khương lão phu nhân lập tức trừng lớn đôi mắt, trong mắt đầy kinh diễm, lập tức đem đồ ăn trong chén nhỏ ăn sạch.

“Đúng thật là mùi vị tuyệt vời, các người cũng nếm thử xem, không ngờ đến là đầu bếp mới trong phủ còn có tài nghệ tốt đến cỡ này.”

Khương Ninh Bảo cười.

Cái này để xem Trương thị phải làm sao.

Lão bá gia sớm đã qua đời, Khương lão phu nhân cũng đã cao tuổi, thức ăn này đối với bà cũng không có bất cứ tác dụng nào.

Nếu Trương thị không có cách nào, Khương Ninh Bảo cũng không thật sự để Khương Minh Dao cùng đại đường tẩu ăn mấy món ăn này, nàng còn chưa có điền như vậy, bất quá hừ chỉ là hừ đại bá nương một chút thôi.

Trương thị vừa nghe thấy liền đột nhiên biến sắc, khăn trương đến nổi mồ hôi lạnh túa ra, đồ ăn này không thể ăn, dù là mỹ vị cũng không thể ăn, bà tuyệt đối không thể hổ Dao nhi cùng đại tẩu phụ.

“Mẫu thân, đầu bếp là ở trong phủ chúng ta, Dao nhi, các nàng đều tùy lúc có thể ăn, hôm nay là ngày tứ nha đầu lại mặt, mấy món ăn ngon kia, nấu lại không nhiều, không bằng cứ để tứ nha đầu một mình thưởng thức.”

Trương thị căng da đầu lên nói, trong lòng cũng đã quyết định, sau khi chờ Định Quốc Công cùng tứ nha đầu rời đi, liền xử lý gã đầu bếp kia cho sạch sẽ, miễn cho lúc đó lại lộ chuyện tốt đã làm.

Khương lão phu nhân nhú mày, trong mắt hiện lên một chút không tin tưởng.

Trương thị này rốt cuộc là làm sao, đồ ăn ngon thế này, bà cũng là lần đầu tiên được ăn, sao có thể để một mình tứ nha đầu hưởng được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bột phấn Hoa Vô Tử

Khương Ninh Bảo bình tĩnh nhìn đại bá nương giả vờ trấn định, quay đầu nhìn sắc mặt trầm trầm của lão phu nhân, khoé miệng không tự giác nổi lên nụ cười.

Đại bá nương đây là muốn nàng một mình ăn mảnh, khăn trương nhất thời lại dám đem lão phu nhân bỏ qua một bên.

thật là không thích hợp.

Chỉ tiếc lão phu nhân hình như không nhận ra được.

Khương Ninh Bảo cụp mi, lúc này đây, Trương thị đã chạm đến giới hạn của nàng, nàng cũng không tính là sẽ bỏ qua cho bà ta, đường đường là Quốc Công phu nhân, không cần nhìn xuống con tặc giặc, trước kia Trương thị đánh nhỏ máng nhỏ, vẫn chưa thật sự xúc phạm đến nàng, bây giờ không giống như vậy, lương tâm Trương thị đã quá dơ bẩn.

Ai lại ngay trong nhà mình, đợi cháu gái về lại mặt, lại cho nàng ăn đồ ăn có thuốc làm vô sinh, lòng dạ Trương thị đã quá đen tối rồi.

Nếu không có hai vị ma ma dạy bảo, có lẽ nàng cũng đã mắc mưu mà không hay biết gì.

“Đại bá nương, ý tốt của người, cháu gái nhận, nhưng cháu gái cũng không phải là người có đồ ngon ăn mảnh một mình, Tiểu Đào, mang đồ ăn này chia ra, để mọi người cùng được nếm thử.”

Khương Ninh Bảo nhẹ vén tóc mai bên tai, cười khanh khách nhìn đại bá nương, nhỏ nhẹ mở miệng, tươi cười xinh đẹp, giống như hoa sinh trong hồ, thanh thuần kiều diễm.

Tiểu Đào là tên của nữ tỳ mới gấp đồ ăn cho nàng.

Trong mắt Trương thị, tươi cười của Khương Ninh Bảo, giống như ác quỷ đòi mạng, trong lòng bà ta đột nhiên dâng lên khí lạnh, không, tuyệt đối không thể để Dao nhi cùng đại tặc phụ ăn những món ăn này.

Khương lão phu nhân lại cực kỳ hài lòng với cách lần của cháu gái thứ tư, không chút do dự ra tay giúp đỡ.

“Từ nhà đầu nói rất đúng, chia ra năm phần vừa đủ.”

Nụ cười của Khương Ninh Bảo lại càng đẹp hơn nữa.

Tiểu Đào thì lại chậm chậm không nhúc nhích.

Khương Ninh Bảo quay đầu lại nhìn tỳ nữ Tiểu Đào một cái, lại nhận thấy môi nàng ta run rẩy, mặt mày lạnh toát, xem ra Tiểu Đào cũng là bị người kích động a.

“Tiểu Đào!”

Ninh Bảo lại gọi lần nữa, tươi cười trên mặt nhạt dần, nhưng lạnh lẽo bên trong giọng nói lại làm Tiểu Đào run lập cập, nàng ta trộm nhìn phu nhân một cái, lại thấy phu nhân dùng tay ra hiệu cho mình.

Tiểu Đào xem như đã hiểu ý tứ của đại phu nhân, tay khẽ run, trên mặt nở ra nụ cười cứng ngắt, căng đầu ra mà nói.

“Từ tiểu thư, nô ty sẽ chia đồ ăn ngay ạ.”

Khương Ninh Bảo hơi nheo mắt, tầm mắt hai người cũng không có gì sai, động tác của đại bá nương cũng là bình thường, nhưng ngược lại, ý nghĩ vừa chuyển, liền rõ ràng, Trương thị muốn làm hỏng mấy món ăn này, trong lòng liền cười lạnh, nàng sao có thể để bà ta toại nguyện được chứ.

Mấy món ăn này là nàng để xử lý Trương thị.

“Tiểu Đào, tay của người ngàn vạn lần không được run, lỡ như làm đổ mấy món ăn này, tổ mẫu sẽ rất tức giận.” Khương Ninh Bảo cười hay không cười, giống như quan sát nàng ta, trong lời nói còn mang theo cảnh cáo.

Khương lão phu nhân nghe thấy lời này của cháu gái, cảm thấy có chút không đúng, chỉ là lại không thể nói được, bà nhú nhú mày, nhìn thoáng qua tỳ nữ tâm phúc lấy đồ ăn cho mình là Hồng Hạnh, tâm động, nói ra.

“Tiểu Đào, người lui ra, Hồng Hạnh, người đến đem đồ ăn kia chia ra đi.”

Lời này vừa nói ra, thân mình Trương thị khẽ run lên, đầu óc như âm ỉ nổ ung, sống lưng tựa ra mồ hôi lạnh, thấm ướt cả xiêm y phía sau.

Khương Ninh Bảo cười cười nhìn đại bá nương, không bỏ qua chút phản ứng nào của bà ta.

Đại bá nương, không biết tiếp theo, người sẽ làm thế nào?

“Dạ, lão phu nhân.”

Hồng Hạnh cung kính thành lời, đi bước nhỏ đến bên người Khương Ninh Bảo, động tác thuần thục mà chia đồ ăn thành ra năm phần.

một lời lão phu nhân nói ra, Tiểu Đào liền âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm, vội vàng cúi đầu lui xuống, không có ai biết được vừa rồi nàng có bao nhiêu khăn trương, khi thức ăn này bị đổ rơi, lão phu nhân trách phạt, nửa cái mạng còn không có.

Bây giờ có người nhận lấy, trong lòng Tiểu Đào vui mừng còn không kịp.

thật ra trong lòng nàng cũng là vô cùng không muốn làm chuyện này, ai bảo nàng hôm qua trong lúc vô tình nghe được, phu nhân cùng Dương ma ma tâm phúc của bà muốn ám hại tử tiểu thư khi mà nàng ấy về lại mặt, còn bị bà ta bắt được, bây giờ, tính mạng người nhà của nàng đều nằm trong tay đại phu nhân, chỉ cần nàng nghe lời, người nhà nàng liền vô sự.

Vì thế Tiểu Đào chỉ có thể làm đồng phạm.

Trương thị nhìn không được liếc mắt nhìn Tiểu Đào, Tiểu Đào này thật sự được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, ngay cả chút việc nhỏ cũng làm không xong, bây giờ bà ta trái tim hồi hộp đến nỗi muốn nhảy ra ngoài, vội vàng cầm ly trà lên uống một ngụm, không dám để người nhận thấy mình khác thường, một khi bị người phát hiện, kết cục chờ đợi bà là...

Trương thị thật không dám tưởng tượng.

Thân phận Khương Ninh Bảo bây giờ đã không như xưa, Định Quốc Công còn đang dùng cơm ở gian ngoài.

Bà không thể mạo hiểm, càng không thể hành động thiếu suy nghĩ, không thể để bản thân bại lộ, bà còn hai đứa con trai, bà còn là đại phu

nhân bá phủ, là đại bá nương của Quốc Công phu nhân Khương Ninh Bảo... Bà còn có tương lai tươi đẹp.

Trái tim đại bá nương Trương thị nặng nề, chỉ là không thể không hi sinh.

Dao nhi nhất định sẽ hiểu cho bà.

Ngay thời khắc quan trọng, Trương thị cuối cùng vẫn là lựa chọn lợi ích bản thân.

Khương Minh Dao lặng lẽ ngồi bên cạnh, còn không biết bản thân đã thành quân cờ thí mạng của thân mẫu mình, nếu Khương Ninh Bảo tương kế tựu kế, nửa đời sau của nàng liên bị huỷ mất.

Đại đường tẩu là người tâm tư cẩn thận, nàng không nói một lời cứ ngồi bên cạnh, không lòng liên có suy nghĩ không thể tưởng tượng được, có khi nào đồ ăn tứ muội ăn qua có vấn đề?

Nhưng mà Khương lão phu nhân cũng đã ăn.

Đây là nói thức ăn này không có độc, nhưng lại có tác dụng khác, lại nghĩ đến lời đại phu nhân vừa mới nói, trái tim đại đường tẩu run lên, tác dụng của mấy món ăn này...

Hắn là làm nữ tử vô sinh... Nhưng vừa rồi, tứ muội đã ăn qua...

Chuyện thật nghiêm trọng.

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Khương Ninh Bảo, Khương Ninh Bảo cười như không cười nhìn nàng, ánh mắt đó làm đại đường tẩu run mình, trái tim đột nhiên chùng xuống.

Nàng vuốt ve cái bụng vẫn có chút bằng phẳng, nàng không biết mấy món ăn này có thể gây thương tổn cho đứa trẻ trong bụng nàng hay không, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không ăn những món ăn này.

trên đời làm gì có chuyện may mắn.

Đại đường tẩu không biết suy nghĩ của mình có chính xác hay không, nhưng nàng không muốn đánh cược.

Chỉ là tứ muội biết rõ có vấn đề, vì sao còn ăn, chẳng lẽ nàng có cách... Đại đường tẩu càng nghĩ, càng cảm thấy tứ muội này không đơn giản.

Khương Ninh Bảo hơi nhướng mày, đại đường tẩu quả nhiên là người thông minh, là người đầu tiên nhận ra sự bất thường, kết đôi với đại đường ca thật đáng tiếc, như đoá hoa lai cấm bãi phân trâu.

Lúc này lại nhìn Trương thị, lại thấy bà ta như đã bình tĩnh trở lại, dường như chuyện gì cũng không hay biết.

Ninh Bảo hơi nhíu mày.

một lát sau, Hồng Hạnh đem thức ăn đã chia xong.

Khương lão phu nhân một phần, còn lại bốn phần được đặt trước mặt bốn người khác, đại bá nương Trương thị hít thở sâu một hơi, mặt không biến sắc ăn một miếng, bà ta bây giờ có hai trai hai gái, còn sắp ôm cháu nội, không sinh nở được không không ảnh hưởng đến bà.

“Mẫu thân nói đúng, mấy món ăn này đúng là mỹ vị vô cùng” Trương thị khen không dứt miệng.

Ninh Bảo nhướng mày, nàng dường như đã xem nhẹ sự ngoan độc của Trương thị, quả nhiên, người không vì mình, trời tru đất diệt.

Đại bá nương Trương thị thật làm người lạnh lòng.

Đại đường tẩu không động đũa, nàng vuốt ve bụng mình, gương mặt đỏ hồng, ngượng ngùng nói: “Con có thai, mấy món ăn này, hương vị lại không hợp với thai phụ, con xin mượn hoa hiến phật, mang món ngon này xin đưa cho tổ mẫu dùng.”

Khương lão phu nhân nghe vậy, thoáng nhìn qua thức ăn, quả nhiên nhận ra những món này không thích hợp cho thai phụ.

“Hồng Hạnh, mang phần thức ăn của nàng đến đây.”

Lời này làm cho Trương thị đột nhiên thở phào.

Bà nhìn qua nữ nhi, hy vọng này có thể tìm được cái cơ không ăn.

Nhưng Khương Minh Dao lại không có.

Nàng đang gấp đồ ăn chuẩn bị ăn, trái tim Trương thị như mắc ở cổ họng, lại không có cách nào ngăn cản, trong lòng hận chết Khương Ninh Bảo, thức ăn ngon như vậy, ăn một mình là tốt rồi, còn nói ra làm gì.

Khương Ninh Bảo than thầm trong lòng một tiếng, mềm lòng nói lời ngăn cản “Ngũ muội, mấy món ăn này không hợp với muội.”

Khương lão phu nhân nhíu mày.

Khương Minh Dao khựng tay, mím môi, khuôn mặt trong trẻo hiện lên chút nghi hoặc.

“Vì sao muội ăn không được?”

Khoé miệng Ninh Bảo nổi lên nụ cười châm chọc, ánh mắt rơi trên người Trương thị: “Ngũ muội, này thên hỏi đại bá nương, đại bá nương, người thật sự là một người mẫu thân nhân tâm, vì lợi ích của mình, ngay cả con gái ruột cũng có thể vứt bỏ.”

Trái tim Trương thị run lên, Khương Ninh Bảo là có ý gì, chẳng lẽ nàng đã sớm biết thức ăn có vấn đề, chẳng phải nàng cũng đã ăn rồi sao, thức ăn cho thên phân hoa vô sinh, chỉ cần ăn xuống, đời này liền không thể sinh được con nối dõi.

Nghĩ đến như vậy, Trương thị bình tĩnh, chỉ cần bà im lặng kín như bưng, không để lộ sơ hở, Khương Ninh Bảo làm gì được bà chứ, bà không vui trừng mắt nhìn Khương Ninh Bảo, giọng nói đầy nghiêm khắc.

“Từ nha đầu, lời này của ngươi là có ý gì?”

Khương lão phu nhân cuối cùng cũng nhận ra chuyện không bình thường.

Khương Ninh Bảo vẫn bình tĩnh cười, đưa mắt nhìn chén thức ăn, đáy mắt lạnh băng “Đại bá nương, người đợi lát nữa rồi sẽ hiểu, Hồng Hạnh, người sang mời Quốc Công gia đến đây, chuyện hôm nay không có gì tốt đẹp.”

không có cách nào tốt ....

Trương thị trong lòng cả kinh, trên lưng từng đợt mồ hôi lạnh, dường như đại họa giáng xuống, Dương ma ma bên cạnh cũng cảm thấy không ổn.

Chủ tớ hai người trong tối hoảng loạn suy đoán, có phải là đã bại lộ rồi hay không?

Ánh mắt lão phu nhân dừng trên người Khương Ninh Bảo cùng Trương thị, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên đem đĩa đập xuống bàn cơm: “Từ nha đầu, cuối cùng là có chuyện gì?”

Khương Ninh Bảo cười cười: “Tổ mẫu đợi lát nữa sẽ biết.”

Chỉ khoảng nửa khắc, Định Quốc Công đã đến đây, Khương Cẩm là đại ca đương nhiên cũng muốn đến xem có việc gì, Trương Ninh Bá cũng mang theo hai đứa con đại phòng chạy đến.

“Ninh Bảo, có chuyện gì?” Định Quốc Công cao lãnh mang một gương mặt tuấn tú góc cạnh, giữa mày nôn nóng, bước đến bên người Ninh Bảo, ánh mắt chăm chăm lướt trên người nàng một lượt, không có phát hiện ra vấn đề, liền mở miệng hỏi.

Định Quốc Công biết, chuyện không quan trọng, Ninh Bảo tuyệt đối sẽ không sẵn sàng bỏ trận đón giặc như vậy.

Định Quốc Công vừa nói xong, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều đem ánh mắt đặt trên người Ninh Bảo cùng Trương thị.

Tươi cười trên mặt Ninh Bảo chợt tắt, đưa tay nhỏ ra, chỉ vào đồ ăn trên mâm cùng chén nhỏ của mình, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Quốc Công gia, đồ ăn trước mặt thiếp đã có cho thêm hoa vô tử.”

“Cái gì?”

Mọi người ở đây đều kinh hồn thất đảm, hoa vô tử nghe qua chính là không phải thứ tốt gì, vô tử... không còn, nói rõ chính là làm người ta tuyệt đường sinh sản.

Sắc mặt Trương Ninh Bá xanh mét, hai vị đường ca của Ninh Bảo cũng đã khiếp sợ nói không ra lời, bọn họ không nghĩ đến còn có loại hoa đáng sợ như vậy.

Sắc mặt Khương Minh Da trắng bệch, đôi đũa trong tay rơi xuống đất, nàng không dám tin nhìn mẫu thân của mình, môi run run, nàng thật sự rất muốn hỏi mẫu thân rốt cuộc có phải là do bà làm hay không.

“Hoa vô tử, nghĩa như cái tên, bất luận là nam hay nữ, chỉ cần ăn vào đều sẽ không có cách nào sinh dục, cũng không gây thương tổn nào cho thân thể, nhưng loại hoa này có một ưu điểm, đó chính là nó có thể làm cho hương vị món ăn thông thường trở nên vô cùng ngon miệng.”

Khương Ninh Bảo bình tĩnh giải thích một câu.

Khương lão phu nhân bị dọa rồi, bà khi này đã ăn hai chén, có điều nghĩ đến hoa vô tử ngoài chuyện làm người không sinh dục được thì cũng không tạo thương tổn gì, trái tim cũng thả lỏng hơn.

Sắc mặt âm trầm như nước.

“Đại bá nương, ta nói là nói như vậy, người cũng đã tự mình nói muốn ta một mình thưởng thức món ăn ngon này.” Ánh mắt Ninh Bảo không hề chớp nhìn chăm chăm Trương thị, bên môi còn nở nụ cười lạnh.

Trương thị trong lòng căng thẳng, sợ hãi lan tràn, bà không nghĩ được Khương Ninh Bảo lại có thể nhận ra được hoa vô tử, rõ ràng người kia có nói, hoa vô tử vô cùng hiếm gặp, khẳng định nàng ta không thể nhận ra.

Nhưng bây giờ... Khẳng định là hai bị ma ma mà Tạ lão phu nhân mời đến đã nói qua cùng Ninh Bảo.

Trong lòng Trương thị hận chết hai vị ma ma làm hỏng chuyện tốt của mình, trên mặt lại tràn đầy khiếp sợ cùng tức giận.

“Từ nhà đầu, này chỉ là do một mình ngươi nói, ai biết thức ăn này rốt cuộc có cho phần hoa vô tử vào hay không, nếu thật sự có cho vào, ta vừa này cũng đã ăn một phần, cũng coi như là người bị hại.”

Bây giờ Trương thị lại nghĩ thật vô cùng may mắn khi mình đã ăn phần thức ăn kia.

Lúc này, Khương Cẩm đột nhiên nhận ra cái chén không trước mặt Ninh Bảo, trên đó còn giữ lại một chút thức ăn, nhận thấy thức ăn trên các chén khác cũng có, trong lòng hồi hộp, đột nhiên nắm lấy cánh tay trái của Ninh Bảo, vội vàng hỏi: “Ninh Bảo, muội có ăn hay không?”

Khương Ninh Bảo cười cười, dùng cánh tay còn lại nắm lấy tay của ca ca: “Đại ca, ca yên tâm, muội sẽ không sao.”

Lời này cũng là để nói cho Định Quốc Công bên cạnh nghe thấy.

Nhưng Định Quốc Công Tạ Hành vừa nghe lời Khương Cẩm hỏi, thân mình đột nhiên phát ra hơi thở thô bạo làm người hoảng sợ, ngũ quan anh tuấn cường ngạnh lạnh lùng làm người giật mình, giọng nói lạnh như băng tuyết ngày đông, lạnh thấu xương tủy.

“Tạ Thất, cho người vào cung thỉnh ngự y đến đây một chuyến.”

Mọi người ở đây đều bị khí thế lạnh lẽo, thô bạo này áp chế thở không nổi, tất cả đều lộ ra tia hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nô tỳ biết ai là thủ phạm

Khương Ninh Bảo thấp thóm bất an ngồi trên ghế, nàng không hề xem nhẹ đau đớn vừa lướt qua đáy mắt Định Quốc Công, càng không nghĩ Quốc Công gia sẽ tức giận đến như vậy.

thật ra hoa vô tử kia cũng không giống như những gì nàng giải thích.

Vạn vật đều tương sinh tương khắc.

Cái gọi là không có thuốc giải đó cũng chỉ là một số người hiếm hoi hoặc là không tìm được giải độc của hoa vô tử mà thôi.

một trong hai vị ma ma dạy dỗ nàng, Cao ma ma đã từng nói riêng với Ninh Bảo, nếu ăn nhầm thức ăn có loại hoa vô tử này, chỉ cần lập tức uống một loại dược tửu, liền có thể giải hết độc của loài hoa này.

Phương thuốc này là Cao ma ma lén lút cho nàng.

Hoa vô tử là loại hiếm thấy, nhưng dược liệu để chế dược tửu giải độc này cũng đều là dược liệu bình thường.

Khương Ninh Bảo còn cố ý tự mình chế loại dược tửu này, cộng với kỹ năng thiên phú thần kỳ về chế rượu, hiệu quả của loại giải dược này càng cao hơn, cho nên Ninh Bảo mới dám bí quá hoá liều.

Quan trọng nhất là, có phương thuốc ủ chế loại rượu này do Cao ma ma cho, tay nghề ủ rượu thần kỳ của nàng cũng không sợ bị bại lộ.

Chờ sau khi Tạ Thất rời đi, nhóm thân vệ mang theo đến đây, tất cả đều đến đại đường, đồng thời canh giữ bên người Định Quốc Công cùng Khương Ninh Bảo, khắp cả đại đường đều ngập tràn sát khí.

Thức ăn có vấn đề đều được đặt trên một cái bàn trống khác, chờ thái y đến kiểm chứng.

Trương Ninh Bá Khương Đông Minh nghĩ muốn nói chuyện, nhưng ánh mắt lạnh lùng của Định Quốc Công đảo sang, lập tức im lặng như ve sầu mùa

đồng.

Tất cả đều chờ thái y đến, kiểm chứng qua thức ăn rồi lại nói.

Khương lão phu nhân mang sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế, ở trước mặt Định Quốc Công, bà chẳng thể cạy già lên mặt, một khi chứng thực được thức ăn có hoa vô tử, phủ Trường Ninh Bá coi như xong đời, bây giờ bà chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, Trương thị không có động tay động chân vào thức ăn.

Nếu Trương thị bị tra ra đã làm chuyện ác độc đến mức này, liền không nên trách bà tàn nhẫn độc ác.

Đáy mắt lão phu nhân hiện lên ánh sáng lạnh.

Lúc này đại phu nhân Trương thị là người liên can, bị thân vệ nhìn chăm chăm, trong lòng dâng lên sợ hãi cũng sợ hãi, ngón tay không tự giác bấu chặt lòng bàn tay, trên trán dần toát ra mồ hôi lạnh.

không khí ở đại đường vô cùng áp lực.

Khương Ninh Bảo hít sâu một hơi, nhìn đại ca Khương Cẩn cười một cái, đột nhiên đứng dậy, dưới mắt nhìn của mọi người, nắm tay Định Quốc Công đi ra ngoài.

Khương Cẩn cũng đầy lo lắng, muốn đi theo ra ngoài, nhưng sau đó lại dừng bước.

Mọi người trong đại đường đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng rõ, hạ nhân chính viện nhìn thấy Định Quốc Công cùng tứ tiểu thư đi ra ngoài, cung kính hành lễ rồi rời đi.

Ninh Bảo buông tay hắt ra, đang định mở miệng, Định Quốc Công đột nhiên lại nắm chặt lấy tay nàng, sức dùng có chút mạnh, “Ninh Bảo, nàng... Nàng có phải đã ăn thức ăn kia rồi hay không?”

Ninh Bảo dùng bàn tay còn lại nắm lấy bàn tay hắn, ngón tay giao nhau, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Định Quốc Công, gật đầu thừa nhận.

Thấy hắn thay đổi sắc mặt, Ninh Bảo vội vàng giải thích “Quốc Công gia, hoa vô tử có thuốc giải.”

Ánh mắt Định Quốc Công dừng lại: “Có thuốc giải?”

“Đúng vậy, thật ra Cao ma ma đã từng lên nói với thiếp, nếu ăn phải thức ăn có hoa vô tử, lập tức uống một loại dược tửu, liền có thể giải trừ dược tác dụng của hoa vô tử.” Nàng nhẹ nhàng nói với hắn.

“Quốc Công gia, chàng yên tâm, ta sớm đã điều chế loại rượu này rồi, chờ sau khi hồi phủ, ta liền sẽ uống ngay để tiêu trừ tác dụng của hoa vô tử.”

Định Quốc Công nghe vậy, mặt mày giãn ra, lo lắng trong lòng cũng rơi xuống đất, nhưng hắn vẫn tức giận như trước, giận nàng tự mình mạo hiểm, lơ như, lơ như thật sự ngoài ý muốn.... Ánh mắt Định Quốc Công hiện lên tia sợ hãi, hắn đột nhiên ôm chặt nàng vào ngực, chặt đến thiếu chút nữa làm nàng thở không được.

“Về sau không được lại bí quá hoá liều như vậy.”

Chôn khuôn mặt trong ngực hắn, Ninh Bảo lắng nghe tiếng tim đập dồn dập của hắn, cảm giác được suy nghĩ sợ hãi của hắn, trong lòng tràn đầy áy náy, nàng đưa tay ôm lấy vòng eo của hắn, bảo đảm nói: “Chỉ một lần thôi, không có lần sau.”

“thật ra ta làm vậy là cũng có lý do.”

“Lý do gì?”

“Buổi chiều ngày hôm qua, mẫu thân cho gọi thiếp đến Vinh Hi Đường rồi nói cho thiếp một chuyện, mẫu thân trộm nói với thiếp, phật châu dùng để áp chế sát khí trên cổ tay chàng duy trì cũng không được bao lâu, một khi phật châu mất tác dụng, chàng cũng sẽ giống như trước đây, trừ thiếp ra, tất cả mọi người đều không có cách đến gần chàng.”

“Nhưng những người khác liền không biết, bọn họ chỉ biết chàng bây giờ cũng giống như người bình thường.”

“Quốc Công gia, chàng bây giờ là cái bánh thom ngon, tại lại trở thành cái đinh trong mắt người khác.” Khương Ninh Bảo rầu rĩ nói.

Đối với chuyện phật châu sẽ mất đi tác dụng, Định Quốc Công sớm đã có dự cảm, nhiều ngày nay, hắn nhận ra ánh sáng của phật châu âm đạm hơn trước một chút, bởi vậy cũng thấy không ngoài ý muốn.

May mắn duy nhất chính là, hắn đã cưới được Ninh Bảo.

Sát khí cũng được áp chế.

Sau này không có phạt châu, cũng chỉ giống như lúc trước, người bình thường không cách đến gần.

Tiểu thê tử cũng như trước, là người thân mật nhất với hấn.

Định Quốc Công cũng không buông nàng ra, hấn ôm chặt tiểu thê tử trong ngực, hôn một nụ hôn lên tóc nàng, thấp giọng kiên định nói.

“Nịnh Bảo, ta sẽ bảo vệ nàng, sẽ không có bất cứ người khác.”

“Ừm, thiếp biết.”

Buồn bực trong lòng nàng cũng hoá thành hư không, nàng tin tưởng nhân phẩm của Quốc Công gia, nhưng những người nọ muốn leo lên phủ Quốc Công, hoặc là nữ tử ái mộ Định Quốc Công lại sẽ ngấm xuống tay với nàng.

Lần lại mặt này, nàng đã nhận được một ‘Đại lễ’ có lẽ sau này còn không ngừng nhận được ‘Đại lễ’ khác.

Ai bảo nàng là phu nhân Định Quốc Công cưới hỏi đài hoàng.

Nịnh Bảo chán ghét phiền toái.

“Lúc này, ta không biết người ra tay phía sau là ai, liền tương kế tựu kế, để người trong tối cảm thấy ra tay thành công, tránh phiền toái sau này, miễn lần nữa bị mắc mưu.”

Nịnh Bảo đã xem qua thức ăn kia, liền suy nghĩ ăn cũng không có vấn đề gì, không ăn nàng cũng có thể xử lý đại bá nương Trương thị, nhưng sau này những chuyện tính kế này vẫn sẽ cứ ập vào mặt.

Cho nên nàng quyết định ăn, ăn thức ăn có hoa vô tử, làm người cho rằng nàng không còn khả năng sinh dục, làm cho người coi nàng như cái đinh trong mắt đứng sau màn kia dời mục tiêu sang chỗ khác.

một Quốc Công phu nhân không con cái, thì sẽ không có bất luận uy hiếp gì.

Chẳng sợ sau này có nhiều phiền toái, sẽ có những lời đồn vớ vẩn bất lợi, nhưng phần lớn phiền toái đó đều hướng về phía Định Quốc Công, chỉ cần Định Quốc Công mở mệnh, bọn họ cũng không có cách nào bức Định Quốc Công nạp thiếp.

Nịnh Bảo không biết khi nào phạt châu trên tay Định Quốc Công mất đi tác dụng, lỡ như hơn nửa năm sau mới mất tác dụng, ai biết được trong lúc này sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra hay không, cho nên nàng chỉ có thể phòng ngừa cẩn thận.

Mạng nàng lớn, còn có thể chế biến được tửu, đương nhiên không sợ những loại tính kế này, chỉ sợ có người nổi điên động đến đại ca nàng, huy hoại đại ca của nàng, Khương Nịnh Bảo sẽ tự trách cả đời.

nói đến cùng, nàng cũng nghĩ muốn bảo vệ đại ca.

một khi Định Quốc Công không có phạt châu áp chế sát khí, những gia tộc hoặc nữ tử nhìn chằm chằm nhỏ dãi Định Quốc Công cũng liền từ bỏ.

Nhưng không gồm Dương Thụ Thanh.

Nịnh Bảo còn cần đề phòng Dương Thụ Thanh sắp gả vào phủ Định Quốc Công, Dương Thụ Thanh là nữ chủ trọng sinh báo thù tàn nhẫn ác độc nhất từ trước đến nay, ai có thể bảo đảm nàng ta không xuống tay với nàng.

không thể sinh dục, Dương Thụ Thanh sẽ thả lỏng cảnh giác.

Nàng tình nguyện cùng Định Quốc Công ngày ngày ngọt ngào, sớm mang thai đứa nhỏ, cũng không nghĩ muốn giờ phút nào cũng đề phòng Dương Thụ Thanh nháo loạn như thiếu thân.

Nịnh Bảo đem suy nghĩ của mình nói rõ ràng cùng Định Quốc Công.

Định Quốc Công trầm mặc một chút, cuối cùng cũng hiểu tiểu thê thư làm như vậy là có nguyên do, hấn rút tay khỏi tay nàng, hai mắt chăm chăm nhìn dung nhan xinh đẹp của tiểu thê tử một hồi lâu, chủ động nắm lấy tay nàng, hôn một nụ hôn lên khoé miệng nàng, nhẹ giọng nói: “Về phòng.”

Khương Nịnh Bảo cười tươi nhẹ nhàng.

Việc này cứ như vậy qua đi.

Chờ hai người quay lại đại đường, mấy người Trường Ninh Bá thấp giọng nói chuyện cùng nhau liền im bật, Khương Cẩn đánh giá Nịnh Bảo cùng Định Quốc Công một cái, thấy khuôn mặt Định Quốc Công lạnh lẽo như thường, nhưng thô bạo cùng tức giận nơi chân mày đều biến mất, nhin không được cụp mắt xuống.

Xem ra là Nịnh Bảo trấn an Định Quốc Công.

Lúc này, Tạ Thất cuối cùng cũng đã mời hai vị thái y đến đây.

Ở trên đường đi, Tạ Thất đã nói qua đầu đuôi câu chuyện cùng hai lão thái y, hai lão thái y không nghĩ đến tân phu nhân Định Quốc Công về nhà lại mặt lại phát sinh chuyện gièm pha lớn thế này.

một khi chứng thực được đồ ăn có hoa vô tử...

Hai lão thái y thật không dám tưởng tượng hậu quả khi Định Quốc Công tức giận như thế nào, người của phủ Trường Ninh Bá này quả thật lớn gan lớn mật, vậy mà dám nghĩ muốn huỷ hoại Định Quốc Công phu nhân.

Hai lão thái y đã đến, đại đường chớp mắt liền an tĩnh đến đáng sợ.

“Hai vị thái y, thỉnh kiểm tra ba chén thức ăn này có hay không đã cho hoa vô tử vào.” Tạ Thất trực tiếp đưa người đến một cái bàn khác, trên bàn gỗ hoa lê có đặt ba chén thức ăn lớn.

Hoa vô tử nói là hiếm thấy nhưng lão thái y trải qua hai triều đại là đã gặp qua, hậu cung phi tần tranh đấu vô cùng thảm khốc, hoa vô tử xuất hiện cũng không ít lần.

Hai lão thái y có thể nói vô cùng kinh nghiệm, đầu tiên là kiểm tra độc tính một hồi, xác định không có độc, sau đó bắt đầu xác nhận có hoa vô tử hay không, bọn họ cũng dùng cách vô cùng đơn giản, dù sao ở tuổi này, đương nhiên không sợ hiệu quả tuyệt dục của hoa vô tử.

Ăn xong, hai lão thái y trong lòng cầu nguyện cho phủ Trường Ninh Bá.

Đúng thật là có bỏ thêm hoa vô tử.

“Quốc Công gia, ba chén đồ ăn này đều có thêm hoa vô tử.”

Thái y vừa dứt lời, mọi người đều biến sắc.

Đặc biệt là Khương Minh Dao, cả người đều run lên, nghĩ mà sợ không thôi, nàng thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa liền ăn phải thức ăn có hoa vô tử.

Khương Cần vừa kinh vừa sợ, trái tim tựa hằm băng.

Đây là người thân của hần.

Nhị phòng bây giờ cũng chỉ còn lại hần cùng Ninh Bảo, đại phòng vậy mà còn nghĩ muốn huỷ hoại hạnh phúc cả đời của Ninh Bảo.

Khương Cần xiết chặt tay, đáy lòng sinh ra ý nghĩ muốn phân gia.

“Tạ Thất, đi báo cho hình bộ, đem người phủ Trường Ninh Bá có liên can áp giải đến hình bộ thẩm vấn.” Khuôn mặt tuần tú của Tạ Hành âm trầm đáng sợ, giọng nói lạnh như dao, sát khí tràn ngập trời đất.

“Dạ, chủ tử.” Tạ Thất nhận lệnh lui ra.

Người ở đại đường lập tức bị thân vệ vây quanh.

Sắc mặt của người đại phòng cùng tỳ nữ, bà tử đều trắng bệch, dưới sát khí bức người, tựa như cá chết, hỗn hển hít thở từng hơi.

Khương Ninh Bảo nhìn thấy dáng vẻ đau khổ ôm bụng của đại đường tẩu, trong lòng kinh hãi, vội vàng nắm lấy tay Định Quốc Công, cho hần một ánh mắt.

Định Quốc Công lập tức thu lại sát khí trên người.

Sát khí tan đi, mọi người liền có cảm giác sống sót sau đại nạn.

Hai lão thái y lần đầu tiên nhìn thấy lửa giận của Định Quốc Công, sát khí cũng là không phải dành cho họ, nhưng bọn họ vẫn sợ hãi như thường.

“Quốc Công gia, thỉnh ngài thu lại mệnh lệnh đã ban, chúng tôi sẽ cố gắng tra rõ hung phạm, liền cho tứ nha đầu một công đạo.” Khương lão phu nhân hơi thờ hốt hốt, trái tim đè nặng xuống, nhanh chóng vứt bỏ tôn nghiêm của trưởng bối, quỳ trước mặt Định Quốc Công, khó khăn mở miệng.

một khi tất cả người của phủ Trường Ninh Bá bị giải đến hình bộ, cả phủ Trường Ninh Bá sẽ bị huỷ.

Lúc này Khương lão phu nhân hận chết người ra tay hạ độc.

Về mặt Định Quốc Công không cảm xúc nhìn Khương lão phu nhân quỳ gối, đáy mắt chỉ là một mảnh lạnh nhạt.

“Ta không tin các người.”

Khương lão phu nhân tối sầm mắt, thiếu chút nữa té xỉu, Hồng Hạnh vội vàng đỡ lão phu nhân lên.

Trương Ninh Bá cùng hai con trai xiết chặt tay thành nắm đấm, một mặt đầy phẫn nộ, rốt cuộc là ai, là ai đã làm chuyện ngu xuẩn đến mức độ này, đem hoạ đến cho cả phủ Trường Ninh Bá.

“Từ nha đầu, người cũng là tiểu thư của phủ Trường Ninh Bá một khi truyền ra tin tức người đã ăn thức ăn có hoa vô tử, người liền bị huỷ, không bằng đóng cửa xử lý chuyện này, rốt cuộc thì chuyện xấu trong nhà không thể mang ra ngoài được.”

Khương Đông Minh nhìn thấy Định Quốc Công hồ hững không nhìn đến mẫu thân ông quý xuống, vội vàng chuyển hướng đến cháu gái Khương Ninh Bảo, khéo léo mở miệng, giọng điệu rõ ràng mang theo cầu xin.

hắn chưa từng nghĩ đến, có ngày mình sẽ lại cầu xin đứa cháu gái này.

Khương Ninh Bảo liếc nhìn Trương thị, nói lời hững hờ: “Đại bá, con không để bụng thanh danh, con chỉ muốn tìm ra người ra tay hạ độc ám hại con.”

“Ninh Bảo nói rất đúng” Khương Cần mặt lạnh như sương mai, lạnh lùng nhìn qua người của đại phòng.

Cháu gái cháu trai, dầu muối không ăn, gân xanh nổi đầy mặt Khương Đông Minh, sắc mặt vô cùng khó nhìn, nhưng làm trò trước mặt Định Quốc Công, hắn chỉ có thể chịu đựng.

Lúc này Trương thị lộ vẻ kinh sợ, cả người phát run, bà không nghĩ Định Quốc Công sẽ tức giận như vậy, càng không nghĩ chuyện lại nghiêm trọng đến mức này, một khi bị đưa đến hình bộ, chắc chắn sẽ bị nghiêm hình tra tấn.

Bà không dám đảm bảo sẽ giữ bí mật cho người kia.

Nghĩ đến hậu quả mình bị tra ra, Trương thị không nhịn được kinh sợ thành tiếng.

“Quốc Công gia nên rõ, chúng tôi đều là người nhà của Từ nha đầu, tuyệt đối sẽ không hại nàng, khẳng định là có người giả hoạ, để chúng tôi gánh tội thay.”

“Thị phi đúng sai, đến hình bộ phán xét.” Định Quốc Công Tạ Hành lạnh nhạt nói, một phát cắt đứt sự giải bày của Trương thị.

Khương Ninh Bảo lạnh lùng nhìn bà ta một cái.

Trong lòng nàng, thật ra đã chắc chắn biết được thức ăn có hoa vô tử là chuyện tốt của Trương thị làm, không nghĩ đến lúc này, bà ta còn giải bày.

Đột nhiên, tỳ nữ tên Tiểu Đào kia xông lên, quỳ ập xuống đất.

“Quốc Công gia, Từ tiểu thư, nô tỳ biết hung thủ là ai.”

Lời vừa nói ra, Khương lão phu nhân cùng đám người Trường Ninh Bá âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt không khỏi lộ ra vui mừng, thừa dịp người của hình bộ chưa đến, bắt được hung thủ quan trọng.

“Nếu biết hung phạm là ai, còn không nhanh nói ra.” Trường Ninh Bá giận dữ đập bàn.

“Nhanh nói, đừng lè mè.” Nhị đường ca Khương Việt gấp không chờ được lớn tiếng hỏi thúc, hắn không muốn đến hình bộ chịu tội.

Khương lão phu nhân cũng chăm chăm nhìn Tiểu Đào.

Khương Minh Dao không biết vì sao trong lòng lại dâng lên dự cảm không lành, không tự chủ nhìn mẫu thân mình.

Trương thị cùng Dương ma ma nhìn thấy Tiểu Đào lao ra, khoe mắt như muốn nứt ra, hận không thể xông lên ngăn đao băm nát Tiểu Đào.

không nghĩ đến phản ứng của bọn họ đều lọt vào trong mắt Định Quốc Công.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: May mắn là nàng đã sớm đoán được điều này

Người trong đại đường, sắc mặt không giống nhau, Định Quốc Công mặt không thái độ, ngồi thẳng người ngay ngắn trên ghế, Khương Ninh Bảo bên cạnh thuận thực châm cho hắn ly trà, rồi tự mình cầm một chén uống một ngụm.

Bộ dạng bình tĩnh như vậy làm cho người trợn mắt mở to mồm.

Khương Cẩn: “.....”

Định Quốc Công phu nhân, nàng .... không phải nàng đã ăn qua thức ăn có thêm hoa vô tử sao, trên mặt thế nào lại không có một chút sợ hãi, chẳng lẽ nàng có thuốc giải hoa vô tử?

Hai lão thái ý mừng như điên, bọn họ biết hoa vô tử có thuốc giải nhưng học lại không biết cách, hận không thể lập tức nhào đến hỏi han Định Quốc Công phu nhân, nhưng nhìn thấy bản mặt lạnh lẽo của Định Quốc Công, tâm tư vừa động đẩy cũng đã bị bóp chết trong nháy mắt.

Có lẽ Định Quốc Công bắt được hung phạm rồi nói.

Tỳ nữ Tiểu Đào vừa định mở miệng, một thân vệ đột nhiên áp tải một người nam nhân trung niên dáng vẻ hơi béo, trên mặt đầy phấn trắng đi vào, người béo tròn này vừa thấy một màn như vậy, cả người run run, hai chân quỳ sụp xuống.

“Chủ tử, người này chính là Triệu đầu bếp vừa mới đến của phủ Trường Ninh Bá, thức ăn phu nhân ăn có hoa vô tử đều là do người này làm.”

Thân vệ cúi đầu cung kính bẩm báo.

Ánh mắt lạnh lẽo sắc bén của Định Quốc Công lập tức bắn thẳng về phía Triệu đầu bếp, nói ra giọng tàn nhẫn đòi máu: “Dám có can đảm hạ độc Định Quốc Công phu nhân, tội này mà tính, đem cả nhà hãm bắt lại, cùng chém.”

Đồng tử Trương thị co rút, nắm chặt tay Dương ma ma, bà nghĩ đến người nhà mẹ đẻ của mình, kinh sợ trong mắt đều lộ rõ, cả người run như cái sàng.

Bà hỏi hận, thật sự hối hận.

Nhưng là, đã muộn.

Khương Ninh Bảo: “.....”

Nàng rút cuộc cũng nhìn ra được, đây là Quốc Công gia cố ý, nhất cử nhất động của hắn đều tạo thành áp lực vô cùng lớn trong lòng mọi người ở đây, một lời không hợp liền chém, bóng ma, cái chết đều bao phủ trên đầu từng người, dù là người sợ chết.

Có lẽ cái gọi là ‘Gọi người hình bộ đến đây’ chỉ là một kích chi thiên mà thôi.

Cũng không có ý tứ làm kinh động khắp nơi.

Quốc Công gia thật đáng sợ.

Sắc mặt Khương Việt trắng bệch, hai chân phát run, hắn không muốn chết, không muốn chết... hắn là vô tội, hắn vốn là không biết có người sẽ tính kế ám hại tứ muội.

Triệu đầu bếp nghe lời này, sợ đến mức hồn bay phách tán, hắn chỉ hạ nhân, là đầu bếp mới đến làm cho phủ Trường Ninh Bá, nào biết chỉ quá ba ngày, liền phải bỏ mạng. Triệu đầu bếp đương nhiên là không muốn chết, liền đem tất cả những gì mình biết toàn bộ run rẩy nói ra.

“oan uổng quá Quốc Công gia, nô tài cũng không biết được mỹ vị mà Thu Cúc đưa cho nô tài lại có vấn đề, Thu Cúc chỉ nói đó là bí kíp của ngự trù, để nô tài thi triển tài năng.”

“Đúng rồi, trong tay nô tài có có một chút bột phấn.”

Triệu đầu bếp run rẩy móc từ trong ngực ra một gói giấy nhỏ, không nghĩ tới bột phấn này lại cứu được mạng. Triệu đầu bếp nghĩ đến bản thân mình vậy mà dựa vào phấn bột này giành được niềm vui của chủ tử, liền hận không thể đập đầu chết đi.

Lời Triệu đầu bếp vừa nói ra làm đám người Trường Ninh Bá sắc mặt đại biến.

Nếu không có việc này bại lộ, bọn họ chẳng phải là sẽ ăn trúng món ăn có thứ đồ này sao, bởi vậy mỗi người bọn họ đều sẽ thành vô sinh.

thật là đáng sợ.

Khương Ninh Bảo: “.....”

Triệu đầu bếp cũng là mối họa, nếu không có nàng vạch trần, có lẽ toàn bộ đại phòng phủ Trường Ninh Bá liền có khả năng đoạn tử tuyệt tôn.

không, nếu đại ca không cẩn thận ăn trúng đồ ăn... Cũng có khả năng Trương thị sẽ cố ý ám hại đại ca.

Mồ hôi Khương Ninh Bảo lập tức chảy ròng ròng, nghĩ mà sợ không thôi.

Hoa vô tử này làm người khó lòng phòng bị, may mắn là loại hoa này hiếm có, bằng không... Khương Ninh Bảo không dám nghĩ đến.

một lão thái y lập tức lấy gói giấy nhỏ trong tay Triệu đầu bếp, mở ra ngửi thử, dung tay dính một chút cho vào miệng, gât gât đầu.

“Đúng thật là bột phấn hoa vô tử.”

“Giải Thu Cúc lên đây.”

Ánh mắt Định Quốc Công trầm xuống, lạnh nhạt ra lệnh, cũng không có xử lý Triệu đầu bếp.

Triệu đầu bếp cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cả người xui xẻo trên mặt đất, cuối cùng cũng nhặt được cái mạng về, chờ chuyện được giải quyết, hẳn quyết định sẽ rời khỏi phủ Trường Ninh Bá, về từ lâu làm đầu bếp lại, ít nhất cũng không cần lo lắng tính mạng một nhà già trẻ của mình.

Thân vệ lập tức hành động.

Nhìn diễn xuất của Định Quốc Công, Trường Ninh Bá cùng Khương lão phu nhân âm thầm lau mồ hôi lạnh, chỉ cần Định Quốc Công không liên lụy đến người vô tội là tốt rồi, hai người trong lòng hận chết kẻ đầu sỏ.

Lúc này trong lòng Khương lão phu nhân cũng đã có suy đoán.

Nếu thật sự Trương thị làm ra chuyện này, bà chỉ có thể vứt bỏ đại tức phụ này mà thôi.

“Tiểu Đào, đem những gì ngươi biết nói ra đi.” Khương Ninh Bảo nhấp một ngụm trà, đưa mắt nhìn tỷ nữ Tiểu Đào bên dưới, thần sắc lạnh nhạt hỏi.

“Hôm qua, trong lúc vô tình nô tỳ biết được đại phu nhân cùng Dương ma ma lập mưu bí mật ám hại tứ tiểu thư, lại không cẩn thận bị phát hiện, người nhà của nô tỳ đã bị phu nhân khống chế, phu nhân nói, chỉ cần nô tỳ theo lệnh mà làm thì phu nhân sẽ liền tha cho người nhà của nô tỳ.”

Tiểu Đào sau khi nói xong, đột nhiên đập đầu nói: “Thỉnh quốc công minh xét, những lời của nô tỳ đều là sự thật, nếu có lời gian dối, liền để cả nhà nô tỳ chết không có chỗ chôn.”

Người cổ đại vô cùng coi trọng lời thề, tin tưởng nhân quả báo ứng, sẽ không tùy tiện mà phát ra lời thề độc mạng cả nhà ra mà cược.

Lời thề độc của Tiểu Đào phát ra, người ở đây hầu như đều tin lời nàng nói.

Đôi mắt Khương lão phu nhân như đòi máu, lúc này hận chết Trương thị, cái tai tinh của nhà này, càng không nói Trường Ninh Bá vốn ông đã không thích chính thể Trương thị này, bây giờ thấy bà ta lại gây ra đại họa.

Lập tức nhanh chóng quyết định vứt bỏ Trương thị, bảo toàn phủ Trường Ninh Bá.

Thân thể Khương Minh Da lung lay sắp đổ, chỉ cảm thấy cả người rét run, mẩu thân... Mẩu thân bà... Bà vì sao lại làm như vậy... Vì sao lại đối xử với nàng như vậy...

Trong mắt nàng tràn đầy không tin.

Trương thị vừa kinh vừa giận, tức đến hộc máu nói: “Điều nô to gan lớn mật, nói lời xằng bậy, Dương ma ma còn không mau giết chết con tiện tỳ ăn nói bừa bãi này.”

Định Quốc Công một mặt không cảm xúc, nhìn khuôn mặt tức đến vằn vẹo của Trương thị, sát khí nồng đậm trước mắt ập đến, đầu óc Trương thị ảm một tiếng, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất.

Dương ma ma cũng không nhúc nhích, dường như đã bị dọa sợ.

“Những lời nô tỳ là thật.” Tỷ nữ Tiểu Đào lại một lần nữa lập lại những lời này.

Định Quốc Công để cho thân vệ tinh anh của mình đi điều tra trong viện của Dương ma ma cùng Trương thị, Ninh Bảo cảm thấy lần về lại mặt này của nàng thu được đại lễ, cũng coi như người trước kẻ sau không ai bằng.

Thân vệ hành động nhanh vô cùng, không đến nửa canh giờ, nhân chứng vật chứng đều có đủ.

Thu Cúc cũng bị giải đến.

Trong viện của Trương thị, đã lục soát được phấn hoa vô tử cùng vài phong thư, hơn nữa cũng chứng thực lời Tiểu Đào, biệt viện đúng là có giam giữ người nhà Tiểu Đào.

Có thể thấy làm việc rất vội vã, mà làm việc cũng không chu đáo chặt chẽ.

Trong nháy mắt, Phương thị nhìn thấy phong thư kia, đồng tử co rút, đáng tiếc mọi người đều cho rằng bà ta nhìn thấy hoa vô tử kia bị lục soát ra nên liên sợ hãi.

Trong viện Dương ma ma lại rất sạch sẽ, không soát ra được cái gì.

Khương Ninh Bảo đánh giá Dương ma ma, trong lòng hiện lên một tia quái dị.

Từ đầu đến cuối, vị Dương ma ma này vẫn luôn cố gắng hết sức làm mờ nhạt tồn tại của bản thân, bà ta là tâm phúc của đại phu nhân, trong tay lại không hề có nhược điểm.

Bất kể là Trương thị, vẫn là bà ta, đều không có, một chút cũng không có.

Sạch sẽ.

Chỉ là không biết có vượt qua được sự điều tra của Định Quốc Công hay không.

Khương lão phu nhân cùng nhóm người Trường Ninh Bá đều nhìn về phía Trương thị, ánh mắt âm trầm. Trường Ninh Bá nghĩ đến kém chút nữa mình bởi vì bà ta mà phải đi chịu tội ở hình bộ, trong lòng lửa giận dâng cao, bước nhanh đi qua, không chút nghĩ ngợi, đạp lên người Trương thị một cái, chửi ầm lên.

“Tiện nhả, chính ngươi tìm chết thì cũng đừng liên lụy bá phủ.”

Trương thị bị trọng phu tức giận đá một phát, hét thảm lên, cả người đều ngã trên mặt đất, đầu tóc loạn xả, gương mặt trắng bệch liên tục rơi mồ hôi lạnh.

Lúc này Trương thị đã nghĩ không cần nhắc nhở chuyện thư hàm cho hấn.

Khương Minh Dao muốn đứng dậy nâng mẫu thân lên, nhưng nhìn đến phụ thân cùng tổ mẫu một mặt đầy phẫn nộ, ngay cả đại ca, nhị ca cũng thờ ơ lạnh nhạt, nghĩ đến cách làm của mẫu thân, trong lòng lạnh lẽo, quay mặt đi, không hề nhìn đến dáng vẻ khổ sở của mẫu thân.

Khương Ninh Bảo nhướng mày.

Xem ra, ngũ muội cũng không phải là thánh mẫu.

“Bá gia, thiếp là oan uổng, các người đã quên sao, vừa rồi, thiếp còn ăn một chén đồ ăn có hoa vô tử, không có ám hại tứ nha đầu, thiếp không có hại tứ nha đầu.”

Mạnh mẽ bầu vú vào hành động có thể sống sót duy nhất--- Bà ta đã ăn qua thức ăn có hoa vô tử.

Đến lúc này, Trương thị còn giả biện.

Trường Ninh Bá Khương Đông Minh tức giận vô cùng, lại lần nữa dưới ánh mắt mọi người, hung hăng đạp Trương thị thêm một phát nữa, Trương thị lại hét lên thảm thiết, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, ngã lăn trên đất.

Cả người Khương Minh Dao run lên, cắn chặt môi dưới, nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng thê thảm của mẫu thân.

Khương Ninh Bảo cũng đại ca Khương Cẩm lạnh mắt nhìn đại bá đá Trương thị, thờ ơ, nhân chứng vật chứng đều có, sẽ không ai đồng tình cùng Trương thị, tỷ nữ, bà tử có ở đại đường đều run bần bật, trong lòng họ chỉ có một suy nghĩ.

Đại phu nhân xong rồi.

Huỳnh đệ Khương Trác cùng Khương Việt vốn là kẻ có suy nghĩ ích kỷ, hận không thể lập tức phui sạch quan hệ cùng Trương thị.

Có Tiểu Đào dẫn chứng, còn có kiểm chứng của thân vệ, Triệu đầu bếp được rửa sạch hiềm nghi, Thu Cúc bị giải đến đây cũng sợ đến trắng cả mặt, nước mắt nước mũi đều chảy ra, giọng nói run rẩy khai ra Trương thị cùng Dương ma ma.

“Quốc công gia tha mạng, nô tỳ là bị bắt ép.”

Thu Cúc có hay không thì tra ra liền biết, Thu Cúc này là tâm, phúc do Trương thị đặt trong tội, trên tay thế mà còn dính đến mạng người, có thể thấy được là tàn nhẫn ác độc đến cỡ nào, cái gọi là bị bắt chính là chê cười.

Cuối cùng, Thu Cúc bị mang đi, khi trở về trên người thân vệ dính đầy máu.

Hiển nhiên, Thu Cúc đã chết..

Khương lão phu nhân trầm mặc.

Ngày này, chính là ngày đen tối nhất của phủ Trường Ninh Bá.

Thu Cúc không còn, kẻ đầu sỏ thứ nhất chính là Dương ma ma, cũng quỳ trên mặt đất, trong mắt đều là bình tĩnh, tội danh ám hại Định Quốc Công phu

nhân của đại phu nhân đã được chứng thực, đã không còn cơ hội hy vọng xoay người.

May là bà đã sớm đoán được có ngày này.

Người nhà bà hẳn đã mang theo tiền tài bà đưa cho chạy xa khỏi kinh thành, thay tên đổi họ đến nơi khác sinh sống.

Đáng tiếc từ tiểu thư ăn thức ăn có hoa vô tử mới phát hiện, còn tam thiếu gia vẫn bình an.

Dương ma ma trước khi chết, chỉ cảm thấy nuôi tiếc, hiện tại bà chỉ có thể giúp phu nhân một lần cuối cùng.

“Lão nô nhận tội.”

“Lời của Tiểu Đào cùng Thu Cúc đều là sự thật, nhưng tất cả những chuyện này đều do lão nô làm, phu nhân không hề liên quan.”

Dương ma ma đột nhiên nhận tội làm người có mặt ở đây đều sửng sốt.

Đại phu nhân Trương thị bị Trường Ninh Bá đá cho học máu, vừa nghe đến giọng nói nhận tội của Dương ma ma, thậm chí còn mang hết tội danh ôm vào người, liền gấp chò không được nói.

“Các người đều nghe thấy không, là Dương ma ma làm, bột phấn hoa vô tử cũng là do Dương ma ma làm, đối với ta không liên quan, ta sao lại sinh lòng âm hại từ nhà đầu được.”

Đáng tiếc Dương ma ma chính là đồng lõa, không thể tin bà ta được.

Trương thị tái nhợt hết sức cố gắng giải thích bằng chứng trước mặt, thấy mọi người lại hững hờ chán ghét nhìn mình, ngay cả con gái bà cũng thế.

Trương thị liền biết bà thật sự xong rồi, cả người ngây ngốc ngồi bệt dưới đất.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi Định Quốc Công xử lý.

Nhưng Định Quốc Công lại xem những phong thư lấy ra từ phòng Trương thị, càng xem, gương mặt tuần tú càng lạnh dần, sát khí trên người không tự giác phóng ra mãnh liệt.

“Nịnh Bảo, đại ca, hai người xem mấy phong thư này đi.”

Trương thị đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt nhìn đến mấy phong thư trong tay Định Quốc Công, lại nhìn qua bá gia đang tức giận, Khương lão phu nhân đang chán ghét nhìn mình, Trương thị lau máu nơi khoe miệng, trên mặt lộ ra một vẻ tươi cười quái dị.

Bá gia, ngày lành của người của cùng đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bằng chứng như núi

Trong lòng Nịnh Bảo rơi rụng, lấy thư qua đọc, lập tức máu toàn thân như sôi lên, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, nàng không nghĩ đến... không nghĩ đến... thì ra cái chết của phụ mẫu là do một âm mưu được sắp xếp hoàn hảo.

Chủ mưu lại chính là đại bá tốt của nàng.

Tình tiết này trong sách không hề có.

Nếu không phải biết cha mẹ nàng còn sống, đang ở một nơi nào đó, Khương Nịnh Bảo giờ phút này hận không thể hút hết máu của đại bá, đem hấn vạn đao mà băm vằm từng mảnh.

“Đại ca, ca đọc thư này đi.”

Khương Nịnh Bảo lạnh mặt, đưa thư cho đại ca nàng, trong đôi mắt đẹp cháy rực ngọn lửa tức giận, giọng điệu bình tĩnh giống như là khúc nhạc mở đầu cho trận mưa to gió lớn sắp diễn ra.

Khương Cẩn cầm thư qua đọc, hai mắt đỏ rực, vẻ mặt tuần mỹ càng lạnh đến vô cùng, tay cầm thư cũng run lên, từ trước đến nay Khương Cẩn luôn phong phạm nhẹ nhàng, tuần tú phong lưu nay lại ngập tràn khí hận.

“Cẩn ca nhi, trong thư viết gì?” Khương lão phu nhân thấy Định Quốc Công cùng tứ nha đầu thần sắc lạnh lẽo, không biết vì sao sống lưng lại lạnh đến tê người, trong lòng hốt hoảng, liền dò hỏi.

Mắt đẹp chăm chăm nhìn tờ mẫu, Khương Cẩn gơ thư trên tay lên, nghiêng răng, nghiêng lợi, từng câu từng chữ nói ra: “Đại bá cầu kết cùng đạo tặc, mưu hại tính mạng song thân của con.”

“Những lá thư này chính là chứng cứ qua lại của ông ta cùng đạo tặc.”

Lời này nói ra, mọi người đều khiếp sợ.

Trương thị cười lạnh trong lòng, nhìn về phía Trường Ninh Bá, ánh mắt mang theo thù hận, bá gia, cuối cùng một chút sĩ diện cũng không cho bà, trước mặt mọi người, liền đá bà đến học máu, Trương thị sao lại không hận được.

Bởi vì chuyện quá trọng đại, ngày cả tâm phúc của mình Trường Ninh Bá cũng không tin tưởng, tự mình ngầm liên hệ làm giao dịch với đạo tặc, vì để bọn đạo tặc giữ bí mật, hẳn còn nạp con gái đạo tặc làm thiếp.

Cố tình những chuyện này, tất cả Trương thị đều biết.

Trương thị cũng có tư tâm của mình, bà ngay từ đầu còn sợ người phát hiện, nhưng qua lâu rồi, vẫn không lộ ra, Trương thị liền yên tâm, ngầm thu thập thư từ qua lại của bá gia cùng đạo tặc, lấy nhược điểm này giấu đi, ở trong lòng bà, nhị đệ cùng nhị đệ muội không còn cũng tốt, sản nghiệp to lớn của nhị đệ đều rơi vào tay đại phòng, về sau đều là cho trường tử của mình.

Cho nên bà coi như là không biết chuyện của Bá gia.

Ngay cả con gái đạo tặc vào hậu viện làm thiếp bà cũng nhận.

Đương nhiên càng không thể đi tố cáo, một khi tố cáo, khả năng lớn nhất đó là bá gia bị cắt chức cùng tước vị, đối với bà cũng không có chỗ nào tốt.

Bây giờ bản thân bà còn khó giữ, cuối cùng còn kéo theo bá gia.

Trương thị cười lạnh, đều là báo ứng.

Lúc này, sắc mặt Trường Ninh Bá đều trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ, hẳn không nghĩ đến... không nghĩ đến ngần ngừ ba năm, mưu đồ hãm hại phụ thê nhị đệ của hắn liền bại lộ.

Đều do Trương thị ngu xuẩn này.

Nếu không phải bà ta... không phải bà ta...

Trường Ninh Bá không biết những lá thư rơi vào tay Trương thị có nội dung gì, nhưng hắn biết, hẳn xong rồi, phụ Trường Ninh Bá xong rồi.

Bằng chứng vững chắc như núi.

Tiểu thiếp trong núi, cùng đạo tặc trên núi Lạc Hà, còn mật thư qua lại, đều đã đem hắn đẩy xuống vực sâu.

Khương Trác cũng hoàn toàn không nghĩ được, mẫu thân gây họa, phụ thân cũng mang theo tội danh mưu hại cả nhà nhị thúc, đại đường tẩu vẫn luôn không dính dáng đến chuyện người khác rốt cuộc bình tĩnh cũng không nổi.

trên mặt mọi người đều mang theo thê thảm

Khương Minh Dao sầm sầm cười cười, nước mắt ào ạt rơi xuống, nàng nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của tứ tỷ, khóe môi khẽ mở, muốn nói nhưng lại nói không nên lời.

một câu xin lỗi cũng không thành lời.

Khương lão phu nhân đầu choáng mắt hoa, máu xông lên não, nếu không phải có Hồng Hạnh đỡ lấy thícó lẽ chỉ sợ lúc này bà đã nằm dưới đất.

“Tứ nha đầu, ngươi..... Ngươi.....”

trên mặt lão phu nhân đã không còn chút máu, môi run run “ngươi” nửa ngày, lời tiếp theo một chữ cũng không nên lời.

Cầu tứ nha đầu tha cho đại bá nàng sao?

Về mặt Khương Ninh Bảo đây vô tình nhìn lão phu nhân, giữa chân mày chỉ là lạnh nhạt, nàng vuốt ve vòng tay hồng bảo thạch trên cổ tay, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Tổ mẫu sớm đã biết chuyện đại bá mưu hại song thân con?”

Khóe mắt lão phu nhân run rẩy, tức giận trừng cháu gái thứ tư.

“Tứ nha đầu, ý con là gì?”

Khương Ninh Bảo đoán không sai phản ứng của lão phu nhân, trái tim nàng lạnh xuống, tổ mẫu quả nhiên đã biết chuyện này, khi còn nhỏ, nàng đã biết phụ thân đã không được thương yעי, đặc biệt là sau khi phụ thân một mực khẳng định muốn cưới mẫu thân, tổ mẫu đối với cha càng thêm coi thường.

Ngày cả huynh đệ bọn họ, lão phu nhân cũng không thích.

Nhưng nàng không nghĩ tới, lão phu nhân lại máu lạnh hơn cả suy nghĩ của nàng, càng thêm bạc tình hơn.

Định Quốc Công đầu lòng nhìn tiểu thê tử, hẳn không nghĩ một phủ Trường Ninh Bá này, thế mà lại có nhiều chuyện như vậy, hẳn đột nhiên cảm lấy tay nàng, “Ninh Bảo, nàng còn có ta.”

Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của Quốc Công gia, Khương Ninh Bảo cảm thấy lòng ấm hơn, mặt mày cũng giãn ra.

Hai vị lão thái y: “.....”

Đại đường một mảnh lặng im.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một trận bước chân, một tỷ nữ đầu đầy mồ hôi chạy vào: “Lão phu nhân, người của hình bộ đến.”

một câu này của tỷ nữ, tựa như thiên lôi đánh ầm bên tai mọi người.

Trương thị cùng Trường Ninh Bá mặt xám như tro tàn.

Khương Ninh Bảo sửng sốt, kinh ngạc “Quốc Công gia, chàng thật sự để hình bộ bắt người?”

Định Quốc Công nắm chặt tay nàng, xoa nhẹ, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc: “Trương thị cùng Dương ma ma mưu hại quốc công phu nhân đương triều, Trường Ninh Bá mưu sát phụ mẫu của nàng, lý nên giao cho hình bộ xử quyết.”

Ninh Bảo vừa nghe cũng cảm thấy có lý.

Khương lão phu nhân vừa nghe đến hình bộ muốn bắt trưởng tử của bà đi, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một hơi nghẹn nơi cổ họng, ngực đau vô cùng, hơi thở cũng khó khăn.

Hồng Hạnh nâng đỡ lão phu nhân chỉ cảm thấy tay nặng hơn, lập tức cả kinh dùng sức ôm lấy thân thể xiu xui lơ của lão phu nhân, kinh hoàng thất thố hô to: “Lão phu nhân ngất xỉu rồi.”

Trương thị thờ ơ.

Khương Minh Dao khẩn trương chạy qua.

Khương Trác, Khương Việt cũng nhanh chân đi qua, Khương Cẩn chân chừ một chút, cũng đi theo.

“Buông tay ra, ta muốn nhìn mẫu thân.” Trường Ninh Bá bị thân vệ bắt giữ sắc mặt đại biến, nổi giận gào to, giãy dụa muốn đi nhìn mẫu thân, nhưng lại không thể động đậy.

“Đại bá tạm thời đừng nóng nảy, có thái y ở đây, tổ mẫu sẽ không sao.” Khương Ninh Bảo nhàn nhạt nói.

Hai lão thái y đi lên chẩn bệnh một lúc, lắc đầu nói: “Khương lão phu nhân cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là khó thở ép tim, máu dâng lên cao, nhất thời không chịu được nên ngất.”

“Hong Hạnh, đưa tổ mẫu về phòng đi.” Khương Ninh Bảo phân phó.

Hồng Hạnh vội vàng gọi hai bà tử đến, cùng đưa lão phu nhân về phòng.

Lúc này Tạ Thất đưa người của hình bộ vào.

Lần này người đến là Hình Bộ Thị Lang, ông ta vừa vào đến liền hướng Định Quốc Công cung kính hành lễ: “Hạ quan tham kiến Định Quốc Công.”

“Giải người mang đi!”

Định Quốc Công hơi gật đầu, để thân vệ đưa chứng cứ ra, Hình Bộ Thị Lang nhanh hạ lệnh đưa Trương Thị, Trường Ninh Bá cùng Dương ma ma đi.

Kết cuộc của Trương thị thì không cần đề nói, mưu hại Định Quốc Công phu nhân, bản thân cũng không có cáo mệnh, không phải tử hình thì cũng chịu khổ đây, còn Trường Ninh Bá lại nói thế nào cũng có tước vị trong người, dựa theo luật lệ Đại Việt, phần lớn là thu hồi tước vị, bãi quan phẩm.

Khương Ninh Bảo nhìn đại ca Khương Cẩn.

“Chúng ta đi gặp cữu cữu đi.”

Khương Cẩn gật đầu, cũng không quay đầu lại, đi theo Ninh Bảo cùng Định Quốc Công rời khỏi phủ Trường Ninh Bá.

Để lại ba huynh muội Khương Minh Dao ngơ ngốc trong đại đường.

Phụ mẫu đều bị giải đi, tổ mẫu ngắt xiu, lại qua mấy ngày, bọn họ cũng sẽ phải dọn ra khỏi Trường Ninh Bá phủ.

Ba huynh muội họ lại càng mờ mịt.

Đoàn người đi ra khỏi phủ Trường Ninh bá, lại thấy đám đông vây quanh xem náo nhiệt, có lẽ lúc quan binh hình bộ đến họ liền vây xem, Khương Ninh Bảo cũng Định Quốc Công trực tiếp lên xe ngựa.

Hai lão thái y muốn giả được hoa vô tử, Ninh Bảo phái người qua hỏi Cao ma ma rồi sẽ trả lời cho họ.

Tới nơi ở của cữu cữu, huynh muội hai người liền đứng sự thật kể lại chuyện xảy ra ở phủ Trường Ninh Bá, mấy vị cữu cữu lửa giận ngập trời, hận không thể lập tức tìm Khương gia tính sổ, không nghĩ đến muội muội của họ bị người mưu hại, chuyện này hai nhà coi như kết thù.

Còn Ninh Bảo vì tự tiện ăn thức ăn có hoa vô tử cũng bị mấy vị cữu cữu mắng cho máu chó đầy đầu.

Khương Cẩn lúc này cũng khó mà có được không bênh vực muội muội.

Ninh Bảo đúng thật là bị mắng một trận, tự biết thân, quân tử không đợi người lâm nguy.

Nếu có giải được, cũng không thể đem bản thân mình đi vào nơi nguy hiểm như vậy.

Định Quốc Công cũng vậy.

Tiểu thê tử làm cản, nên cần ghi nhớ.

Khương Ninh Bảo nghe mấy vị cữu cữu mắng, ngay cả đại ca cùng Định Quốc Công cũng không ra mặt giúp nài, Khương Ninh Bảo nhin không được trong lòng âm thầm tính toán lại.

Nàng đúng thật đã làm sai.

“Cữu cữu, con sai rồi, con đảm bảo về sau sẽ không tự mình lao vào chỗ hiểm nữa.”

Mấy vị cữu cữu thấy cháu ngoại gái đã có thái độ thành khẩn nhận sai, hiển nhiên cũng đã nghiêm túc suy nghĩ, gật đầu vừa lòng.

“không có việc nào hơn nếu biết sửa sai.”

Chờ mấy vị cữu cữu trách mắng Ninh Bảo xong, Khương Cẩn mới nói ra suy nghĩ của mình cùng mọi người, Ninh Bảo là Quốc Công phu nhân, hơn nữa đại phòng lại làm ra chuyện ác độc đến mức này, hẳn bây giờ rất có tự tin.

“Cữu cữu, cho nghĩ muốn xin qua từ đường, tông tộc, để phân gia.”

“Phân gia, không bằng cùng đại phòng Khương gia đoạn tuyệt quan hệ.” Đại cữu cữu trầm mặc một lát, nhìn qua thân hình anh tuấn cao lớn của Định Quốc Công, nói ra suy nghĩ của chính mình.

Bây giờ là thời cơ tốt nhất để đoạn tuyệt cơ hội, bỏ lỡ sẽ không có lần sau.

“Viết một lá thư, đoạn tuyệt quan hệ.” Định Quốc Công gật đầu, hẳn không muốn tiểu thê tử của mình sau này còn phải văn bồi hành lễ cùng Khương Đông Minh.

Khương Ninh Bảo cũng hướng đại ca mình đoạn tuyệt quan hệ cùng đại phòng, đôi mắt đẹp trong chờ nhìn đại ca mình.

“Ca.....”

Khương Cẩn nhìn Ninh Bảo một cái, thấy ánh mắt mong đợi của nàng, kiên định gật đầu: “Được, liền đoạn tuyệt thân tộc.”

Mấy vị cữu cữu cũng thở ra nhẹ nhõm.

Chuyện còn lại chính là thu thập hành lý cùng gia sản, Định Quốc Công liền phái thân vệ giúp đỡ, chờ Khương Cẩn đưa người đi phủ Trường Ninh Bá, Khương lão phu nhân đã tính, Khương Cẩn đi thăm một lần, liền quay về tây viện, hạ nhân phủ Trường Ninh Bá trở mắt nhìn đám người ra ra vào vào thu dọn đồ vật ở nhĩ phòng tây viện.

Đến chàng vạng, nhị phòng Tây viện cũng dọn trống không.

Khương Minh Dao sau khi biết được, cái gì cũng không nói, chỉ là ngơ ngẩn nhìn giá y đồ thắm trước mặt, ngón tay nhỏ thon dài vuốt ve hoa văn thêu trên đó, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

.....

Chuyện của phủ Trường Ninh Bá rất nhanh truyền đi, ngày này chính là ngày Quốc Công phu nhân về nhà lại mặt, hình bộ lại mang quan binh đến bắt người, đem Trường Ninh Bá cùng Trương thị giải đi.

Tất cả mọi người đều dâng lên tò mò, muốn biết chuyện gì, đã kinh động đến hình bộ.

Hình bộ chỉ quản lý những vụ án lớn như giết người phóng hỏa.

Mọi người đều đoán già đoán non.

Cuối cùng có người nói ra chân tướng, mọi người lại ồ lên.

Trường Ninh Bá mưu hại chính đệ đệ cùng đệ tức của mình, Trương thị lại cho cháu gái ăn đồ vật tuyệt dục, trong lúc nhất thời tiếng xấu của phủ Trường Ninh Bá lan xa.

Tất cả mọi người đều xì xào nói bọn họ độc ác vô sỉ, cảm thấy họ có kết cục này chính là gieo gió gặt bão.

Nhà ngoại của Trương thị là Đông Bình bá cũng chịu nhiều ảnh hưởng, bị người chỉ trích, nữ tử Trương gia ít nhiều cũng bị ảnh hưởng thanh danh, người phủ Đông Bình Bá hận chết Trương thị.

Đặc biệt là Trương Trạm.

Khương tứ tiểu thư chính là Định Quốc Công phu nhân, cô cô thế mà lại to gan lớn mật hạ độc nàng, rõ ràng là có tương lai thênh thang, cố tình lại tìm đường chết, tìm đường chết thì thôi đi, còn muốn liên lụy đến Đông Bình Bá bọn họ, Trương Trạm mới cùng con thứ dòng chính nhà Lại Bộ Thị Lang định việc hôn nhân, Trương Trạm sợ Trương thị sẽ làm hôn nhân của hắn có biến cố.

Vì thế, Trương thị bị trục xuất khỏi gia tộc.

ở đại lao hình bộ, Trương thị biết được tin này, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Người được đồng tình nhất đó là Khương Ninh Bảo, nhưng người được chú ý nhất chính là Định Quốc Công, ai chẳng biết bây giờ hắn cùng người bình thường không khác gì nhau.

Chỉ cần gả đến phủ Định Quốc Công, sinh hạ con cái, liền có khả năng kế thừa tước vị Định Quốc Công.

Quý nữ kinh thành bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Còn Tạ Cảnh Dục, chỉ là con thừa tự, uy hiếp không lớn.

Chàng vạng, Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công về đến phủ Định Quốc Công, dưới sự kiên trì của hắn, uống được tửu giải độc hoa vô tử.

Tạ lão phu nhân đã từ chỗ Tạ Thất nghe được chuyện, biết Khương Ninh Bảo đã uống được tửu, cuối cùng cũng yên lòng, đồng thời lại càng đau lòng tiểu tức phụ.

Xuân Hi, Xuân Nhạc mặt đầy lo lắng, chuyện tiểu thư nhà mình không còn có thể sinh dục được đã âm ỉ rồi, chỉ là sau khi thấy khuôn mặt tươi cười của tiểu thư, hai người nghĩ đến được tửu thần kì của tiểu thư ừ chế, chớp mắt liền bình tĩnh.

không thể sinh dục... không hề có.

Ăn cơm tối xong, Khương Ninh Bảo cùng Quốc Công gia quay về viện, tắm gội thay y phục xong, Khương Ninh Bảo nằm trong ngực Định Quốc Công, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Chuyện của phủ Trường Ninh Bá đã hoàn toàn giải quyết.

Ánh trăng ngoài cửa sổ vừa lên cao.

Mới thành thân có mấy ngày, hai người tất nhiên là không thiếu được triền miên, đợi đến khi kiệt sức mới ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Mà ở phủ An Viễn Hầu, Dương Thư Thanh lại một đêm hưng phấn khó ngủ

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Phản ứng của Tổ mẫu là gì?

Chuyện xảy ra ở phủ Trường Ninh Bá đã là đề tài nóng nhất kinh thành, từ quan viên quyền quý cho đến bá tánh bình thường, không người nào không biết, không ai là không hiểu.

Việc xấu xa dùng hoa vô tử hại người của hậu trạch phơi bày trước mặt dân chúng, trừ chuyện làm người hoảng sợ bị vô sinh thì lại dẫn đến một đám người tìm kiếm.

Khương Ninh Bảo đối với chuyện này không có gì để nói.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời chói chang, thời tiết dần nên oi bức, Khương Ninh Bảo sau khi ngủ dậy, được Xuân Hi hầu hạ rửa mặt xong, tùy ý buột cao mái tóc đen nhánh lên, trên người chỉ mặc mỗi một bộ áo ngủ tơ lụa thêu hoa sen đỏ, lười biếng, ngán ngạo dựa cửa sổ nhìn sân luyện võ cách đó không xa.

Ngày hôm qua, Định Quốc Công có giải thích qua, tự mình mang binh đi dẹp sơn tặc trên núi Lạc Hà.

Trong lòng nàng biết, Quốc Công gia là báo thù cho song thân của nàng, thật ra không cần Quốc Công gia ra tay, chính nàng cũng có thể phái người tiêu diệt sạch sẽ đạo tặc núi Lạc Hà.

Núi Lạc Hà cách kinh thành khá xa, Định Quốc Công đi một chuyến quay về cũng cần tới ba ngày.

Ninh Bảo nhìn sân luyện võ bên ngoài trống vắng, một bóng người cũng không có, trong lòng không khỏi bắt đầu nhớ thương Định Quốc Công, nhớ những ngày vui vẻ luyện võ cùng nhau.

“Phu nhân, hình bộ đưa tin, Trường Ninh Bá bị thu hồi tước vị cùng quan chức, đại phu nhân bị xử khổ đầy nơi xứ lạnh, Dương ma ma bị xử tử.” Xuân Nhạc quật mắt cho tiêu thư, mặt mày hớn hờ báo tin tốt lành này cho Ninh Bảo.

Nàng nghe vậy liền thở dài, hơi mỉm cười: “kết quả này ta rất vừa lòng.”

Trương thị có kết cục này, là chính bà ta tự tạo, Trường Ninh Bá đã không còn tước vị, viên chức, con cái của ông cũng sẽ không còn là thiên kim, công tử quan gia nữa, mà chỉ là thiếu gia, tiểu thư nhà giàu bình thường.

Thân phận, địa vị, tuột dốc không phanh.

Tiền tài có thể nói là không thiếu, nhưng đã không có thân phận cùng địa vị là ô dù, thua thiệt là điều tất nhiên.

Lúc trước phủ Trường Ninh Bá chưa từng là gia tộc huân quý, hay là hào môn, trừ chuyện cha nàng có công cống hiến rất lớn, còn có hôn ước của nàng cùng Tạ Cảnh Dực cũng có tác dụng rất lớn.

Nhưng đại phòng phủ Trường Ninh Bá lại quá tham lam, đại bá lập mưu hại song thân nàng, Trương thị lại ghen ghét nàng có hôn sự tốt đẹp, ghen ghét nàng có một ca ca xuất sắc, Khương lão phu nhân không biết có mục đích gì, cũng khoanh tay đứng nhìn.

Bây giờ chờ đại ca cùng đại phòng Khương gia làm thư đoạn tuyệt thân thích, tông tộc sẽ biết làm như thế nào, Khương lão phu nhân không đồng ý cũng không có cách, tông tộc đồng ý là được.

Nàng tin ca ca nàng trước khi về lại thư viện sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện.

“thật là có lợi cho bọn họ, tánh mạng nhị gia cùng nhị phu nhân không còn, bá gia chỉ bị cắt đi tước vị, bãi bỏ chức qua, người còn sống sờ sờ, về sau còn có thể làm một phú ông.”

Xuân Nhạc mặt mày đầy tức giận bất bình.

Khương Ninh Bảo khẽ cười, ý cười lại không tới: “Đúng vậy, ai bảo đại bá có tước vị, có quan phẩm, còn cha mẹ ta nói dễ nghe một chút thì là nhị gia của bá phủ, trên thực tế thì cha ta chỉ là một thân chẳng có gì.”

“Huống chi, chuyện như vậy trong đại gia tộc thế gia thường xảy ra, đều là quan phủ xử lý chuyện này, đại bá có thể bị tước đi quan phẩm, tước vị, đã là kết quả tốt nhất rồi.”

Xuân Nhạc trầm mặc.

Lúc này Xuân Hi đi vào, mang cho Khương Ninh Bảo điểm tâm cùng trái cây tươi, cùng đem chuyện tìm hiểu được nói ra, trên khuôn mặt nhỏ đầy hưng phấn.

“Phu nhân, nô tỳ nghe nói, nhị phòng Tạ gia huỷ bỏ hôn lễ, cũng giống tròng khua chiêm đến bá phủ từ hôn, lúc trước hôn ước này là đắm đuối phu nhân mới có được, nay lại trả lại gắp bội, thật sự làm người sáng khoái mà.”

Xuân Nhạc nghe xong cũng vui vẻ một phen.

Cũng không phải là làm người sáng khoái sao?

“Huỷ bỏ hôn lễ sao?”

Khương Ninh Bảo nghe Xuân Hi nói, lăm bắm một câu, thông thả ung dung mà ăn một khối bánh ngọt, thật ra khi nàng biết chuyện song thân gặp nạn là do một tay đại bá bày mưu vạch ra, quan hệ của nàng cùng ngũ muội Khương Minh Dao đã không còn như trước.

Khương Ninh Bảo có hảo cảm cùng Khương Minh Dao, bắt nguồn từ “Khương Minh Dao” trong sách kia.

thật ra mười sáu năm qua, nàng cùng Khương Minh Dao qua lại chỉ là gần đây, tình cảm nói đậm sâu cũng không cần nói tới, bây giờ nghe tin nàng ấy trước ngày xuất giá liền bị từ hôn.

Khương Ninh Bảo nói không nên lời, chỉ cảm thấy lòng mình bình tĩnh không gợn sóng, nàng lấy khăn lau tay, nhìn chiếc vòng hồng bảo thạch trên cổ tay mình, nói thật, bản thân nàng cũng vô cùng yêu thích chiếc vòng này, trang sức nàng có không ít, nhưng cái này là ngày xuất giá Khương lão phu nhân đã tặng cho nàng, nàng lại thích nhất, vẫn luôn không nỡ thay cái khác.

Chỉ là phản ứng của lão phu nhân mỗi lần nhìn thấy chiếc vòng tay này, liền làm nàng có cảm giác, chiếc vòng hồng bảo thạch này chắc hẳn có chuyện xưa.

Khương Ninh Bảo nghĩ nghĩ, vẫn là không phải người điều tra chuyện cũ.

Lúc này, ngoài cửa vang lên một tràng bước chân trầm ổn mà dồn dập.

Ngay sau đó, thân ảnh cao lớn của Định Quốc Công xuất hiện trước mặt Khương Ninh Bảo, nàng xoa xoa đôi mắt, về mặt kinh ngạc vui mừng chạt xuống giường đón hân.

“Quốc Công gia, chàng đã về rồi, đạo tặc đã diệt hết rồi sao?”

Định Quốc Công suốt đêm lên đường hồi kinh, khuôn mặt anh tuấn cao lãnh vẫn sáng lạn như thường, đi vào phòng thấy bóng hình xinh đẹp của tiểu thê từ chạy như bay đến, khoe miệng cong lên.

“Ừ, ta đã về rồi.”

Ánh mắt hân roi xuống áo hỗn không chỉnh tề của tiểu thê tử, cổ áo hơi trễ, lăm lẹ vài cánh xuân nơi ngực, Định Quốc Công cảm giác miệng khô lưỡi nóng, đáy mắt hiện lên một tia lửa nhỏ, tiếng nói trầm khàn.

“Trùm thổ phi đã đền tội, sơn tặc núi Lạc Hà toàn bộ đã bị tiêu diệt.”

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc thấy thế, rất có ánh mắt, lui ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Ninh Bảo và Định Quốc Công, không khí ái muội đột nhiên nóng lên, khương Ninh Bảo bị Định Quốc Công dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm, trên mặt không tự giác hiện lên một màu ửng hồng, nhón mũi chân, hôn lên khuôn mặt anh tuấn của hân, cười nghịch ngợm một cái.

“Quốc Công gia, cách cảm tạ như vậy thích không?”

Định Quốc Công đưa tay vuốt ve chỗ được hôn, ánh mắt nhìn đến khoe miệng xinh đẹp của tiểu thê tử, cổ họng chột nghẹn, lửa trong đáy mắt càng bùng cháy.

“Ta càng thích một kiểu cảm tạ này hơn.”

Giọng nói khàn khàn của Định Quốc Công vừa xong, liền ôm ngang tiểu thê tử đi đến giường lớn, đem người đặt lên giường, thân hình cao lớn phủ lên cơ thể bé nhỏ mềm mại của nàng.

Màn lụa đỏ thắm hạ xuống, che dấu cảnh xuân vô hạn trên giường. ...

Xuân Nhạc cùng Xuân Hi canh cửa nghe được tiếng động bên trong phòng truyền ra, liền đỏ mặt, các nàng cùng ngẩng đầu nhìn mây trắng bay trên bầu trời xanh, che miệng cười trộm.

một trận vận động kịch liệt qua đi, Định Quốc Công cảm thấy mỹ mãn ôm lấy tiểu thê tử, đưa tay vén tóc cho nàng.

“Ninh Bảo, nàng cũng biết người phía sau Trương thị cùng Dương ma ma là ai?”

Khương Ninh Bảo mân mê bàn tay to của hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp còn ửng hồng sau tình ái, nghe được lời hắn nói, đuôi mắt nhếch lên, lười biếng trả lời: “không phải Dương Thư Thanh thì chính là tạ nhị phu nhân, Quốc Công gia, thiếp nói đúng không?”

Định Quốc Công cười nhẹ, cúi đầu hôn lên tóc nàng, ánh mắt hiện ra ánh sáng lạnh: “Là Tạ nhị phu nhân, nhưng ta nghi ngờ người ở sau lưng chính là Dương Thư Thanh.”

Nếu nói Ninh Bảo không thể sinh con, người được lợi cuối cùng là ai, không phải là Dương Thư Thanh sao?

Đáng tiếc là không có chứng cứ.

An Viễn Hầu phụ trách trấn thủ thành tây nam của Đại Việt, có gốc rễ vững chắc ở tây nam, không có chuẩn bị thật tốt, không có chứng cứ, không nên động đến Dương Thư Thanh.

Khương Ninh Bảo kinh ngạc, không nghĩ đến nàng cùng Định Quốc Công hoài nghi cùng một người nhà.

Hôm qua, nàng gặp Diêu chương quây, dò hỏi một chút hành tung của Dương Thư Thanh cùng Từ tiên cô, biết được, Từ tiên cô thành khách quý của Tạ nhị phu nhân, nàng liền biết chuyện này không đơn giản.

“Chúng ta đúng là tâm ứng liên thông, Quốc Công gia, chẳng biết Từ tiên cô không?” Ninh Bảo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, cười khanh khách hỏi.

Mây kiếm hơi nhướng, Định Quốc Công bình tĩnh nói: “Là một đạo cô có chút thủ đoạn.”

Khương Ninh Bảo trừng mắt kinh ngạc, ngay sau đó cười nhạo một câu: “Không nghĩ đến Định Quốc Công chỉ quan tâm đại sự triều đình còn biết được Từ tiên cô là ai.”

“Điều tra qua.” Khoé miệng Định Quốc Công cong lên, lúc trước tiểu thê tử có nói để mình chuẩn bị hôn kỳ, hắn thật cũng ra tay âm thầm điều tra.

Đương nhiên cũng biết, hôn kỳ của Khương Minh Dao thay đổi là do bàn tay của vị tiên cô này.

Khương Ninh Bảo: “.....”

Khương Ninh Bảo cũng không giấu hắn, đem quan hệ của Từ tiên cô cùng Dương Thư Thanh nói ra, còn có Dương Thư Thanh nắm trong tay nhược điểm của Từ tiên cô, nhược điểm này vô cùng chí mạng.

Có thể là nỗi nhục của hoàng gia.

Ánh mắt Định Quốc Công âm trầm, đáy mắt hiện lên sát ý, hắn hôn mặt nàng một cái, trầm giọng nói “Việc này ta sẽ xử lý.”

Khương Ninh Bảo gật gật đầu.

Việc này giao cho Quốc Công gia xử lý là thích hợp nhất.”

không có Từ tiên cô, Dương Thư Thanh liền như mất đi bàn tay vàng.

Ban ngày ban mặt, hai người ở lâu trong phòng cũng không tốt lắm, Định Quốc Công cũng có công sự cần xử lý, sau khi tắm gội thay quần áo, Khương Ninh Bảo thay một váy trắng thêu hồng mai, chuẩn bị đi Vinh Hi Đường gặp Tạ lão phu nhân.

Triệu quản gia đến, còn tự mình mang theo đại ca Khương Cần đến đây.

Khương Cần mặc một trường bào màu bạc, cả người nhìn tuấn tú, phong lưu, khoé môi cong cong thể hiện tâm tình hắn đang rất tốt.

“Ca, chuyện đã làm tốt?” Khương Ninh Bảo gấp chờ không được hỏi.

Khương Cần hơi hơi mỉm cười, đuôi mày khoé mắt đều là ý cười: “Ừ, chúng ta bây giờ đã cùng đại phòng tuyệt thân, tộc trưởng cùng tộc lão đồng ý cho nhị phòng chúng ta tách ra, không cùng một mạch với đại phòng.”

“Tổ mẫu có phản ứng gì không?”

Khương Cần nhớ đến khuôn mặt âm trầm của tổ mẫu, nụ cười có chút tan dần “bà đương nhiên là không đồng ý, nhưng có tộc trưởng cùng tộc lão ở đó, nhị phòng chúng ta hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ cùng đại phòng.”

Khương Ninh Bảo nở nụ cười sáng lạn, ôm lấy vai đại ca mình.

“Ca, nhị phòng sau này đều dựa vào ca đó.”

Khương Cần gật đầu thật mạnh, hắn sẽ đem nhị phòng đứng lên.

Khương Ninh Bảo cùng đại ca nói chuyện, Khương Cẩn nói với nàng, ngày mai hẳn cùng cả nhà cữu cữu sẽ rời kinh, trước khi đi, hẳn là có ý đến đây thăm muội muội, muội muội mới gả đến phủ Định Quốc Công không quá mấy ngày, không tiện rời phủ.

Khương Cẩn đành phải đến cửa nói với nàng một câu.

Lúc này đây rời đi, có lẽ gặp lại cũng là vài tháng sau, Ninh bảo trong lòng vô cùng không nỡ.

Khương Ninh Bảo lặng im hồi lâu, ổn định tốt tâm tình, mới đi Vinh Hi Đường gặp lão phu nhân, lão phu nhân đang hứng thú bưng bưng làm nội y, nhìn thấy Ninh Bảo đến, liền nói với nàng chuyện thành thân của Tạ Cảnh Dực.

“Ninh Bảo, con bây giờ là mẫu thân của Cảnh Dực, hôn sự của Cảnh Dực nên giao cho con xử lý, con đừng quá lo lắng, ta sẽ để Hoàng ma ma sang giúp con.”

Khương Ninh Bảo kinh ngạc trong lòng, trên mặt lại cười đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thế sự khó lường

Tạ lão phu nhân cười cười, bà nghĩ hôn sự của cháu trai, giao cho Ninh Bảo chuẩn bị, thật ra cũng có ý tứ muốn chậm rãi giao quyền quản gia vào trong tay nàng.

Dưỡng tôn cưới chính là đích trưởng nữ của phủ An Viễn Hầu, thân phận cùng gia thế so với Ninh Bảo cao hơn một bậc, hưởng chi, đại bá của Ninh Bảo bây giờ tước vị cùng quan phẩm đều bị tước bỏ, ca ca ruột chỉ là một tú tài, gia thế lập tức từ thiên kim quan gia biến thành muội muội của tú tài, chỉ tốt hơn bá tánh bình thường một chút.

Đặc biệt còn có lời đồn nói Ninh Bảo không thể sinh dục được, kéo theo địa vị của Ninh Bảo thấp xuống rất nhiều.

Tạ lão phu nhân đương nhiên là phải cho Ninh Bảo quyền lợi cùng thể diện, bằng không, sau khi Dương Thụ Thanh vào cửa, tôn nghiêm chủ mẫu đương gia là Ninh Bảo chẳng phải bị người đâm đạp xuống bùn.

Lão phu nhân đây là không thể chịu được.

Điều an ủi quý giá nhất của Ninh Bảo là còn có nhà ngoại mạnh mẽ, người của Dương gia, trước ngày đại hôn của Ninh Bảo đến tặng lễ cưới làm người không dám coi khinh, lại qua hai tháng, đại cữu của Ninh Bảo sẽ đến kinh thành nhậm chức.

Ninh Bảo là tức phụ của bà, còn dưỡng tử rốt cuộc cũng không phải ruột thịt, còn một lòng hướng về vị hôn thê chưa qua cửa, trong lòng Tạ lão phu nhân đối với dưỡng tôn là rất thất vọng.

Bởi vậy, bà đã cùng con trai bàn bạc qua, liền quyết định đem hôn sự của Cảnh Dực giao cho Ninh Bảo sắp xếp, hoàng ma ma ở bên cạnh giúp đỡ.

Chút tâm tư này của Tạ lão phu nhân sao có thể gạt được Ninh Bảo, trong lòng Ninh Bảo liền cảm thấy ảm áp, nàng vốn nghĩ là không tính sớm như vậy sẽ tiếp quản quyền quản gia của phủ Định Quốc Công, nhưng kế hoạch thay đổi không theo kịp, ai biết khi về lại mặt, Trương thị lại phát rồ ra tay với nàng.

Khương Ninh Bảo quyết định không từ chối ý tốt của lão phu nhân.

Có quyền quản gia, tuy nói sẽ bận rộn hơn ngày thường rất nhiều, nhưng nàng là đương gia chủ mẫu, danh xứng với thực, trong phủ trừ Tạ lão phu nhân cùng Quốc Công gia ra, nàng là lớn nhất.

Có Định Quốc Công ở đây, hạ nhân trong phủ sẽ kính trọng địa vị đương gia chủ mẫu này của nàng, nhưng nàng không còn có thể sinh hài tử được, vẫn là sẽ có chút ảnh hưởng.

Địa vị của Tạ Cảnh Dực lần nữa được nâng cao, người ban đầu chưa quyết định cũng đã nghiêng về hướng của hắn.

Còn có một vài ngọn cỏ đầu tường có lẽ đang chờ đợi Định Quốc Công nạp thiếp.

Khương Ninh Bảo đều thấy tất cả trong mắt, may là đa số hạ nhân đều từng là binh lính của Định Quốc Công, bọn họ kiên định trung tâm không đổi đối với hắn, liên quan cũng sẽ như vậy đối với quốc công phu nhân là nàng đây.

Trở lại viện, Ninh Bảo uống ngụm trà, cười khanh khách đem chuyện này nói cho hai tỷ nữ Xuân Nhạc, Xuân Hi của mình, hai người đều mang một mặt kinh ngạc và vui mừng, hôn sự của Tạ thiếu gia là do phu nhân xử lý, các nàng đều hiểu đây là nghĩa gì.

Xuân Hi nhướn mi nói “thật là phong thủy thay đổi, phu nhân, chúng ta chuẩn bị thật tốt, hờ Tà đại thiếu gia một phen.”

“Đúng vậy, đúng, có thể hờ Tà thiếu gia một phen.” Xuân Nhạc một mặt đầy hưng phấn.

Xuân Hi vẫn nhìn Tà Cảnh Dực không thuận mắt, ở trong phủ gấp mặt, nằng trên mặt là cung kính hành lễ, trong lòng không có chút cung kính nào, nếu không phải tiểu thư có thân phận đặc biệt, chỉ sợ né đường đi khác.

Ngày sau của tiểu thư coi như xong.

Xuân Nhạc cũng thấy như thế.

Nịnh Bảo nhìn hai tỷ nữ của mình một dáng xoa tay hăm hè hưng phấn, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, quả nhiên là tuổi trẻ, nàng điều chỉnh lại sắc mặt, giọng điệu cũng rất là thận trọng nói.

“Xuân Hi, Xuân Nhạc, suy nghĩ này của hai người là không được, lão phu nhân mang hôn sự của Tà Cảnh Dực cho ta xử lý, đó là tin tưởng ta, là để ta làm một đương gia chủ mẫu danh xứng với thực, là muốn ta làm ra một hôn lễ hoàn hảo, vì bản thân, cũng vì thể diện của phủ Định Quốc Công.”

“Chuyện có nặng có nhẹ, chúng ta nhìn tương hợp mà làm, nghĩ phá hoại khi nào cũng có thể được, nhưng tuyệt đối không phải là ở lúc này.”

“Xuân Hi, Xuân Nhạc, hai người cần phải nhớ rõ.”

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc sững sốt, ngay sau đó là vẻ mặt đầy xấu hổ, cúi đầu: “Phu nhân nói rất đúng, nô tỳ nhớ kỹ.”

Khương Nịnh Bảo cười vừa lòng, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, neho neho mắt nói.

“Tà Cảnh Dực bên này không cần lo lắng, hẳn là người sẽ không ở trong hôn lễ của mình mà bày mưu tính kế, hiện tại chúng ta phải đề phòng chính là Dương Thụ Thanh, nàng ta cũng không phải là người tốt lành gì, đặc biệt là sau khi biết hôn lễ của Tà Cảnh Dực sẽ do ta xử lý, nàng ta lại sẽ bất chấp như thiêu thân.”

Dương Thụ Thanh là nữ chủ tàn nhẫn độc ác, tâm cơ thâm trầm, sợ nhất là nàng ta sẽ lợi dụng hôn lễ mà đối phó với nàng, một khi đương gia chủ mẫu là nàng xử lý hôn lễ xảy ra vấn đề. Dương Thụ Thanh sẽ liền phát tán tin đồn khắp nơi, hắt nước bẩn lên người nàng, đem nàng vui xuống bùn, diệt trừ ngọn núi lớn đề trên đầu nàng ta.

Khương Nịnh Bảo chưa bao giờ dám coi thường Dương Thụ Thanh, cho nên sẽ nhắm vào hành động của Dương Thụ Thanh mà phòng bị, nàng phân tích lợi hại cho hai tỷ nữ Xuân Nhạc, Xuân Hi, hai nàng mồ hôi lạnh ròng ròng, nghĩ mà sợ không thôi.

Nếu phu nhân thật sự có ý giống các nàng, chẳng phải phu nhân đã rơi vào bẫy của Dương tiểu thư.

Khương Nịnh Bảo bình tĩnh uống trà, trong lòng lại suy nghĩ xử lý hôn sự thế nào, Khương Nịnh Bảo cũng là lần đầu tiên làm chuyện này, nàng cần suy nghĩ cho thật tốt.

Lúc này, một bà tử trong phủ đến bẩm báo.

“Phu nhân, nhị thiếu phu nhân của phủ Trần Bắc hầu cầu kiến.”

Phủ Trần Bắc Hầu...

Khương Nịnh Bảo giật mình, công gia(nhà chồng) của đại đường tỷ chính là phủ Trần Bắc Hầu, chuyện của đại đường tỷ nàng có chú ý một chút, cũng biết được một chút.

Lúc trước đại đường tỷ gả vào hầu phủ cao sang, Trương thị hào hứng chịu không được, nơi nơi đều khoe khoang, nhưng sự thật, Trần Bắc Hầu gia nghiệp rộng lớn, chủ tử đông đúc, tranh đấu càng kịch liệt, đại đường tỷ ngày ngày ở phủ Trần Bắc Hầu cũng không tốt đẹp gì, có thể nói là từng bước từng bước, như đi trên tảng băng mỏng.

Nhìn tình trạng bây giờ của đại phòng, vị đại đường tỷ này có lẽ chính là muốn cầu xin nàng giúp đỡ.

“Đưa người vào đi.”

Khương Nịnh Bảo không phải là người giận chó đánh mèo, nàng có nguyên tắc, có giới hạn của mình, Khương Xu Nghiên là thai phụ, thời mạt thế kia, thai phụ cùng đứa nhỏ đều là quý báu.

Trước khi đường tỷ bình an sinh đứa nhỏ, nàng sẽ che chở cho đường tỷ, nhưng không hơn.

Khương Xu Nghiên bất kể là gả cho hầu phủ cao sang, nhưng đến bước đường này đều có một phần ‘công lao’ của nàng, nào biết sau này nàng gặp nạn, Khương Xu Nghiên mượn thế nàng như cá gặp nước có thể hay không lại bỏ đá xuống giếng, hung hăng đâm thêm một đạp.

Nịnh Bảo cũng không dám coi thường lòng người.

Khương Xu Nghiên mang theo tỷ nữ đi vào đại sảnh chủ viện, vừa vào trong, liền nhìn thấy một nữ tử dung mạo như hoa ngồi ngay ngắn bên bàn gỗ hoa lê, bàn tay nhỏ trắng nõn thon thả đang thành thực pha ấm trà.

Hương trà bay khắp đại sảnh.

“Đại đường tỷ, tỷ đến rồi, lại đây ngồi xuống đi.” Khang Ninh Bảo đem bát trà trong tay đặt xuống, cười với Khương Xu Nghiên một cái, nụ cười thật xinh đẹp, long lanh bắt mắt.

Đáy mắt Khương Xu Nghiên hiện lên kinh diễm cùng hâm mộ, trong lòng phập phồng, nàng cũng biết được phụ mẫu mình lại đối đãi với nhị phòng tứ muội như vậy, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

rõ ràng có chỗ dựa tốt như vậy, lại càng đi tìm đường chết.

Dày mặt đến phủ Định Quốc Công xin giúp đỡ, Khương Xu Nghiên cũng là đường cùng, mẹ chồng vậy mà lại muốn phá bỏ đứa nhỏ trong bụng nàng, hừ, để cho trượng phu có một cuộc hôn nhân mới tốt hơn.

“Tứ muội, ta... Ta... không ngờ là phụ thân sẽ làm những chuyện như vậy, thật xin lỗi.”

Khương Xu Nghiên được tỷ nữ đỡ ngồi xuống đối diện với Ninh Bảo, vẻ mặt đầy xấu hổ xin lỗi nàng.

Khương Ninh Bảo lấy cho nàng một ly nước ấm, cười nhạt: “Đại đường tỷ, tỷ không cần nói lời xin lỗi, có xin lỗi nhiều đi chăng nữa cũng không có cách nào che dấu chuyện đại bá âm mưu hại phụ mẫu ta được.”

Khuôn mặt Khương Xu Nghiên trắng bệch, khoe môi run rẩy, muốn nhờ nàng giúp đỡ nhưng lúc này lại không có cách nào nói ra, trong đôi mắt xinh đẹp kia hiện lên một nỗi tuyệt vọng.

Nàng quyết định đến Quốc Công phủ cầu xin sự giúp đỡ, thật ra cũng là muốn cho phu nhân Trần Bắc Hầu có chút kiêng kỵ.

Nhưng bây giờ xem ra... Chỉ là hy vọng xa vời.

Nhưng Khương Xu Nghiên vẫn không muốn từ bỏ cọng rom cứu mạng này.

“Đại đường tỷ, nói ra mục đích hôm nay đến đây của tỷ đi.” Ninh Bảo uống một ngụm trà thơm. Lần đầu tiên biểu lộ lập trường của mình, sau đó ánh mắt nhân nhật nhìn nàng ta, dường như nhìn thấu tâm tư của nàng.

Khương Xu Nghiên vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, cắn chặt môi dưới, trong mắt đầy nước: “Ta là đến cầu tứ muội giúp đỡ. Mẹ chồng của ta, bà ấy... Bà ấy muốn phá bỏ đứa nhỏ của ta, hừ ta.”

Nếu Trần Bắc Hầu phu nhân chỉ là muốn hừ đại đường tỷ, hoặc là biếm thê thành thiếp, Ninh Bảo cũng sẽ không tức giận như vậy, nhưng muốn phá bỏ đứa nhỏ, liền thật quá đáng, đây cũng là một sinh mạng nhỏ bé, Khương Ninh Bảo cup mắt, trong đáy mắt hiện lên sát khí.

“Tứ muội, ta biết bản thân không nên cầu muội, chỉ là... Chỉ là bây giờ chỉ có muội mới có thể giúp ta, ta cầu muội giúp ta, ta không muốn mất đứa nhỏ này.”

Khương Xu Nghiên thấy bộ dáng giống như thờ ơ của tứ muội, cắn răng, đứng dậy rồi quỳ trước mặt Ninh Bảo, Xuân Hi, Xuân Nhạc đứng bên thấy vậy lập tức ngăn nàng lại.

“Nể mặt cháu ngoại chưa ra đời, lúc này ta sẽ giúp tỷ.”

“Cảm ơn tứ muội, cảm ơn tứ muội.”

Khương Xu Nghiên vui quá mà khóc, một mặt đầy cảm kích, có một câu của tứ muội, đứa nhỏ của nàng cuối cùng cũng được bảo vệ.

Mục đích đã thành, Khương Xu Nghiên cũng không dám ở lại lâu, vội vàng mang theo tỷ nữ rời đi, chỉ là khi rời đi, Khương Ninh Bảo liền cho Triệu quản gia phái người hộ tống nàng về Trần Bắc Hầu phủ.

Buổi tối, nến đỏ lay động.

Khương Ninh Bảo sau khi cùng Định Quốc Công trải qua một hồi vận động vui sướng, Ninh Bảo lười biếng nằm trong lòng ngực của Định Quốc Công, nói với hắn chuyện xử lý hôn sự của Tạ Cảnh Dực, cùng với chuyện đại đường tỷ đến cầu nàng giúp đỡ.

Ban ngày, Định Quốc Công có công sự gấp gáp, phải đi đại doanh Tây Giao luyện binh, chỉ có buổi tối sau khi hoan ái, Ninh Bảo mới cùng Định Quốc Công nói chuyện ban ngày, giao lưu tình cảm.

Định Quốc Công nghe được Ninh Bảo nói đến chuyện đứa nhỏ của đại đường tỷ, đáy mắt hiện lên tia sáng, bàn tay to khỏe vuốt ve da thịt bóng loáng của nàng, giọng nói khàn khàn: “Ninh Bảo, nàng thật sự rất thích đứa nhỏ?”

Khương Ninh Bảo không nghĩ đến Quốc Công gia chú ý chuyện đùa nhỏ, nhưng nàng đúng thật là rất thích đùa nhỏ.

“Đúng vậy, ta thích đùa nhỏ.” nói xong, Khương Ninh Bảo sóng mắt khẽ chuyển, khoe môi nổi lên nụ cười giảo quyết, bàn tay nhỏ cố ý vẽ vờ vòng tròn trên ngực hân.

“Cho nên, Quốc Công gia, chàng cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa.”

Định Quốc Công bị Khương Ninh Bảo trêu chọc, bụng dưới nóng lên, cổ họng căng chặt, nháy mắt xoay người đem Khương Ninh Bảo đè dưới thân, môi mỏng ngậm lấy vành tai nhỏ nhỏ hồng nhuận của nàng, giọng nói lại càng thêm trầm thấp.

“Nàng nói rất đúng, đúng thật là cần phải nỗ lực nhiều mới được.”

Từ đêm động phòng hoa chúc đến giờ, hai người vẫn luôn gắn bó keo sơn, nhưng Định Quốc Công đêm nay so với trước lại càng thêm kịch liệt, càng thêm kéo dài thời gian hơn.

Khương Ninh Bảo đang nổi lên cơn trong bể tình đột nhiên có chút hối hận, trêu chọc người nào đó quá mức rồi.

Ngày mai nàng còn phải cùng đại ca đưa tiễn các vị cữu cữu của bọn họ nha.

Phủ An Viễn Hầu

Vốn mang tâm trạng mỹ mãn chờ đợi để gả, Dương Thụ Thanh sau khi biết được hôn lễ của mình là do Khương Ninh Bảo xử lý, khuôn mặt đẹp sa sầm, chung trà trong tay phịch một tiếng rơi xuống đất, nước trà văng tung toé.

“Thiên Dung, tin tức này có tin được không?”

Thiên Dung vội vàng nói “Tin tức đã truyền ra, nghe nói là Tạ phu nhân cố ý đem chuyện hôn lễ của Tạ đại thiếu gia giao cho Quốc Công phu nhân xử lý.”

Hiện tại không ai còn gọi Tạ Cảnh Dực là thế tử, mà đối xưng hô gọi hân là Tạ đại thiếu gia.

Tất cả mọi người ở trong tối đều chế cười tiêu thư gả vào nơi thấp kém.

Dương Thụ Thanh hít sâu một hơi, áp buồn bực xuống đáy lòng, trong mắt loé sáng, lạnh lùng cười, ác ý đối với Khương Ninh Bảo.

“Thiên Dung, người nói, Khương Ninh Bảo có thể cố ý làm hỏng hôn lễ của ta hay không?”

Nàng cùng Khương Ninh Bảo sớm kết thù, hiện giờ Khương Ninh Bảo lại sắp trở thành mẹ chồng của nàng, khẳng định sẽ trả thù.

Dương Thụ Thanh không sợ nhất chính là trả thù.

Người lớn lên trong vai mặt thì có thể được mất phần thù đoạn, càng miễn bàn, bên người còn không có một người ma ma tâm phúc, chỉ có hai cái nha hoàn chẳng có tâm cơ.

Chỉ cần Khương Ninh Bảo dám ra tay, nàng liền dám bẻ gãy móng vuốt của nàng ta, điều duy nhất làm cho Dương Thụ Thanh khó chịu chính là, nàng còn phải chịu đựng Khương Ninh Bảo hai năm, hai năm... không phải là hai ngày.

Dương Thụ Thanh bị ghen một trận.

“Tiêu thư, cái này nô tỳ không biết, hân là không thể?” Thiên Dung do dự một hồi, mới trả lời.

Dương Thụ Thanh đánh giá Thiên Dung một cái, trong lòng khẽ động, mặc kệ Khương Ninh Bảo có gian lận hay không, nàng cũng có thể dự mưu một phen, nghĩ như vậy, Dương Thụ Thanh nheo nheo hai mắt, lộ ra tươi cười sâu xa.

“Này thì khó nói.”

Thế sự khó lường, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ninh Bảo, Từ Tiên cô chết rồi

Sáng sớm hôm sau, tia nắng mai vừa hé.

Khương Định Bảo, Định Quốc Công cùng Khương Cần đưa tiễn mấy vị cữu cữu của họ.

Lúc trở về, Định Quốc Công đi đến đại doanh Tây Giao, Khương Ninh Bảo lại lười biếng ngồi trên xe ngựa, tùy ý để hộ vệ hộ tống về phủ, đi ngay qua đường phố phồn hoa, nhìn thấy một đám người đang vây quanh, Khương Ninh Bảo cách màn xe nhìn ra ngoài, nhận ra chỗ kia chính là tửu phường Thượng Vân của Dương Thụ Thanh.

Khương Ninh Bảo mơ hồ nghe được giọng nam quen thuộc, liền sai một hộ vệ đi xem có chuyện gì.

Chờ hộ vệ trở về bẩm báo, Ninh Bảo khẽ cười một tiếng, thì ra là tiểu vương gia Tiểu Nhiên của Thụy vương phủ cùng Tần Vương của tửu phường Thượng Vân đang giằng co phía trước, nguyên nhân gây ra là bởi vì một vò đường sinh tử giá ngắt ngưỡng của Thượng Vân tửu phường.

Khi tiểu vương gia cùng Dương Thụ Thanh chưa nháo loạn kết thù, hắn liền dự định mua một vò đường sinh tử giá ngắt ngưỡng của Thượng Vân tửu phường.

Bây giờ đường sinh tử đất đỏ này đã ử ra xong, Tần Vương lấy lý do số lượng không đủ, muốn hỏi lại tiền cọc cho tiểu vương gia.

Đương nhiên là tiểu vương gia không chịu, hai người liền giằng co ở cửa tửu phường Thượng Vân.

không khí đang hồi giương cung bạt kiếm.

Rất có thể một lời không hợp liền đánh.

Khương Ninh Bảo nhướng mày, tiểu vương gia phủ Thụy vương này là nam xứng thứ hai trong sách nay biến thành vai ác đối nghịch nữ chủ, này là thay đổi lớn khiến người cảm thấy thật ngoài ý muốn.

“Hỏi phủ.”

Khương Ninh Bảo nói với xa phu một tiếng, trực tiếp dẹp đường hỏi phủ, căn bản là không có tâm tư mà xem náo nhiệt.

Khi Dương Thụ Thanh đến, vừa đúng lúc nhìn thấy dấu hiệu phủ Định Quốc Công, nàng hí hóp mắt âm thầm suy đoán người trên xe ngựa, không phải là Khương Ninh Bảo thì cũng là Tạ lão phu nhân.

Trở lại phủ, Khương Ninh Bảo đi đến Vinh Hi Đường chuyện trò linh tinh với Tạ lão phu nhân, đúng lúc phòng bếp có hầm gà tổ yến, Khương Ninh Bảo cùng lão phu nhân, mỗi người một chén mà uống.

Sau khi uống gà hầm tổ yến, Ninh Bảo liền trở về chủ viện, bận bịu xử lý chuyện hôn lễ, Hoàng ma ma ở bên cạnh giúp đỡ, tham khảo quá trình đại hôn của mình, Ninh Bảo yêu cầu thay đổi cũng không nhiều.

Nhưng đội ngũ đón dâu, người nâng kiệu hoa không thể dùng thân vệ của Định Quốc Công, yêu cầu Tạ Cảnh Dực tự mình tìm hoặc dùng người của mình.

Cái này Khương Ninh Bảo không động đến.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, Ninh Bảo đem quá trình hôn lễ xử lý cẩn thận xong, đặt bút lông xuống, chờ cho ráo mực, rồi đưa cho Hoàng ma ma xem thử.

“Hoàng ma ma, người nhìn xem có cần bổ sung gì không?”

Hoàng ma ma đọc kỹ, nhìn kỹ, trên mặt lộ ra kinh ngạc, từng phân đoạn hôn lễ đều được sắp xếp cẩn thận, rõ ràng, đâu vào đấy, thật làm người tìm không được sơ hở.

“Phu nhân sắp xếp thật tốt, lão nô hồ thẹn không bằng.”

Khương Ninh Bảo bất đắc dĩ cười “Hoàng ma ma quá khen, ta còn rất nhiều chỗ cần phải học hỏi.” Nàng chỉ là lấy người trải qua hai đời làm ưu thế, thật ra nàng cùng với đương gia chủ mẫu hảo môn thế gia còn chênh lệch lớn vô cùng.

Hoàng ma ma cười cười, không có tranh cãi cùng phu nhân, phu nhân cho bà một kinh ngạc lớn như vậy, bà cảm thấy quản lý hạ nhân trong phủ có thể tham khảo cách của phu nhân một chút.

Đội lát nữa về Vinh Hi Đường nói cho lão phu nhân một tiếng, lão phu nhân nhất định sẽ rất vui mừng.

Khương Ninh Bảo thấy Hoàng ma ma cười mà không nói, quay đầu nhìn Xuân Hi, nói: “Xuân Hi đi đến Cẩm Hoa viện xem thiếu gia đã về chưa, nếu đã về thì bảo hắn đến chủ viện một chuyến.

Xuân Hi lĩnh mệnh mà đi.

Ước chừng hai khắc, Tạ Cảnh Dực đến đây, một bộ gấm y màu xanh đen càng làm cho hấn thêm phong trần tuấn lãng, mặt đẹp như ngọc, hấn vừa tiến vào liền cung kính hành lễ với Khương Ninh Bảo.

“Tham kiến mẫu thân.”

Lúc này đây, Tạ Cảnh Dực gọi Ninh Bảo là mẫu thân cũng tự nhiên hơn rất nhiều.

Ninh Bảo đương nhiên là nhận ra, nàng uống một ngụm trà, có chút mỉm cười, trước mặt Hoàng ma ma nói chuyện đại hôn cùng Tạ Cảnh Dực.

“Cảnh Dực, đôi ngũ đón dâu nâng kiệu cưới, ta không nhúng tay vào chọn người, tự người tìm lấy.”

“Nếu còn yêu cầu gì, có thể nói với ta một tiếng.”

Tạ Cảnh Dực ngăn ra, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên kinh ngạc, hấn không nghĩ được, Khương Ninh Bảo lại rộng lượng như vậy, đem chuyện quan trọng là đôi ngũ đón dâu cùng nâng kiệu cưới giao cho hấn chọn người, trong lòng không khỏi sinh ra khác thường.

“Mẫu thân sắp xếp thật thoả đáng, ta không có ý kiến.”

Khương Ninh Bảo gật đầu, chuyện cũng đã nói xong, không cần nói nhiều, liền để Tạ Cảnh Dực lui ra.

Tạ Cảnh Dực bước ra sân, nhin không được ngăn đầu nhìn trời xanh, đại hôn đến gần, hấn sắp cưới được nữ tử hấn thích, lẽ ra nên vui mừng, chỉ là hấn lại không có vui mừng như trong tưởng tượng.

Nghĩ đến ngày ấy hấn đến tìm Thư Thanh, lại thấy nàng cùng Tần Vương trò chuyện thân mật với nhau, tươi cười rạng rỡ, bọn họ không có tiếp xúc tay chân, nhưng ánh mắt đầy tình cảm của Tần vương, chăm chú nhìn Thư Thanh, ánh mắt đó vẫn luôn ở trong đầu hấn không xoá đi được.

Khương Ninh Bảo cũng không biết tình cảm của Tạ Cảnh Dực cùng Dương Thư Thanh đã có vết nứt, còn nghĩ rằng, nam chủ, nữ chủ trong sách tình cảm sâu nặng như vậy, thật muốn giết người.

Giữa trưa sau khi ăn cơm cùng lão phu nhân, Ninh Bảo tranh thủ rảnh rỗi mà nằm trên giường mềm nhấm mắt nghỉ ngơi, Xuân Hi đứng một bên quạt mát, đầu hè thời tiết khi lạnh khi nóng, không nên để khỏi băng trong phòng.

“Phu nhân, nô tỳ nghe nói Thụy vương tiểu vương gia cho người đến phá tửu phường Thượng Vân, Dương tiểu thư tức giận, đến Thụy vương phủ muốn nói đạo lý.” Xuân Nhạc vừa đi vào, liền hưng phấn kể cho Ninh Bảo một tin tức tốt.

Chủ tử của tửu phường Thượng Vân là Dương Thư Thanh, tiểu vương gia phá tửu phường của Dương tiểu thư, Xuân Nhạc đương nhiên là vui vẻ rồi.

Khương Ninh Bảo bỗng dưng mở hai mắt, ngồi thẳng dậy, rất có hứng thú hỏi: “Sau đó?” Cái vị tiểu vương gia yêu thích cái đẹp này cũng thật là không sợ trời, không sợ đất.

Xuân Nhạc một mặt đầy vui sướng khi người gặp nạn.

“Đương nhiên là bị Thụy Vương gia đuổi đi rồi, có lẽ Dương tiểu thư bị tức đến hồng người rồi, lại nói, vẫn là do tửu phường Thượng Vân không có đạo nghĩa, tiểu vương gia sớm đã thanh toán tiền cọc, họ ừ ra được đường sinh tử lại muốn đòi tiền cọc cho tiểu vương gia, không muốn bán đường sinh tử.”

Nghĩ đến cảnh tiểu vương gia cùng Thụy vương làm Dương tiểu thư mất hết thể diện, Xuân Nhạc liền vui không thôi.

Khương Ninh Bảo nhớ đến chuyện tiểu vương gia cùng Tần vương giằng co trên đường về phủ, nhin không được hỏi.

“Tần vương không có đó sao?”

Có Tần vương, hấn là Thụy vương sẽ cho hấn thể diện.

“Nghe nói Tần vương có việc rời đi.” Xuân Nhạc trả lời.

Khương Ninh Bảo nhướng mày, xem ra lúc này là Dương Thư Thanh ném hết mặt mũi rồi, cả nhà Thụy vương gia ở kinh thành rất có tiếng, Dương Thư Thanh thật có dũng khí, rõ ràng làm sai trước, cũng dám một mình đến cửa Thụy vương gia mà nói chuyện đạo lý.

Trước khi đại hôn còn lẩn lộn như thế, đúng là không hổ danh nữ chủ.

Nghe chuyện bát quái của nữ chủ, tâm tình Ninh Bảo sung sướng, buồn ngủ cũng không cánh mà bay, nàng đứng dậy đi đến phòng rượu nhỏ mà Quốc Công gia cố ý làm cho nàng.

Thân thể Càn Nguyên đế đã khôi phục khoẻ mạnh, nhưng tin tức vẫn luôn giấu kín.

Nghĩ đến Tần vương cùng Tần vương tranh đấu kịch liệt, đặc biệt là thế lực như mặt trời ban trưa của Tần vương, dường như danh hiệu hoàng thái đế đã là vật trong tay hấn, không nghĩ tới, nhất cử nhất động của hấn đã bị Càn Nguyên đế nhìn trong mắt.

Nhị Bảo chính là lên lút xem trò vui, thật không biết được sau khi nữ chủ biết được thân thế của Càn Nguyên để sớm đã hồi phục, sẽ có thái độ gì nữa.

Định Quốc Công sau khi hồi phủ, biết được tiểu thê từ đang ủ rượu, liền trực tiếp đi đến phòng rượu nhỏ.

Nhị Bảo chuyên tâm xử lý được liệu, đem được liệu cắt mỏng để vào bình, một chút cũng không biết được Quốc Công gia đứng ở cửa, ánh mắt nhìn động tác của nàng càng thêm sâu.

Chờ đến khi Nhị Bảo đem cái bình lớn được tửu đầy kín lại, đang muốn gọi người vào mang đi hầm rượu, thì thấy được nam tử tuấn tú, dáng người thẳng tắp đứng ở cửa.

“Quốc công gia, chàng về khi nào?”

Nhị Bảo vui vẻ chạy bước nhỏ đi qua, ôm lấy cánh tay hắn, đuôi mày khoé mắt đều là vui mừng.

“Ngay lúc nàng xử lý được liệu.” Mặt mày Định Quốc Công dịu dàng, khoé miệng khẽ nhếch, đưa đôi tay thon dài giúp nàng sửa lại vạt áo.

Nhị Bảo mở to đôi mắt, Định Quốc Công thế mà đứng ở cửa nhìn nàng những hai khắc, còn giúp nàng sửa lại vạt áo, đây là chuyện xưa nay chưa từng có. Trái tim Nhị Bảo nhảy bang bang, khuôn mặt xinh đẹp không chịu được liền đỏ ửng, cả người có chút choáng váng.

Quốc Công gia hình như càng ngày càng ôn nhu săn sóc.

Định Quốc Công thấy thế, đáy mắt hiện lên ý cười, gọi thân vệ đến, đem bình rượu vào hầm, liền bước chân trầm ổn cùng Nhị Bảo về chính viện.

“Nhị Bảo, Từ tiên cô đã chết.”

Nhị Bảo còn có chút choáng váng, bây giờ vừa nghe được tin Từ tiên cô đã chết, cả người liền tỉnh táo lại.

“Nhanh như vậy?”

“Từ tiên cô chết còn chưa hết tội, trong tay nàng dính đến hơn hai mươi mạng người.”

Khuôn mặt Định Quốc Công thâm trầm, giọng nói lạnh băng, đáy mắt hiện ra sát khí, hắn không nghĩ tới, chỉ là tra xét một chút ả ta thì lại tra ra nhiều chứng cứ phạm tội của ả đến thế.

“Quốc Công gia nói rất đúng, Từ tiên cô đúng thật đáng chết.”

Nhị Bảo khiếp sợ lại phần nộ, hơn hai mươi mạng người... Từ tiên cô này quả nhiên là đáng chết.

Nghĩ đến kết cục của ả ta trong sách, Nhị Bảo liền cảm thấy thật ghê tởm, người đầy tội ác, điên cuồng đến vậy cuối cùng dưới sự an bài của nữ chủ mà sống cuộc sống ăn ngon mặc đẹp an hưởng đến lúc tuổi già.

Chỉ vì ả ta đã giúp nữ chủ làm nhiều việc, có công lớn.

Nàng nhớ rõ, trong sách có nói qua, Từ tiên cô lúc Dương Thụ Thanh chưa trọng sinh, thân bại danh liệt, ngũ mã phanh thây, sau khi nữ chủ trọng sinh, lợi dụng biết được bí mật của mọi người ở kiếp trước liền cường chế Từ tiên cô làm việc cho mình.

Chuyện Từ tiên cô dính đến mạng người, trong sách không có nói, chỉ nói Từ tiên cô nhận được sự tín nhiệm của quý phụ, thường xuyên ra vào hào môn thế gia, làm việc cho các quý phụ.

Lúc này Tạ Thất đi vào bẩm báo.

“Chủ tử, phu nhân, Tạ nhị phu nhân cầu kiến phu nhân.”

Nhị Bảo vừa nghe đến Tạ nhị phu nhân cầu kiến, trong mắt loé sáng, lộ ra tươi cười sáng rỡ "Quốc Công gia, chàng nói xem, Tạ nhị phu nhân muốn gặp thiếp có phải hay không là chuyện hôn sự của đường tử chúng ta?"

Tin tức nàng phụ trách xử lý hôn lễ cho Tạ Cảnh Dực truyền ra ngoài, Tạ nhị phu nhân có lẽ ngồi không yên.

Định Quốc Công hiển nhiên là đoán được mục đích đến cửa của Tạ nhị phu nhân. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lẽo: “Chuyện của phủ Định Quốc Công không tới phiên bà ta nhúng tay.”

Tạ Thất: “.....”

Nhị Bảo gật đầu tán đồng, Tạ Cảnh Dực đã là con thừa tự, là thiếu gia của phủ Định Quốc Công. Tạ nhị phu nhân ý lại vào sự nhân từ của Tạ lão phu nhân, thường xuyên đến gặp Tạ Cảnh Dực, lúc trước Định Quốc Công không so đo, bây giờ thì không giống.

Định Quốc Công đã có phu nhân, phu nhân hắn mới là mẫu thân của Tạ Cảnh Dực.

Khoé môi Ninh Bảo cong lên một nụ cười tinh quái.

“Quốc Công gia, chàng về trước lánh mặt, thiếp muốn đi gặp mặt vị Tả nhị phu nhân này.”

thật là chờ mong, nàng lấy thân phận là mẫu thân của Tả Cảnh Dực mà đi gặp mặt Tả nhị phu nhân đi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Định Quốc Công là người tốt để tuyển chọn

Cách một bình phong sơn thủy, Định Quốc Công hai mắt không chớp nhìn tiểu thê tử ưu nhã pha trà, trong mắt không tự giác hiện lên một ánh dịu dàng.

Lúc này, Tả nhị phu nhân đã vào đến, phía sau còn mang theo hai tỷ nữ mặc đồ tơ lụa.

Tả nhị phu nhân một thân hoa phúc, tóc cài trâm vàng, đính đầy châu ngọc, nhìn qua ước chừng hơn ba mươi, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp, là một phụ nhân xinh đẹp, cốt cách, không hổ là mẹ đẻ của nam chính trong sách, ngũ quan cùng Tả Cảnh Dực có mấy phần giống nhau.

“Tả phu nhân mời ngồi.”

Ninh Bảo mỉm cười mở miệng, giọng nói uyển chuyển dễ nghe, dung mạo nàng vô cùng xinh đẹp, bỏ đi khí chất nhu nhược, vẻ đẹp thiếu nữ, làm cả người Ninh Bảo lộ ra khí chất trong sáng gọi cảm, một ánh mắt, một nụ cười cũng đầy phong tình.

Tả nhị phu nhân lần đầu tiên nhìn thấy Khương Ninh Bảo, hai mắt hiện lên khiếp sợ cùng không dám tin, lời đồn nói Khương Ninh Bảo sinh ra đã là vô cùng xinh đẹp, khí chất hơn người, làm người kinh diễm.

Nhưng Tả nhị phu nhân vẫn luôn cảm thấy đó là nói ngoa.

Thực ra bà đã gặp qua Khương Ninh Bảo, chỉ là lúc đó nàng bắt quá cũng chỉ mười hai, mười ba tuổi, ngũ quan xinh đẹp yếu ớt, cả người đều lộ ra hơi thờ mong manh, dường như một con gió cũng có thể thổi bay.

Ba năm sau, ngũ quan Khương Ninh Bảo vẫn xinh đẹp, nhưng khí chất lại hoàn toàn không giống, giờ tay nhắc chân, ưu nhã lại khí chất, nụ cười tươi đẹp đến mê người.

Nàng vẫn là tiểu cô nương nhu nhu nhược nhược trước kia sao?

Tả nhị phu nhân đỡ trán, ngồi đối diện Khương Ninh Bảo, nghĩ đến mục đích mình đến đây, liền đè nén nghi vấn trong lòng, tươi cười hiền lành, thái độ thân mật, thật làm cho người ta cảm thấy tình ý chân thành.

“Ninh Bảo nha đầu, ba năm không gặp, sao con lại cùng Tả di xa lạ thế, lúc trước là Cảnh Dực không đúng, ta đã mắng chửi hấn một trận, hiện giờ nhìn thấy con gả cho Định Quốc Công sống tốt như vậy, ta cũng là yên tâm.”

Trông mắt Khương Ninh Bảo chợt loé, Tả nhị phu nhân này thật tâm cơ, vừa đến, liền đặt nàng vào địa vị tiểu bối, cũng không nhìn nàng có đồng ý hay không a.

nói thân phận địa vị, nàng so với Tả nhị phu nhân là cao hơn rất nhiều, càng đừng nói, nàng còn được Định Quốc Công thỉnh phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

“Tả phu nhân, mời người gọi ta là Quốc Công phu nhân.”

Giọng điệu Ninh Bảo bình tĩnh mà xa cách, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Tả nhị phu nhân, giống như đang nhìn một người xa lạ, không, phải nói là người xa lạ cũng không bằng.

Nụ cười của Tả nhị phu nhân cứng ngắt, đáy mắt hiện lên tức giận, không ý thức nắm chặt khăn trong tay, nha đầu này lại là kẻ mang thù, kể từ đó, trong lòng bà liên lo lắng nàng sẽ có ý gây chuyện trong hôn lễ của Cảnh Dực.

“Ninh Bảo nha đầu.....”

“Mời gọi ta là Quốc Công phu nhân.” Khương Ninh Bảo không nói nhiều cất lời Tả nhị phu nhân, lại lần nữa nhấn mạnh, giọng nói không cảm xúc, ánh mắt lộ ra lạnh lẽo.

Tươi cười trên mặt Tả nhị phu nhân không ra được nữa rồi, một ngụm máu tươi ứ đọng nơi cổ họng, nhìn ánh mắt cười nhạo cùng thái độ cường ngạnh của Ninh Bảo, nghĩ đến bản thân phải cúi đầu trước một người từng là văn bối hành lễ với mình, văn bối này lại là vị hôn thê tiền nhiệm mà con trai

bà đã từ hôn, trong lòng Tạ nhị phu nhân ghen uất, nhục nhã.

Tận lực nén xuống lửa giận cuộn cuộn dâng trào cùng bất mãn, Tạ nhị phu nhân nén giận mở miệng.

“Quốc Công phu nhân nói đúng.”

Định Quốc Công Tạ Hành ngồi sau bình phong, nhìn xuyên qua thấy được cảnh này, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên ý cười.

Tiểu thê tử của hắn không phải dễ ức hiếp.

“không biết Tạ phu nhân đến Quốc Công phủ vì chuyện gì?”

Khương Ninh Bảo nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, giọng điệu bình tĩnh hỏi, trong lòng thầm nghĩ, Tạ nhị phu nhân đúng là có được gần được, lửa giận trong mắt sắp tràn ra ngoài, mà còn có thể nhịn được.

“Ta nghe nói Tạ lão phu nhân giao hôn sự của Cảnh Dực cho Quốc Công phu nhân xử trí, ta là mẫu thân của Cảnh Dực, hy vọng có thể ở bên giúp đỡ, đương nhiên là ta không phải không tin tưởng Quốc Công phu nhân, chỉ là một mẫu thân, ta vẫn luôn hy vọng có thể tự mình chuẩn bị hôn sự cho Cảnh Dực, hy vọng Quốc Công phu nhân có thể hiểu cho.”

Tạ nhị phu nhân nhìn thái độ lãnh đạm của Ninh Bảo, trực tiếp nói thẳng mục đích mình đến đây, vốn là mục đích của bà là thuyết phục nàng đem hôn sự của Cảnh Dực giao cho mình xử trí, nhưng Ninh Bảo thay đổi quá lớn làm bà kinh hãi.

Nếu sớm biết nàng sẽ thế này, bà không nên vì nàng giữ đạo hiếu ba năm mà không quan tâm, khi con trai từ hôn nên đến cửa an ủi.

Trong mắt Tạ nhị phu nhân có chút hối hận.

“Tạ nhị phu nhân, ta có thể hiểu người có lòng yêu thương con cái, nhưng có một điều người sai rồi, mẫu thân Tạ Cảnh Dực là ta, hắn là con thừa tự của phủ Định Quốc Công, không phải là con của người, mong Tạ phu nhân cần nên ghi nhớ trong lòng.”

“Nếu Tạ phu nhân muốn tự mình xử trí hôn sự cho Cảnh Dực, cũng không phải không thể, chỉ cần người để tôn tông mở từ đường, đem Cảnh Dực lần nữa trở về danh nghĩa của người là có thể.”

Khương Ninh Bảo mỉm cười nhìn Tạ nhị phu nhân, nhìn thấy tâm tư sâu kín của bà ta, muốn xử trí hôn sự của Tạ Cảnh Dực, chỉ cần Tạ Cảnh Dực không phải là thiếu gia của phủ Định Quốc Công.

Giọng nói của Khương Ninh Bảo mềm mại dễ nghe, không có chút kích động, giống như thái độ của nàng bình tĩnh không gợn sóng, lời nói ra làm người tức hộc máu.

Phía sau bình phong, Định Quốc Công Tạ Hành vênh cao khoe miệng, ánh mắt sáng rực nhìn bóng hình mảnh khảnh xinh đẹp, đang nói chuyện của tiểu thê tử, tiểu thê tử của hắn thật sự làm người ta tức chết mà không cần đèn mạng, làm hắn phải lau mắt nhìn.

Xuân Hỉ cũng Xuân Nhạc cup mắt, che dấu ý cười trong mắt.

Lời này của phu nhân thật chọc tức chết Tạ nhị phu nhân rồi.

Sắc mặt Tạ nhị phu nhân khẽ biến, khăn trong tay bị vò đến biến dạng, trên mặt lại lộ ra tươi cười rất miễn cưỡng, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Quốc Công phu nhân chê cười rồi, ta cũng chỉ là một phu nhân Tạ gia nho nhỏ, nào có bản lĩnh để tộc trưởng mở từ đường tông tộc.”

Khương Ninh Bảo không thể sinh con, tỷ lệ con trai bà thừa kế phủ Định Quốc Công rất lớn, đương nhiên không thể quay về bên cạnh bà rồi, nhưng nghĩ đến cảnh con trai mình lại gọi Khương Ninh Bảo là mẫu thân. ...

Tạ nhị phu nhân chỉ cảm thấy khuất nhục, không cam lòng.

Nhưng bà chỉ có thể chịu đựng.

“Chuyện này cũng chỉ một câu, nếu Tạ phu nhân thật sự muốn Cảnh Dực về dưới gối, Quốc Công gia nhà ta có thể giúp được.” Khương Ninh Bảo cười nói tự nhiên, ý người làm việc thiện, nói.

Tươi cười này Tạ nhị phu nhân nhìn vào loá mắt.

Tạ nhị phu nhân chỉ có thể ghen mà cười trừ, không biết mở miệng thế nào, từ chối hay đồng ý đều làm bà tiến thoái lưỡng nan.

Nếu từ chối, lời bà vừa nói ra chẳng phải tự vả mặt mình?

nói đồng ý, lỡ như Khương Ninh Bảo thật sự làm, đến lúc đó con trai lại về dưới gối, thân phận cùng địa vị khác nhau như trời với đất, bà sao có thể chặn đứt tương lai rộng mở của con trai được.

Vốn cho rằng Ninh Bảo vẫn còn là tiểu cô nương yếu ớt năm nào gọi bà một tiếng Tạ a di, chỉ cần bà cho một chút quan tâm, tiểu cô nương liền đồng

ý yêu cầu của mình.

Bà nghĩ thật quá đơn giản.

Nịnh Bảo đem thần sắc của Tạ nhị phu nhân nhìn vào mắt, không cho sắc mặt, chỉ cong khoé môi, cười khanh khách hỏi, không bỏ qua tư thế, không bỏ qua thái độ nào của Tạ nhị phu nhân.

“Tạ phu nhân, người cảm thấy thế nào, chỉ cần người gật đầu, ta là có thể cho mẫu tử người đoàn tụ, đều là vui mừng.”

Tạ nhị phu nhân âm thầm cắn răng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng lại lúc đen, trong lòng mắng thầm Khương Nịnh Bảo hồi lâu, bà cũng không dám chắc Khương Nịnh Bảo là đang nói thật hay nói đùa.

Bà xiết chặt tay, hồi lâu sau mới nói ra thành lời.

“Đạ tạ Quốc Công phu nhân có ý tốt, không cần phiền đến ngài, là ta quá phận, Cảnh Dực là con trai của ngài, sau này ta sẽ cách xa hẳn ra, sẽ không xen vào chuyện của hẳn nữa.”

“Xem ra, Tạ phu nhân cuối cùng đã biết được ai mới là chủ nhân của phủ Định Quốc Công, mong rằng Tạ phu nhân hết lòng giữ lời hứa, sau này không cần nhúng tay vào chuyện của phủ Định Quốc Công.”

Khương Nịnh Bảo cười nhẹ, giọng nói mềm mại thông thả, lời nói ra như cái tát quất lên mặt bà, làm Tạ nhị phu nhân chật vật lại khó xử không thôi.

Xuân Nhạc cùng Xuân Hi thầm kêu một tiếng ‘Hay’

Định Quốc Công ở sau bình phong cười cười, hai mắt sáng lấp lánh, đáy mắt đầy nhu tình sắp tràn ra ngoài, sức chiến đấu của tiểu thê tử thật mạnh mẽ, xem ra sau này hẳn không cần lo lắng Dương Thụ Thụ vào cửa, tiểu thê tử sẽ chịu oan ức.

Đại đường im ắng một lúc.

Mục đích không đạt được, chỗ tốt không chiếm được, còn bị tiểu bối cười nhạo, mang một bụng tức, Tạ nhị phu nhân trong lòng đầy oán hận, không bao giờ muốn nhìn thấy mặt Khương Nịnh Bảo, vội vàng cáo từ rồi đi, Khương Nịnh Bảo cười nhạt, nàng cũng không có bỏ qua ánh mắt khuất nhục trước khi rời đi của Tạ nhị phu nhân.

“Suy nghĩ gì đấy?” một thân áo gấm đen tuyền, Định Quốc Công từ phía sau bình phong đi ra, lặng yên không tiếng động ngồi bên cạnh Nịnh Bảo.

Xuân Hi, Xuân Nhạc thức thời lui ra ngoài.

Khương Nịnh Bảo châm cho Định Quốc Công một ly trà, khoé miệng vênh lên đầy giảo hoạt: “Quốc Công gia, ta nghe nói, Tạ nhị gia nhiều năm như vậy, chỉ độc sủng tạ nhị phu nhân, thiếp thấp hậu viện chỉ là đồ trang trí, nhiều năm chưa từng thu người mới, không biết có chuyện này hay không?”

Tạ nhị phu nhân lại nhiều lần xem nàng là quả hồng mềm mà nắn bóp, cuối cùng còn điên rồ khuyến khích Trương thị hạ được nàng khi về lại mặt, quả thật làm người không thể nhìn được nữa.

Định Quốc Công nghe lời hiểu ý, đáy mắt loé nhanh ý cười, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, bình tĩnh nói: “Đúng là như thế.”

“Tạ nhị gia gần đây phá được đại án tham ô, thánh thượng quyết định ngợi khen một phen.”

Khương Nịnh Bảo sòng mắt sáng ngời, nhìn không được đến gần khuôn mặt tuấn tú của hẳn hôm một cái, cười duyên nói: “Quốc Công gia, chàng quả nhiên là hiểu tâm ý của thiếp.”

“Thiếp thấy, thánh thượng ngoài chuyện khen ngợi ra, cũng nên ban cho Tạ nhị gia mấy vị mỹ nhân để khai chi tán diệp, chàng nói có phải hay không?”

Định Quốc Công cong môi, hẳn đối với Tạ nhị phu nhân này cũng không thích, Tạ nhị phu nhân này bàn tay quá dài, liền gật đầu tán đồng: “Ừ, ta sẽ đề nghị cùng thánh thượng.”

Nịnh Bảo vui vẻ ôm lấy cánh tay hẳn lắc lư, lại hôn khoé môi Định Quốc Công một cái.

Hai người ở trong phòng ngọt ngọt ngào ngào.

Khương gia lại là tình cảnh bi thảm.

Khương lão phu nhân nhìn toàn nhà lịch sự tao nhã trước mắt, không nghĩ đến bà về già còn bị đuổi khỏi phủ Trường Ninh Bá, trưởng tử đường đường là bá gia nay lại là người không thân phận, bà từ một lão phu nhân bá phủ lại biến thành lão thái thái hào môn.

Nghĩ đến trước khi rời khỏi bá phủ, bạn bè thân thích đều là sắc mặt bỏ đá đảy giềng.

Khương lão phu nhân mặt đỏ lên, ngực thở phập phồng kịch liệt, dồn dập, Hồng Hạnh bên cạnh đỡ lão phu nhân lo lắng vô cùng, vội vàng chậm rãi vuốt ve ngực cho lão phu nhân.

“Lão phu nhân, ngài không thể tức giận được, đại phu nói ngài bị tổn thương gan phổi, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt.”

Khương lão phu nhân rất quý cái mạng của mình, bà hít sâu một hơi, quan tâm hỏi: “Hong Hạnh, ngũ nha đầu luôn vẫn ở trong phòng không ra ngoài sao?”

Từ sau khi xảy ra biến cố, Ngũ nha đầu bị Tạ gia huỷ bỏ hôn lễ, đứa cháu gái này lại càng thêm trầm mặc.

Lại nói, thiếu gia Tạ Cảnh Huy ngày ấy đến cửa từ hôn có nói, nếu ngũ nha đầu đồng ý làm thiếp, hắc cũng sẽ nạp nàng làm thiếp.

Nhưng Khương lão phu nhân mạnh mẽ từ chối.

Cái mặt này của bà không kéo lên nổi.

Ngũ nha đầu, dung mạo khí chất đều tốt, có lẽ sẽ có công tử thế gia coi trọng nàng, lúc trước, ngũ nha đầu từng dự hoa yến của Thụy vương phi, theo lời nữ tỷ bên cạnh ngũ nha đầu, có vài vị công tử thế gia cực kỳ thương thức nàng.

Có lẽ Ngũ nha đầu còn có cơ hội có thể gả vào thế gia vọng tộc.

Cho dù là làm thiếp.

Hong Hạnh gạt đầu, vẻ mặt đầy lo lắng: “Đúng vậy, lão phu nhân, ngũ tiểu thư đã nhiều ngày không ra khỏi phòng.”

“Đại nha đầu không có hồi âm sao?”

Khương lão phu nhân nhíu mày, trong mắt đầy vẻ không vui, đại nha đầu này sau khi mang theo của hồi môn phong phú gả vào phủ Trần Bắc Hầu, vẫn luôn không giúp đỡ nhà ngoại, mỗi lần cần nàng giúp đỡ, đều là không có hồi âm, quả thật là bạch nhãn lang.

Hong Hạnh lắc đầu: “không có.”

Dừng một chút, Hong Hạnh lại nói thêm: “Nô tỳ nghe nói đại tiểu thư có đến phủ Định Quốc Công một chuyến, lúc rời đi, hộ vệ phủ Định Quốc Công đã đưa nàng về.”

Khương lão phu nhân vừa nghe Hong Hạnh nói đến phủ Định Quốc Công, lập tức nghĩ đến đứa cháu gái cùng cháu trai đại nghịch bất đạo, tự lập môn hộ, mặt già bỗng dưng trầm xuống.

Bà đột nhiên nhớ đến, hai ngày trước đã nhận được một lá thư bí ẩn, trong lòng liền có số đo.

Tứ nha đầu không thể sinh dục, mà mối quan hệ giữa nàng cùng Ngũ nha đầu lại không tệ, Tứ nha đầu đối với đại nha đầu không có cảm tình còn nguyện ý giúp đỡ, cùng với có lợi cho người ngoài, không bằng chiếm lợi cho người nhà.

Ngũ nha đầu bị từ hôn, lại có một nữu thân như Trương thị, gả làm chính thê hào môn thế gia là không có khả năng, nếu gả thấp, có lẽ làm bình thê, nhưng lão phu nhân không cam lòng.

Định Quốc Công chính là người được chọn tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đại hôn của Tạ Cảnh Dục

Ngày hôm sau, thánh thượng ban thưởng cho Tạ nhị gia mấy nàng mỹ thân xinh đẹp hơn người để ngợi khen, những quan viên khác lập công cùng hắn cũng được đãi ngộ ban thưởng mỹ nhân.

Tạ nhị gia cũng phong phải là người ồn ào, nhưng Tạ nhị phu nhân lại là người tức điên.

Có lẽ độc sủng nhiều năm, Tạ nhị phu nhân tính tình càng cao ngạo, lại cùng Tạ nhị gia làm âm ỉ, cuối cùng trước mặt mọi người liến tát Tạ nhị gia một cái.

Chuyện ồn ào này không thể nào dừng lại.

Nam nhân mất thể diện, đặc biệt là quan tứ phẩm như Tạ nhị gia, thể diện mất đi độ này, dưới sự tức giận Tạ nhị gia liền đem mấy phòng ngoài cùng con cái mình che dấu nhiều năm mang về phủ.

Trực tiếp đánh vào mặt mũi của Tạ nhị phu nhân, là bà ta khó lòng bỏ qua.

Sau khi biết được tin này, Khương Ninh Bảo chấn động.

“Xuân Hi, Tạ nhị gia này vậy mà có mấy cái phòng ngoài, ta không có nghe lầm chứ?”

“Phu nhân, người không có nghe lầm, Tạ nhị gia không chỉ có vài phòng ngoài, mà còn sinh con với phòng ngoài, con lớn nhất cũng đã mười ba rồi.”

Khương Ninh Bảo im lặng không nói hồi lâu, hành vi của Tạ nhị gia thật làm người ghen lời.

Quang minh chính đại nạp thiếp, không ai nói gì, nhưng ông ta lại lén lút bao nuôi phòng ngoài, còn không chỉ có một cái.

“Nô tỳ còn tưởng rằng, Tạ nhị gia là một nam nhân tốt yêu thương thê tử, thì ra không phải như vậy, nam nhân quả nhiên không thể chỉ nhìn ngoài mặt.” Xuân Hi cảm thán một tiếng.

Khương Ninh Bảo cười cười, Tạ nhị gia chỗ nào là nam nhân tốt yêu thương thê tử chứ, theo nàng biết, thật sự chỉ là Tạ nhị gia không có thích hậu viện, phần lớn thời gian đều ở lại phòng Tạ nhị phu nhân mà thôi.

Nhưng như vậy cũng đủ là quý phụ kinh thành hâm mộ ghen ghét Tạ nhị phu nhân rồi.

Khương Ninh Bảo âm thầm suy đoán, có lẽ là có liên quan đến thân phận, địa vị của Tạ Cảnh Dực, nhưng trong sách lại không hề nói đến tình tiết Tạ nhị gia có phòng ngoài, chỉ nói Tạ nhị gia cùng Tạ nhị phu nhân, phu thê tình thâm thời.

Bây giờ, con trai bên ngoài lớn nhất cũng mười ba, mà nhỏ nhất cũng lên năm.

Tính như vậy, khi Tạ Cảnh Dực còn chưa làm con thừa tự của Định Quốc Công, Tạ nhị gia đã bao nuôi phòng ngoài, sau đó còn bao nuôi thêm mấy phòng.

Khương Ninh Bảo ghen hòng, nếu không có chuyện dưới mắt người khác, Tạ nhị phu nhân quăng cho Tạ nhị gia một cái tát, có lẽ Tạ nhị gia sẽ không giận dữ mà mang bí mật mình che dấu bao năm ra ngoài ánh sáng.

Bây giờ có lẽ, Tạ nhị phu nhân cũng không có tâm tư nhúng tay vào hôn sự của Tạ Cảnh Dực rồi.

Ngay cả Dương Thụ Thanh có lẽ không đầu đá cũng là lẫn lộn, đến gần ngày đại hôn mà còn chưa ngừng nghĩ.

Khương Ninh Bảo cũng không biết được Dương Thụ Thanh đã lâu không lẫn lộn ở hậu viện, nàng ta sau khi biết được Từ tiên cô chết, thiếu chút nữa hộc máu.

không có Từ tiên cô, có rất nhiều kế hoạch tiếp theo Dương Thụ Thanh không có cách nào làm tiếp.

Hơn nữa Từ tiên cô này là vũ khí sắc bén nhất mà Dương Thụ Thanh dùng để lung lạc nữ nhân hậu trạch trọng thần triều đình, bây giờ vũ khí sắc bén đã không còn, mạng lưới quan hệ rộng lớn của nàng ta còn cách nào mà tiếp tục.

Dương Thụ Thanh vội vàng phái người điều tra cái chết của Từ tiên cô, tìm kiếm hung thủ, còn kế hoạch trả thù cùng hôn nhân đại sự đều bị ném qua một bên.

Thời gian nhanh chóng trôi qua cũng đến ngày đại hôn của Tạ Cảnh Dực.

Từng ngọn cây khóm hoa trong phủ Định Quốc Công, tất cả đều treo đầy lụa đỏ, một mảnh đỏ rực, đặc biệt Cẩm Hoa viện của Tạ Cảnh Dực là một biển đỏ thắm, khắp nơi đều lộ ra không khí vui mừng.

Hơn nửa tháng này, Khương Ninh Bảo trừ việc cùng Hoàng ma ma vội vàng xử lý chuyện hôn sự của Tạ Cảnh Dực ra, ngày ngày cũng cực kỳ thích thú, cùng Định Quốc Công ngọt ngào ngào ngào.

Trước ngày đón dâu của Tạ Cảnh Dực, cuối cùng Khương Ninh bảo cũng nhẹ nhàng thở ra, lười biếng ngồi dựa giường mềm ăn trái cây ướp lạnh.

Thời tiết tháng sáu càng thêm oi bức, trong phòng có đặt chậu nước đá, vừa vào trong chào đón chính là không khí mát lạnh, làm người thật là thoải mái, sáng khoái.

“Xuân Nhạc, Điều chương quỳ có đưa nước đá qua cho đại ca không?” Ninh Bảo ung dung chậm rãi mà ăn một miếng dưa hấu, nhìn Xuân Nhạc đi vào, hỏi một câu.

Đại ca Khương Cẩn đã thuê một viện nhỏ gần thư viện Thanh Sơn, Khương Ninh Bảo cho người qua đó đào một cái hầm, nói Điều chương quỳ mang hai xe lớn nước đá qua tặng cho đại ca.

Cách thức làm nước đá đông lạnh đầu điểm nhiều năm, Khương Ninh Bảo đã đưa cho Định Quốc Công, sau này quân doanh có đá lạnh giải nhiệt, binh lính huấn luyện hẳn là giảm bớt được cảm nắng.

Đến nổi Định Quốc Công có thể lấy làm lời kiếm bạc hoặc là dâng cho Càn Nguyên đế, nàng cũng không để ý.

“Đã đưa qua rồi, đại thiếu gia nói, hai xe nước đá đã đủ dùng, nói người không cần đưa sang.” Gương mặt tròn tròn của Xuân Nhạc tràn đầy ý cười.

Từ khi nhị phòng Khương gia tự lập môn hộ, Khương Cẩn không còn là tam thiếu gia Khương gia nữa, mà là đại thiếu gia.

Xuân Nhạc cũng theo đó mà thay cách xưng hô.

Khương Ninh Bảo cười cười, không có để lời đại ca nói thành thật, nghe nói đại ca đã bãi danh sư, trời lại nóng, chắc hẳn là nên tặng mấy khối nước đá đến nhà lão sư.

Lại còn nói bên trong thư viện Thanh Sơn còn có mấy vị biểu ca, biểu đệ nữa, có lẽ cũng cần tốn thêm chút nước đá.

“Về sau mỗi tháng đưa hai xe lớn sang đó đi.”

Xuân Nhạc ghi nhớ, lại nói chuyện khác.

“Phu nhân, ba ngày này là ngày tặng lễ của đích nữ An Viễn Hầu, nghe nói người đến người đi phủ An Viễn Hầu nói liên không hết, rất là náo nhiệt.”

Khương Ninh Bảo uống một ngụm nước ép dưa hấu, thoải mái hít hà một cái, nghe Xuân Nhạc nhắc đến ngày tặng lễ ở phủ An Viễn Hầu râm rộ, như sóng mây, trong mắt liền có hứng thú.

“Náo nhiệt ra sao?”

“Phu nhân, trừ chuyện mọi người đến tặng lễ ra, đều là đi xem của hồi môn mà Dương tiểu thư mang ra, nghe nói của hồi môn của Dương tiểu thư phong phú xưa nay chưa từng có, chỉ là bạc hồi môn thôi của đã năm trăm vạn lượng.”

Xuân Hi bên cạnh nói.

Khương Bình Bảo hít sâu một hơi khí lạnh: “Năm trăm vạn bạc hồi môn?”

“Đúng vậy, nô tỳ có nghe tin này, đều khiếp sợ, nhớ đến nạn lũ mấy năm trước, triều đình cũng chỉ đưa phát ra có hai trăm vạn lượng bạc đi cứu tế.”

“Xem ra rước dưỡng sinh của tửu phùng Thượng Vân đúng thật là giá trên trời, chỉ hai năm ngắn ngủi, Dương tiểu thư liền kiếm lời được mấy trăm vạn lượng bạc trắng.”

Xuân Hi thôn thức đầy mặt.

“nói không chừng An Viễn hầu cũng đào hết của cải để giành lấy thể diện vinh quang cho Dương tiểu thư.” Xuân Nhạc khiếp sợ xong rồi, nói nhỏ một câu.

Khoé miệng Khương Ninh Bảo nhếch một chút, Dương Thư Thanh này đúng là chơi trội, năm trăm vạn lượng bạc của hồi môn... Đúng thật người trước không có người sau lại càng không.

Công chúa xuất giá, trừ đi của hồi môn phong phú ta, thì bạc trắng cũng chỉ hai mươi vạn lượng.

Nàng nhớ rõ trong sách có ghi, lúc Dương Thư Thanh xuất giá, cũng công khai của hồi môn, nhưng chỉ có một trăm vạn lượng mà thôi, vậy cũng đã đủ oanh động toàn kinh thành, càng đừng nói bây giờ bạc hồi môn lên đến năm trăm vạn.

Rêu rao như vậy, sợ người khác không biết tửu phùng Thượng Vân là gà vàng đẻ trứng vàng sao.

Bởi vậy có thể thấy, trong tay Tần vương ít nhất có trên trăm vạn lượng bạc trắng.

Khương Ninh Bảo thật không hiểu, sao An Viễn Hầu lại đồng ý để Dương Thư Thanh mang năm trăm lượng bạc hồi môn công khai ra ngoài, chẳng lẽ là nào đã ứng nước?

Năm trăm vạn lượng bạc trắng...

Này cũng không phải là số nhỏ, không biết sẽ dễ bao nhiêu người ghen ghét đến đỏ mắt, nếu bản thân An Viễn Hầu sạch sẽ thì tốt, không sạch sẽ thì... Khương Ninh Bảo cười mỉm.

Buổi tối hỏi Quốc Công gia đây là chuyện gì.

“Tần Vương tặng thêm lễ cho Dương Thư Thanh sao?”

Khương Ninh Bảo ném năm trăm lượng bạc kia ra sau đầu, hỏi Tần vương, đã nhiều ngày nay, ban ngày nàng bận chân không chạm đất, ban đêm nàng cùng Định Quốc Công giao lưu tình cảm, cũng không chú ý đến Dương Thư Thanh.

“Tần vương tặng cho Dương tiểu thư hai xe lớn lễ vật.”

Xuân Hi nói điều này liền nhủ mảy, nàng cảm giác là Tần vương cố ý, lúc trước, đại hôn của tiểu thư, cửu gia của tiểu thư liền tặng hai xe lớn lễ vật.

Khương Ninh Bảo nhướn mày: “.....Tần vương thật là hào phóng.”

Trong sách có nói, Tần vương chỉ tặng một phần san hô đỏ coi như lễ, bây giờ lại tặng đến hai xe lớn, Khương Ninh Bảo cùng Xuân Hi đều có chung suy nghĩ đi.

Đều nghĩ hai xe lớn lễ vật của cửu cửu cho nên lễ vật của Tần vương liền thay đổi.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc: “.....”

Màn đêm buông xuống, sau khi ăn tối cùng Tạ lão phu nhân, trăng sáng treo cao, gió mát thổi vào.

Gió thổi hiu hiu, Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công tay trong tay, trong phủ liền tản bộ dưới ánh trăng.

Hai chiếc bóng một thấp một cao nhìn vào thật thân mật hài hoà.

“Quốc Công gia, năm trăm vạn bạc hồi môn của Dương Thụ Thanh là thế nào mà truyền ra ngoài?”

Khương Ninh Bảo cẩn thận nghĩ trước nghĩ sau, cảm thấy không đúng, Dương Thụ Thanh là người khoe khoang nhưng không khác người như vậy, chuyện này khẳng định là có ẩn tình nàng không biết, nàng nhìn không được mà tò mò.

Định Quốc Công nghe thấy tiểu thê từ nói đến chuyện này, đáy mắt lộ ý cười, bình tĩnh nói: “Là một thứ nữ của An Viễn Hầu tên là Dương Uyển Linh nói ra ngoài.”

Dương Uyển Linh.....

Khương Ninh Bảo trừng mắt, vậy mà là nàng ta, nếu không phải Định Quốc Công nhắc đến nàng ấy, thì nàng cũng xem chút đã quên, đây cũng là một nữ xứng ác độc cực kỳ quan trọng.

Quả nhiên không làm âm mưu thì không phải là nữ xứng ác độc.

“Thì ra là nàng ta, Quốc Công gia, Dương Thụ Thanh thật sự có năm trăm vạn bạc hồi môn sao, có thể là Dương Uyển Linh cố ý tung lời đồn không?”

“Là thật.”

Định Quốc Công mặt mày trầm trầm, hẳn nghĩ đến tửu phùng Thượng Vân hằng tháng lấy có lấy một phần lợi nhuận là một ngàn lượng, sao lại không biết Tần vương cùng Dương Thụ Thanh động tay động chân vào sổ sách.

Nghĩ đến Dương Thụ Thanh ngày mai sẽ gả vào phủ Định Quốc Công, mang theo năm trăm vạn lượng bạc hồi môn, Định Quốc Công nhíu chặt mày, môi mỏng kéo thành một đường thẳng.

Năm trăm vạn lượng bạc hồi môn của Dương Thụ Thanh đã truyền khắp kinh thành.

không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm nàng ta.

Dương Thụ Thanh này tuyệt đối là cái phiền toái lớn, phủ Định Quốc Công sợ sẽ không còn yên tĩnh.

Khương Ninh Bảo trêu đùa sợi tóc, nghịch ngợm nói: “Quốc Công gia, thân phận tước phụ còn cao quý hơn thê tử chàng, của hồi môn cũng nhiều hơn thê tử chàng, chàng có cảm tưởng gì, có thể cảm thấy không có mặt mũi hay không?”

Định Quốc Công nghiêng đầu nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp của tiểu thê tử, ánh mắt nhìn đến sâu thẳm, giọng điệu kiên định mà nói: “không, ta chính là mặt mũi của nàng.”

Khương Ninh Bảo tròn mắt nhìn lên ngạc nhiên.

Lời này của Quốc Công gia thật là khí phách.

Hai người tản bộ về viện, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đã chuẩn bị nước ấm tắm gội, sau khi tắm gội rửa mặt, Khương Ninh Bảo liền chủ động hôn Định Quốc Công.

Hai người liền vượt qua một đêm tình cảm mãnh liệt bắn ra tứ phía.

Hôm sau, Ninh Bảo thiếu chút nữa là dậy không nổi, may là có được tửu, sau khi uống mấy ngụm, nàng liền tỉnh thần sáng khoái, dậy sớm chủ trì đại cục, chờ sau khi Tạ Cảnh Dực mang đội ngũ đón tân nương xuất phát, liền mang theo Hoàng ma ma tự mình chiêu đãi khách khứa đến từng đợt.

Khách đến có Tạ nhị gia cùng Tạ nhị phu nhân ăn mặc chỉnh chu, lại có rất nhiều đại thần trong triều đến uống rượu mừng, thường xuyên đem ánh mắt nhìn đến hai người bọn họ.

Hai người này gần đây gây ra không ít chuyện chê cười.

Tạ nhị phu nhân nhìn Khương Ninh Bảo cách đó không xa, cười tươi rói, thành thạo chiêu đãi nữ khách, nắm chặt khăn trong tay, trong mắt không tự giác toát ra phần hận, không hề chú ý đến nữ khách bên cạnh đang nhìn bà ta với ánh mắt quái dị.

Chờ đến khi đội ngũ đón tân nương rờn rợn về phủ Định Quốc Công, cũng đã là cuối giờ thân.

Làm một số nghi thức xong, rồi đến lúc bái đường.

Khương Ninh Bảo liếc mắt nhìn Tạ nhị phu nhân tươi cười đầy miễn cưỡng, lộ ra nụ cười đoan trang đẹp mắt cùng nắm tay Định Quốc Công đi lên, ngồi ngay ngắn trên ghế, đợi chờ tân nhân bái cao đường.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Nàng đợi ngày này rất lâu rồi

Giờ lành đến, người mới bái đường.

Quan Tư Nghi cao giọng nói ra:

"Nhất bái thiên địa!"

Sau khi đã bái thiên địa, Dương Thụ Thanh một thân áo đỏ đứng bên người Tạ Cảnh Dực, phát giác được phía trên cao có hai ánh mắt đang chằm chằm, không cần phải nói, trong đó một ánh mắt khẳng định là Khương Ninh Bảo, ở dưới khăn che cô dâu khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân của Dương Thụ Thanh không có cảm xúc gì, khăn lụa đỏ bị nắm thật chặt trong tay.

Dương Thụ Thanh dù là sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng trong lòng vẫn như cũ cảm nhận được khuấy nhục cùng không cam lòng.

"Nhị bái cao đường!"

Quan Tư Nghi vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người cùng nhau nhìn về phía cao đường bên trên hai người Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công.

Trong đại đường nụ cười Tạ Nhị phu nhân biến mất, sắc mặt tái xanh nhìn con của mình chuẩn bị bái Khương Ninh Bảo ngồi ngay ngắn ở cao đường bên trên.

Đồng dạng sắc mặt khó coi còn có Tạ Nhị gia.

Năm trăm vạn lượng bạch trắng...

Nếu nói không động tâm là gạt người.

Con trai cưới một người là 'ếch vàng', còn cùng An Viễn Hầu phủ có quan hệ thông gia quan hệ, tương lai nhĩ tử phía sau tươi sáng.

Tuy nói máu mủ tình thâm, nhưng con trai hiện tại đã quá kể đến phủ Định Quốc Công, ai biết con dâu thân phận cao quý này có thể nhận bọn hắn hay không.

Bên trên cao đường Khương Ninh Bảo bộ váy dài màu đỏ thẫm thêu hoa diên vĩ, đoan trang tươi cười, tựa như gió nhẹ chạm vào mặt, cho người ta một cảm giác như tắm mình trong gió xuân ấm áp, bên người nàng là Định Quốc Công Tạ Hành cũng một thân cẩm bào đỏ thẫm thêu viền bạc, khuôn mặt anhuấn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mặt khuôn mặt tuấn tú ngày thường không cảm xúc ở ngày đại hỉ này, bộ mặt lạnh lẽo cứng rắn đã hiện lên đường cong mềm mại một chút.

một tháng trước, Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công là một đôi tân nhân, một tháng sau, hai người lại ngồi ngay ngắn ở bên trên cao đường chờ con trai con dâu bái đường.

Tân lang cùng Định Quốc Công đều là tuổi trẻ, tương tự anh tuấn bất phàm, nhưng thời điểm khi đó bái đường, Định Quốc Công trên thân sát khí tràn ngập, người bên ngoài không dám đến gần, nên bái đường đều ở khoảng cách cực xa.

Bây giờ, khoảng cách hai cha con lại gần như vậy.

trên đại sảnh triều thần cùng các nữ quyền thấy cảnh này, tâm tình có chút vi diệu.

Khuôn mặt Dương Thụ Thanh đã bị khăn cô dâu che phủ, hít một hơi thật sâu, tay nắm thật chặt khăn lụa đỏ cùng Tạ Cảnh Dực quay người, hướng phía trên cao đường Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công xoay người cuối xuống thật sâu bái cao đường.

Động tác cử chỉ của Tạ Cảnh Dực tự nhiên, nhưng Dương Thụ Thanh lại có vẻ cứng ngắc chậm chạp, nếu như không quan sát kỹ càng nhất định sẽ nhìn không ra, nhưng nơi đây toàn triều thần cùng nữ quyền đều là nhân tinh, tất cả mọi người đều biết được đích nữ An Viễn Hầu và phu nhân Định Quốc Công ân oán tình cừ, cho nên mọi chú ý đều đặt trên thân Dương Thụ Thanh, trong tâm lặng lẽ lắc đầu.

Nhìn tới vẫn là phu nhân Định Quốc Công hơn một chút.

Cử chỉ Khương Ninh Bảo vừa vận ưu nhã, mỉm cười nhìn thấy Dương Thụ Thanh xoay người hành lễ động tác hơi cứng ngắc, đuôi lông mày khẽ mắt nhể lên một tia vui vẻ, quả nhiên a, nhìn thấy nữ chính cúi đầu bái lễ, trong nội tâm nàng liền có chút thoải mái sung sướng.

Định Quốc Công ngồi ở bên, nhạy cảm đến cảm xúc biến hóa của tiểu thê tử, khóe miệng không chịu được mỉm lên đường cong nhỏ.

"Phu thê giao bái!"

Quan Ti Nghi giọng cao lạnh lạnh nói.

Dương Thụ Thanh bị khăn cô dâu phủ xuống nên chỉ nghe được thanh âm Quan Ti Nghi, toàn thân buông lỏng, phân đoạn khuất nhục rút cục đã trôi qua, sau khi nâng cùng Tạ Cảnh Dực đối nhau bái, thì Quan Ti Nghi cũng nói ra: "Đưa vào động phòng!", sau khi bị mọi người quay quanh cuối cùng cũng tiến vào tân phòng Cẩm Hoa viện.

Bên trong tân phòng.

Hai tỷ nữ hồi môn cùng ma ma đi theo Dương Thụ Thanh đều ở bên trong, sau khi tất cả mọi người rời đi, Dương Thụ Thanh đang muốn xốc lên khăn cô dâu, nhưng nghĩ đến đây là lần đầu tiên ở hai đời nàng mặc hồng trang lấy chồng, liền nhịn xuống.

"Tiểu thư, uống một hớp trà, Tôn ma ma vừa cẩn thận đã kiểm tra, trên bàn đồ ăn cùng nước trà đều không có vấn đề." Thiên Dung bưng một chén nước trà tới, nhỏ giọng nói.

Khăn cô dâu được bỏ xuống, Dương Thụ Thanh nhắm hạ đôi mi thanh tú, không nghĩ tới Khương Ninh Bảo dĩ nhiên không có động thủ tay chân, nàng tiếp nhận nước trà nhấp một miếng, thấp giọng hỏi Thiên Dung.

"Thiên Dung, ngoài cửa có người trông coi sao?"

Thiên Dung gật đầu: "Có, là người của cô gia."

Dương Thụ Thanh nắm chặt chén trà trong tay, mi tâm nhíu chặt, mắt thấy sắc trời bên ngoài dần dần tối xuống, trong lòng không khỏi có chút bức bối: "Thiên Dung, thật sự tìm không thấy cơ hội động thủ tay chân sao?"

Tân khách tán đi, nếu như xảy ra chuyện gì, Định Quốc Công nhất định sẽ đề xuống.

Chuyện này Khương Ninh Bảo thật sự là đủ cẩn thận, đã không chừa chỗ trống nào cho nàng chui.

Thiên Dung cười khổ nói: "Tìm không thấy, phủ Định Quốc Công to như vậy trừ viện tử cô gia, đều bị phu nhân Quốc Công quản lý, người của chúng ta cấm không vào được, người cũng không thu mua được."

không quản lý viện tử của cô gia, đó không phải vì quản lý không được, mà là không muốn để cán dao cho người nắm.

Thiên Dung không khỏi lo lắng tới tiểu thư.

Phu nhân Quốc Công khó đối phó, nhưng tiểu thư cùng phu nhân Quốc Công đã kết thù oán, không phải gió tây áp đảo gió đông, chính là gió đông áp đảo gió tây.

Tiểu thư ở phủ An Viễn Hầu rất lợi hại, nhưng nơi này là phủ Định Quốc Công, theo nàng quan sát, hạ nhân trong phủ ngay ngắn trật tự, mỗi người quản lý chức vụ của mình, không cách nào vi phạm.

Nhất là đồ ăn cùng phòng bếp, càng là quan trọng nhất, có ma ma tinh thông được lý chuyên môn kiểm nghiệm.

Cứ như vậy, thủ đoạn của tiểu thư chỉ có thể ở bên trong Cẩm Hoa viện của cô gia thi triển.

Thiên Dung đem tin tức dò thăm một năm một mười nói cho tiểu thư, sợ tiểu thư bí quá hoá liều, lại không cách nào đạt tới mục đích mong muốn, Cẩm Hoa viện bên trong hạ nhân đều là trung với cô gia.

Tiểu thư ở đây thi triển thủ đoạn không có bất kỳ cái gì tác dụng.

"thật không nghĩ tới phủ Định Quốc Công, so hoàng cung lại còn cẩn thận thâm nghiêm." Dương Thụ Thanh khuôn mặt xanh xám sau khi bỏ khăn cô dâu xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, đáy mắt không tự chủ nhuộm lên một màu đỏ ửng mang nét không cam lòng.

Chuẩn bị lâu như thế, vậy mà một chút cũng không dùng tới.

thật chẳng lẽ chỉ có thể ăn nhấm hai năm?

Nhưng nghĩ đến những gì mình chuẩn bị ở phía sau, Dương Thụ Thanh ép buộc mình tỉnh táo lại.

May mắn Dương Thụ Thanh không có tiếp tục tìm đường chết, bằng không thì nàng nhất định sẽ biết mình đang bị thân vệ Định Quốc Công giám thị, bên trong tân phòng Tạ Thất ẩn núp lỗ tai giắt giắt, đem những lời của Dương Thụ Thanh cùng tỷ nữ thu vào trong tai, cười lạnh.

Dương tiểu thư thật đúng là không an phận, quả nhiên như phu nhân dự đoán, dĩ nhiên muốn động thủ tay chân vu oan, may mắn nàng cuối cùng cũng không có ra tay, bằng không thì... Tạ Thất đáy mắt hiện lên tia lạnh lẽo.

Màn đêm buông xuống, tân khách cũng giải tán, phủ Định Quốc Công khắp nơi treo đầy đèn lồng đỏ, náo nhiệt một ngày phủ đệ khôi phục yên tĩnh.

Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công đi đến Vinh Hi đường cùng Tạ lão phu nhân dùng bữa.

Hôm nay là thời gian đại hôn của Tạ Cảnh Dực,

Tạ lão phu nhân mặt mũi tràn đầy nụ cười, nguyên nhân có lẽ là Định Quốc Công mỗi ngày đều bồi lão phu nhân dùng bữa, tinh thần lão phu nhân nhìn càng thêm toả sáng, tính khí tràn trề.

Theo Hoàng ma ma nói, lão phu nhân đã làm ba bộ đồ lót.

Khương Ninh Bảo im lặng.

Tháng gần nhất, Tạ lão phu nhân thường xuyên đuổi Hoàng ma ma đưa chút thuốc bổ đến, nàng vụng trộm phái Xuân Hi hỏi thăm qua đại phu, đây đều là các loại nước thuốc bổ dưỡng giúp mang thai.

Khương Ninh Bảo xưa nay không uống loại thuốc này, nhưng đó là Tạ lão phu nhân tấm lòng thành, cũng thông cảm nỗi niềm sốt ruột ôm tôn tử của bà, đành phải kiên trì uống.

"Các người nhanh đi về nghỉ ngơi."

Sau khi ăn cơm tối xong, Tạ lão phu nhân nhìn xem Khương Ninh Bảo uống xong một chung canh bổ, cười ha hả thúc giục bọn họ trở về, ý tứ hết sức rõ ràng, làm cho người ta nghĩ coi nhẹ cũng khó khăn.

Khương Ninh Bảo nhìn quen không trách, cùng Định Quốc Công rời đi Vinh Hi đường.

Trở lại chủ viện, trong phòng dưới ánh nến.

Sau khi hai người tắm rửa thay quần áo, Xuân Nhạc đã đem giường chiếu trải tốt, bên trong lư hương đốt lên mùi thơm hương dây hoa hồng mà Khương Ninh Bảo yêu nhất, Xuân Hi dùng khăn lông lớn lau sạch sẽ nước bám trên mái tóc dài đen nhánh của Khương Ninh Bảo.

Sau khi mọi thứ hoàn thành, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc lui ra ngoài, thì Tạ Thất đến đây báo cáo động tĩnh Dương Thụ Thanh, biết được nàng thật sự có tâm tư vu oan hãm hại, quanh thân Định Quốc Công khí tức đột nhiên thấp xuống.

Hiển nhiên đối với Dương Thụ Thanh, nàng dâu của con nuôi mới vào cửa cực kỳ bất mãn.

Chuyện như đã dự đoán trước làm Khương Ninh Bảo nở nụ cười, ôn nhu trấn an nói: "Quốc Công Gia, người đừng nóng giận, không đáng, may mắn Dương Thụ Thanh coi như thông minh, biết rõ không thể làm, liền thu tay lại."

nói thật Khương Ninh Bảo thật sự hết biết nói gì, không ai thích ở ngày đại hôn xảy ra chuyện, nàng và Dương Thụ Thanh dù có cừu oán đều muốn trong hôn lễ là tân nương xinh đẹp nhất, nhưng Dương Thụ Thanh là tân nương lại nghĩ đến kiểm chuyện.

Quả thực không biết mùi vị.

Định Quốc Công thu liễm khí thế trên người, mi tâm trầm ngưng: "Dương Thụ Thanh không phải thông minh, là nàng đem tất cả đường đóng kín, nên nàng ta không có chỗ xuống tay."

Tạ Thất đồng ý gật đầu.

Định Quốc Công nhẹ nhàng liếc qua Tạ Thất, Tạ Thất một cái gạt mình, thúc thoi lui ra ngoài, còn cố ý đem cửa cài đóng.

Khương Ninh Bảo thấy thế, cười khẽ một tiếng, nét mặt tươi cười như hoa.

Định Quốc Công ánh mắt tối ngăm, cánh tay dài duỗi ra, dùng sức nắm ở Khương Ninh Bảo eo thon, ôm nàng thật chặt khảm vào trong ngực của mình, cúi đầu ở môi nàng ấn xuống một cái hôn.

Hôn đến dịu dàng lại triền miên.

Khương Ninh Bảo hai tay vòng lấy cổ của hắn, đáp lại nụ hôn của hắn.

Chẳng biết lúc nào, Định Quốc Công đã mang người ôm đến trên giường lớn, trên giường lớn khắc hoa nhẹ nhàng lay động, màn lụa màu đỏ cũng rơi xuống, theo giường lớn lay động nhẹ nhàng chấp chờn.

Trong màn lụa, thân ảnh giao chồng lên nhau ần ần xước xước, đứt quãng rên rỉ cùng trầm thấp tiếng thở dốc đan vào một chỗ, nói không hết triền miên.

Hết thấy lắng lại sau.

Khương Ninh Bảo mồ hôi đỏ lấm lấm, toàn thân như nhũn ra nằm trong vùng ngực cứng rắn Định Quốc Công, hai đầu lông mày còn có còn chưa hoàn toàn tiêu đi vui thích, gương mặt nổi lên từng vòm mây hồng, giống như hoa Đào nở rộ trong ba tháng, kiều diễm mê người.

"Năm tháng làm người già đi, một tháng trước, ta vẫn là tân nương tử trong veo như nước, một tháng sau, ta liền thành mẹ chồng hoa tàn ít bướm, chờ con dâu kính trà."

Khương Ninh Bảo có chút thờ dốt, làm bộ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng non mềm của mình, cảm thán một câu, trong lòng lại kích động phấn khởi, nghĩ đến ngày mai Dương Thụ Thanh phải quỳ xuống kính trà cho mình, suy nghĩ thoáng qua làm Khương Ninh Bảo không nhận được mà cười sung sướng.

Mẹ chồng hoa tàn ít bướm...

Ánh mắt Định Quốc Công xem xét dung nhan Khương Ninh Bảo hồng nhuận kiều mị, da thịt trơn bóng như ngọc, không có bỏ qua đáy mắt hưng phấn của nàng, trong mắt không tự chủ hiển hiện nụ cười thần nhiên, ở trên môi đỏ chói rơi xuống một hôn.

"Ninh Bảo, nàng thật đáng yêu."

Bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp bên trong lộ ra ý cười của Định Quốc Công, gương mặt Khương Ninh Bảo nóng lên, chỉ cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, điểm này ngứa, cấp tốc lan tràn đến đáy lòng, mang đến một trận rung động khó tả.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ, cổ ý ở hầu kết của hắn cắn nhẹ.

"Ninh Bảo, nàng đang châm lửa đó."

Định Quốc Công đáy mắt tối sầm lại, hiện lên ngọn lửa nhảy vọt, bàn tay lớn dao động đến phần bụng bóng loáng bằng phẳng nhẹ nhàng vuốt ve, thanh âm khàn khàn nói, ánh mắt sáng rực nhìn nàng, thân thể biến hóa không có giấu diếm được Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo hai tay vòng lấy eo gầy rắn chắc của hắn, một cái xoay người, đem Định Quốc Công ép đến dưới thân, lộ ra nụ cười tươi đẹp giảo hoạt, sóng mắt lưu chuyển, đều là dáng vẻ là lướt say lòng người.

"Quốc Công Gia, ta đây không phải đang phụ trách dập lửa sao?"

Khuôn mặt anh tuấn và đôi mắt Định Quốc Công bị ép dưới thân thể càng thêm thâm thúy cực nóng, tóc đen thật dài hơi có chút xốc xếch rối tung ở đầu vai, tản mát ra khí tức nam tính trí mạng cùng dụ hoặc.

Khương Ninh Bảo nhịp tim đột nhiên gia tốc, gương mặt nóng hổi, Định Quốc Công đáy mắt hiện ánh nhìn u ám quang mang, dùng sức một cái, hai người vị trí lần nữa đổi đi qua.

Ngoài cửa sổ trắng sáng treo cao, đầy trời sao lốm đốm.

Trong phòng ánh nến chấp chờn, gối chăn điện đảo cùng chung mây mưa trên núi.

Sáng sớm hôm sau, Khương Ninh Bảo chậm rãi mở đôi mắt nhấp nhem, nhớ tới hôm nay tân nương tử Dương Thụ Thanh muốn tới kính trà, Khương Ninh Bảo lập tức tỉnh táo lại, cõi lòng đầy kích động.

Nàng chờ đợi ngày này thật lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ta đây là phòng ngựa chu đáo.

Sáng sớm, trong chủ viện hạ nhân bận rộn đi qua đi lại.

Khương Ninh Bảo nhìn thoáng qua bên cạnh không còn người, liền biết Định Quốc Công sáng sớm đi luyện võ, vài ngày trước, nàng còn muốn cùng Định Quốc Công sáng sớm ở chung một chỗ luyện võ.

Nhưng tối hôm qua náo động đến quá muộn, ngủ có chút sâu, liền thức dậy trễ.

Khương Ninh Bảo gọi Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đang ngoài cửa chờ, bắt đầu rửa mặt.

Định Quốc Công một thân trang phục màu đen từ ngoài sân luyện võ trở về, Khương Ninh Bảo đã rửa mặt xong, đang ngồi trong đại sảnh các loại Định Quốc Công.

Hôm nay sau khi Khương Ninh Bảo tỉ mỉ trang phục, nàng mặc vào một thân màu trắng váy lụa thêu Mẫu Đơn, tóc đen kéo lên, chải búi tóc phụ nhân, trên đầu xuyên nghiêng một trâm cài khảm hồng ngọc, trên búi tóc tô điểm mấy đóa hoa nhỏ, nhẹ nhàng thanh lịch, tú lệ đoan trang.

"Quốc Công Gia, chàng tranh thủ thời gian rửa mặt, đợi chút nữa mẫu thân sẽ tới với chúng ta, cùng nhau ăn đồ ăn sáng, uống trà nàng dâu kính." Khương Ninh Bảo vừa nhìn thấy Định Quốc Công tiến đến, ánh mắt nhìn không được mà nhìn đến đáng người rần chắc hoàn mỹ của hắn.

"Ừm, chờ một lát."

Định Quốc Công chú ý tới ánh mắt tiểu thê tử rơi xuống trên người hắn, khoe miệng ngoác ngoác, đáy mắt hiện lên ý cười nhẹ nhàng, nhanh chân đi vào sát vách phòng trong tắm rửa thay quần áo, không đến hai khắc đồng hồ, liền rửa mặt hoàn tất, đổi lại một bộ màu đen cảm bào ra.

Lúc này, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đã đem đồ ăn sáng bày đi lên, Tả lão phu nhân cũng vừa tới, đang cùng Khương Ninh Bảo nói chuyện, mặt mày đều là ý cười, bầu không khí cùng nhạc vui hòa.

Định Quốc Công sai bước đi tới, tự nhiên ngồi bên cạnh Khương Ninh Bảo.

"A Hành, con đã đến, ta vừa cùng Ninh Bảo nói chuyện đặt tên cho cháu trai." Tả lão phu nhân tràn đầy phấn khởi nói, gần đây nhất bà làm ba bộ đồ lót, nghĩ đến việc chưa có đặt tên cho cháu trai chưa chào đời, liền cùng Ninh Bảo nói.

Mẹ chồng nàng dâu hai người trò chuyện có chút hăng hái.

Đám người Hoàng ma ma, Xuân Hi và Xuân Nhạc đứng một bên đã im lặng ngưng nghe.

Định Quốc Công liếc nhìn nét mặt tươi cười như hoa Khương Ninh Bảo, đáy mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, đứa nhỏ này còn không có bóng hình đâu, mẫu thân đã nghĩ đến việc đặt tên cho cháu trai.

"Mẫu thân, ta cùng Ninh Bảo thành thân chỉ mới một tháng."

"Ta đây là phòng ngựa chu đáo." Tả lão phu nhân trừng con trai đầu gối một chút, quay đầu từ ái nhìn xem Khương Ninh Bảo, "Ninh Bảo, con nói có đúng hay không?"

"Mẫu thân nói rất đúng, chúng ta đây là phòng ngựa chu đáo." Khương Ninh Bảo đồng ý gật đầu, cái này hơn một tháng qua, nàng cùng Định Quốc Công ngày ngày triền miên, nói không chừng trong bụng của nàng đã có bảo bối nhỏ.

Chuyện đặt tên là việc lớn.

Phòng ngựa chu đáo ắt có chỗ dừng.

Định Quốc Công âm thanh nhẹ nhàng nói sang chuyện khác: "Mẫu thân, ăn sáng trước đi, đợi chút nữa ngài còn muốn uống trà cháu dâu kính." Trong lòng lại nghĩ, chút nữa đi thư phòng lật điển tịch chọn mấy cái danh tự dự bị.

Tả lão phu nhân ngẫm lại cũng đúng, việc này liền buông xuống.

Dùng qua đồ ăn sáng, hạ nhân đem mặt bàn thu thập sạch sẽ, Khương Ninh Bảo cùng Tả lão phu nhân Quốc Công Gia ở đại sảnh chờ đợi hai người bọn họ - Tả Cảnh Dục đến kính trà.

Nước trà dung để kính trà đều đã chuẩn bị xong, Khương Ninh Bảo lễ gặp mặt cũng chuẩn bị xong, là một Tổng Từ Quan âm được điêu khắc ngọc.

không có động tay động chân với Tổng Từ Quan âm.

Về phần tại sao lại tặng vật này, dĩ nhiên là có liên quan với nữ chính ở kiếp trước rồi, kiếp trước Dương Thụ Thanh không để ý An Viễn Hài phản đối một mực gả cho Tần Vương làm Trắc phi, về sau không có mang thai đứa bé, cuối cùng khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, bèn đi trong miếu cầu cái Tổng Từ Quan âm, ai ngờ cái này Tổng Từ Quan âm bị người động tay chân, dẫn đến Dương Thụ Thanh không thể có con.

một đời này, Dương Thụ Thanh cực kỳ chán ghét Tống Tử Quan âm.

Vừa nhìn thấy Tống Tử Quan âm, nàng ta liền nghĩ tới đời trước mình mê đắm như thế nào.

Trong thời gian chờ đợi, Khương Ninh Bảo không nhanh không chậm uống trà, một bên Định Quốc Công cũng là như thế, chỉ có Tạ lão phu nhân mắt nhìn sắc trời, có chút nhíu mày.

Hiện tại cũng đến cuối giờ Thìn, bên ngoài ánh nắng chính xán lạn, cháu trai nuôi cùng nuôi cháu dâu lại còn chưa tới chủ viện kính trà.

"Mẫu thân, Cảnh Dực vừa tân hôn, dậy trễ một chút không có gì." Khương Ninh Bảo nhìn Tạ lão phu nhân sắc mặt không tốt lắm, liền vội vàng cười trấn an một câu.

Trong lòng lại tại nói thầm, đây rốt cuộc là ý tứ của Tạ Cảnh Dực hay vẫn là của Dương Thụ Thanh, biết rõ sáng nay cần phải dâng mời trà, lại còn để cả nhà đợi lâu.

Cái này là cố ý chọc giận nàng sao?

Tạ lão phu nhân là người bao che khuyết điểm, nàng nhẹ nhàng vỗ xuống con dâu tay, hai đầu lông mày còn chưa hết chau lại: "Lúc con cùng A Hành tân hôn, ngày thứ hai đều đứng giờ tới kính trà, bọn họ là con cháu ngược lại bày ra so với con còn muốn lớn hơn, thật không tưởng nổi."

"Mẫu thân nói rất đúng, xác thực không thể nghĩ ra được."

Định Quốc Công từ trước đến nay chú trọng hiếu đạo, thấy con nuôi cùng Dương thị thế mà để mẫu thân đợi lâu, trên mặt bao trùm một tầng hàn sương lạnh lạnh, giọng trầm thấp lộ ra băng lãnh.

Lời nói này, tất cả mọi người ở trong đại đường đều nghe nhất thanh nhị sở.

"Lại chờ một lát, nếu thật sự không đến, cũng không cần kính trà." Tạ lão phu nhân lạnh lùng nói, thành thân ngày thứ hai việc kính trà cũng không phải là đơn giản chỉ là kính trà.

Đây là một loại tán thành, dù là cha mẹ chồng không vui con dâu, thời điểm nhận kính trà sẽ làm khó dễ một phen, nhưng cuối cùng sẽ uống trà do tân nương tử kính, thừa nhận nàng là chủ nhân trong phủ.

Cho nên tân nương tử đều sẽ không bỏ qua thời gian kính trà cho cha mẹ chồng, dù thời gian có muộn một chút cũng không sao, nhưng Dương Thụ Thanh cùng Tạ Cảnh Dực lại để cho người ta chờ đợi trọn vẹn đến nửa canh giờ vẫn chưa thấy tới.

Đây đã là vấn đề lớn.

Khương Ninh Bảo không có ý kiến, nếu như Dương Thụ Thanh bỏ qua kính trà, sẽ là trò cười cho bách tính trong thành lúc trà dư tửu hậu, đây là do chính bản thân nàng ta làm ra, nàng cảm thấy Dương Thụ Thanh sẽ không ngốc như vậy.

Chẳng lẽ tối hôm qua đêm động phòng hoa chúc đã xảy ra chuyện?

Khương Ninh Bảo đang muốn để người tới Cẩm Hoa viện xem xét tình huống, thì Tạ Cảnh Dực cùng Dương Thụ Thanh cuối cùng cũng tới.

Dương Thụ Thanh một thân màu đỏ chói vấy dài thêu hoa hải đường, trang dung tinh xảo vũ mị, mái tóc vén lên thật cao, trên đầu trâm hoa cùng trâm cài tinh xảo hoa lệ, nụ cười xinh đẹp động lòng người, đứng một bên là Tạ Cảnh Dực với cẩm bào đỏ sậm viền chỉ bạc, không khác nào một đôi bách nhân.

Nhưng Khương Ninh Bảo lại có cảm giác quỷ dị giống như là không hài hoà với nhau.

Mà chuyện này lại xuất hiện từ phía Tạ Cảnh Dực.

Tạ lão phu nhân nhàn nhạt liếc nhìn cháu trai nuôi cùng Dương thị, giọng điệu không vui nói: "Mới vừa vào cửa một ngày đã trễ nãi, đã biết hôm nay phải kính trà vậy mà đến muộn, để trưởng bối chờ các người, thật không tưởng nổi."

Lời nói vừa dứt, nụ cười trên mặt Dương Thụ Thanh trở nên cứng đờ, đáy mắt hiện lên một tia u ám.

"Là cháu trai sai, mời tổ mẫu trách phạt."

Tạ Cảnh Dực cúi đầu nhận sai.

Khương Ninh Bảo nhíu mày nhìn thấy cảnh này, chân mày giật giật, thái độ của Tạ Cảnh Dực làm cho nàng có cảm giác là lạ, nàng thoáng liếc nhìn Định Quốc Công ngồi bên cạnh cũng thấy có điều suy nghĩ, xem ra cảm thấy kỳ quái cũng không chỉ có là nàng.

"Mẫu thân, thời gian không còn sớm, để Dương thị kính trà trước đã."

Khương Ninh Bảo mỉm cười, đem chủ đề chuyển hướng.

Dương Thụ Thanh nghe được Khương Ninh Bảo gọi nàng ta là Dương thị, trong lòng nổi lên khó chịu, từ Dương tiểu thư biến thành Dương thị, xưng hô cứ như thế biến hóa, liền làm Dương Thụ Thanh cảm thấy ngột ngạt.

Tạ lão phu nhân gật gù đầu, ra hiệu cho Hoàng ma ma mang trà đã chuẩn bị xong đưa sang.

Người thứ nhất cần phải kính trà là Tạ lão phu nhân.

Dương Thụ Thanh hít một hơi thật sâu, quỳ gối trên đệm, từ trong tay Hoàng ma ma tiếp nhận chén trà, cung kính giơ lên trước mặt Tạ lão phu nhân nói: "Tổ mẫu, mời dùng trà."

Tạ lão phu nhân ừ một tiếng, tiếp nhận chén trà nhấp một miếng liền buông xuống.

"Dương thị, kể từ hôm nay, ngươi chính là cháu dâu của Phủ Định Quốc Công, mỗi tiếng nói cử động đều đại biểu cho mặt mũi phủ Định Quốc Công, mong ngươi phải tự giải quyết cho tốt."

nói xong, Tạ lão phu nhân liền tặng cho nàng ta một hồng bao làm lễ gặp mặt.

Bên trong hồng bao đều là ngân phiếu.

"Đa tạ tổ mẫu dạy bảo." Dương Thụ Thanh tiếp nhận lễ gặp mặt, cung kính dập đầu một cái, trong lòng lại dâng lên một tia bất mãn, lão phu nhân đây là ý gì, chỉ cấp nàng một cái hồng bao, là châm chọc nàng yếu tiền tài sao?

Còn có cái gì mà "Mỗi tiếng nói cử động đều đại biểu cho mặt mũi phủ Định Quốc Công, mong ngươi phải tự giải quyết cho tốt", Dương Thụ Thanh cảm thấy Tạ lão phu nhân đối với nàng ta là cảnh cáo cùng vũ nhục.

Nàng - Dương Thụ Thanh đi ngay về thẳng, ngồi ngay ngắn, cùng đám người Tần Vương tới lui cũng không có vượt rào.

Đây là Tạ lão phu nhân không tín nhiệm nàng.

Khương Ninh Bảo không có bỏ qua đáy mắt bất mãn của Dương Thụ Thanh, nhìn không được mà đôi lông mày nhíu lại, thái độ của tổ mẫu đã là rất khá, cũng không có ý gì là dạy bảo, chỉ là đoán chừng nữ chính suy nghĩ nhiều đi.

Sau đó là kính trà cho Định Quốc Công.

Định Quốc Công ngồi ngay ngắn ở phía dưới lão phu nhân, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, nội liễm thâm trầm, toàn thân tản ra uy nghiêm.

Dương Thụ Thanh đối mặt vị Chiến thần Đại Việt, trong lòng tránh không được bờ ngỡ, không dám ở trước mặt Định Quốc Công lộ ra bất kính chút nào, nàng ta quỳ gối trên đệm, cung kính giơ lên chén trà.

"Cha chồng, mời dùng trà."

Định Quốc Công không có lập tức tiếp nhận trà, mặt không thay đổi nhìn Dương Thụ Thanh một chút, nửa ngày mới tiếp nhận trà nhấp một miếng, lời ít mà ý nhiều nói một câu.

"Ghi nhớ thân phận của mình, tự trọng tự ái."

Khương Ninh Bảo kinh ngạc liếc nhìn Định Quốc Công, thật không nghĩ tới Định Quốc Công sẽ không cho nữ chính mặt mũi đến như vậy, không thể phủ nhận, trong nội tâm nàng đặc biệt cao hứng.

Hạ nhân đứng trong đại đường đều bị một câu nói kia chấn động đến trợn mắt hốc mồm.

Nhưng nghĩ đến Đại Thiểu phu nhân mới vào cửa đã từng nữ giả nam trang tiếp cận Đại thiếu gia, tới gần trước ngày đại hôn, còn cùng Tần Vương có hành động lui tới hỗ trợ nhiều lần, trong lòng liền cảm giác Định Quốc Công nói không sai.

Đại Thiểu phu nhân xác thực nên tự trọng tự ái.

Vừa nghe được Định Quốc Công dặn dò nói nàng cần tự trọng tự ái, Dương Thụ Thanh cảm thấy rất khuất nhục, lão phu nhân vừa mới nói xong coi như hàm súc uyển chuyển, nhưng Định Quốc Công lại là cảnh cáo trần trụi, giống nhau là không tín nhiệm.

Nàng ta nâng lên một đôi mắt xinh đẹp, uất ức liếc nhìn Tạ Cảnh Dực.

Nhưng Tạ Cảnh Dực lại im lặng đứng ở một bên, giống như...giống như là đang thất thần, không có chút nào chú ý tới ánh mắt đang rung rung uất ức của Dương Thụ Thanh.

Khương Ninh Bảo nhíu mày.

Có chút ý tứ.

"Cha chồng dạy bảo, con dâu ghi nhớ trong lòng."

Dương Thụ Thanh gặp Tạ Cảnh Dực không chú ý ánh mắt của nàng ta, trong lòng đã phần nộ lại uất ức, nàng ta đè khuất nhục xuống đáy lòng, trên mặt không dám lộ ra nửa phần, mà cung kính mềm mại đáp.

Chờ hạ nhân đem lễ gặp mặt của Định Quốc Công đưa lên, sau khi Dương Thụ Thanh nhìn thấy trên khay là một miếng ngọc được chế tác thành bài, khuôn mặt trở nên tái nhợt không có chút máu, thân hình hơi khẽ lung lay một cái.

Nàng ta cắn chặt môi dưới, trong đáy mắt phần nộ cùng khuất nhục rốt cuộc không che giấu được.

Khởi mặc ngọc chế thành ngọc bài thế mà khắc một chữ "Trinh" trên đó, đây là trần trụi nhục nhã, Dương Thụ Thanh hai mắt hiện một vòng màu hồng, khinh người quá đáng.

Định Quốc Công khinh người quá đáng!

Khương Ninh Bảo vốn đang tò mò không biết Định Quốc Công chuẩn bị lễ gặp mặt là loại gì, bây giờ nhìn thấy quà tặng gặp mặt này "Có một phong cách riêng", lập tức hiểu rõ ràng ý tứ Định Quốc Công.

Đây là Định Quốc Công xả giận giúp nàng.

Dương Thụ Thanh đã nhiều lần xuống tay với nàng, xem ra Định Quốc Công hiển nhiên đã nổi giận, trực tiếp ở lúc Dương Thụ Thanh kính trà mà cho nàng mặt mũi.

Định Quốc Công là người bao che khuyết điểm, Khương Ninh Bảo trong lòng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Nàng tựa hồ Biến khéo thành vụng

Khương Ninh Bảo thấy Dương Thụ Thanh thật lâu vẫn chưa tiếp nhận lễ gặp mặt, liền giống như cười mà không cười nhìn Dương Thụ Thanh nói "Quốc Công Gia, Dương thị đối với chàng đưa lễ gặp mặt như là có ý kiến"

Dương Thụ Thanh là đích nữ An Viễn Hầu, Khương Ninh Bảo làm việc chắc chắn sẽ có chút cố kỵ, dù sao An Viễn Hầu cũng không phải Hầu gia bình thường, lỡ như liên lụy đến đại ca, đây là Khương Ninh Bảo không muốn nhìn thấy.

Bây giờ Dương Thụ Thanh đến Phủ Định Quốc Công, nàng là mẹ chồng danh chính ngôn thuận của Dương Thụ Thanh, chỉ cần lấy thân phận của trưởng bối liền có thể áp chế Dương Thụ Thanh.

Định Quốc Công ánh mắt lạnh lẽo, hai đầu lông mày đều là vẻ lạnh lùng.

Dương Thụ Thanh đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức cắn chặt răng, không để cho mình ở trước mặt Khương Ninh Bảo thất thố, cuối người thật thấp trả lời.

"Con dâu không dám."

Từ bên trong kẽ răng chui ra câu nói này, Dương Thụ Thanh đem mặc ngọc chế thành ngọc bài cất lấy, thời khắc mang ngọc bài có chữ "Trinh" đã làm nàng ta khuất nhục, nàng ta cả một đời này đều không thể quên mất.

Trong đáy lòng của Dương Thụ Thanh giờ đây là oán hận, phần nộ, tuyệt vọng, không cam lòng hỗn hợp lại với nhau, kích động không ngừng, gần như sắp xông phá tới tim.

Khương Ninh Bảo!

Ta Dương Thụ Thanh nhìn trời lập lời thề.

một ngày nào đó, ta sẽ giết ngươi, để trả thù cho khuất nhục ngày hôm nay.

Còn Định Quốc Công là sự uy hiếp làm người e ngại, Dương Thụ Thanh không dám đối đầu Định Quốc Công, chỉ có thể đem tất cả hận ý cùng lửa giận phát tiết đến trên người Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo nghĩ cũng biết nữ chính trong lòng đã cực hận nàng, nhưng nàng không thêm để ý, mặc kệ nàng có trêu chọc Dương Thụ Thanh hay không, nàng ta đều đã nhiều lần ám hại nàng.

Khương Ninh Bảo cảm thấy hứng thú nhất là nam chính Tạ Cảnh Dực, nàng thờ ơ liếc qua, Tạ Cảnh Dực vẫn như cũ mắt hờn mắt vía, điềm khả nghi trong lòng càng gia tăng.

Tạ lão phu nhân một mực ngồi ngay ngắn ở cao, nhìn Dương Thụ Thanh thần sắc biến hóa thu hết vào mắt, lông mày không chịu được nhú, trên thân Dương thị lệ khí so lần thứ nhất gặp mặt lại còn nặng hơn.

Hi vọng phủ Định Quốc Công không bị nàng ta quấy đến chương khí mù mịt.

Qua xong cửa Định Quốc Công, chỉ còn lại cửa ải Khương Ninh Bảo, Dương Thụ Thanh ép buộc mình tỉnh táo lại, không dám chủ quan chút nào, nàng ta có dự cảm, cửa ải Khương Ninh Bảo mới thật sự là cửa ải khó qua.

Hoàng ma ma đã đem khay trà bưng đến trước mặt nàng ta.

Dương Thụ Thanh vẫn như cũ quỳ gối trên đệm, trên khuôn mặt xinh đẹp giả bộ cung kính, hai tay nâng chén trà giờ lên.

"Mẹ chồng, mời dùng trà."

Khương Ninh Bảo mỉm cười nhìn thấy Dương Thụ Thanh nhìn như cung kính mời trà, cũng không có đem chén trà tiếp tới, Định Quốc Công ở một bên nhàn nhạt nhìn xem, Tạ lão phu nhân cũng là đang quan sát.

sự thật là nên gõ mạnh cháu dâu một phen

Khương Ninh Bảo không có tiếp nhận chén trà, Dương Thụ Thanh chỉ có thể quỳ mà dâng chén trà, trong lòng lại âm thầm đem Khương Ninh Bảo hung hăng mắng một lần, cũng âm thầm tức giận Cảnh Dực như thế mà không ra mặt bảo vệ nàng ta.

Khương Ninh Bảo quả nhiên là bắt lấy ngày hôm nay làm nhục nàng, ra oai phủ đầu nàng.

Cảnh Dực còn khoanh tay đứng nhìn.

Dương Thụ Thanh trong lòng lạnh lẽo, một cổ ủy khuất dày đặc xông lên đầu.

Sau một lúc lâu, Khương Ninh Bảo chậm rãi nói: "Dương thị, bây giờ người đã gả cho Cảnh Dực, mỗi một thời khắc hãy ghi nhớ kỹ thân phận của mình, không được cùng nam nhân bên ngoài lui tới thân mật, có biết không?"

Dương Thụ Thanh sắc mặt biến hóa, Định Quốc Công vừa mới làm nhục nàng ta một phen, bây giờ lại bị Khương Ninh Bảo nhục nhã, Dương Thụ Thanh nghẹn thở không ra hơi, nhịn xuống nộ khí và khuất nhục, cắn răng cung kính nói: "Vâng."

Sớm muộn có một ngày, nàng ta chắc chắn để Khương Ninh Bảo nghìn vạn lần không thể quay đầu.

Tạ lão phu nhân mỉm cười, Ninh Bảo lời nói này đúng trong tâm khảm của bà, trước kia Dương thị còn chưa đến phủ Định Quốc Công, Tạ lão phu nhân đối với chuyện nàng ta cùng Tần Vương lui tới thân mật hết sức bất mãn.

Chỉ là trở ngại nàng ta là đích nữ An Viễn Hầu, cũng không nói cái gì, nhưng bây giờ Dương thị đã là cháu dâu phủ Định Quốc Công, mỗi tiếng nói cử động đều đại biểu cho mặt mũi phủ Định Quốc Công.

P phủ Định Quốc Công chỉ trung với Hoàng đế, từ xưa đến nay không tham dự đoạt đích, hướng hờ thân thể Càn Nguyên đế đã khôi phục, cháu dâu cùng Tần Vương lui tới thân mật chẳng phải là để cho người ta hiểu lầm Định Quốc Công ủng hộ Tần Vương.

Cho nên vẫn là đừng lui tới tốt hơn.

Khương Ninh Bảo nhìn thấy thái độ của Dương Thụ Thanh giống như là nghẹn khuất, mà thần thanh khí爽, trong lòng thoải mái không thôi, đây chỉ là bắt đầu, nàng vẫn không có tiếp nhận nước trà của Dương Thụ Thanh.

"Dương thị, ngày sau nhớ phải hầu hạ phu quân thật tốt, phủ Quốc Công phủ con cái thừa thốt, người sớm ngày vì Tạ gia chúng ta mà khai chi tán diệp, ta cũng thật sớm mong ngày ngậm kẹo đùa cháu."

Dương Thụ Thanh cắn răng về nói: "Vâng!"

Quỳ gối trên đệm cũng không mệt mỏi, nhưng cái eo phải thẳng tắp, tay giờ cao bưng chén trà, nếu lâu chắc chắn sẽ lưng đau và cánh tay run lên, nhất là tiểu thư khuê các nuôi dưỡng ở khuê phòng.

Dương Thụ Thanh trong lòng thầm hận Khương Ninh Bảo ra oai phủ đầu không dứt.

"Còn có một ít quy củ của phủ Định Quốc Công, ta phải cùng người nói rõ ràng một câu, để cho người sau này không gặp phải sai lầm."

Khương Ninh Bảo tiếp tục cười đưa ra quy củ phủ Định Quốc Công, nụ cười trên mặt xinh đẹp động lòng người, khiến cho người nhìn như được gió xuân ấm áp, nhìn như thế nào đều là một mẹ chồng ôn hòa, chỉ là, Khương Ninh Bảo hết lần này đến lần khác không có tiếp nhận chén trà của Dương

Thư Thanh.

Bởi vậy, Dương Thư Thanh cũng chỉ có thể một mực quỳ nghe giáo huấn.

Hạ nhân và ma ma trong đại đường cũng biết phu nhân Quốc Công đang ra oai phủ đầu Thiếu phu nhân, nhưng ai cũng đồng tình cũng như không thương hại vị Thiếu phu nhân này.

thật sự là vị đại thiếu này phu nhân hành vi quả thật có chút quá đáng, đều đã cùng Đại thiếu gia của bọn hắn định ra việc hôn nhân rồi, vậy mà vẫn như cũ cùng Tần Vương qua lại thân mật.

không thấy Đại thiếu gia đều không có vì nàng ta ra mặt bảo vệ hay sao.

Đừng nhìn Định Quốc Công mặt lãnh túc, nhưng từ cử động của hắn, cũng có thể thấy được, Quốc Công Gia là ủng hộ phu nhân làm như vậy, Đại Thiếu phu nhân ở ngày cần phải kính trà, lại để trường bối chờ hơn nửa canh giờ, phu nhân chỉ là nói một vài chuyện nhỏ nhỏ làm khó dễ đã rất nhân từ.

Ước chừng qua hai khắc đồng hồ, Khương Ninh Bảo nhìn Dương Thư Thanh vẫn là có thể chịu đựng được, chợt cảm thấy không thú vị, thời gian cũng không sớm, Khương Ninh Bảo rốt cục tiếp nhận nước trà nhấp một miếng.

"Tốt, Dương thị, ngươi cũng đừng trách ta như vậy đối với ngươi, biết rõ hôm nay kính trà, ngươi lại khoan thai tới chậm, để trường bối chờ lâu như vậy, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, phu Định Quốc Công cũng là có quy củ, vừa mới chỉ là trừng phạt nhỏ thôi, về sau nên nhớ kỹ nhớ lâu một chút."

"Con dâu không dám."

Dương Thư Thanh cánh tay rốt cục có thể buông xuống, không để lại dấu vết lạng lẽ lắc lắc mấy lần, cắn chặt răng, cung kính đáp, trong lòng hận ý sớm đã đột phá chân trời, nhưng ngay trước mặt Định Quốc Công, nàng ta không dám lộ ra một chút nào cả.

"Đây là quả lễ gặt mặt ta đưa ngươi, hi vọng ngươi cùng Cảnh Dực sớm ngày vì Tà gia khai chi tán diệp." Khương Ninh Bảo ra hiệu Xuân Hi đưa lễ gặt mặt mà nàng đã chuẩn bị xong.

Xuân Hi đem bưng khay đi đến trước mặt Dương Thư Thanh, xốc lên vải đỏ phủ kín phía trên liền hiện ra một tượng Tổ g Tử Quan âm bằng ngọc được điêu khắc sinh động.

Dương Thư Thanh sau khi nhìn đến Tổ g Tử Quan âm, liền nhớ đến kiếp trước thâm tâm, toàn thân chấn động, đáy mắt chán ghét cùng lệ khí lóe lên một cái rồi biến mất, mi mắt nàng ta rũ xuống tiếp nhận Tổ g Tử Quan âm.

"Đa tạ mẹ chồng."

Dương Thư Thanh cắn răng nghiêng lợi gạt ra một câu đa tạ, không nghĩ tới Khương Ninh Bảo đưa lễ gặt mặt lại là Tổ g Tử Quan âm, tay cầm Tổ g Tử Quan âm thật xiết chặt hận không thể lập tức đem bức tượng Tổ g Tử Quan âm nay quăng thật mạnh trên mặt đất.

Khương Ninh Bảo đối với phản ứng của Dương Thư Thanh nhắm mắt làm ngơ, bây giờ nàng đã trở thành trường bối đối với Dương Thư Thanh, Dương Thư Thanh ở bên ngoài cũng không dám đối với nàng không cung kính, vụng trộm thì coi như không biết.

Cuối cùng lão phu nhân nói mấy câu, liền đi về Vinh Hi đường.

Tà Cảnh Dực cùng Dương Thư Thanh cũng rời đi chính viện, từ đầu tới đuôi, Tà Cảnh Dực không nói một lời, tro mắt nhìn Dương Thư Thanh bị Khương Ninh Bảo làm khó dễ.

Trong đại đường chỉ còn lại Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công.

"Chơi có vui vẻ không?" Định Quốc Công khoe miệng vênh lên, cánh tay dài duỗi ra, đem Khương Ninh Bảo đang ngồi bên cạnh ôm vào lòng, đáy mắt hiện lên mỉm cười, thấp giọng hỏi.

"Vui vẻ, xưa giờ chưa từng có vui vẻ như vậy, Quốc Công Gia, cảm ơn chàng cho thiếp quyền lực." Khương Ninh Bảo ngẩng đầu lên, nhìn trên khuôn mặt tuấn tú Định Quốc Công vì cao hứng hân hoan một cái.

Cao hứng qua đi, Khương Ninh Bảo xoay người ngoay ngoay trong ngực Định Quốc Công, đem nghi ngờ của mình hỏi.

"Quốc Công Gia, chàng có phát hiện Cảnh Dực có chút kỳ quái hay không, theo lẽ thường hắn cưới được người con gái mình thích, thì phải là hăng hái, vui mừng đến cong mày đi, vậy sao hắn lại thờ ơ khi thấy thiếp rõ ràng là đang làm khó dễ Dương Thư Thanh mà không chút đau lòng nào?"

Định Quốc Công chân mày giật giật, trầm giọng nói: "Ta sẽ phái người nhìn chăm chăm hắn."

Khương Ninh Bảo gật gật đầu.

Trong lòng nhện không được hoài nghi Tà Cảnh Dực có phải là bị người xuyên qua, chuyện xảy ra như vậy mà không nhìn đến Dương Thư Thanh, nói tóm lại, trong nội tâm của nàng cảm giác là lạ.

...

Cẩm Hoa viện

Dương Thư Thanh cùng Tạ Cảnh Dực vừa về tới phòng, lập tức đuổi hết ma ma tỳ nữ đi ra ngoài, cả khuôn mặt Dương Thư Thanh là nước mắt tràn trề mang đầy uất ức, nàng ta phẫn nộ chất vấn Tạ Cảnh Dực.

"Cảnh Dực, vừa rồi vì sao chàng không giúp ta, trơ mắt nhìn ta bị Khương Ninh Bảo nhục nhã?"

trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tạ Cảnh Dực là một sự lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía Dương Thư Thanh mang theo phức tạp và lãnh ý hiểm thấy: "Thư Thanh, người thành thật nói cho ta biết, người cùng Tần Vương đã tiếp xúc da thịt hay chưa?"

Dương Thư Thanh ngạc nhiên, hiển nhiên không nghĩ tới Tạ Cảnh Dực hỏi nàng ta như vậy, cái này khiến nàng ta nghĩ tới thời điểm Định Quốc Công đưa ngọc bài cho nàng ta, gương mặt xinh đẹp trong nháy mắt đỏ bừng lên.

Giống như bị ngã vào chậu nước đá, buốt lạnh thấu xương.

Chỉ có trên mặt bị thiêu nóng, giống như là bị người ta tát cho một bạt tai, vừa đau vừa rát!

Đôi mắt Dương Thư Thanh đỏ lên, nước mắt uất ức trong nháy mắt chảy ra, phẫn nộ đánh Tạ Cảnh Dực lồng ngực: "Tạ Cảnh Dực, chàng khôn nạn, đêm hôm qua ta có lạc hồng, chàng lại còn hoài nghi trong sạch của ta."

Kỳ thật trong nội tâm nàng ta chính chốt dạ.

Đời này xác thật là nàng ta trong sạch, nhưng ở kiếp trước, vì thu được sủng ái của Tần Vương, đã học rất nhiều kỹ xảo lấy lòng nam nhân, thậm chí còn giỏi về việc phát hiện điểm mẫn cảm của nam nhân.

Đêm động phòng hoa chúc hôm qua, nàng ta giống như... Giống như bản năng ở kiếp trước học qua kỹ xảo đem việc đó áp dụng trên người Tạ Cảnh Dực.

Chẳng lẽ vì điều này, Cảnh Dực mới có thể hoài nghi trong sạch của nàng ta?

Dương Thư Thanh mặt hơi hơi trắng lên.

Tựa như nàng ta biến khéo thành vụng.

Tạ Cảnh Dực mấp máy môi mỏng, nhìn thấy Dương Thư Thanh uất ức rơi lệ, trong nháy mắt hẳn quả thật có mềm lòng, nhưng nghĩ đến đêm qua Thư Thanh thuần thực lấy lòng hắn, mềm lòng kia bỗng dưng biến mất không còn tăm tích.

hắn không phải người ngu, dù là chưa từng có nữ nhân, nhưng hẳn hỏi qua ma ma giáo dưỡng, nữ tử dù là nhìn qua loại sách kia, thì cũng chỉ là nửa hiểu nửa không, không giống Thư Thanh như vậy thuần thực...

Ma ma giáo dưỡng nói, chỉ có nữ nhân đã trải qua những chuyện đó mới có thể thành thực như vậy.

Đêm động phòng hoa chúc hôm qua trải nghiệm thực sự là mỹ diệu.

Nhưng Tạ Cảnh Dực lại không có chút nào cao hứng.

Dường như có một đám mây xanh lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nếu quả như thật là chuyện như vậy, thì đó là việc vui lớn

Tạ Cảnh Dực để ý rất kỹ đến thần sắc thay đổi của Dương Thư Thanh, không có xem nhẹ nàng ta đang che dấu chốt dạ thật sâu, giống như bị rót một chậu nước lạnh, tay nắm thành quyền, đáy lòng đối với Dương Thư Thanh một điểm cuối cùng thương tiếc biến mất hầu như không còn.

Quả nhiên...

Ma ma giáo dưỡng có nói qua, lạc hồng của nữ tử có thể giả tạo, Tạ Cảnh Dực ở trong lòng vẫn như cũ tồn lấy một tia may mắn, hiện tại một điểm cuối

cùng may mắn cũng không có.

Nghĩ đến đường phụ nói "Tự trọng tự ái", đưa cho Thư Thanh lễ gấp mặt, mặc ngọc chế thành ngọc bài, phía trên khắc chữ "Trinh", còn có đường mẫu nói "không thể cùng nam nhân bên ngoài lui tới thân mật"...

hắn chính là một cái kẻ ngu.

Tạ Cảnh Dực đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

Sau khi Dương Thư Thanh biết được nguyên nhân Tạ Cảnh Dực dị thường, đã không còn lo tới chuyện để Tạ Cảnh Dực vì nàng ta ra mặt nữa, nàng ta một lòng muốn đem hiểu lầm làm sáng tỏ, thế nhưng chuyện này lại dính đến việc nam nữ quan hệ với nhau khiến cho Dương Thư Thanh vắt hết óc, cũng không nghĩ ra biện pháp tốt.

một lời giải thích không tốt, hai người sẽ có hiểu lầm lớn hơn.

Lúc này Dương Thư Thanh còn chưa biết Tạ Cảnh Dực đã triệt để nhận định nàng ta cùng Tần Vương cấu kết.

Trong phòng là một sự yên tĩnh đáng sợ, chỉ có tiếng hít thở lẫn nhau.

nói cho cùng cũng là nữ nhân mình thích, Tạ Cảnh Dực cũng không hề phát tay áo rời đi, cho Dương Thư Thanh mặt mũi, nhưng Dương Thư Thanh hiện tại chỉ nghĩ hết biện pháp tiêu trừ hiểu lầm.

Khương Ninh Bảo không biết bởi vì chính mình kích động làm sai nội dung đã có hiệu ứng bướm bướm nhỏ, làm cho nội dung ngược văn trọng sinh nữ chính bảo thù phương hướng chạy tán loạn.

Tối giữa trưa, tiệc gia đình được tổ chức tại đại sảnh chủ viện.

Trong phủ lại tăng thêm người, giờ đây phủ Định Quốc Công có năm chủ tử, đó là người mới gả tới Dương Thư Thanh, Tạ lão phu nhân không vì cô cháu dâu không thích này mà đồng ý việc phân bàn dùng bữa.

Cho nên cuối cùng mọi người ngồi chung một bàn, Tạ lão phu nhân ngồi ở vị trí chủ tọa, tiếp theo bên dưới là hai người Định Quốc Công và Khương Ninh Bảo, sau đó mới là đôi vợ chồng nhỏ mới cưới Tạ Cảnh Dực. Khương Ninh Bảo âm thầm nhủ mảy, Tạ Cảnh Dực vẫn như cũ thanh lãnh tuấn mỹ, nhưng toàn thân là hơi thở lạnh lùng càng thêm nồng đậm, trong nụ cười kiều diễm mỹ lệ vũ mị của Dương Thư Thanh mang theo gương ngùng.

Nhưng Khương Ninh Bảo không có bỏ qua đáy mắt nàng ta mang vẻ lo lắng cùng u tối.

Thứ ăn lần lượt bày lên, Tạ lão phu nhân động đũa trước, sau đó Hoàng ma mễ bắt đầu gấp thức ăn cho lão phu nhân.

Ngày đầu tiên cô dâu nhập môn tham gia tiệc gia đình, Khương Ninh Bảo cũng không lập quy củ để Dương Thư Thanh hầu hạ cơm nước, nhất là khi nàng phát hiện ra Dương Thư Thanh cùng Tạ Cảnh Dực sau hai ngày không giống như trong sách miêu tả ân ái triền miên, càng không có ý định lập quy củ với Dương Thư Thanh.

Dương Thư Thanh và lão phu nhân cùng một lúc dùng xong cơm, nếu như không có chuyện gì nàng ta sẽ có lời nói dí dỏm để Tạ lão phu nhân vui vẻ, nhưng hôm nay nàng ta thực sự không có chút hứng thú nào.

"Cảnh Dực, đây là da vịt chiên giòn mà chàng thích ăn" Dương Thư Thanh liếc qua Khương Ninh Bảo đang ngồi đối diện, hít một hơi thật sâu, dịu dàng hiền lành gấp một miếng thịt vịt có miếng da chiên giòn cho Tạ Cảnh Dực.

Thần sắc Tạ Cảnh Dực âm trầm cũng không nhìn kĩ miếng thịt vịt trong chén như thế nào, cuối cùng vẫn gấp ăn..

Dương Thư Thanh nụ cười càng thêm tươi đẹp.

Đây là hiện tượng tốt.

Sau đó, Dương Thư Thanh trưng ra nụ cười xinh đẹp, lại nhiều lần gấp thức ăn cho Tạ Cảnh Dực, Tạ Cảnh Dực đều nể tình nuốt vào, nhìn tựa như ân ái ngọt ngào.

Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công lại cho người ta một loại cảm giác khác.

Nhìn thôi đã biết hai người tình cảm vô cùng tốt.

Định Quốc Công tự tay gấp thức ăn cho Khương Ninh Bảo, toàn là những món Khương Ninh Bảo thích ăn, Khương Ninh Bảo trên môi đều nở nụ cười ngọt ngào đối với Định Quốc Công, hai người trao nhau ngọt ngào.

Tạ lão phu nhân nhìn có chút cao hứng.

Về phần của đôi khác, Tạ lão phu nhân không thèm để ý, bọn hắn tình cảm tốt xấu, không có quan hệ gì với bà cả, đều là cháu trai nuôi do mình lựa chọn.

Có điều này so sánh, hành động của Dương Thụ Thanh cũng không đạt được hiệu quả mà nàng ta mong muốn.

Khương Ninh Bảo lặng im liếc nhìn Dương Thụ Thanh ở đối diện đang cường ép ân ái ngọt ngào, yên lặng lắc đầu, xem ra Dương Thụ Thanh cùng Tạ Cảnh Dực tình cảm thật sự xảy ra vấn đề.

Nếu nàng đã nhìn ra, đôi vợ chồng trẻ mới cưới này cho người cảm giác không hề giống tình đầu ý hợp mà thành đôi, ngược lại càng giống tình cảnh như các cuộc hôn nhân khác trước khi thành thân vị hôn phu, hôn thê chưa gặp mặt nhau.

thì ma ma, tỷ nữ trong đại đường đều là người đã thành tình, tất nhiên cũng nhận ra điều không thích hợp giữ hai người này.

Tạ Cảnh Dực ngày thường đều là tự ăn một mình, hôm nay là ngày đầu tiên nhìn thấy dưỡng phụ vô tình lạnh lùng lại dịu dàng gấp thức ăn cho dưỡng mẫu, hai người tình ý như nước chảy mây trôi không bỏ sót phút giây hiểu lộ nào, trong lòng vô tình mà dâng lên sự hâm mộ và phiền muộn.

Từ khi Khương Ninh Bảo gả cho cha nuôi đã là một tháng, Khương Ninh Bảo đã từng là vị hôn thê của hắn, vẫn luôn toàn lực tránh hiềm nghi, không bao giờ một mình tiếp xúc với hắn, cho dù là gặp được hắn cũng tránh ra thật xa.

Tạ Cảnh Dực không chế không nổi đem vị hôn thê trước kia của mình cùng Dương Thụ Thanh so sánh.

sự so sánh này.. Tạ Cảnh Dực càng thêm im lặng, đột nhiên hoài nghi ánh mắt của mình, trước kia tâm của hắn, ánh mắt của hắn đều đặt hết vào Dương Thụ Thanh, không để ý nàng ta trước kia đối với hắn tỏ ra tiêu thụ đoạn tiêu tâm tư, cho rằng đây là nàng ta để ý, thích hắn biểu hiện.

Nhưng bây giờ... Tạ Cảnh Dực nhận không được hoài nghi.

Nếu như Tần Vương không có cưới chính phi, Thụ Thanh sẽ muốn gả cho hắn sao?

Càng nghĩ sâu hơn, hơi thở quanh thân Tạ Cảnh Dực càng là đóng băng.

Bên cạnh hắn nụ cười trên mặt Dương Thụ Thanh vẫn như cũ tươi đẹp, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện nụ cười có chút cứng nhắc, nàng ta thấy Tạ Cảnh Dực một mực yên lặng ăn thức ăn nàng ta gấp cho nhưng lại không gấp lại thức ăn cho nàng ta.

Uất ức, phần nộ, không cam lòng.. Tất cả đều xông thẳng lên đầu.

Bữa tiệc gia đình này, ngoại trừ đôi vợ chồng trẻ mới cưới thì tất cả mọi người ăn thật vui vẻ, bữa tiệc vừa kết thúc, Dương Thụ Thanh liền nhẹ nhàng thở ra rồi đi chủ viện.

Khương Ninh Bảo trở lại trong phòng, cũng nhận không được buồn cười nữa đành cười ra tiếng.

"Quốc Công Gia, lần này thiếp chắc chắn Dương Thụ Thanh cùng Cảnh Dực tình cảm xảy ra vấn đề, rất muốn biết nguyên nhân thật sự tối hôm qua bọn hắn có chuyện gì xảy ra."

Khương Ninh Bảo cười xong, hoàn toàn bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ.

Định Quốc Công đẩy mắt trái qua mỉm cười: "... Chuyện này để tra ra rồi nói cho nàng."

Khương Ninh Bảo lần này càng cao hứng.

Hai người nói xong chuyện này, Định Quốc Công nói cho Khương Ninh Bảo chuyện Càn Nguyên để chuẩn bị tuyển tú nạp phi, lúc trước Càn Nguyên để chưa đăng cơ bởi vì thân thể có vấn đề, cũng không có cưới phi.

Sau khi đăng cơ, trong triều trọng thần cũng biết tình trạng cơ thể Càn Nguyên để, cũng không có có thỉnh cầu Càn Nguyên để nạp hậu phi, để hậu cung phong phú.

Hậu cung cũng không có phi tần nào có phân vị cao.

Chuyện Càn Nguyên để tuyển tú, là do Định Quốc Công mở miệng đề nghị.

Đây là việc mà Càn Nguyên để cùng Định Quốc Công thương nghị tốt.

"Quốc Công Gia, nếu như Thánh thượng hạ chỉ tuyển tú, đoán chừng rất nhiều đại thần thiên kim cũng không nguyện ý tham gia tuyển tú." Khương Ninh Bảo suy nghĩ thực lòng nói ra.

Những đại thần triều đình này toàn là người thông minh tinh quái, một Hoàng đế không có cách nào lưu lại con cái, sống không được mấy năm, ai có thể nguyện ý dục khuê nữ của mình vài cung chứ.

Việc tuyển tú đoán chừng muốn xong rồi.

"Ở triều Đại Việt, chỉ cần Hoàng đế hạ chỉ tuyển tú, trong nhà quan viên chính ngũ phẩm trở lên có con gái vừa độ tuổi chưa định hôn, bắt luận đích thứ

đều phải tham gia tuyển tú, nếu không chính là tội lớn kháng chỉ bất tuân."

Định Quốc Công thần sắc đóng băng, hai đầu lông mày hiển hiện một vòng sát khí.

"Cứ cho là có thể được đi, nhưng tuyển chọn tú nữ chưa hẳn cùng Hoàng Thượng một lòng, lỡ như chuyện thân thể hoàng thượng khôi phục bộc lộ ra ngoài.." Khương Ninh Bảo nói đến sự lo lắng của nàng.

Định Quốc Công nghe được thế tử nhỏ bé nói, thu liễm lên trên thân sát khí, trầm thấp cười một tiếng, nói cho nàng nội tình tin tức: "Ninh Bảo, nàng yên tâm, kỳ thật tâm lý Hoàng Thượng nắm chắc, hậu vị đã tuyển ra người rồi, lần này tuyển tú chỉ là một màn kịch diễn cho người ta xem thôi."

Khương Ninh Bảo: "..."

Lúc này, Tạ Thất gõ cửa, tiến đến bẩm báo công sự, Khương Ninh Bảo có chút thức thời đem Định Quốc Công đưa tiễn, sau đó tìm đến Triệu quân gia, chuẩn bị lễ lại mặt cho Dương Thụ Thanh.

Phần lễ lại mặt này, Khương Ninh Bảo chỉ là theo quy củ mà làm, để cho người ta tìm không ra sai sót.

Về phần Tạ Cảnh Dực có thể cho thêm Dương Thụ Thanh một phần nữa không, thì đó là chuyện của hắn, Khương Ninh Bảo không thèm để ý, nàng chỉ cần chuẩn bị tốt phần của phủ Định Quốc Công cho là được.

Triệu quân gia nhìn thấy đang mục quà tặng lễ lại mặt do phu nhân cho, âm thầm gật đầu, phu nhân làm việc thỏa đáng, không có bí mật mang theo một chút tâm tư nào làm lòng hắn cũng yên tâm.

Hôm sau, Định Quốc Công vào triều đề nghị chuyện Hoàng Thượng tuyển tú, đông đảo đám đại thần dù là trong lòng không vui, ngay trước mặt Định Quốc Công cũng không dám phản đối.

Dù sao hậu cung Hoàng đế trống rỗng rõ như ban ngày.

sự việc Hoàng đế tuyển tú liền quyết định.

Có người vui vẻ có người sầu.

Tin tức này vừa ra, hầu hết quan viên chính ngũ phẩm trở lên trong nhà có con gái vừa độ tuổi tình cảnh bi thảm, ai cũng không nguyện ý tiến cung làm phi tần của Hoàng đế sống không bao lâu nữa.

Giật mình nhất là Dương Thụ Thanh.

Lại là một chuyện ở kiếp trước chưa từng xảy ra, rõ ràng ở kiếp trước Càn Nguyên đế chưa từng lập hậu cho tới khi băng hà, đời này lại muốn tuyển tú.

Dương Thụ Thanh cắn môi, trong đầu một trận hoảng loạn, luôn cảm thấy sự tình thoát ly tầm kiểm soát của mình... Nhịn không được phái người đi tìm Tần Vương tìm hiểu tin tức, nhìn xem có phải là đã xảy ra biến cố.

Luôn chú ý động tĩnh của Dương Thụ Thanh Khương Ninh Bảo âm thầm lắc đầu.

Dương Thụ Thanh cùng Tạ Cảnh Dực tình cảm xảy ra vấn đề, nàng ta không cách để hòa hảo, còn rảnh rỗi đi chú ý chuyện khác, quả thực khiến người không nói nên lời.

"Phu nhân, nô tỳ thám thính được hạ nhân ở Cẩm Hoa viện nói đêm qua Đại thiếu gia cùng Đại Thiểu phu nhân cũng không có lấy nước, sáng sớm cũng không có." Xuân Hỉ một bên đánh lấy cây quạt, một bên nhỏ giọng nói, giọng điệu không che giấu được vui sướng trên nỗi đau của người khác.

Khương Ninh Bảo trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

"Xuân Hỉ, ngươi xác định tin tức là thật?"

Xuân Hỉ liền vội vàng gật đầu: "Phu nhân, bọn hắn đều là gã sai vặt tâm phúc của Đại thiếu gia, nói ra khẳng định là thật sự, nhưng đáng tiếc ở Cẩm Hoa viện chúng ta không có người trong đó."

Khương Ninh Bảo: "..."

Lần này vấn đề thật sự lớn.

rõ ràng sau đêm động phòng hoa chúc, Hoàng ma ma nhận được khăn lạc hồng, khăn lạc hồng khó mà làm giả, cái này chứng minh Dương Thụ Thanh cùng Tạ Cảnh Dực là viên phòng.

Tạ Cảnh Dực hẳn không có vấn đề.

Khương Ninh Bảo cũng sẽ không hoài nghi nam chính phương diện kia có vấn đề, theo tin tức Định Quốc Công nói cho nàng biết, có vẻ như Tạ Cảnh Dực từng hỏi thăm qua ma ma giáo đường một vài vấn đề.

Những vấn đề này đều cùng nữ tử lần đầu có quan hệ...

Khương Ninh Bảo đem những vấn đề này cẩn thận suy nghĩ lần nữa, lập tức phát hiện dấu vết để lại, trong đầu hiển hiện một cái không thể tưởng tượng nổi suy đoán, hẳn là nữ chính Dương Thụ Thanh kinh nghiệm trên giường quá phong phú dẫn đến Tạ Cảnh Dực hoài nghi.

Khương Ninh Bảo nghĩ đến nguyên nhân này là khả năng nhất, rốt cuộc nhìn không được buồn cười mà cười thành tiếng.

Nếu chuyện này là sự thật thì đây là việc vui lớn.

Ai kêu Dương Thụ Thanh cùng Tần Vương qua lại như vậy.

Tạ Cảnh Dực đoán chừng cho là đầu mình có một mảng cỏ xanh đi, trong lòng chắc không biết xử lý làm sao đây.

Ban đêm, sau khi trải qua vui vẻ, Khương Ninh Bảo đem suy đoán của mình cười nói cho Định Quốc Công nghe, ai ngờ Định Quốc Công lại coi là thật.

Quyết định ngày mai hỏi thăm Tạ Cảnh Dực.

Khương Ninh Bảo: "..."

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tuyển tú

Ba ngày trôi đi, Dương Thụ Thanh trước khi trở về nhà lại mặt đã đi tới chủ viện một chuyến.

"Thỉnh an mẹ chồng."

Dương Thụ Thanh cẩn răn, cung kính thực hiện lễ nghi, gọi một cô gái cùng thế hệ với mình làm mẹ chồng, còn muốn hành lễ, Dương Thụ Thanh cũng đã chuẩn bị tâm lý cho mình rất lâu.

Khương Ninh Bảo cười nhẹ nhàng để Triệu quản gia đem lễ lại mặt đã chuẩn bị giao cho Dương Thụ Thanh, liếc qua khuôn mặt Dương Thụ Thanh được trang điểm tinh xảo, mặt mày tỏa sáng, nụ cười vũ mị ngọt ngào trong lòng buồn cười.

"Dương thị, Cảnh Dực đâu, hôm nay sao hẳn không cùng người đi lại mặt?"

Chuyện này Dương Thụ Thanh thực sự sẽ dấu kỹ, trừ đêm động phòng hoa chúc ra thì rõ ràng hai đêm sau đó hai người không có gọi lấy nước, còn ở trước mặt nàng làm bộ vợ chồng ân ái.

Khương Ninh Bảo vui vẻ không ngại dâm một chút vào ống phôi của nàng ta.

Dương Thụ Thanh nở nụ cười tươi, vân vê một ít sợi tóc bên tai, trong giọng nói mang theo sự ngọt ngào: "Mẹ chồng, người cũng biết Tạ Cảnh Dực là chỉ huy Ngũ Thành Bình Mã Ty, hôm nay lại có việc gấp phải xử lý, không có cách nào theo ta đi lại mặt, nhưng chàng cũng đã chuẩn bị cho ta một phần lễ lại mặt khác."

Trong lòng nàng ta lại tức muốn chết, Khương Ninh Bảo thật sự là hết chuyện đề hỏi, muốn thấy nàng là trò cười sao, nằm mơ đi.

thật tốt là mọi chuyện xảy ra trong Cẩm Hoa viện đều được khống chế ở trong tay Tạ Cảnh Dực, nếu không đã truyền ra ngoài, nàng ta còn mặt mũi nào, thật tình nàng ta không biết Khương Ninh Bảo đã sớm biết chuyện của nàng ta cùng Tạ Cảnh Dực.

"thì ra là như vậy." Khương Ninh Bảo ý tứ sâu xa mà cười một tiếng, Dương Thụ Thanh đúng là con vịt chết thích sĩ diện.

Dương Thụ Thanh luôn cảm thấy Khương Ninh Bảo nụ cười có điểm lạ, nhưng lúc này Dương Thụ Thanh không nghĩ đứng lâu ở chủ viện, nên liền mang lên lễ lại mặt vội vàng cáo từ.

Lúc này Dương Thụ Thanh nhìn danh mục quà tặng lễ lại mặt, đúng quy đúng củ, tìm không ra sai sót, trong lòng một trận buồn bã tức giận.

Khương Ninh Bảo này quá khó chơi, làm việc đến giọt nước cũng không lọt.

Sau khi xong hết mọi việc, Dương Thụ Thanh rời đi, Khương Ninh Bảo nhấp một ngụm trà, bắt đầu xử lý trong phủ sự vụ, còn có Điều chương quỹ đưa tới sổ sách, Xuân Nhạc ở một bên cầm cây quạt phe phẩy.

Lúc này, Xuân Hi hiểu ý bụng lên nước ô mai nóng.

Nước ô mai chua chua ngọt ngọt, ấm áp, tư vị vô cùng tốt, Khương Ninh Bảo uống một bát, nhân tiện nói: "Xuân Hi, nước ô mai này có vị rất tốt, chút nữa nhớ mang đi Vinh Hi đường."

Xuân Hi dạ một tiếng, sau đó lấy ra một phong thư đưa đến trước mặt Khương Ninh Bảo: "Phu nhân, Triệu quản gia nói có một đứa bé đưa một phong tới chỉ đích danh muốn giao cho ngài."

Khương Ninh Bảo nhú mày, cầm qua phong thư xem xét, phong thư bên trên dĩ nhiên không có kí tên, đôi mày nhăn nhăn, đem phong thư mở ra, rút ra giấy viết thư xem xét.

Khương Ninh Bảo xùy cười một tiếng, đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

"Tổ mẫu thật đúng là chưa từ bỏ ý định."

"Phu nhân, chẳng lẽ Khương gia bên kia lại nghĩ ra vấn đề đốt người rồi?" Xuân Hi kinh ngạc hỏi một câu.

"Đúng vậy a, tổ mẫu của ta thật tốt, lại tính toán ra việc cho Ngũ muội cùng ta chung hầu một chồng." Khương Ninh Bảo mặt không thay đổi cười lạnh nói, giọng điệu có chút ít khó chịu phập phồng.

"Cái gì?"

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc quá sợ hãi, lập tức vô cùng phẫn nộ.

"Lão phu nhân thật quá đáng."

Khương Ninh Bảo khoe môi khê cong lên, nhưng đáng tiếc tính toán của tổ mẫu phải thất bại, Ngũ muội Khương Minh Dao trong lúc vô tình đã nghe trộm được tổ mẫu cùng Hồng Hạnh tính toán, sau đó âm thầm điều tra, đem hết thầy mọi việc viết thư nói cho nàng.

Bây giờ Khương Minh Dao không phải là thân thiện kim quan gia, thân phận rớt xuống ngàn trượng, muốn gả vào vọng tộc chỉ có thể làm thiếp, Khương Minh Dao ở trong thư nàng ta nói không muốn làm thiếp.

Lần này nàng ta viết thư nói cho nàng, chỉ muốn cầu nàng hỗ trợ, cho dù là gả làm dâu vào nhà bản hàn nàng ta đều nguyện ý.

Khương Ninh Bảo quyết định ban đêm thương lượng với Định Quốc Công một phen.

Tối gần buổi trưa, hạ nhân đến đây bẩm báo cơm trưa chuẩn bị xong, Khương Ninh Bảo xoa xoa đôi mày, gác lại trong tay sổ sách, cùng lão phu nhân cùng một chỗ dùng cơm trưa.

...

Dương Thụ Thanh mang theo lễ lại mặt phong phú về phủ An Viễn Hầu, sau khi ứng phó xong đám tỷ muội con thứ trong phủ, liền cùng một mình phu nhân An Viễn Hầu đi vào trong phòng nói chuyện.

"Thanh Nhi, Cảnh Dực đối với con có tốt không?" phu nhân An Viễn Hầu quan sát thần sắc của con gái một lúc quan tâm mà hỏi thăm.

Dương Thụ Thanh nở nụ cười xinh đẹp thẹn thùng nói: "Chàng đối với con rất tốt."

Trong lòng lại đắng chát không thôi.

Kể từ sau đêm động phòng hoa chúc, nàng ta cùng Tạ Cảnh Dực cứ y nguyên ngủ trên giường lớn, nhưng Tạ Cảnh Dực nhưng không có nhìn mặt nàng ta, chuyện này làm cho nàng ta xấu hổ không có mặt mũi mà mở miệng, đương nhiên Dương Thụ Thanh sẽ không nói ra.

"Cảnh Dực tốt với con, nương an tâm." nỗi lòng lo lắng của phu nhân An Viễn Hầu rơi xuống đất, lập tức lại hỏi nói, "Định Quốc Công phu nhân có làm khó người không?"

Nụ cười Dương Thụ Thanh chợt tắt, gương mặt xinh đẹp bỗng dưng nặng nề, trong mắt lóe ra mãnh liệt phẫn nộ cùng hận ý: "Nương, người yên tâm, Khương Ninh Bảo cũng chỉ dám ở lúc kính trà làm cho con khó xử một chút thôi."

Phu nhân An Viễn Hầu nhìn thần sắc của con gái, liền hiểu ra trong lúc kính trà đã bị gây khó khăn, ánh mắt tràn đầy đau lòng: "Thanh Nhi, người chịu thiệt thòi rồi."

"Nương, chút thiệt thòi ấy đâu tính là gì." Về sau nàng ta sẽ để cho Khương Ninh Bảo trả lại gấp trăm ngàn lần.

Việc cấp bách lúc này là cùng Tạ Cảnh Dực tiêu trừ hiểu lầm.

Dương Thụ Thanh giải thích rất nhiều lần, Tạ Cảnh Dực y nguyên không tin, ở bên ngoài hắn vẫn như cũ sẽ cho nàng có thể diện, nhưng lúc ở trong phòng chỉ có 2 người, hắn vẫn lạnh lùng.

Dương Thụ Thanh vừa vội vừa tức, nhưng nhiều hơn chính là trái tim băng giá.

Phụ nhân An Viễn Hầu cũng hiểu biết được con gái là người có thủ đoạn, nên cũng rất yên tâm, sau khi Dương Thụ Thanh cùng mẫu thân hỏi thăm nhau, liền bàn đến vấn đề khác, đây mới chính là mục đích của nàng ta.

"Nương, hoàng thượng hạ chỉ tuyền tú, trong phủ chúng ta mấy đứa con thứ của tiểu tiện nhân sinh ra cũng ở trong danh sách đó, con sợ các nàng sẽ thoát ly khống chế của chúng ta, nên chuẩn bị thuốc tuyệt dục cho bọn họ."

Đáy mắt Dương Thụ Thanh hiện lên một tia tàn nhẫn.

Việc Càn Nguyên đề hạ chỉ tuyền tú là chuyện cực lớn gây chấn động, nghe nói lần này tuyền tú không chỉ là làm phong phú hậu cung của Hoàng Thượng mà sẽ còn cho con cháu trong tông thất vừa độ tuổi chỉ cưới.

Dương Thụ Thanh lập tức nghĩ đến mấy thứ muội đang vừa độ tuổi, rất sợ các nàng đến trong tông thất Hoàng gia, nhất là nàng ta hận Dương Uyển Linh thấu xương, nàng ta ở kiếp trước được gả vô cùng tốt.

một đời này, có mẹ ruột lẫn lộn Hầu phủ huyết mạch, Dương Uyển Linh thanh danh bị hao tổn, đồng thời cũng bị An Viễn Hầu chán ghét mà vứt bỏ, làm mất đi cửa hôn sự tốt đẹp.

Bây giờ Hoàng đế hạ chỉ tuyền tú... Dương Thụ Thanh sợ Dương Uyển Linh sẽ vì chuyện này xoay người, nên muốn chặt đi đường lui của nàng ta.

"Sẽ y lời con nói mà làm, nương cũng không hi vọng các nàng trèo lên cành cây cao." phụ nhân An Viễn Hầu gật đầu đồng ý, nàng cũng sẽ không để con thứ của tiểu tiện nhân uy hiếp được địa vị của con gái.

"Nương, chúng ta có thể làm như vậy..." Dương Thụ Thanh ở bên tai phụ nhân An Viễn Hầu nói nhỏ vài câu, phụ nhân An Viễn Hầu liên tục gật đầu.

Khương Ninh Bảo cũng không biết Dương Thụ Thanh mượn lại mặt cơ hội diệt trừ tất cả uy hiếp, chỉ biết được Dương Thụ Thanh sẽ ở nhà mẹ đẻ ở một đêm mới trở về, cũng không nói gì thêm, chỉ là phái người thông báo cho Tạ Cảnh Dục.

Sau khi dùng qua bữa tối, Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công dưới ánh trăng đi dạo.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đi theo sau từ xa.

Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công nói Khương Minh Dao gửi thư, Định Quốc Công Tạ Hành không nghĩ tới việc xảy ra tới trình độ như vậy, Khương lão phu nhân còn nghĩ đến việc tính toán Ninh Bảo, khuôn mặt tuần tú nặng nề lại.

"Quốc Công Gia, Ngũ muội cầu thiệp cho nàng một cửa hôn nhân, chỉ muốn nhân phẩm tốt, dù là nam nhân nhà nghèo cũng được, nhưng ta cùng Đại ca đã ra riêng, từ khi cùng Khương gia đi ra ngoài đặc biệt chỉ thứ nhất cắt đi mối liên hệ, hưởng hờ việc hôn nhân của Ngũ muội phải do cha mẹ làm chủ, thật sự thiệp không tiện nhúng tay."

Đôi mày Khương Ninh Bảo cau lại, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nét khó xử.

Chỉ thứ nhất đối với cha mẹ nàng ra tay, nàng không nghĩ giận chó đánh mèo đến Khương Minh Dao, chỉ là trong lòng khó mà có thể bình thường được, nếu như không phải cha mẹ mạng lớn, thật là không có.

Lúc trước giúp Khương Xu Nghiên, chỉ là coi trọng ở đứa bé trong bụng của nàng.

Khương Ninh Bảo đối với Khương Minh Dao tình cảm có chút phức tạp, cũng không muốn nhìn thấy nàng bị Khương lão phu nhân đẩy vào hố lửa.

Nhưng nàng đã cùng chỉ thứ nhất Khương gia đã đoạn tuyệt tình thân.

Cho nên mới khó xử như thế

Định Quốc Công nghiêng đầu nhìn thấy tiểu thê từ khó xử, im lặng một chút, nhỏ giọng nói: "Nếu như Khương Minh Dao nguyện ý gả cho võ tướng, ở chỗ của ta có nhiều người thích hợp để tuyển chọn."

Khương Ninh Bảo nghe vậy sững sờ, chần chờ nói: "Quốc Công Gia, chúng ta trong tình hoàn cảnh này nhúng tay vào hôn sự Khương Minh Dao có được không?"

Định Quốc Công đưa tay vén lấy sợi tóc ra sau tai nàng, hiểu được tiểu thê từ lo lắng, thân nhiên nói: "Ta từ có biện pháp, sẽ không để cho người nhà họ Khương biết."

Khương Ninh Bảo nghe xong Định Quốc Công có chủ ý, trong lòng buông lỏng, khòe miệng lại nhìn không được đi lên có chút nhếch lên, đáy lòng giống như mở ra xán lạn ngời ngời thì Xuân Hoa tới.

"Ta lát nữa viết phong thư, để Tạ Thất đêm nay lặng lẽ đưa qua."

nói xong Khương Ninh Bảo cũng không còn tâm tư đi dạo dưới ánh trăng, lôi kéo Định Quốc Công trở về viện tử, sau khi viết tin xong liền gọi Tạ Thất, để hắn đưa cho Khương Minh Dao.

Khương Minh Dao đang muốn đi ngủ, nghe được âm thanh gõ cửa sổ nhỏ nhỏ, hơi động lòng, đi tới trước cửa sổ, lại phát hiện ngoài cửa sổ không có một ai, chỉ có trước bệ cửa sổ đặt một phong thư, đôi mắt trong veo một tia sáng hiện lên, liền tranh thủ mở ra xem tin tức.

Xem xong thư, đáy mắt Khương Minh Dao hiện lên một sự kiên quyết.

So với chuyện đề Tô mẫu đưa cho người làm thiệp, chi bằng gả cho võ tướng thủ hạ của Định Quốc Công làm chính thê, nàng tin tưởng Tứ tỷ sẽ không hổ nàng, chỉ cần đối phương nhân phẩm tốt, cuộc sống về sau trải qua như thế nào, liền nhìn vào bản lĩnh của chính mình.

Nghĩ như vậy, Khương Minh Dao liền viết xuống hồi âm.

Tạ Thất đứng trong chỗ tối sau khi lấy được hồi âm liền lặng lẽ rời đi Khương gia.

Sau khi Khương Ninh Bảo thấy được Khương Minh Dao hồi âm, liền đề sự tình tiếp diễn như thế nào giao cho Định Quốc Công, nàng tin tưởng Định Quốc Công sẽ cho Khương Minh Dao chọn một vị hôn phu phù hợp.

Ngày thứ hai, Tạ Cảnh Dực đi phủ An Viễn Hầu đón người, Dương Thụ Thanh mặt mày hớn hở hồi phủ, đuôi lông mày khoe mắt không che giấu được vui mừng.

Buổi trưa, mọi người cùng nhau đến Vinh Hi đường bồi Tạ lão phu nhân dùng cơm trưa.

Vừa ăn trưa xong, thì trên cổ tay Định Quốc Công Tạ Hành vòng tay từ đàn phật châu đột nhiên đứt lìa.

Đồng đồng đồng...

Từng viên phật châu từ đàn rơi là tả trên đất, giống như đã mất đi tất cả ánh sáng, ngay sau đó một luồng sát khí làm người sợ hãi tim đập nhanh tốc thẳng vào mặt.

Đám tỳ nữ ma ma ở Vinh Hi đường sắc mặt bỗng dung tái đi, cùng nhau che tim.

Khuôn mặt tuấn tú của Định Quốc Công biến đổi, trong nháy mắt đứng cách xa Tạ lão phu nhân.

Lúc phật châu rơi xuống đất Tạ Cảnh Dực ngay lập tức đứng ngăn trước mặt Tạ lão phu nhân.

Dương Thụ Thanh phản ứng cực kì cấp tốc, ngay lập tức cách xa Định Quốc Công, nàng khiếp sợ nhìn từng viên phật châu lăn đi tứ phía, trong mắt tràn đầy sợ hãi và nghĩ tới mà sợ, cái này... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

"Mẫu thân, ngài còn khoẻ chứ?"

Khương Ninh Bảo vội vàng đỡ lấy Tạ lão phu nhân ngồi ở một chiếc ghế kiêu phía trên có điêu khắc, lo lắng hỏi.

Trong lòng âm thầm may mắn vì Tạ lão phu nhân uống rượu thuốc nên xương cốt và thân thể khoẻ mạnh, bằng không với việc lão phu nhân bị sát khí Quốc Công Gia đột nhiên bộc phát xâm nhập, đoán chừng muốn nằm trên giường một tháng.

Tạ lão phu nhân nhìn thoáng qua mặt mũi tràn đầy quan tâm Khương Ninh Bảo cùng cháu trai nuôi, lắc đầu: "Đừng lo lắng, ta không sao, không nghĩ tới một ngày này vẫn là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Mang thai

Tạ lão phu nhân nhìn thoáng qua con trai đứng cách đó không xa, vỗ vỗ Khương Ninh Bảo tay, Hoàng ma ma ở bên cạnh đã nhanh tay ngâm cho lão phu nhân một bình trà an thần.

Khương Ninh Bảo nhìn qua Tạ lão phu nhân cử chỉ thoải mái, trong lòng hơi có chút xót xa, nhìn thấy bên chân có mấy viên từ đàn phật châu, Khương Ninh Bảo khom người nhặt lên một viên phật châu, phát hiện phật châu sáng bóng âm đạm, còn có vết rạn.

"Mẫu thân, bên trên phật châu có vết rạn."

Tạ lão phu nhân khẽ giật mình, tiến tới nhìn phật châu trong tay Khương Ninh Bảo bên trên thật sự có vết rạn, Tạ lão phu nhân không biết nghĩ tới điều gì,

cười khổ một tiếng.

Trong lòng không khỏi may mắn con trai đã thành thân.

May mà Ninh Bảo đã giảm đi hơn phân nửa sát khí trên người con trai, nếu không thì với chuyện phật châu đột nhiên đã mất đi tác dụng... Tà lão phu nhân không dám nghĩ đến hậu quả sẽ như thế nào.

Dương Thụ Thanh sắc mặt tái nhợt, nhịp tim hỗn loạn, về sau ép buộc mình tĩnh táo lại, nàng vội vàng đi đến bên người lão phu nhân lo lắng hỏi: "Lão phu nhân, đây là có chuyện gì?"

Chẳng lẽ ở kiếp trước nguyên nhân Định Quốc Công lúc tráng niên mất sớm là bởi vì vòng phật châu từ đàn áp chế sát khí đã mất đi tác dụng?

Dương Thụ Thanh ở trong lòng suy đoán lung tung.

Tà Cảnh Dục nhìn Dương Thụ Thanh một chút, khẽ nhủ thầm.

Tà lão phu nhân bèn kể lại lời nói thánh tăng năm đó, còn lựa chọn việc nào nên nói ra, Dương Thụ Thanh ánh mắt lóe lên một cái, lên tiếng an ủi: "Lão phu nhân, phật châu không thể dùng, có thể đi lại Thanh Thủy Tự cầu một chuỗi phật châu."

Tà lão phu nhân quan sát cháu dâu thật kỹ một chút rồi nói: "tình huống A Hành đặc thù, cầu không được."

Dương Thụ Thanh trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Vì sao?"

Tà lão phu nhân im lặng, không có trả lời nàng.

Dương Thụ Thanh không có được câu trả lời, nhìn không được trong tay vịn vẹo chiếc khăn, rất muốn biết nguyên nhân nhưng lại không dám lúc này truy vấn.

Định Quốc Công lần nữa toàn thân sát khí quanh quẩn, người bình thường không dám tùy tiện tiếp cận, kế hoạch nàng ta đến gần ứng phó với Khương Ninh Bảo toàn bộ đổ vỡ từ trong trứng nước, Dương Thụ Thanh trong lòng hận đến nghiến răng.

Khương Ninh Bảo thật tốt vận.

Nhưng nghĩ lại thì Khương Ninh Bảo cũng chỉ có tìm đường chết mà thôi vì đã ăn thức ăn thả Hoa Vô Từ, đời này đều không thể thai nghén con cái, chẳng phải là biểu thị Định Quốc Công chỉ có một đứa con trai Tà Cảnh Dục.

Dương Thụ Thanh trong lòng kích động không thôi.

Nhưng nghĩ đến bây giờ nàng ta cùng Tà Cảnh Dục có hiểu lầm, hai người tương kính như băng, Dương Thụ Thanh trong lòng kích động rút đi không ít, nàng ta quyết định trước tiên phải giải trừ hiểu lầm, cố gắng mang thai đứa bé của Cảnh Dục mới nói tiếp được.

Khương Ninh Bảo ngồi xuống nhặt lên hết từ đàn phật châu, phát hiện tất cả đều có vết rạn, than nhẹ một tiếng, đi đến bên người Định Quốc Công đang có sát khí quanh quẩn.

"không ngờ ngày này đến nhanh như vậy, may mắn là thiếp hoàn toàn không bị ảnh hưởng sát khí xung quanh chàng."

Định Quốc Công Tà Hành môi mím nhấp thành một đường thẳng, âm thanh nhẹ nhàng an ủi tiêu âm: "Kỳ thật không có phật châu cũng không sao, cùng lắm thì giống như quá khứ."

Khương Ninh Bảo mấp máy môi, siết chặt phật châu trong tay.

Lúc này, toàn thân Định Quốc Công sát khí quanh quẩn không thích hợp ở Vinh Hi đường, hẳn hướng Tà lão phu nhân cáo từ, Khương Ninh Bảo vội vàng từ biệt lão phu nhân đi theo.

Dương Thụ Thanh trong lòng vừa sợ lại cao hứng.

Tà lão phu nhân ánh mắt vẫn luôn nhìn xem con trai cùng con dâu rời đi, một tháng qua, mỗi ngày con trai đều cùng Ninh Bảo một chỗ theo bà dùng bữa, bà nên thỏa mãn.

May mắn bên người A Hành còn có Ninh Bảo, về sau còn sẽ có con cái, sẽ không cô đơn.

Trở lại trong viện Khương Ninh Bảo nhìn thấy Định Quốc Công anh tuấn lạnh lẽo cứng rắn, còn có hắc đốm mắt hiển hiện tia sát khí, nhìn không được trừu ghẹo nói.

"Quốc Công Gia, chàng cũng không tiếp tục là bánh trái thơm ngon."

Định Quốc Công nhủ mầy, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, hôn một chút sợi tóc của nàng, nhạt tiếng nói: "Như thế này thì tốt, giảm đi rất nhiều phiền phức."

một tháng qua, trên đường hấn đi Tây Giao đại doanh luyện binh, "Ngẫu nhiên gặp" mấy chục lần xe ngựa quý nữ xảy ra trục trặc, tình huống hạ nhân cản đường.

Làm phiền phức vô cùng.

Khương Ninh Bảo đem đầu dựa vào ở trên lồng ngực của hấn, yếu ớt thở dài: "Biết là giảm bớt đi phiền phức, nhưng về sau chúng ta không cách nào cùng một chỗ cùng lão phu nhân dùng bữa."

Định Quốc Công im lặng chỉ chốc lát, đem tiểu thê từ ôm sát, nói thật nhỏ: "Ninh Bảo, về sau ngươi bồi mẩu thân nhiều thêm chút."

Khương Ninh Bảo đồng ý.

Tin tức vòng phạt châu tử đàn bị mất đi tác dụng áp chế sát khí trên người Định Quốc Công tới buổi chiều đã truyền ra bên ngoài, kinh thành 1 lần nữa chấn động, tất cả các quan gia trong triều vốn dĩ có ý nghĩ đem khuê nữ nhà mình gả cho Định Quốc Công đều lặng lẽ rút quân.

Những đám quý nữ có suy nghĩ muốn gả cho Định Quốc Công đều thâm thở phào nhẹ nhõm thấy mình may mắn là chưa gả đi, nếu không thì đã đâm vào đường tuyệt mạng.

Thời gian sau, Khương lão phu nhân biết được tin tức này, cả khuôn mặt đều là vẻ kinh ngạc không dám tin, chỉ có Khương Minh Dao có chút phản kích, toàn thân Định Quốc Công sát khí quanh quẩn, đám quý nữ không có ý tiếp cận hấn thì cuộc sống của Tử ty hấn là sẽ càng dễ chịu hơn.

Cùng lúc đó một tin tức bí ẩn khác xuất hiện, không ai biết được trong lúc vòng phạt châu tử đàn của Định Quốc Công rơi là tả trên đất thì thánh tăng ở Thanh Thủy Tự viên tịch.

Phủ Định Quốc Công lại trở về yên tĩnh, các quý phu nhân lúc trước thường hay tới bãi phóng Tạ lão phu nhân nay trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Khương Ninh Bảo biết được tin tức này về sau, nhin cười không được.

Thời tiết mùa hè càng thêm nóng bức, thời gian Khương Ninh Bảo đến Phủ Định Quốc Công sắp hai tháng, Khương Ninh Bảo trong lặng lẽ và yên tĩnh chú ý đến đôi vợ chồng nhỏ mới cưới Dương Thụ Thanh cùng Tạ Cảnh Dực đã nhận thấy một kết quả khiến cho người ta không thể nói nên lời.

thì ra nam nữ chủ trương kính như băng, bằng mặt không bằng lòng.

Gần đây nhất Dương Thụ Thanh một lòng quan tâm chú ý đến Tạ Cảnh Dực, không có gây ra việc gì thiêu thân.

Đối với lần này rất được Khương Ninh Bảo hoan nghênh.

Ngày này, Định Quốc Công đi Tây Giao đại doanh luyện binh, nàng đang cùng Tạ lão phu nhân ở Vinh Hi đường nói chuyện phiếm, nói đến chuyện Hoàng đế tuyển tú, Hoàng ma ma bưng một mâm trái cây dương mai bước vào.

Khương Ninh Bảo vô tư cầm một quả dương mai màu đỏ thắm lên ăn.

Ừm, dương mai tươi ăn ngon thật.

Lúc này, Tạ lão phu nhân không biết nhớ ra cái gì đó, ho nhẹ một tiếng, một mặt mong đợi hỏi: "Ninh Bảo a, quý thủy tháng này của con có tới không?"

Khương Ninh Bảo đang muốn ăn quả dương mai thứ hai, nghe được Tạ lão phu nhân tra hỏi, ngại ngần cả người, tính toán thời gian, quý thủy* của nàng giống như đã muộn vài ngày.

quý thủy*: hiện tượng có kinh hàng tháng của phụ nữ.

Nàng hơi ngượng ngừng lắc đầu: "Chưa có tới."

Tạ lão phu nhân mừng rỡ, ánh mắt tự nhiên hướng Khương Ninh Bảo bằng phẳng phần bụng nhìn lại, giọng mang vui vẻ mà hỏi: "Ninh Bảo, con xác định thật không có đến?"

Bà thế mà lại nhớ rõ ràng đến thời gian quý thủy của Ninh Bảo.

Theo lý thuyết, quý thủy của Ninh Bảo phải xảy ra mấy ngày trước.

hiện tại Ninh Bảo trả lời quý thủy của nàng còn không có tới... Tạ lão phu nhân không chế trụ nổi nội tâm vui vẻ, đuôi lông mày khòe mắt không tự chủ hiện lên ý cười.

"Ninh Bảo a, nguyệt sự đến chậm, nên mời đại phu nhìn xem, lỡ như có tin vui thì sao?" Tạ lão phu nhân kích động nói.

Lời vừa nói ra, Hoàng ma ma đứng bên cạnh trên mặt cũng đầy chờ mong nhìn về phía o phần bụng Khương Ninh Bảo

"Mẫu thân nói đúng lắm."

Khương Ninh Bảo nhìn thấy hình dáng Tà lão phu nhân như vậy, dở khóc dở cười, kỳ thật nguyệt sự trễ mấy ngày lại đến cũng là chuyện bình thường, nàng cũng không có để ý.

không nghĩ tới Tà lão phu nhân lại kích động như vậy, nhưng Khương Ninh Bảo cũng không có phá hư tâm tình đang vui vẻ của lão phu nhân, kỳ thật trong lòng nàng cũng âm thầm chờ mong mình mang thai đứa bé cho Định Quốc Công.

Tà lão phu nhân vội vàng phái người đi mời đại phu đang ở trong phủ tới.

Đại phu rất nhanh mang theo hòm thuốc đến đây, vốn tưởng rằng xem bệnh cho lão phu nhân, ai ngờ lại là bắt mạch cho phu nhân Quốc Công, nhìn phu nhân Quốc Công phải chăng đã mang thai.

Đại phu ngây ngẩn cả người.

Phu nhân Quốc Công không phải đã nếm qua thức ăn có thả Hoa Vô Từ sao, làm sao sẽ còn mang thai... Đương nhiên đại phu chỉ là đem nghi hoặc đề xuống đáy lòng, dựa theo lão phu nhân nói mà bắt mạch cho phu nhân Quốc Công.

Vừa bắt mạch, đại phu giật nảy mình, lại là trượt mạch*, hẳn phải bắt mạch đi, bắt mạch lại mấy lần, sau khi xác định là trượt mạch, mới không dám tin mà nói: "Chúc mừng phu nhân, ngài có hơn một tháng mang thai."

trượt mạch*: còn gọi là hoạt mạch, biểu hiện cho việc có thai

Tà lão phu nhân cười không ngậm mồm vào được, vội vàng để Hoàng ma ma lấy ngân lượng thưởng cho đại phu, nghĩ đến cháu dâu trong phủ, thận trọng căn dặn đại phu giữ bí mật, đại phu liên tục gật đầu.

Trong lòng âm thầm khiếp sợ, chẳng lẽ Hoa Vô Từ có thuốc giải?

Sau khi xong mọi việc, đại phu rời đi, trên mặt Tà lão phu nhân tràn đầy vui vẻ phần chần nắn lấy tay Khương Ninh Bảo.

"Ninh Bảo, con bây giờ có bầu, về sau tất cả mọi việc đều phân phó người bên cạnh đi làm, nếu là người hầu hạ không đủ, ta đưa thêm mấy tỷ nữ nữa qua cho con."

"Còn có, về sau muốn ăn cái gì, chỉ cần phân phó phòng bếp một tiếng, nếu là muốn ăn đồ vật gì hiếm lạ, cứ việc nói, không nên bạc đãi cháu của ta."

Khương Ninh Bảo nhìn thấy hình dáng của Tà lão phu nhân lần này, rất cảm thấy ấm áp, nàng cười nói: "Mẫu thân, con vừa mới mang thai, ngài không cần khẩn trương, người hầu hạ bên cạnh con đã đủ rồi."

Tà lão phu nhân không đồng ý liếc mắt nhìn nàng một chút: "Ninh Bảo, lúc mới mang thai, tuyệt đối không thể lo là sơ suất, những ngày này con nên an tâm dưỡng thai, sự vụ trong phủ không cần con phiền lòng."

Hai đời Khương Ninh Bảo đây là lần thứ nhất mang thai, đối với mấy cái này cũng không hiểu, nghe Tà lão phu nhân kiểu nói này, vội vàng đồng ý: "Đều nghe mẫu thân."

Dù là thân thể của nàng vô cùng tốt, Khương Ninh Bảo cũng cảm thấy mình cũng nên cẩn thận là hơn, nhất là thời gian này trong phủ còn có một nhân vật là Dương Thư Thanh.

Lúc này Tà lão phu nhân mới hài lòng gật đầu.

"Ta là người từng trải, nghe ta mọi thứ đều không sai." nói xong, bà nhìn thoáng qua Hoàng ma ma bên cạnh, nghĩ đến Ninh Bảo bên người cũng không có ma ma, vội vàng nói: "Hoàng ma ma, khoảng thời gian này người đi theo Ninh Bảo đi."

Hoàng ma ma đồng ý.

Sau đó, Tà lão phu nhân nói không ngừng nghỉ chuyện trong lúc mang thai những việc gì cần thiết phải chú ý.

Khương Ninh Bảo mỉm cười lắng nghe, ghi nhớ trong lòng từng lời dặn dò của Tà lão phu nhân.

Hoàng ma ma nhìn âm thầm gật đầu.

Chờ cho Tà lão phu nhân vẫn chưa thoả mãn nói xong, Khương Ninh Bảo rót cực nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng rót chén trà cho bà.

"Mẫu thân, uống một ngụm trà làm tròn cổ."

Tà lão phu nhân nâng chung trà lên nhấp một miếng, hỏi: "Ninh Bảo, ta nói nhiều như vậy, người con nhớ kỹ sao?"

Khương Ninh Bảo cười gật đầu: "Đều nhớ kỹ."

Lúc trở về, Hoàng ma ma đi theo bên người Khương Ninh Bảo, theo ý phu nhân nói, Hoàng ma ma khoảng thời gian này sẽ ở bên người phu nhân mà hầu hạ, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc một mặt mơ hồ.

Chờ đến chủ viện phòng, Khương Ninh Bảo đem tin vui nói cho các nàng, hai người cao hứng thiếu điều chỉ muốn hét lên vui vẻ.

Khương Ninh Bảo nhìn dáng vẻ vui thích của hai tỷ nữ, vội vàng dặn dò một phen: "Xuân Hi, Xuân Nhạc, thai tượng còn mới vẫn chưa ổn, tạm thời không được để lộ ra bên ngoài."

Xuân Hi Xuân Nhạc liên tục gật đầu: "Nô tỳ hiểu."

Trong phủ còn có Đại Thiếu phu nhân đầy hận thù với phu nhân, lỡ như nàng ta biết được phu nhân mang bầu Quốc Công Gia, ra tay mưu hại đứa bé của phu nhân thì làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Đại thiếu phu nhân thật đáng sợ

Từ nửa tháng trước, sau khi phạt châu của Định Quốc Công mất đi tác dụng, Khương Ninh Bảo đầu an bài tỷ nữ mà ma ma không tiến vào bên trong nhà, khôi phục như cũ hình thức bảo vệ từ hắc y thân vệ.

Toàn bộ chủ viện đều nằm trong tay Khương Ninh Bảo cùng Quốc Công Gia.

Khương Ninh Bảo quyết định ở chủ viện an thai tốt đẹp.

"Xuân Hi, em phái người đến Cẩm Hoa viện thông báo hai vị chủ tử không cần mong một và mười lăm đến thỉnh an ta nữa"

Xuân Hi đồng ý: "Dạ, phu nhân."

"Phu nhân, ngay lúc này ngài mang thai, sát khí trên người Quốc Công Gia có ảnh hưởng đứa nhỏ trong bụng ngài hay không?" Xuân Hi không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt hiện lên một chút sầu lo.

Lời nàng vừa thốt ra, Hoàng ma ma bên cạnh sắc mặt hơi đổi một chút.

Quả thật bà không ngờ đến việc này, phu nhân là không bị Định Quốc Công ảnh hưởng, nhưng trong bụng phu nhân là tiểu chủ nhân liền không nhất định, chuyện này Hoàng ma ma không bình tĩnh.

"Phu nhân, Xuân Hi nói rất đúng, việc này nên chú ý quan trọng."

Khương Ninh Bảo cười cười, đưa tay vuốt ve một chút bụng bằng phẳng, "Các người quá lo lắng, đứa nhỏ này đã có hơn nửa tháng trước đã cùng ta và Quốc Công Gia ở chung với nhau, nếu có vấn đề gì không lý nào vẫn an ổn ở trong bụng ta."

"Phu nhân, người hiện tại mới cần thai hơn một tháng, chịu ảnh hưởng hay không vẫn đoán không ra, nếu không đề lão nô trước hết cho người chuẩn bị một gian phòng khác ở chủ viện cho người."

Hoàng ma ma đầu mày nhíu chặt, không đồng ý nói.

"Hoàng ma ma, ta cảm thấy đứa nhỏ cùng Quốc Công Gia sẽ ở chung được rất lâu, sau khi sinh có lẽ giống nhau ta không sợ sát khí của Quốc Công Gia." Khương Ninh Bảo trong lòng có cảm giác kỳ diệu, đứa bé trong bụng của nàng sẽ không chịu ảnh hưởng.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc vừa nghe, hai mắt sáng ngời.

Hoàng ma ma nghe phu nhân nói xong, cũng hiểu được có đạo lý, chần chờ một chút, cũng chưa từ bỏ ý định.

"Phu nhân, lão nô muốn hỏi ý lão phu nhân một chút."

Khương Ninh Bảo bắt đầu gật đầu, Hoàng ma ma cũng không trì hoãn, lập tức rời chủ viện đi Vinh Hi đường.

"Phu nhân, Điều chương quý phái người tặng một giỏ trái cây dương mai đầu mùa tươi mới, nô tỳ đi lấy cho ngài một mâm ngay." Xuân Nhạc nghĩ đến thời gian mẫu thân của mình khi nghĩ ngờ có em trai, thích ăn chua gì đó, vội vàng nói.

"đi đi, ta gần đây rất thích ăn dương mai tươi."

Khương Ninh Bảo mỉm cười, vuốt ve chiếc bụng bằng phẳng một chút, trước kia khi thôn trang đưa tới dương mai nàng cũng chỉ ăn một chút, còn dư lại đều dùng dương mai làm canh giải nhiệt, mấy ngày gần đây, nàng lại thay đổi khẩu vị ngày xưa.

thì ra mang bầu cực cung.

Xuân Nhạc nghe được lời khẳng định từ phu nhân, mang theo nụ cười trên mặt vui mừng đi đến phòng bếp nhỏ lấy dương mai, bình thường đồ ăn của Khương Ninh Bảo, hai tỷ nữ Xuân Hi và Xuân Nhạc đều không thích có người khác chạm vào.

...

Tại Cẩm Hoa viện.

Dương Thụ Thanh tâm tình phiền chán, nàng ta thật không ngờ chính mình ẩn giấu đám sát thủ, mỗi một người đều bị hủy diệt, lúc trước tìm đám kia để dùng cho cha mẹ Khương Ninh Bảo đồ tội cho kẻ cướp, thế nhưng mấy ngày hôm trước lại trêu chọc tới tiểu vương gia Tiêu Nhiên Phủ Thụy Vương nên bị tận diệt.

Mọi việc gần đây thật sự không thuận lợi.

Từ tiên cô bỗng dưng mà chết không lí do, làm hại nàng ta không thể thuận lợi trả thù kẻ thù Tần vương phi đời trước cùng Phó Hoàn Ninh, rõ ràng chỉ còn hai bước cuối cùng, mắt thấy Tần vương phi đã muốn sinh, nàng ta cũng không thể nào trả thù.

Nàng ta xếp vào hậu viện Tần vương phủ mấy đinh cọc tất cả đều bị thanh trừ hết.

Dương Thụ Thanh hận chết người đã hại chết Từ tiên cô.

"Tiểu thư, hay là chúng ta tìm đám người đạo tặc kia bảo đổi khẩu cung?" Thiển Dung thận trọng hỏi.

Dương Thụ Thanh lạnh lùng liếc mắt nhìn Thiển Dung, tỷ nữ này đầu óc thật như heo, đám kia đã từng là kẻ cướp mưu hại qua mẹ đẻ Tạ Cảnh Dục, từ lúc Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công được Thánh Thượng tứ hôn nên nàng ta mới bỏ qua, nếu không thì nàng ta cũng đã liên hệ lại để làm việc chứ không bỏ lâu như vậy để phát sinh chuyện.

"một đám đạo tặc cỏ rác, chết thì thôi, việc này về sau không cần lại nhắc tới."

Sắc mặt Thiển Dung trắng nhợt, biết mình đã đoán sai tâm tư của tiểu thư.

Thiến Bích ở bên cạnh hết chỗ nói liếc mắt nhìn Thiển Dung, cung kính mở miệng hỏi: "Tiểu thư, tiểu vương gia Phủ Thụy Vương luôn cùng ngài đối nghịch, có phải hay không nên cho hấn tìm chút phiền toái?"

Dương Thụ Thanh nheo lại hai tròng mắt, mặt mày sắc bén, thần sắc thản nhiên nói: "Tiêu Nhiên đâm muốn rời kinh thành đi du sơn ngoạn thủy, chúng ta nên cho người hào hào tiếp đón tiểu vương gia một chút."

"Dạ, tiểu thư." Thiến Bích có chút hưng phấn, tiểu thư rốt cuộc phải ra tay đối phó tiểu vương gia.

Lúc này, bên ngoài vang lên thanh âm thông báo của ma ma.

"Thiếu phu nhân, bên chủ viện có người đến."

"Cho nàng đi vào." Dương Thụ Thanh sắc mặt nặng nề, trong mắt hiện lên tai lãnh lẽo, an dật hơn nửa tháng, Khương Ninh Bảo rốt cuộc chuẩn bị ra tay đối phó nàng sao?

đi vào là một tỷ nữ nhỏ bé xinh xắn, nàng ta vừa bước vào liền hướng Dương Thụ Thanh hành lễ.

"Gặp qua thiếu phu nhân, phu nhân phái nô tỳ đến báo cho thiếu phu nhân biết, ngài và đại thiếu gia về sau không cần phải đi chủ viện thỉnh an."

Dương Thụ Thanh đẩy mắt hiện lên một chút ngạc nhiên, nàng sẵn sàng bày trận địa đón quân địch, chuẩn bị cùng Khương Ninh Bảo so từng chiêu, ai ngờ lại một quyền đánh vào bóng, không cần đi chủ viện thỉnh an, nàng đương nhiên vui vẻ, nhưng Dương Thụ Thanh cảm thấy điều này có chút cổ quái.

"Chuyện không đi thỉnh an này, người trở về cùng mẹ chồng ta nói lại, thỉnh an trưởng bối là quy củ, nếu ta cùng Cảnh Dục đều không đi chủ viện thỉnh an thì người ngoài nhìn ta như thế nào?"

Tỷ nữ hít một hơi thật sâu, chuyển đạt phu nhân nguyên thoại: "Đây là ý tứ của phu nhân, phu nhân phái nô tỳ tới nói cho ngài, nàng không muốn nhìn thấy ngài làm về ta đây giả mù sa mưa thỉnh an."

Sắc mặt Dương Thụ Thanh đột nhiên đen, tức giận đến cả người phát run, lửa giận từ từ tỏa ra ngoài, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta đã biết, người trở về đi."

Đại thiếu phu nhân thật đáng sợ.

Tỳ nữ lặng yên lau mồ hôi lạnh, vội vàng cáo lui.

"Phanh" một tiếng, Dương Thụ Thanh nổi giận đùng đùng đem cốc trà cầm trong tay hung hăng quăng xuống đất.

Thiên Dung cùng Thiên Bích hét hồn, toát ra mồ hôi lạnh.

"Thiên Dung, ngươi điều tra một chút xem chủ viện có gì khác thường?" Dương Thụ Thanh luôn tin trực giác chính mình, Khương Ninh Bảo nói không muốn nhìn đến nàng làm bộ làm tịch thính an, nàng cảm thấy đây là lấy cớ.

"Tiểu thư, chúng ta không có ai ở chủ viện, điều tra không được tin tức ở chủ viện." về mặt Thiên Dung khổ sở nói.

Nơi này là phủ Định Quốc Công, không phải phủ An Viễn Hầu, người của tiểu thư muốn cài vào làm đình cộc không chen vào được, trừ bỏ Cẩm Hoa viện, tất cả hạ nhân trong phủ dầu muối gì cũng không ăn, tiền bạc cũng không thu mua được.

Đừng nói tiểu thư bức bối, nàng ta cùng Thiên Bích cũng cảm thấy bức bối.

Phủ Định Quốc Công lớn như vậy, chỉ có hạ nhân ở Cẩm Hoa viện nho nhỏ mới nghe lời tiểu thư của các nàng.

Dương Thụ Thanh tâm tình phiền chán, khắp nơi trong phủ Định Quốc Công đều cần tay nàng ta, vừa nghĩ tới tình hình như vậy mà còn muốn liên tục hai năm, Dương Thụ Thanh lửa giận trong lòng đi từ từ bốc lên.

"Nô tỳ nghe nói lão phu nhân ở Vinh Hi đường mời đại phu trong phủ qua thăm." Thiên Dung mạnh mẽ nhớ tới chuyện này, vội vàng nói cho tiểu thư.

Dương Thụ Thanh nhú mày, không có đem chuyện này để ở trong lòng, lão phu nhân cũng là một người sống không lâu, đoán chừng là khó chịu chỗ nào nên mời đại phu đi qua xem.

Cũng thật không ngờ là vì Khương Ninh Bảo mời đại phu.

Nếu lúc trước Khương Ninh Bảo không ăn thức ăn bò Hoa Vô Tử, Dương Thụ Thanh có lẽ sẽ nghĩ càng sâu, càng nhiều, hiện tại thì không nghĩ tới, ở trong lòng nàng ta, Khương Ninh Bảo chính là một người không thể sanh dục, nên căn bản sẽ không liên tưởng đến chuyện này.

"Tiểu thư, nếu ngài có thể sớm ngày sinh ra con nối dòng... Chắc chắn địa vị của ngài trong phủ được đề cao." Thiên Bích đột nhiên toát ra như vậy một câu.

Hơn nửa tháng đến đây, nhìn tiểu thư cùng cô gia càng lúc càng xa, trong lòng Thiên Bích lo lắng đến không xong, căn bản không hy vọng tiểu thư đem tâm tư dúi tới nơi khác.

Nên sớm đem trường tôn đời thứ ba phủ Định Quốc Công sinh ra mới là chuyện khẩn yếu.

một câu của Thiên Bích giống như chất kích thích, khiến cho Dương Thụ Thanh cả người mạnh mẽ tỉnh táo lại.

Đúng vậy, tại sao nàng không có nghĩ tới cái này.

Bất kể chuyện gì có xảy ra thì con nối dòng đều là quan trọng nhất, nhất là Khương Ninh Bảo không thể sinh, Định Quốc Công sát khí bùng nổ, không thể tiếp cận các cô gái khác.

Tước vị phủ Định Quốc Công không sớm thì muộn cũng rơi trên người Cảnh Dục.

Nàng không thể vì nhỏ mất lớn, nhặt hạt mè mà bỏ quên dưa hấu.

Nhưng mà chuyện làm đề cô con thừa tự chỉ xảy ra trong đêm đại hôn, tỉ lệ cần bầu mười phần xa vời, nếu... Dương Thụ Thanh cắn cắn môi, trong lòng làm ra một cái quyết định.

Khương Ninh Bảo không biết bản thân mình gây nên tâm tư Dương Thụ Thanh, nàng đang ngồi trên trường kỉ bên cạnh song cửa sổ, vui thích ăn dương mai tươi đã được rửa sạch nước muối.

Hoàng ma ma theo y lời lão phu nhân dặn dò, mọi việc đều nghe theo phu nhân.

Ở trong lòng Tạ lão phu nhân, bà đương nhiên hy vọng cháu của mình có thể cùng con trai nhà mình gần gũi, sau khi thánh tăng viên tịch, cao tăng trong Thanh Thủy Tự phái người đưa tới một phong mặt thư của thánh tăng.

Tạ lão phu nhân sau khi xem xong, liền quyết định tất cả thuận theo tự nhiên như con dâu ý nguyện.

Con dâu của bà là người có phúc khí lớn.

Có phúc khí con dâu che chở, cháu trai của bà không có việc gì.

Trong phủ, sao khi Triệu quân gia nghe vợ mình là Hoàng ma ma thông báo việc phu nhân đã mang thai, đi đường cả người đều lâng lâng, thật không ngờ phu nhân mới vào cửa không đến hai tháng liền mang bầu con nối dòng Quốc Công Gia.

Vừa nghĩ tới chín tháng sau, trong phủ phải có tiểu chủ nhân, cả buổi chiều Triệu quân gia đều cười híp mắt, làm cho hạ nhân trong phủ rất tò mò không thể hiểu được, sôi nổi hỏi thăm có phải Triệu quân gia có chuyện vui.

Triệu quân gia đương nhiên sẽ không đem chuyện phu nhân mang thai tuôn ra, hân cười híp mắt trả lời: "Đúng vậy, con trai ta mấy ngày nữa muốn cưới gả."

Mọi người sôi nổi chúc mừng Triệu quân gia.

Sau khi Khương Ninh Bảo biết được, phái Xuân Hi tặng một phần hạ lễ phong phú cho Hoàng ma ma.

Chàng vạng, Khương Ninh Bảo cũng như những ngày khác đi đến vinh hi đường cùng lão phu nhân dùng bữa, lúc trở về thì đúng lúc Định Quốc Công đã trở lại, đi qua Vinh Hi đường đón người quay về sân.

Dưới ánh nến mong lung nhu hoà, Khương Ninh Bảo tươi cười xinh đẹp không gì sánh nổi, trong đôi mắt rạng rỡ lấp lánh, nàng vuốt ve bụng bằng phẳng một chút, cười khanh khách mở miệng.

"Quốc công gia, thiệp có tin vui, chàng cao hứng không?"

Mặt mũi anh tuấn Định Quốc Công nháy mắt cứng đờ.

Ninh Bảo mang thai!

Trong bụng của nàng đang mang thai con của hắn và nàng!

thật là một bất ngờ lớn, theo đáy lòng dâng lên.

Định Quốc Công chỉ cảm thấy huyết dịch của cả người đều đang nhanh chóng bắt đầu khởi động, giống như một cảm xúc mãnh liệt menh mông ở trong lòng tới lui kích động, rêu rao muốn phun ra.

hắn đi nhanh bước tới đem Khương Ninh Bảo ôm thật lâu trong ngực, một tay ôm hông một tay vuốt ve chiếc bụng bằng phẳng của nàng, động tác nhẹ nhàng cẩn thận dị thường, giống như đang ôm một trân bảo tính xảo dễ bể.

"Ninh Bảo, ta thật là phấn khích."

Thanh âm của Định Quốc Công khàn khàn bên trong lộ ra kích động vui mừng, không ngừng ở bên tai Khương Ninh Bảo nói qua nói lại mấy câu, bàn tay to nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của nàng, thật cẩn thận lại mười phần ôn nhu vuốt ve.

Khương Ninh Bảo trong lòng dâng lên từng luồng ấm áp và ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ta lo lắng cho nàng

không khí bên trong phòng ảm ảm tràn đầy hạnh phúc cùng tình ý nhẹ nhàng.

"Quốc Công Gia, chuyện thiệp mang thai chỉ có mấy người thân cận biết được, tạm thời giữ bí mật trước, chờ thời cơ đã đến lại công khai." Khương Ninh Bảo tựa đầu nằm ở trong ngực lẳng lặng lắng nghe tiếng tim đập của hắn, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu.

"Được." Định Quốc Công không kềm hãm được dùng sức, đem nàng lại ôm chặt chút.

Khương Ninh Bảo nhớ tới Định Quốc Công vừa mới trở về, hắn là còn không có dùng bữa tối, vội vàng nói: "Quốc Công Gia, chàng dùng qua cơm chiều chưa, để thiệp gọi phòng bếp chuẩn bị."

"không có." Định Quốc Công lắc đầu, cẩn thận đem Khương Ninh Bảo ôm đến trường kỉ.

Khương Ninh Bảo hôn một cái ở khóe miệng của hắn, nháy mắt khẽ cười: "Quốc Công Gia, thiệp uống qua rượu thuốc, thân thể trụ cột vô cùng tốt, chàng không cần xem thiệp như đồ dễ vỡ mà đối đãi."

Định Quốc Công ừ một tiếng, nhưng động tác như trước mềm nhẹ, Khương Ninh Bảo bắt đầu đi cười, Định Quốc Công gọi Tạ Thất bước vào, lệnh cho phòng bếp chuẩn bị thức ăn bưng lên.

Khương Ninh Bảo nghĩ nghĩ, cười nói: "Đội thiếp cùng chàng dùng bữa đi."

"Được." Định Quốc Công không có cự tuyệt, hẳn kỳ thật cũng không muốn một mình dùng bữa.

Thời gia ước chừng sau một chén trà, người trong phòng bếp đã bưng thức ăn tới, Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công đi đại sảnh dùng bữa, trong đại sảnh, Tạ Thất thấy chủ nhân cùng phu nhân đất trời, liền hành lễ lui ra ngoài.

trên bàn cơm món ăn phong phú, có lẽ do là bữa tối nên đồ ăn toàn những món nhẹ nhàng thanh đạm, còn có một chung canh gà hầm, Định Quốc Công trực tiếp đem canh gà bưng đến trước mặt Khương Ninh Bảo.

"Dùng nhiều canh gà để bồi dương cơ thể."

Khương Ninh Bảo: "..."

Đêm nay nàng đã ở Vinh Hi đường uống một chung canh gà rồi, bây giờ còn muốn uống thêm một chung nữa, Khương Ninh Bảo nhìn ánh mắt chờ đợi của Định Quốc Công mà gật đầu, bưng lên chung canh gà uống từng chút một.

Ánh mắt Định Quốc Công thả nhu hoà, bắt đầu dùng bữa tối, Khương Ninh Bảo uống xong canh gà sau, bắt đầu gấp đồ ăn cho Định Quốc Công, đều là thức ăn mà hắn thích.

một cái phụ trách ăn, một cái phụ trách gấp.

Giữa hai người chảy xuôi đưa tình ôn nhu.

Sau khi dùng xong bữa tối, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc bước vào dọn dẹp mặt bàn, Định Quốc Công cùng Khương Ninh Bảo đến trong sân lương đình hóng gió, đầu mùa hạ gió buổi tối mang đến từng trận cảm giác lạnh lẽo, xua tan hơi nóng ban ngày.

Khương Ninh Bảo tựa đầu trên vai Định Quốc Công, nhìn bầu trời treo ánh trăng rằm, hỏi thăm chuyện Khương Minh Dao.

"Quốc Công Gia, Ngũ muội của thiếp việc hôn nhân tiến triển như thế nào."

"Khương lão phu nhân lựa chọn một vị võ tướng đã bị mất vợ không con chánh lục phẩm." Định Quốc Công hai tay cẩn thận vòng ngực ở thắt lưng Khương Ninh Bảo, nhẹ thanh nói.

Khương Ninh Bảo than một tiếng: "Quả nhiên như chúng ta dự đoán, nhiều võ tướng cầu hôn như vậy liền chọn ra hẳn có chức quan cao nhất, tổ mẫu chọn hẳn thiếp một chút cũng không ngạc nhiên."

May mắn đều là thủ hạ Định Quốc Công tí mĩ chọn lựa ra, nhân phẩm tâm tính cũng không tệ, vị võ tướng chánh lục phẩm này tuổi cũng không lớn, hơn hai mươi, thân hình cao lớn, diện mạo oai hùng.

Nếu Phủ Trường Ninh Bá còn vững, hẳn muốn kết hôn Khương Minh Dao là không thể nào.

Khương Minh Dao chọn trúng cũng là vị này, bằng không thủ hạ Định Quốc Công còn có chức quan cao hơn, nếu đều đi cầu hôn, Khương lão phu nhân cũng sẽ tuyển chọn chức quan cao.

Khương Ninh Bảo không hiểu Khương Minh Dao lựa chọn.

Định Quốc Công đưa tư liệu trong đó có bức họa và thông tin từng người, đa số chưa từng cưới gả thế nhưng Khương Minh Dao lại chọn trúng vị mất vợ chưa con này.

"Đây là do nàng ta lựa chọn." Định Quốc Công thanh âm lạnh lùng nói ra, nếu không phải tiểu thê từ mở miệng nhờ vả, hẳn sẽ không ra tay giúp đỡ Khương Minh Dao.

Khương Ninh Bảo mỉm cười: "Đúng vậy, người tự mình chọn, sau này nếu không được, cũng không có liên quan gì đến thiếp cùng Quốc Công Gia, như thiếp cũng không hối hận gả cho."

"Ta sẽ đối tốt với nàng." Định Quốc Công nghiêng đầu hôn tóc của nàng, trầm giọng nói, bàn tay lớn không tự giác xoa bụng bằng phẳng của nàng, trên mặt anh tuấn hiện lên tình cảm.

Khương Ninh Bảo trong lòng ngọt, đuôi lông mày khéo mắt đều là tươi cười: "Ừ, thiếp tin tưởng chàng."

Hai người ở dưới ánh trăng nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng vang tiếng cười êm tai dễ nghe của Khương Ninh Bảo.

Trước sân chủ viện đã có hắc y thân vệ canh chừng, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đứng cách nơi đó không xa nhìn hai người bên nhau gần bó kề cận, trong lòng dâng lên một chút nhàn nhạt vui sướng, Quốc Công Gia cùng phu nhân cảm tình tốt, các nàng cũng vui vẻ.

Đến giờ Tuất, Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công trở về phòng tắm rửa, rửa mặt.

một đêm ngủ ngon.

Hôm sau, Khương Ninh Bảo ngủ thẳng tới giờ Tý mới dậy, nhìn xuyên qua màn trướng bằng lụa mỏng, nàng phát hiện một góc bàn gỗ từ đàn có Định Quốc Công đang ngồi phê duyệt tấu chương.

Khương Ninh Bảo xốc lên màn trướng bằng lụa mỏng bước xuống giường, trên người áo ngủ bằng tơ lụa có chút nhàu nhĩ, nàng kéo áo ngủ lại, nhin không được hỏi: "Quốc Công Gia, sao chàng không đi đại doanh Tây Giao?"

Lại vì chuyện thân thể Định Quốc Công sát khí luôn quanh quẩn, Hoàng Thượng cố ý phê chuẩn cho hắkhông cần lên triều, nhưng quyền trong tay hắ thật lớn, rất nhiều tấu chương đều phải thông qua tay hắ.

Đại doanh Tây Giao chính là địa phương mà mọi việc Định Quốc Công phải xử lý.

hiện tại xem ra, Định Quốc Công giống như đem địa điểm dọn về trong phủ.

Định Quốc Công đặt bút lông sói trong tay xuống, đứng dậy đi nhanh về phía Khương Ninh Bảo, tự mình cầm lấy quần áo sạch sẽ thay cho nàng, đương nhiên nói : "Nàng đang mang thai, ta ở lại trong phủ cùng nàng."

Khương Ninh Bảo trong lòng ngọt tí tách: "Quốc Công Gia, thiếp chỉ là mang thai mà thôi, ăn được ngủ được, chàng không cần như đang rơi vào đại địch."

Định Quốc Công nặng nề nói : "Ta lo lắng."

Khương Ninh Bảo: "..."

Định Quốc Công gọi Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đang ở bên ngoài tiến tới hầu hạ Khương Ninh Bảo rửa mặt chải đầu, hắ thì tránh xa xa, Khương Ninh Bảo rửa mặt chải đầu xong, tóc đẹp được bới lên lộ ra chiếc cổ trắng ngần, trên búi tóc cài lên một cây trâm phi thủy, trên tai mang một đôi hoa tai ngọc trai.

Thoạt nhìn thanh nhã thanh lệ, quyến rũ động lòng người.

Khương Ninh Bảo vẫy lui Xuân Hi cùng Xuân Nhạc, hướng Định Quốc Công đi đến, Định Quốc Công nhìn Khương Ninh Bảo như vậy, ánh mắt hơi hơi thả nhu tình.

"Ninh Bảo, ta gọi là phòng bếp ninh cháo gà tổ yến, nàng đợi lát nữa ăn nhiều một chút."

Khương Ninh Bảo cười gật đầu.

Dùng qua đồ ăn sáng, Khương Ninh Bảo ngồi ở trường kỉ xem thoại bản, Xuân Hi lấy một mâm dương mai đã ngâm qua nước muối đặt lên bàn, trên bàn còn có chút điểm tâm tinh xảo.

Cách đó không xa Định Quốc Công đang xử lý công việc.

không khí trong chủ viện hài hòa, trong khi đó không khí trong Cẩm Hoa viện có chút áp lực.

Dương Thụ Thanh ngồi trong phòng, nhìn trong gương đồng hình ảnh người phụ nữ thanh lệ xinh đẹp tuyệt luân, trong hốc mắt đỏ lên, nước mắt ở trong hốc mắt chực tràn ra.

Đêm qua, nàng ta nhìn thấy Tạ Cảnh Dực vẫn là trước sau như một lãnh đạm, liền không nhin được bỏ thuốc đối với hắ, hai người thế là giao hoan, thế nhưng sáng sớm hôm nay Tạ Cảnh Dực lại làm trò trước mặt hạ nhân cho người sắp xếp một gian phòng khác để dọn qua.

Hung xán cho nàng ta một bạt tai.

Dương Thụ Thanh đối với Tạ Cảnh Dực đã muốn dần dần sinh ra hận ý.

"Tiểu thư, cô gia lại đối với ngài như vậy thật sự là quá đáng, còn không bằng Tần vương đối với ngài tình cảm thấm thiết, nếu lúc trước kia ngài gả cho Tần vương có lẽ tốt?"

Thiên Dung tức giận bắt bình nói.

"Đúng vậy, Tần vương còn nói vị trí sủng phi vẫn giữ lại cho ngài." Thiên Bích chứng kiến chuyện sáng sớm hôm nay, đã đối với vị cô gia Tạ Cảnh Dực không có thiện cảm.

Bắt đầu vì Tần vương mà nói lời hay.

Dương Thụ Thanh nghe như vậy có một chút giao động trong chớp mắt, đúng vậy, nếu lúc trước nàng lựa chọn gả cho Tần vương làm sủng phi... Nhưng nghĩ đến Tạ Cảnh Dực sau này sẽ kế thừa tước vị cùng nhân mạch Định Quốc Công, nàng cắn chặt răng, đem điểm dao động trong lòng xoa đi.

Nàng không cần lại đi theo vết xe đổ của đời trước.

"Các người đừng khuyên bảo, ta cùng Tần vương chỉ là bạn hợp tác làm ăn, không có trộn lẫn bất cứ cảm tình nào." Dương Thụ Thanh nhấp nhấp môi đỏ mọng, nhún mày quát lớn.

Thiền Dung cùng Thiền Bích ngậm miệng.

Nhưng ở trong lòng nói thầm, tiểu thư thật sự là rất ngốc, các nàng đều biết được Tần vương đã từng cùng tiểu thư đồng ý, nếu tiểu thư gả cho hắn làm sủng phi, chờ hắn đăng cơ sau, liền phong tiểu thư là Hoàng quý phi, lập con trai nàng ta sinh ra là thái tử.

Cầm Hoa viện động tĩnh khá lớn, Tạ Cảnh Dực lại muốn cùng Dương Thụ Thanh chia phòng ở, ở buổi trưa Khương Ninh Bảo biết được tin tức này, cả người đều tròn mắt há hốc mồm.

Vội vàng phái Tạ Thất đi thăm dò nhìn ngó nguyên nhân một chút.

Sau khi chờ Tạ Thất về báo lại, Khương Ninh Bảo một lời khó nói hết, Dương Thụ Thanh lại đối với Tạ Cảnh Dực vì muốn ép buộc sinh hoạt vợ chồng mà bỏ thuốc, trời ạ, vợ kịch không chỉ có biến dạng thật lớn mà còn tan nát hết nội dung.

"Quốc Công Gia, chẳng nói xem Dương Thụ Thanh rốt cuộc là nghĩ như thế nào?" Khương Ninh Bảo đem chuyện này nói cho Định Quốc Công, hai mắt sáng trong suốt nhìn hắn.

Khuôn mặt tuấn tú Định Quốc Công đen đi, lông mày chau, hắn làm sao biết được ý nghĩ Dương Thụ Thanh.

Khương Ninh Bảo cũng không có trông cậy vào Định Quốc Công có câu trả lời, sóng mắt lưu chuyển, vuốt ve bụng một chút đột nhiên, bỗng dưng mở to hai mắt, tay nàng dừng lại, trong đầu hiện ra một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

"Quốc Công Gia, người nói Dương Thụ Thanh sẽ không phải là vì muốn có bầu đứa nhỏ của Cảnh Dực mới đối với hắn kẻ đơn?"

Định Quốc Công nghe vậy mày kiếm nhăn lên, ngữ khí đậm nhạt: "Có khả năng."

Con nuôi là người như thế nào, hắn so với Dương thị hoàn hảo biết.

Dương thị lần này là chạm đến nghịch lân của con nuôi.

Khương Ninh Bảo hít một hơi, nếu quả thật đây là lý do, Dương Thụ Thanh quả thực là chơi với lửa có ngày chết cháy, tự tìm đường chết, xem ra trong lúc rảnh rỗi này nàng nên chú ý thêm Cầm Hoa viện chuyện bất quải.

Có Định Quốc Công làm bạn, mỗi ngày Khương Ninh Bảo dưỡng thai trôi qua có chút nhàn nhã, trừ việc đi tới Vinh Hi đường cùng lão phu nhân trò chuyện, chính là đọc sách tiêu khiển.

Nhoáng lên một cái bán tháng trôi qua.

Dương Thụ Thanh cùng Tạ Cảnh Dực bởi vì chuyện bỏ thuốc mà mối quan hệ đã lạnh băng tận cùng, Dương Thụ Thanh nhận không được viết thư gửi đến Tần vương - người có tâm duyệt đối với nàng oán trách vài câu, Tần vương có thể lực như mặt trời ban trưa bắt đầu tìm Tạ Cảnh Dực phiền toái.

Việc này không thể gạt được tai mắt của Khương Ninh Bảo, phỏng chừng Tạ Cảnh Dực cũng là biết.

Khương Ninh Bảo bình tĩnh nhìn Tạ Cảnh Dực cùng Dương Thụ Thanh quan hệ càng ngày càng ác liệt, đây quả thực là muốn bỏ đi tiết tấu đã có trong sách, rõ ràng nàng đều không có ý tứ chia rẽ bọn họ.

Trong lúc, hôn kỳ Khương Minh Dao định xuống là ngày năm tháng sau, cũng là thời gian bắt đầu tuyển tú.

Nghe nói tuyển tú lần này, có hơn phân nửa tú nữ vừa độ tuổi bị bệnh, phần lớn trong số này đều là con vợ cả, thứ xuất cực nhỏ, vì trốn tránh tuyển tú, các nàng mạnh mẽ làm cho bản thân sinh bệnh.

Đám triều thần lo sợ bất an, sợ Định Quốc Công tức giận, hoàng đế giận chó đánh mèo, bọn họ thật không ngờ đại thần trong triều nhiều như vậy cùng chung ý tưởng, nhưng Định Quốc Công lại không có nổi giận, thật hiếm thấy.

Khương Ninh Bảo yên lặng lắc đầu.

Chờ cho sau khi cả đám tú nữ biết được thân thể hoàng đế khôi phục, đã hiểu ra bản thân mình rốt cuộc bỏ lỡ cái gì, hối hận cũng không còn kịp rồi.

Gần đây, Khương Ninh Bảo rất yêu thích ăn dương mai chua chua ngọt ngọt, Tạ lão phu nhân mỗi ngày đều sẽ cho người đưa đến một khay dương mai.

Một ngày này, Khương Ninh Bảo đang ăn dương mai tươi mới, Xuân Hi vội vàng bước vào bẩm báo.

"Phu nhân, Cẩm Hoa viện truyền đến tin tức nói thiếu phu nhân mang thai."

Khương Ninh Bảo sững sờ, cẩn thận tính ngày một chút, Dương Thụ Thanh gả đến Định Quốc Công phủ cũng đã hơn một tháng, tính như vậy có lẽ Dương Thụ Thanh hẳn là đem động phòng hoa chúc dính bầu.

Dương Thụ Thanh vận khí thật không sai.

nói không chừng đây là thời cơ tốt hân gắn tình cảm Dương Thụ Thanh cùng Tạ Cảnh Dực

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cháu cô thật sự quý giá sao

Trong phòng Xuân Nhạc nhú mây, trên khuôn mặt luôn vui vẻ hiện lên một chút sầu lo, vị kia trong Cẩm Hoa viện mang bầu, phu nhân so với nàng ta còn sớm hơn một tháng, xem ra vẫn nên đem tin tức phu nhân mang thai dấu kín.

Miễn cho vị kia ở Cẩm Hoa viện sinh ra tâm tư không tốt.

"Xem ra ta đưa Tống Tử Quan âm rất có hiệu quả." Khương Ninh Bảo thu liễm suy nghĩ, còn cảm khái một câu nhưng nhiều hơn là hào quang nữ chính Dương Thụ Thanh còn đang phát huy tác dụng.

"Nhưng mang thai cũng tốt, Xuân Hi, em đến đi khổ phòng chọn chút dược liệu cùng trang sức không để động tay động chân đưa qua bên kia."

Xuân Hi đồng ý.

"Chờ một chút, Xuân Hi trước khi đưa đến Cẩm Hoa viện gì đó nên để cho Hoàng ma ma xem lại mới đưa qua." Khương Ninh Bảo hướng Hoàng ma ma cười cười, nữ chính cũng không phải người hiền lành gì, nàng nhất định phải ngăn chặn tất cả khả năng có thể vu oan hãm hại.

"Hoàng ma ma, đã làm phiền người."

Hoàng ma ma bên cạnh: "...."

Phu nhân thật đúng là rất cẩn thận.

Nhưng Đại thiếu phu nhân ở Cẩm Hoa viện tâm cơ thâm trầm, đem hậu viện An Viễn Hầu quây đến nghiêng trời lệch đất, quả thật nên cẩn thận cho thỏa đáng, phòng chuyện vô ý xảy ra, đó cũng là ý đúng.

Khương Ninh Bảo nhìn Hoàng ma ma đồng ý, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lộ ra một nụ cười, ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nghĩ đến hôm nay là ngày lễ, nàng muốn đi Vinh Hi đường bởi Tạ lão phu nhân dùng bữa, nhân tiện nói chuyện này.

"Thời điểm không còn sớm, chúng ta nên đi Vinh Hi đường, Xuân Hi, em đi thư phòng nói cho Quốc Công Gia một tiếng."

Định Quốc Công vốn là muốn ở trong phòng xử lý công sự, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng Khương Ninh Bảo cuối cùng vẫn muốn Định Quốc Công đến thư phòng làm việc, dù cho chủ viện có đề phòng nghiêm ngặt, nhưng Khương Ninh Bảo vẫn là không yên lòng.

Trong phòng tuy có hạ nhân ra vào bẩm báo sự tình.

Định Quốc Công là Chiến thần Đại Việt, trong tay hấn tấu chương có không ít là văn kiện cơ mật, đặt biệt là biên phòng binh lực cùng bản đồ bố trí binh là cơ mật trọng yếu, không sợ có việc gì sẽ xảy ra, chỉ sợ chẳng may.

Cuối cùng Định Quốc Công đem địa điểm làm việc dời đến thư phòng có hắc y thân vệ canh phòng nghiêm ngặt cố thủ dù chết.

Xuân Hi đi ra ngoài không bao lâu, Định Quốc Công mặc một thân cẩm bào đen đi tới, cả người sát khí quanh quẩn, khí thế sắc bén bức người, Hoàng ma ma cùng Xuân Nhạc vội vàng tránh lui đến một bên.

"đi thôi, ta đưa nàng đi."

Định Quốc Công Tạ Hành thận trọng ôm cả người Khương Ninh Bảo, hai người liền như vậy ra chủ viện, khoảng cách từ chủ viện đến Vinh Hi đường cũng không xa, chỉ cần trải qua vài cái hành lang gấp khúc cùng hành lang cong cong.

Hạ nhân trong phủ đã tập mãi thành thói quen, Quốc Công Gia cùng phu nhân ân ái, bọn họ cầu còn không được.

Hoàng ma ma cùng đám người đi theo cách rất xa.

Vừa tới Vinh Hi đường, Định Quốc Công cùng Khương Ninh Bảo đang chuẩn bị đi vào, liền nhìn đến Tạ Cảnh Dực cùng Dương Thụ Thanh như thế mà cũng đến, Dương Thụ Thanh tươi cười như nắng toả, thân mật khoác lấy cách tay Tạ Cảnh Dực.

Tạ Cảnh Dực tuần mỷ trong trời lạnh lùng ở giữa trán khó được hiện lên ý mừng.

Khương Ninh Bảo thấy một màn như vậy, nhũn mảy, nghiêng ngả nở nụ cười, thời điểm khi Dương Thụ Thanh nhìn thấy nàng, ánh mắt lộ ra một chút mị mờ khoe mẽ.

"Quốc Công Gia, chúng ta đi vào trước."

"Ừ."

Định Quốc Công thân nhiên lờ mờ một cái con nuôi cùng Dương thị cách đó không xa, nắm cả Khương Ninh Bảo vào Vinh Hi đường, Tạ lão phu nhân sớm ở trong đại sảnh của Vinh Hi đường chờ đợi.

Nhìn thấy con trai cùng con dâu đang bước vào, Tạ lão phu nhân có chút cao hứng, sau khi Định Quốc Công hướng Tạ lão phu nhân chấp tay thỉnh an, quay đầu đối với Khương Ninh Bảo nói một câu sẽ đón nàng trở về liền rời đi Vinh Hi đường.

Lưu lại ba người Hoàng ma ma cùng Xuân Hi, Xuân Nhạc.

Dương Thụ Thanh đứng rất xa, hướng Định Quốc Công cung kính chào một cái sau, mới cùng Tạ Cảnh Dực đang tiến vào Vinh Hi đường.

Trong đại sảnh của Vinh Hi đường, Tạ lão phu nhân đang cùng Khương Ninh Bảo nói chuyện, nhìn đến Tạ Cảnh Dực cùng Dương Thụ Thanh bước vào, cũng không ngoài ý muốn.

"Thụ Thanh gặp qua tổ mẫu, gặp qua mẹ chồng." Dương Thụ Thanh phúc thân thỉnh an.

Tạ Cảnh Dực cũng là cung kính cho Tạ lão phu nhân cùng Khương Ninh Bảo thỉnh an.

"Tất cả ngồi xuống đi, đợi cùng nhau dùng cơm trưa." Tạ lão phu nhân cười nói.

"Cảm ơn tổ mẫu."

Dương Thụ Thanh cười khanh khách ngồi xuống, thuận tay kéo Tạ Cảnh Dực đến bên người nàng ta, cử chỉ vô cùng thân thiết, tươi cười ngọt ngào, phảng phất tin tức nửa tháng trước cùng Tạ Cảnh Dực chia phòng là tung tin vịt.

Vinh Hi đường hạ nhân sôi nổi ghé mắt.

Dương Thụ Thanh sau khi ngồi xuống, Tạ lão phu nhân hỏi một câu: "Dương thị, nghe nói cháu có bầu?"

"Đúng vậy, tổ mẫu, cháu dâu hôm nay bỗng cảm thấy không khoẻ, liền sai người mời đại phu trong phủ đến, đại phu nói cháu có hơn một tháng, chỉ là mạch tượng không quá ổn định."

Dương Thụ Thanh lờ mờ Khương Ninh Bảo đang bình tĩnh tự nhiên uống trà, đưa tay vuốt ve bụng, trên mặt thanh lệ hiện lên vẻ vui sướng cùng thẹn thùng.

Trong lời nói, ẩn ẩn lộ ra một chút tự đắc.

Nàng ta hôm nay là cố ý tới, vì biết vào ngày lễ Khương Ninh Bảo đều đến Vinh Hi đường bởi lão phu nhân dùng bữa, vừa vặn trước mặt nàng nói chuyện mình mang thai một chút.

Tạ lão phu nhân lờ mờ cháu trai nuôi vẫn như cũ tuần mỷ trong trời lạnh lùng, cười khen một câu: "Con ngược lại là người có phúc, mới vào cửa không bao lâu liền mang bầu đứa nhỏ."

Nhưng so ra vẫn kém con dâu của bà.

Dương Thụ Thanh ánh mắt lóe lên, dư quang lờ mờ Khương Ninh Bảo, ra vẻ lơ đãng thuận miệng nói: "Tổ mẫu, ngài nhưng đừng chiết sát cháu dâu, muốn nói phúc khí, ai có thể so với mẹ chồng, khắp kinh thành dân chúng đều biết được mẹ chồng mới là người có phúc khí lớn."

Lời này nhìn như ở tán Khương Ninh Bảo, trên thực tế lại ẩn ẩn lộ ra châm chọc, một người có phúc khí lớn, thế nhưng ăn thức ăn có bỏ Hoa Vô Tử, làm cho Định Quốc Công tuyệt con nối dòng.

Đây là người có phúc khí gì.

Tang Môn tính còn không sai biệt lắm.

Ở trong tâm lý Dương Thư Thanh, nàng ta một chút cũng không tin Tà lão phu nhân sẽ giống như bề ngoài nhìn nhận Khương Ninh Bảo là người con dâu ngàn tốt vạn tốt, không chừng trong lòng đang oán hận Khương Ninh Bảo.

"Nhận được lời chúc Dương thị, ta cũng hy vọng mình là người có phúc khí lớn." Khương Ninh Bảo cười nhạt nhìn Dương Thư Thanh, một chút dấu hiệu tức giận đều không có, tự nhiên hào phóng đáp lại một câu.

Dương Thư Thanh ghen một cái, đáy mắt hiện lên một chút ngạc nhiên, nàng ta ngàn tính vạn tính đều không có tính đến Khương Ninh Bảo sẽ là phản ứng như vậy, trên mặt nhìn không được lộ ra vẻ không thích.

Tạ Cảnh Dục ánh mắt khẽ hơi trầm xuống một cái, đáy mắt vui sướng giảm đi vài phần.

Hậu viện phủ Định Quốc Công từ trước đến nay an ổn bình tĩnh, sau khi Khương Ninh Bảo gả lại đây, cũng không có thay đổi, Thư Thanh muốn làm gì, khích bác lý gián sao?

Vẫn là ý vào mang bầu con nối dòng của hân, mà bắt đầu không an phận...

Tạ Cảnh Dục mấy ngày nay vẫn liên tục bị Tần vương tìm phiền toái, sau khi biết được bên trong có Dương Thư Thanh bút tích, tình ý đối với Dương Thư Thanh đã tiêu mà hầu như không còn, hôm nay vừa biết được nàng ta mang thai, hân quả thật vui mừng.

Quyết định cùng Dương Thư Thanh tiêu tan hiềm khích lúc trước, một lần nữa bồi dưỡng cảm tình.

Ai ngờ...

Tà lão phu nhân lườm Dương Thư Thanh một cái, làm sao không biết trong lòng nàng ta tính toán cái gì, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cười tủm tỉm phụ họa nói: "Ninh Bảo đúng là một có phúc."

Sắc mặt Dương Thư Thanh trong chớp mắt cứng lại, trong lòng lại kinh ngạc nghi ngờ không xác định chuyện gì đã xảy ra.

Phản ứng của Tà lão phu nhân không thích hợp.

Thế nhưng không có...chút nào không vui.

Có lẽ chỉ có Khương Ninh Bảo có khả năng tiếp cận Định Quốc Công, là nữ nhân duy nhất của Định Quốc Công, cho nên Tà lão phu nhân mới có thể dễ dàng tha thứ chuyện Khương Ninh Bảo không thể sanh dục như vậy.

Dương Thư Thanh ở trong lòng tìm một cái cớ.

"Mẫu thân, thời gian không còn sớm, nên dùng bữa." Khương Ninh Bảo cười ra tiếng, nói thật, nàng trong lúc này đang mang thai, lười cùng Dương Thư Thanh phân cao thấp, miễn cho chọc tức chính mình, không đáng.

Dù sao nàng là trưởng bối, Dương Thư Thanh là vãn bối, trên đỉnh đầu mà mang mũ bắt hiếu thì đều đủ cho nàng ta bán nửa cuộc đời.

"Hoàng mã mã, cho người mang đồ ăn lên." Tà lão phu nhân liên tục gật đầu, không nên để Ninh Bảo đói bụng, trong bụng Ninh Bảo còn mang cháu trai ruột của bà đó.

Dương Thư Thanh nhìn Khương Ninh Bảo đối với chuyện nàng ta mang thai không có chú ảnh hưởng nào tựa hồ nàng mang thai một chuyện đối nàng không có một tia một hào ảnh hưởng, còn có Tà lão phu nhân đối với chuyện nàng ta mang thai cũng không có quá mức vui mừng.

Tâm lý Dương Thư Thanh vọt lên dâng lên tức giận uất ức, nàng ta rũ mắt, tay không tự giác vuốt ve một chút bụng.

Ai nói là cháu cố là quý giá?

Tạ Cảnh Dục ở bên cạnh mảy mui lại khăn trương, đáy mắt hiện lên một chút tìm tòi nghiên cứu, hắc ám thấy phản ứng Thư Thanh có điểm gì là lạ.

Bữa cơm trưa này, Dương Thư Thanh nín tức cảnh hồng, rõ ràng nàng ta có ý chọc giận Khương Ninh Bảo, hiện tại Khương Ninh Bảo không có phát cáu, còn mình ngược lại là tích tụ một bụng khí.

Khương Ninh Bảo khỏe miệng tỉnh rui ngoéo một cái, này Dương Thư Thanh thực hiện thật khiến cho người ta khó hiểu, mang thai không an ổn ở trong nhà dưỡng thai, còn nghĩ đến Vinh Hi đường ý đồ khiêu khích chọc giận nàng, vừa là tình địch lúc trước kiêm ngay chức mẹ chồng hôm nay.

Phương diện này dám chắc có mục đích gì khác.

Khương Ninh Bảo nghĩ như vậy, trong lòng nhất thời đối với Dương Thư Thanh đề cao cảnh giác, về sau tận lực không thấy Dương Thư Thanh, miễn cho nàng ta có một va chạm vu oan đến trên đầu nàng.

Dùng qua bữa trưa, Dương Thư Thanh chính là muốn đứng dậy rồi đi, không biết nghĩ đến cái gì, nàng thoáng ngược ngừng hướng Khương Ninh Bảo cười: "Mẹ chồng, ngay lúc này trong bụng ta có thai, muốn hướng mẹ chồng xin một mã mã bên cạnh có kinh nghiệm phong phú chiều cố."

Tạ lão phu nhân liếc mắt nhìn cháu dâu sâu sắc một cái, ánh mắt tối lại.

Khương Ninh Bảo lờm Dư Thụ Thanh, thân nhiên nói: "Dương thị, bên người ta chỉ có một Hoàng ma ma của mẫu thân cho ta mượn sai sử, người nên cùng mẫu thân của người nói một chút, làm cho bà ấy đưa qua vài ma ma đủ tin tưởng tới chiếu cố người."

"Người của chính mình sai sử cũng yên tâm hơn."

Đúng là chuyện dính đến Dư Thụ Thanh, Khương Ninh Bảo nếu có thể không sờ không chạm sẽ tìm mọi cách không đụng đến, ai mà biết trong chuyện này có cạm bẫy đang chờ nàng hay không.

"Mẫu thân nói rất đúng, Thụ Thanh, nàng nên để người ở nhà mẹ đẻ lại đây." Tạ Cảnh Dực lên tiếng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bên trong hiện ra một chút ý tứ mang hàm xúc không cho phép cự tuyệt.

Dư Thụ Thanh chỉ có thể cười đồng ý, trong lòng âm thầm cầu nguyện, Khương Ninh Bảo lại có thể không có mắc câu, nàng thật đúng là rất cẩn thận, nàng ta đều chế tạo cơ hội tốt cho Khương Ninh Bảo hạ thủ, thế nhưng Khương Ninh Bảo một chút cũng không động tâm.

Khương Ninh Bảo nhìn Dư Thụ Thanh đầy mắt không cam lòng, như nghĩ tới cái gì.

"Dương thị, người hiện tại có bầu, về sau cứ ở tại Cẩm Hoa viện mà an tâm dưỡng thai, không cần phải Vinh Hi đường thỉnh an." Tạ lão phu nhân đã nhận thấy được tâm tư không tốt của Dư Thụ Thanh, nụ cười trên mặt giảm đi rất nhiều.

"Mẫu thân, nên để Cẩm Hoa viện có một phòng bếp nhỏ, về sau món ăn cũng là do người bên cạnh làm ra Dương thị làm ra, miễn cho đến lúc đó xảy ra chuyện gì ta khó mà thoát tội."

Khương Ninh Bảo tự tiểu phi tiểu liếc mắt xem xét Dư Thụ Thanh một cái, ở một bên bổ sung một câu, hoàn toàn đem đường lui mở ra.

"Con nói đúng, cứ làm như thế." Tạ lão phu nhân tán dương liếc mắt nhìn con dâu một cái.

Tạ Cảnh Dực trong lòng buồn lòng.

hắn kỳ thật sợ Khương Ninh Bảo ghi hận hắn, sẽ đối với Thụ Thanh động thủ, bây giờ thấy hành động Khương Ninh Bảo, trong lòng lo lắng tan đi.

Dư Thụ Thanh hiển nhiên thật không ngờ Khương Ninh Bảo khi biết được nàng ta mang thai, thế nhưng e sợ tránh xa không kịp, không muốn sờ chạm, trong lòng nàng ta không khỏi lo lắng.

trên mặt nhưng lại không thể không mang ơn.

Khương Ninh Bảo nhìn đến hình ảnh Dư Thụ Thanh bức bối không cam lòng, trong lòng có chút khoan khoái.

Thời điểm Định Quốc Công quay trở lại đón người, liền nhìn đến Khương Ninh Bảo đang đứng ở cửa viện Vinh Hi đường, khóe miệng không tự chủ nhíu lên, nhanh bước vào ôm cả người nàng rồi đi.

Hoàng ma ma cùng Xuân Hi Xuân Nhạc sôi nổi đuổi theo.

Dư Thụ Thanh còn ở đó chưa có rời đi, nhìn này một màn nhức mắt này ánh mắt đen tối không rõ, bàn tay khoắc ở cánh tay Tạ Cảnh Dực nhìn không được nắm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Hai người ân ái

Tạ Cảnh Dực không nói một lời đem Dư Thụ Thanh đuổi về Cẩm Hoa viện, dặn dò Thiên Dung Thiên Bích chiếu cố thật tốt Dư Thụ Thanh, không chút do dự xoay người liền rời đi.

Chờ hắn vừa rời đi, sắc mặt Dư Thụ Thanh rồi đột nhiên trầm xuống, lòng tràn đầy xấu hổ phần nộ.

Dư Thụ Thanh nín tức cảnh hông càng nghĩ càng căm tức, mạnh mẽ đem cốc trà trên bàn quét ngã xuống đất.

Phịch một tiếng, cốc trà nát đầy đất.

"Tiểu thư, ngài xin bớt giận, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng." Thiên Dung thấy thế quá sợ hãi, liền vội vàng tiến lên nâng Dư Thụ Thanh.

không nhắc đến đứa nhỏ thì không sao, vừa nhắc tới lửa giận trong lòng Dương Thụ Thanh từ từ lan toả ra bên ngoài.

Vốn tưởng rằng chuyện nàng ta mang thai đòi sau cho phủ Định Quốc Công, Khương Ninh Bảo sẽ rơi vào toàn bộ hỗn loạn, Tạ lão phu nhân sẽ coi trọng nàng ta thêm vài phần, địa vị của mình sẽ lên cao trong phủ Định Quốc Công.

Nào ngờ Khương Ninh Bảo không tiếp chiêu.

Tạ lão phu nhân cũng không có bao nhiêu vui sướng.

Dương Thụ Thanh muốn hãm hại Khương Ninh Bảo cũng không có cách nào cả, Khương Ninh Bảo nói thật dễ nghe, để cho nàng ta đưa ma ma từ nhà mẹ đẻ đến chiếu cố nàng ta, còn cho nàng ta mở ra phòng bếp nhỏ.

Tất cả đều làm cho người ta không tìm ra sai lầm, còn sẽ cho người ta cảm thấy Khương Ninh Bảo rộng lượng hiền lành.

Dương Thụ Thanh cũng mất hứng một chút.

Nàng ta vuốt ve bụng bằng phẳng, không ai hiểu rõ tình trạng trong bụng nàng ta bằng nàng ta cả, nếu Khương Ninh Bảo không tiếp chiêu, kế hoạch của nàng ta rốt cuộc muốn tiến hành tiếp theo như thế nào.

Dương Thụ Thanh cũng đã nghĩ đến việc đi tới chủ viện thỉnh an, nhưng nếu Khương Ninh Bảo cố ý không thấy nàng, có Định Quốc Công ở đó, nàng ta lại là "Vân bối" còn có thể làm sao.

Muốn ở trên đường chấn người, nhưng Khương Ninh Bảo mỗi lần đến Vinh Hi đường đều là Định Quốc Công hộ tống, giống như Khương Ninh Bảo là một món đồ trân phẩm dễ bể, nghĩ đến đây tâm lý Dương Thụ Thanh liền ghen tị phát cuồng.

Khương Ninh Bảo là một gà mái không biết đẻ trứng, thế nhưng chiếm được quyền cao chức trọng lại được Định Quốc Công toàn tâm toàn ý che chở, hai người ân ái cả đời.

Hai người ân ái cả đời.

Cũng là gà cho Tạ Cảnh Dục, trong hậu viện cũng không có thông phòng thiết thất, nàng ta cùng Tạ Cảnh Dục sau khi thành thân lại luôn tương kính như băng, thậm chí còn náo loạn ở riêng, bị người chê cười, không biết có bao nhiêu người ngầm cười nhạo nàng ta.

Chẳng lẽ Khương Ninh Bảo thật là người có phúc khí lớn?

trên gương mặt xinh xắn Dương Thụ Thanh hiện lên một chút khó chịu.

Nàng ta sống lại một đời nhân tài là vận khí lớn nhất của con người, Khương Ninh Bảo tính cái gì, nàng ta suy cho cùng cũng là hưởng vui hai năm mà thôi, chờ Định Quốc Công vừa đi...

Dương Thụ Thanh nghĩ đến đây, uất khí từng bức bội rong lòng biến mất hầu như không còn.

Thiên Dung cùng Thiên Bích nhìn đến tiểu thư tâm tình bình phục lại, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tiểu thư là phụ nữ có thai, trăm triệu lần không thể chọc tức thân mình, nếu không sẽ là đề non thì làm sao bây giờ.

"Tiểu thư, chúng ta nên để ma ma có kinh nghiệm phong phú ở phủ An Viễn Hầu lại đây không?" Thiên Dung gặp tiểu thư tâm tình cũng không tệ lắm, thận trọng hỏi.

Dương Thụ Thanh hít một hơi thật sâu, lừa Thiên Dung một cái rồi mất xuống suy nghĩ, thần nhiên nói: "Việc này không vội, ta hiện tại mới có bầu không bao lâu, bên người có hai vị ma ma chiếu cố là đủ rồi."

Thiên Bích là người có tâm tư nhanh nhạy, nghe được tiểu thư cự tuyệt, hơi sững sờ, trong lòng nhin không được nổi lên sự nghi ngờ, Quốc Công phu nhân làm ra hành động lớn như vậy, theo lý thuyết tiểu thư hẳn là rất vui vẻ mới đúng, nhưng tiểu thư phản ứng kỳ quái.

Nàng ta nhin không được mở miệng nói: "Nhưng mà tin tức tiểu thư mang thai đã muốn truyền ra ngoài, phu nhân hẳn biết, đến lúc đó nhất định sẽ đến thăm tiểu thư, nói không chừng sẽ đưa cho tiểu thư một ma ma có kinh nghiệm phong phú tới đây."

Dương Thụ Thanh nghe vậy mặt mày nặng nề, tâm phiền ý loạn vầy lui hai tỷ nữ tâm phúc, một mình lẳng lặng ở trong phòng không biết đang nghĩ cái gì.

Thiên Dung cùng Thiên Bích đi ra khỏi phòng, đứng ở mái nhà cong đưa mắt nhìn nhau.

"Thiên Dung, người có cảm thấy sau khi tiểu thư kiểm tra có thai xong, giống như không có chút gì vui vẻ..." Chỉ nghĩ đến tính toán Quốc Công phu nhân, câu nói kế tiếp Thiên Bích nuốt xuống.

Thiên Dung sùng sốt, nhử mày, trong mắt tràn đầy hoang mang: "Đúng vậy, Quốc Công phu nhân là người không thể sinh dục, tiểu thư mang thai đòi sau phủ Định Quốc Công, nên phần khích vui vẻ mới đúng, đây rốt cuộc là tại sao vậy chứ?"

"Ta cảm thấy tiểu thư giống như một chút cũng không coi trọng đứa nhỏ trong bụng, Thiển Dung, người nói có khả năng hay không..." Thiển Bích đột nhiên nói không được nữa.

Cả người bỗng dừng cứng đờ.

không, cũng sẽ không, vì người kiểm tra cho tiểu thư là đại phu trong phủ Định Quốc Công, cũng sẽ không gây ra lỗi, Thiển Bích chẳng biết tại sao nghĩ tới hình ảnh tiểu thư cùng Tần vương ôm... Trong lòng can đảm đoán ra ý nghĩ như thế.

Hay là trong bụng tiểu thư đứa nhỏ không phải của cô gia?

Thiển Dung không hiểu nhìn về phía Thiển Bích, truy vấn: "Phải không?"

Thiển Bích nhăn mày lên một cái, miễn cưỡng cười: "không có gì."

Thiển Dung cũng không có hỏi tới.

Hai người yên lặng đứng ở dưới mái nhà cong.

Lúc này, Triệu quân gia trong phủ đã đem người tới, vì Cẩm Hoa viện làm phòng bếp nhỏ, Dương Thụ Thanh ngay cả cự tuyệt cũng không nói ra được, chỉ có thể tro mắt nhìn, còn phải lộ ra thần sắc thích thú.

thật sự là làm khó Dương Thụ Thanh.

Khương Ninh Bảo nghe được Xuân Hi hội báo nói, Triệu quân gia đi Cẩm Hoa viện làm phòng bếp nhỏ, bên môi lộ vẻ như có như không tươi cười, Dương Thụ Thanh phỏng chừng muốn tức chết rồi.

Kỳ thật về điểm mạnh khéo nhỏ này của Dương Thụ Thanh mọi người lòng biết rõ, cũng không thường hữu dụng, vì nữ nhân hậu trạch ngoài việc tranh đấu quyền lợi vinh sủng ra, chính là con nỏ dòn.

Có vững vàng trụ được hay không thì phải xem đến cá nhân có sức nhẫn nại cùng định lực.

Khương Ninh Bảo là người đang mang thai, cũng muốn vì đứa nhỏ trong bụng tích phúc, một chút ý tưởng hãm hại đương nhiên đều không có, nàng ban đầu còn muốn cho Dương Thụ Thanh âm ức, sau lại nghĩ nghĩ liền bỏ qua.

nói thật, Khương Ninh Bảo thật sự ngạc nhiên không hiểu vì sao đem thống hận lợi dụng đứa nhỏ để hãm hại người khác.

Nàng so với Dương Thụ Thanh không giống, bản thân nàng ta chính là loại người tà nàng ta phụ người trong thiên hạ chứ không để người trong thiên hạ phụ mình, là loại hình nữ chính trong văn chương trạch đấu, chỉ cần đối với nàng ta có lợi, thì không chừa thủ đoạn nào tiến hành trả thù.

Xem ra nữ chính trọng sinh trong tiểu thuyết có tính cách như vậy đặt biệt thích.

Vì xuất hiện của nàng mà có biến số, nữ chính quang hoàn lần nữa bị suy yếu, nhưng là không thể khinh thường, xem ra Khương Ninh Bảo làm một người có năng lực tiên tri, có khả năng đem những mưu kế được bày ra nắm tất cả trong tay khoái cảm hưởng thụ.

Hai người có tiên tri... Chính là long tranh hổ đấu, không phải gió đông thổi bạt gió tây, chính là gió tây áp đảo gió đông.

Xem ai cao tay hơn.

Khương Ninh Bảo nghĩ đến chuyện đời trước của mình, bản thân chính là mang hào quang bắt từ trên người, ngay cả sau khi chết cũng có thể mang theo trí nhớ đầu thai, cùng nữ chính Dương Thụ Thanh hẳn là xem như lực lượng ngang nhau.

sự thật chứng minh quả thật như thế.

Sau khi Xuân Hi từ Hoàng mã mã biết được chuyện phát sinh ở Vinh Hi đường, không thốt nên lời hỏi: "Phụ nhân, ngài nói xem đại thiếu phụ nhân đầu óc có bị nước vào hay không, biết rõ phụ nhân và nàng ta không đối phó, còn gấp gấp đưa dao nhỏ, ở phía sau nàng ta không phải là để phòng phụ nhân sao?"

Khương Ninh Bảo liếc mắt nhìn Xuân Hi, cười nhẹ, không chút để ý nói: "Có lẽ đây là chỗ cao minh của Dương Thụ Thanh, lấy lùi để tiến, đoán chắc ta sẽ không đáp ứng."

Lời vừa nói ra, Khương Ninh Bảo giật mình, đúng vậy, có lẽ đây mới là mục đích thực sự Dương Thụ Thanh, tiêu trừ tất cả tai họa ngầm, thần sắc của nàng ta biến đổi có lẽ chỉ là dùng để che mờ mắt của nàng.

Nghĩ thông suốt điểm này, Khương Ninh Bảo có nhiều hứng thú nở nụ cười.

Xuân Hi bỗng nhiên hiểu ra: "thì ra như vậy, đại thiếu phụ nhân thực giáo hoạt."

Xuân Nhạc mãnh liệt gật đầu, phụ họa một câu: "Thực giáo hoạt."

Hoàng ma ma bùng canh gà bước vào nghe được Khương Ninh Bảo đoán, nhin không được cười ra tiếng, trong lòng lại có cái nhìn khác, bà cảm thấy đại thiếu phu nhân là người ác có dã tâm bưng bưng, phủ Định Quốc Công lục đục với nhau rất ít, nhưng bà là từ phủ Tề quốc công phủ bước ra, từ nhòchính là tỷ nữ thân cận lão phu nhân, phủ Tề quốc công là nhà lớn sự nghiệp lớn, chuyện hậu viện tranh đấu càng thêm kịch liệt.

Tâm từ trên người đại thiếu phu, bà ngược lại là có thể đoán được.

Chỉ là muốn lợi dụng đứa nhỏ trong bụng vu oan hãm hại phu nhân, nếu thành công, thanh danh của của phu nhân sẽ thối, nàng ta có thể dẫm xuống phu nhân mà thượng vị.

Thất bại đối với đại thiếu phu nhân mà nói, chỉ là tổn thất một đứa trẻ, còn có thể làm cho Đại thiếu gia thương hại, ai lại nghi ngờ một cái một đứa trẻ.

Đáng tiếc đại thiếu phu nhân đến bây giờ còn không có thấy rõ địa vị của mình, chủ nhân chân chính phủ Định Quốc Công chỉ có thể là ba vị Định Quốc Công, phu nhân cùng lão phu nhân.

Có Định Quốc Công ở đây, nàng ta ép buộc như thế nào đi nữa cũng vô dụng.

Hoàng ma ma thu liễm suy nghĩ, đem canh gà đang bùng trong tay đem tới trước mặt Khương Ninh Bảo: "Phu nhân, đây là đầu bếp trong phủ giỏi nhất trong việc nấu canh gà bổ dưỡng làm ra."

Canh gà rất thơm, không một chút dầu mỡ.

Khương Ninh Bảo uống một ngụm canh gà Hoàng ma ma bùng tới, cười khanh khách phân phó.

"Xuân Nhạc, em nói với Triệu quân gia, kêu ông ấy đưa khối băng nhiều thêm chút đến Cẩm Hoa viện, khí trời càng thêm nóng bức, vị kia ở Cẩm Hoa viện có thai, thân mình quý giá, ngàn vạn lần không nên nóng."

Xuân Nhạc không cam không nguyện nghe theo, trong lòng không nhin được nói thầm, phu nhân đối với kẻ thù là đại thiếu phu nhân qua tốt đi.

Khương Ninh Bảo lắc đầu cười cười, Xuân Nhạc thật đúng là tánh tình trẻ con.

Lúc này, Định Quốc Công bước vào, Hoàng ma ma cùng Xuân Hi liền vội vàng lui ra ngoài, hẩn bước nhanh tới, có chút lo lắng nhìn Khương Ninh Bảo.

"Quốc Công Gia, người làm sao vậy?"

Khương Ninh Bảo kỳ quái hỏi.

Định Quốc Công ngồi ở giữa giường, đem người ôm vào trong ngực, yêu thương cúi đầu hôn hôn Khương Ninh Bảo cái trán, "Ninh Bảo, ta vừa hỏi đại phu một chút, đại phu nói nữ tử mang thai lúc đầu bình thường đều sẽ nôn nghén, nàng hiện tại khẩu vị có khỏe không, có thể ăn nổi sao?"

Khương Ninh Bảo kinh ngạc, nàng thật không ngờ Định Quốc Công sẽ hỏi chuyện nữ tử mang thai với đại phu.

Chuyện được người quan tâm coi trọng cảm giác thật tốt.

Nàng tựa đầu tựa vào vai Định Quốc Công cười trả lời: "Khẩu vị của thiếp gần đây cũng không tệ lắm, ăn gì cũng được, chỉ là thích ăn những món có vị chua, ừ, chàng nên biết, mang thai mới hai tháng nên thiếp chưa có nôn nghén đâu."

Điều này làm Khương Ninh Bảo rất vui vẻ.

Định Quốc Công thoáng yên tâm, nhưng vẫn rất lo lắng, đại phu nói nữ tử nôn nghén lợi hại, rất gian nan, có lẽ bây giờ Ninh Bảo thời gian mang thai quá ngắn, mới có thể chưa có phản ứng nôn nghén.

"Quốc Công Gia, đừng lo lắng, dù cho đến lúc đó xuất hiện phản ứng nôn nghén cũng không có gì, cơ thể của ta vẫn khỏe." Khương Ninh Bảo ngẩng đầu nhìn trong mắt Định Quốc Công có lo lắng, khẽ cười một tiếng, ôn nhu nói.

Định Quốc Công đem Khương Ninh Bảo ôm càng chặt hơn, cúi đầu hôn nhẹ lên tóc của nàng.

Dân chúng trong kinh thành hiện tại luôn bàn luận việc hoàng đế tuyển tú, nhưng gần đây lại là tin đồn trong nhà của phủ Định Quốc Công, tin tức Dương Thư Thanh mang thai truyền ra ngoài, chuyện vị phu nhân Định Quốc Công Khương Ninh Bảo có nhân cách đưa đến nhiều người khen ngợi nhưng cũng không ít người có ý xấu nói ngược lại, cảm thấy vì Khương Ninh Bảo tuyệt dục nên hi có thể dựa vào điều này để làm tốt thanh danh.

Đại bộ phận cao môn đại hộ hậu trạch phụ nhân lại tán thưởng trong xen lẫn thờ dài, Dương đại tiểu thư không phải kẻ dễ bắt nạt, Khương Ninh Bảo thực hiện nhưng thật ra là tốt nhất.

An Viễn Hầu cùng phu nhân An Viễn Hầu biết được tin rất là vui mừng, phu nhân An Viễn Hầu lại tỉ mỉ chọn lựa đưa qua hai ma ma.

Dương Thư Thanh có thai, điều này chứng tỏ địa vị của nàng ta ở phủ Định Quốc Công càng cao hơn, An Viễn Hầu thì nghĩ tới càng nhiều, kỳ thật sau

khi nữ nhi đình hôn, Thánh Thượng cho Định Quốc Công tử hôn, hân liên hồi hận, chẳng may Định Quốc Công có con nối dòng, địa vị Tạ Cảnh Dục liền khó xử lí.

Ai ngờ quanh co ở phía sau, tiểu thư Khương Tử trong ngày lại mặt bị người thiết kế hãm hại, ăn thức ăn có thả Hoa Vô Tử thành ra vô pháp sinh dục, An Viễn Hầu tâm đang treo lên cao được thả xuống.

Đích trưởng nữ của hân vẫn có phúc khí.

Nay nữ nhi có bầu, An Viễn Hầu lại đắc chí vừa lòng.

Dương Uyển Linh sau khi biết được tin tức, nhìn trong gương đồng một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Thế này mới có bầu, thai còn không có ngồi vững vàng, đã thông báo cho mọi người đều biết.

Lấy Dương Uyển Linh hiểu biết về Dương Thụ Thanh, sự việc này khẳng định có khó hiểu.

Ngày mai nàng ta liền muốn tiến cung tổng tuyển cử.

Dương Uyển Linh trong mắt tràn đầy chờ mong, đây là cơ hội để nàng ta thoát khỏi phủ An Viễn Hầu, trong lòng nàng ta không chỉ một lần cảm tạ Càn Nguyên đế hạ chỉ tuyển tú, bằng không hôn sự của nàngta vẫn liên tục bị mẹ cả dẫn đo.

Kỳ thật so với gả cho một người không thể chịu đựng, thả vào cung làm phi tử của Càn Nguyên đế.

Nhưng trước khi vào cung tuyển tú, nàng ta muốn đưa một phần đại lễ đến Dương Thụ Thanh, Dương Uyển Linh đưa tay xoa xoa nhẹ vết sẹo nhỏ trên trán, cười lạnh một tiếng.

"Dương Thụ Thanh, hy vọng ngươi thích quà tặng ở phía sau."

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Quà tặng từ Thục Thái Phi

Tổng tuyển cử đúng hạn cử hành, Khương Ninh Bảo cũng chia vài phần tâm chú ý, chỉ vì lần tổng tuyển cử này có người bằng hữu của nàng Phó Uyển Ninh.

Phó Uyển Ninh là đích cháu gái ruột của Tả tướng, gia thế hiển hách, là tú nữ đứng đầu cho vị trí ứng cử Hoàng Hậu.

Từ sau khi thành thân, Khương Ninh Bảo với Phó Uyển Ninh như trước có thư lui tới, lần này tổng tuyển cử, Tả tướng kỳ thật không đồng ý cháu ruột nữ tham gia, muốn làm cho Phó Uyển Ninh sinh bệnh né qua lần tuyển tú này.

Nhưng Phó Uyển Ninh không muốn, vụng trộm nhờ Khương Ninh Bảo hỗ trợ.

Khương Ninh Bảo đã muốn buông xuống tâm tư để Phó Uyển Ninh trở thành đại tẩu của nàng, chờ đợi một tiểu thư tâm tư tốt như Phó Uyển Ninh có thể gả vào nhà tốt.

không nên dính vào Tần vương cùng Tần vương.

Chờ Càn Nguyên đế bầy thiên la địa võng, hai vị Vương gia phòng chừng không nhảy nhót được bao lâu.

Là một trong những nữ xứng trọng yếu trong sách, vận khí Phó Uyển Ninh sẽ không kém, so với rất nhiều quý nữ tốt hơn nhiều, có lẽ lần này tổng tuyển cử nàng ấy có khả năng vào cung làm phi tử Càn Nguyên đế, thậm chí là hoàng hậu.

Cho nên Khương Ninh Bảo mới nhờ Định Quốc Công ra tay.

Đại ca nay chỉ là một tú tài, khoảng cách thi Hương là tháng tám, còn đến chừng một tháng, cần phải toàn lực phụ trợ.

Khương Ninh Bảo không để cho các việc vặt phiền hân, đem khối băng chuẩn bị đầy đủ cho đại ca khi cần, trong viết thơ ngầm nói cho hân biết tin tức tốt nàng đang mang thai, muốn đại ca Khương Cẩn giữ bí mật.

Ngày mùa hè, nắng hè chói chang, trong phòng chủ viện trưng bày một bồn băng thật đầy, có chút mát mẻ.

Khương Ninh Bảo ngồi trên tường ki ăn quả táo chua ngọt, gần đây có vẻ thường xuyên ăn chua, trong phủ đầu bếp tận lực làm một ít thức ăn cùng điểm

tâm có vị chua.

"Phu nhân, Triệu quân gia nói, phu nhân An Viễn Hầu tới thăm Đại thiếu phu nhân, chỉ là lúc rời đi có chút vội vàng, khác với lúc tới vui mừng một trời một vực." Xuân Hi liền tranh thủ tin tức này nói cho Khương Ninh Bảo.

Ở phủ Định Quốc Công, có một vài hạ nhân là lính già từng làm qua thám thính, việc luyện thành một đôi hoả nhãn kim tinh đã được Triệu quân gia phái bọn họ nhìn chăm chú Cẩm Hoa viện, Cẩm Hoa viện một chút gió thổi cỏ lay đều không thể giấu giếm bọn họ.

Chuyện phu nhân An Viễn Hầu phản ứng dị thường đã bị người nhìn ở trong mắt.

Khương Ninh Bảo nghe được Xuân Hi hội báo, đôi mắt cực xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc, nàng như nghĩ tới cái gì nói: "Ta nhớ rõ vị kia ở Cẩm Hoa viện cùng phu nhân An Viễn Hầu là mẹ con có cảm tình tốt lắm, Dương thị mang thai, phu nhân An Viễn Hầu phải vui vẻ mới đúng sao lại có phản ứng không đúng thế này."

"Phu nhân, ngài nói xem có phải vị kia ở Cẩm Hoa viện không có mang thai?" Xuân Nhạc nào động mở rộng ra.

Khương Ninh Bảo tâm lạnh lẽo, hồi tưởng lại việc Dương Thụ Thanh mang thai có một loạt cử động dị thường, nàng hơi hơi nheo lại hai tròng mắt: "Rất có khả năng, xem ra căn bệnh Thái y ở thái y viện có y thuật tốt nhất đến đây một chuyến."

"Việc này trước không cần truyền đi, sau khi Quốc Công Gia lại đây, ta sẽ cùng hắn đề cập."

Khương Ninh Bảo nhớ rõ mấy ngày trước đây, phu nhân An Viễn Hầu tặng hai ma ma lại đây, theo nàng biết, hai vị ma ma này cũng không có được Dương Thụ Thanh coi trọng.

Xuân Nhạc hưng phấn mà gật đầu.

Lúc này, có hạ nhân tới bẩm báo nói trong cung có Công Công đến đây, đang ở đại sảnh chủ viện đợi.

Khương Ninh Bảo trong lòng tràn đầy nghi hoặc, mang theo Hoàng ma ma cùng đám người đi đại sảnh.

Tiến ra đại sảnh, Khương Ninh Bảo liền thấy được một vị thái giám trung niên mặt trắng không có râu, thái giám trung niên trong tay đang cầm một cái tráp, còn có đứng ở bên người thái giám là Triệu quân gia, Triệu quân gia sau khi hành lễ, cung kính giới thiệu vị này là Công Công.

"Phu nhân, vị này là Lý công công, là người bên cạnh Thục Thái phi."

Thục Thái phi là mẹ đẻ Tần vương, sau khi tiên đế hoẵng thế, bà ta được phong thái phi, ở tại Từ An cung trong cung, Từ An cung là cung điện phi tần Tiên đế ở.

Nếu Hoàng tử của thái phi sinh dục trưởng thành, không muốn ở tại Từ An cung, các nàng có thể được con trai tiếp đón mà dọn ra ngoài cung phụng dưỡng.

Nhưng Thục Thái phi cùng một vị khác là mẹ đẻ Tần vương Tuệ Thái phi đều không có ra ngoài cung.

Hiện tại cùng An Viễn Hầu đứng cùng một phía, còn có Định Quốc Công phủ ả hình duy trì, Tần vương tiếng hô cao nhất, Thục Thái phi cũng vững vàng đè ép Tuệ Thái phi một đầu, Thục Thái phi hăng hái.

Phu nhân Định Quốc Công không thể sinh dục, tước vị Định Quốc Công sớm muộn phải rơi xuống trong tay Đại thiếu gia, Dương Thụ Thanh trừ việc là đích nữ An Viễn Hầu, nàng ta vẫn là phu nhân của Tạ Cảnh Dục.

Trong này quan hệ lợi hại Thục Thái phi hết sức phân rõ ràng.

Dương Thụ Thanh thỉnh cầu, trong tâm tư Thục Thái phi lưỡng lự xong, cắn răng đồng ý.

Theo bà ta biết, thân thể Càn Nguyên để càng thêm không xong, lần này tuyển tú phỏng chừng là có ý tứ phong hi, hiện tại con trai của bà ta là Tần vương nhu cầu cấp bách cần An Viễn Hầu duy trì.

Ở thời khắc mấu chốt này, Thục Thái phi không muốn thất bại trong gang tấc.

Chỉ có thể cắn răng cùng Dương Thụ Thanh hợp tác, đương nhiên bà ta cũng sẽ không cố ý đắc tội phu nhân Định Quốc Công, ai chẳng biết Định Quốc Công cùng phu nhân cảm tình vô cùng tốt.

Vì thế Thục Thái phi là hai tay chuẩn bị.

Lý công công hướng Khương Ninh Bảo cung kính hành lễ, cười nói ra mục đích đến: "Thục Thái phi nương nương phải nô tài lại đây đưa cho phu nhân Quốc Công một phần đại lễ." nói xong, Lý công công đem tráp trong tay dâng lên.

Triệu quân gia nhú nhú mày.

Khương Ninh Bảo đôi mi thanh tú nhú lại, này Thục Thái phi rốt cuộc đang có ý gì, tự nhiên lại tặng lễ, phỏng chừng không là chuyện gì tốt, nàng bứt lên khoe môi, thanh âm thanh nhiên nói: "Lý công công nếu là phụng ý Thục Thái phi mà đến, phần đại lễ này ta nhận, Lý công công trở về thay ta cảm ơn Thục Thái phi."

nói xong, nàng ý bảo Xuân Hi tiến lên đem tráp nhận lấy, một dạng chuẩn bị tiễn người đi.

"Phu nhân Quốc Công không mở ra nhìn một chút sao?" Lý công công kiên trì mở miệng, đây là Thục Thái phi nương nương phân phó, hẳn một cái nho nhỏ thái giám không dám không nghe theo.

Khương Ninh Bảo tự tiểu phi tiểu xem xét Lý công công liếc mắt một cái, mỉm cười: "Xuân Hi, mở tráp ra đi, ta cũng tò mò không biết Thục Thái phi đưa ta đại lễ gì."

Lý công công tươi cười cứng đờ.

Xuân Hi nghe vậy lập tức đem tráp mở ra, bên trong hộp đặt là một pho tượng bạch ngọc điêu khắc thành Tống Tử Quan Thế âm, ngọc trắng được điêu khắc thành Quan âm trông rất sống động, vừa thấy chính là đại sư điêu khắc chế tác.

"thì ra một pho tượng bạch ngọc Quan âm, Thục Thái phi nương nương thật sự là "Cổ tình"." Khương Ninh Bảo đem tượng ngọc trắng khắc Quan âm cầm trong tay quan sát.

Tươi cười âm áp, thanh âm êm dịu, nhưng ở lúc nói đến hai chữ "Cổ tình" cô ý nhấn mạnh.

Biết rõ nàng ăn thức ăn thả Hoa Vô Từ, còn đưa nàng Tống Tử Quan Thế âm..

Đúng là "Cổ tình".

Vẫn có lòng nhộn nhạo làm nhục nàng.

Trong lòng Lý công công khản trương bàn tay thấm xuất mồ hôi, hẳn lại nhắm mắt nói: "Phu Nhân Quốc, đây là bức tượng Tống Tử Quan Thế âm được cao tăng Thanh Thủy Tự làm phép."

Lời này là Thục Thái phi nương nương dặn dò hẳn nhất định phải nói ra được.

Chờ nói ra những lời này, trong nháy mắt cả đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, không khí đột nhiên trở nên áp lực.

Lý công công thẳng đổ mồ hôi lạnh, phía sau lưng đều ướt.

Sắc mặt Triệu quân gia cùng Hoàng ma ma trong nháy mắt nặng nề, Thục Thái phi này dám... lại dám làm như vậy, nếu bọn họ không biết được phu nhân đang mang thai...

Đưa tới Tống Tử Quan Thế âm chính là trực tiếp làm nhục.

Chẳng may phu nhân bị tức đến...

"không sai, ta rất thích Tống Tử Quan Thế âm, lúc trước Dương thị vào cửa, ta còn tặng một Tống Tử Quan Thế âm cho nàng, chuyện này không ngờ đến mới hơn một tháng, nàng liền mang bầu đứa nhỏ cho Cảnh Dực." Khương Ninh Bảo trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo.

không chút nào bị người "Làm nhục" phẫn nộ.

Lý công công: "..."

Triệu quân gia cùng Hoàng ma ma: "..."

"Lý công công, Thục Thái phi lễ ta đã nhận, người còn có chuyện khác sao?" Khương Ninh Bảo đem bạch ngọc khắc Quan âm đặt lên bàn, nâng chung trà lên nhấp một miếng nước ấm, thần sắc nhàn nhạt nhìn Lý công công.

Lý công công vội vàng theo nơi ông tay áo lấy ra một phong thư mang theo mùi hoa thơm, cung kính nói: "Phu nhân Quốc công, đây là Thục Thái phi nương nương gửi tin cho ngài."

"Xuân Hi, đem tin tới đây." Khương Ninh Bảo phân phó Xuân Hi một tiếng, quay đầu nhìn về phía Lý công công: "Lý công công, còn có việc sao?"

Lý công công vội vàng nói: "Phu nhân Quốc Công, không có nữa, nô tài hồi cung phục mệnh."

nói xong, Lý công công vội vàng hành lễ hoảng hồn cáo lui.

Đưa đi Lý công công, Khương Ninh Bảo để cho Hoàng ma ma đem thư tín mở ra xem, Hoàng ma ma theo lời mở ra thư, nhìn thoáng qua trong thư nội dung, cả người khoe miệng giật một cái.

Thục Thái phi quả nhiên giao hoạt, hai đầu không nghĩ đắc tội.

"Phu nhân, ở trong thư Thục Thái phi nói, đưa ngài Tống Từ Quan Thế âm là Đại thiếu phu nhân thỉnh cầu, đều không phải là chủ ý của bà ta, còn nói bà ta cũng không có ý tứ cố ý vũ nhục phu nhân." Hoàng ma ma đem nội dung trong thư nói ra, trong lòng cảm tình đối với vị đại thiếu phu nhân ở Cẩm Hoa viện đã rớt xuống vực sâu.

Triệu quân gia nhíu mày: "Đại thiếu phu nhân tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, Thục Thái phi cũng thực là sẽ ở hai bên lấy lòng."

Khurong Ninh Bảo một chút cũng không ngoài ý liệu, có thể làm một phi tần trong cung kịch liệt tranh đấu vẫn yên ổn sống nuôi dưỡng hoàng tử lớn lên, nơi nào sẽ là người đơn giản.

Đây là Thục Thái phi rõ ràng cho thấy muốn An Viễn Hầu trợ lực, cũng không dám đắc tội Định Quốc Công, đồng thời cũng nghiền ngẫm quá tính tình của nàng.

"Đem thư cho ta xem."

Khurong Ninh Bảo từ trong tay Hoàng ma ma cầm lấy tín, liếc mắt nhìn kỹ một cái, quả nhiên giống như nàng dự đoán, Lý công công nói những lời này, đều là Dương Thụ Thanh giao phó, đồng thời còn có một phong thơ do đích thân Dương Thụ Thanh viết.

Chứng minh bà ta lời nói không ngoa.

Khurong Ninh Bảo như nghĩ tới cái gì, thỉnh cầu Thục Thái phi đưa bạch ngọc khắc Tống Từ Quan Thế âm hẳn là bước đầu tiên, vì trả thù cùng đánh lên mặt nàng, đồng thời cũng có thể muốn chọc giận nàng, kế tiếp Dương Thụ Thanh hẳn sẽ có khác hành động, Dương Thụ Thanh thật đúng là không yên.

Điều này làm Khurong Ninh Bảo càng thêm hoài nghi Dương Thụ Thanh có thật sự mang thai hay không.

"Triệu quân gia, đem tin tức Tống Từ Quan Thế âm Thục Thái phi tặng truyền đi Cẩm Hoa viện, ta ngược lại muốn nhìn Dương thị rốt cuộc muốn làm gì." Khurong Ninh Bảo nghĩ nghĩ, phân phó.

Triệu quân gia gật đầu đi thực hiện.

Khurong Ninh Bảo trở lại trong phòng, phái Hoàng ma ma đem việc này báo cho Tả lão phu nhân biết.

Hôm nay là ngày chẵn, giữa trưa Định Quốc Công trở về cùng Khurong Ninh Bảo dùng cơm trưa, ăn xong, Khurong Ninh Bảo đối với Định Quốc Công nói ra phán đoán của nàng.

"Quốc Công Gia, thiếp cảm thấy cần thỉnh Thái y ở thái y viện có y thuật tinh xảo lại đây tái khám, hành vi cử chỉ của Dương thị sau khi mang thai có chút khác thường."

Định Quốc Công nhìn tin tức từ Thục Thái phi đưa tới, khuôn mặt tuấn tú rồi đột nhiên nặng nề, trong nháy mắt hơi thở quanh thân lạnh lẽo, thanh âm trầm thấp lạnh như băng.

"Ngày mai thỉnh Thái y ở thái y viện lại đây chẩn đoán."

Khurong Ninh Bảo khóe miệng vẽ vẽ lên, Dương Thụ Thanh nên là có thai đi, nếu như là giả... Khurong Ninh Bảo đáy mắt xẹt qua một đạo ánh sáng lạnh, nàng cũng sẽ không cảm nhẹ dễ nhẹ.

Đây chính là Dương Thụ Thanh chủ động đưa tới đem cán dao cho nàng.

Khurong Ninh Bảo thật sự chán ghét Dương Thụ Thanh nhảy lên nhảy xuống, nàng vốn không có ý tứ cùng nội dung trong sách có liên quan đến việc chia rẽ uyên ương, cho nên mới theo ý tứ của Tả Cảnh Dục mà lui thân, nhưng hiện tại xem ra nội dung đối với việc chia rẽ nhân duyên này cách còn không xa.

Hai người cũng không có để ý Thục Thái phi đưa bạch ngọc khắc Tống Từ Quan Thế âm, chuyện Dương Thụ Thanh làm ra cũng là việc nhỏ, ở trong lòng hai người dù Dương Thụ Thanh lại nhảy nhót cỡ nào cũng vô dụng.

Bàn tay to Định Quốc Công phủ trên bụng Khurong Ninh Bảo, ánh mắt nhu hòa, chỉ cần vừa nghĩ tới trong bụng Ninh Bảo đang nuôi dưỡng đứa bé của hắn và nàng, cảm giác hạnh phúc liền tràn đầy không gì so sánh được.

"Quốc Công Gia, thiếp nên ngủ trưa."

Vì là mang thai, trạng thái của Khurong Ninh Bảo gần đây bắt đầu xuất hiện thích ngủ, trong ngày thường nàng có thói quen nghỉ trưa, nên trạng thái này không rõ ràng.

"Cùng nhau."

Định Quốc Công ôm Khurong Ninh Bảo đến trên giường, nòng nài hôn nàng, nóng rực triển miến chậm rãi hôn đi xuống, ở xương quai xanh tí mị hôn từng chỗ lưu luyến hồi lâu, cuối cùng cứng rắn mà ngừng lại, ôm nàng cùng nhau nằm ở trên giường.

Khương Ninh Bảo hai má đỏ gay, chóp mũi đều là mùi cơ thể nam tính của Định Quốc Công, không bao lâu, con buồn ngủ đánh úp tới, nàng rốt cục vẫn không thể chống đỡ mà ngủ.

Định Quốc Công liếc mắt xem xét tiểu thê từ ngủ say, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, trên trán nàng yêu thương rơi xuống nụ hôn, chớp mắt một chút.

Vừa ngủ dậy, đã là giờ Mùi, ngoài cửa sổ ánh mặt trời như trước sáng lạn, Định Quốc Công đã rời đi.

Khương Ninh Bảo tỉnh lại rửa mặt xong, cảm giác bụng trống không, nàng không tự chủ sờ cái bụng, vừa vặn Hoàng ma ma bụng cháo tổ yến tí mĩ chế biến lại đây, nhìn đến động tác của nàng, vội vàng nói.

"Phu nhân, ngài mau chút ăn chút cháo tổ yến ăn lót bụng đi."

Hương vị ngọt ngào cháo tổ yến làm khẩu vị người ta thoải mái, Khương Ninh Bảo liền uống ba cái bát mới có cảm giác chắc bụng, Hoàng ma ma nhìn vui mừng không thôi, có thể ăn được a, trong bụng phu nhân tiểu chủ nhân cũng sẽ mau lớn lên một chút.

Khương Ninh Bảo nhìn trên bàn ba chén lớn đã hết sạch cháo, mặt đỏ lên.

"Hai ngày nay giống như ta càng ngày càng nhiều."

Hoàng ma ma cười nói: "Có thể ăn được là tốt, phu nhân, ngài bây giờ là phụ nữ có mang, một người ăn cho hai người, nếu có ăn nhiều cũng không lạ thường, lúc trước lão phu nhân cũng là như vậy, và lại ngài cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, lão nô sẽ đề phòng bếp chuẩn bị thêm điểm tâm cùng canh bổ."

Khương Ninh Bảo gật gật đầu.

Sau khi ăn uống no đủ, Khương Ninh Bảo lười biếng nằm ở trên giường chớp mắt, từ nữ Thiến Dung bên người Dương Thụ Thanh đi tới chủ viện, Thiến Dung thái độ rất cung kính, nhưng lời nói ra, lại làm Khương Ninh Bảo hận không thể đem nàng ta ném ra sân.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Muốn lấy lại Tổng Tử Quan Thế âm

Khương Ninh Bảo nổi giận muốn cười, Dương Thụ Thanh lại có gan lòng gan lớn đến vậy, chính bản thân nàng ta cầu Thục Thái phi đem lễ vật Tổng Tử Quan Thế âm đưa cho nàng nay lại muốn lấy trở về.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc cũng hết lời để nói.

Hoàng ma ma ở bên cạnh ánh mắt lạnh lùng, Đại thiếu phu nhân này thật sự là ý vào cái bụng càng thêm vô pháp vô thiên.

"Phu nhân, đại phu nhân nói thiếu phu nhân mang thai chưa ổn định, thiếu phu nhân trong lòng lo lắng, nghe nói Thục Thái phi nương nương tặng phu nhân một pho tượng Tổng Tử Quan Thế âm do cao tăng làm phép, liền muốn thỉnh cầu phu nhân cho mượn Tổng Tử Quan Thế âm cung phụng một thời gian, phù hộ cho thiếu phu nhân bình an thai nhi."

Thiến Dung đột nhiên quỳ trên mặt đất hướng Khương Ninh Bảo dập đầu.

Khương Ninh Bảo khoe miệng gọi lên nụ cười châm chọc, hằm hừ cười một tiếng: "Thiếu phu nhân của người cả ngày nhảy lên nhảy xuống tung tăng vui nhộn, ta không nhìn ra Dương thị có chút lo lắng gì."

Thiến Dung nghẹn một cái.

Tiểu thư quả thật có chút lẩn lộn, nhưng... nhưng... Thiến Dung kỳ thật cũng tìm không ra cái cớ vì tiểu thư cãi lại.

"Phu nhân từ bi, đứa nhỏ trong bụng thiếu phu nhân cũng là cháu trai của ngài, thỉnh người nể tình đứa nhỏ trong bụng thiếu phu nhân chưa xuất thế mà cho thiếu phu nhân mượn ở Tổng Tử Quan Thế âm dùng một chút."

Thiến Dung tiếp tục dập đầu.

Khương Ninh Bảo tự tiểu phi tiểu nhìn Thiến Dung phen này làm về ta đây, không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà nước ấm, thần nhiên nói.

"Ta nhớ rõ lúc Dương thị vào cửa, đã đưa cho nàng một vật trang trí bằng Tổng Tử Quan Thế âm, Tổng Tử Quan Thế âm này cũng được cao tăng ở Thanh Thủy Tự làm phép qua, người trở về nói cho Dương thị một tiếng, để cho nàng cung phụng Tổng Tử Quan Thế âm này mà giữ thai."

Thiên Dung vừa nghe phu nhân nhắc tới lúc trước tiểu thư ở lễ kính trà có nhận lấy lễ gặp mặt là Tống Tử Quan Thế âm, khuôn mặt chợt trắng ra, cái trán thấm ra ngoài một lớp mồ hôi mịn, phu nhân đưa Tống Tử Quan Thế âm cùng Quốc Công Gia đưa ngọc bài, đều bị tiểu thư đập bẻ.

Làm gì còn có Tống Tử Quan Thế âm.

Và lại nhìn phu nhân làm vẻ ta đây, hay là đã biết được việc này?

"Như thế nào, Dương thị đem Tống Tử Quan Thế âm ta tặng làm bả rồi sao?" Khương Ninh Bảo ngữ khí bỗng dưng trở nên lạnh như băng, một đôi mắt cực xinh đẹp tràn đầy lạnh lẽo.

Quỳ dưới đất Thiên Dung đầu quả tím run lên, liền vội vàng lắc đầu: "không có, không có, thiếu phu nhân đem Tống Tử Quan Thế âm ngài tặng được lưu giữ cẩn thận trong kho phòng."

Khương Ninh Bảo nhìn thấy Thiên Dung chợt dạ loé lên một chút đã thu vào đáy mắt, nàng cười lạnh một tiếng: "Được rồi, người cũng đừng nói láo, ta sớm đã biết được Tống Tử Quan Thế âm bị Dương thị xô ngã, trong thời gian lại mặt đã đem từng mảnh nhỏ vứt đi."

"Ta cùng Dương thị ân oán người cũng biết, nàng ta đập đi Tống Tử Quan Thế âm ta đưa, ta cũng hiểu, ta cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi, mặc kệ Dương thị có hay không dưng dục Tạ gia con nối dòng, ta cũng sẽ không trách phạt nàng ta, người hãy nói cho nàng ta thoải mái, buông lỏng tinh thần."

Khương Ninh Bảo giọng bình thản nói, dường như muốn cho biết đó là một món đồ không quan trọng sự tình bình thường.

Thiên Dung lại sợ tới mức sắc mặt một mảnh trắng bệch, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, thì ra phu nhân vẫn luôn biết được tiểu thư quăng ngã Tống Tử Quan Thế âm mà nàng đưa, buồn cười là các nàng còn tự cho là bí ẩn.

"Trở về nói cho Dương thị, thai tượng chưa an ổn thì không cần nhảy nhót xung quanh, cứ an tâm ở trong phòng mà dưỡng thai thật tốt, không phải cả ngày đều muốn thứ này một chút thứ kia phải có, nếu ép buộc cháu ta trở thành không có, đừng vội trách ta không nể mặt."

Khương Ninh Bảo sau khi nói xong, sai người đem Thiên Dung tiễn ra chủ viện.

Tống Tử Quan Thế âm nếu đã đến trong tay nàng, Khương Ninh Bảo vốn không có ý nghĩ đưa đi, càng không có giấu diếm mục đích Thiên Dung đến, rất nhanh toàn bộ hạ nhân trong phủ Định Quốc Công đều biết đến sự tình Dương Thụ Thanh hướng phu nhân thỉnh cầu bạch ngọc Tống Tử Quan Thế âm giữ thai, một đám trợn mắt há hốc mồm.

Thực thái phi thực hiện đã người ta quá tức giận, Đại thiếu phu nhân còn cấm một cước.

Trong phủ hạ nhân phần lớn là lính già từ chiến trường trở về, không có cảm thấy phu nhân không cho Tống Tử Quan Thế âm đưa đi là chuyện không tốt, thai luôn không tốt là người dưỡng thai không tốt, nên làm cho đại phu mở ra thuốc an thai.

...

Tại Cẩm Hoa viện,

Tạ Cảnh Dục một thân trường bào màu trắng ánh trăng, lạnh lùng nhìn Dương Thụ Thanh sau khi mang thai vẫn như cũ xinh đẹp như thương như tiếc, trong mắt tình ý sớm đã bị nàng ta làm hao mòn gần như không còn, lời nói lạnh như băng vang lên:

"Thụ Thanh, phủ Định Quốc Công không giống như phủ An Viễn Hầu, hậu viện không có chuyện lộn xộn, về sau nàng không cần giờ trò tính toán mà dùng cho trường bối, nên an tâm mà dưỡng thai đi."

"Chuyện nàng cùng Thực Thái phi liên thủ làm nhục mẫu thân, phụ thân đã biết được, hẳn để cho ta báo cho nàng, hy vọng nàng nên giữ bản phận, không cản trở thành người bất hiếu đâu."

Dương Thụ Thanh sắc mặt chợt xanh chợt trắng, trong lòng lại một mảnh lạnh, nàng ta nóng vội tính toán Khương Ninh Bảo như vậy vì cái gì, còn không phải là vì hấn sao.

"Cảnh Dục, chàng nghe thiếp giải thích, thiếp nào có ý tứ làm nhục Khương Ninh Bảo."

Ở trước mặt Tạ Cảnh Dục, Dương Thụ Thanh theo thói quen kêu tên Khương Ninh Bảo.

Tạ Cảnh Dục lạnh lùng nhìn nàng ta, trong mắt đã không còn tin tưởng, hấn không biết lúc trước hấn có bị tà ma quỷ ám hay không mà thích nàng ta, có lẽ là năm đó ở dưới tàng cây hoa đào cô gặp nhau quá mức khắc cốt ghi tâm...

Đáng tiếc lần này gặp nhau là do Thụ Thanh tính kế.

Khi tâm hấn duyệt nàng ta, hấn đã không có nghĩ nhiều, Dương Thụ Thanh có tình cảm với hấn rốt cuộc là mấy phần, dù cho lúc biết nàng ta cùng Tần vương ôm nhau, hấn dứt khoát thuyết phục chính mình tin tưởng nàng ta.

Ai ngờ sau khi thành thân, biểu hiện và phản ứng của nàng ta đều làm cho Tạ Cảnh Dục cảm thấy xa lạ, chuyện đêm đại hôn vẫn liên tục khắc ở trong

lòng hần, làm cho hần từ trong mộng đẹp chính mình dẹt ra mà tỉnh lại

"Thư Thanh, tự giải quyết cho tốt."

nói xong, Tạ Cảnh Dực sâu đậm nhìn Dương Thư Thanh liếc mắt một cái, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng.

Tự giải quyết cho tốt...

Dương Thư Thanh cả người chấn động, trên mặt xinh đẹp biến sắc không còn chút máu, nàng cắn cắn môi, trên mặt xinh xắn tràn đầy oán giận, nước mắt tuôn rơi, giờ này khắc này Dương Thư Thanh thật sự đối với Tạ Cảnh Dực đã chết tâm.

Thiên Dung cùng Thiên Bích vừa bước vào liền nhìn đến tiểu thư thương tâm rơi lệ, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Tiểu thư, ngài không có việc gì chứ?"

"Có phải hay không cô gia hần... hần làm cái gì quá đáng?"

Dương Thư Thanh lộ ra một chút nụ cười sâu thẳm, nàng ta lau nước mắt, ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kiên quyết.

"Về sau không nên kêu hần là cô gia!"

đã vậy còn quá nghiêm trọng...

Thiên Dung cùng Thiên Bích hít một hơi lạnh, vội vàng nói: "Tiểu thư, ngài... Ngài ngàn vạn lần chớ khí phá hư thân mình, động đến thai nhi, cẩn thận trong bụng tiểu chủ nhân."

Dương Thư Thanh không thèm quan tâm tràn đầy điên cuồng, nàng ta cười lạnh một tiếng: "Cái gì tiểu chủ nhân, sự thật ta không có mang thai, chẳng qua là ăn một loại thuốc biến thành thai giả mà thôi."

"Đáng tiếc, mặc kệ ta chọc giận khiêu khích như thế nào thì Khương Ninh Bảo vẫn không tiếp chiêu."

Thiên Dung cùng Thiên Bích khiếp sợ rất nhiều, sau lưng lạnh cả người, thân thể hai người không nhịn được run một chút.

Tiểu thư... Tiểu thư của các nàng thế nhưng làm ra thai giả, trách không được mấy ngày nay có hành động quái dị như vậy, thì ra thật sự muốn vu oan hãm hại phu nhân Quốc Công.

"Thiên Dung, Thiên Bích, vì ta coi các ngươi là tâm phúc tin tưởng các ngươi nên nói rõ cho các ngươi biết sự thật, việc thai giả này hi vọng các ngươi không truyền ra ngoài." Dương Thư Thanh Ngữ khí mềm nhẹ, nhưng đáy mắt xẹt qua tai sáng nguy hiểm.

Thiên Dung cùng Thiên Bích cảm nhận được một luồng không khí nguy hiểm, căng thẳng trong lòng, đồng loạt ra tiếng bảo đảm nói: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ giữ bí mật đến chết."

Dương Thư Thanh lúc này mới hiện ra nụ cười nhàn nhạt, nàng ta đưa tay sờ bụng mình một cái, đáy mắt hiện lên một màn điên cuồng.

"Tốt lắm, kế tiếp ta liền muốn ‘Vật tẫn kỳ dụng*’."

*Vật tẫn kỳ dụng: Đồ vật dù không có tác dụng cũng phải sử dụng cho đến tận cùng giá trị.

"Thiên Bích, đợi ta viết phong thư, người bí mật đưa cho Tần vương."

Trước khi rời đi phủ Định Quốc Công phải bấy và bôi xấu thanh danh của Khương Ninh Bảo, nếu không Dương Thư Thanh nuốt không trôi cơn tức này, nàng ta không có quên chuyện lúc kính trà Định Quốc Công cùng Khương Ninh Bảo đã nhục nhã nàng ta.

Đúng vậy, Dương Thư Thanh đã quyết định cùng với Tạ Cảnh Dực hòa ly.

Sống lại một đời, Dương Thư Thanh vì Tạ Cảnh Dực mà nhiều lần làm cho chính mình chịu uất ức, hiện tại nàng ta rốt cục không thể nhịn được nữa, chuyện đêm động phòng hoa chúc vẫn luôn là cái gai đâm trong lòng hần, Dương Thư Thanh cũng mệt mỏi.

Nàng ta muốn gả cho Tần vương, người mà đem nàng ta nâng niu trong lòng bàn tay, chờ nàng ta phụ trợ Tần vương đăng cơ, nàng ta chính là Hoàng quý phi, là người chỉ ở dưới một người đó là Hoàng Hậu, Khương Ninh Bảo gặp nàng ta cũng phải cung kính hành lễ.

Vừa nghĩ tới về sau vị trí hai người đối, Khương Ninh Bảo rất cung kính hành lễ đối với nàng ta, Dương Thư Thanh càng thêm quyết tâm cùng với Tạ Cảnh Dực hòa ly.

Nhưng làm cho nàng ta chấp tay đem Tạ Cảnh Dực tặng cho nữ nhân khác, Dương Thư Thanh lại không cam lòng, nếu nàng ta không chiếm được, nữ nhân khác cũng không cần muốn ngồi mát ăn bát vàng.

Nhân mạch cùng tước vị Định Quốc Công, Dương Thư Thanh đều đồ mất thêm nhò dãi không thôi.

Chờ cho Định Quốc Công qua đời, nàng ta sẽ khiến cho Tần vương đem tất cả các thứ này thu hồi đi, đến lúc đó Khương Ninh Bảo còn không phải tùy ý nàng ta nắm bóp sao.

Nàng ta không nghĩ tới ngày mai Định Quốc Công sẽ thỉnh Thái y đến phủ vì nàng ta mà khám lại, mưu đồ của nàng ta chỉ là giỏ tre mức nước chẳng được gì.

Thứ muội của nàng ta cũng chuẩn bị cho nàng ta một phần đại lễ.

...

Khương Ninh Bảo cũng không biết Dương Thụ Thanh có tâm tư muốn hoà ly, còn muốn gả cho Tần vương, đem nàng dẫm nát dưới chân, Khương Ninh Bảo đang hỏi Định Quốc Công kết quả của tuyển tú.

"Quốc Công Gia, Phó Uyển Ninh có cơ hội trở thành phi tử hoàng thượng sao?"

Định Quốc Công đuôi lông mày thâm thúy nhếch lên, cũng không có giấu diếm nàng, nhẹ nhàng nói : "Hoàng thượng có ý cho nàng ấy là Quý phi."

Quý phi..

Khương Ninh Bảo kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng lấy gia thế Phó Uyển Ninh, chắc có khả năng tranh một chút hậu vị, nhưng nghĩ đến Định Quốc Công từng nói hậu vị đã có người được chọn, liền ở trong lòng than một tiếng.

Trong sách có nói, kiếp trước Phó Uyển Ninh chính là Quý phi, đời này vẫn như thế, xem ra biến số nàng xuất hiện, thì vận mệnh của một số người vẫn như cũ mà vận hành.

"Quý phi cũng tốt, phân vị đủ cao nhất." Khương Ninh Bảo cười nói.

Trừ bỏ Phó Uyển Ninh, Khương Ninh Bảo còn hỏi một chút về nữ phụ độc ác Dương Uyển Linh, tên của hai người âm đọc tuy giống nhau, nhưng chữ viết lại không, ở cổ đại này là chuyện hoàn toàn thông thường.

Dù sao nữ tử sau khi lập gia đình thì phía trước họ của mình là họ của chồng, tên thì tính là cái gì, nếu chồng mà vui vẻ thì sẽ gọi tên của các nàng, nếu chồng mà không vui thì trực tiếp kêu họ cộng với chữ 'thị'.

Nghe được tiểu thê tử nhắc tới Dương Uyển Linh, Định Quốc Công đáy mắt xẹt qua vẻ kinh dị, này Dương Uyển Linh thực không đơn giản, thế nhưng trực tiếp hướng Hoàng thượng quy phục, chỉ vì muốn thoát ly phủ An Viễn Hầu.

"Hoàng Thượng sẽ sắc phong Dương Uyển Linh là Hiền tần."

Khương Ninh Bảo: "..."

một người sẽ là Quý phi, một người chắc chắn là Hiền tần, Khương Ninh Bảo tò mò không biết Dương Uyển Linh đã làm chuyện gì, đã làm Càn Nguyên để ấn định chắc chắn phong hào của nàng ta.

"Quốc Công Gia, rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?"

Định Quốc Công khoe miệng khê cong, đem tiểu thê tử tràn đầy lòng hiếu kỳ ôm trong ngực, chậm rãi nói ra ngoài ngọn nguồn: "Dương Uyển Linh dùng tin tức Dương Thụ Thanh ngầm xây dựng thế lực tình báo hướng Hoàng thượng quy phục."

không ngờ tới ở bên trong tâm phúc của hoàng thượng lại có không ít người là người của Dương Thụ Thanh, những người này che dấu rất sâu, nếu không phải do Dương Uyển Linh cung cấp danh sách...

Định Quốc Công đáy mắt hiện lên một chút sát khí cùng sát ý nồng nặc, may mắn lúc trước sau thân thể Hoàng Thượng khôi phục chỉ có thái giám bên người cùng Thái y tâm phúc mới hiểu, còn những tâm phúc khác cũng không biết chuyện.

Lúc này đây Dương Uyển Linh lập công lớn.

Càn Nguyên để đương nhiên sẽ không bạc đãi vị đại công thần này, giống như nàng ta mong muốn sắc phong nàng ta là Hiền tần.

Khương Ninh Bảo đã nhận ra Định Quốc Công cảm xúc biến đổi, khoe môi tràn ra một nụ cười, xem ra Dương Uyển Linh cung cấp tình báo cực kì quan trọng, lại nói tiếp nàng chỉ là từ trong sách biết được Dương Thụ Thanh ngầm thành lập thế lực của mình, cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc dính tới người nào.

Cùng là nữ phụ độc ác, nhưng Dương Uyển Linh lại là nữ phụ độc ác thủ đoạn lợi hại hơn.

Khương Ninh Bảo từ trước đến nay không có dã tâm gì, từng trải qua mặt thế tàn khốc nàng chỉ mong ước ở thế giới hòa bình mà bình tĩnh nhìn nhả trôi qua từng ngày, nàng đang mong đợi ngày mai Thái y đến tái khám cho Dương Thụ Thanh.

Chương 72: Lập tức đem tội đồ cho nàng

Hôm sau, Định Quốc Công cùng Khương Ninh Bảo ăn qua đồ ăn sáng, Tạ Thất vội vã bước vào hội báo tình huống, Xuân Hi Xuân Nhạc Hoàng ma ma ba người đều lui ra ngoài.

"Chủ nhân, phu nhân, Đại thiếu phu nhân có biến."

nói xong, Tạ Thất lấy ra thư tín bí mật gọi tới hôm qua giao cho Định Quốc Công, Định Quốc Công trực tiếp mở ra nhìn, mặt mũi anh tuấn vẫn không có biểu hiện gì khác lạ, nhưng cả người lại toả ra sát khí không thể kìm lại.

Tạ Thất chạy nhanh lui về sau một bước, lòng vẫn còn sợ hãi lau mồ hôi, nhìn phu nhân bình tĩnh ngồi bên người Quốc Công Gia, trong lòng kính nể không thôi.

Định Quốc Công không có nổi giận, thần sắc không đổi đem thư tín đưa cho Khương Ninh Bảo, Khương Ninh Bảo tiếp nhận mở ra xem, nhìn không được hít một hơi lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin.

"Dương thị không chỉ có thai giả, còn tìm được nhà tốt sau này, nàng ta định cùng Cảnh Dực hòa ly sau đó tái giá cho Tần vương sao?"

Chẳng lẽ tình cảm nam nữ chủ thật sự cần nàng làm nữ phụ độc ác là thuốc dẫn thúc đẩy sao, nếu không sao lại xuất hiện Dương Thư Thanh thay lòng đổi dạ chuẩn bị hoà ly mà tái giá cho nam phụ thâm tình.

Khương Ninh Bảo bối rối.

"Dương Thư Thanh thật đúng là cảm được thì cũng buông được."

Tạ Thất nghe được phu nhân, trợn mắt há hốc mồm, Đại thiếu phu nhân đây là tự tìm đường chết.

"Dương thị ngay từ đầu tiếp cận Cảnh Dực vốn là mục đích không tốt, nàng ta sẽ làm như vậy, một chút cũng không ngoài dự đoán của ta." Định Quốc Công nhẹ nhàng nói, ngữ khí không có chút độ ẩm.

Ngay từ đầu hẳn liền không coi trọng bọn họ.

Dương thị lệ khí quá nặng, tâm cơ quá sâu, không muốn bỏ ra tình cảm, Cảnh Dực lại khác, hẳn là thật tâm thích Dương thị.

Khương Ninh Bảo giật mình, cẩn thận quay về nhớ lại tình tiết trong sách một chút, nếu không phải nàng làm nữ phụ độc ác luôn quấy quýt dây dưa với Tạ Cảnh Dực, vẫn liên tục không ngừng nhảy nhót hãm hại Dương Thư Thanh, cảm tình nam nữ chủ cũng sẽ không càng ngày càng sâu đậm.

Cho nên một giây kia khi nàng quyết đoán buông tay đã xác định tình cảm nam nữ chủ sẽ không trải qua chuyện mưa gió cản trở, sống lại một đời mục đích ngay từ đầu của Dương Thư Thanh là ôm đùi Tạ Cảnh Dực làm chỗ dựa vững chắc, đối với Tạ Cảnh Dực cảm tình cũng không sâu.

Trong lúc đó thì thời gian Dương Thư Thanh cùng Tần vương lui tới thường xuyên nhất, Tạ Cảnh Dực giữ mình trong sạch, không có cùng cô gái khác dây dưa không rõ, Dương Thư Thanh lại ở giữa giao thiệp với Tần vương, bản thân cảm tình cũng không kiên cố.

Nhất là khi hai người còn nói trước một năm thành thân.

Khương Ninh Bảo càng nghĩ càng không nói nên lời.

Đôi khi không làm gì cũng là một loại sai, cho nên nàng mới là "Đầu số gây nên tội".

"Quốc Công Gia nói không sai, Dương thị nếu đã có tâm tư hòa ly, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian để cho Thái y đem chuyện nàng giả thai làm cho sáng tỏ."

Khương Ninh Bảo cau mày nói.

Định Quốc Công vuốt cằm, Dương thị không thể để lại.

Vừa vặn hôm nay con nuôi hẳn được nghỉ ngơi, không có phiên trực, làm cho hẳn thấy rõ gương mặt thật của Dương thị cũng tốt.

"Ninh Bảo, ta hôm nay có chuyện quan trọng, việc này giao cho nàng xử lý." Định Quốc Công vén sợi tóc ra phía sau tai nàng, hẳn tin tưởng lấy Ninh Bảo thủ đoạn, định có thể xử lý tốt việc này.

"Quốc Công Gia, chàng yên tâm, định sẽ không để cho chàng thất vọng." Khương Ninh Bảo cười khanh khách trả lời.

"Ừ, giao cho nàng."

Định Quốc Công mất thấy thời gian không còn sớm, ôm tiểu thê từ một cái bàn tay to ở bụng của nàng xoa xoa mấy vòng, mới đứng dậy rời đi.

Khương Ninh Bảo đem thư tín thu lại, đây chính là chứng cứ quan trọng, mang theo Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đi đến đại sảnh chủ viện, Hoàng ma ma đi phòng bếp bung một chung canh gà lại đây, mấy ngày nay, mỗi ngày đều là canh canh nước nước, hơn nữa lại là canh gà, trong phòng bếp đầu bếp biến đổi nhiều cách hầm nấu khác nhau.

Khương Ninh Bảo đã muốn ăn qua đồ ăn sáng, nhìn đến canh gà, nàng vẫn như cũ còn muốn ăn.

"Phu nhân, gà này là của thôn trang Thụy Vương phi lấy tới, gà được dùng được liệu nuôi nấng lớn lên, bỏ đường nhá, trong ngày thường chỉ cung cấp cho Thụy Vương phi dùng, đây là lão phu nhân cố ý đi Phủ Thụy Vương vì ngài mà lấy được, ngài nếm thử xem?" Hoàng ma ma đem canh gà bung đến Khương Ninh Bảo trước mặt, cười híp mắt nói.

Khương Ninh Bảo: "..."

Dùng được liệu cho gà ăn, Thụy Vương phi thật đúng là biết ăn, nhưng hành động của Tà lão phu nhân càng làm Khương Ninh Bảo cảm động, thật là có một mẹ chồng tốt, không biết là đã tu luyện mấy đời phúc khí.

"Hoàng ma ma, mẫu thân sẽ không mắc nợ Thụy Vương phi nhân tình chứ?" Khương Ninh Bảo trên gương mặt tươi cười hiện lên một chút sầu lo.

Vì mấy con gà, mà mắc nợ nhân tình liền không có lợi lắm.

Hoàng ma ma lắc đầu, cười nói: "không biết, kỳ thật lão phu nhân cùng Thụy Vương phi từ trước đến nay có mối quan hệ tốt, chỉ là người biết được rất ít, lần này lấy gà từ thôn trang của Thụy Vương phi nuôi bằng được liệu lão phu nhân đã trao đổi rồi, tiền đặt cọc chính là cực phẩm rượu Hoa Đào đường nhan mà phu nhân là ra"

Khương Ninh Bảo này mới an tâm, sau khi mang thai Định Quốc Công không cho nàng làm rượu hoa và rượu trái cây, cho nên chỉ có thể lấy đi cực phẩm rượu Hoa Đào đường nhan mà mấy tháng trước nàng làm ra

Cực phẩm rượu Hoa Đào đường nhan là thánh phẩm đường nhan sắc, trách không được Thụy Vương phi sẽ nguyện ý.

Lần này canh gà so với mấy lần trước càng ngon, canh gà một chút dầu mỡ đều nhìn không ra, trong suốt thấy đấy, chỉ có mấy thứ được liệu linh tinh và thịt gà.

Khương Ninh Bảo cầm lấy cái thìa, uống canh gà từng chút một, đây là lần đầu tiên nàng được ăn canh gà xa xỉ đến như vậy, quả nhiên cực kỳ tươi ngon, không đầy dầu mỡ, trong canh còn có vị ngọt nhàn nhạt.

Đầu bếp tay nghề kỹ càng, Khương Ninh Bảo đương nhiên sẽ không bạc đãi vị này đầu bếp, cho hán tiền thưởng phong phú.

Vừa uống qua canh gà không bao lâu, Tà lão phu nhân ngồi kiệu nhỏ lại đây, được tỷ nữ nâng đỡ vào đại sảnh.

Dương Thụ Thanh có mang thai hay không, Tà lão phu nhân cực kỳ chú ý.

Khương Ninh Bảo lấy thư tín mà Tà Thất đã giao trực tiếp đưa cho lão phu nhân xem, sau khi xem xong, ánh mắt của bà giống như phun lửa, sắc mặt một mảnh xanh mét, cháu dâu không chỉ có giả mang thai, còn tính cùng cháu trai nuôi hòa ly sau gả cho Tần vương.

"Được! Giỏi một cái Dương thị!"

"Ninh Bảo, cái loại cháu dâu không trinh bất hiếu có tính cách là loi ong bướm như thế này Tà gia chúng ta đều không chứa nổi."

Tà lão phu nhân tức giận cả người phát run, thanh âm giống như từ trong kẽ răng mà chui ra, hai câu liền định ra kết cục bị hừ bỏ*.

*Hừ bỏ có nghĩa là bị nhà chồng từ chối trả về nhà mẹ đẻ đó là một điều xỉ nhục, thanh danh ô uế, không ai dám cưới về nữa. Khác với hoà ly là cả hai đều chấp thuận đồng ý chia tay vì không ở được với nhau.

Hòa ly?

Dương thị nghĩ đến đắc ý, nhưng đó là trực tiếp bị hừ bỏ!

Tà lão phu nhân nghĩ đến lúc A Hành đưa cho Dương thị khối ngọc bài khắc chữ "Trinh" kia, chỉ cảm thấy con trai có dự kiến trước, Dương thị có tính là loi ong bướm, không phải là người con dâu tốt để chọn.

Đặt biệt là dòng dõi nhà tướng, trăm triệu lần không nên rước thứ con dâu này vào cửa.

Khương Ninh Bảo gật gật đầu: "Mẫu thân xin bớt giận, chờ Trần Thái y chẩn đoán được chuyện Dương thị có thai giả, còn có phong thư này làm chứng có, chúng ta xử lý Dương thị không muộn."

Tạ lão phu nhân nghe vậy, trên mặt tức giận hơi chút rút đi một chút.

Đến tầm giờ Tý, Trần Thái y tới phủ Định Quốc Công, đây là lần thứ hai Trần Thái y đến đây, lần đầu tiên là Định Quốc Công cho là mình bị bệnh tim.. Thỉnh hán lại đây, một lần đó khiến Trần Thái y thiếu chút nữa cười muốn chết.

Trần Thái y là tâm phúc của Càn Nguyên đế, miệng rất kín gió, có Càn Nguyên đế dận dò, hẳn tất nhiên sẽ không tiết lộ tin tức Khương Ninh Bảo mang thai.

Còn có công thức giải được Hoa Vô Tử, Khương Ninh Bảo được sự đồng ý của Trần ma ma để lại công thức cho Trần Thái y, Trần Thái y như nhặt được chỉ bảo, trong khoảng thời gian, hẳn vẫn liên tục ở thái y viện nghiên cứu phương thuốc.

Lần này lại đi vào phủ Định Quốc Công vì công việc xác nhận chuyện Dương Thụ Thanh có mang thai hay không, Trần Thái y yên lặng lắc đầu, phủ Định Quốc Công ít người, hậu viện cũng đơn giản, nhưng là cũng không yên tĩnh.

Đích trưởng nữ An Viễn Hầu cũng không phải là người an phận.

Khái quát tình hình, Trần Thái y dường như hiểu được, nói thật, đổi thành những người khác, nhìn thấy đích trưởng nữ An Viễn Hầu lẫn lộn như thế cũng sẽ hoài nghi nàng ta có mang thai thật hay không.

"Xuân Hi, đi Cẩm Hoa viện thỉnh thiếu gia cùng thiếu phu nhân lại đây." Khương Ninh Bảo ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ có điêu khắc hoa văn được lót thêm một lớp đệm mềm nhìn thấy Trần Thái y đến đây, liền phân phó Xuân Hi đi mời người.

Xuân Hi lên tiếng trả lời rồi đi.

Trần Thái y trước cho Khương Ninh Bảo xem mạch, trên mặt tràn đầy sắc mặt vui mừng: "Chúc mừng phu nhân, ngài đã có thai hơn hai tháng, thai luôn vô cùng tốt, mấy ngày nay chắc hẳn không có nôn nghén?"

Đối với chuyện phu nhân Định Quốc Công mang thai, Trần Thái y đã sớm biết, lần này lại đây chỉ là kiểm tra cho có lệ một lần.

Khương Ninh Bảo vuốt ve dưới bụng, lòng có lưu luyến yên lặng gật đầu: "Đúng vậy, ta hiện tại khẩu vị vô cùng tốt, rất mau đói bụng, một ngày muốn ăn vài lần."

Tạ lão phu nhân cao hứng cười toe tóe, nói liên tục: "Có thể ăn là phúc, có thể ăn là phúc." Lúc trước khi bà nghi ngờ có A Hành cũng là rất dễ dàng đói, mỗi ngày muốn ăn vài bữa, sau khi sinh ra A Hành thân thể tốt lắm, vẫn chưa có bao giờ sanh bệnh.

Cho nên biết được Khương Ninh Bảo có thể ăn như vậy, cao hứng cũng không kịp.

Đồng thời yên tâm không lo lắng, sát khí của A Hành quả nhiên không ảnh hưởng được thai nhi trong bụng Ninh Bảo, nói không chừng sau khi sinh, cũng cùng Ninh Bảo giống nhau không sợ sát khí của A Hành.

Tạ lão phu nhân càng nghĩ càng vui vẻ.

"Phu nhân tình trạng rất tốt, tiếp tục bảo trì."

Trần Thái y cười vuốt chòm râu, phu nhân Quốc Công thân thể rất là khỏe mạnh, xem bên má nàng hồng nhuận, khí sắc vô cùng tốt, đã biết nàng không có nôn nghén, nói thêm một chút việc cần chú ý, liền đem hòm thuốc đặt lên bàn, ngồi chờ ở một bên.

Dương Thụ Thanh căn bản không biết chuyện của mình đã bại lộ, quyết định tốc chiến tốc thắng, tối hôm qua cùng hai tỷ nữ tâm phúc thương lượng thiết kế một âm mưu giả họa Khương Ninh Bảo.

Đáng tiếc âm mưu của nàng nhất định chết từ trong trứng nước.

Hôm nay Tạ Cảnh Dực được nghỉ ngơi nên ở bên trong Cẩm Hoa viện, hẳn đối với Dương Thụ Thanh đã không còn tình cảm, nhưng đối với đứa bé trong bụng của nàng ta vẫn là rất để ý.

Biết được Khương Ninh Bảo thỉnh hán cùng Thụ Thanh đến chủ viện, Tạ Cảnh Dực liền cùng Dương Thụ Thanh đi.

Dương Thụ Thanh tươi cười sáng rỡ khoát lấy cánh tay Tạ Cảnh Dực, cho dù nàng ta đã quyết định muốn cùng Tạ Cảnh Dực hòa ly, nhưng bên ngoài phải làm một màn hình ảnh tốt đẹp.

Tạ Cảnh Dực trước mặt người ngoài không có làm cho nàng ta mất hết mặt mũi.

Đến chủ viện, khi Dương Thụ Thanh nhìn thấy Trần Thái trong phòng, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, trong lòng hiện lên một chút dự cảm không tốt, Trần Thái y... Trần Thái y tại sao lại ở chỗ này?

Nếu như là những Thái y khác, Dương Thư Thanh còn không có kinh hoảng.

Nhưng Trần Thái y...

Nghĩ đến bản thân mình đang dùng thuốc tạo hiện tượng mang thai giả, Dương Thư Thanh nhìn thoáng qua vị Tà lão phu nhân ngồi ở trên cao cùng Khương Ninh Bảo, nhất là nhìn thấy thái độ cười như không cười của Khương Ninh Bảo, cảm giác như rớt vào hầm băng, cả người đều ở rét run.

Nàng ta gắt gao néo cánh tay Tà Cảnh Dực, hy vọng có thể từ trên người hắn hấp thu một chút cảm giác an toàn.

trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, Tà Cảnh Dực nghiêng đầu nhìn thoáng qua Dương Thư Thanh có thần sắc khác lạ, đỉnh mày nhíu nhíu lại, ánh mắt Thư Thanh dường như đang nhìn Trần Thái y, trong lòng Tà Cảnh Dực chẳng biết tại sao rồi đột nhiên trầm xuống, khẽ quát một tiếng.

"Thư Thanh!"

Dương Thư Thanh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, buông lỏng cánh tay Tà Cảnh Dực ra, cả người khôi phục bình tĩnh.

Tà Cảnh Dực lời kéo Dương Thư Thanh cung kính hành lễ.

"Gặp qua tổ mẫu, gặp qua mẫu thân."

Khương Ninh Bảo nhìn thoáng qua Tà lão phu nhân, cười nhẹ: "Cảnh Dực, Dương thị, vị này là Trần Thái y ở thái y viện, lại đây cho mẫu thân chẩn mạch bình an, Dương thị có thai, trong phủ đại phu nói thai luôn không ổn định, vừa vặn có Trần Thái y ở đây nên cho Dương thị chẩn mạch, mở ra thuốc an thai."

Toàn thân Dương Thư Thanh trở nên lạnh lẽo.

Xong rồi, chuyện nàng ta giả mang thai muốn ra ánh sáng,

không được, trong lúc này nàng ta càng cần phải tỉnh táo.

Phía sau Thiên Dung cùng Thiên Bích hai chân như nhũn ra, các nàng thật không ngờ chỉ qua một đêm thôi mà sự việc đã sinh ra biến hoá to lớn, kế hoạch của các nàng cùng tiểu thư còn chưa kịp thực hiện...

Tiểu thư nói qua dùng qua loại thuốc này, có hiện tượng mang thai giả rất giống thật, ngay cả Thái y đều khó chẩn đoán ra.

Các nàng chỉ có thể ở trong lòng âm thầm cầu nguyện Trần Thái y kiểm tra không ra được.

Trần Thái y cũng không nói gì, khi Trần Thái y ở trong cung làm thái y năng lực nhìn mặt mà nói chuyện cực giỏi, Dương Thư Thanh trong nháy mắt biến đổi không gạt được hắn.

Trần Thái y trong lòng đã hiểu.

"Thiếu phu nhân, thỉnh ngài đưa tay phải ra."

Dương Thư Thanh bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, đến trình độ này, nàng ta như trước mà cầu mong may mắn, có lẽ Trần Thái y kiểm tra không ra được, nàng ta không thể tự loạn trận cước, vì thế nàng ta treo lên một nụ cười tươi sáng rỡ, vươn tay đặt ở trên bàn.

"Trần Thái y, đã làm phiền ngài rồi."

Khương Ninh Bảo nhíu mày, một chút cũng không nằm ngoài dự đoán, Dương Thư Thanh nhanh như vậy liền tỉnh táo lại.

Trần Thái y cẩn thận cho Dương Thư Thanh chẩn đoán, thời gian ước chừng một chén trà nhỏ, Trần thái y mày càng nhíu càng chặt, trên mặt tràn đầy vẻ ngưng trọng, trong lòng Dương Thư Thanh bỗng nhiên nhảy dựng lên một cái, nhin xuống xúc động rút tay trở về, thật sự sẽ không bị phát hiện.

Chẳng may bị phát hiện, Dương Thư Thanh trong lòng chuyển suy nghĩ tìm cách đối phó.

"Trần Thái y, tình huống như thế nào?" Tà lão phu nhân không nhẫn nại được hỏi.

trên khuôn mặt tuấn mỹ Tà Cảnh Dực đang đứng bên cạnh hiện lên vẻ quan tâm.

"Dạ thưa lão phu nhân, thiếu phu nhân vẫn chưa mang thai, chỉ là uống trúng một loại thuốc tạo thành dấu hiệu mang thai giả." Trần Thái y nhìn Dương Thư Thanh thật lâu liếc mắt một cái, lắc lắc đầu, thờ dài trong lòng.

thật sự là từ làm vậy không thể sống.

Lời này vừa ra, trong đại sảnh nháy mắt yên tĩnh.

Tà Cảnh Dực nghe được kết quả chẩn đoán, đột nhiên nhìn về phía Dương Thư Thanh, sau một lúc lâu, hắn nhắm mắt lại, bên trong tay áo bàn tay nắm

chặt thành quyền, trên môi hiện lên vẻ chua xót.

Tuy rằng thần sắc Dương Thụ Thanh cực lực biểu hiện ra khiếp sợ và không dám tin, nhưng chi tiết biến hoá trên mặt của nàng ta làm sao có thể giấu diếm được Tạ Cảnh Dực, một người từng quen thuộc đối với nàng ta?

Tạ Cảnh Dực trong lòng đã xác nhận, giả có thai là việc mà Dương Thụ Thanh tự làm ra.

Lúc này, Dương Thụ Thanh thân hình lay động một cái, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn trắng bệch, nàng ta ôm lấy bụng của mình, kinh hoàng kêu lên.

"không, không phải thật, Trần Thái y, người lại cẩn thận chẩn đoán một lần nữa, ta không tin, ta rõ ràng là mang thai đứa nhỏ của Cảnh Dực... Ta có thể cảm giác được trong bụng cốt nhục đang động, ta có dấu hiệu không muốn ăn uống gì..."

"Thiếu phu nhân, ngài quả thật không có mang thai, giả cuối cùng vẫn là giả." Trần Thái y nhíu mày nhìn Dương Thụ Thanh giả ngây giả dại, nét mặt giả nua nặng nề xuống.

Dương Thụ Thanh nghe được Trần thái y nói, cả người giống như bị người ta hút khô đi khí lực, nàng ta đột nhiên nhìn về phía Khương Ninh Bảo đang ngồi ở trên cao, phần nộ nói: "Là người, nhất định là người đang hãm hại ta!"

Khương Ninh Bảo đang say sưa nhìn Dương Thụ Thanh diễn kịch ngon lành mà: "..."

Nàng nên khen thật đúng Dương Thụ Thanh là nữ chính, đầu óc chuyển đúng là mau.

Lập tức đem tội trạng nhắm ngay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Phủ Định Quốc Công không dễ chọc

Tạ lão phu nhân nhìn Dương Thụ Thanh đến trình độ này còn muốn hướng Ninh Bảo tát nước dơ, rốt cục không thể nhịn được nữa, giận dữ quát một tiếng.

"Đù, Dương thị, rõ ràng tất cả các thứ này đều là người tự biên tự diễn, còn muốn vu oan hất nước bẩn lên trên thân Ninh Bảo, người rốt cuộc tồn cái tâm gì!"

Dương Thụ Thanh lưng thẳng tắp, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy quật cường cùng bất khuất, còn có chứa nét bị người khác oan uổng ủy khuất cùng phần nộ: "Tổ nẫu, cháu dâu oan uổng, cháu dâu làm sao có thể làm ra chuyện bại hoại như thế, cháu dâu chỉ cùng mẹ chồng sớm có thù riêng, trừ bỏ nàng, cháu dâu nghĩ không ra còn ai sẽ cố ý hãm hại ta mang thai giả."

Nếu không phải có chứng cứ, thật vẫn bị nàng ta lừa gạt lừa gạt.

Khương Ninh Bảo mắt lạnh nhìn Dương Thụ Thanh làm về ta đây, hơi hột nói: "Dương thị, có phải oan uổng hay không, sự tình còn chưa tra rõ ràng, xin đừng lung tung bảm cấn, nhớ lấy ngẩng đầu ba thước có thần linh."

nói xong, nàng quay sang hướng Trần Thái y, thản nhiên hỏi: "Trần Thái y, không biết Dương thị uống trúng loại thuốc nào?"

Dương Thụ Thanh không nói được lời nào, thần sắc lộ ra một chút ần ần cùng giận tái đi.

Khương Ninh Bảo: "..."

Dương Thụ Thanh là diễn kịch đến ghiền chứ gì?

Trần Thái y đang xem cuộc vui thỉnh linh nghe được phu nhân Quốc Công hỏi, hần vuốt râu, thần sắc ngưng trọng trả lời: "Là một loại thuốc gọi là 'Tứ Quy', loại thuốc này sau khi dùng, sẽ tạo thành biểu hiện mang thai giả."

Trần Thái y vì bảo lưu mặt mũi của Dương Thụ Thanh, nên không nói ra hậu quả nghiêm trọng ở phía sau của loại thuốc này trước mặt mọi người nơi đây, nói như thế nào đi nữa thì nàng ta cũng là đích trường nữ An Viễn Hầu.

Tứ Quy là một loại thuốc bí mật cực kỳ hiếm thấy, nhưng Trần Thái y lại có thể chẩn đoán ra được chỉ vì loại thuốc này chính là từ vị thuốc trong tộc có y thuật thiên phúc cao thâm nhưng lại đa tình, hẳn vì ái mộ một nữ tử mà chế tạo ra.

Lúc này không thích hợp nói ra việc xấu trong nhà.

"Tử Quy là thuốc gì, sao ta chưa từng nghe nói qua?" đôi mày Tạ lão phu nhân nhíu chặt, khó trách đại phu ở trong phủ kiểm tra không ra khác thường.

Lại là Tử Quy...

Khương Ninh Bảo cả kinh, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra thần sắc nghi hoặc rất đúng thời điểm, trong lòng có một chút thương hại Dương Thụ Thanh, "Tử Quy" trong sách có nhắc tới nhưng là do Dương Thụ Thanh vì báo thù mà ngầm mua chuộc tâm phúc của Tần vương phi, thiết kế cho Tần Vương phi dùng tạo hiện tượng mang thai giả, chờ cho tới lúc Tần vương phi vào cung tham gia tiệc rượu mà cố ý diễn một vở kịch, lợi dụng Trần Thái y ở trước mặt mọi người mà bôi nhọ nàng ấy.

Đồng thời Trần Thái y cũng cho biết việc dùng thuốc "Tử Quy" này về sau rất khó thụ thai, lập tức đem đứa con gái ở dưới gối Tần vương phi từ trên đám mây đáp xuống vũng bùn.

Đây là tình tiết báo thù rất vui vẻ thoải mái.

Kế hoạch đó tất cả là do Dương Thụ Thanh ở đời trước biết được từ một lão thái phi mà lấy bí thuốc Tử Quy về còn làm cho người ta vô sinh, vừa khiếp sợ lại vừa vui sướng, cho rằng là ông trời cũng giúp nàng ta báo thù.

Lại nói tiếp, Tần vương phi vài ngày trước sinh một cái cô con gái, Dương Thụ Thanh thiết kế Tần vương phi mang thai là thời điểm vào cuối năm, hiện tại nàng ta lại tự mình sử dụng.

Khương Ninh Bảo thật không hiểu nên nói nàng ta như thế nào.

Chẳng lẽ đây là nhân quả báo ứng?

Lúc trước Dương Thụ Thanh ngầm lấy Hoa Vô Từ mượn tay Trương thị ám hại nàng, hiện tại nàng ta tự nhận chính quả ác, người vô sinh biến thành chính mình, đây quả thực kết cục mà khiến người ta hoan nghênh nhất.

"Trần Thái y, Tử Quy này là thuốc có hiếm gặp hay không?" Tạ Cảnh Dực không có bỏ thí một ánh mắt nào cho Dương Thụ Thanh, trên khuôn mặt tuấn mỹ có tức giận hiện lên.

Trần Thái y đồng tình nhìn Tạ Cảnh Dực nhìn một cái, ăn ngay nói thật: "Tử Quy là bí thuốc, người biết được không vượt qua mười, lấy xuất thân của phu nhân Quốc Công, tuyệt đối không có khả năng nghe qua loại thuốc."

Ý tứ trong lời nói đã muốn hoàn toàn rõ ràng.

Ngay cả Tạ lão phu nhân cũng chưa từng nghe qua, cho nên chỉ có một cái khả năng, chính là Dương Thụ Thanh chính mình lấy được.

Kỳ thật Trần Thái y cũng là ngoài ý muốn, thật không ngờ đích trường nữ An Viễn Hầu còn có phương thuốc Tử Quy, rõ ràng người biết được toa thuốc này đều bị ban chết.

Dương Thụ Thanh cả người cứng đờ.

Nàng ta dám dùng Tử Quy, cũng là bởi vì bí ẩn hiếm thấy, nhưng bây giờ giống như gậy ông đập lưng ông, ngay cả Tạ lão phu nhân cũng không biết Tử Quy, Khương Ninh Bảo khi chưa xuất giá chỉ là một tiểu thư Bá phủ không có cha mẹ, dù cho thành phu nhân Quốc Công thì trừ lúc trở về nhà lại mặt đưa tiền người cậu ruột rời kinh thành thì vốn không có bước ra khỏi phủ Định Quốc Công.

Hầu hạ bên người chỉ là hai tỷ nữ hồi môn.

Khương Ninh Bảo lập tức liền rửa sạch hiềm nghi.

Vòng trở về nguyên điểm.

Tâm lý Dương Thụ Thanh nặng nề.

Thiên Dung cùng Thiên Bích vốn tưởng rằng tiểu thư có khả năng lật bàn, ai ngờ Trần thái y nói chuyện xong, cả hai người trong lòng sợ hãi bất an, mồ hôi thấu ướt phía sau lưng.

Xong rồi, tiểu thư nên làm cái gì bây giờ.

"Dương thị, ngươi còn có lời gì muốn nói?" Tạ lão phu nhân lạnh lùng nhìn Dương Thụ Thanh, giọng điệu băng lãnh đến cực điểm.

"Tổ mẫu, thanh giả tự thanh, Trần Thái y nói loại thuốc Tử Quy này là cực hiếm thấy, ngay cả ngài đều chưa có nghe nói qua, có tồn tại loại thuốc này hay không còn khó nói, không bằng mời thêm vài vị Thái y đến đây tái khám."

Dương Thụ Thanh trong lòng cười lạnh, đưa tay sờ bụng mình một cái, hai mắt trắng tắp nhìn về phía Tạ lão phu nhân, ánh mắt kiên định không sợ, giống như một cánh Hàn Mai ngạo nghễ đón tuyết trong gió đông.

Lời trong lời ngoài đều lộ ra không tin ý tứ của Trần Thái y.

Khương Ninh Bảo hơi hơi neho lại đôi mắt, cầm lên cốc trà nhấp một miếng nước ấm, dùng Từ Quy để tạo hiện tượng mang thai giả, chỉ có Trần Thái y mới có khả năng chẩn đoán được.

Dương Thư Thanh chính là lợi dụng điểm này để chứng minh chính mình không có mang thai giả.

không hổ là nữ chính, đầu óc chuyển đúng là mau.

Bị nghi ngờ y thuật, Trần Thái y lúc này lạnh mặt xuống: "Thiếu phu nhân ăn nói cẩn thận, lão phu từng gặp qua người dùng loại thuốc Từ Quy này, thiếu phu nhân mạch tượng là hoà phục giống như đúc với mạch tượng sau khi dùng thuốc Từ Quy."

"Trần Thái y, đây chẳng qua là lời nói một bên của ngươi, thực tế cũng không có chứng cứ, ta có thể cảm giác được cốt nhục trong bụng đang động, ngươi vừa nói ta là giả mang thai, lòng ta lập tức rối loạn, nhưng ngươi vừa nói là ta dùng loại thuốc Từ Quy, bí thuốc chưa từng có người nghe qua này, vậy ta bắt đầu hoài nghi Trần Thái y ngươi nói láo."

Dương Thư Thanh vuốt ve bụng, đôi mắt mang một tia lãnh ý.

"Mẹ chồng, muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, ngươi như vậy trăm phương ngàn kế thỉnh Trần Thái y đến đây diễn tuồng này, chỉ sợ là muốn nhất tiền song điều, không chỉ có muốn trừ bỏ đứa nhỏ trong bụng ta, còn muốn hủy diệt thanh danh của ta, đúng không?"

Dương Thư Thanh quả nhiên không phải kẻ dễ bắt nạt, lập tức đem Khương Ninh Bảo cuốn vào.

một khi xử lý không tốt, đúng là hủy đi danh tiếng Khương Ninh Bảo.

Trần Thái y tức giận đến môi phát run: "Thiếu phu nhân tốt nhất nên khéo mồm khéo miệng, thật không ngờ lật ngược phải trái trắng đen."

Thị phi trắng đen?

Dương Thư Thanh trong lòng cười lạnh, nhìn về phía Khương Ninh Bảo ánh mắt hiện lên một sự tàn nhẫn không dễ dàng phát giác.

Tạ lão phu nhân sắc mặt sớm đen thui như nước, Dương thị quả nhiên khó chơi, phần thủ đoạn này, phần tâm cơ này, Ninh Bảo phỏng chừng không phải đối thủ của nàng ta.

Xem ra còn cần bà ra tay mới được.

Đám người Hoàng ma ma tất cả đều tròn mắt nhìn, trong lòng đồng loạt lo lắng Khương Ninh Bảo.

Chỉ có Thiên Dung cùng Thiên Bích trong lòng mừng rỡ, tiểu thư quả nhiên lợi hại, lập tức xoay chuyển càn khôn, đem tất cả tội lỗi đổ về lại cho phu nhân Quốc Công.

Bốp bốp...

Khương Ninh Bảo vỗ tay hai cái, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Dương thị, vốn dĩ ta còn muốn cho ngươi giữ lại vài thể diện, hiện tại xem ra là ta rất nhân từ." nói xong, nàng theo cảm ra một phong thư.

"Dương thị, ngươi không thừa nhận dùng bí thuốc giả thai không sao, nhưng phong thư này ngươi hẳn rất quen thuộc chứ?"

Tạ lão phu nhân nhìn Ninh Bảo bắt đầu phản kích, liền ở một bên nhìn không ra tiếng, Ninh Bảo làm phu nhân Quốc Công, cũng là lúc một mình đảm đương mọi thứ.

Dương Thư Thanh đồng tử co rút lại, cả người run lên, phong thư này... Phong thư này tại sao lại ở chỗ này... Nàng ta không dấu vết lừm Thiên Bích một cái, trong lòng rồi đột nhiên nặng nề, chẳng lẽ Thiên Bích phản bội nàng?

"Thư này ta chưa từng thấy qua, tại sao quen thuộc?"

Dương Thư Thanh cười lạnh một tiếng, trực tiếp phủ nhận.

"Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Dương thị, trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, thư này là thân vệ của Quốc Công Gia đem qua đoạt được lưu lại, ngươi sẽ không cho là mình làm tất cả mọi chuyện đều trở thành tự nhiên xuất hiện chứ?"

"Hay là ngươi muốn nói ta giả tạo thư tín oan uổng ngươi?"

Khương Ninh Bảo tươi cười xinh đẹp, nhưng nói ra làm Dương Thư Thanh sắc mặt đại biến.

Chết tiệt, nàng ta thật không có nghĩ đến Định Quốc Công cũng đảm một tay.

Thiên Bích giờ phút này đã muốn ngất đại.

Nàng ta thật không ngờ vốn dĩ muốn bí mật đưa mật thư cho Tần vương sẽ bị thân vệ Định Quốc Công giữ lại, cái này thật sự là bằng chứng như núi, hoàn toàn xong rồi.

"Cảnh Dực, ngươi muốn biết nội dung mật thư Dương thị viết cho Tần vương không?" Khương Ninh Bảo chuyển hướng Tạ Cảnh Dực, đem phong thư trong tay giơ lên, cười khanh khách hỏi.

Tạ Cảnh Dực gật đầu, hần thờ ơ lạnh nhạt nhìn Dương Thư Thanh lặp đi lặp lại nhiều lần nói dối, đã hoàn toàn hết hy vọng, hần dám chắc lúc trước mắt bị dán lại nên mới đi thích nàng ta.

đang lúc Tạ Cảnh Dực đem thư tín cầm vào tay sau.

Dương Thư Thanh đột nhiên tiến tới đoạt lấy thư tín, rẹt rẹt vài tiếng, trong nháy mắt đem thư tín xé bỏ, giấy vụn rơi xuống đất, mọi người ở đây lặng ngắt như tờ, Tạ lão phu nhân mi tâm cau lại.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc mặt lộ vẻ lo lắng.

Dương Thư Thanh lại thờ dãi nhẹ nhõm, nàng ta rút cục xé bỏ chứng cứ.

"Cảnh Dực, mặc kệ chàng tin hay không, đêm qua thiếp cũng không có phái người truyền tin cho Tần vương, từ khi thiếp gả cho chàng đã không cùng Tần vương lui tới, phong thư này nhất định là nàng ấy cố ý ngụy tạo ra muốn nhất tiễn song điêu hủy đi thanh danh của thiếp."

Dương Thư Thanh nhấp nhấp môi đồ mọng, ánh mắt thần nhiên nhìn Tạ Cảnh Dực, lúc này nàng ta phải ổn định Tạ Cảnh Dực trước, sau đó mới tính chuyện hoà ly.

Tạ Cảnh Dực lạnh nhạt nhìn nàng ta, không nói được một lời.

Khương Ninh Bảo nghe được Dương Thư Thanh đôi trắng thay đen trong lời nói, không nhịn được mà tươi cười rạng rỡ xinh đẹp, như là hoa nở vào mùa xuân, nhưng Dương Thư Thanh lại không khỏi sinh ra một cảm giác bất an.

"Dương thị, ta đã quên nói cho ngươi biết, ngươi vừa mới xé bỏ thư tín là ta dùng để thử ngươi, hiện tại phong thư này mới là thật, có phải hay không cảm thấy rất ngoài ý muốn?"

"Kỳ thật ta sớm đề phòng ngươi."

Đại sảnh to lớn như vậy nhưng an tĩnh đáng sợ.

Trần Thái y lần này đã không còn tức giận, ngồi ở chỗ kia an tĩnh xem tuồng hay, đích nữ An Viễn Hầu chính mình tìm đường chết, còn lật ngược phải trái trắng đen, hương phu nhân Định Quốc Công tát nước dơ lên người.

Nhưng phu nhân Định Quốc Công giống như sớm có chứng cứ.

Vở tuồng này thật sự xuất sắc hơn so với vở tuồng trong cung.

Dương Thư Thanh cắn đôi môi đỏ tươi, nàng ta không nghĩ tới Khương Ninh Bảo đã vậy còn quá giáo hoạt đã dấu đi một tay, mới vừa rồi nàng ta tưởng như mình còn đang may mắn xé bỏ đi chứng cứ.

hiện tại xem ra, nàng ta vẫn là quá ngây thơ rồi, coi thường Khương Ninh Bảo.

Nàng ta muốn hủy diệt thanh danh Khương Ninh Bảo, muốn đường đường chính chính cùng Tạ Cảnh Dực hòa ly, hiện tại tất cả các thứ này đều muốn tan tành bọt nước.

Phủ Định Quốc Công đã không tha cho nàng ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Song thai

Khương Ninh Bảo nhàn nhạt nhìn Dương Thư Thanh thần sắc biến đổi, đem thư cầm trong tay giao cho Tạ Cảnh Dực, sau khi Tạ Cảnh Dực xem qua, trên mặt tuấn mỹ như ngọc bao trùm một tầng sương lạnh.

hần thật không ngờ Dương Thư Thanh không chỉ có làm ra chuyện mang thai giả, còn chuẩn bị cùng hần hòa ly, vốn dĩ Tạ Cảnh Dực cho là

mình sẽ thương tâm khổ sở, nhưng hẳn không có, thậm chí có chút cảm giác thờ phào.

"Chúng ta cùng cách." Tạ Cảnh Dực là người quả quyết, khuôn mặt không cảm xúc nhìn Dương Thụ Thanh, lạnh lẽo mở miệng, giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng còn không một chút đắn đo.

Đây là hẳn cho nàng ta thể diện cuối cùng.

Hòa ly mà không phải hưu bỏ.

Tạ lão phu nhân nhủ mảy, giữa trán tràn đầy không đồng ý, hòa ly là quá mức ôn nhu, dựa theo ý tưởng của bà, cho Dương thị một phong hưu thư đã muốn nhân từ.

Dương Thụ Thanh biết rằng lúc này đại thế đã mất, sắc mặt của nàng ta khôi phục bình tĩnh, lại bắt đầu hung hăng càn quấy, kết cục là nàng ta bị hưu bỏ.

"Được, chúng ta cùng cách."

Tạ Cảnh Dực ánh mắt lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng ta một cái, đang muốn gọi người chuẩn bị văn phòng tứ bảo*, Khương Ninh Bảo là trưởng bối lại lên tiếng, ngữ khí mườì phân cường thế.

"không phải là cùng cách, là hưu bỏ."

Văn phòng tứ bảo: là gồm có: giấy - bút - mực - nghiên mực dùng để viết hoặc vẽ tranh

"Dương thị, ngươi không có lựa chọn, theo ngươi làm ra việc lừa dối giả mang thai, cùng Tần vương lén lui tới chặt chẽ, nên phải biết sẽ có một ngày như thế này."

"Cảnh Dực, đây cũng không phải là chuyện riêng của ngươi, chuyện liên quan đến danh dự của phủ Định Quốc Công, Dương thị phải bị hưu bỏ."

"Đây là ý tứ Định Quốc Công." Khương Ninh Bảo cuối cùng đem da hổ Định Quốc Công khoát ra ngoài, kỳ thật cũng không tính xả da hổ, vì thật sự đó cũng là ý tứ Định Quốc Công muốn hưu bỏ con dâu Dương thị.

Tạ lão phu nhân lạnh lùng nhìn thoáng qua cháu trai nuôi, trong mắt khó nén thất vọng, giọng điệu thản nhiên nói: "Ninh Bảo nói rất đúng, Dương thị phải bị hưu bỏ."

Đều bị người khi nhục đến nhường này, lại còn nghĩ cho Dương thị một phần thể diện, cháu trai nuôi làm cho bà rất thất vọng rồi.

May mắn Ninh Bảo về sau sẽ sinh cho bà cháu trai, sau này địa vị phủ Định Quốc Công sẽ không rơi xuống trên người hẳn.

Trần Thái y nhìn một màn này, âm thầm gật đầu đồng ý, phủ Định Quốc Công cũng không phải là phủ Quốc Công bình thường, Dương thị làm ra bực này gièm pha, quả thật nên hưu bỏ.

An Viễn Hầu cũng không dám sinh lòng oán hận.

"Xuân Hỉ, chuẩn bị văn phòng tứ bảo." Khương Ninh Bảo không để ý đến Tạ Cảnh Dực thần sắc, phân phó.

"Dạ, phu nhân." Xuân Hỉ cao hứng đi lấy văn phòng tứ bảo lại đây.

Rốt cuộc đã đem Đại thiếu phu nhân đuổi ra khỏi phủ.

Nghe được đây là ý tứ của dưỡng phụ, Tạ Cảnh Dực tâm cả kinh, suy nghĩ một chút cũng phải, dưỡng phụ đêm qua giữ lại mật thư Dương Thụ Thanh, dám chắc biết được nàng ta đã làm ra chuyện gì.

Lấy dưỡng phụ tính tình, chỉ là hưu bỏ con dâu, không có đem Dương Thụ Thanh sung quân vào miếu đường làm bạn với thanh đăng cổ phật đã là hạ thủ lưu tình.

Thiên Dung cùng Thiên Bích mặt xám như tro tàn, tiểu thư bị hưu bỏ, thanh danh bị hủy hoại, Tần vương còn có thể cưới tiểu thư sao?

Ý tứ của Định Quốc Công...

Mấy chữ này luôn luôn tồn tại trong đầu Dương Thụ Thanh không ngừng vang lên, Dương Thụ Thanh nghĩ đến thủ đoạn lợi dụng một con mèo bí ẩn như vậy truyền tin tức, lại bị hắc y thân vệ Định Quốc Công giữ lại.

Như vậy không có thủ đoạn nào tránh được tai mắt được khiến Dương Thụ Thanh không rét mà run, sợ thể lực bí ẩn của mình bị để mất.

Việc cấp bách là rời đi phủ Định Quốc Công.

Sau khi Dương Thụ Thanh nghĩ thông suốt, nhìn chòng chọc vào thần sắc lãnh đạm Khương Ninh Bảo, muốn xé ra nguy trang trước đó, nàng ta nâng tay vuốt ve lên châu hoa bên thái dương, lạnh lùng nói: "Khương Ninh Bảo, ta nhớ kỹ ngươi, lúc này đây, ta nhận tội!"

"Tạ Cảnh Dực, ta chờ người hưu thư."

Khương Ninh Bảo thân nhiên gọi lên khoe môi: "Dương thị, người rốt cục không giả nữa sao?"

Dương thư trong trẻo nhưng lạnh lùng cười: "Bằng chứng như núi, ta giả bộ cũng vô dụng, vừa vặn ta cũng không muốn chờ đợi ở phủ Định Quốc Công, lựa chọn giả cho Tạ Cảnh Dực liền là một sai lầm."

"Ta hiện tại đang chuẩn bị đền bù sự sai lầm này."

trên khuôn mặt tuần mỹ Tạ Cảnh Dực tràn đầy sạch sẽ lạnh lùng, dù cho đã buông xuống, nhưng Dương Thư Thanh nói ra đã là một dao đâm tim của hấn vạch ra vết thương máu chảy đầm đề, cả người càng lạnh hơn.

thì ra trong mắt Dương Thư Thanh, hấn liền là một sai lầm.

Khương Ninh Bảo cười nhẹ, không thêm để ý nàng ta hạ thấp Tạ Cảnh Dực, ngày đại hôn đã hơn một tháng, lại trở thành một đôi vợ chồng bất hoà, Khương Ninh Bảo yên lặng cảm khái chính mình là thành hiệu ứng bướm bướm có tác dụng cực lớn.

Tạ lão phu nhân nhìn thần sắc ngạo nghễ Dương Thư Thanh, ánh mắt hiện lên một chút lãnh ý.

Trần Thái y: "..."

Còn tưởng rằng sẽ có một hồi tuồng, ai biết kết thúc nhanh như vậy.

Lúc này, Triệu quân gia cùng Xuân Hi đi vào mang theo văn phòng tứ bảo đặt lên bàn.

Khương Ninh Bảo trong âm thầm thở phào nhẹ nhõm bình tĩnh liếc mắt nhìn Dương Thư Thanh, trong đáy mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, quay đầu nhìn về phía Tạ Cảnh Dực, giọng điệu thân nhiên nói: "Cảnh Dực, đi viết hưu thư, Dương thị mang tội danh không trình bất hiếu, nhớ viết rõ vào."

Dương Thư Thanh trợn mắt trừng Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo hướng nàng ta lộ ra một nụ cười, giơ lên bao thư trong tay, bằng chứng như núi, Dương Thư Thanh thần sắc đổi đổi, trong lòng hận ý tiêu đốt hừng hực.

Nàng ta không biết trong tay Khương Ninh Bảo rốt cuộc có bao nhiêu chứng cứ, nhưng xem bộ dáng của nàng, hấn là có chuẩn bị, Trần Thái y còn đang ở đây, Dương Thư Thanh không dám đánh cược.

Việc nhỏ không nhịn được sẽ làm loạn đi việc lớn.

Lại để cho Khương Ninh Bảo phong cảnh hai năm, qua hai năm, chờ Định Quốc Công qua đời, Tần vương đăng cơ, một phu nhân Quốc Công không con, còn không phải tùy ý nàng ta nắm bóp.

Tạ Cảnh Dực im lặng viết xuống hai phần hưu thư, sau khi Khương Ninh Bảo xem qua, giao cho Tạ lão phu nhân, Tạ lão phu nhân hài lòng gật đầu, đưa cho Hoàng mã mã nói.

"Đưa cho Dương thị."

Dương Thư Thanh nhìn đến nội dung hưu thư, tức giận đến cả người phát run, mặt đẹp trở nên méo mó, nhưng nhìn đến ánh mắt Khương Ninh Bảo tự tiếu phi tiếu mà chịu đựng một trời hận ý muốn nổ tung cắn răng tiếp nhận hưu thư.

"Thiên Dung, Thiên Bích, chúng ta thu dọn đồ đạc rời đi."

Dương Thư Thanh cuối cùng nhìn thoáng qua mọi người trong đại sảnh, ánh mắt lạnh như băng, nàng ta đem tất cả mọi người nhớ ở trong lòng, nhất là Khương Ninh Bảo cùng Tạ Cảnh Dực, một ngày nào đó, nàng ta sẽ làm cho bọn họ hối hận.

Tạ Cảnh Dực hôm nay được nghỉ phép, hấn trở lại sân, nhìn Dương Thư Thanh ra lệnh cho hạ nhân chuyển đồ cưới, khuôn mặt không cảm giác bỏ đi thư phòng, hạ nhân trong phủ sớm nhận được tin tức từ Triệu quân gia.

Bọn họ đều đối với vị Dương tiểu thư giả mang thai hãm hại phu nhân, vẫn cùng Tần vương cầu kết sinh lòng chán ghét.

Người người đối với các nàng không có sắc mặt tốt.

Tin tức Dương Thư Thanh bị hưu bỏ, Khương Ninh Bảo phái người tung ra ngoài, miễn cho đến lúc đó Dương Thư Thanh lại đổi trắng thay đen, nhưng thời gian tầm nửa ngày Dương Thư Thanh đã mang theo đồ cưới lớn trùng trùng điệp điệp quay về phủ An Viễn Hầu, khắp kinh thành từ phố lớn ngõ nhỏ đều truyền tin tức Dương Thư Thanh bị hưu bỏ.

"Nghe nói không, đại tiểu thư phủ An Viễn Hầu bị hưu bỏ."

"Thực thật không ngờ Dương đại tiểu thư sẽ là người như vậy, không chỉ có lợi dụng mang thai giả để vu oan hãm hại phu nhân Định Quốc Công, còn ngầm thông đồng với Tần vương, chuẩn bị xong chuyện hòa ly."

"Cưới được nữ nhân không trình bất hiếu như vậy, Tạ thiếu gia thật đáng thương."

"Nghe nói chuyện này là thân vệ Định Quốc Công đoạt lấy thư tín bí mật của Dương đại tiểu thư truyền ra ngoài nên mọi chuyện mới ra ánh sáng, Dương đại tiểu thư thật sự là tìm đường chết, cũng dám ở dưới mí mắt Định Quốc Công chơi mấy trò này."

"Còn tưởng rằng phủ Định Quốc Công là phủ An Viễn Hầu phủ sao, lần này là ngã thật đau đi."

"Các người nói Tần vương còn có thể cưới Dương đại tiểu thư sao?"

"Xuýt xuýt, chắc chắn sẽ không."

"Ai nói, đừng quên Thượng vân tửu phùng bán rượu thuốc độc quyền giá trên trời mang danh nghĩa Dương đại tiểu thư, còn có đồ cưới năm trăm vạn lượng..."

"Năm trăm vạn lượng bạc a, nếu Dương đại tiểu thư đề ý ta, ta ở rể cũng có thể."

"Người nằm mơ đi, người ta là đại tiểu thư có thể đề ý người."

Dân chúng ở tầng dưới chỉ chú ý tới đề tài đồ cưới năm trăm vạn lượng bạc..

Bọn họ đều không có quên hơn một tháng trước, Dương đại tiểu thư đưa là đồ cưới là ngân lượng nay thu trở về cũng là ngân lượng, lúc này đây nàng ta bị hù bỏ, tất cả mọi người chỉ nhìn đến đồ cưới nàng ta mang về phủ An Viễn Hầu.

Trừ bỏ thanh danh là đồng hồ độn, Dương đại tiểu thư có đồ cưới phong phú, vẫn là một trong năm thứ tốt đẹp ở kinh thành, tài năng và diện mạo song toàn, một vài người có suy nghĩ nông cạn tâm tư rục rịch, bắt đầu có chủ ý lên Dương Thụ Thanh.

Vốn dĩ cao cao tại thượng, thân phận đích nữ An Viễn Hầu tôn quý, bọn họ là không có cái cơ hội kia cưới được giai nhân, nhưng bây giờ bọn họ cơ hội rồi.

Người tới cửa cầu hôn nói liền không dứt.

Khi Khương Ninh Bảo biết được, nhìn không được nhũ này, Dương Thụ Thanh chờ Tần vương cưới nàng ta nhập phủ, nơi nào sẽ đề ý dụng tâm kín đáo của người khác đến cầu hôn, không phải sao, chờ nàng ta đem tất cả mọi người tới đề cập đến việc cầu hôn đều cự tuyệt, họ sẽ thẹn quá thành giận dùng sức hướng trên người Dương Thụ Thanh tát nước dơ, thanh danh của nàng ta bị truyền càng thêm không chịu nổi.

Cuối cùng còn truyền ra chuyện Dương Thụ Thanh sẽ sống chết muốn gả cho Tần vương làm sủng phi.

Đây là Khương Ninh Bảo cố ý phái người thả ra tiếng gió.

Ánh mắt mọi người đều tụ đến trên người Tần vương, Dương Thụ Thanh bị hù bỏ, Dương Thụ Thanh cùng phủ Định Quốc Công quan hệ vỡ tan, Tần vương thế lực bắt đầu suy yếu.

Tần vương nhận cơ hội chèn ép Tần vương.

Dương Thụ Thanh là bị hù bỏ cũng có Tần vương nguyên nhân, nếu Tần vương không có ý tứ cưới Dương Thụ Thanh làm sủng phi, như vậy Tần vương sẽ mất đi An Viễn Hầu hỗ trợ.

Cưới Dương Thụ Thanh, được cả hai vừa người vừa của.

Đối với sự ủng hộ cực cao cho Tần vương mà nói đó là cái lựa chọn tốt nhất.

Tần vương phi đương nhiên không đồng ý Tần vương cưới Dương Thụ Thanh, đây là uy hiếp lớn, nàng làm sao có thể làm cho nàng ta nhập phủ, nhưng Tần vương cần An Viễn Hầu hỗ trợ, vì thế khi Tần vương phi được người nhà mẹ đẻ khuyên bảo, cắn răng đồng ý.

Tần vương rốt cục phái người tới cửa cầu cưới Dương Thụ Thanh làm sủng phi.

Tin tức này vừa ra, kinh thành oanh động.

Đám quý nữ vốn dĩ trào phúng Dương Thụ Thanh đều ghen tị đến đỏ mắt, đây chính là cơ hội tốt nhất leo lên vị trí với Tần vương, Dương Thụ Thanh có tiếng xấu, tâm ngoan thủ lạt, có tài đức gì mà được Tần vương ưu ái.

Chẳng lẽ cũng bởi vì nàng ta có năm trăm vạn lượng bạc đồ cưới?

Tạ Cảnh Dục biết được tin tức này, trong lòng không có một tia dao động, hắn gần đây vẫn đang nằm mơ thấy một giấc mộng quý dị, căn bản không có tâm tư chú ý Dương Thụ Thanh.

Lúc này kết quả tuyển tú cũng đã xong.

Phó Uyển Ninh giống như Định Quốc Công nói, được Càn Nguyên đề sắc phong làm Quý phi, Dương Uyển Linh sắc phong làm Hiền tần, Hoàng Hậu là đương triều cháu ruột của đế sư*.

*Đế sư: thầy giáo dạy học cho hoàng thượng

Trừ một vài người đó ra, Càn Nguyên đề còn sắc phong thêm vài vị mỹ nhân.

Thánh chỉ sắc phong ban ra, trong lòng Dương Thụ Thanh trong nháy mắt muốn giết chết Phó Uyển Ninh cùng Dương Uyển Linh cả hai điều là kẻ thù muốn giết ở kiếp trước, nhưng nghĩ đến Càn Nguyên đề cũng sống không được hai năm, lấy Càn Nguyên đề thân thể, muốn con nối dòng đường như là không thể, liền yên tâm suy nghĩ.

Vui vẻ chuẩn bị thuận lợi gả đến Tần vương phủ.

Khương Ninh Bảo cũng một bên dưỡng thai một bên xem kịch vui, trong phủ đã không có Dương Thụ Thanh, cuộc sống hăng ngày của nàng trôi qua rất thích thú, có thể là do thân thể khỏe, nàng đến bây giờ còn chưa nôn nghén.

Định Quốc Công vẫn như cũ lo lắng, mỗi ngày đều sẽ bớt thời giờ làm bạn với Khương Ninh Bảo.

Trong thời gian này, một nhà cậu cả đã tới kinh thành, mẹ cả còn tới phủ Định Quốc Công thăm hỏi Khương Ninh Bảo vài lần, Khương Ninh Bảo rất vui vẻ.

Duy nhất làm Khương Ninh Bảo kỳ quái đó là gần đây nàng thường xuyên nhìn thấy Tạ Cảnh Dục.

Mỗi lần nàng đi tới Vinh Hi đường cùng Tạ lão phu nhân dùng bữa, thì Tạ Cảnh Dục đều ở, trước sau như một im lặng, chỉ là ánh mắt nhìn về phía của nàng có chút kỳ quái.

Hôm nay là ngày chẩn lại mạch.

Khương Ninh Bảo giống như thường ngày để Trần Thái y bắt mạch, sau khi Trần Thái y chẩn mạch xong, mắt lộ ra ngạc nhiên mừng rỡ nói: "Vừa rồi lão phu chẩn đoán mạch tượng phu nhân cùng phụ nữ bình thường mang thai có khác nhau, có lẽ là mang song thai rồi."

Song thai?

Khương Ninh Bảo ngăn ra.

Tạ lão phu nhân ở bên cạnh đột nhiên đứng dậy, thanh âm hơi hơi có chút run rẩy: "Trần Thái y, người nói nhưng là thật, Ninh Bảo là một thai hai đứa nhỏ?"

Trần Thái y cười gật đầu: "Hắn là vậy, chỉ là phải đợi sau hai tháng nữa mới có thể hoàn toàn xác định."

Tạ lão phu nhân cười toe toét.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chức quan bị khai trừ

Trần Thái y thật không ngờ Định Quốc Công có phúc khí ở phía sau, phu nhân Quốc Công mang thai một phát liền mang song thai, tuy nói chờ thêm hai tháng nữa mới hoàn toàn xác định, nhưng Trần Thái y là một Thái y tràn đầy kinh nghiệm, nói lời này chỉ là vì ổn thỏa.

"Trần Thái y, sau này Ninh Bảo cần ngài nhiều quan tâm hơn." Tạ lão phu nhân vội vàng nói, con dâu mang thai song thai, trong lòng bà vừa cao hứng lại lo lắng.

Hận không thể đem Trần Thái y thường trú tại phủ Định Quốc Công.

"Được, phu nhân mang thai vô cùng ổn định, nhất định có thể sanh ra đứa nhỏ rất khỏe mạnh." Trần Thái y cười híp mắt gật đầu, đây chính là con nối dòng của Định Quốc Công, làm sao hắn có thể không quan tâm.

"Được, được, như vậy thì tốt."

Đôi mắt Tạ lão phu nhân đều cười mau thành một đường.

Con trai có hậu, người làm mẹ như bà rất vui vẻ, nhất là Ninh Bảo không chịu thua kém, mang thai một phát liền hai, chờ thêm mấy tháng nữa là bà có thể ôm hai đứa cháu trắng trẻo mập mạp..

Đuôi mày khỏe mắt Khương Ninh Bảo đều mang sắc mặt vui mừng, nàng khẽ vuốt dưới bụng hơi hơi có chút nhô ra, chẳng trách mới vừa ba tháng, bụng của nàng liền lép lỏi ra, thì ra mang thai song thai.

Lần này Khương Ninh Bảo càng thêm đề tâm, liền vội vàng hỏi Trần Thái y những điều cần chú ý trong dưỡng thai.

Chờ Trần Thái y sau khi rời đi, Tạ lão phu nhân mừng không tả xiết dặn dò: "Ninh Bảo, bây giờ trong bụng con là song thai, có cái gì muốn ăn cứ mở miệng, nhất định phải để cho ta nuôi trắng trẻo mập mạp."

Khương Ninh Bảo mỉm cười: "Mẫu thân, có phải song thai hay không còn chưa có xác định rõ mà, nhưng hiện tại khẩu vị của con tốt lắm, ăn cái gì cũng thấy ngon."

"Trần Thái y nói hết rồi là chính là song thai, khẳng định là không sai."

Tạ lão phu nhân đắm chìm trong vui sướng.

Hoàng ma ma cùng Xuân Hi Xuân Nhạc đứng bên cạnh đều là vẻ mặt vui sướng, mang thai song sinh đó là điềm lành, phu nhân các nàng quả nhiên là người có phúc khí lớn.

Chỉ là tin tức này chỉ có mấy người ở chỗ này thăm vui.

Giữa trưa, Định Quốc Công đã trở lại.

"Quốc Công Gia, Thái y nói thiếp có khả năng mang thai song thai." Dừng qua bữa trưa xong, Khương Ninh Bảo vuốt ve bụng hơi hơi nhô ra, vui vẻ nói, cả người phát ra màu tím chói lọi.

Định Quốc Công Tạ Hành nghe xong lời này trong lòng tự nhiên phấn khích, bàn tay to vuốt lên bụng Khương Ninh Bảo, trong mắt lộ ra hi sắc: "thật sự?"

"Thiếp cảm thấy tám chín phần là thật, chẳng xem, hiện tại thiếp mới mang thai ba tháng, bụng đã nhô ra, ban đầu thiếp còn nghĩ là do ba tháng qua bỏ dưỡng nhiều nên béo phì, bây giờ nghe Trần thái y chẩn đoán là mang song thai, thì có khả năng là lớn hơn bình thường là đúng rồi." Khương Ninh Bảo tựa vào trong lòng Định Quốc Công ngưng nói.

Định Quốc Công ôm chặt tiểu thê tử vào trong ngực, cả khuôn mặt là sự ôn nhu triều mến, hôn một cái gương mặt nàng: "Nghe nói mang song thai là một chết, về sau ta sẽ cố gắng dành nhiều thời gian cho nàng hơn nữa."

Khương Ninh Bảo nghe vậy vội vã lắc đầu: "không cần, trong phủ còn có mẫu thân theo giúp thiếp, Quốc Công Gia, nếu giữa trưa mà bận rộn quá thì chàng không cần quay về phủ, thiếp cùng mẫu thân dùng bữa cũng được."

Nàng cũng không phải búp bê sứ, hiện tại nàng ăn ngon, ngủ tốt, một gương mặt xinh đẹp đĩnh đạc, khí sắc tốt ghê gớm.

Đồng thời trong phủ không có Dương Thụ Thanh, càng không cần lo lắng.

Khương Ninh Bảo bỗng nhiên nhớ tới Tạ Cảnh Dực gần nhất cực kỳ khác thường, nhướn mày hỏi.

"Đúng rồi, Quốc Công Gia, Cảnh Dực mấy ngày này là xảy ra chuyện gì, mà mỗi ngày đều có thể rảnh đến Vinh Hi đường cùng mẫu thân dùng bữa, hẳn không phải là chỉ huy Ngũ Thành Bình Mã Tư sao?"

Ngũ Thành Bình Mã Tư phụ trách trị an kinh thành, ngày thường hẳn là rất bận rộn, giống như sau khi thành thân Tạ Cảnh Dực thường xuyên không ở trong phủ.

Nhưng bây giờ lại ở trước mặt nàng lác quắc lác lại.

Định Quốc Công nghe được tiểu thê tử nhắc tới con nuôi, nhướn mày thanh âm nhàn nhạt nói: "An Viễn Hầu cùng Tần vương gần đây liên thủ tìm hấn gây phiền toái, tìm mấy sai lầm làm cho hấn bị khai trừ chức quan."

Trong giọng nói ẩn ẩn lộ ra vài phần lãnh lạnh.

Tần vương cùng An Viễn Hầu gần đây càng ngày càng can rờ, người mang chức quan chỉ huy Ngũ Thành Bình Mã Tư tuy là chức không cao lắm, nhưng có thực quyền, khi cái ghế kia bị bỏ trống, bọn họ liền có thể an bài tâm phúc nhậm chức.

Khương Ninh Bảo mở to mắt, cả kinh nói: "Cái gì, khai trừ chức quan?" nhưng mà Tạ Cảnh Dực là con nuôi của Định Quốc Công, ai là gan lớn như vậy.

Còn nữa, sao Quốc Công Gia cùng Hoàng Thượng cũng đồng ý, xét theo tính tình của Tạ Cảnh Dực tuyệt đối không làm được chuyện thương thiên hại lý, từ bỏ chức quan, không khỏi là quá mức.

Chả trách mấy ngày này Tạ Cảnh Dực dị thường như vậy.

Khương Ninh Bảo cảm thấy h tìm được nguyên nhân rồi.

“Chức quan không có cũng tốt, Hoàng thượng có ý đề hấn làm thống lĩnh Cẩm Vệ Quân.” Định Quốc Công thản nhiên nói, từ khi con nuôi hưu bỏ Dương thị, tính tình càng thêm trầm ổn, giao cho hấn xử lý công việc cực kì xuất sắc.

Khương Ninh Bảo: "..."

thì ra là thế, nhưng nàng đã từng nói Tạ Cảnh Dực là nam chủ có hào quang, thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, là người kề cận bên thiên tử, làm sao sẽ tùy tùy tiện tiện bị người đáp đi.

"Đây coi như là trong hoạ đạt được phúc?" Khương Ninh Bảo cười cười nói.

Định Quốc Công ôm người trong ngực xiết một cái, lập lòe nước đôi nói : "Xem như thế đi."

...

Cẩm Hoa viện

Tạ Cảnh Dực trong một bộ quần áo trắng dài, dáng người cao ngất đứng ở song cửa sổ, nhìn ra bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, suy nghĩ không biết trôi dạt đến cái góc nào.

Mấy ngày nay, hấn cứ mơ một giấc mộng tiếp nối.

Trong mộng tất cả diễn ra rất chân thật, giống như đã từng phát sinh qua.

Tạ Cảnh Dực môi mông nhếch, hấn thật không ngờ bản thân mình lại nằm mơ thấy một giấc mộng hoang đường như vậy, trong mộng người hấn cười là vị hôn thê cũ - Khương Ninh Bảo, hai người tương thân tương ái, con cháu cả sảnh đường, ngày ngày trôi qua thập phần mỹ mãn.

Dương Thụ Thanh chưa bao giờ xuất hiện trong sinh mệnh của hấn.

Ở trong mộng, hấn nghe nói đích trưởng nữ Dương Thụ Thanh An Viễn Hầu cùng Tấn vương vừa gặp đã thương, thề sống chết muốn gả cho Tấn vương làm sủng phi, cuối cùng nàng ta cũng như ý nguyện gả cho Tấn vương, toàn tâm toàn ý trợ Tấn vương lên ngôi, nhưng cuối cùng rơi cái kết quả thê thảm.

Cha nuôi của hấn hai năm sau thì qua đời, cả đời chưa lập gia đình.

sự thật lại tương phản với trong mộng.

Chuyện tương phản này bắt đầu từ lúc Dương Thụ Thanh nữ giả nam trang đi vào bên trong sinh mệnh của hấn, gây nên tất cả những gì xảy ra ở phía sau đều không giống như trong mộng.

Tạ Cảnh Dực vốn là người có trí tuệ tuyệt vời.

Nghĩ đến Dương Thụ Thanh âm thầm hành động chèn ép Tấn vương, Dương Thụ Thanh lại lấy danh nghĩa tạo ra Thượng Văn Từ phường bán rượu giả trên trời, nghĩ đến khi Dương Thụ Thanh trong đêm động phòng hoa chúc thông thạo lấy lòng hấn...

Còn có việc nàng ta nữ giả nam trang kết giao một ít cử tử nhà nghèo, hay con thứ vợ kế thế gia nghèo túng... Những người này trong mộng về sau lại đều là nhân vật có địa vị cao.

Tạ Cảnh Dực trong lòng hiện lên một cái suy nghĩ kinh dị, ánh mắt bỗng dưng biến thành thâm trầm lợi hại.

Dương Thụ Thanh có khả năng biết trước tương lai.

hấn là Định Quốc Công tương lai, cho nên nàng ta cải biến vận mệnh của hấn, cải biến vận mệnh Khương Ninh Bảo, còn cải biến vận mệnh một số người ở Phủ Trường Ninh Bá.

Vừa nghĩ tới trong mộng hấn cùng Khương Ninh Bảo con cháu cả sảnh đường, hạnh phúc mỹ mãn đến đầu bạc, bởi vì Dương Thụ Thanh cấm cho một cuộc, nàng thành thê tử dưỡng phụ, dưỡng mẫu của hấn.

Đời này, hấn cùng Khương Ninh Bảo hữu duyên không phân.

Tạ Cảnh Dực lần đầu tiên đối với Dương Thụ Thanh sinh ra hận ý, đồng thời cũng hận chính mình đã rơi vào bên trong tính toán của Dương Thụ Thanh, vì nàng ta mà lưng đeo tội danh bất hiếu bất nghĩa, hủy đi thanh danh Khương Ninh Bảo.

...

Mỗi ngày Khương Ninh Bảo dưỡng thai cực kỳ thanh nhàn, hai ngày sau, Càn Nguyên để bổ nhiệm Tạ Cảnh Dực là Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, tin tức này vừa ra, Tần vương cùng An Viễn Hầu chấn động, Tần vương trong lòng dâng lên một chút dự cảm bất hảo.

Định Quốc Công ra tay.

Hai người đồng thời toát ra ý nghĩ này, Tần vương đột nhiên có chút hối hận nghe Thư Thanh mà đối phó Tạ Cảnh Dực, Tạ Cảnh Dực nói như thế nào đi nữa cũng là con nuôi Định Quốc Công, đâu dễ gì để bọn hắn động vào.

Lần này thi tốt rồi, một bộ phận đại thần bị Tần Vương lôi kéo đột nhiên phản bội.

Chỉ cần Định Quốc Công nói một câu, muốn leo lên vị trí kia, cơ hồ không có khả năng, phe phái bên Tần Vương lại vui mừng hơn hờ.

Sau khi Dương Thư Thanh nghe được tin tức này, trừ lúc đầu tỏ ra kinh ngạc sau đó vẫn như cũ tràn đầy tự tin, đồng thời viết thư trấn an Tần Vương, để hắn an tâm chờ đợi.

Vị trí kia sẽ là hắn.

Càn Nguyên để sống được so với Định Quốc Công lâu một chút, chờ Định Quốc Công ra đi, Càn Nguyên để còn sống, có Dương Thư Thanh còn tại đây thì Tạ Cảnh Dực muốn thừa kế tước vị Định Quốc Công cơ hồ là không thể.

Nhân mạch của Định Quốc Công sẽ không do Tạ Cảnh Dực kế thừa.

Cho nên Tạ Cảnh Dực không đủ gây sợ hãi.

Tần vương đối với Dương Thư Thanh đúng kiểu tình sâu khó rút, nghe nàng ta an ủi như vậy cũng hiểu được Dương Thư Thanh nói có lý, sự tình chưa tới cuối cùng, ai có thể biết được người thắng sau cùng là ai.

Đương sự Tạ Cảnh Dực thật không ngờ bản thân sẽ lên làm Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, tâm tình không khỏi phức tạp, hắn biết được tất cả các thứ này nhất định là ý tứ của đường phụ.

Đường phụ tuy rằng nghiêm túc lạnh lùng, nhưng Tạ Cảnh Dực vẫn là rất tôn kính vị đường phụ này.

Hắn nghĩ tới tất cả những thứ phát sinh trong mộng, nhìn lại trong hiện thực đường phụ cùng đường mẫu ân ái, nhấp nháy môi mím, tâm tư trong lòng muốn ngừng cũng không thể ngừng được.

Từ khi Tạ Cảnh Dực lên làm Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, lại trở thành bánh trái thơm ngon, người tới cửa làm quan mai mối từng đợt từng đợt, Khương Ninh Bảo xoa nhẹ mi tâm, im lặng mà tiễn từng đợt người làm quan mai mối.

"Xuân Hi, xem đại thiếu gia trở về thì thông báo hắn tới chủ viện một chuyến."

Khương Ninh Bảo quyết định đem quyền lựa chọn giao cho Tạ Cảnh Dực.

Tạ Cảnh Dực vừa trở về, biết đường mẫu muốn gặp hắn, trong lòng chẳng biết tại sao dâng lên một chút chờ mong, chờ hắn đến chủ viện, thấy được một nữ tử ngồi ngay ngắn ở trên ghế chủ tọa, ánh mắt không tự chủ hiện lên ánh sáng.

"Gặp qua... Mẫu thân."

Tạ Cảnh Dực lại có chút chột vọt gọi ra hai chữ "Mẫu thân".

"Cảnh Dực, ngươi đã đến, ta có chuyện muốn trưng cầu ý kiến của ngươi, ngươi cùng Dương thị đã tách ra mấy ngày này, trong phòng cũng không có người hầu hạ vừa ý, mấy ngày nay, có không ít quan mai mối tới cửa vì ngươi làm mai, ngươi có người nào hợp ý muốn lấy?" Khương Ninh Bảo nhấp miệng nước ấm, ngữ khí ôn hòa mà hỏi.

Tạ Cảnh Dực ánh mắt tối ngăm, tay áo hạ thủ nắm thật chặt: "Mẫu thân, ta hiện tại không có ý nghĩ thành thân."

"Vậy ta trước giúp ngươi từ chối những quan mai mối kia."

Khương Ninh Bảo nhìn thật sâu Tạ Cảnh Dực một chút, trong lòng toát ra một cái ý tưởng không thể bàn luận, nam chính sẽ không phải bị nữ chính tổn thương quá sâu, cho nên quyết định cả đời không lập gia đình?

"Đa tạ mẫu thân."

Tạ Cảnh Dực nhẹ nhàng thở ra, hiện tại hắn xác thực không có suy nghĩ thành thân.

"Không cần cảm tạ ta, chuyện liên quan đến chung thân của ngươi là chuyện lớn, ngươi tự xem mà làm, ta sẽ không tùy ý nhúng tay hôn sự của ngươi." Khương Ninh Bảo không để ý lắm mà nói.

Tạ Cảnh Dực trong lòng ngửi vị tạp trần*.

*Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn

Khương Ninh Bảo nói được thì làm được, ngày thứ hai liền từ chối tất cả quan mai mối, còn nói đây là ý tứ của Tạ Cảnh Dực, nàng cũng không muốn cho hẳn chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Định Quốc Công sau khi biết, cũng không nói gì.

Tiểu thê tử mang thai song thai, trong phủ không thích hợp chuẩn bị chuyện gả cưới, nếu con nuôi không nghĩ ra biện pháp, Định Quốc Công đương nhiên sẽ không buộc hẳn thành thân.

Theo thi Hương tức sắp đến, Khương Cẩm cuối cùng từ thư viện hồi kinh chuẩn bị kiểm tra, Khương Ninh Bảo rốt cục gặp được Đại ca, Đại ca vẫn như cũ tuấn mỹ vô song, chỉ là thêm vài phần phong độ tri thức

Khương Cẩm nhìn thấy Ninh Bảo sau khi mang thai mặt mày vẫn như cũ tỏa sáng, nghe nàng nói mỗi ngày đều được uống canh gà hầm từ những con gà được nuôi bằng dược liệu ở điền trang Thụy Vương phi, liền biết cuộc sống của nàng quá cực kì thoải mái.

Hai huynh muội tâm sự xong một ít chuyện thì Khương Cẩm yên tâm trở về chờ đợi khoa khảo.

Sau khi đại ca Khương Ninh Bảo khi rời đi, tâm tình vẫn như cũ vui vẻ không thôi, lúc này đây, đã không có nữ chính Dương Thụ Thanh tính toán, đại ca nhất định sẽ trúng cử, năm sau kỳ thi mùa xuân nhất định sẽ lên làm Tham hoa lang.

"Xuân Hi, Ngũ tiểu thư mấy ngày nữa sẽ thành thân, đến lúc đó người giúp ta mang phần quà lễ này cho nàng thêm phần hồi môn." Khương Ninh Bảo dù cho mang thai vẫn không có quên chuyện Khương Minh Dao phải lập gia đình.

Bây giờ Khương Minh Dao là tay trắng, chỉ là đích nữ nhà đại phú, Trương thị đã không có, nghe nói Đại bá lại muốn cưới vợ, Khương Ninh Bảo nghĩ nghĩ, nhà trai tuy nói nhân phẩm tốt, nhưng người nhà của hắn liền không nhất định, phải Xuân Hi đưa thêm phần lễ của hồi môn là cho Khương Minh Dao một phần thể diện, làm cho trong nhà trai mọi người không dám thờ ơ Khương Minh Dao.

Nhiều hơn nữa thì không có, cuộc sống về sau cần chính mình kinh doanh.

Khương Ninh Bảo vuốt ve bụng dưới nhô ra, mỉm cười, nhưng nghĩ đến cha mẹ hiện giờ không biết ở chỗ nào, yên lặng thở dài, nội dung vở kịch này chết tiệt.

Xem ra chỉ có thể chờ sang năm mới có thể một nhà đoàn tụ.

Hy vọng cha mẹ sau khi trở về, sẽ không trách cứ nàng cùng đại ca tự tiện phân nhà, còn chưa nghĩ tới việc đem phủ Trường Ninh Bá giày vò là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Khương Việt phạm tội

Thị Hương tới, kinh thành càng thêm náo nhiệt.

Thai của Khương Ninh Bảo đã tọa ổn định, Khương Ninh Bảo bắt đầu quan tâm đến ẩm thực cùng thân thể đại ca Khương Cẩm, kỳ thi này trải dài chín ngày, khí trời tháng tám vẫn như cũ nóng bức, ở trong trường thi oi bức đợi chín ngày, không có một thân thể cường tráng thì sao chống đỡ được.

Những ngày này, nàng đạt được Định Quốc Công cho phép, chế tạo ra một nhóm rượu hoa cúc, nhóm rượu hoa cúc này được nàng cố ý tạo ra tác dụng tinh tâm khí cường thân kiện thể.

Rượu hoa cúc còn chưa sản xuất xong, trong cung Càn Nguyên để liền dự định dâng lên hai cái bình lớn, còn lại được Khương Ninh Bảo chia làm ba phần, phần lớn lưu trong phủ, còn lại đều cho Đại ca cùng Đại cữu cữu.

"Xuân Hi, rượu hoa cúc đều đưa đi cho đại ca chưa, gã sai vặt bên cạnh đại ca có tận tâm hầu hạ đại ca tốt không, còn có đầu bếp ta đưa qua không biết Đại ca có hài lòng hay không?" Khương Ninh Bảo vừa uống gà hầm tổ yến, nhìn thấy Xuân Hi sau khi trở về, lập tức buông xuống bát súp, quan tâm mà hỏi.

Xuân Hi liền vội vàng cười nói: "Phu nhân, thiếu gia hết thấy đều tốt, đầu bếp mỗi ngày làm canh hầm bổ dưỡng thân thể, thiếu gia đều sẽ uống sạch, thiếu gia nói, ngài đưa qua đầu bếp là nuôi cho hăm dạ, thiếu gia còn bảo nô tỳ nhắc cho ngài, ngài nên chú ý thân thể của mình thật nhiều, đừng lo lắng nhiều chuyện của hắn."

Nghe Xuân Hi trả lời, Khương Ninh Bảo ầm ập cười một tiếng, trong lòng có chút hưởng thụ, đuôi lông mày khóe mắt đều lộ ra vui vẻ, bụng lên bát súp

còn lại một ít gà hầm tổ yến uống sạch.

"Phu nhân, nô tỳ đang trên đường trở về, nhìn thấy quan sai đi Khương gia bắt người, nô tỳ thám thính một chút, nghe nói là Khương gia nhị thiếu gia phạm tội." Xuân Hi chân chờ một chút, nói một lần chuyện Khương gia chi thứ nhất.

Khương Ninh Bảo sững sốt, Khương Việt phạm tội?

Nhưng ngẫm lại tính tình Khương Việt, khả năng phạm tội quả thật là lớn, trước kia có bá phủ bao che, hiện tại thì không, nàng là Phu nhân Định Quốc Công mà Khương gia chi thứ hai đã cùng chi thứ nhất cắt đứt thân cận, tước vị bá phủ cũng bị thu hồi, Khương gia chi thứ nhất ở kinh thành chỉ là nhà dân bình thường giàu có mà thôi.

Đích trưởng nữ Khương gia Khương Xu Nghiên ở phủ Trần Bắc Hầu đang chuyên tâm dưỡng thai, hi vọng mượn cái thai này để xoay người, tin tức này tất cả mọi người biết được, sẽ không có ai cho Khương gia chi thứ nhất mặt mũi.

"hắn phạm vào chuyện gì?" Khương Ninh Bảo nhìn sắc mặt Xuân Hi không đúng, ánh mắt khẽ hơi trầm xuống một cái.

"Khương Nhị thiếu cùng công tử nhà Lại Bộ Thị Lang vì một nữ tử thanh lâu mà đánh nhau, Khương Nhị thiếu làm cho công tử Lại Bộ Thị Lang vỡ đầu, nghe nói chảy thật là nhiều máu, hiện tại còn hôn mê bất tỉnh."

"Nghe nói lúc Khương Nhị thiếu đánh người mười phần phách lối, nói ra tên tuổi của phu nhân, nói cái gì mà nếu có đánh chết người, thì hắn còn có phu nhân ra mặt."

Xuân Hi đem hết đầu đuôi gốc ngọn chuyện Khương Việt gây nên mà nói ra, sắc mặt cực kì khó coi, nếu không phải chuyện này có dính tới phu nhân thì nàng sẽ không nói chuyện Khương gia chi thứ nhất cho phu nhân nghe

"Cái gì, Khương Nhị thiếu thật sự là vô sỉ, rõ ràng phu nhân cùng Khương gia chi thứ nhất đã chặt đứt thân cận, hắn còn dám lôi tên tuổi phu nhân ra để đeo bám hoành hành bá đạo." khuôn mặt luôn tươi cười của Xuân Nhạc giờ đây toàn là phẫn nộ.

"Đúng vậy, quả thực rất vô sỉ, may mắn lúc trước chuyện phu nhân chúng ta và Khương gia đại phòng chặt đứt tình thân đã sớm đã truyền ra ngoài, bằng không thì thanh danh của người chẳng phải đã bị bôi bẩn hết rồi." khắp khuôn mặt Xuân Hi đang hiện ra vẻ may mắn.

Khương Ninh Bảo thật sự không nghĩ tới Khương gia đại phòng đang không có động tĩnh gì, không gây ra chuyện thì thôi bỗng dưng gây ra chuyện thì lại là chuyện náo loạn lớn như vậy, gương mặt xinh đẹp bỗng dưng đen lại, nghĩ đến Khương lão phu nhân, nàng híp híp mắt, luôn có loại dự cảm không tốt lắm.

"Việc này trước không cần đề ý, chúng ta coi như không biết."

Khương Ninh Bảo không có lòng đi quan tâm chuyện Khương gia đại phòng, Khương Việt gan to bằng trời tìm đường chết, để hắn ở trong lao đợi cũng tốt, nếu như công tử Lại Bộ Thị Lang không tỉnh, đoán chừng sẽ lấy mạng đền mạng.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc liền vội vàng gặt đầu.

Các nàng cũng không muốn Khương gia đại phòng dính đến đây.

Giữa trưa cùng Định Quốc Công ăn cơm, Khương Ninh Bảo ngồi ở một bên vừa gỡ xương cá lấy thịt vừa cùng Định Quốc Công nói sự tình của Khương Việt.

Định Quốc Công Tạ Hành khoe miệng hơi câu, gấp cho tiểu thê tử đồ ăn mà nàng thích, thanh âm nhàn nhạt nói: "Sáng nay Lại Bộ Thị Lang tới nói với ta việc này."

Dám gây bại hoại thanh danh tiểu thê tử, thì phải thừa nhận hậu quả sau này.

Khương Ninh Bảo trong mắt lóe lên một nụ cười: "Quốc Công Gia, chàng làm tốt lắm"

Cho nên khi Xuân Hi nhìn thấy quan sai đến Khương gia tróc nã Khương Việt, đoán chừng có chút dính líu tới Định Quốc Công, có lẽ là được Định Quốc Công cho phép, kỳ thật sự tình Khương Việt cùng công tử Lại Bộ Thị Lang vì một nữ tử thanh lâu mà đánh nhau chẳng phải là chuyện về vang gì.

Việc này trước mắt còn chưa gây ra án mạng, có thể coi là lớn cũng có thể coi là nhỏ.

Nhưng Khương Việt chỉ là một tên dân đen bình thường, vị bị đánh kia lại là công tử Lại Bộ Thị Lang trên người còn có công danh tú tài, Lại Bộ Thị Lang có khả năng danh chính ngôn thuận vì con của mình báo thù.

Khương Ninh Bảo ngọt ngào ăn đồ ăn Định Quốc Công gấp, đột nhiên nghĩ đến dự cảm không ổn kia, ngưng dùng bữa, nhin không được hỏi: "Quốc Công Gia, chàng nói xem nếu tổ mẫu tới cửa cầu tình, thiếp nên làm như thế nào mới tốt?"

Trong nội tâm của nàng vừa hiện lên một cái ý niệm nếu như có thể để Khương gia xuất nhiều 'máu'... Phải biết Khương gia tích lũy một số lớn tài phú đều là do cha nàng kinh thương mà có.

Huỳnh mười bốn họ cùng Khương gia đại phòng đoạn tuyệt người thân, chỉ cầm đi một ít đồ vật lúc trước cha mẹ lưu cho bọn họ, còn dư lại đều bị đại phòng nuốt lấy.

Nếu Khương lão phu nhân thật sự tới cửa xin giúp đỡ, nàng quyết định làm cho Khương gia đại phòng xuất ra rất nhiều ‘máu’.

Định Quốc Công đưa mắt xem xét Ninh Bảo một chút, không có coi nhẹ sắc mặt biến hóa của nàng, đáy mắt hiện lên nụ cười âu yếm: "Ninh Bảo, mặc kệ nàng làm cái gì, ta đều ủng hộ nàng."

hắn tin tưởng Ninh Bảo làm việc có chừng mực, tuyệt đối sẽ không làm ra làm chuyện để hắn khó xử.

"Quốc Công Gia, Khương Việt gây ra chuyện có thể coi là lớn cũng có thể coi là nhỏ chứ?" Khương Ninh Bảo mặt mày lưu chuyển, gấp cho Định Quốc Công một miếng thịt vịt nướng da giòn, cười khanh khách hỏi.

Định Quốc Công khẽ vuốt cằm, hiểu ra tâm tư của Ninh Bảo, thân nhiên nói: "Nếu như không có người lo lót, phỏng chừng sẽ ở trong lao ngục nghỉ ngơi một năm, có người lo lót chỉ cần mấy ngày có thể đưa ra."

"Điều kiện tiên quyết là công tử Lại Bộ Thị Lang còn có thể tỉnh lại." Nếu không tỉnh, chính là một cái mạng, Khương Việt chắc chắn lấy mạng đền mạng, nói xong, Định Quốc Công gấp lấy miếng thịt vịt nướng da giòn mà Khương Ninh Bảo gấp cho đưa vào miệng ăn.

Khương Ninh Bảo đã hiểu ý tứ Định Quốc Công trong lời nói, nên cùng Định Quốc Công nói đến kế hoạch của chính mình.

"Quốc Công Gia, nếu tổ mẫu tới cửa xin giúp đỡ, chờ cho công tử Lại Bộ Thị Lang tỉnh lại, thiếp sẽ làm cho Khương gia hung hãn xuất ra ngoài một lượng 'máu' có được không?"

"Nàng muốn làm sao thì làm vậy."

Định Quốc Công không có phản đối.

Khương Ninh Bảo lộ ra nụ cười sáng lạn: "Thiếp mặc dù không thiếu bạc, nhưng nếu có cơ hội lấy được bạc từ nơi đó, thiếp liền hiến cho thiện đường."

Khương Ninh Bảo tình nguyện đem bạc quỳên đi ra ngoài, cũng không nguyện ý làm cho người đã mưu hại cha mẹ nàng, lợi dụng cha nàng kiếm được nhiều tiền bạc phú quý có cuộc sống xa xỉ, chỉ cần Khương lão phu nhân tới cửa xin giúp đỡ, nàng liền có biện pháp, làm cho Khương gia phải xuất ra thật nhiều ‘máu’.

"Quốc Công Gia, chẳng giúp thiếp điều tra một chút Khương gia có bao nhiêu bạc?" Khương Ninh Bảo hơi hơi nheo lại đôi mắt, lúc này đây nàng nhất định phải cho Khương gia thương gân động cốt.

Định Quốc Công không cần chờ đồng ý.

Khương Ninh Bảo giải quyết xong tâm sự trong lòng lại cùng Định Quốc Công tiếp tục ngọt ngọt ngào ngào dùng cơm trưa, hai ngày nay ăn qua bữa trưa, Định Quốc Công ngồi ở trên giường, cầm lấy một quyển sách học vỡ lòng, bắt đầu đọc sách đối với cái bụng đã bắt đầu nhô ra của Khương Ninh Bảo.

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, Khương Ninh Bảo nghe nghe liền ngủ.

Định Quốc Công đem sách học đóng lại, cầm lấy một cái chăn mỏng đắp lên trên người Khương Ninh Bảo, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve bụng của nàng, cúi đầu ở môi nàng rơi lên nụ hôn êm ái, sau đó nằm ở bên nàng chợp mắt một chút.

Khương Ninh Bảo vừa ngủ dậy, phát hiện Định Quốc Công rời đi đã lâu, Xuân Hi cùng Xuân Hi thấy phu nhân tỉnh lại, vội vàng hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, rửa mặt chải đầu xong, Khương Ninh Bảo liền nhìn đến Hoàng ma ma bụng canh gà lại đây.

Khương Ninh Bảo dù cho mang thai nhưng quy luật nghỉ ngơi vẫn y như cũ

Hoàng ma ma canh đúng thời gian liền cho phòng bếp lớn mang canh gà đã nấu sẵn đưa qua.

Khương Ninh Bảo uống canh gà có mùi vị thật ngon, đang buồn chán lật xem thoại bản, chợt nghe Triệu quản gia phái hạ nhân tới thông báo có tỳ nữ Hồng Hạnh của Khương lão phu nhân đến đây.

Khương Ninh Bảo nhíu mày, gác lại trong tay thoại bản, Khương lão phu nhân thế nhưng không có tự mình tới đây, hay là còn đang chờ nàng tự mình đi Khương gia phải không?

Khương Ninh Bảo ánh mắt hiện lên một chút lãnh ý.

"Để nàng ta lại đây."

Hồng Hạnh quy quy củ củ đi vào chủ viện đại sảnh phủ Định Quốc Công, cung kính hành lễ đối với nữ tử xinh đẹp đang ngồi ở vị trí ở trên cao: "Nô tỳ gặp qua phu nhân Quốc Công."

Từ cô nương vẫn giống như lúc trước chưa xuất giá, dung mạo xinh đẹp động lòng người khi chất so với ngày xưa càng sâu, một cái nhẵn mày một nụ cười đều ưu nhã vô cùng, khiến cho người nhìn không dời đi ánh mắt.

"Hong Hạnh, tổ mẫu sai người qua đây làm cái gì?" Khương Ninh Bảo lườm Hồng Hạnh đang một mực cung kính, thản nhiên mở miệng, ngữ khí rất thản nhiên.

Hồng Hạnh nhún nhùng trả lời: "Thưa Phu nhân Quốc Công, Lão phu nhân phái nô tỳ lại đây thỉnh cầu phu nhân mau cứu Nhị thiếu gia." nói thật, trong lòng nàng ta kỳ thật không nắm chắc.

Khương gia đại lão gia mưu hại vợ chồng Nhị lão gia, bây giờ còn đến đây cầu người ta cứu người, mặt Hồng Hạnh bị thiếu đốt lại hại.

Khương Ninh Bảo ánh mắt chớp động, không hỏi Khương Việt phạm vào chuyện gì, thản nhiên nói: "Người trở về nói cho tổ mẫu, Khương Việt phạm chuyện không nhỏ, nếu công tử Lại Bộ Thị Lang không tỉnh, hẳn nhất định phải lấy mạng đền mạng, đây là ý tứ của Quốc Công Gia."

"Nếu đã tỉnh, muốn đem người cứu ra, liền cần một số bạc lớn, bằng không Khương Việt cứ ở trong lao chịu tội, nói không chừng còn có thể đứt tay gãy chân..."

Khương Ninh Bảo nói đến đó thì ngưng.

Hồng Hạnh là người thông minh, cười khò trong lòng, quả thế, tin tức Nhị thiếu gia bị bắt đi truyền đến trong tai Tứ tiểu thư, nàng ta chỉ biết Tứ tiểu thư tuyệt đối sẽ không dễ dàng giúp đại phòng, nghe Tứ tiểu thư nói lời này, phòng chừng muốn Khương gia xuất ra nhiều 'máu' thôi.

Trong thời điểm này, Khương gia không có đường sống mà để trả giá.

Hồng Hạnh vội vàng nói: "Phu nhân Quốc Công, nô tỳ nhớ kỹ, chắc chắn nói chi tiết cho lão phu nhân, không biết cần phải chuẩn bị bao nhiêu tiền bạc, thỉnh phu nhân Quốc Công cho một con số chính xác."

Khương Ninh Bảo tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng ta: "Chờ công tử Lại Bộ Thị Lang tỉnh lại nói sau, đến lúc đó ta sẽ phái người nói cho tổ mẫu một tiếng, người đi về trước đi."

Hồng Hạnh trong lòng một trận lộp bộp, dự cảm bất hảo theo đáy lòng dâng lên.

"Dạ, nô tỳ cáo lui."

Sau khi Hồng Hạnh trở về, đem tất cả chi tiết mà Khương Ninh Bảo đã nói, nói cho lão phu nhân, Khương lão phu nhân sao lại không rõ được ý tứ trong lời nói của Khương Ninh Bảo, bà ta tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

"Nha đầu bỉ ổi không biết lễ phép, ta cũng không tin tự ta đi tới cửa, nàng còn dám há miệng muốn bạc của ta."

Hồng Hạnh rót cho lão phu nhân một chén trà an thần, gương mặt xinh đẹp cười khò nói: "Lão phu nhân, ngài xin bớt giận, phu nhân Quốc Công nói, mọi việc giải quyết được hết thảy với điều kiện tiên quyết là công tử Lại Bộ Thị Lang tỉnh lại."

Khương lão phu nhân sắc mặt rồi đột nhiên biến đổi.

Đúng vậy, điều kiện tiên quyết vẫn là công tử Lại Bộ Thị Lang tỉnh lại.

Có thể là Khương Việt mạng chưa đứt, tối hôm đó công tử Lại Bộ Thị Lang đã tỉnh, vẫn luôn cho người theo dõi phủ Thị Lang, khi hạ nhân biết được tin này liền tranh thủ thông báo cho lão phu nhân.

Khương Đông Minh Khương gia đại lão gia nhẹ nhàng thở ra, thứ tử được cứu rồi.

Khương lão phu nhân cũng như thế, bà ta quyết định ngày mai đi tới phủ Định Quốc Công, bà ta không tin nha đầu chết tiệt Khương Ninh Bảo kia dám há mồm đòi tiền bạc ở nơi bà.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đời sau là tội nô

Hôm sau, giống như Khương Ninh Bảo sở liệu, Khương lão phu nhân đến đây, đi cùng còn có Khương Minh Dao sắp xuất giá, Khương Minh Dao hiển nhiên thật không ngờ tới trước khi nàng xuất giá, Nhị ca của nàng lại đánh vỡ đầu công tử nhà Lại Bộ Thị Lang.

Lúc Khương Ninh Bảo nhìn thấy Khương Minh Dao thần sắc thần nhiên, nàng không biết Khương lão phu nhân tại sao lại mang Ngũ muội lại đây, nhưng nàng cùng Ngũ muội đã muốn thành người lạ.

Khương Ninh Bảo ngồi ngay ngắn ở vị trí trên cao, nàng mặc một bộ quần áo váy dài màu vàng cam, dung mạo cực đẹp, da thịt trắng hơn tuyết, tóc dài đen nhánh được búi lên một búi cao, trên búi tóc đâm nghiêng một cây trâm cài khảm nạm dạ minh châu, tô điểm mấy đóa hoa lụa, trên vành tai mang theo khuyên tai hồng ngọc nhỏ nhắn tinh xảo.

Thoạt nhìn tựa như hoa đào nở rộ, toả ra rực rỡ kiều diễm xinh đẹp.

Khương lão phu nhân nhìn thấy cháu gái thứ tư như vậy, đáy mắt ẩn ẩn có ánh lửa thoáng hiện, bởi vì nàng mà chức quan trường tử không có, Trương thị không còn, một đời Khương gia truyền thừa lại một thế hệ tước vị thừa kế cũng không có.

"Tổ mẫu... không, ta nên xưng ngài là lão phu nhân, Xuân Hi, dọn chỗ cho Khương lão phu nhân ngồi, dâng trà." Khương Ninh Bảo làm bộ không nhìn thấy Khương lão phu nhân đáy mắt lửa giận, ngữ khí thần nhiên nói.

Xuân Hi giòn tan đáp: "Dạ, phu nhân."

"Tứ nha đầu, ngươi đây là ý gì, ngay cả tổ mẫu đều không nhận sao?" Khương lão phu nhân vừa sợ vừa giận, tức giận đến cả người phát run, tức giận trách mắng.

Khương Minh Dao im lặng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Khương Ninh Bảo nhìn không được dẫn theo một tia khiển trách, tổ mẫu như thế nào đi nữa nói cũng là tổ mẫu, Tứ tỷ... Tứ tỷ có chút quá đáng.

"Lão phu nhân, ngài đừng quên, người của chi thứ hai chúng ta đã cùng Khương gia đại phòng chặt đứt quan hệ thân nhân, bây giờ chi có thể coi ngài là người trong tộc của ta". Khương Ninh Bảo vuốt ve vòng tay hồng ngọc làm bằng thủ công đang đeo trên cổ tay, khẽ cười nói.

"Chặt đứt thân nhân thì sao, cũng không đổi được việc ta là thân tổ mẫu của ngươi." Khương lão phu nhân sắc mặt đen trầm, hung hăng nện đánh quái trượng trong tay một cái.

Hai người tầm mắt va chạm, Khương Ninh Bảo cong lên khóe miệng, không sợ nhìn Khương lão phu nhân, giống như lúc trước Khương lão phu nhân ngồi ở vị thế trên cao, nhìn xuống nàng.

"Lão phu nhân, đừng nói những chuyện hư giả, mục đích ngài đến ta đã biết, xin hỏi lão phu nhân chuẩn bị xong tiền bạc chưa?"

Đêm qua, Khương Ninh Bảo nhận được tin công tử Lại Bộ Thị Lang tỉnh lại, liền nhờ Định Quốc Công tới phủ Thuận Thiên nót Khương Việt chào hỏi một chút, trừ phi phủ Định Quốc Công có người ra mặt, nếu không Khương Việt bị giam giữ ở đại lao phủ Thuận Thiên không biết ngày ra.

Đây là Khương Ninh Bảo phòng ngừa Khương gia tìm những người khác hỗ trợ.

"Ngươi... Ngươi..." Khương lão phu nhân chống lại ánh mắt lãnh đạm Khương Ninh Bảo, sắc mặt cực kỳ khó coi, ngực kịch liệt đập phòng, hiển nhiên tức giận không nhẹ.

"Đã quên nói cho lão phu nhân, muốn cứu Khương Việt ra, cần năm trăm ngàn lượng bạc." Khương Ninh Bảo ý vị sâu xa bổ sung một câu, lạnh nhạt như thường, nâng chung trà lên, nhấp một miếng nước ấm, trên cổ tay trắng muốt là vòng tay hồng ngọc cực kỳ bắt mắt.

Năm mươi vạn lượng bạc...

Khương lão phu nhân trước mặt bỗng tối sầm, tức giận đến sắc mặt đều trắng, đây chính là gần một phần hai tài sản của Khương gia, này Tứ nha đầu dám công phu sư tử ngoạm!

Khương Minh Dao nhìn đến tổ mẫu thờ dòn dập, mặt cười hơi đổi, sợ lão phu nhân trong cơn tức giận té xỉu, liền vội vàng tiến lên nâng đỡ cánh tay lão phu nhân.

"Tổ mẫu, ngài trước đừng tức giận."

nói xong, Khương Minh Dao nâng lên mặt cười, trong thần sắc tràn đầy phần nộ.

"Tứ tỷ, ngươi... Ngươi hơi quá đáng!"

Khương Ninh Bảo nụ cười trên mặt phai nhạt một tia, khóe miệng cong lên gọi một chút giữu cột, ngữ khí lãnh đạm vô cùng.

"Các ngươi cảm thấy lời quá đáng, nếu muốn hiện tại ly khai, Khương Việt chỉ là một người ăn chơi trác táng, có cứu hay không đều giống nhau, dù sao chi là ở trong đại lao bị chút tội, cũng sẽ không chết người."

Tối hôm qua Định Quốc Công nói cho nàng biết, Khương gia dù cho biến thành nhà giàu tầm thường, nhưng tài sản lại không bị mất đi một chút nào cả, chỉ vì Khương lão phu nhân là thân tổ mẫu của nàng, dù sao cùng nàng có đại thù là Khương gia đại phòng, chỉ cần Khương lão phu nhân còn sống một ngày, những người đó liền sẽ không động đến Khương gia.

Khương Ninh Bảo mất hứng.

không nghĩ tới nàng cùng Khương gia đại phòng chặt đứt tình thân, vậy mà Khương gia đại phòng còn hưởng thụ nàng che chở, quả thực là chuyện lớn chậm chọc tận trời.

"Muốn năm mươi vạn lượng, không có khả năng!" Khương lão phu nhân hít một hơi thật sâu, hung hăng gõ quai trượng xuống, nhìn về phía Khương Ninh Bảo ánh mắt băng lãnh đen nặng.

Cháu trai thứ hai tư chất bình thường, dùng năm mươi vạn cứu ra, nghĩ cùng đừng nghĩ.

Có lẽ, nàng có thể đi con đường khác.

Khương Ninh Bảo tựa hồ nhìn thấu ý tứ của Khương lão phu nhân, cười nhẹ: "Lão phu nhân, ta đã quên nói cho ngài, Định Quốc Công đã có lời, trừ phi là phủ Định Quốc Công ra mặt, nếu không thì không một ai cứu được Khương Việt."

"Nếu ngài thật sự luyến tiếc năm mươi vạn lượng cứu người, chẳng may hấn ở trong lao gặp tội, rồi xuống tào tặc..."

Khương lão phu nhân trên trán gân xanh nhảy dựng, nghiêng răng nghiêng lợi cả giận nói: "Từ nha đầu, nguoi đây là đang uy hiếp ta!"

Khương Ninh Bảo thần sắc bình tĩnh.

"Ngài cho là như thế cũng được."

hiện tại xem ra Khương lão phu nhân tựa hồ không có ý định xuất nhiều 'máu' cứu Khương Việt, Khương Ninh Bảo trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc, anh họ thứ hai Khương Việt tư chất bình thường này, bản lĩnh gây chuyện lại không nhỏ.

Khả năng Khương lão phu nhân buông bỏ hấn thật lớn.

Dù sao không chết người được, nhiều nhất gặp tội, hồng thân thể, hạ xuống một thân tàn tật thôi.

hiện tại tới cửa xin giúp đỡ, đoán chừng là làm cho phủ Đông Bình Bá nhìn, Trương thị dù cho bị trừ tộc, nhưng phủ Đông Bình Bá cuối cùng là ngoại gia của Khương Việt, bây giờ Khương gia đã không có bất kỳ tước vị, đặc tội không nổi phủ Đông Bình Bá.

Bây giờ phủ Đông Bình Bá khác với ngày xưa.

Trương Trâm phủ Đông Bình Bá đã trèo lên Lại Bộ Thị Lang. Lại Bộ Thị Lang âm thầm ủng hộ Tần vương, hiện tại ở một tháng trước Trương Trâm đã cưới đích thứ nữ Lại Bộ Thị Lang.

Theo lý thuyết Khương Việt cùng công tử Lại Bộ Thị Lang coi như là thân thích, nhưng Lại Bộ Thị Lang vẫn là ngoan tâm đưa hấn đi đại lao... Hiển nhiên là không có ý định nhận thức mối thân thích này.

Sau khi nghĩ thông suốt, Khương Ninh Bảo chợt cảm thấy tê nhạt vô vị.

"Lão phu nhân, mời ngài trở về đi."

Khương lão phu nhân nhìn thấy ánh mắt lạnh đậm của cháu gái thứ tư, ngực con tức như thế nào cũng không đề ép được, nhưng bà ta cũng phải cần thể diện, nhất là đang ở cái đại sảnh này còn có tỳ nữ ma ma khác đứng.

Đột nhiên, Khương lão phu nhân ánh mắt nhìn vòng tay ruby ở trên cổ tay Khương Ninh Bảo, đây là vòng tay hồng ngọc làm bằng thủ công lúc trước khi cháu gái thứ tư xuất giá bà ta đưa cho nàng.

Nếu... Nếu có thể dùng cái bí mật kia trao đổi..

không phải vạn bất đắc dĩ, Khương lão phu nhân tính đem bí mật này theo bà ta xuống quan tài, chỉ là hiện tại đã không cho phép, Khương lão phu nhân tự hỏi trong lòng có quá bạc đãi đối với con trai của em gái mình không.

"Từ nha đầu, chúng ta làm giao dịch như thế nào?" Khương lão phu nhân đột nhiên ra tiếng.

Khương Ninh Bảo không có coi nhẹ ánh mắt Khương lão phu nhân, hơi động lòng, nàng vẫn cảm thấy Khương lão phu nhân đối với vòng tay hồng ngọc trên cổ tay nàng có tình cảm không tầm thường, lại chẳng biết tại sao sẽ đưa cho nàng, chẳng lẽ... trên mặt lại lạnh nhạt nói.

"Giao dịch gì?"

"Ta muốn cùng nguoi nói riêng." Khương lão phu nhân ho nhẹ một tiếng, hai mắt sắc bén nhìn lướt qua tỳ nữ ma ma đang đứng bốn phía.

Khương Ninh Bảo im lặng một lát, vẫy tay ý bảo mọi người chung quanh lui ra, để lại hai cái tỳ nữ Xuân Hi cùng Xuân Nhạc, sau đó nhìn về phía Khương lão phu nhân: "Lão phu nhân, ngài bây giờ có thể nói."

Khương lão phu nhân để cho Khương Minh Dao đi ra ngoài, ngồi ở phía dưới Khương Ninh Bảo, đối với việc cháu gái thứ tư không để cho Xuân Hi cùng Xuân Nhạc lui ra trong lòng sinh bất mãn, nhưng cũng sẽ không cưỡng cầu.

"Lão phu nhân ngài nói giao dịch là cái gì?"

"Từ nhà đầu, người có biết vòng tay hồng ngọc người đeo trên tay có lai lịch như thế nào không?" Khương lão phu nhân hỏi một câu nghi vấn.

Khương Ninh Bảo tâm nhảy dựng, trong lòng có cảm giác bất an vì sắp mở ra một đại bí mật, nàng lắc đầu thẳng thắn nói: "không biết."

Trong mắt Khương lão phu nhân xẹt qua một chút tưởng niệm, sâu đậm nhìn Khương Ninh Bảo nói: "Nó là di vật mà muội muội ruột của ta giao cho giấy phút cuối cùng."

Di vật... muội muội ruột thịt Khương lão phu nhân...

"Kỳ thật dựa theo bối phận mà nói, ta không là thân tổ mẫu của người, người nên xưng hô ta là di tổ mẫu." Khương lão phu nhân lộ ra một đại bí mật kinh người.

Khương Ninh Bảo chấn động: "Cái gì, cha ta không là con trai ruột của ngài?"

Nàng từng đã đoán phụ thân không phải tổ mẫu sanh ra, nhưng thật không ngờ phụ thân lại là con trai của em gái tổ mẫu, thân tổ mẫu biến thành di tổ mẫu.

Nếu nàng không có nhớ lầm, muội muội ruột của tổ mẫu là một nhà bị tiên đế cách chức làm tội nô, xét nhà lưu đầy, di tổ mẫu của nàng.. Hòa ly, không đến một năm là ra đi.

nói như vậy, Khương lão phu nhân đối cha nàng là có đại ân.

Khương Ninh Bảo im lặng.

Bên cạnh Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đã chấn kinh nói không nên lời nói, trách không được, trách không được lão phu nhân sẽ bắt công với nhị phòng như vậy, thì ra... thì ra Nhị lão gia không phải con ruột của lão phu nhân.

"Nhà chồng tổ mẫu ruột của người bị tiên đế xét nhà lưu đầy, lúc đó tổ mẫu ruột của người đã có bầu một tháng, lúc ấy chỉ có một mình em rể ta biết được, vì không muốn đứa nhỏ chưa xuất thế đã trở thành tội nô, hần liền kiên quyết cùng tổ mẫu ruột của người hòa ly, để tổ mẫu ruột của người vụng trộm đem đứa nhỏ sanh ra giao cho người thân nuôi."

"Sau khi ta biết tin tức này, liền làm bộ mang thai... Chờ đứa nhỏ sinh ra, liền ôm tới làm con của mình, ai ngờ tổ mẫu của người sau khi sinh cha người lại rong huyết ra đi, chỉ để cho tâm phúc của nàng giao cho ta một vòng hồng ngọc bằng thủ công này."

Khương lão phu nhân cùng em gái cảm tình sâu đậm, nhưng qua mấy thập niên, trưởng tử lập kế hoạch làm cho con trai thứ hai gặp nạn, Khương lão phu nhân tuy rằng cảm thấy thực xin lỗi muội muội, nhưng muội muội còn có một cháu trai ruột xuất sắc.

không như bà có hai đích cháu trai ruột lại không có một người nào thành danh, nay ngay cả tước vị thừa kế tổ tiên để lại cũng đánh mất, Khương lão phu nhân hận chết huynh muội Khương Ninh Bảo.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc trong lòng lo lắng đến không được, nếu thân thế Nhị lão gia lộ ra ngoài, đại thiếu gia làm sao bây giờ, phu nhân cũng sẽ không xoá đi được lớp vết bẩn này, làm cho người ta chỉ trở.

Triều Đại Việt có luật lệ, tội nô trong vòng năm đời sau không được khoa cử, trừ phi đạt được Hoàng đế đặc xá, bằng không thì, Đại thiếu gia đang nằm trong năm đời đó...

Khương Ninh Bảo hiển nhiên cũng nghĩ đến những chuyện liên quan từ gốc rễ này, khắp khuôn mặt là vẻ mặt ngưng trọng, nàng một mực chú ý từng biểu lộ nhỏ bé trên mặt Khương lão phu nhân, biết được Khương lão phu nhân cũng không có nói dối.

Nàng thật không ngờ cha lại là tội nô đời sau.

Khương lão phu nhân đúng là có đại ân với cha, còn hết lòng quan tâm giúp đỡ, dù cho Khương gia bị tước đoạt tước vị, Khương lão phu nhân cực hận huynh muội bọn họ đều không có đem thân thế cha nàng lộ ra ngoài.

Kỳ thật sau khi sáng tỏ thân thế cha nàng, đối với Khương gia cũng có ảnh hưởng cực lớn.

Nếu không tốt, cũng là kết cục xét nhà lưu đầy.

Dù cho phương diện này có xen lẫn lòng riêng của Khương lão phu nhân, nhưng Khương Ninh Bảo vẫn phải cảm kích lão phu nhân, đã cho cha nàng một cái xuất thân trong sạch.

"Ta cũng không muốn vạch trần thân thế của cha người, thậm chí quyết định sau khi chết đem bí mật này vào trong quan tài, nhưng bây giờ ta không thể không nói ra."

Khương Ninh Bảo hiểu được ý tứ trong lời nói của Khương lão phu nhân, nàng nhấp mím môi, ngữ khí lộ ra một chút trịnh trọng: "Ta hiểu được, lão phu nhân yên tâm, ta sẽ cho người đem Khương Việt phóng xuất, cũng sẽ thả ra tiếng gió, che chở Khương gia."

Khương lão phu nhân dùng thân thể cha của Khương Ninh Bảo đổi được kết quả mong muốn, lại không cao hứng nhiều, bà ta lãnh đạm gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó đứng dậy cáo từ, thân hình hơi hơi có chút còng xuống, cả người thoát nhìn tựa hồ già đi rất nhiều.

Khương Ninh Bảo chần chờ một chút, vẫn là đứng dậy cho người đưa ra ngoài, đồng thời làm cho Triệu quân gia phái người đưa Khương lão phu nhân cùng Khương Minh Dao trở về Khương gia.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Dương Thụ Thanh gả cho Tần Vương

Dương Thụ Thanh vẫn liên tục chú ý động tĩnh phủ Định Quốc Công, biết được Khương Ninh Bảo phái người đem Khương lão phu nhân đưa về Khương gia, còn cứu ra tên nhà giàu Khương Việt kia, giữa trán tràn đầy cười lạnh, xem ra chỉ cần còn Khương lão phu nhân, Khương Ninh Bảo tất nhiên sẽ không buông tay người của Khương gia.

Người của Khương gia a... Xem như lợi dụng tốt một phen mới được.

Dương Thụ Thanh đôi mắt buồn xuống, thường thức trong tay ngọc như ý, ngọc như ý là Tần vương đưa tới tín vật đính ước, vô cùng trân quý, Dương Thụ Thanh mặt mày giãn ra.

Hôn lễ trọng thể... Phụng quan hà bí... Phong cảnh xuất giá... Đồi trước tất cả nàng ta không có trải qua, cả đời này đều thực hiện, hiện tại, nàng ta muốn gả cho Tần vương làm sủng phi.

Vẫn là bước đi vào đời trước đường xưa nhưng chỉ là cả đời này, nàng ta gả là Tần vương tình thâm nghĩa trọng, không còn là Tần vương giả nhân giả nghĩa, tính kế tình cảm nàng ta.

"Tiểu thư, Tần vương phái người đưa tới quyết đường ngài thích ăn." Thiển Bích vui mừng bụng một mâm quyết đường bước vào.

Sau khi hôn sự Tần vương cùng tiểu thư định ra, Tần vương sẽ không còn tránh hiềm nghi, thường xuyên vài ngày đưa đến đây một ít trái cây tiểu thư thích ăn.

Đồ vật không mắc, quý ở tấm lòng.

"Ah, lúc này đã có quyết đường rồi sao?" Dương Thụ Thanh vừa nghe đến Tần vương tặng hoa quả lại đây, trên mặt thanh lệ hiện lên một chút nụ cười ngọt ngào.

Tần vương cùng Tạ Cảnh Dực lạnh nhạt quả nhiên là không giống nhau, hành động Tần vương làm nàng ta nghĩ tới Khương Ninh Bảo tốt số làm cho người đó kỵ, Định Quốc Công cũng thích đưa hoa quả tươi mới từ thôn trang cho Khương Ninh Bảo thưởng thức.

"Đúng vậy, nghe nói là mới chín được một ít, tiểu thư, Tần vương đúng là thật dễ tâm tới ngài." Thiển Bích vừa nói vừa đem quyết đường lột ra vỏ để lại thịt quyết đường trên mâm.

Tâm lý Dương Thụ Thanh ngọt ngào, mặt mày mỉm cười, cầm lấy tấm trúc đâm một miếng bỏ vào trong miệng, quyết đường nước nhiều, hương vị êm ngọt ngào, đặc biệt ăn ngon.

Lựa chọn Tần vương quả nhiên là đúng.

Nàng ta không hối hận gả cho Tạ Cảnh Dực, dù sao Tạ Cảnh Dực cho nàng ta một cái hôn lễ rất đẹp, nhưng nàng ta lại càng hận hắn hơn, bởi vì hắn, nàng ta chịu đủ Khương Ninh Bảo khi nhục.

Vốn dĩ thiết kế làm cho chức quan Tạ Cảnh Dực mất đi, thật không ngờ hắn lại trở thành thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, còn nghe nói có không ít quan mới tới cửa, cái này làm Dương Thụ Thanh nổi giận thiếu chút nữa là hộc máu.

"Mà này, nói đến Khương Ninh Bảo gả cho Định Quốc Công cũng mau bốn tháng, vẫn không tham gia yến hội đám phu nhân công hầu tể tướng, thật không hiểu nàng đang nghĩ như thế nào."

Dương Thụ Thanh ăn xong vài miếng quyết đường, như có điều suy nghĩ mở miệng.

"Có lẽ nàng cảm thấy mình là phu nhân Định Quốc Công, không cần phải tham gia yến hội đám phu nhân công hầu tể tướng." Thiển Dung liền tranh

thủ nói chuyện mình đoán ra.

Dương Thụ Thanh hí hóp mắt một cái, nàng ta có loại trực giác, bên trong này có bí mật.

"Ta vẫn cảm thấy không thích hợp."

"không phải là phu nhân Định Quốc Công mang thai chứ?" Thiển Bích mở một câu nói đùa.

không biết đây là chân tướng, chờ tới thời điểm cuối năm công khai, không biết làm bao nhiêu người rung động đến.

Dương Thụ Thanh hằm hừ cười một tiếng.

Này là tuyệt đối không khả năng.

Có lẽ thật sự giống như Thiển Dung theo như lời, chứng mất với yến hội đám phu nhân công hầu tổ chức, Thụ Vương phi tổ chức tiệc rượu hoa cúc, nghe nói tặng bái thiếp cho Khương Ninh Bảo, nhưng Khương Ninh Bảo khéo léo từ chối.

Tiếp tục tìm đường chết đi.

Chờ Định Quốc Công không còn, đó là lúc nàng hồi hận.

Tâm lý Dương Thụ Thanh liên tục cười lạnh, nàng ta coi thường nhất loại nữ nhân khi đắc thế, liền tự cho là cao cao tại thượng, không để người khác trong mắt.

Khương Ninh Bảo cũng không biết Dương Thụ Thanh vẫn liên tục chú ý nàng, còn lấy lớn nhất ác ý phỏng đoán nàng, nàng gần đây đặc biệt thích ăn hoa quả chua chua ngọt ngọt, bây giờ là mùa quýt đường chín.

Định Quốc Công sớm đã đem toàn bộ quýt đường chín đưa cho Khương Ninh Bảo ăn.

"Ninh Bảo, ta điều tra, Khương lão phu nhân quả thật không có nói dối, năm đó bà ta phái tâm phúc tỷ nữ đi hầu hạ tổ mẫu của nàng ta đã tìm được, hai năm trước bà ta đã qua đời, nhưng trước khi qua đời, bà ta từng gửi phong thư cho Khương lão phu nhân, phong thư này đã ở trong phòng Khương lão phu nhân lục soát ra, xác nhận bà ta nói đúng."

Định Quốc Công lột cho Khương Ninh Bảo một quả quýt đường, đem tư liệu điều tra nói ra, hẳn thật không ngờ nhạc phụ đã mất còn có thân thể như thế.

"Nhà chồng tổ mẫu của nàng là dính vào tham án lớn chưa từng có lúc xưa, tai họa dính tới toàn gia tộc vô tội, lúc ấy bị quan viên vô tội bị tai họa cũng không có thiếu."

Định Quốc Công đem quýt đường đã lột xong bỏ ra, từng miếng từng miếng đưa đến miệng Khương Ninh Bảo.

Tiền triều tham án to như vậy, có thể nói đem hơn phân nửa quan viên triều đình rửa sạch một lần, trăm thủ gia quyền quan viên vô số kẻ, vết máu trên pháp trường liên tục hết mấy tháng đều không khô cạn.

Dù cho đã qua vài thập niên, nhưng vẫn như trước làm người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Đây là thủ đoạn thiết huyết của tiền đế vừa đăng cơ không đến hai năm thi triển, trận hành động xét nhà diệt tộc gây nên quốc khổ bị quét sạch, tiền đế lúc còn trẻ anh minh cơ trí, nhưng theo tuổi dần dần lớn lại trầm mê nữ sắc, càng thêm ngu ngốc.

Sau lại đột nhiên băng hà, cái chết rất ám muội.

Khương Ninh Bảo ăn một múi quýt đường, biết được Khương lão phu nhân thật không có lừa gạt nàng, im lặng một lát, nhin không được hỏi một câu: "Quốc Công Gia, đã cách vài thập niên, có khả năng lật lại bản án sao?"

Trong lịch sử án oan sai nhiều lắm, Khương Ninh Bảo thật không ngờ chuyện như vậy còn phát sinh trên người gia tộc cha nàng.

Nếu có thể rửa được oan khuất thì tốt rồi.

Khương lão phu nhân không thích mẫu thân Dương thị và nàng, nhưng đối với cha nàng vẫn là khác, nếu không phải cha nàng không vâng lời Khương lão phu nhân dám cưới mẹ nàng, Khương lão phu nhân cũng sẽ không đối cha bất mãn.

Nhưng nghĩ đến tương lai lớn của ca sau này, Khương Ninh Bảo vẫn không thể đem tất cả hy vọng ký thác vào Khương lão phu nhân, trên đời không có tường nào gió không lọt qua được.

Nữ chính Dương Thụ Thanh vẫn liên tục như hồ rình mồi.

Khương Ninh Bảo đương nhiên không thể lưu lại tai họa ngầm này, nếu một nhà tổ phụ vô tội bị tai họa, như vậy thì có cơ hội rửa sạch oan khuất.

Chuyện này cần Định Quốc Công giúp.

Định Quốc Công khẽ vuốt cằm, đáy mắt hiện lên một nụ cười: "Có khả năng, việc này ta đã cùng Hoàng Thượng nói, Hoàng Thượng quyết định trong dịp đại hôn, sẽ ban lệnh đặc xá lớn cho quan viên vô tội bị tội tại họa dính trong tham án, vì bọn họ lật lại bản án sửa lại án xử sai."

Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ tới lúc nàng còn chưa biết Định Quốc Công vì nàng làm nhiều như vậy, Khương Ninh Bảo trong lòng cảm động đồng thời sinh ra từng tia ngọt ngào, nàng nhịn không được ở trên đôi môi mỏng Định Quốc Công hung hăng hôn một cái.

"Quốc Công Gia, cảm ơn chàng!"

Định Quốc Công đáy mắt hiện lên một chút ngọn lửa nhún nhảy, một đôi cánh tay sắt mạnh mẽ đem Khương Ninh Bảo vòng ở trong ngực, vồ lấy của nàng môi đỏ mọng, hôn sâu.

Dứt đi nụ hôn triển miên, Khương Ninh Bảo hai gò má đỏ gay, đôi mắt ả ả lộ ra một chút quyến rũ.

Định Quốc Công nghĩ đến trong ngực tiểu thê tử đang mang thai, cứng rắn áp chế xao động ở bụng dưới phát sinh, ở trên mặt hấn roi xuống hôn, bàn tay to lưu luyến trên bụng nhô ra của nàng, thanh âm khàn khàn hỏi.

"Ninh Bảo, hôm nay đứa nhỏ có... nào loạn nàng hay không?"

Từ khi Trần Thái y chẩn đoán chính xác Khương Ninh Bảo có bầu song thai, Định Quốc Công đối với bụng Khương Ninh Bảo càng thêm để ý, mỗi ngày đều sẽ quan tâm hỏi vài câu, sợ nàng có một chút không khỏe.

Làm người ta cảm thấy rất ấm áp.

Khương Ninh Bảo lắc lắc đầu, trên gương mặt tươi cười đỏ ửng đã giảm bớt, ả ả hiện lên một chút sầu lo: "Đứa nhỏ thật ngoan, chỉ là khẩu vị của thiếp trở nên rất lớn, một ngày muốn ăn vài lần, chắc không bao lâu nữa thiếp trở thành một người rất mập."

Khuôn mặt của nàng vốn là mặt trái xoan, nay từ từ trở nên tròn trịa.

Có thể nghĩ đến mấy tháng sau, nàng sẽ càng thêm tròn trịa.

Định Quốc Công nhìn tiểu thê tử đang lo lắng cho dáng vóc của mình, nhịn không được mà cười, lo lắng tiểu thê tử vì sợ mập mà ăn ít, vội vàng nói: "Ninh Bảo, dù là nàng trở thành một người rất mập mập, cũng là mập mập đẹp nhất."

Khương Ninh Bảo: "..."

Định Quốc Công này thật đầu gỗ, cái gì là mập mập đẹp nhất, mập mập có thể vui vẻ ở nơi nào, Khương Ninh Bảo quyết định chờ sinh hạ đứa nhỏ xong, liền làm ra rượu thuốc có khả năng làm giảm cân.

...

Hai ngày sau, thi Hương đã đến, Khương Ninh Bảo thay một thân màu đỏ váy dài, mang theo Xuân Hi Hoàng ma ma cùng với thân vệ Định Quốc Công chậm rãi đi trường thi.

Có ký hiệu xe ngựa phủ Định Quốc Công vừa đến trước trường thi, lập tức hấp dẫn không ít người chú ý.

Nơi này là dưới chân thiên tử, trong kinh thi Hương tú tài đi thi rất nhiều, thanh niên tài俊 cũng nhiều, Khương Cẩn dáng người cao to, tướng mạo tuấn mỹ phong lưu, ở trong một đám thanh niên tài俊 cũng là gây chú ý cực kỳ.

Khương Ninh Bảo lúc tới, liếc mắt liền thấy được hắn.

Khương Cẩn bên người còn có đại cữu mợ cùng với một đám tùy nữ gã sai vặt, nhìn thấy Khương Ninh Bảo xuống xe ngựa, đại cữu mợ có chút trách cứ trừng mắt nhìn nàng một cái, đang có thai mà cũng chạy tới đây.

Khương Cẩn cũng không đồng ý nhìn muội muội liếc mắt một cái.

"Mợ, đại ca, các người yên tâm, bên người ta có nhiều hộ vệ che chở như vậy, không có chuyện gì, ta đã nghĩ tự mình đưa đại ca tiến trường thi, chờ đại ca đi vào, ta trở về phủ."

Môi Khương Ninh Bảo nâng lên một chút thành nụ cười sáng rỡ.

Khương Cẩn nhìn khuôn mặt muội muội càng thêm tròn trịa, là biết mấy ngày nay muội muội được hầu hạ vô cùng tốt, hắn bắt đầu cười: "Người nhà... Về sau nhưng không cho như vậy, em sẽ lo lắng."

Khương Ninh Bảo liền vội vàng gật đầu.

một vài người cùng một chỗ bàn luận, Khương Ninh Bảo tự mình giúp đỡ đại ca kiểm tra một chút vật phẩm cần mang, biết là không có quên thứ gì, mới

yên lòng.

Khương Cẩn nhìn hành động em gái buồn cười, trong lòng ấm áp, lúc trước hần thi đồ tú tài, muội muội cũng là kiểm tra vật phẩm của hần như vậy.

Tiếng chuông vang lên, giám khảo đi ra, các thí sinh nên nhập trường thi, tất cả thí sinh xếp hàng chờ kiểm tra, Khương Cẩn cùng đại cữu mợ và muội muội chào một tiếng, liền cầm vật phẩm đi xếp hàng.

Chờ Khương Cẩn tiến vào trường thi, Khương Ninh Bảo mới cùng đại cữu mợ cùng nhau rời đi, chờ chín ngày sau lại qua.

Trong thời gian này, Khương Minh Dao xuất giá.

Ngày Khương Minh Dao xuất giá, Khương Ninh Bảo phái Triệu quân gia cùng Xuân Hi đi qua, còn mình ở trong phủ dưỡng thai.

Đồng thời, Càn Nguyên để vì tham án to của vài thập niên trước lật lại bản án, làm toàn bộ Đại Việt đều chấn động, quan viên vô tội bị tai họa cùng đời sau bọn họ bị sang bằng phẳng được rửa sạch oan khuất.

Dương Thụ Thanh một người sống lại lần này luống cuống.

rõ ràng căn bản đời trước không có chuyện sửa lại bản án xử sai, nhưng đời này lại xảy ra, chẳng lẽ có người giống như nàng ta tìm được cơ hội làm lại?

Khương lão phu nhân trong lòng cũng không bình tĩnh.

Những chuyện này Khương Ninh Bảo cũng không biết, nàng đang bận cho Điều chương quý phái người ngầm đi tới vùng đất lưu đầy đón một nhà thân tổ phụ hồi kinh, nếu như không có ngoài ý muốn, nàng đời này đều sẽ không cùng bộ tộc thân tổ phụ nhận thức lẫn nhau, chỉ là lên tìm cách thích hợp chiếu cố một chút.

Chín ngày sau, Khương Cẩn ra trường thi, so với những người khác bộ dáng tiêu tụy thì hần thần thái sáng láng, hạc trong bầy gà, Khương Ninh Bảo nhìn đại ca như vậy, nhin không được nhếch lên khóe miệng.

Sau khi tiễn đại ca về phủ, kế tiếp chính là thời gian chờ đợi yết bảng, Khương Ninh Bảo đối với đại ca có tin tưởng.

Quả nhiên giống như nàng đã biết, đại ca thi đậu cử nhân, vẫn là hạng nhất trong thi Hương.

Nghe Định Quốc Công nói, lần này chấm bài thi giám khảo có người của Tần vương, nếu không phải Khương Cẩn có bài thi quá mức xuất sắc, mới có thể lấy được "Giải Nguyên" hàng đầu.

Khương Ninh Bảo hết chỗ nói rồi, Dương Thụ Thanh là âm hồn không tiêu tan.

Theo thi Hương chấm dứt, thời tiết dần dần chuyển lạnh, Dương Thụ Thanh gả cho Tần vương, thành sủng phi của Tần vương.

Khương Ninh Bảo mang thai năm tháng, bụng càng lúc càng lớn, không thể che lấp.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đời này nàng khẳng định là đứa bé là con trai

Tại phủ Định Quốc Công.

Trừ bỏ vài người biết chuyện, khi hạ nhân phủ Định Quốc Công nhìn thấy cái bụng nhô ra của phu nhân Quốc Công đi lại, tất cả đều tròn mắt há hốc mồm, vẻ mặt bị kinh sợ.

không phải phu nhân đã ăn trứng thức ăn có bỏ Hoa Vô Từ sao?

Chẳng lẽ là bọn họ hoa mắt?

Bọn hạ nhân sôi nổi dụi mắt, cuối cùng thừa nhận một sự thật, nghĩ đến Trần Thái y luôn luôn tới cửa, sợ là phu nhân Quốc Công của bọn họ đã sớm mang thai, chỉ là ẩn giấu đi.

"Ông trời có mắt, Quốc Công Gia có hậu, chúng ta có tiểu chủ nhân." một cái nào đấy lính già tuổi khá lớn tuổi mù một con mắt lệ nóng doanh tròng, kích động cả người run run.

hần là lính già tuổi trẻ đã từng đi theo Định Quốc Công lên chiến trường giết địch, đối với Định Quốc Công trung thành và tận tâm, vẫn liên tục lo lắng

Định Quốc Công phục vụ quên mình kiếm được tước vị nhưng không giữ được.

hiện tại tốt lắm, rốt cục không cần lo lắng nữa.

Trừ cái người lính già này, còn lại là hạ nhân đã đi theo Định Quốc Công ăn nằm trên chiến trường tất cả đều vui mừng nường mảy, hưng phấn kích động, toàn bộ phủ Định Quốc Công một mảnh vui sướng.

Tạ Cảnh Dực khiếp sợ nhìn cả người tản ra thiên chức làm mẹ Khương Ninh Bảo, trong lòng mùi vị khôn kể, môi mông giật giật, cuối cùng hóa thành một câu: "Chúc mừng mẫu thân!"

Khương Ninh Bảo mỉm cười, khuôn mặt tròn trịa trở nên ôn nhu, cảm thụ được động tĩnh trong bụng truyền ra, trong lòng một mảnh mềm mại, đối với con nuôi Tạ Cảnh Dực khó có thêm vài phần quan tâm.

"Cảnh Dực, nghe nói người gần đây bề bộn nhiều việc, nhưng bận rộn đi nữa cũng phải chú ý thân thể, người còn trẻ, Dương Thụ Thanh đã chuẩn bị gả cho Tần vương, người cũng nên lo lắng mình một chút chung thân đại sự."

"Về chuyện chung thân đại sự của người, Tạ Nhị phu nhân gởi thư cùng ta đề cập qua vài lần, người cũng để ý một chút."

Gần đây vẫn liên tục không thấy bóng dáng Tạ Cảnh Dực, nếu không như vậy thì lúc bụng của nàng vừa tựa như thổi khí cầu, Tạ Cảnh Dực đã phát hiện rồi.

Tạ Cảnh Dực im lặng.

hắn mấy ngày nay vẫn liên tục tránh cùng Khương Ninh Bảo gặp mặt, chính là muốn người trong mộng cùng ngoài mộng tách ra, càng là như thế, hắn càng là quên không được hạnh phúc trong mộng người kia cùng hắn là như thế nào.

sự thật cùng cảnh trong mơ lặp lại dây dưa, Tạ Cảnh Dực đối với Khương Ninh Bảo phát sinh biến hóa cảm tình, hắn cũng không muốn cố sức ngăn cản.

Khương Ninh Bảo là do hắn buông tay, nhưng hắn hối hận.

Đáng tiếc hối hận thì đã muộn.

hắn chỉ muốn yên lặng nuốt xuống phần quả đắng này.

Nghe được vị hôn thê trước kia lại thúc giục hắn cưới vợ, tim của hắn hơi hơi đau nhói một chút.

không biết được nội tâm Tạ Cảnh Dực đang mãnh liệt gào thét, Khương Ninh Bảo khước miệng giật một cái, Tạ Cảnh Dực im lặng là từ chối sao, nhưng nàng không ngại, chỉ là Tạ Nhị phu nhân gây phiền lần nữa, Khương Ninh Bảo chỉ là lại đề xuất.

"Người đi về trước suy nghĩ thật kỹ một chút."

Khương Ninh Bảo ý bảo Tạ Cảnh Dực rời đi, nàng đi lại nhiều để rèn luyện thân thể, thân thể của nàng tốt, nhưng lâu không vận động, sau này lâm bồn sẽ nếm mùi đau khổ.

Lời này là Trần Thái y nói.

Khương Ninh Bảo vẫn liên tục nhớ ở trong lòng mà hành động.

Tạ Cảnh Dực hành lễ xoay người rời khỏi chủ viện.

Tạ Cảnh Dực vừa ly khai, Khương Ninh Bảo bắt đầu ở trong sân đi tới đi lui, bụng tuy lớn, nhưng không có lớn đến dọa người, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc lại khẩn trương vội vã nhìn chăm chú.

Khương Ninh Bảo buồn cười nhìn các nàng liếc mắt một cái.

không khí vào cuối thu dễ chịu, thời tiết chuyển lạnh.

Khương Ninh Bảo đi qua đi lại vài vòng đều không có ra mồ hôi rịn, cả người thần thái sáng láng, nhìn nàng có bầu năm tháng nhưng vẫn không có nôn nghén, mỗi ngày ăn ngủ rất tốt.

Ngay cả Trần Thái y đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử mang thai song thai tình trạng tốt như vậy.

Chờ Khương Ninh Bảo ngồi trên ghế nghỉ ngơi, Tạ lão phu nhân đã tới, bà nhìn thấy con dâu bụng thật to, cười híp mắt lại, bà gần đây làm thiệt nhiều đồ lót, chờ cho cháu trai ngoan sinh ra, là có thể mặc được đồ lót bà làm ra.

"Mẫu thân, tại sao ngài lại tới nữa?" Khương Ninh Bảo đang uống nước canh bổ dưỡng Hoàng ma ma bụng lại, nhìn Tạ lão phu nhân lại

đây, trên mặt không còn lời gì để nói.

Mấy ngày này, Tà lão phu nhân mỗi ngày đều đến chủ viện vài lần.

"Ta sang đây xem cháu ngoan của ta, Ninh Bảo, cháu ngoan có nao loạn với con không?" ánh mắt Tà lão phu nhân nhìn xuống bụng Khương Ninh Bảo, cười híp mắt nói.

Khương Ninh Bảo: "... không có, đứa nhỏ thật ngoan."

Tà lão phu nhân có chút mâu thuẫn, hai đứa cháu không làm khó, trong lòng bà không nở, nhưng nếu chúng nó làm loạn, bà lại lo lắng Ninh Bảo chịu không nổi.

"Ninh Bảo, chuyện con mang thai đã không gat được, vừa truyền ra sợ là muốn không được an bình." Tà lão phu nhân trên mặt tràn đầy rối rắm, Ninh Bảo mang thai là chuyện tốt, vấn đề là Ninh Bảo đã từng ăn qua đồ ăn có bỏ Hoa Vô Từ.

Bà vốn là giấu được ngày nào hay ngày đó, hiện tại giấu không nổi nữa, có bầu năm tháng bụng cứ như vậy lớn, nghe nói song thai bình thường rất dễ dàng sinh non, cũng nguy hiểm hơn.

Phụ nữ có thai cảm xúc hay thay đổi.

Tà lão phu nhân không muốn bên ngoài hỗn loạn dồn dập ảnh hưởng đến Ninh Bảo dưỡng thai.

"Mẫu thân, không sao đâu, có thể giấu giếm được năm tháng là rất khá." Khương Ninh Bảo không thêm để ý chút nào nói, Dương Thụ Thanh đã gả cho Tần vương, phủ Định Quốc Công rất an toàn.

Người tới cửa cầu kiến, nàng có thể dùng lí do dưỡng thai mà cự tuyệt.

Tà lão phu nhân: "..."

Nhìn thái độ của Ninh Bảo, bà là lo lắng vô ích, cũng là Ninh Bảo tâm thái một mực rất tốt, nghĩ đến lúc trước nàng buông lời muốn gả cho con trai bà, dẫn tới không ít tin đồn, Ninh Bảo đều không có để ý.

Hai ngày này trong phủ mẹ chồng nàng dâu đang tán gẫu, bên ngoài kinh thành lại gió nổi mây phun.

Tin tức Khương Ninh Bảo mang thai năm tháng truyền ra ngoài, oanh động toàn bộ kinh thành, một người từng ăn trúng thức ăn thả Hoa Vô Từ mang thai, chẳng phải là nói Hoa Vô Từ có thuốc giải?

Còn có người không tin, nói là tin tức giả.

Người ở Thái y viện nhớ lại Trần Thái y thường xuyên đi Định Quốc Công xem chẩn, vội vàng hỏi chuyện phu nhân Định Quốc Công mang thai thiệt hay giả, Trần Thái y không có giấu diếm, đem Khương Ninh Bảo mang thai song thai chuyện lộ ra.

Có lời Trần thái y nói ra như chùy đá giáng xuống, chuyện Khương Ninh Bảo mang thai chiếm được xác nhận.

Trong lúc nhất thời, các võ tướng sôi nổi chúc mừng Định Quốc Công, Càn Nguyên đế cũng quang minh chính đại để cho hoàng hậu đưa một phần hạ lễ đến phủ Định Quốc Công, quý phi Phó Uyển Ninh là bạn bè tốt với Khương Ninh Bảo cũng không có quên.

Nữ quyền tiến đến phủ Định Quốc Công chúc mừng nói liền không dứt.

Có một số người là vì chuyện Hoa Vô Từ, Tà lão phu nhân nói việc này có thể hỏi Trần Thái y, đại đa số nữ quyền đều thấy được Khương Ninh Bảo tròn trịa.

Người người đều tán dương Khương Ninh Bảo có phúc.

Khương Ninh Bảo cười đáp lễ, cả người lộ ra hài hòa, chỉ là giữa trán ửng ửng lộ ra thần sắc mệt mỏi, người tới đều là rất có ánh mắt, sau khi nhìn đến Khương Ninh Bảo, sôi nổi chỉ uống một ngụm trà liền rời đi.

Đại cửu mỵ đỡ người đi đến nội thất, lo lắng nói: "Ninh Bảo, thân thể ngươi không tiện, phải cùng lão phu nhân nói một tiếng, không cần đến chào hỏi khách khứa, cẩn thận mệt chết mình."

Khương Ninh Bảo thân mật câu lấy cánh tay đại cửu mỵ, cười khẽ cười: "không trở ngại, ta kỳ thật một chút không phiền lụy, vừa mới ta là cố ý giả vờ."

Đại cửu mỵ vừa bức mình vừa buồn cười điểm hạ mũi nàng: "Ngươi nha, thật là một quỷ linh tinh."

Trong lòng lại buông xuống lo lắng.

cô cháu ngoại này của bà là người có chủ ý.

thật sự là lo lắng vô ích.

Nữ nhân gả đến phu gia, có con nối dòng, coi như là chân chính đứng vững vàng gót chân.

Khương gia

Khương lão phu nhân thần sắc nhàn nhạt ngồi ở ghế trên, Hồng Hạnh bên cạnh lại không dám thở mạnh một cái.

"Mẫu thân, không phải nói Tứ nha đầu trúng Hoa Vô Từ, đời này đều không thể sinh dục sao?" Khương Đông Minh vừa nghe đến tin tức Khương Ninh Bảo mang thai, toàn bộ đều tức điên, nổi giận đùng đùng đến chủ viện chất vấn.

Lúc trước cũng là bởi vì chuyện Trương thị làm ra sự việc Hoa Vô Từ, làm cho phủ Trường Ninh Bá không có, chức quan của hắn cũng mất, thành ra nhà quyền quý chỉ cần tùy tiện một cước dẫm đạp ông mà thôi..

Chênh lệch lớn như vậy làm Khương Đông Minh chán chường hơn hai tháng, hiện tại vừa phấn chấn lên, tin tức Khương Ninh Bảo mang thai lại đưa hắn vào vực sâu.

Phủ Trường Ninh Bá thành một truyện cười, nha đầu chết tiệt kia lại phong quang vô hạn.

Khương Căn còn thi đậu cử nhân.

Chi thứ hai là thật đi lên.

Khương Đông Minh không thể nhận kết quả này.

"Đông Minh, người trước yên tĩnh một chút, Trần Thái y không phải nói Hoa Vô Từ có giải được sao, chỉ là chúng ta không biết thôi, việc đã đến nước này, người cũng đừng làm ầu, Khương gia đã trải qua không còn vậy vùng nổi."

Khương lão phu nhân nhìn không được cảnh cáo một câu, khẩu khí này bà ta nhất định phải nuốt xuống, cháu trai cháu gái của muội muội từng người một so ra có tiền đồ, trong nội tâm bà ta khó mà chấp nhận được, nói không có ghen ghét là giả.

Khương Đông Minh trên trán gân xanh nhảy dựng, môi không ngừng run run, cuối cùng cứng rắn nói: "Nương, người yên tâm, ta sẽ không làm loạn."

Lúc này không giống ngày xưa, Khương gia bọn họ cần nhìn sắc mặt Tứ nha đầu làm việc.

nói xong, Khương Đông Minh sắc mặt mang chút chán nản rồi đi viện từ lão phu nhân.

Khương lão phu nhân cười khổ than một tiếng, nhìn thoáng qua Hồng Hạnh bên cạnh, xoa nhẹ mi tâm, phân phó: "Hồng Hạnh, người đi khổ phòng của ta chọn một phần hậu lễ đưa đi phủ Định Quốc Công."

Càng là lúc này, càng là không thể để cho người chê cười.

Chỉ cần Tứ nha đầu nguyện ý che chở Khương gia, Khương gia ở kinh thành liền sẽ không bị quyền quý khác ức hiếp..

Phủ Tần vương.

Những ngày này đường làm quan Dương Thụ Thanh rộng mở, đã tâm bưng bưng giúp Tần vương mượn sức triều thần, thuận tiện cài vào cung Hiến tâu chơi ngáng chân, thời gian phản kích hứng thú vừa xuất hiện, ai ngờ lại đột nhiên lộ ra ngoài tin tức Khương Ninh Bảo mang thai năm tháng.

Cẩn thận tính toán, đây không phải là sau đại hôn một tháng liền mang bầu sao?

Dương Thụ Thanh tức thiếu chút nữa hộc máu, nhớ ngày đó nàng ta còn làm ra thai giả chuẩn bị hãm hại Khương Ninh Bảo, ai ngờ người ta sớm mang thai, còn giấu giếm nghiêm nghiêm thực thực.

đã vậy còn may mắn mang bầu song thai.

Dương Thụ Thanh ghen tị ánh mắt đều đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa nói: "Này Khương Ninh Bảo yếu yếu xiu xiu, vừa thấy vốn không có mệnh sinh con trai, thai này nhất định là con gái."

Thiên Dung cùng Thiên Bích trong lòng một trận bất đắc dĩ.

Tiểu thư mỗi lần nghe được tin tức tốt của phu nhân Quốc Công đều sẽ tức giận đến giờ chân, kỳ thật tiểu thư nay đã là sủng phi Tần vương, chờ tương lai Tần vương lên ngôi, tiểu thư chắc chắn phong quang vô hạn.

Làm gì cùng phu nhân Quốc Công mà nổi giận, không duyên cớ tự chọc tức mình.

Nhưng mà các nàng không dám khuyên.

"Tiểu thư, Vương gia luôn luôn tại ngài nơi này ngủ lại, nói không chừng ngài rất nhanh sẽ có con nối dòng của vương gia." Thiển Bích thận trọng nói.

Dương Thư Thanh nghe vậy sắc mặt giãn ra, giữa trán hiện lên một chút thần sắc kiêu ngạo.

Nàng ta đời trước từng có mang thai là con trai, đáng tiếc cuối cùng bị người ta hãm hại làm mất đi thai nhi đã thành hình con trai, có thể nghĩ, Dương Thư Thanh lúc ấy có bao nhiêu là hận.

Cả đời này, nàng ta dám chắc đứa bé đầu tiên cũng là con trai.

Lúc này Dương Thư Thanh vẫn còn không biết bởi vì chính mình tìm đường chết nên đời này đều khó có khả năng có con.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Nụ cười xấu xa

Nguyên một ngày phủ Định Quốc Công náo nhiệt, buổi tối Định Quốc Công Tạ Hành quay về phủ, nhìn đến Khương Ninh Bảo ở trên giường đang ngủ say ngọt, một thân áo ngủ rộng thùng thình thêu hoa quả lựu giấu đi cái bụng đã nhô lên của nàng, Định Quốc Công mặt mày lạnh lùng nháy mắt nhu hòa xuống dưới.

hắn đi nhanh đến ở giữa giường, vươn ngón tay thon dài khẽ vuốt trên mặt nàng một chút, bên tai đều là tiếng hít thở nhẹ nhàng Ninh Bảo, chớp mũi quanh quần nhân nhặt mùi hoa quế.

Lông mày phong Định Quốc Công khẽ nhúc nhích.

Nghĩ đến hôm nay Ninh Bảo lao tâm lao lực tiếp đãi nữ quyến tiến đến phủ Định Quốc Công chúc mừng, Tạ Hành giữa trán hiện lên một chút đau lòng, hắn đứng dậy bước ra phòng ở, gọi thân vệ, trầm giọng phân phó.

"Tạ Thất, thông báo Triệu quân gia một tiếng, ngày mai phu nhân phải tỉnh dưỡng, không nên gặp khách."

Tạ Thất vội vàng cung kính đáp ứng xuống tới.

"Dạ, chủ nhân!"

Ninh Bảo đang ngủ say, Định Quốc Công yêu thương nàng một ngày mệt nhọc, không có đánh thức nàng, một thân một mình ở đại sảnh dùng bữa tối, sau đó tắm rửa rửa mặt, động tác ôn nhu đem Khương Ninh Bảo trên giường ngủ say ôm tới giường lớn khắc hoa.

Trong phòng ánh nến chập chờn.

Màn trướng lụa mỏng buông xuống, Định Quốc Công tầm mắt thâm trầm nhìn Khương Ninh Bảo khẽ nhếch trên môi, môi mỏng lạnh lạnh lộn đi lên, triền miên trần trọc mất vào sau một lúc lâu, mới lưu luyến dời đi, ôn nhu ôm Khương Ninh Bảo nhắm lại hai mắt đi vào giấc ngủ.

Ngoài cửa Xuân Hi cùng Xuân Nhạc đang canh chừng ngẩng đầu nhìn bầu trời treo cao ánh trăng cao, không có nghe được trong phòng động tĩnh, liền quay trở về sương phòng của mình.

Lúc đêm khuya vắng người, bên trong nhà ánh nến bùm bùm thiêu đốt, Khương Ninh Bảo mở ra đôi mắt nhập nhèm, phát hiện mình đang ngủ ở trên giường lớn êm ái, một đôi tay rắn chắc đang ôm cả hông của mình, đem nàng giam cầm thật chặt ở trong ngực.

không cần nghĩ, nam nhân sau lưng nhất định là Quốc Công Gia.

Quốc Công Gia là trở về lúc nào?

Khương Ninh Bảo có chút mơ hồ thăm nghĩ, lúc này bên ngoài một mảnh im lặng, phỏng chừng hẳn là đêm khuya, nàng thế nhưng ngủ sâu như vậy, ngay cả Định Quốc Công trở về cũng không biết.

Khương Ninh Bảo ảo não cau lại lông mày.

Bên tai truyền đến tiếng tim đập có quy luật cùng với hơi thở nóng rực của đối phương, Khương Ninh Bảo mặt đột nhiên dâng lên một cỗ nhiệt ý, hai má oanh đỏ, nghĩ đến bản thân từ lúc mang thai vốn không có cùng Định Quốc Công xảy ra quan hệ, mỗi lần đều chỉ là hôn môi rồi ngưng lại, giờ này khắc này... Khương Ninh Bảo trong lòng chẳng biết tại sao đột nhiên có xúc động.

Nhưng nghĩ đến bụng mình đã nhô lên, Khương Ninh Bảo giống như bị rót một cái chậu nước lạnh, vẻ điểm này kiêu diễm nháy mắt tan biến không còn dấu tích, nàng có chút không được tự nhiên cựa quậy một cái.

Nàng lại vào lúc này xúc động.

Định Quốc Công ngủ say theo bản năng đem Khương Ninh Bảo ôm sát, bàn tay to đặt trên bụng nàng trấn an xoa bóp một cái, khuôn mặt tuấn tú cọ một chút trên đỉnh đầu của nàng, sau đó ngừng lại.

Yên tĩnh.

Khương Ninh Bảo: "..."

Nghe bên tai đều đều tiếng hít thở, Khương Ninh Bảo mí mắt dần dần khép lại...

một đêm ngủ ngon.

Hôm sau, Khương Ninh Bảo ăn xong đồ ăn sáng, đưa tiễn Định Quốc Công, một đôi mắt đẹp nhìn chăm chú nhìn thẳng hai tỷ nữ xinh đẹp Xuân Hi cùng Xuân Nhạc, nghĩ đến lời nói vừa nói với Quốc Công Gia, nên vì hai nàng suy tính một chút chung thân đại sự.

"Xuân Hi, Xuân Nhạc, các người tuổi cũng không nhỏ, đã có người vừa ý chưa?" Khương Ninh Bảo uống một ngụm canh gà, cười nhẹ nhàng mở miệng hỏi thăm.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc hai người mặt đỏ lên, im lặng không lên tiếng.

"Xuân Hi, người cảm thấy Tạ Thất như thế nào?" Khương Ninh Bảo nghĩ đến lời nói Quốc Công Gia nói cho nàng biết, đôi mắt nhìn về phía Xuân Hi ần ần lộ ra ý cười.

Thực không ngờ Tạ Thất thích Xuân Hi, còn cùng Quốc Công Gia nói ra việc này, Tạ Thất là tâm phúc thân vệ Quốc Công Gia, cao lớn anh tuấn, đáng vẻ đường đường, một người rất không tệ.

Xuân Hi sững sốt, không biết nghĩ tới điều gì, đỏ mặt giống như muốn lấy máu, nàng tiếng như muỗi kêu: "Tạ Thất là người rất tốt."

"Chỉ là rất tốt sao, người chẳng lẽ không có ý khác?" Khương Ninh Bảo ranh mãnh đùa nàng, trong lòng thầm nghĩ, xem ra là tình chàng ý thiếp rồi.

Bên cạnh Xuân Nhạc che miệng cười trộm.

"Phu nhân, Tạ Thất thích Xuân Hi, nô tỳ có lần nhìn thấy Tạ Thất vụng trộm tặng một cây trâm cho Xuân Hi, hiện tại cây trâm đó đang ở trên đầu Xuân Hi."

Xuân Hi hận tim không được một cái lỗ để chui vào, rất mắc cỡ.

Khương Ninh Bảo đưa mắt nhìn trên đầu Xuân Hi một cây ngọc trâm, tươi cười càng thêm sâu: "Xem ra các người là lưỡng tình tương duyệt a, vừa đúng Quốc Công Gia cũng nói với ta việc này."

"Ta trước đem hôn sự của các người chứng thực xuống dưới."

Xuân Hi mắc cỡ cúi thấp đầu, không có phản đối.

"Tuỳ phu nhân làm chủ."

Khương Ninh Bảo vẻ mặt tươi cười gật đầu, đưa mắt nhìn sang Xuân Nhạc, nghĩ đến Xuân Nhạc còn có cha mẹ, chỉ là nói một chút, khuôn mặt tròn trịa của Xuân Nhạc một mảnh đỏ bừng, xấu hổ thất ngón tay.

"Nô tỳ bây giờ còn không vội, tất cả thuận theo tự nhiên."

Khương Ninh Bảo nói được thì làm được, lập tức liền gọi Tạ Thất tới, Tạ Thất cùng Xuân Hi đều là con rể, dưới sự chứng kiến của Khương Ninh Bảo, hai người định ra việc hôn nhân, chờ Xuân Hi xuất giá, nàng lại cho Xuân Hi một phần đồ cưới phong phú.

Sau khi Khương Ninh Bảo đem tỷ nữ tâm phúc định ra hôn sự, nàng nhớ tới hôn sự đại ca Khương Cẩn, lúc trước nàng còn muốn để cho Phó Uyển Ninh làm đại tẩu, đáng tiếc hai người vô duyên.

Hiện tại giá thị trường của đại ca rất tốt, trên không có công công mẹ chồng, một thân tài hoa hơn người, vẫn là người thứ nhất thi Hương, diện mạo tuấn mỹ phong lưu, hậu viện còn không có thông phòng tiếp phòng.

Quý nữ càng ngày càng nhiều nhìn chăm chú tới đại ca, cũng không có thiếu quan mai mối đến ăn nằm với trước cửa.

Đại cữu mợ cùng Khương Ninh Bảo có nói qua việc hôn nhân của đại ca, nhưng đại ca kín miệng, nói chờ sang năm sau khi thi qua kỳ thi mùa xuân lại nói.

Khương Ninh Bảo có chút đồng ý.

Phủ Định Quốc Công đóng cửa từ chối tiếp khách, có Định Quốc Công lên tiếng, không ai dám đến cửa quấy rầy Khương Ninh Bảo, Khương Ninh Bảo ngày ngày thanh tịnh nhàn nhã dưỡng thai, vốn muốn ngấm làm cho Dương Thư Thanh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể làm gì.

Duy nhất làm Khương Ninh Bảo bất đắc dĩ là Tạ Cảnh Dực thường xuyên lại đây thỉnh an, mỗi lần nhìn hấn cung kính đến thỉnh an, Khương Ninh Bảo cảm thấy là lạ.

Ngay cả Xuân Hi cùng Xuân Nhạc nhìn không được sinh ra một tia đề phòng.

Khương Ninh Bảo không có nhận thấy trên người Tạ Cảnh Dực ác ý, nhưng cũng không có ngăn cản Xuân Hi cùng Xuân Nhạc cảnh giác, mặc kệ như thế nào thì cẩn thận một chút còn là tốt.

Chỉ là ánh mắt Tạ Cảnh Dực nhìn nàng càng ngày càng làm Khương Ninh Bảo kinh hãi.

Khương Ninh Bảo trong lòng toát ra một cái suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, vội vàng đề cho Định Quốc Công ngăn trở Tạ Cảnh Dực tiến đến thỉnh an, ánh mắt Tạ Cảnh Dực rất dọa người.

Hy vọng không phải như nàng nghĩ.

Có Định Quốc Công ra mặt, Tạ Cảnh Dực cuối cùng không đến chủ viện thỉnh an.

Khương Ninh Bảo âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không có bước ra chủ viện, chỉ ở trong chủ viện đi lại, trong thời gian ngắn, nàng thật sự là không muốn phải nhìn... hoặc là ngẫu nhiên gặp Tạ Cảnh Dực.

Thời tiết vào đông, trời càng thêm rét lạnh.

Trong phòng dọn lên chậu than, ấm áp như xuân.

Tháng trước Xuân Hi đã được gả cho Tạ Thất, hằng ngày vẫn bên người hầu hạ Khương Ninh Bảo chỉ là búi tóc kiểu phụ nhân*, cùng ngày xưa không có khác gì.

Tóc phụ nhân: ngày xưa nữ tử khi đi lấy chồng sẽ búi hết tóc lên không như thời con gái tóc vừa búi vừa thả sau lưng.

Khuôn mặt Khương Ninh Bảo đã rất tròn trịa, rõ ràng mới sáu tháng có bầu, bụng đã lộ thật cao, nhìn một cái như mang thai chín tháng nhưng làn da tinh tế bóng loáng, thoát nhìn so với ngày xưa càng thêm đầy đặn xinh đẹp.

Tạ lão phu nhân lo lắng đến không được, Trần Thái y thường xuyên chạy tới phủ Định Quốc Công, người chú ý phủ Định Quốc Công biết được âm thầm hâm mộ Khương Ninh Bảo được sủng ái.

Đáng tiếc loại phúc khí này không phải ai cũng có được.

Mang song thai dễ dàng sinh non, trong phủ hiện tại đã mời bốn bà đỡ nổi danh chờ đợi, bốn cái bà đỡ bên trong đều bị tra xét rõ ràng, sau khi xác định không có bất kỳ cái gì uy hiếp, mới có thể mời về phủ Định Quốc Công.

Vào phủ Định Quốc Công, người ngoài muốn nhúng tay đều khó khăn.

Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc Công đề phòng là Dương Thư Thanh, cô gái này quả thực có bệnh, đã gả cho Tần vương, còn nhìn chằm chằm vào nàng, thường thường xuất ra ác tâm đối với nàng một chút.

Khương Ninh Bảo đối với chuyện này chỉ biết cạy lời.

Vốn Tạ lão phu nhân còn muốn tìm trước bà vú, Khương Ninh Bảo cự tuyệt, nàng không muốn con của mình uống người khác sữa, cho dù sữa của nàng không đủ cho hai hài tử uống, cũng có thể uống sữa bò hoặc sữa dê.

Bởi vậy thôn trang lại nuôi bò sữa, dê sữa đều tìm người tỉ mỉ chăm sóc.

một ngày này, Khương Ninh Bảo ăn mặc rộng thùng thình áo váy, gồng gượng đỡ lấy bụng lớn đến dọa người ở trong phòng đi tới đi lui rèn luyện thân thể, toàn bộ đám người Hoàng ma ma đều khẩn trương nhìn chăm chú, sợ Khương Ninh Bảo sợ ý một chút ngã sấp xuống.

đi khoảng chừng một khắc đồng hồ, Khương Ninh Bảo ngừng lại, ôm bụng thật to ngồi trên mền nhưng thật dày đặt trên nhuyễn tháp, Hoàng ma ma thần kinh căng thẳng nói lòng, vội vàng rót một ly nước ấm cho phụ nhân.

Khương Ninh Bảo uống một ngụm nước ấm, nhìn cái bụng thật to đang nhô ra, hỏi một câu: "Ma ma, người nói ta có khả năng tháng sau sinh sao?"

Tháng sau sinh, đứa bé chỉ ở trong bụng của nàng có bảy tháng.

Hoàng ma ma liếc nhìn bụng phụ nhân to đến không tưởng nổi, che đầy đầy mắt lo lắng, an ủi: "Lão nô này không biết, Trần thái y nói thân thể của ngài khỏe mạnh, có khả năng sinh đủ ngày đủ tháng cực lớn."

Đủ tháng sinh ra là mang thai đủ chín tháng mười ngày.

không biết có chờ được ngày đó hay không.

Bên cạnh Xuân Hi cùng Xuân Nhạc nghe xong, trong lòng hơi hơi lo lắng, từ sau khi phu nhân mang thai, các nàng liền hỏi thăm qua ma ma có kinh nghiệm phong phú cùng đại phu trong phủ, nữ tử mang thai song thai bình thường đều sẽ sinh non, nhưng bảy tháng sinh ra còn sống cũng không nhiều.

Phu nhân bụng thực sự quá lớn.

Lúc này, cửa phòng mở ra, một bóng dáng cao lớn rảo đi đến, trong phòng mọi người cảm nhận được hơi thở sát khí, liền vội vàng hành lễ cáo lui.

Khương Ninh Bảo nhìn Định Quốc Công đang bước về phía của nàng, mặt mày hớn hở kèm với nụ cười ôn nhu.

"Quốc Công Gia, chẳng bây giờ trở về càng ngày càng về sớm."

"Gần đây không bận việc."

Định Quốc Công đem trên người áo choàng cởi xuống bắt tại trên cái giá, đi nhanh đến ngồi bên người nàng, tay ôm ái dừng ở trên bụng Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Trong bụng hai cái hài tử nghịch ngợm đá mấy đá, tựa hồ đang cùng cha ruột chơi với nhau, Định Quốc Công từ trước đến nay vững như thái sơn hoảng sợ, khẩn trương hỏi: "Ninh Bảo, nàng có đau hay không?"

Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng cười: "Có chút, kỳ thật nhúc nhích một chút cũng tốt, chứng minh bọn họ rất khỏe mạnh có sức sống."

Định Quốc Công vẫn như cũ đau lòng Ninh Bảo, thật sự là bụng của nàng quá lớn, hần gần đây đều muốn giao hết tấu chương cho hoàng đế phê duyệt xử lý, mỗi ngày cố gắng về sớm một chút bồi Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo tựa đầu trên bờ vai hắn, nhiều chuyện một chút trong cung hậu phi, biết được hoàng hậu cùng quý phi Phó Uyển Ninh đều có bầu, khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa.

Cuối năm sẽ là lúc lộ ra tin tức, phòng chừng sẽ làm Dương Thư Thanh cùng Tần vương Tần vương chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Dương Thư Thanh bị hố

Ngoài cửa sổ gió lạnh thấu xương, bông tuyết bay lượn, bên trong ấm áp như mùa xuân.

Khương Ninh Bảo bụng thật to đang gắng gượng ngồi ở trên trường kỉ, vừa ăn điểm tâm vừa nghe Xuân Nhạc ở một bên nói chuyện trong kinh thành.

"Phu nhân, ngài có biết không, năm nay gió tuyết lớn, làm cho nhà dân ở thành bắc sụp mất, Dương trác phi Tần Vương đang tự mình mang hộ vệ đi thành bắc bố thí."

Khương Ninh Bảo nhíu mày, đem bánh ngọt táo chua trong miệng nuốt xuống, không nhanh không chậm nói: "Ta luôn biết chuyện bôi xấu thanh danh người khác không bao giờ thiếu tay nàng ta, nàng ta là dạng không kiêng nể gì cả đoạt danh tiếng Tần Vương phi, thật không biết nên nói nàng ta ngốc hay vẫn là không quan tâm."

"Phu nhân, kỳ thật Tần Vương phi cùng các phu nhân quan gia khác đều có ra mặt thiết lập trại bố thí, nhưng đều bị Dương trác phi cướp sạch danh tiếng, ngoài việc nàng ta hỗ trợ thuốc men ra còn cho mỗi một hộ gia đình gặp nạn bị sập mất nhà cửa sửa sang lại nhà, cho mỗi người một túi gạo cùng năm cân thịt cùng quần áo mặc cho mùa đông."

"Nô tỳ nghe nói có không ít gia đình bị gió tuyết làm sụp đổ nhà cửa trong đêm tối."

Xuân Nhạc hoàn toàn im lặng, toàn bộ kinh thành cũng biết Dương trác phi có bạc nhưng cũng không cần khoe khoang như thế, đem tất cả quan phu nhân đắc tội một mảng lớn.

Thiện đường ở kinh thành cũng bị nàng ta nổi bật mà che đậy, còn làm cho tiền lệ quy củ bị mất đi.

Khương Ninh Bảo hơi nhíu mày.

"Tình huống này chẳng lẽ không ai ngăn cản?"

"Có quan binh ngăn cản, nhưng phu nhân ngài nghĩ xem, cái này có thể ngăn cản được sao?" Xuân Nhạc thở dài, Dương trắc phi đưa đồ vật làm cho người ta rất động tâm, còn hỗ trợ tu chỉnh nhà cửa.

Bỏ lỡ cơ hội lần này, cũng không biết có lần sau hay không.

Cho nên nhà cửa ở thành bắc trong một đêm gần như toàn bộ sụp đổ nhưng lại không ai thương vong, nghĩ cũng biết mờ ám trong đó, Dương trắc phi lúc này thật là xuất ra rất nhiều ‘máu’.

không, không đúng, điểm ấy cứu tế này nọ chẳng qua là không đáng kể thôi.

Khương Ninh Bảo: "..."

"Phu nhân, người có biết Dương sùng phi lập trại bố thí ở nơi nào không, nàng ta cố ý dựng nó ngay bên cạnh trại bố thí của chúng ta, còn làm cho người ta chỉ trích phu nhân ngài keo kiệt, chỉ bố thí chén thuốc." Xuân Nhạc về mặt tức giận nói.

Khương Ninh Bảo: "..."

Nàng hỗ trợ cho người ta chén thuốc đều là bỏ thêm rượu thuốc đuổi hàn giữ ấm do nàng sản xuất, có hiệu quả vô cùng tốt, nếu bị Dương Thụ Thanh mê hoặc không uống thuốc nước ở nơi nàng hỗ trợ, không biết thua thiệt là ai.

"Xuân Nhạc, chúng ta hỗ trợ chén thuốc có người uống không?"

Nghe được phu nhân hỏi này, Xuân Nhạc lập tức mặt mày hớn hở: "Có a, còn xếp hàng rất dài, dân chúng cũng không ngốc, ngày xưa chúng ta là lấy danh nghĩa quán trà Tấn Giang cứu trợ, năm nay là danh nghĩa phủ Định Quốc Công, nhưng thuốc nước không thay đổi, khẳng định là bọn họ đều uống hết một chén rồi mới đi ra, nếu không thì rồi rít đến đây xếp hàng uống một chén làm gì."

Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi, chuyện khác chúng ta mặc kệ."

Xuân Nhạc gật gù đầu, nàng chỉ là không quen nhìn Dương trắc phi không chút kiêng kỵ vì Tần vương mà chải quét thanh danh như vậy thôi.

Chỉ là khi các nàng không để ý, không quan tâm, Dương Thụ Thanh thật đúng là được đà lần tới, dĩ nhiên lại tìm tới cửa.

Khương Ninh Bảo nghe được Triệu quán gia bẩm báo nói Dương trắc phi tìm tới cửa, mặt cười khẽ hơi trầm xuống một cái, lấy lý do thân thể không tiện để đuổi Dương trắc phi đi, ai ngờ người ta kiên nhẫn, làm đủ tư thái.

Khương Ninh Bảo lần này nổi giận, Dương Thụ Thanh này vẫn như là keo dán da chó, dán lên rồi xé không ra.

"Để cho nàng ta đi vào."

Khương Ninh Bảo ôm bụng nặng nề đi đến đại sảnh ngồi ở trên trường kỉ mà Hoàng ma ma đã đặt, thần sắc nhàn nhạt nhìn Dương Thụ Thanh tươi cười xinh đẹp, ngữ khí lạnh lùng hỏi.

"không biết Dương trắc phi năm lần bảy lượt tới cửa cần làm gì?"

Dương Thụ Thanh ánh mắt dừng ở trên bụng Khương Ninh Bảo lớn đến kinh người, đáy mắt xẹt qua một chút ánh sáng lạnh, nàng ta giả cho Tần vương đã hơn hai tháng, bụng còn không có tin tức.

Cái này làm trong lòng nàng ta rất không thoải mái.

Nay nhìn đến Khương Ninh Bảo khí sắc hồng nhuận, khuôn mặt tròn trịa bầu bĩnh bóng loáng càng trắng nõn hơn lúc trước, không có chút gì là vàng vọt xấu xí như nàng ta tưởng tượng, tâm Dương Thụ Thanh nổi lên không cam lòng cùng ghen ghét cuộn cuộn.

"Phu nhân Quốc Công, không biết chén thuốc người cứu trợ kia là từ vị đại phu nào chế biến, người làm phu nhân Định Quốc Công có thuốc tốt như vậy không lẽ lại đem cất dấu riêng, phải làm gương mẫu, công hiến ra đơn thuốc tốt đó cho binh lính đang chịu khổ lạnh nơi biên cương nghèo nàn sử dụng."

Dương Thụ Thanh hiện ngang lăm liết nói.

Khương Ninh Bảo liếc mắt nhìn Dương Thụ Thanh một cái, thần nhiên nói: "Dương trắc phi, đầu tiên cảm tạ người quan tâm binh lính đang chịu khổ lạnh nơi biên cương nghèo nàn đó nhưng ta muốn nói là chén thuốc này cũng giống như bao chén thuốc chống lạnh khác, chỉ là ta có bỏ thêm rượu thuốc chống lạnh một vạn kim khó cầu."

"Rượu thuốc chống lạnh giống nhau ở phương thuốc sản xuất, điểm này Định Quốc Công cũng biết, còn tận mắt nhìn thấy, cùng một phương thuốc, cùng một dược liệu, chỉ là khác người làm ra nó, tạo nên loại rượu thuốc khác nhau một trời một vực."

"Cho nên, Dương trắc phi, người muốn cầu chuyện không thể thực hiện, nếu Dương trắc phi thật sự quan tâm binh lính đang chịu khổ lạnh nơi biên cương

nghèo nàn đó thì Dương trắc phi nên quyền tặng một đám áo bông cho bọn hán chống lạnh, ta thấy lấy Dương trắc phi tài lực, ngay cả điểm yếu cầu nhỏ nhỏ này đều làm không được chứ?"

"Năm trăm vạn lượng bạc của hồi môn, thật khiến cho người ta hâm mộ."

Khương Ninh Bảo cười khanh khách nhìn nàng.

Sắc mặt Dương Thụ Thanh nháy mắt âm trầm như nước, liền lụy đến Định Quốc Công. Dương Thụ Thanh cũng không có hoài nghi Khương Ninh Bảo nói dối, chỉ là, chết tiệt, nàng ta lại bị Khương Ninh Bảo chiều ngược một quân, nhưng lúc này nàng ta đâm lao phải theo lao, chỉ có thể chống đỡ đồng ý mà thôi.

"Chỉ là một đám áo bông, ta quyền tặng là được"

nói xong lời này, trong lòng nàng ta muốn nhò máu, một đám áo bông, chỉ cần vừa nghĩ tới mấy trăm ngàn binh lính đang chịu khổ lạnh nơi biên cương nghèo khổ kia, trước mắt Dương Thụ Thanh là từng mảng màu đen, hận không thể lấy máu Khương Ninh Bảo.

"Dương Trắc phi thật nhân từ, mấy trăm ngàn binh lính đang chịu khổ lạnh nơi biên cương nghèo khổ đó sẽ cảm tạ người, đứng rồi áo bông này Dương trắc phi cần phải kiểm tra kỹ trước khi đưa đi, lỡ như áo bông đưa đi bên trong chỉ là bông lau thì lòng tốt trở thành là chuyện xấu." Khương Ninh Bảo cười híp mắt nói, Dương Thụ Thanh không phải muốn làm người tốt sao sẽ để cho nàng ta làm cho đúng.

Dương Thụ Thanh hung tợn trừng mắt Khương Ninh Bảo, từ trong hàm răng rít ra một câu.

"Phu nhân Quốc Công yên tâm, ta sẽ giám sát hạ nhân thật tốt, tuyệt sẽ không lừa gạt, còn Phu nhân Quốc Công, đường đường là Phu nhân Quốc Công mà chuyện gì cũng không làm chứ?"

Khương Ninh Bảo phát sợi tóc rơi xuống, giả bộ ngượng ngùng nói: "Ta cũng không có tài lực như Dương Trắc phi, chỉ có thể cố gắng chút sức lực nhỏ bé mà cầu phúc cho mấy trăm ngàn binh lính đang chịu khổ lạnh nơi biên cương mà thôi."

Kỳ thật Khương Ninh Bảo hàng năm đều sẽ cho người từ các nơi thôn trang đưa một số lương thực và quần áo giữ ấm đem đến biên cương, nàng ngầm làm chuyện tốt chỉ có Định Quốc Công cùng thân vệ của hán biết được, đương kim Thánh Thượng cũng biết.

Khương Ninh Bảo không phải người khoe khoang, đương nhiên sẽ không la lên cho mọi người đều biết.

Lời này vừa ra, Dương Thụ Thanh tức học máu, nhưng không thể nào phản bác, Khương Ninh Bảo đồ cười giống như không có bao nhiêu, trừ Hoàng Thượng ban thưởng ra, chính là Định Quốc Công đưa sinh lễ.

"Nếu nếu không có chuyện gì khác, mời Dương Trắc phi trở về đi."

Khương Ninh Bảo lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, Triệu quân gia bên cạnh làm ra động tác tay mời, Dương Thụ Thanh hung hăng tròn mắt nhìn Khương Ninh Bảo một cái, lúc này đây thật sự là trộm gà không được còn mất nắm gạo, ánh mắt của nàng ta rơi xuống chiếc bụng đang nhô thật cao của nàng, đột nhiên nở nụ cười.

"Nếu không có chuyện gì khác, trước khi rời đi, ta cầu chúc phu nhân Quốc Công sinh cô con gái."

Thần sắc của bọn hạ nhân trong phòng khách rất khó coi, ai cũng nói phu nhân có con trai, còn Dương Trắc phi này là cố ý cho phu nhân ngọt ngào.

Khương Ninh Bảo mỉm cười, không chút dấu hiệu tức giận nào.

"Bất kể sinh trai hay gái, đều là con nối dòng của ta cùng Quốc Công Gia, nếu sinh con trai, ta tất nhiên là cao hứng, nếu sinh con gái, ta cũng vui mừng."

Dương Thụ Thanh thấy Khương Ninh Bảo không có chút gì là bị chọc giận, ngược lại biến thành chính mình bị chọc bực bội khó chịu, không khỏi thấy mình đần độn vô vị, cũng không nói gì, trực tiếp mang theo tỷ nữ của mình xoay người rời đi.

"Triệu quân gia, chúng ta phải thay Dương Trắc phi làm thật tốt chuyện công bố việc thiện của nàng ta một phen." Khương Ninh Bảo chờ Dương Thụ Thanh vừa rời đi cười giảo hoạt mà phản phó Triệu quân gia một tiếng, chuyện này Dương Thụ Thanh muốn chống chế cũng không được.

Triệu quân gia vẻ mặt tươi cười đáp ứng ngay.

Dương Thụ Thanh mang theo tỷ nữ vội vã rời đi thì ngay tại cửa lớn gặp phải Tạ Cảnh Dực trở về phủ, Dương Thụ Thanh khoác áo choàng màu hồng, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên mắt nhìn thẳng lướt qua bên người hắn.

Tạ Cảnh Dực chỉ là nhân nhạ lơ đãng nhìn nàng ta một cái, ánh mắt bình tĩnh không một tia gợn sóng, hai người tựa như người xa lạ, không, phải nói là ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

"đi điều tra một chút Dương Trắc phi đến phủ làm cái gì?" hán ngữ khí trong trẻo lạnh lùng phản phó gã sai vặt bên người.

Gã sai vặt lĩnh mệnh rời đi.

Trở lại Cẩm Hoa viện không bao lâu, gã sai vặt đem dò xét tin tức nói ra, Tạ Cảnh Dực trên khuôn mặt tuần mỹ hiện lên ý cười vô cùng mờ nhạt, hẳn chỉ biết nàng không ăn thiệt thòi.

Vài ngày trước đó Dương Trắc phi lớn giọng cứu trợ làm mọi người ai cũng biết, đối với chuyện lần này Tạ Cảnh Dực không thể không biết, vì khi biết được nàng ta nhiều lần tới cửa muốn gặp Khương Ninh Bảo trong lòng Tạ Cảnh Dực lo lắng, hai ngày này đều tận lực hồi phủ sớm.

Ai ngờ vẫn là bỏ lỡ.

Tạ Cảnh Dực ở trong lòng thở dài một tiếng mở cửa sổ, ngoài cửa sổ gió thổi tới rét lạnh, đem tâm tư hẳn muốn gặp người trong mộng thổi không còn một mảnh.

Dương Thụ Thanh chân trước vừa rời đi phủ Định Quốc Công, sau lưng đã truyền ra tin tức lớn Dương Thụ Thanh tự nguyện quyên tặng một đám áo bông cho mấy trăm ngàn binh lính đang chịu khổ lạnh nơi biên cương nghèo nàn để chống lạnh.

Hành động này làm từ thiệt lớn như vậy khiến cho Càn Nguyên để biết được bèn tự mình khen ngợi Dương Thụ Thanh một phen.

Vinh danh Dương Thụ Thanh ở triều Đại Việt, liên quan đến danh vọng Tần vương đều nước lên thì thuyền lên, vì đã tâm bưng bưng lời kéo võ tướng, nhưng đáng tiếc đám võ tướng đều không phải thứ mà dễ lời kéo, bận rộn một phen, lời kéo không có mấy võ tướng.

Khương Ninh Bảo nghe được tin tức từ Định Quốc Công cười cười, Tần vương lại nhảy nhót rồi, Hoàng hậu cùng Quý phi của Càn Nguyên để đều có thai.

Nếu một lần được con trai, thì Tần vương cùng Tấn vương hai cái Vương gia là cái thứ gì.

Dương Thụ Thanh bị người khắp kinh thành chú ý, cắn răng tìm số lớn bạc mua một đám áo bông đưa đi nơi nghèo nàn khổ lạnh, không chỉ làm cho bạc cất dấu từ sổ sách giả ở Thượng Văn Từ phòng xài hết còn lấy thêm một số bạc lớn từ chính mình.

hiện tại Dương Thụ Thanh hận chết Khương Ninh Bảo.

Đúng lúc này Tần vương phi tuôn ra tin tức mang thai, toàn bộ lực chú ý của Dương Thụ Thanh đều chuyển tới phía bên này, không khuấy đảo gió khuấy đảo mưa nữa.

Khương Ninh Bảo nghe được tin tức này, khóe miệng nhếch không được giờ lên một nụ cười.

Định Quốc Công trở về nhìn đến Khương Ninh Bảo nâng bụng đang cười, mặt mày hơi hơi một cái nhu, cời xuống áo choàng, phải đi những bông tuyết dính trên áo, hơi lên một chút hơi ấm, bước đến bên người Khương Ninh Bảo ôm thân hình đồ sộ của nàng vào trong ngực.

"Cười cái gì, vui vẻ như vậy?"

"không có gì, chính là nghĩ đến chuyện Tần vương phi mang thai, Dương Thụ Thanh phỏng chừng không có tâm tư theo dõi thiếp." Khương Ninh Bảo dựa hẳn vào trong lòng Định Quốc Công cười nói.

Định Quốc Công nghe được Khương Ninh Bảo nhắc tới Dương Thụ Thanh, đáy mắt xẹt qua một tia ám trầm.

Dương Thụ Thanh ngầm xây dựng thế lực to lớn đã muốn bị tan rã bảy tám phần, chỉ là nàng ta cũng không có phát hiện còn tự tin thế lực của mình đang lớn mạnh.

Nhất là nàng ta dựa tiên tri mà làm việc có ơn nghĩa để thu phục những người đó, mỗi một người đều bị Càn Nguyên để phái người đi kêu gọi đầu hàng, cho dù không ai biết được cái gọi là ân tình là do âm mưu tính trước, đều sẽ không ngần ngại giúp Dương Thụ Thanh bán mạng.

Mãi cho đến cuối năm, qua ngày mùng tám tháng chạp, Khương Ninh Bảo đều không có dấu hiệu muốn lâm bồn, Khương Cản nhin không được sang đây thăm hỏi mấy lần, đại cử mợ cũng thường xuyên quan tâm tới cửa.

Trần Thái y hiện tại gần như là thường trú tại phủ Định Quốc Công, bốn bà đỡ đợi lệnh.

Cho đến tháng một, Càn Nguyên năm thứ 3, Khương Ninh Bảo mang thai đủ chín tháng rồi cuộc cũng phát động.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tiểu thiếu gia anh tuấn

Tại phủ Định Quốc Công.

Trong phòng sinh, Khương Ninh Bảo nằm ở trên giường, bụng đau từng đợt nối tiếp nhau, bốn bà mẹ ở một bên chuẩn bị nước ấm, cây kéo, khăn vải sạch sẽ cùng chậu đồng chờ tới lúc thiết yếu để dùng.

Xuân Hi khăn trương cầm tay phu nhân, trời rất lạnh nhum trong phòng ấm áp, cái trán của nàng không ngừng đổ mồ hôi, miệng không ngừng hỏi: "Phu nhân, ngài còn đau không?"

Khương Ninh Bảo nhìn không được bật cười, bụng lại một trận co rút nhanh, nàng là người sắp sanh nhưng không có khăn trương như Xuân Hi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ấy đều trắng, vội vàng an ủi một câu: "Còn khoẻ, ta còn chịu nổi."

Chưa từng trải qua việc sanh con, nói không khăn trương sợ hãi là giả, nhất là nàng được chẩn đoán mang song thai, so với phụ nữ bình thường có thai sinh sản còn phải gian nan hơn một chút.

Đau bụng sinh chỉ là mới bắt đầu.

Nàng còn nhìn được, đời trước bị đau so với đau bụng sinh thì đau hơn rất nhiều, điểm đau còn không đáng làm nàng đau kêu thành tiếng, bà đỡ bên cạnh kinh ngạc nhìn phu nhân Quốc Công.

Theo kinh nghiệm của bà ta, sao lại nhìn không ra phu nhân có từng trận đau đớn.

Lúc này, Hoàng ma ma bưng một chung canh sâm lại đây, múc một muỗng đưa tới bên miệng Khương Ninh Bảo, ân cần nói: "Phu nhân, ngài nhanh uống chút canh sâm, sinh con tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh thần, nhất định phải uống nhiều canh sâm một chút."

Khương Ninh Bảo mỉm cười gật gật đầu, từng miếng từng miếng đem bát canh sâm uống sạch.

"Phía sau vẫn còn có canh sâm để dành, chờ tới khi thể lực và tinh thần của phu nhân tiêu hao sẽ uống tiếp, phu nhân, ngài cần giữ sức khoẻ cho mình trước." Hoàng ma ma đem thìa thu hồi lại, tha thiết dặn dò.

Khương Ninh Bảo lên tiếng.

"Ừ, ta biết."

nói xong, cơn đau bụng sinh lại bắt đầu phát tác, từng đợt tiếp theo từng đợt... Nhưng nước ối còn chưa bị vỡ ra nên thời điểm sanh con chưa tới, bốn bà đỡ ở bên cạnh hỗ trợ xoa bụng.

...

Phía bên ngoài phòng sanh, tỷ nữ đỡ lấy tay Tả lão phu nhân đang lo lắng chờ đợi, toàn bộ hạ nhân phủ Định Quốc Công đều ở chú ý đến chuyện Khương Ninh Bảo sanh con.

Nhà nhà biết được tin tức này đều đem toàn bộ sức lực chú ý tới phủ Định Quốc Công, phu nhân Định Quốc Công được chẩn đoán mang song thai, nếu chưa sinh ra thì không ai biết được trai hay gái.

Hiện tại Dương Thụ Thanh không có theo dõi tới Tàn vương phi nữa mà là nàng ta đi vào tiểu Phật đường được Tàn vương đặt biệt xây dựng cho nàng ta, thấp hương quy lạy tượng Phật, yên lặng cầu nguyện Khương Ninh Bảo sinh hai đứa con gái.

"Nhất định phải sinh con gái, sinh con gái..."

Trong Phật đường nhỏ nhỏ không ngừng truyền ra âm thanh rì rào niệm chú của Dương Thụ Thanh.

"không, không đúng, phải là một xác ba mạng, lần này Khương Ninh Bảo cuối cùng không chịu nổi mà cùng đứa nhỏ đi đời nhà ma." Dương Thụ Thanh mạnh mẽ nghĩ tới điều đó lại cầu nguyện.

"Phật tổ phù hộ, nhất định phải làm cho nữ nhân ác độc Khương Ninh Bảo bị báo ứng!"

"..."

Trước cửa tiểu Phật đường Thiên Dung cùng Thiên Bích đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng các nàng cũng không biết rõ cuộc tiểu thư ở trong Phật đường làm cái gì, nhưng chung quy không phải là chuyện tốt.

Trong chủ viện Tàn vương phi vuốt ve chiếc bụng bằng phẳng của mình, nghe mama tâm phúc thông báo, miệng ngán một cái tia cười lạnh: "Mama, có lẽ Dương thị nghĩ hậu viện vương phủ là thiên hạ của nàng ta cho nên mới quang minh chính đại ở tiểu Phật đường nguyện rửa phu nhân Định Quốc Công."

"Vương phi, nếu không chúng ta..." mama tâm phúc đẩy mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Tàn vương phi cười nhẹ: "Đừng, chúng ta trước đừng hành động thiếu suy nghĩ, Vương gia đang hướng về Dương thị, Dương thị tồn tại đối với chúng ta cũng có lợi, chờ Vương gia leo lên cái vị trí kia, ta lại thu thập nàng ta, hiện tại nên giúp nàng giải quyết tốt hậu quả trước đi, miễn cho bị Tàn vương người bên kia nắm được tóc."

Mama tâm phúc nghĩ cũng phải.

"Mama, chờ phu nhân Định Quốc Công mẹ tròn con vuông, chúng ta đưa một phần hậu lễ qua đó." Tần vương phi cũng không ngốc, Tần vương nay hướng về Dương thị, nàng ta là chính phi nên biết tránh mũi nhọn.

Nếu như có thể cùng quốc công phu nhân giao hảo, Tần vương tất sẽ cao hứng.

...

Phản ứng của người thân Khương Ninh Bảo gần như nhất trí.

Khương Cẩn biết được mọi chuyện hôm nay lắm bõn, cao hứng lại lo lắng, không còn có tâm tư ở trong thư phòng đọc sách, phái gã sai vặt đi phủ Định Quốc Công xem tình huống.

một nhà đại cửu cửu Khương Ninh Bảo biết được tin tức này, cao hứng kích động không thôi, đại cửu mợ hận không thể lập tức đi tới phủ Định Quốc Công nhìn Khương Ninh Bảo lắm bõn, cuối cùng vẫn là không có đi qua, chỉ ở trong phủ chờ tin tức tốt.

Khương gia Khương lão phu nhân yên lặng đi tới tiểu Phật đường cầu nguyện, mặc kệ bà ta không vui vẻ gì với đứa cháu gái này, nhưng bà ta đều hi vọng cháu gái thứ tư có thể bình an sinh hạ con nối dòng cho Định Quốc Công.

Khương Xu Nghiên ở phủ Trần Bắc Hầu tháng trước vừa sinh hạ một đứa con trai biết được tin tức này vì nàng ta đang ở cửu nên chỉ phái người chú ý phủ Định Quốc Công.

Khương Ninh Bảo là núi dựa của nàng ta, Khương Xu Nghiên yên lặng cầu nguyện nàng bình an sinh con.

Tốt nhất một lần được con trai.

Ngay cả ở trong cung Phó Uyển Ninh đều quan tâm tới chuyện Khương Ninh Bảo sinh con, chẳng trách lúc trước khi nàng ta hướng Khương Ninh Bảo xin giúp đỡ muốn vào cung tham gia tuyển tú mà nàng ta không có nghe Khương Ninh Bảo khuyên điều gì.

thì ra Càn Nguyên đế đã khôi phục khỏe mạnh, đáng tiếc tin tức này vẫn liên tục phong tỏa, trừ bỏ Hoàng hậu cùng nàng ta, thì gần như không có người nào biết được, ngay cả Hiến tần cũng không biết.

Trong thâm tâm Phó Uyển Ninh luôn cảm kích Khương Ninh Bảo, đương nhiên hy vọng nàng bình an.

...

Mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu người quan tâm hoặc là căn rằng nghiêng lợi nguyên rủa Khương Ninh Bảo, trong phủ Định Quốc Công dưới mái nhà cong đang chờ các chủ tử ra đời.

Gió lạnh tuyết bay, băng tuyết ngập trời.

Cách đó không xa bên trong hành lang là Định Quốc Công với dáng người thẳng đứng khoát áo choàng màu đen, trên khuôn mặt anh tuấn lãnh ngạnh hiện lên thần sắc vô cùng lo lắng khó có được, một đôi mắt quanh quẩn sát khí nhìn chăm chăm vào cửa phòng sanh không chớp mắt, áo choàng ở dưới bàn tay to đã sớm bị vô nhân.

Ninh Bảo...

Bên cạnh hắn còn đứng một vị nam tử tuấn mỹ cao lớn khác, đôi mắt cũng đang chăm chú nhìn phương hướng phòng sinh, trong ánh mắt có loại phức tạp và lo lắng làm người khác khó hiểu.

"Tạ Thất, đi xem phòng sinh hiện tại là như thế nào rồi, sao không nghe âm thanh gì hết vậy?" Định Quốc Công thanh âm trầm thấp vang lên, ần ần lộ ra một tia nôn nóng.

Tạ Thất vội vàng lên tiếng.

Tạ Cảnh Dực ngó nghiêng nhìn cách đó không xa người người nhón nhào ở phòng sinh, thanh âm thanh lãnh: "Phụ thân, ngài đừng lo lắng, mẫu thân chắc chắn bình an sinh hạ... Bọn đệ đệ."

Đúng vậy, bọn đệ đệ...

Cảnh trong mơ là đẹp như vậy, thực tế thì tàn khốc như vậy. (tui kiểm chế lắm, ko dám chen cảm xúc tui vào khi edit những đoạn như thế này, nhưng tới khúc này xin lỗi cho tui chen dzô câu hahahaha)

Còn nhớ kỹ trong mộng hắn đã từng đứng tại cửa phòng sinh chờ đợi lo lắng Khương Ninh Bảo vì hănsinh con, thế nhưng là trong hiện thực, Khương Ninh Bảo là đường mẫu của hắn.

Về sau đứa bé mà nàng sinh đều là đệ đệ của hần hoặc là muội muội...

Tạ Cảnh Dục trên mặt vẫn như cũ thanh lãnh, nhưng giờ này khắc này, đáy lòng của hần không khác nào đang có một cái hố, trống rỗng, nơi ngực ần ần co rút đau đớn.

Lúc này, Tạ Thất đã tới, trong giọng nói dẫn theo vẻ hưng phấn.

"Chủ nhân, đại thiếu gia, phu nhân nước ối vỡ rồi, bà đỡ nói muốn sinh."

"Ừ, ta đã biết."

Định Quốc Công Tạ Hành tay lại nắm chắc thành quyền, đáy mắt lại hiện lên vẻ lo âu, hần từng hỏi thăm qua Trần Thái y, nữ tử nước ối vỡ ra, lâm bồn cũng không dễ dàng.

không bao lâu, từng chậu máu loãng bung ra ngoài.

Ngực Định Quốc Công bỗng nhiên núm chặt.

...

Trong phòng sinh, ần ần có mùi máu tanh bay lên, Xuân Hi đầu đầy mồ hôi kiên cường nắm chặt tay Khương Ninh Bảo, không ngừng ở một bên động viên: "Phu nhân, các tiểu chủ tử sắp ra rồi."

Khương Ninh Bảo có thể chịu đau đớn đặc biệt, nàng cắn răng đóng chặt, kiên quyết không la lớn, nghe theo các bà đỡ chỉ đạo dùng sức dùng sức.

"Phu nhân, tử cung đã nở, ngài lại dùng lực."

một bà đỡ mừng rỡ hô.

Sắc mặt Khương Ninh Bảo càng lúc càng tái nhợt, trên trán tất cả đều là mồ hôi, nhưng giờ này khắc này cả người nàng đã tràn ngập toàn bộ sức lực, dựa theo bà đỡ phân phó dùng sức dùng sức, một bà đỡ khác không ngừng dùng khăn vải sạch sẽ lau khô bên dưới.

"Phu nhân, đã nhìn thấy đứa nhỏ ra rồi!"

sự nh陷 thật lớn này làm cho trong lòng Hoàng mã mã và đám người đã từng sinh con thương yêu không dứt.

không biết qua bao lâu, Khương Ninh Bảo tiếp tục dùng sức, đột nhiên, nàng cảm thấy phía dưới bụng truyền đến một trận đau đớn như xé rách vậy, tựa hồ có vật gì đó chảy ra.

"Sinh, sinh rồi, là tiểu thiếu gia anh tuấn!"

một bà đỡ cao hứng hô to, vội vàng lấy kéo cắt cuống rốn chà lau thân mình cho bé sơ sinh, một động tác quen thuộc khi đứa bé được sinh ra là vỗ lên mõng nhỏ của đứa bé hai phát, một tiếng khóc lập tức vang lên, sau đó dùng mền mềm mại bọc kỹ đứa nhỏ lại đưa cho Hoàng mã mã bên cạnh.

Trước cửa phòng sanh Tạ lão phu nhân nghe được bên trong truyền ra tiếng khóc vang dội, vội vàng nắm chặt tay tỳ nữ bên người: "Ta không có nghe lầm chứ, bên trong có tiếng khóc đứa bé?"

"Lão phu nhân, ngài không có nghe lầm, phu nhân sinh rồi." Tỳ nữ vui mừng trả lời.

Tạ lão phu nhân kích động lệ nóng doanh tròng.

"Được, tốt, A Hành có hậu, Ninh Bảo, Ninh Bảo không có việc gì chứ?"

Tỳ nữ vội vàng nói: "Bên trong không có kêu Trần Thái y, phu nhân dám chắc không có việc gì."

Lúc này, cửa phòng sanh mở, Hoàng mã mã ôm đứa bé được bọc cẩn thận đi ra ngoài.

"Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng lão phu nhân, phu nhân sinh một tiểu thiếu gia."

Tạ lão phu nhân cười toe toét.

Quay về hành lang cách đó không xa khi biết được Khương Ninh Bảo sinh ra một đứa nhỏ Định Quốc Công vẫn đứng nhưng tâm treo trên cao đã rớt xuống một nửa, nghe nói còn có một đứa con chưa sinh ra.

Tạ Cảnh Dục yên lặng nhìn khuôn mặt lão phu nhân cách đó không xa vui vẻ tươi cười.

Khương Ninh Bảo lộ ra nụ cười mang một chút mệt mỏi, sợi tóc đen ướt đầm dề, xốc xếch dán trên gương mặt nàng, sinh một đứa, trong bụng còn có một đứa, sau đó Xuân Hi tiếp nhận miếng nhân sâm Xuân Nhạc đưa tới.

"Phu nhân, ngài trong bụng còn có một đứa nữa, trước ngậm một miếng nhân sâm này đi."

"Được!"

Khương Ninh Bảo gật gật đầu, ngậm miếng nhân sâm, thân thể lại phục hồi sức lực.

Sau nửa canh giờ, đứa bé thứ hai cũng thuận lợi ra đời, trong phòng sinh tiếng khóc lại vang lên, Khương Ninh Bảo cũng mỉm cười thoả mãn mang theo một mối rã rời.

"Cũng là một tiểu thiếu gia anh tuấn." Các bà đỡ cao hứng hô to.

Nghe được thanh âm của các bà đỡ, Khương Ninh Bảo đột nhiên thả lỏng cả người ngất đi, Xuân Hi kinh hãi: "Phu nhân, phu nhân, ngài tỉnh lại đi?"

"Đừng hoảng hốt, phu nhân chỉ là mất hết sức lực ngất đi, nghỉ ngơi một đêm có thể tỉnh, đợi chút nữa để Trần thái y mở mấy đơn thuốc điều dưỡng thân thể cho phu nhân, bảo đảm phu nhân rất nhanh khôi phục như lúc ban đầu."

một bà đỡ tinh thông được lý vợ vàng kiểm tra Khương Ninh Bảo tình hình, cười trấn an nói, chuyện như thế này bà ta gặp nhiều rồi, phu nhân sinh song thai thuận lợi như vậy cũng là hiếm thấy.

Nếu như là ở nhà nông thì không có gì khác thường, nhưng phu nhân là tiểu thư quan gia nuông chiều từ bé, trong thời gian sanh con mà từ đầu tới đuôi cũng chưa khàn cả giọng đau kêu thành tiếng.

Xuân Hi lúc này mới yên lòng lại, an tâm canh giữ ở bên người Khương Ninh Bảo.

Bên ngoài, Định Quốc Công Tạ Hành rốt cục cũng nhìn thấy được một đôi song sinh của mình, hẳn muốn tới gần nhưng lại sợ hãi sát khí trên người mình làm bị thương đứa bé yếu ớt.

Chỉ dám đứng xa xa nhìn.

Làm người ta cảm thấy lòng rất chua xót.

Tạ lão phu nhân nghĩ đến thời gian Ninh Bảo mang thai, con trai mình cũng không thể tới gần nói chuyện, nhưng bây giờ cháu trai rồi đi mẹ, bà cũng không dám bế hai đứa cháu trai này đưa tới tay con trai.

Tạ Cảnh Dục thận trọng ôm một trong hai người em trai, khóe miệng không tự chủ nở ra nụ cười yếu ớt mở nhạt.

Đây là đứa bé mà Khương Ninh Bảo sinh, hẳn... là bọn đệ đệ của hắn.

Khương Ninh Bảo sanh con cực kì thuận lợi, buổi sáng đau từng cơn, chạng vạng tối đã bình an sinh hạ một đôi bé trai, tin tức này nhanh chóng từ phủ Định Quốc Công truyền ra ngoài.

Trong tiểu phạt đường phủ Tần vương, khi Dương Thư Thanh biết được tin tức "TỐT" Khương Ninh Bảo mẹ con bình an, ngực kịch liệt đập phồng vì chịu kích thích lớn, cũng không nhịn được nữa phun ra một miệng máu.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Đây là hai đứa nhỏ mà nàng sinh ra

Khương Ninh Bảo cũng không biết chuyện mình sinh con đã vô ý đem nữ chính kích thích ới ra máu, nàng vừa tỉnh lại liền thấy bên giường một người đàn ông anh tuấn đang nhắm mắt nửa ngồi nửa dựa vào bên giường.

Phòng sinh lúc này đã thu thập sạch sẽ, mùi máu đã bay đi hết, trên người của nàng cũng lau sạch sẽ và thay một bộ đồ rộng rãi sạch sẽ.

Ánh nến lay động, chấu than tí tách lửa đốt, trong phòng ấm áp dễ chịu, Khương Ninh Bảo nhìn Định Quốc Công bên cạnh, trong lòng một trận an bình cùng ngọt ngào.

Nàng đang muốn chống thân mình có chút đau nhức ngồi dậy, vừa động, Định Quốc Công lập tức thức tỉnh.

hắn bỗng nhiên mở ra đôi mắt sắc bén, trong nháy mắt khi nhìn Khương Ninh Bảo lập tức thu liễm, trong mắt tràn đầy kinh hi: "Ninh Bảo, nàng tỉnh?" nói xong, hắn đau lòng nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cầm lấy một cái gối dựa ấm đệm lót ở phía sau lưng để Khương Ninh Bảo thoải mái dựa vào.

"Ừ, thiếp ngủ bao lâu rồi?"

Khương Ninh Bảo cổ họng có chút khô, phát ra thanh âm có chút bé nhỏ, đoán chừng là lúc sinh vì chảy mồ hôi quá mức làm cho thân thể thiếu nước.

Nàng nhớ tới mình đã sinh một đôi con trai, nhìn trái nhìn phải cũng không có ở đây, Khương Ninh Bảo nhin không được lo lắng hỏi, "Bọn nhỏ đâu?"

"Bây giờ là giờ tỵ, nàng ngủ ước chừng ba canh giờ, mấy đứa nhỏ đang ở chỗ mẫu thân, nàng yên tâm đi bọn nhỏ sẽ không bị đói, bọn nhỏ đều uống xong sữa của nhũ mẫu và ngủ rồi."

Định Quốc Công nói xong, ở nàng trên trán mà hôn triều mến, đứng dậy rót một chén nước ấm bụng đến trước mặt Khương Ninh Bảo, động tác ôn nhu dứt nàng uống nước.

"Uống miếng nước làm trơn cổ trước đi."

Khương Ninh Bảo thật không ngờ nàng một cái là ngủ ba canh giờ, trách không được cả người thoải mái cực kỳ, nàng uống lên một ly nước ấm, lướt qua yết hầu, làm cổ họng trở nên dễ chịu, Khương Ninh Bảo cảm thấy thoải mái hơn, biết được các con của mình đã được bú sữa của nhũ mẫu, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Nàng đã đánh giá cao bản thân mình quá.

Sanh xong hai đứa nhỏ, nàng vẫn là kiệt sức.

Lúc trước nàng không quá nguyện ý dùng đến bà vú, nhưng sau lại lão phu nhân vẫn là thuyết phục nàng, cố ý chuẩn bị hai người phòng khẩn cấp.

hiện tại quả nhiên là có công dụng.

May mắn không có làm các cục cưng đói bụng.

"Trần Thái y có kiểm tra bọn nhỏ không, như thế nào?" Khương Ninh Bảo biết những đứa nhỏ ở nhà cao cửa rộng mỗi khi được sinh ra đều sẽ có đại phu kiểm tra, liền mở miệng hỏi.

Nàng mang thai từ đầu đến cuối hết sức thuận lợi, ngay cả nôn nghén đều không có,

"Bọn nhỏ rất khỏe mạnh." Định Quốc Công Tạ Hành khoe miệng vĩnh lên.

Đây là hai đứa nhỏ mà của hần cùng Ninh Bảo đợi chín tháng, rốt cục bình an sinh ra, nói trong lòng Định Quốc Công trong lòng không phấn khích là giả, chỉ là hần hiện tại không dám tới gần hai đứa nhỏ của hần.

Trong lòng không khỏi sinh ra một tia tiếc nuối.

hần thật sự rất muốn tự mình ôm các con của mình.

"Ninh Bảo, nàng đói không, ta cho người mang canh gà tổ yến bụng lại đây nhé." Định Quốc Công nghĩ tới điều gì, đem cái chén đặt lên bàn, đứng dậy đi gian ngoài gọi hạ nhân.

một khoảng nửa chén trà, có người mang theo hộp com đến đây.

Định Quốc Công cầm lấy hộp đựng thức ăn, tự mình bụng lên canh gà chưng tổ Yến đem ra ngoài, từng múng từng múng dứt choc Khương Ninh Bảo uống.

Dưới ánh nến chập chờn, chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú Định Quốc Công góc cạnh rõ ràng ra ngoài.

Kỳ thật Khương Ninh Bảo có thể tự mình múc ăn, nhưng Định Quốc Công lại muốn đích thân dứt nàng, Khương Ninh Bảo đành phải bắt đắ dĩ để Định Quốc Công dứt cho mình ăn.

Trong lòng lại ngọt ngào thích thú.

Uống xong một chén lớn canh gà tổ yến, Khương Ninh Bảo cả người giống như một con mèo ăn uống no đủ, lười biếng tựa vào đệm, nàng nhìn thoáng qua Định Quốc Công bên cạnh, nếu nàng không có nhớ lầm, vừa mới Quốc Công Gia nói bây giờ là giờ tỵ, nhin không được đau lòng hỏi: "Quốc Công Gia, tại sao chàng không có trở về phòng ngủ?"

Trong phòng sinh giường cũng không lớn, hai người ngủ chung không được.

Hướng hồ nơi này là phòng sinh, Định Quốc Công ở chỗ này cũng không tốt.

"Ta lo lắng cho nàng."

Ninh Bảo không có tỉnh lại, Định Quốc Công căn bản không nguyện ý rời đi, con trai cùng con dâu cảm tình tốt bà rất vui nên sau khi xong việc Tạ lão

phu nhân tùy ý hân, vui mừng ôm mình hai đứa cháu rồi đi.

"Nơi này giường rất nhỏ, chàng đâu ngủ cùng được." Khương Ninh Bảo nhỏ giọng lẩm bẩm.

Kỳ thật trong lòng nàng cũng không muốn Định Quốc Công rời đi, chỉ là... Chỉ là trong phòng quả thật không có giường nào khác, nàng luyến tiếc xót xa Định Quốc Công.

"không sao, chấp nhận một chút vẫn là có thể." hân lảng lạng dừng ở Khương Ninh Bảo, khoe miệng không tự chủ giờ lên, trong lòng dâng lên nhẹ nhàng tình cảm thương tiếc.

nói xong, Định Quốc Công Tạ Hành trực tiếp dùng hành động tỏ vẻ, ôn nhu ôm lấy Khương Ninh Bảo cùng nhau nằm ở trên giường nhỏ nhỏ.

Khương Ninh Bảo: "..."

Môi nàng giật giật, muốn nói như vậy không tốt, nhưng cuối cùng vẫn là không có cự tuyệt, sinh con thuận lợi, thân thể của nàng tốt, khôi phục cực nhanh, trải qua ba canh giờ tĩnh dưỡng, đã hết đau.

Bụng xẹp xuống, nhưng nàng vẫn có chút... Ừ, chỉ là có chút béo.

Khương Ninh Bảo có chút ngượng ngùng làm cho Định Quốc Công nhìn thấy, thân mình lại cực kỳ tự nhiên thành thực tựa vào trong lòng Định Quốc Công.

Định Quốc Công khoe miệng hơi hơi cong một chút, nhẹ nhàng đem người ôm vào trong ngực nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Hôm sau

một nắng chói lọi xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào.

Trong phòng chậu than còn đang cháy, Khương Ninh Bảo không tự chủ nháy mắt mấy cái, bên người Định Quốc Công đã sớm không còn, Xuân Hi cùng Xuân Nhạc ở trong phòng nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Khương Ninh Bảo ôm chần ngồi dậy.

hiện tại chuyện nàng muốn làm nhất chính là muốn nhìn thấy hai đứa nhỏ nàng sinh ra, nàng làm mẹ đến bây giờ còn không tận mắt nhìn thấy hai đứa nhỏ!

"Phu nhân, ngài dậy rồi!" Xuân Hi cùng Xuân Nhạc nghe được động tĩnh, vẻ mặt vui mừng đi đến bên giường, các nàng đã biết được đêm qua nửa đêm giờ tý phu nhân đã tỉnh một lần, còn uống thêm canh gà tổ yến.

Hai người rất là phấn khích.

"Hai đứa nhỏ đâu, tại sao không có thấy bọn chúng?" Khương Ninh Bảo nắm lấy tay Xuân Hi, vội vàng hỏi.

"Hai vị tiểu thiếu gia đang ở chỗ lão phu nhân, phu nhân ngài đừng nóng vội, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt trước, đợi lão phu nhân ôm hai tiểu thiếu gia tới." Xuân Hi vội vàng nói.

Khương Ninh Bảo đành phải kiềm chế tâm tình vội vàng của mình, Xuân Nhạc bưng tới chậu đồng cùng đồ rửa mặt tới, hai người hầu hạ Khương Ninh Bảo rửa mặt xong, mới đi ra ngoài gọi người đem thức ăn lên.

"Quốc Công Gia đâu?" Khương Ninh Bảo một bên vừa uống canh gà vừa nói, canh gà lần này không có hương vị gì, một chút cũng không dễ ăn, nhưng Khương Ninh Bảo không ghét bỏ.

"đang ở bên ngoài chờ a." Xuân Nhạc cười nói.

Quốc Công Gia đối với phu nhân quan tâm, các nàng làm tỳ nữ của phu nhân rất cao hứng.

"Quốc Công Gia hôm nay nghỉ phép?" Khương Ninh Bảo kinh ngạc hỏi.

"không phải, Tạ Thất nói Quốc Công Gia xin nghỉ."

Xuân Hi thoáng ngượng ngùng nói, sau khi nàng cùng Tạ Thất thành thân tình cảm của hai người vô cùng tốt, ở trước mặt phu nhân nói tới Tạ Thất, Xuân Hi có chút ngượng ngùng.

Khương Ninh Bảo trong lòng dâng lên vẻ ấm áp, khoe miệng không tự chủ nổi lên một nụ cười ôn nhu.

Ăn qua canh gà đại bổ, Khương Ninh Bảo muốn gặp bọn nhỏ khẩn cấp.

Ước chừng chừng một khắc đồng hồ, bọn nhỏ được bà vú ôm lại đây, đi cùng còn có Tạ lão phu nhân với khuôn mặt tràn đầy vui vẻ rạng rỡ, nàng vừa tiến đến liền hòa ái cầm tay Khương Ninh Bảo.

"Vắt và cho con."

Khương Ninh Bảo lắc lắc đầu: "không khổ cực, con thích có con, mẫu thân, con nhìn bọn nhỏ một chút." nói xong, hai bà vú cực kỳ hiểu lòng người ôm hai đứa nhỏ đến trước mặt nàng.

Khương Ninh Bảo nhìn hai đứa bé sơ sinh được bọc trong khăn mềm mềm mại, trong lòng đã tràn ngập một loại tâm tình kích động trước nay chưa có, miệng nở ra nụ cười ôn nhu.

Đây là hai đứa bé mà nàng sinh ra.

Khuôn mặt đứa nhỏ còn nhiều nếp nhăn hồng hồng, mắt nhỏ đang nhắm chặt, miệng lâu lâu động một cái, Khương Ninh Bảo càng xem càng yêu thích, nhịn không được tự mình đem bọn nhỏ ôm trong lòng.

"Ninh Bảo, hiện tại con đang ôm là lão Đại." Tà lão phu nhân cười híp mắt nói, ôm lấy một đứa cháu nhỏ, ngồi ở bên người Khương Ninh Bảo, hai người mẹ chồng nàng dâu vui vẻ hòa thuận nói về đứa nhỏ.

"Đúng rồi, Ninh Bảo, sau ba ngày là lễ tắm rửa, ta tính tổ chức lớn, một tháng sau trăng tròn tiệc rượu cũng muốn tổ chức lớn." Đây chính là chuyện vui lớn của phủ Định Quốc Công, không làm lớn một hồi đều thực xin lỗi Ninh Bảo.

Tà lão phu nhân sớm đã phân phó Triệu quản gia cùng Hoàng ma ma chuẩn bị lễ mở tắm ba ngày.

"Đều nghe theo mẫu thân."

Khương Ninh Bảo không có ý kiến, tiếc nuôi duy nhất là, nàng hiện tại ở cũ, không thể đi ra ngoài nhưng tới tiệc rượu trăng tròn, nàng nhất định sẽ tham dự.

"Mẫu thân, Quốc Công Gia có thể ôm hai đứa nhỏ sao?" Khương Ninh Bảo đang ôm lão Đại ngủ say, không biết nghĩ tới điều gì, nên hỏi một câu.

Tà lão phu nhân tươi cười cứng đờ, thờ dãi: "A Hành hẳn không dám tới gần đứa nhỏ, sợ thương tổn tui nó, cho nên ta cũng không rõ lắm."

Khương Ninh Bảo nghe vậy, chớp mũi đau xót, tâm tựa hồ bị châm chọc đâm một chút, ần ần làm đau.

"Lúc con mang thai, Quốc Công Gia cũng có thể cùng bọn nhỏ chơi với nhau, con nghĩ bọn nhỏ cũng giống con, có khả năng dễ dàng tới gần Quốc Công Gia."

Khương Ninh Bảo trong lòng ần ần cảm giác như vậy, các con của nàng cũng không bị sát khí Định Quốc Công ảnh hưởng.

Tà lão phu nhân đầu tiên là vui mừng, nhưng rất nhanh sắc mặt tối xuống, bà ôm lấy đứa cháu nhỏ, lắc đầu nói: "Này chờ bọn hần lớn một chút rồi nói sau, bọn nhỏ mới vừa sinh ra, rất yếu đuối."

Đây chính là đứa nhỏ của A Hành, là cháu trai của bà, mặc kệ bị thương người nào, bà cũng sẽ đau lòng.

Khương Ninh Bảo nhìn hình ảnh Tà lão phu nhân như vậy, trong lòng cũng không chịu nổi, tất cả thuận theo tự nhiên đi, huống hồ tất cả đều là cảm giác của nàng, nếu cảm giác của nàng sai thì sao, đến lúc đó thương tổn tới đứa nhỏ, bọn họ sẽ càng thương tâm hơn.

"Mẫu thân nói rất đúng, chờ bọn hần lớn một chút nói sau."

Tà lão phu nhân tâm tình có chút buồn, nhưng nhìn tới hai đứa cháu nhỏ lập tức có tinh thần, sau khi cùng Khương Ninh Bảo nói chuyện với nhau, đem hai đứa nhỏ ở lại bên người nàng, lưu luyến không rời đi được.

Hai đứa nhỏ ngủ thật lâu, Khương Ninh Bảo uống một chén canh thức sữa Hoàng ma ma bụng tói, nghe nói phụ nữ vừa sanh xong, sữa non vô cùng tốt cho đứa bé, đương nhiên Khương Ninh Bảo sẽ không lãng phí.

Chờ cho sữa non được kích ra ngoài, hai đứa nhỏ đều đã tỉnh đòi bú, Khương Ninh Bảo nghĩ nghĩ, hay là ôm lão Đại cho bú trước, cẩn thận điều chỉnh tư thế để đứt cho lão Đại thì tiểu gia hóa này không kịp chờ đợi mà mút nuốt thỏa thích.

Khương Ninh Bảo thân thể được dưỡng vô cùng tốt nên sữa rất nhiều, sau khi cho lão Đại ăn xong thì vẫn còn dư cho lão Nhị bú no.

Hoàng ma ma cùng hai cái bà vú ở một bên nhìn, nhất là hai bà vú, các nàng thật không ngờ sữa của phu nhân Quốc Công nhiều như vậy, trong lòng ần ần có chút lo lắng sẽ mất đi việc làm đầy đãi ngộ tốt này.

Hoàng ma ma nhìn hai cái bà vú một cái, không nói gì thêm.

Gần đến cuối năm, mọi người khắp kinh thành đều biết được phủ Định Quốc Công mừng có một đôi Lâm nhi, dân chúng đồn dập dâng lên lời chúc phúc của mình, bên trong không khí vui vẻ rộng rãi rạng rỡ, luôn có hai bóng dáng không hài hòa.

Sau khi Dương Thư Thanh chịu kích thích lớn mà ói ra máu, lại biết được Tàn vương phi nhận được thiệp mời từ phủ Định Quốc Công, nàng ta quyết

định ở lễ tắm ba ngày lấy lại danh dự.

Ngoại trừ Dương Thụ Thanh ra, còn có một người khác không có vui sướng chút nào, đó chính là Tạ Nhị phu nhân, từ khi biết được Khương Ninh Bảo mang thai, Tạ Nhị phu nhân liền lo âu không thôi, sợ rằng một lần có được con trai.

Bà ta ngằm vụng trộm tìm Tạ Cảnh Dực vài lần, nhưng Tạ Cảnh Dực lại không để ý đến.

Tạ Nhị phu nhân nóng lòng như ngồi trên lửa.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Nghiêm phòng tư thủ, vẫn bị người ta chen chỗ trống

Trước khi tổ chức lễ tắm ba ngày, Khương Ninh Bảo quyết định lấy nữ danh cho song bào thai, Tạ lão phu nhân mạnh mẽ ủng hộ con dâu, vì thế nàng hưng trí bừng bừng cùng Định Quốc Công thảo luận.

"Quốc Công Gia, bọn họ là song sinh, không bằng lão đại kêu Kỳ nhi, lão Nhị kêu Lân ca nhi có được không?" Khương Ninh Bảo không nghĩ sẽ lấy tên cho hai tiểu gia hỏa nhà mình là vật gì đó hay bánh trôi hoặc tên thức ăn.

Định Quốc Công khoe miệng khế nhếch cười: "Hai nữ danh nghe rất hay."

Khương Ninh Bảo đuôi mày khoe mắt tràn đầy ý cười.

"Quốc Công Gia, cái gì chàng cũng chiều thiệp, sẽ làm hư thiệp."

Định Quốc Công lông mày phong thâm thúy nhếch lên, duỗi bàn tay, ôm thân hình còn nở nang của nàng vào trong ngực, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng dán trên khuôn mặt hồng hào tinh tế của nàng, thanh âm khàn khàn.

"Vui về tự nguyện."

Đôi mắt Khương Ninh Bảo rạng rỡ long lanh, đôi môi không tự chủ mà cong lên.

Quốc Công Gia càng ngày càng biết nói chuyện.

Tạ lão phu nhân nghe thế hai cái nữ danh sau, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Kỳ nhi, Lân ca nhi, vừa nghe liền là một đôi, này nữ danh lấy tốt."

Hai cái tiểu tử kia nữ danh liền quyết định như vậy.

Mà không chú ý tới Tạ Cảnh Dực đang đứng bên cạnh nghe được nữ danh hai người em trai, cả người không tự chủ cứng lên một chút, trong miệng hẳn cũng có con trai.

Tuy nói không phải song sinh con, nhưng nữ danh cũng là kêu này hai cái danh nhi.

Tạ Cảnh Dực trong lòng trong lúc nhất thời không biết là mùi vị gì.

Khương Ninh Bảo lấy nữ danh là do trong trí nhớ mà nghĩ ra, "Ninh Bảo" đời trước tên của hài tử không được nói đến trong sách, đoán chừng là do nữ chính không biết, cho nên vẫn không có đề cập.

Tuy nói Khương Ninh Bảo không phải nữ xứng "Ninh Bảo" trong sách, nhưng nàng cho hai đứa con trai lấy nữ danh lại cùng đời trước "Ninh Bảo" không khéo trùng hợp với nhau.

Làm người ta không thể không cảm thán vận mạng thần kỳ.

"Cảnh Dực, ta nghe nói ngày mai các phu nhân sẽ mang theo nữ nhi của mình đến đây, nếu người có tiểu thư nào yêu mến, nhất định phải nói cho tổ mẫu, tổ mẫu giúp con làm mai." Tạ lão phu nhân không có đánh thức đang ngủ say hai cái cháu trai đích tôn, quay đầu quan tâm tới Tạ Cảnh Dực việc hôn nhân.

Ninh Bảo đã cùng bà nói qua Tôn nhi Cảnh Dực này hôn sự, Tạ lão phu nhân hiện tại đã có cháu trai ruột thịt, nhưng cũng không có xem nhẹ cháu trai nuôi, bên người không có ai chăm sóc hầu hạ.

Nhưng quan trọng nhất là người này phải cùng với Ninh Bảo hoà hợp, bằng không cưới tiến một cái giống Dương Thụ Thanh như vậy khuấy đảo rối loạn nhà cửa, khắp nơi ngằm hổ Ninh Bảo, Tạ lão phu nhân chắc chắn sẽ không đồng ý.

Kiểu như mẹ đẻ của cháu trai nuôi giới thiệu cái kia cái gọi là biểu muội.

Tạ lão phu nhân xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Tạ Cảnh Dực tròn mắt, hẳn hiện tại đều không thể chặt đứt cảm tình chính mình càng lún càng sâu, một chút tâm tư đón đầu đều không có, chỉ có thể thẹn với sự quan tâm của tổ mẫu.

hắn cung kính trả lời: "Tổ mẫu, cháu trai bây giờ còn không muốn thành thân."

Tạ lão phu nhân sâu đậm nhìn này cháu trai nuôi liếc mắt một cái, nhìn không được nhũ mảy, hẳn sẽ không còn nhớ thương Dương Thư Thanh có cái tâm suy nghĩ ác độc chứ?

Trong lòng nghĩ như vậy nên cũng hỏi ra, Tạ Cảnh Dực mảy phong chau lên, đáy mắt hiện lên vẻ chán ghét, thanh âm lạnh nhạt phủ nhận.

"không có liên qua tới nàng ta."

Tạ lão phu nhân không có bỏ qua biến hóa rất nhỏ cháu trai nuôi, trong lòng âm thầm yên lòng, không có nhớ thương cái kia ác độc nữ tử Dương thị là tốt rồi.

Nếu cháu trai nuôi không có ý tứ lập gia đình, Tạ lão phu nhân cũng không muốn bức bách hắn.

Vì thế cũng như Khương Ninh Bảo, Tạ lão phu nhân cũng không để ý đến hôn sự Tạ Cảnh Dực.

Tạ Cảnh Dực thấy thế, trong lòng thả lỏng.

không đến nửa ngày, trong phủ hạ nhân đều biết được hai cái tiểu chủ nhân phủ Quốc Công có nhũ danh, người người đều vui vẻ lên gọi bọn họ nhũ danh nhi.

Triệu quân gia nghe xong một cái lỗ tai, trên mặt tràn đầy tươi cười.

Từ sau khi Quốc Công Gia cưới phu nhân, phủ Định Quốc Công việc vui liên tiếp kéo đến, phu nhân thật sự là phúc tinh Quốc Công Gia.

Có hai vị tiểu chủ nhân, phủ Định Quốc Công về sau sẽ càng thêm náo nhiệt.

Lễ tắm 3 ngày của song sinh dù cho thời tiết rét lạnh, gió lạnh gào thét nhưng xe ngựa đi đến phủ Định Quốc Công lại nói liên không dứt, đều là nhân vật quyền cao chức trọng trong triều cùng hoàng thân quốc thích.

Cần Nguyên để không cách nào đến đây, nhưng hắn lại phái người đưa tắm ba ngày lễ.

Phản vinh hạnh đặc biệt làm người không ngừng hâm mộ.

Tiền viện vô cùng náo nhiệt, thừa dịp lễ tắm ba ngày mới vừa kết thúc, bên này Khương Ninh Bảo liền trở thành tiêu điểm trong đám nữ quyền. Hôm nay Khương Ninh Bảo mặc một bộ váy đỏ thắm, mái tóc đen nhánh tối qua đã được người dùng nước ấm lau sơ qua, Xuân Hỉ khéo tay liền búi cho nàng một búi tóc đơn giản, khiến cho khuôn mặt trắng nõn mượt mà càng lộ rõ hơn.

Dáng người đầy đặn, khí sắc hồng nhuận, thêm vài phần phong thái của thiếu phụ

Nhóm bà vú ôm hai tiểu tử được bọc trong tã lót màu đỏ kia lại đây, thoạt nhìn liền thấy vô cùng vui vẻ, khiến các vị nữ quyền ở đây không nhịn được sinh lòng yêu thích, chỉ hận không thể tiến lại bế một cái.

Chỉ có Tạ Nhị phu nhân tươi cười nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tuy nói Khương Ninh Bảo mới vừa sinh hài tử, đã không còn xinh đẹp diễm lệ như ngày xưa, nhưng bộ dạng đầy đặn mượt mà cũng là một loại phong tình khác, đặc biệt là da thịt nàng lại trắng nõn trơn trượt, không hề có bộ dáng tiêu tụy cả người da vàng như nền sau khi sinh, nét mặt tỏa sáng cả người, khiến cho các nữ quyền đã từng sinh qua hài tử hâm mộ không thôi.

Vì vậy liền sôi nổi xin Khương Ninh Bảo cho biết phương pháp bí mật này.

Khương Ninh Bảo cười nói: "Ta cũng chỉ ăn uống giống như bình thường, Trần thái y cũng biết, cũng không có phương pháp bí mật gì trừ khi mỗi ngày đều uống canh gà hầm với tổ yến cũng được gọi là bí phương."

"Đúng rồi, gà trong canh gà ta uống chính là gà được ăn được liệu nuôi lớn trong thôn trang của Thụy Vương phi."

"Đương nhiên, cũng có khả năng là do thể chất ta có vấn đề."

Cuối cùng Khương Ninh Bảo còn nghịch ngợm nói một câu, khiến các nữ quyền ở đây đều bật cười đầy hòa nhã, nhưng bọn họ cũng vẫn nhớ kỹ lời nàng đã nói, tính toán sau này nhất định phải hỏi Trần thái y một chút, còn có chính là chuyện gà nuôi bằng được liệu trong thôn trang của Thụy Vương

phi.....

Điều mầu chốt đó chính là được liệu nuôi gà.

một số nữ quyền có tâm tư liền nhanh chóng quyết định sau này về nhất định phải thử một lần, Thụy Vương phi cũng không còn trẻ, nhưng làn da Thụy Vương phi vẫn luôn bảo dưỡng cực kỳ tốt, nói không chừng chính do được liệu nuôi gà kia.

Khương Ninh Bảo không biết chính mình ăn ngay nói thật lại khiến nhóm phu nhân dùng được liệu nuôi gà ngày càng nhiều, nếu đã biết, cũng sẽ không nói cái gì, này đó phu nhân ăn được thiện dùng được liệu cũng nhiều đi.

Được liệu nuôi gà trong thôn trang của Thụy Vương phi cũng đều là các loại thường thấy như cầu kỷ, đảng sâm các loại..... Nhưng nếu có người muốn dùng được liệu trân quý để nuôi dưỡng, thì đó cũng là chuyện của người ta.

Lần này Khương lão phu nhân cũng nhận được thiệp mời từ Khương Ninh Bảo đã cho Triệu quân gia đưa tới trước đó, nếu không thì lấy thân phận phú thương của Khương gia bây giờ liền hoàn toàn không có cách nào đến phủ Định Quốc Công chúc mừng.

Khương lão phu nhân tự mình tới, cũng không hề mang theo người nào khác của Khương gia, chỉ dẫn theo Hồng Hạnh cùng hai ma ma.

Dù cho hiện tại bà chỉ là một lão thái thái của nhà phú thương, nhưng những người ở đây cũng không có ai dám lộ ra sắc mặt kinh thường.

Nhưng trong lòng Khương lão phu nhân lại không mấy dễ chịu.

Trong lòng không ngừng chất vấn trời cao nhiều lần, vì sao cháu trai cháu gái xuất sắc như vậy lại không phải do con trai của bà sinh ra?

Khương Ninh Bảo cười khanh khách chào hỏi rồi mời lão Khương lão phu nhân bước vào, tựa hồ không có chút khúc mắc nào, cũng cho Khương lão phu nhân đầy đủ mặt mũi, Khương lão phu nhân cũng áp xuống cảm giác không cam lòng từ đáy lòng xuống, cười khen ngợi đôi kỳ lân này mấy câu.

"Người ta vẫn nói lần đầu đã sinh được con trai là phúc khí, mà phu nhân lại sinh được đến một đôi, không hổ là người có phúc." Người nói lời này chính là phu nhân Lại Bộ Thị Lang.

Trương Trâm là con rể thứ hai của bà ta.

Cũng coi như có chút quan hệ với Khương gia, lễ tám ba ngày lần này, bà ta chỉ là muốn quan hệ thom lây nên mới có mặt, nếu không, gần đây cũng không thường xuyên nịnh hót Khương Ninh Bảo như vậy.

Nữ quyền trong phòng nghe bà ta nói vậy liền âm thầm bĩu môi

Trong lòng Tạ Nhị phu nhân lập tức hừ lạnh.

"Hai đứa nhỏ này lớn lên thật đẹp, vừa nhìn thấy đã biết chắc chắn sẽ thông minh." Phu nhân Trần Bắc hầu cười tủm tỉm nhìn đôi song sinh đang nằm trong tã lót, nói mấy câu khen ngợi vô cùng dễ nghe.

Phu nhân Trần Bắc Hầu này là mẹ chồng của đại đường ty Khương Xu Nghiên của Khương Ninh Bảo, chính là người trước đây muốn xóa bỏ hài tử trong bụng Khương Xu Nghiên, sau đó hừ bỏ nàng ta.

Bây giờ nếu chỉ nhìn thoáng qua liền thấy một khuôn mặt hiền hậu

Tạ Nhị phu nhân lại hừ lạnh thêm một lần nữa, trẻ con sinh ra làm sao có thể nhìn ra có thông minh hay không, vừa nghe liền biết đang trợn mắt nói dối.

một đám a dua nịnh nọt.

Khương Ninh Bảo cười cười, mặc kệ tùy ý cho đám nữ quyền xung quanh khen ngợi hài tử của nàng.

Mọi người ngồi bên cạnh cười không khép miệng được, lâu lâu lại phụ họa thêm một câu, không khí trong phòng vô cùng hòa hợp.

Ngay lúc này, Tần Vương phi mang theo Dương Thụ Thanh bước vào, hai người họ vừa bước vào nhà, không khí trong phòng ngay lập tức liền đông cứng.

Hôm nay Dương Thụ Thanh mặc một bộ váy hồng nhạt, búi tóc được búi lên cao, trang dung tinh xảo, toàn thân đều là trang sức trân quý, xinh đẹp diễm lệ, hương khí đầy người, phú quý bức người.

Khiến cho nữ quyền ngồi đây thoáng chốc ảm đạm đi không còn chút ánh sáng, thậm chí ngay cả Tần Vương phi đang đứng bên cạnh nàng ta cũng bị nàng ta đè ép xuống không ít, phảng phất như nàng ta mới thực sự là Tần Vương phi.

"Chúc mừng phu nhân Quốc Công sinh được một đôi Lân nhi."

Dương Thụ Thanh thực vô cùng vừa lòng với hiệu quả nàng ta đã tạo ra, phe phẩy mấy dải trân châu ngay thái dương một chút, giọng nói thanh thúy dễ nghe tươi cười khanh khách chúc mừng, chỉ là khi ánh mắt rơi xuống người Khương Ninh Bảo dù cho có sinh hài tử nhưng dung nhan vẫn thướt tha mê

người như trước thì trên mặt liền hiện lên một chút không vui.

Ấn đường Khương Ninh Bảo hơi hơi nặng nề xuống.

Dương Thụ Thanh trang điểm điểm lệ bắn ra bốn phía như vậy, nhưng nàng lại có cảm giác được nàng ta tới đây không có ý tốt gì.

"Đa tạ Dương sùng phi đã đến chúc mừng." Khương Ninh Bảo vẫn đạm phong khinh cười, lại cố lúc nói đến ba chữ Dương sùng phi liền nhấn mạnh, mắt công nàng ta lại quên đi thân phận của mình.

Tươi cười trên mặt Dương Thụ Thanh lập tức cứng đờ, nàng ta phải dùng hết sức lực kiềm chế mình lại mới có thể nhìn xuống mà không bước đến cho Khương Ninh Bảo một cái tát.

Lời chúc mừng đã bị Dương Thụ Thanh đoạt trước, tuy trong lòng Tần Vương phi không thoải mái, nhưng cũng không biểu hiện gì.

Sau đó lại nghe thấy lời Khương Ninh Bảo, trong lòng ngay lập tức thoải mái hơn rất nhiều, Tần Vương phi vuốt ve nơi bụng vẫn đang bằng phẳng của mình một chút, nụ cười càng chân thành thêm mấy phần.

"Chúc mừng phu nhân Quốc Công, phúc khí của phu nhân Quốc Công thật sự khiến người khác hâm mộ không thôi, hy vọng ta cũng có thể dính chút phúc khí này của phu nhân, chỉ lần đầu tiên cũng có thể vì Vương gia sinh hạ con vọt cả."

Lời này vừa nói xong liền khiến cho Dương Thụ Thanh hừ lạnh một cái không rõ ràng, sau đó nàng ta liếc mắt nhìn qua hai đứa bé đang nằm trong tã lót ở lễ tám ba ngày này một cái, thấy hai đứa trẻ không khóc cũng không nháo dù chỉ một chút, lạnh lùng cười một cái, nàng ta đến đây gặp Khương Ninh Bảo là có mục đích.

"Tướng mạo Định Quốc Công anh tuấn, dung mạo phu nhân Quốc Công cũng không hề kém, nhưng hài tử sinh ra lại xấu như vậy, Vương phi còn muốn dính chút phúc khí này sao, người không sợ sau này sẽ sinh ra quái thai gì sao."

Ngay lập tức nữ quyến ở đây liền đồng loạt nhú mày

Lời này của Dương sùng phi vô cùng quá phận, dù cho đôi nhi tử này phu nhân Quốc Công vừa mới sinh ra, nhưng vẫn có thể thấy rõ ngũ quan vô cùng tốt, sau này lớn lên nhất định là một nam tử tuấn lãng.

Mặt Khương lão phu nhân nhanh chóng nặng nề xuống.

Sắc mặt Mộ cả cũng cực kỳ khó coi, nếu không phải ngại chuyện thân phận, bà đã sớm dạy dỗ Dương trắc phi này.

Chỉ có duy nhất Tạ Nhị phu nhân cao hứng trong lòng, náo loạn lên đi, lên nữa đi, dù bà ta không thích Dương Thụ Thanh, nhưng bà ta lại càng không thích đôi song sinh đoạt mất vị trí của con trai mình hơn.

Tần Vương phi rút cuộc nhìn không được nữa giận mắng một tiếng: "Dương thị, ngươi câm miệng!"

Khương Ninh Bảo bình thân cười: "Có đứa trẻ nào mới sinh ra không giống vậy đâu, có lẽ Dương trắc phi chưa từng sinh ra hài tử, khó trách lại không hiểu, chuyện này ta có thể hiểu được."

Dương Thụ Thanh lại không để ý đến chuyện Tần Vương phi tức giận chút nào, nghe thấy Khương Ninh Bảo trả lời, mặt nàng ta liền tối sầm, nàng ta phở ra vẻ mặt khiêu khích nhìn Khương Ninh Bảo, tiếp tục nói thêm mấy câu vô cùng độc ác.

"Ta không hề nói sai chút nào, bọn chúng quả thật vô cùng xấu, mắt thì nhìn như hạt đậu xanh, khó coi chết đi được, có phải hài tử của Định Quốc Công hay không còn không chắc đâu."

Câu này vừa nói xong, tất cả mọi người ở đây đều đồng loạt nhú mày, Mộ cả cũng tức giận đến mức cả người phát run, Dương sùng phi này quả thực khiến cho bà có cái nhìn khác về sự độc ác.

Hai mắt Tạ Nhị phu nhân chuyển động, ánh mắt dừng ở hai đứa nhỏ song sinh đang nằm trong tã lót, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Khuôn mặt xinh đẹp của Khương Ninh Bảo ngay lập tức nặng nề, giọng nói lạnh băng dọa người.

"Hôm nay là lễ tám ba ngày của con ta, ta cũng không muốn làm người ác, nhưng Dương sùng phi lại có thể khiến ta phá lệ một lần, người đâu, đưa Dương sùng phi ra ngoài đi, ta không muốn thấy nàng ta nữa."

Vừa dứt lời, trong phòng đột nhiên xuất hiện đám bà tử hùng hổ.

Dương Thụ Thanh cười lạnh một tiếng, cũng không đợi cho mấy bà tử tiến lên túm lấy mình liền xoay người đi thẳng, chỉ là lúc quay người bước đi, trên khóe miệng lại dâng lên một nụ cười quỷ dị.

Mục đích hôm nay nàng ta tới đã đạt được, chẳng qua lúc này chỉ là muốn điều cốt kinh bị Khương Ninh Bảo một chút thôi.

Tần Vương phi vội vàng xin lỗi Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo cũng không hề giận chó đánh mèo lên Tần Vương phi, nhưng sắc mặt nàng cũng không tốt bao nhiêu cả, rõ ràng nàng không hề mời Dương Thư Thanh đến, nhưng nàng ta lại đi theo Tần Vương phi tới, còn có ý định chụp cho Định Quốc Công một cái mũ xanh.

Ý đồ đáng chết.

Thời gian không đến một chén trà nhỏ, chuyện Dương Thư Thanh nói lời ác độc bị đuổi ra khỏi phủ Định Quốc Công truyền ra ngoài, những lời nói nguyên rủa ác độc của nàng ta cũng bị truyền đi không khỏi khiến mọi người ồ lên.

Còn chưa chờ Định Quốc Công ra tay, thì ngay buổi tối lễ tắm ba ngày kết thúc, hai tên tiểu tử kia đã xảy ra chuyện.

Dù đã canh phòng nghiêm ngặt như vậy, nhưng cuối cùng vẫn để cho người khác lên vào chỗ trống.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Sự tình lập tức lâm vào bế tắc .

Giờ tuất, Định Quốc Công cùng Khương Ninh Bảo nói về mọi việc xảy ra tại lễ tắm rửa ba ngày, hạ nhân bên vinh hi đường vội vã đến đây bẩm báo, Kỳ nhi cùng Lân nhi đột nhiên khóc rống không thôi.

Những đứa nhỏ bình thường chỉ cần ăn no, sau đó dỗ một chút liền ngủ, rất ít khi nháo. Tạ lão phu nhân và Hoàng ma ma nhạy cảm phát hiện , hai đứa trẻ lần này khóc rống không giống bình thường. Vội vàng phái người vào cung mời thái y, đồng thời phái người thông báo cho phu thê Định Quốc Công.

"Quốc Công Gia, thiếp lo lắng cho hai đứa trẻ ".

Khương Ninh Bảo cả khuôn mặt tràn ngập lo lắng, hận không thể lập tức đi thăm hai đứa bé, bị Định Quốc Công ngăn cản, nàng vừa mới sinh con, bên ngoài trời đông giá rét, nếu không may bị nhiễm lạnh, liền ảnh hưởng không tốt đến thân thể.

"Đề ta đi xem một chút " Định Quốc Công nói.

"không được, thiếp cũng phải đi , thiếp sẽ mặc thật kĩ không để bị nhiễm lạnh". Khương Ninh Bảo không muốn phải một mình chờ đợi, nàng cũng muốn biết hai đứa nhỏ xảy ra chuyện gì.

Định Quốc Công cuối cùng cũng phải thỏa hiệp, đem Khương Ninh Bảo mặc kín, tay dài duỗi ra, ôm cả người nàng vào trong ngực, trầm giọng nói " ta ôm nàng qua đó".

Khương Ninh Bảo không có từ chối, tựa đầu vào lồng ngực rộng lớn của hân " Quốc Công Gia, chúng ta mau đi thôi ".

Định Quốc Công lập tức ôm nàng ra khỏi căn phòng ấm áp, gió rét thấu xương, tuyết bay thừa thớt, nhưng Khương Ninh Bảo cũng không cảm thấy rét lạnh, bên tai chỉ nghe thấy tiếng tim đập cùng tiếng thở trầm ổn của Định Quốc Công.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc hai mặt nhìn nhau.

Ra khỏi viện tử, hàng lang bên ngoài treo từng chiếc đèn lồng, nổi bật trong đêm đông giá rét, mang đến một chút ấm áp.

Vinh Hi đường đèn đuốc sáng trưng.

Lúc Định Quốc Công ôm Khương Ninh Bảo tới, tất cả chủ tử trong phủ đều đông đủ. Tiếng hài tử khóc khàn cả giọng khiến tim Khương Ninh Bảo đau đốn như muốn vỡ tan.

Định Quốc Công cũng cảm thấy trái tim co thắt lại, tay ôm Khương Ninh Bảo cũng siết chặt, nổi đầy gân xanh. Tạ lão phu nhân cùng Hoàng ma ma vẫn đang cố dỗ dành bọn nhỏ.

"Quốc Công Gia, thả thiếp xuống " Khương Ninh Bảo giẫy giụa thoát khỏi lồng ngực Định Quốc Công, bước nhanh đến trước mặt hai đứa bé đang không ngừng khóc, ôm một đứa từ trong tay Hoàng ma ma.

" Kỳ nhi, ngoan, không khóc ".

Kì quái là Kỳ nhi vừa khóc đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, thở không ra hơi, được Khương Ninh Bảo ôm vào trong ngực liền đình chỉ, khẽ thút thít.

Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng thở ra, nhìn bộ dạng nhu thuận của nó liền cảm thấy trái tim mềm mại, cúi đầu xuống, nhìn không được liền hôn lên gương mặt trắng nõn của nó.

Tạ Cảnh Dực nhìn cảnh này, đáy mắt thoáng qua một chút quan tâm.

"Nịnh Bảo, đứa nhỏ này tại sao cũng tới?" "Tạ lão phu nhân nhìn Khương Ninh Bảo dĩ nhiên chạy đến đây, nhưng thấy Kỳ nhi ngừng khóc, cũng không muốn quở trách Khương Ninh Bảo, lập tức ôm Lân nhi cũng đang khóc nhét cho Khương Ninh Bảo. Kì tích là Lân nhi cũng ngừng khóc.

Tạ lão phu nhân giúp nâng ôm một đứa, Lân nhi lần nữa khóc lớn. Mọi người đều tròn mắt há hốc mồm.

Thái y còn chưa tới, hai tiểu chủ tử ở trong tay mẫu thân đều yên tĩnh, nhưng vừa rời khỏi tay Khương Ninh Bảo liền khóc khàn cả giọng.

Ba ngày này đều không có xảy ra chuyện gì, chỉ có sau lễ tắm rửa ba ngày liền xuất hiện tình trạng đứa nhỏ khóc rống, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

Tạ lão phu nhân trong đầu lóe ra ý nghĩ, Khương Ninh Bảo thể chất đặc thù không sợ sát khí của con trai, hai đứa trẻ vừa được nâng ôm cũng ngừng khóc "có thể nào bị người yểm trấn rồi?"

"Nếu thật bị người yểm trấn, hẳn là Quốc Công Gia cũng có thể ôm" Khương Ninh Bảo cũng cảm thấy, chính mình còn là thai xuyên, năng tin tưởng quý thân, trong sách còn xuất hiện Từ tiên cô, với bậc này đạo hạnh nhưng là bị Định Quốc Công giết chết rồi.

"Có muốn ôm thử đứa nhỏ hay không?" "Tạ lão phu nhân do dự hỏi con trai đứng cách đó không xa, trong lòng có lo lắng... Nhưng có lẽ cháu trai cũng không sợ sát khí của hắn.

"Thiếp cảm thấy có thể thử" Khương Ninh Bảo nói xong, cắn răng ôm đứa nhỏ lại gần.

Định Quốc Công thấy nâng ôm hai đứa con trai tới, theo phản xạ muốn lui về sau, sợ sát khí trên người gây tổn thương cho đứa nhỏ, Khương Ninh Bảo thấy thể tim giống như bị đâm một cái, chớp mũi chua xót, hốc mắt ảm lệ, quát lên một tiếng "không cho phép lùi lại".

Định Quốc Công toàn thân cứng đờ, lâm vào khó xử.

"Thiếp sẽ ôm Kỳ nhi Lân nhi chậm rãi tiếp cận chàng, nếu không thích hợp sẽ lập tức lui lại".

Khương Ninh Bảo ôm Kỳ nhi Lân nhi đã ngừng khóc từng bước từng bước đi về phía Định Quốc Công, tất cả mọi người ở đây đều nín thở ngưng thần, khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Định Quốc Công cũng khẩn trương đến nỗi trái tim đập nhanh, không dám cử động, cực lực thu lại khí tức của bản thân. Thẳng đến khi Khương Ninh Bảo đi đến trước mặt hắn, hai đứa nhỏ không có dị dạng gì.

Định Quốc Công luôn luôn lạnh lùng kém chút nữa thất thố.

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, Tạ lão phu nhân vui mừng đến phát khóc, Hoang ma ma âm thầm lau khóe mắt. Tạ Cảnh Dực trong lòng dao động.

"Quốc Công Gia, bọn nhỏ không sợ chàng đâu" Khương Ninh Bảo tay ôm đứa nhỏ đã sớm ướt đầm mồ hôi, nâng vừa rồi kì thật rất khẩn trương, may mắn là trực giác của nàng không sai.

Nàng lộ ra nụ cười xán lạn, đem Kỳ nhi nhét vào trong tay Định Quốc Công đang khẩn trương đến nỗi luống cuống tay chân.

Kỳ nhi không khóc... thật sự không khóc.

Đổi qua Lân nhi cũng vậy.

Định Quốc Công cả thân thể căng cứng, bàn tay lớn cứng nhắc ôm lấy Lân nhi, trong lòng ngập tràn cảm giác hạnh phúc, hai đứa con của hắn không sợ hắn, thật tốt, thật tốt.

Khương Ninh Bảo ôm Kỳ nhi đến cho nữ mẫu, nữ mẫu ôm một cái, đứa bé liền khóc, mấy người Tạ lão phu nhân cũng thử một lần, vẫn là như thế.

Tạ lão phu nhân lần này càng thêm khẳng định hai đứa cháu trai bị người yểm trấn hoặc là dính vào mấy thứ bản thủ, người ở chỗ này trong lòng cũng có cùng suy nghĩ với lão phu nhân.

Lúc này, Triệu quân gia đã mời Trần thái y cùng tôn thái y tinh thông nhi khoa đến, Triệu quân gia vừa tiến đến, liền thấy Định Quốc công thận trọng ôm tiểu thiếu gia, khiếp sợ đến nỗi bước chân lão đảo một chút.

"Lão phu nhân, thái y đến."

"Nhanh để bọn họ kiểm tra một chút, Nịnh Bảo, đem Kỳ Nhi cùng Lân Nhi ôm tới." Tạ lão phu nhân vội vàng nói.

Trần thái y cùng tôn thái y có chút kỳ quái, Triệu quân gia không phải nói hai tiểu chủ tử khóc rống không ngừng sao?

Khương Ninh Bảo đem hai đứa bé ôm tới đặt ở trên giường, nâng an vị bên người đứa bé, có lẽ là có khí tức của nàng, hai thằng nhóc không khóc nháo

nữa.

Trần thái y cùng tôn thái y nghe xong Tạ lão phu nhân thuật lại, trên mặt đều là không thể tưởng tượng nổi, tỉ mỉ kiểm tra cho hai thằng nhóc một lần, tã lót cũng cẩn thận xem qua, liền ngay cả hai người nhũ mẫu đều không có bỏ qua, không có phát hiện vấn đề gì.

Hai người nhú mày.

"Nịnh Bảo, con rời đi một chút." Tạ lão phu nhân nghĩ nghĩ, phân phó một câu.

Khương Nịnh Bảo rời giường, Kỳ Nhi cùng Lâm Nhi đột nhiên khóc lớn lên, hai vị thái y giật nảy mình, vội vàng lần nữa chẩn bệnh cho bọn nhỏ.

một chén trà qua đi, hai vị thái y mồ hôi lạnh chảy xuống, dĩ nhiên kiểm tra không ra nguyên nhân.

Khương Nịnh Bảo đau lòng nhìn hai con trai khóc đến thở không ra hơi, cũng nhìn không được nữa qua ngồi ở bên cạnh nó, hai cánh tay vuốt ve khuôn mặt của bọn nó.

"Kỳ Nhi, Lâm Nhi, ngoan, mẹ ở đây, không khóc!"

Hai thằng nhóc lập tức ngừng tiếng khóc.

Hai vị thái y: "..."

Tôn thái y chần chờ một chút, bất đắc dĩ nói: "Lão phu nhân, hai vị tiểu thiếu gia không có sinh bệnh, thân thể khỏe mạnh, đoán chừng là dính vào đồ không sạch sẽ, hoặc là bị người yểm trấn."

Loại tình huống này kỳ thật rất phổ biến, có một số ít người đạo hạnh kém ác độc chuyên hại người.

Quốc Công phu nhân thể chất đặc biệt tất cả mọi người đều biết được, nàng không sợ Quốc Công Gia trên thân mang sát khí, có nàng ở bên người hai vị tiểu thiếu gia, đồ không sạch sẽ không dám tới gần.

Định Quốc công lại càng không cần phải nói.

Cho nên hai cái tiểu thiếu gia được Định Quốc công cùng Quốc Công phu nhân ôm mới không khóc, sự tình phiền toái, Tạ lão phu nhân đưa tiễn hai vị thái y về, quyết định ngày mai đi Thanh Thủy Tự một chuyến mời cao tăng tới.

Về phần hai thằng nhóc, thì bị Khương Nịnh Bảo cùng Định Quốc công ôm về chủ viện.

Về phần ai yểm trấn hai thằng nhóc, Định Quốc công đêm nay bề bọn nhiều việc, hẳn cùng Khương Nịnh Bảo đều hoài nghi thủ phạm là Dương Thụ Thanh, nhưng Dương Thụ Thanh chưa hề tiếp cận qua hai thằng nhóc.

Chứ nói chi là các nữ quyến khác.

Yểm trấn ngoại trừ cần ngày sinh tháng đẻ, còn cần thứ khác như quần áo hoặc là sợi tóc móng tay, những thứ này Khương Nịnh Bảo được Hoàng ma ma căn dặn, nàng đều rất chú ý.

Cho hai thằng nhóc tắm ba ngày là thuộc hạ của Định Quốc Công cùng gia quyến, người đáng giá tín nhiệm, quà thu được ở lễ tắm ba ngày đều nhất nhất kiểm tra qua, không có bất cứ vấn đề gì.

sự tình lập tức lâm vào trong bế tắc.

Khương Nịnh Bảo trực giác việc này cùng Dương Thụ Thanh có quan hệ, nhưng lại tìm không được một chút chứng cứ, từ khi Dương Thụ Thanh đến phủ, nhất cử nhất động của nàng ta đều bị Hắc Y thân vệ bí mật giám thị.

Nàng đọc lại nội dung cuốn sách ở trong đầu một lần nữa, đều không tìm ra một chút dấu vết.

Quả nhiên không hổ là nữ chính.

không có chút nào có thể khinh thường.

Dù là nàng ngàn phòng vạn phòng, vẫn là xảy ra chỗ sơ suất.

Khương Nịnh Bảo mấp máy môi đỏ, lần này giao phong, nàng thua một nước.

Định Quốc công phủ đột nhiên mời thái y, động tĩnh rất nhanh lọt vào trong mắt kẻ để ý, trong phủ Tần Vương Dương Thụ Thanh nhìn gương đồng lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Đừng tưởng rằng nàng không biết, nàng hôm nay tại Định Quốc công phủ một mực bị người giám thị.

Khương Ninh Bảo xác thực đem đưa bé bảo hộ đến cực kỳ chặt chẽ, không có để cho người ngoài ôm vào tay, chỉ là để mọi người ở khoảng cách gần nhìn xem, nhưng là, nàng thủ đoạn mười phần bí ẩn, không có ai có thể nhìn thấu.

Dương Thụ Thanh cũng không có tận lực tiếp cận đưa bé của Khương Ninh Bảo.

Nàng ta ở lại lễ tắm ba ngày, sau khi kết thúc, không có trực tiếp rời đi, cố ý dùng lời buồn nôn để khiêu khích Khương Ninh Bảo cũng là vì không khiến người khác hoài nghi, ai chẳng biết nàng ta cùng Khương Ninh Bảo có cừu oán, nếu như nàng không làm như vậy, mới có thể càng lộ ra điểm khả nghi.

Chính là Khương Ninh Bảo hoài nghi đến trên đầu nàng, cũng tìm không thấy chứng cứ.

Dương Thụ Thanh tưởng tượng Khương Ninh Bảo hai tim không được nguyên nhân hai đứa bé xảy ra chuyện, trong lòng một trận thoải mái, khuất nhục lúc trước quét sạch sành sanh.

Đáng tiếc chính là Từ Tiên cô chết quá sớm, nàng từ Từ Tiên cô nơi đó có được đồ vật có chút ít, dùng một chút sẽ ít một chút, ai có thể nghĩ tới hương khí có thể dùng tới đối phó hài nhi vừa ra đời.

Tần Vương phi bây giờ đắc ý, tự cho là nghiêm phòng mưu hại để cho nàng ta không cách nào ra tay, đợi nàng sinh ra đứa bé...

Dương Thụ Thanh cười lạnh, một người hai người thật sự coi chính mình thông minh, thật tình không biết, trừ Khương Ninh Bảo người này làm nàng ta chật vật, những người khác ở trong mắt nàng ta đều là không chịu nổi một kích.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Đả kích lớn còn ở phía sau

Tin tức hai vị tiểu thiếu gia Định Quốc Công phủ tại lễ tắm ba ngày đêm đó mời thái y ngày thứ hai đã truyền đến tai cậu mợ cả của Khương Ninh Bảo cùng Đại ca Khương Cẩn, Khương Cẩn bận tâm muội muội còn đang ở cử, không tiện gặp khách, chỉ có thể phái người tới tìm hiểu tình huống, cậu mợ cả thì tự mình chạy đến Định Quốc công phủ.

Sau khi Khương lão phu nhân nghe nói chuyện này, cũng tự mình đến nhà.

"Ninh Bảo, ta nghe nói Kỳ Nhi cùng Lân Nhi xảy ra vấn đề rồi, đến cùng là chuyện gì xảy ra?" cậu mợ cả mặt mũi tràn đầy lo lắng hỏi, hai mắt không hề chớp mắt nhìn qua hai đứa bé đang ngủ say bên người Khương Ninh Bảo.

Khương lão phu nhân có chút nhú mày.

Khương Ninh Bảo đem hai tình huống của hai thằng nhóc nói cho cậu mợ cả cùng Khương lão phu nhân, cậu mợ cả sầm mặt lại, tình huống này xác thực quý dị, may mắn cháu gái thể chất đặc thù.

"Cậu mợ, lão phu nhân, các người đừng lo lắng, mẫu thân đã đi Thanh Thủy Tự mời cao tăng, Kỳ Nhi cùng Lân Nhi không có việc gì." Khương Ninh Bảo liếc nhìn sắc mặt hai người, an ủi một câu.

Khương lão phu nhân cũng là lần đầu tiên xác định cháu gái thể chất đặc biệt, lúc trước nàng không sợ bị sát khí của Định Quốc công ảnh hưởng, bà đã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bây giờ liền ngoại tôn trùng tà tới gần nàng đều có thể hóa giải.

Khương lão phu nhân chân động vô cùng.

Đúng vậy, ở trong lòng Khương lão phu nhân, hai đứa nhỏ ngoại tôn là trùng tà.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, thật không biết là ai táng tận lương tâm như thế dùng thủ đoạn đối ác độc phó hai cái đứa bé, cũng không sợ gặp báo ứng." cậu mợ cả nổi giận dùng dùng nói.

"Nàng sẽ gặp báo ứng." Khương Ninh Bảo trong mắt chợt lóe sáng, giọng điệu lộ ra một tia lạnh lùng thấu xương.

Khương lão phu nhân nhìn cháu gái, tâm niệm vừa động, hỏi.

"Từ nhà đâu, người biết người hạ thủ là ai?"

Cậu mợ cả cũng nhìn về phía Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo lắc đầu nói: "hiện tại còn không xác định, nhưng ta đã có hoài nghi một người."

Khương lão phu nhân giật giật khoe môi, cuối cùng không hỏi ra miệng, cậu mợ cả đều cổ quái nhìn Khương lão phu nhân một chút, vị thông gia này dù nói thế nào cũng là tổ mẫu của Ninh Bảo, dù là cắt đứt quan hệ, cũng cắt không được quan hệ máu mủ.

Nhưng dưới cái nhìn của nàng, Khương lão phu nhân tựa hồ có chỗ cố kỵ.

thật sự là hiếm lạ.

Cậu mợ cả trong đầu dạo qua một vòng, cũng không có ý tiếp tục tìm tòi.

Sau khi hai người biết được Kỳ Nhi cùng Lân Nhi không có trở ngại, liền rời khỏi Định Quốc công phủ. Dương Thụ Thanh một mực chú ý động tĩnh bên này, nghe nói Tà lão phu nhân sáng sớm đi Thanh Thủy Tự mời cao tăng, trong lòng không khỏi phiền não.

Cái này, Khương Ninh Bảo làm sao nhanh như vậy liền kịp phản ứng mời cao tăng, nếu như... Nếu như chậm lại hai ngày...

Dương Thụ Thanh cắn chặt môi dưới, chỉ có thể ở trong lòng lặng lẽ cầu nguyện ông trời đứng về phía nàng ta.

Kỳ thật cái bí hương này là có thời hạn.

Năm ngày qua đi, cái này tác dụng liền của bí hương liền biến mất.

Chạng vạng tối ngoài trời gió tuyết, cuối cùng cao tăng cũng tới.

Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc công đều nhìn vị cao tăng râu tóc bạc phơ không nhúc nhích đứng trước mặt hai đứa bé đang không ngừng khóc rống, tay vẫn vờ chuỗi Phật châu thật dài, trong miệng bắt đầu tụng kinh.

Theo tiếng tụng kinh vang lên, hai thằng nhóc từ từ ngừng khóc thút thít.

Khương Ninh Bảo vui mừng.

Định Quốc công nắm chặt tay Khương Ninh Bảo, trong lòng cũng là rất kích động.

hắn hai đứa con trai quả nhiên dính vào đồ không sạch sẽ.

Tà lão phu nhân thấy thế tâm tình kích động, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng sau khi khóc của hai cháu trai, nhịn không được mở miệng hỏi: "Đại sư, có thể tìm ra nguyên nhân bọn nó khóc rống không ngừng hay không?"

Cao tăng lắc đầu.

Tà lão phu nhân đáy mắt hiện lên một trận thất vọng, Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc công bắt đầu lo lắng.

Lúc này hai thằng nhóc lần nữa khóc rống.

Khương Ninh Bảo vội vàng đi qua trấn an các con, Tà lão phu nhân đưa tiễn cao tăng, mặt ủ mày chau, nếu như không thể giải quyết, hai đứa cháu ngoan của bà làm sao bây giờ?

Khương Ninh Bảo dưới tình huống này cũng không thể rời khỏi hai đứa nhỏ một bước.

Khương Ninh Bảo ăn một ít đồ cho qua bữa tối, để các con ăn no, sau khi dỗ bọn nó chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên nhớ tới Định Quốc công từng sao chép rất nhiều kinh Phật, hai mắt sáng lên nói: "Quốc Công Gia, thiếp cảm thấy kinh Phật chàng sao chép hẳn là hữu dụng."

Định Quốc công khẽ giật mình, lập tức sáng tỏ ý tứ của Ninh Bảo, hắn lập tức đi thư phòng cầm hai bản kinh Phật tới, đem kinh Phật đặt ở bên cạnh tã lót của hai tiểu gia hỏa.

không lật kinh Phật ra sát khí cũng không nồng.

Khương Ninh Bảo ra hiệu cho Xuân Hi đem Lân Nhi ôm đi, Lân Nhi vậy mà không có bùng tình khóc rống.

Kỳ Nhi cũng là như thế.

Khương Ninh Bảo: "..."

không nghĩ tới Định Quốc công sao chép kinh Phật còn có tác dụng này.

đã có biện pháp giải quyết, Tà lão phu nhân nhẹ nhàng thở ra, trên mặt bắt đầu xuất hiện nụ cười, lo lắng trong lòng mọi người cũng tan đi.

Khương Ninh Bảo vẫn còn ở cứ, mỗi ngày cho hai thằng nhóc bú. Dương Thụ Thanh chờ đợi đến thời hạn hai đứa nhỏ chết yểu, lại vẫn không nghe được tin tức tốt.

Cả người đều ngây ngẩn.

Bí hương của Từ tiên cô không dùng được sao?

Hai đứa nhỏ mới ra đời không ngừng khóc rống, phải chết yếu tí lệ cơ hồ là trăm phần trăm, thế nhưng là Định Quốc công phủ làm sao không hề có một chút tin tức nào truyền tới.

Cái này không có chút nào bình thường.

Dương Thụ Thanh muốn biết được tình huống trong Định Quốc Công phủ, nhưng bây giờ là thời kỳ nhạy cảm, nàng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ Định Quốc công thiết kế cạm bẫy chờ nàng ta.

nói không chừng hai đứa bé của Khương Ninh Bảo đã chết yếu, lại che giấu đi, cố ý dẫn nàng mắc câu.

Dương Thụ Thanh quyết định vững vàng.

Khương Ninh Bảo cũng không biết hai nguy cơ của hai thằng nhóc đã được giải trừ, nàng một bên ở cử, một bên tỉ mỉ nuôi nấng hai thằng nhóc, đồng thời kinh Phật bất ly thân.

Cửa ải cuối năm gần tới.

Khương Ninh Bảo gửi cho Đại ca cùng nhà cậu mợ cả phần lễ năm mới vô cùng phong phú, còn có Khương lão phu nhân nơi đó nàng cũng đưa một phần lễ, còn lại thân thích Tạ gia cùng thân thích Tề Quốc Công phủ thì Tạ lão phu nhân để cho người ta đem lễ đưa qua.

Cần Nguyên đế cũng giống như hai năm trước, không có tổ chức cung yến, Khương Ninh Bảo rất là kinh ngạc, nếu như nàng không có nhớ lầm, hoàng hậu cùng Quý phi đều đã qua thời kì nguy hiểm lúc mang thai.

Cần Nguyên đế lại còn không có ý muốn công khai.

Khương Ninh Bảo còn có mấy ngày mới hết cử, một ngày này, nàng từ chỗ Định Quốc công nơi đó biết được Dương Thụ Thanh có động tĩnh, bí mật giám thị nàng lâu như vậy, cuối cùng chờ đến.

Quả nhiên là Dương Thụ Thanh hạ thủ.

Trách không được ngày đó trên thân Dương Thụ Thanh mùi hương nồng đậm, nguyên lai là có mục đích riêng.

Khương Ninh Bảo đẩy mắt xẹt qua một tia lãnh quang.

không nghĩ tới cái bí hương này hiệu quả chỉ có năm ngày, qua năm ngày liền sẽ mất, tác dụng, loại bí hương này là Từ Tiên cô đã chết chế ra bí dược, chuyên môn dùng để đối phó hải nhi vừa ra đời.

Dù là chỉ có ngăn ngừa năm ngày, nhưng tạo thành hậu quả chính là hải nhi chết yếu.

Khương Ninh Bảo vừa kinh vừa sợ.

Từ Tiên cô dĩ nhiên làm ra bí hương ác độc như vậy, thật sự là chết không có gì đáng tiếc.

Dương Thụ Thanh đối với con nàng hạ tử thủ, hành động này triệt để chọc giận Khương Ninh Bảo, Khương Ninh Bảo quyết định chủ động xuất kích, để Dương Thụ Thanh tự mình từng bước một tìm đường chết.

"Quốc Công Gia, thiếp tự mình hỏi qua Trần thái y, hần nói sau khi dùng qua Từ Quy bí dược giả mang thai sẽ khiến người ta không mang thai, thiếp muốn để chàng đem chuyện này bí mật tiết lộ cho Dương Thụ Thanh."

Định Quốc công nghe vậy, lập tức sáng tỏ ý của Khương Ninh Bảo.

"Được, ta sẽ an bài người đi làm."

đã tìm không thấy chứng cứ, như vậy có thể dùng một cái biện pháp khác đối phó Dương Thụ Thanh, Ninh Bảo đã tự mình muốn báo thù, hần sẽ làm như nàng mong muốn.

Tần Vương phủ

Định Quốc công phủ hai tiểu thiếu gia tiệc đầy tháng thời gian càng ngày càng gần, Dương Thụ Thanh trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm không ổn, một mực không có tin tức tốt, Dương Thụ Thanh từ lúc mới bắt đầu chắc chắn càng về sau bắt đầu hoài nghi bí hương có phải là mất hiệu lực.

Đáng tiếc Từ Tiên cô đã chết.

Dương Thư Thanh cũng không có dùng thủ đôi với hải nhi khác, Từ Tiên cô thể son sắt nói có mấy vị di nương quý nữ dùng qua, hiệu quả rất tốt.

Nhưng bây giờ Định Quốc công phủ không hề có một chút tin tức nào.

Dương Thư Thanh nâng chung trà lên nhấp ngụm trà nóng, đem dự cảm không tốt đè xuống đáy lòng.

Lúc này, Thiến Dong trở về, thận trọng mở miệng.

"Tiểu thư, Triệu quân gia phủ Định Quốc Công tới, mời Vương phi tham gia tiệc đầy tháng của hai tiểu thiếu gia."

"Cái gì?"

Dương Thư Thanh tay run một cái, chén trà "Ba" một tiếng rơi xuống đất, hai tay của nàng ta ở trong tay áo nắm chắc thành quyền, móng tay thật dài đâm vào lòng bàn tay từng đợt nhói nhói...

Đĩ nhiên không có chết yếu!

Lúc này Dương Thư Thanh còn không biết, đây chỉ là bắt đầu, đả kích càng lớn còn ở phía sau.

Thế mới biết sát khí của Định Quốc thật uy vũ, kinh Phật cũng có thể cứu con trai khỏi chết yếu. Đây cứ gọi là trước thực lực chân chính thủ đoạn chỉ là phù vân mà. Độc mà hà dạ lắm lắm lắm cơ.

Edit cho mọi người đọc tạm. Từ ngữ còn chưa được mượt cả nhà nếu gặp từ nào không đúng nhắc mình với ạ. Khi nào editor up chap mới mình sẽ xóa ạ.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Cái này nhất định là giả

"Tiểu thư, còn có một việc..." Thiến Dong ánh mắt lóe lên một cái, cắn răng, cuối cùng vẫn là quyết định đem việc mình nghe lén được nói ra.

sự việc nghiêm trọng, liên quan đến địa vị của tiểu thư ở Tàn vương phủ.

Thiến Dong không dám có bất kỳ lơ là.

Dương Thư Thanh còn đang đắm chìm trong "tin dữ" hai đứa con của Khương Ninh Bảo còn sống, nghe Thiến Dong áp a áp ứng, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Còn có chuyện gì, mau nói."

Thiến Dong liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, trong phòng chỉ có nàng cùng tiểu thư hai người, liền tiến đến Dương nhỏ giọng đem bí mật trong lúc vô tình nàng ta nghe được nói ra.

"Tiểu thư, nô tỳ hôm nay ngẫu nhiên gặp được Trần thái y cùng con của hắn nói về Từ Quy bí dược, nói sau khi sử dụng Từ Quy sẽ không thể mang thai." Sau khi nói xong, Thiến Dong cả người lo sợ đứng bất an, cái trán thấm ra mồ hôi.

Dương Thư Thanh thân thể nhaoáng lung lay một cái, mặt trắng như tờ giấy, trong đầu kêu loạn, theo bản năng tự lẩm bẩm: "không, không thể nào, người nhất định là nghe lầm."

Nàng không tin, nàng không tin dùng Từ Quy sau này sẽ không thể mang thai.

Cái này nhất định là giả.

Nhưng nàng nhện không được nghĩ đến vị phi tần lúc trước bị hãm hại dùng qua Từ Quy bí dược, tựa hồ... Tựa hồ thật sự cả một đời không tiếp tục mang thai.

Dương Thư Thanh trong đầu oanh một tiếng, trước mắt trống rỗng, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

trên đất xuất hiện một bãi máu đỏ tươi.

Chối mắt đến cực điểm!

"Tiểu thư..." Thiển Dong quá sợ hãi, mặt mũi tràn đầy kinh hoàng đỡ lấy tiểu thư lung lay sắp đổ.

Ba!

một cái tát thật mạnh rơi trên mặt Thiển Dong.

"Cút ra ngoài!" Dương Thư Thanh sau khi tát Thiển Dong một cái, hung hăng đẩy nàng ta ra ngoài.

Thiển Dong trên mặt chịu một cái tát của tiểu thư, đau đớn một hồi, lỗ tai vang ong ong, trong miệng một trận ngai ngái, thân thể lao đảo ngã xuống đất.

"Tiểu thư bớt giận, nô tỳ liền cút ra ngoài."

Thiển Dong từ dưới đất bò dậy, chật vật lăn ra khỏi phòng Dương Thư Thanh.

Bên ngoài gió lạnh thổi qua, Thiển Dong che khuôn mặt sưng đỏ, nước mắt tí tách rơi xuống, giờ này khắc này, đáy lòng của nàng tràn đầy ủy khuất, đồng thời còn ân ân hối hận, sớm biết, sớm biết nàng liền không nên đem chuyện này nói ra.

Thiến Bích vừa về đến liền thấy công Thiển Dong đứng ở cổng đang rơi lệ, kinh hãi, vội vàng quan tâm hỏi một câu, "Thiển Dong, ngươi tại sao lại khóc?" Thiển Dong lắc đầu, cũng không nói gì, Thiến Bích bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt sưng đỏ của Thiển Dong, nắm chặt hộp cơm trong tay, lo sợ bất an vào phòng.

không đến thời gian một chén trà, Thiến Bích cũng đi ra.

"Thiển Dong, tiểu thư thân thể nơi nào không thoải mái, làm sao để ta đi mời Trần thái y tới?"

Thiển Dong ánh mắt lóe lên một cái, cúi thấp đầu.

"Ta cũng không biết."

Thiến Bích nhủ mảy, vội vã đi Thái Y Viện mời Trần thái y.

Khương Ninh Bảo cũng không biết phản ứng của Dương Thư Thanh, nhưng nàng biết được Dương Thư Thanh mời Trần thái y đi qua, tâm tình vô cùng tốt, liền tiếp uống ba bát canh gà, khiến cho Xuân Hi đứng một bên vui vẻ không thôi.

"Phu nhân, ngài hôm nay khẩu vị thật tốt."

Khương Ninh Bảo mỉm cười: "Tâm tình tốt, tự nhiên là khẩu vị tốt rồi." Ánh mắt của nàng rơi ở đũa nhúng trên giường bên cạnh.

Kỳ Nhi, Lân Nhi, mẹ sẽ vì các con báo thù.

So với lỗ mũi tuôn ra tin tức Dương Thư Thanh không thể mang thai, nàng càng vui vẻ để Dương Thư Thanh tự mình tìm đường chết, vì cùng cố địa vị của mình, Dương Thư Thanh trừ mọn bụng sinh con, chỉ còn lại giả mang thai Ly Miêu tráo Thái Tử, lẫn lộn Hoàng thất huyết mạch.

Lẫn lộn Hoàng thất huyết mạch can hệ trọng đại, Dương Thư Thanh chắc chắn sẽ không làm.

Nhưng là mọn bụng sinh con...

Khương Ninh Bảo hí hí mắt, nàng tin tưởng Dương Thư Thanh nhất định chọn con đường này.

Có lẽ không được bao lâu nữa, nàng liền sẽ nghe được tin tức Dương Thư Thanh "Mang thai", đến lúc đó nàng chắc chắn làm cho nàng ta tự nhận quả báo, lại tuôn ra nàng ta không thể mang thai.

Xuân Hi nghỉ tới hai ngày nữa phu nhân liền hết tháng, muốn phu nhân cao hứng tổ chức yến hội biểu diễn, một tháng thời gian, tiểu thư đã gây xuống không ít, khuôn mặt trở về nguyên vẹn lúc trước, nhưng so với dĩ vãng nhìn càng mỹ lệ hơn càng có phong vận.

Trong phủ hai vị tiểu chủ tử đầy tháng, Tà lão phu nhân cao hứng tặng cho hạ nhân gấp đôi tiền thưởng tháng, hạ nhân một trận vui mừng hớn hờ, ở thời điểm rét lạnh cuối đông, phá lệ ấm áp.

Màn đêm buông xuống, Định Quốc công trở về.

Hai người dùng qua bữa tối, Định Quốc công tắm rửa xong xuôi, liền thấy Khương Ninh Bảo ngồi ở bên giường cho đứa nhỏ ăn no, bước chân dừng lại, ánh nến mờ nhạt soi sáng dung nhan kiều mị ôn nhu của nàng, khóe miệng nở nụ cười ôn nhu đẹp đến nỗi khiến người tìm đập thành thịch.

Định Quốc công luôn lạnh lùng không tự chủ được cũng mềm mại hơn, trong mắt hiện ra vẻ cung chiều.

Nghỉ đến còn có hai ngày, Ninh Bảo liền sang tháng, trong lòng của hắn không khỏi một trận động tình.

Khương Ninh Bảo cho Kỳ Nhi ăn no, đem nó đặt tới trên giường, ôm lấy Lân Nhi cho ăn, dòng sữa của nàng rất sung túc, ngày bình thường, đều là nàng

cùng hai vị nữ hầu thay phiên cho đứa bé ăn.

Hai tiểu gia hỏa này sức ăn càng lúc càng lớn, Khương Ninh Bảo không khỏi cảm thấy may mắn lúc trước nghe lời nói của lão phu nhân, nhận thêm hai nữ hầu.

Định Quốc công đi qua, ngồi ở bên người Khương Ninh Bảo, ánh mắt bình tĩnh rời khỏi bộ ngực tuyết trắng của nàng, nhu hòa nhìn qua hai đứa con trai của hắn. Nhìn đến Kỳ Nhi sau khi ăn no mở to đôi mắt đen láy nhìn hắn cũng không khóc nháo, trong lòng một trận thỏa mãn.

"Kỳ Nhi rất ngoan."

Khương Ninh Bảo đang cho Lâm Nhi ăn, nghe được tiếng Định Quốc công, nhấp môi khẽ cười: "Đúng vậy a, Kỳ Nhi cùng Lâm Nhi đều rất ngoan, nữ hầu nói bọn nó ban đêm không nháo người."

Định Quốc công khước miệng nhếch lên.

"Bọn nó giống ta, ta khi còn bé cũng không nháo người."

Khương Ninh Bảo im lặng liếc nhìn Định Quốc công: "thật sao?" Nàng thế nhưng là nghe Tà lão phu nhân nói qua sự tình của Quốc Công Gia khi còn bé, vừa ra đời liền thân mang sát khí, đem tất cả mọi người giày vò quá sức.

Định Quốc công tự nhiên từ một tiếng.

Khương Ninh Bảo: "..."

Đem Lâm Nhi đã ăn no ôm vào trong ngực, hai người nói một chút chuyện, Khương Ninh Bảo đem tiểu gia hỏa dỗ ngủ, Định Quốc công cũng ở một bên dỗ Kỳ Nhi, thời gian hơn nửa tháng, Định Quốc công sớm đã học xong đồ hải tử, ôm hải tử.

Đội hai thẳng nhóc ngủ, Khương Ninh Bảo đem bọn nó ôm đi giao cho Hoàng ma ma cùng hai vị nữ hầu đang chờ bên ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc công hai người cởi áo nằm ở trên giường nói chuyện.

Khương Ninh Bảo cùng Định Quốc công nói qua chuyện Dương Thụ Thanh mời Trần thái y, cuối cùng, nàng nói ra lo lắng của mình, chỉ có Trần thái y biết được Dương Thụ Thanh đã dùng qua Tử Quy.

Dương Thụ Thanh tâm ngoan thủ lạt, Trần thái y tình cảnh không ổn.

"Quốc Công Gia, ta lo lắng Dương Thụ Thanh sẽ ra tay với Trần thái y."

Định Quốc công nghiêng đầu hôn một cái lên khuôn mặt của nàng, thấp giọng nói: "Đừng lo lắng, ta đã phái người bảo hộ Trần thái y, Hoàng Thượng cũng biết việc này."

Từ lúc Ninh Bảo nói ra kế hoạch muốn trả thù của nàng, Định Quốc công liền nghĩ đến chuyện này.

Khương Ninh Bảo sững sờ, Càn Nguyên đế cũng biết nha, nàng lập tức lo lắng: "Nếu như Dương Thụ Thanh không có dựa theo kế hoạch của ta nghĩ..."

Định Quốc công thần nhiên nói: "Nàng không phải nói Dương thị lúc từng mời Trần thái y sao, hắn là xác định không mang thai, nàng nhất định chọn con đường giả mang thai này, Dương thị đã tâm bưng bưng, dựa vào sự sủng ái của Tần vương, chỉ cần nàng "Sinh" Hạ Nhi tử, địa vị của nàng chắc chắn càng vững chắc."

Ở trong lòng Định Quốc công, Dương thị đã ở trong danh sách phải chết.

Nếu như không phải Ninh Bảo không muốn làm cho nàng ta tùy tiện chết bất đắc kỳ tử, Định Quốc công sớm đã đem người làm cho nàng ta chết bất đắc kỳ tử.

Thậm chí Hoàng Thượng cũng không muốn hắn thu thập Dương thị sớm như vậy.

Có Dương thị ở đó, Tần Vương cùng Tấn Vương trong tối chen ép thế lực lẫn nhau, nếu không phải có Dương thị, bọn họ còn không biết Tấn Vương thế lực không thể khinh thường.

Khương Ninh Bảo cảm thấy Định Quốc công nói có lý.

Đúng vậy a, Dương Thụ Thanh còn chuẩn bị muốn đưa nàng đạp ở dưới chân, nhất là trong cung còn có một Hiền tần thỉnh thoảng tìm nàng gây phiền phức, Dương Thụ Thanh đương nhiên muốn "Sinh" con trai.

Hai ngày sau, tuyết bắt đầu tan, thời tiết khó mà khô ráo.

Song bào thai đầy tháng, Khương Ninh Bảo rốt cục hết tháng cũ, một tháng này, Khương Ninh Bảo chỉ là dùng nước nóng lau người, xoa tóc để đảm bảo thân thể sạch sẽ.

Khương Ninh Bảo sớm đã chịu không được.

Thế là tại lễ đầy tháng đứa bé, Khương Ninh Bảo thống thống khoái khoái ở trong thùng tắm rửa nửa canh giờ, đem chính mình từ trên xuống dưới tắm đến sạch sẽ.

"Nhấn nhin một tháng, rốt cục tắm nước nóng, cảm giác mình tựa hồ thoát thai hoán cốt." Khương Ninh Bảo thần thanh khí sảng nói.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc che miệng cười khẽ.

"Phu nhân, ngài hiện tại hết tháng cử, về sau một ngày muốn tắm rửa mấy lần đều có thể."

Khương Ninh Bảo đồng ý gật đầu: "Xác thực như thế."

Kỳ thật tại thời điểm tận thế, nàng đi theo đội ngũ làm nhiệm vụ, một tháng tắm mấy lần cũng từng có, chỉ là ở cổ đại sinh hoạt lâu, thời gian khổ cực từ từ bị lãng quên.

thật sự là từ nghèo lên giàu sang dễ, từ giàu sang xuống nghèo khó.

Lời nói này quá có đạo lý.

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc hai người phục vụ phu nhân rửa mặt thay y phục, Xuân Nhạc đem cây trầm cài khảm nạm dạ minh châu cắm nghiêng vào vén lên búi tóc, khen một câu: "Phu nhân, nô tỳ phát hiện ngài so với dĩ vãng càng đẹp."

Khương Ninh Bảo nhìn qua trong gương đồng, nữ tử da thịt mĩ lệ mịn màng, mím môi cười một tiếng, không khác nào hoa phù dung nở rộ, lộng lẫy mê người, nhất là hai đầu lông mày kia một tia thành thực phong vận, sóng mắt lưu chuyển ở giữa, tăng thêm mấy phần phong tình thiếu phụ.

"Xuân Nhạc, ta phát hiện miệng của ngươi càng ngày càng ngọt."

Xuân Nhạc mặt đỏ lên, lăm bầm một câu: "Nô tỳ nói thật."

Xuân Hi ở một bên phụ họa, phu nhân xác thực càng ngày càng đẹp, da thịt càng thêm trắng nõn tinh tế, dung mạo khí chất so trước kia càng thêm tùy tiện loá mắt, sắc sỡ loá mắt, một màn này đi chiêu đãi nữ quyền, không thông báo thu được nhiều ít ánh mắt ghen tị.

Khương Ninh Bảo lắc đầu bật cười, nàng nhìn thoáng qua sắc trời, vội vàng dẫn theo nha hoàn đập mép váy ra khỏi cửa phòng.

"đi, đi Vinh Hi đường."

Xuân Hi cùng Xuân Nhạc vội vàng đuổi theo.

trên đường đi Vinh Hi đường, gặp Tạ Cảnh Dục, Tạ Cảnh Dục hôm nay mặc vào một bộ trường bào màu đỏ sậm, nhìn càng thêm tuấn mỹ như ngọc.

một tháng không gặp, Khương Ninh Bảo đẹp đến mức càng thêm động lòng người.

Đáng tiếc, nàng không còn là vị hôn thê của hắn, nàng sớm đã gả cho dưỡng phụ.

Là dưỡng mẫu của hắn.

Tạ Cảnh Dục rũ xuống mí mắt, đè xuống trong lòng cay đắng, chấp tay hành lễ.

"Mẫu thân!"

Khương Ninh Bảo lễ phép cười một tiếng, giọng điệu thân nhiên: "không cần đa lễ, ngươi cũng là đi Vinh Hi đường sao?"

"Ân."

Tạ Cảnh Dục lên tiếng, lui ra phía sau một bước, cùng Khương Ninh Bảo cùng nhau đi tới Vinh Hi đường, Khương Ninh Bảo bước chân không có dừng lại, chỉ là mi tâm hơi nhíu một chút.

Phía sau Xuân Hi cùng Xuân Nhạc nhìn xem một màn này, hai mặt nhìn nhau, cũng không nói gì, Tạ thiếu gia cùng phu nhân bây giờ chỉ là quan hệ dưỡng mẫu cùng con nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Khi Khương Ninh Bảo đến Vinh Hi đường, nhìn thấy Tạ lão phu nhân cả người đều vui vẻ đang ôm hai đứa bé sinh đôi, khoe miệng không khỏi gọi lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Mẫu thân, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên đến tiền viện thôi." Khương Ninh Bảo bước đến, vô cùng dịu dàng ôm lấy Kỳ ca nhi đang được bà vú ôm trong ngực, tươi cười mở miệng nói.

Tạ lão phu nhân cười híp mắt gật đầu, lúc bà đang muốn ôm lấy Lân ca nhi, thì Tạ Cảnh Dực vẫn đứng bên cạnh đột nhiên bước lại gần, đưa tay ra trước: "Tổ mẫu, giao Tam đệ cho con đi."

Tạ lão phu nhân thấy vậy liền đồng ý.

Cháu nuôi bồi dưỡng tình cảm với cháu ruột là chuyện tốt.

Khương Ninh Bảo cười cười âm thầm, mặc kệ Tạ Cảnh Dực có mục đích gì đi nữa, nhưng nàng vẫn nhận ra hẳn không có ác ý, vậy nên cũng không hề nói gì, nam chủ Tạ Cảnh Dực này, ngoại trừ có đôi lúc hành xử hơi cảm tính, nhưng nhân phẩm lại không có vấn đề.

Vô cùng trùng hợp, đúng lúc này Định Quốc Công đã trở về.

Khoe miệng Khương Ninh Bảo liền giương lên.

Rốt cuộc Quốc Công gia cũng về kịp lúc.

Cuối cùng Lân ca nhi lại trở về trong tay Định Quốc Công.

Vợ chồng hai người mỗi người ôm lấy một đứa bé, Tạ Cảnh Dực thấy vậy ánh mắt liền có chút tối sầm.

Đầy tháng của hai vị tiểu thiếu gia Định Quốc Công phủ khiến cho quan lại trong kinh thành vừa khi nghe thấy tin tức đã lập tức có hành động, ngay cả Càn Nguyên đế cũng cố gắng chống đỡ thân thể "suy yếu" nói vài câu chúc mừng lúc thượng triều sau đó liền bãi triều sớm.

Ngày hôm nay khách khứa đến Định Quốc Công phủ vô cùng tấp nập, phá lệ vô cùng náo nhiệt, Triệu quân gia và nhóm các quan sự khác trong phủ vội đến mức chân không chạm đất, hiện giờ gộp cả hai bên nam nữ cũng có đến trăm bàn tiệc.

Phía khách nam do Tạ Cảnh Dực chiêu đãi.

Còn phía nữ quyến thì do Tạ lão phu nhân chiêu đãi.

Hôm nay Dương Thụ Thanh vẫn không được mời như cũ, nhưng nàng ta lại đi theo Tần Vương đến.

Dáng người yếu đuối, dung nhan khuynh thành.

Nàng ta vừa xuất hiện lập tức thu hút ánh mắt của hầu hết mọi người, tất cả mọi người đều biết vị Dương trắc phi này có thù oán với Định Quốc Công phu nhân, cũng biết việc Định Quốc Công phủ hoàn toàn không đưa thiệp mời cho nàng ta.

Vẫn nhớ rõ vào buổi lễ tắm ba ngày đó, vị Dương trắc phi này lại không biết lựa lời nên nói lời như hắt nước bẩn vào người Định Quốc Công phu nhân, sau đó bị Định Quốc Công phu nhân đuổi ra khỏi phủ.

Nhưng hiện giờ, Dương Thụ Thanh vẫn ăn mặc váy hoa lộng lẫy mà xuất hiện ở tiệc đầy tháng của Định Quốc Công phủ.

Chính vì vậy, ánh mắt mọi người không khỏi ánh lên một tia khác thường.

Không phải Dương Thụ Thanh không chú ý đến ánh mắt của mọi người, nhưng nàng ta lại không để bụng.

Từ sau khi biết được sau này mình sẽ không thể sinh được nữa, Dương Thụ Thanh không những thống hận một mình Khương Ninh Bảo, mà còn oán hận cả Tạ Cảnh Dực và toàn bộ Định Quốc Công phủ, nếu không phải do bọn họ, nàng ta cũng sẽ không phải dùng đến Tử Quy giả bộ có thai.

Hiện giờ nàng ta chỉ muốn tìm hiểu kỹ càng một chút rốt cuộc nguyên nhân là gì, rõ ràng hai đứa bé của Khương Ninh Bảo đã đều khóc nháo không ngừng đến mức phải thỉnh đến cả thái y, nhưng tại sao lại không gặp phải chuyện gì.

Nếu không biết rõ ràng nguyên nhân, trong lòng Dương Thụ Thanh trước sau vẫn không thể yên tâm.

Bí hương này, nàng ta còn đang tính dùng trên người Tần Vương phi, còn có chuyện gì đau khổ hơn chuyện sau khi có được rồi lại mất đi?

Đối với chuyện mọi người chung quanh theo dõi quan sát mình, Dương Thụ Thanh chỉ cười lạnh một tiếng.

Dù sao hôm nay nàng ta cũng không tính toán làm gì.

Ngay lúc này, Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công cùng nhau xuất hiện trước mặt tất cả khách khứa, trong lòng mỗi người đều ôm lấy một đứa bé, khiến cho bọn họ vừa bước ra đã làm mọi người chú ý đến.

Nhưng ánh mắt mọi người dường như đều tập trung vào dung mạo kiều diễm của Khương Ninh Bảo.

Khí chất cao quý, phong tư lại yếu điệu, còn xinh đẹp động lòng người, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều tỏa ra khí thế vô cùng ưu nhã, hơn thế giữa hai mày của nàng còn tỏa ra vị thướt tha thành thực ở người thiếu phụ, khiến người khác không ai có thể dời tầm mắt khỏi.

Hồ hấp các vị nữ quyền ở đây lập tức liền cứng lại.

Khương lão phu nhân mang theo cháu dâu trưởng đến tham gia tiệc đầy nhìn thấy tứ nha đầu phía trước ung dung cao quý, trong mắt liền xẹt qua một chút cảm giác mất mát và không cam lòng.

Trong mắt Tạ Nhị phu nhân lại tràn đầy phẫn hận.

Đều do Khương Ninh Bảo, nếu không phải do nàng, địa vị của bà ta ở Tạ gia cũng sẽ không xuống dốc không phanh như vậy.

Ngay cả hôn sự của nhi tử Tạ Cảnh Huy cũng đã chịu một chút ảnh hưởng.

Khương Cảnh nhìn thấy nét mặt tỏa sáng của muội muội mình sau khi sinh hài tử xong, đáng vẻ xinh đẹp chiếu khắp bốn phía, khoe miệng liền hơi giương lên cao, trong lòng thì đối với người em rể Định Quốc Công này càng thêm vừa lòng.

Đáng vẻ này của muội muội chắc hẳn đã được chăm sóc vô cùng tốt.

Ngay cả vẻ mặt của cậu cả, mợ cả cũng là vẻ mặt vô cùng vui mừng.

Nam nhân đều âm thầm hâm mộ Định Quốc Công có thể cưới một vị đại mỹ nhân ưu nhã xinh đẹp rực rỡ đến chói mắt như vậy, còn lúc Dương Thụ Thanh nhìn thấy Khương Ninh Bảo trong nháy mắt, hai mắt nàng ta đột nhiên trở thành một mảng đỏ tươi.

Hai tay nàng ta gắt gao nắm chặt thành quyền, nhìn chằm chằm Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo đang mỉm cười với mấy người đại ca Khương Cảnh cũng như cậu cả, mợ cả đứng cách đó không xa, lại bỗng nhiên cảm thấy một đạo ánh mắt lạnh băng mang theo cả sát khí, liền nghiêng đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy hận ý và sát ý không chút che dấu nào trong mắt Dương Thụ Thanh, sau đó khoe miệng nàng ta liền hơi nhếch lên rồi nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh không chút gợn sóng nơi đây mắt nàng ta.

Tổ chất tâm lý của Dương Thụ Thanh này quả nhiên vô cùng vững vàng.

Hai ngày trước đã biết được tin mình không có khả năng sinh con được nữa, vậy mà vẫn còn tâm trạng ăn mặc lộng lẫy đến dự tiệc đầy tháng hài tử của nàng.

Cũng may vẫn luôn có người nhìn chằm chằm nàng ta.

Từ bây giờ, Khương Ninh Bảo tuyệt đối sẽ không cho phép hai đứa bé của mình đến gần Dương Thụ Thanh dù chỉ nửa bước.

Có lẽ do có Định Quốc Công đứng bên cạnh, toàn bộ bữa tiệc đầy tháng hôm nay, cũng không có người nào lại đây nhìn ngắm hai đứa bé, đám quan viên bọn họ vẫn đang âm thầm kinh ngạc không thôi, không ngờ Định Quốc Công lại có thể ôm lấy đứa bé.

Kỳ thật chuyện này là do Khương Ninh Bảo cố ý.

Chuyện hôm lễ tắm ba ngày đến nay vẫn khiến nàng sợ hãi không thôi, nàng cũng sợ Kỳ ca nhi và Lâm ca nhi lại bị tổn thương thêm một lần nữa.

Lúc này Dương Thụ Thanh đã hận đến nghiến răng, nàng ta không ngờ đến chuyện Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công lại tự mình ôm hai đứa nhỏ suốt thời gian bữa tiệc, khiến nàng ta muốn đến gần nhìn hai đứa nhỏ một chút cũng vô cùng khó khăn.

Không chỉ một mình nàng ta, tất cả mọi người cũng không dám đến gần nhìn một cái, tất cả mọi người đều muốn nhìn bộ dáng của hai đứa trẻ song sinh sau một tháng một chút, nhưng không ai có thể như nguyện.

Dương Thụ Thanh nhìn không được hoài nghi hai đứa bé này là giả, còn hai đứa bé trước đó sớm đã chết non.

Giữa buổi, hai đứa bé gào khóc vô cùng lớn, âm thanh cũng rất vang dội.

Khương Ninh Bảo đánh phải giao bọn họ cho bà vú mang đi cho uống sữa sau đó liền không bế ra thêm nữa.

Hoài nghi trong lòng Dương Thụ Thanh vì vậy mà càng lúc càng đậm.

Bữa tiệc đầy tháng náo nhiệt này kéo dài mãi đến giờ Ngọ mới kết thúc.

Rốt cuộc Khương Ninh Bảo đã có thể thở phào nhẹ nhõm, cũng may lần này không hề xảy ra chuyện gì, ngoại trừ ánh mắt nhìn chăm chăm nàng đầy ác ý của Dương Thụ Thanh thì nàng ta cũng còn khá an phận.

"Quốc Công gia, chàng nói xem rốt cuộc hôm nay Dương Thụ Thanh này tới đây làm gì?" Khương Ninh Bảo vô cùng khó hiểu.

Lần trước ở lễ tắm ba ngày, việc nàng cho người đuổi Dương Thụ Thanh ra khỏi Định Quốc Công phủ, gần như đã sớm làm Dương Thụ Thanh mất hết thể diện, nhưng hôm nay nàng ta vẫn làm ra vẻ không hề có chuyện gì mà đến đây, quả thật khiến người khác khó hiểu.

Định Quốc Công lạnh nhạt nói: "Không cần để ý nhiều đến nàng ta, nàng ta cũng không nhảy nhót được bao lâu nữa."

Khương Ninh Bảo ngẫm lại một chút thấy cũng đúng, liền không để ý đến nàng ta nữa, sau khi khách khứa tan hết, nàng đã lên đến chỗ đại ca và nhà cậu cả mợ cả, nói cho họ nghe chút chuyện gần đây của mình.

Đại ca Khương Cẩn còn muốn tham gia kỳ thi mùa xuân năm sau, vậy nên Khương Ninh Bảo cũng không có nói cho hắn nghe chuyện Dương Thụ Thanh đã tính toán.

Chờ sau khi bọn họ rời khỏi, Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công liền trở lại chủ viện, nàng mới vừa thay bộ áo váy rộng thùng thình, liền đón lấy ánh mắt thâm trầm cực kỳ nóng bỏng của Định Quốc Công, gương mặt của Khương Ninh Bảo nhất thời liền nóng lên.

Trong phòng lúc này chỉ có hai người bọn họ.

Vài tháng này, dù hai người bọn họ vẫn luôn ngủ cùng giường, nhưng ngoại trừ việc hôn môi vô cùng kiềm chế kia vẫn luôn không làm đến bước cuối cùng kia.

Hiện tại Khương Ninh Bảo đã ở cỡ xong.

Định Quốc Công vừa nhìn thấy vẻ ngượng ngùng đỏ ửng trên mặt nàng, lửa nóng trong mắt càng thêm nồng đậm, giọng khàn khàn hỏi: "Ninh Bảo, có thể không?"

Khương Ninh Bảo mặt đỏ gât đầu: "Dạ!"

Định Quốc Công đột nhiên bế ngang người Khương Ninh Bảo đặt lên giường lớn, sau đó liền đè thân mình cao lớn của mình xuống..... toàn thân Khương Ninh Bảo khẽ run lên, vô cùng động tình, cánh tay trắng như ngọc liền quàng lên cổ Định Quốc Công.....

Cũng mặc kệ lúc này vẫn đang là ban ngày ban mặt, hai người liền ở trong phòng trăn miên, giống như khô hạn lâu ngày gặp mưa rào nên cả một buổi trưa hai người họ đều lẫn lộn trong phòng.

Xuân Hi và Xuân Nhạc đứng canh bên ngoài phòng thấy vậy liền nín cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Đông qua xuân đến, tuyết cũng chậm chậm tan đi.

Khoảng cách đến kỳ thi mùa xuân càng ngày càng gần, ngoài việc chăm sóc hai tên tiểu tử phần điều ngọc trác kia, Khương Ninh Bảo còn phải thường xuyên phái người đưa canh bổ đã hầm thật tốt cho đại ca Khương Cẩn, mỗi ngày trôi qua vô cùng muôn màu muôn vẻ.

"Phu nhân, Tạ Nhị phu nhân kia thật là vô cùng quá đáng, dám mang theo cháu gái mình chặn thiếu gia lại giữa đường." Triệu quản gia đột nhiên vội vã chạy vào báo lại chuyện đang xảy ra, thời tiết này mà mồ hôi ông vẫn lấm tấm trên trán.

Khương Ninh Bảo đang cầm hai quả cầu lông màu đỏ đùa giỡn với Kỳ ca nhi cùng Lân ca nhi trong phòng ầm ập, lúc nghe Triệu quản gia bẩm báo, hơi hơi nhíu mày.

"Triệu quản gia, có chuyện gì vậy?"

Chuyện gì mà lại liên lụy đến Tạ Cảnh Dục, dù sao Tạ Cảnh Dục cũng là con nuôi của nàng, Tạ Nhị phu nhân này đang muốn làm gì vậy, nàng đã từng đã cảnh cáo bà ta, Tạ Cảnh Dục đã trở thành con thừa tự của Quốc công gia, đừng đuổi bàn tay ra dài như vậy nữa.

Triệu quản gia liền kể lại đầu đuôi mọi chuyện một cách rõ ràng.

Thì ra Tạ Nhị phu nhân kia không biết tại sao lại đột nhiên phát điên, mang theo cháu ruột của mình đến chặn ngang Tạ Cảnh Dục ở ngay nơi giữa

đường phố mọi người đi lại.

Không chỉ quý xuống bức ép Tạ Cảnh Dực cưới cháu gái bà ta ngay trước mặt tất cả mọi người, hơn nữa còn nói mấy lời nhằm bôi đen Khương Ninh Bảo.

Mẫu thân ruột xuống trước mình ngay trước mặt mọi người.....

Dù là đã làm con thừa tự, trên luật pháp đã không còn quan hệ gì nữa, nhưng nếu có chuyện như vậy xảy ra, cũng bằng nghĩa với chuyện tiền đồ bị hủy hoại hơn một nửa, nếu như chẳng may xử lý không tốt, chắc chắn sáng sớm ngày mai ngự sử sẽ dâng tấu buộc tội Tạ Cảnh Dực ngay trên triều.

Hiện tại Tạ Cảnh Dực là thống lĩnh cấm vệ quân, phụ trách bảo vệ an toàn cho toàn bộ kinh thành, là tâm phúc của Càn Nguyên đế, cũng chính là cái gai trong mắt Tần Vương và Tấn Vương.

Chuyện này sợ là do có người muốn xuống tay với Tạ Cảnh Dực.

Nghĩ vậy hai mắt Khương Ninh Bảo liền trầm xuống.

Xuân Hi và Xuân Nhạc đang đứng ngay đây cũng trợn mắt há hốc mồm, đầu óc Tạ Nhị phu nhân này không có vấn đề gì chứ, sao có thể quý ngay trước mặt mọi người vì muốn ép đại thiếu gia cưới cháu gái của bà ta vậy.

"Triệu quản gia, chuyện này không cần nóng vội, ta sẽ tự mình đứng ra xử lý việc này, Xuân Hi Xuân Nhạc, các người bế Kỳ ca nhi và Lân ca nhi đưa tới Vinh Hi đường đi." Khương Ninh Bảo nheo hai mắt lại, trầm giọng phân phó.

"Dạ, phu nhân."

Khương Ninh Bảo về phòng sửa sang lại dung nhan một chút, sau đó mang theo Triệu quản gia và một đội hộ vệ mệnh mông cuồn cuộn ra khỏi Định Quốc Công phủ.

Chuyện Tạ Cảnh Dực bị mẫu thân ruột thịt quý xuống ép hẳn lấy cháu gái ruột của bà ta cực kỳ gây chú ý cho mọi người, ngay cả Càn Nguyên đế đang ở trong cung cũng biết được chuyện này, mặt Càn Nguyên đế không có biểu tình gì, hai tay gõ gõ xuống mặt bàn.

"Trẫm vẫn còn chưa chết, Tần Vương đã gấp đến mức không nhịn nổi muốn vuron tay đến cấm vệ quân rồi."

Chuyện của Tạ Cảnh Dực, nhìn thì có vẻ như Tạ Nhị phu nhân đang làm loạn, nhưng kỳ thật nội tình bên trong nếu là người sáng suốt thì ai cũng có thể nhận ra được.

Thái giám tâm phúc của hoàng đế đứng bên cạnh liền âm thầm thấp nển cho Tần Vương, Tần Vương này thật sự là đang tìm đường chết, đáng tiếc chuyện long thể của Hoàng Thượng đã khỏe mạnh hoàn toàn chỉ có ít ỏi mấy người biết được, ngay cả chuyện Hoàng Hậu nương nương và Quý Phi nương nương đã hoài thai long tự được vài tháng, nội cung cũng không có mấy người phát hiện được, chỉ cần dựa vào đó liền có thể thấy được khả năng không chế hoàng cung của Hoàng Thượng tốt thế nào.

"Hoàng Thượng, nô tài nghe nói Định Quốc Công phu nhân đã đi xử lý việc này, hẳn có thể xử lý mọi chuyện hoàn hảo."

Ấn đường Càn Nguyên đế khẽ nhúc nhích, động tác trên tay cũng ngừng lại một chút, nhân nhạ "ừ" một tiếng, đối với vị biểu tấu Khương Ninh Bảo này, tất nhiên Càn Nguyên đế vô cùng tín nhiệm.

.....

Người đến người đi tấp nập trên đường cái, Tạ Cảnh Dực lại đang ngồi trên tuần mã, khuôn mặt tuần mã như ngọc vô cùng lạnh nhạt vô tình, hẳn nhìn Tạ Nhị phu nhân và nữ tử kiều mị cạnh bà ta đang quý gối trên đường, trong lòng là một mảnh lạnh băng.

Mẫu thân ruột của hắn lại quý giữa đường ngay trước mặt mọi người vì muốn bức ép hắn..

Nhóm quan gia đệ tử quý nữ đang ngồi trên ghế lô các quán trà tửu lâu hai bên đường phố đang chăm chú xem náo nhiệt, ở một lô ghế trong tửu lâu nào đó, Dương Thư Thanh ôm tâm tình vô cùng tốt ngồi ở bên cửa sổ, vừa phẩm trà vừa thưởng thức trò hài dưới đường.

"Tạ Cảnh Dực, ta tới trả thù, người đã chuẩn bị tốt để tiếp chiêu chưa?"

Dương Thư Thanh nhìn xuống Tạ Cảnh Dực vẫn mang khuôn mặt tuần mã như ngọc đứng phía dưới kia, dù hắn đang bị mẫu thân ruột của mình quý gối bức ép, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không hề có chút chột vạt nào, trong lòng liền cười lạnh một tiếng, trong mắt lại tràn đầy hàn ý.

"Tạ Nhị phu nhân quả thật là một quan cò tốt, đợi lát nữa Khương Ninh Bảo cũng nên ra mặt rồi, chỉ là không biết Khương Ninh Bảo sẽ làm thế nào, một cơ hội tốt như vậy, có lẽ nàng cũng sẽ không để Tạ Cảnh Dực dễ chịu."

Cùng là nữ nhân, sao nàng ta có thể không hiểu tâm tư nữ nhân, dù bây giờ Khương Ninh Bảo đã gả cho Định Quốc Công, cũng có phần được sủng ái, nhưng chuyện Tạ Cảnh Dực từ hôn sẽ vẫn luôn là một cái dằm dăm vào lòng Khương Ninh Bảo.

Dương Thư Thanh tự cho mình đã hiểu rõ tường tận tâm tư kín đáo của Khương Ninh Bảo, liền ngồi chuẩn bị xem kịch vui.

Lúc này, trong đám người đang đứng xem có người lớn tiếng hô.

"Xe ngựa Định Quốc Công phủ tới!"

Đám người đang đứng xem liền ồn ào, vội vàng nhường chỗ tạo thành một con đường nhỏ, xe ngựa Định Quốc Công phủ tới, người tới có lẽ là Định Quốc Công phu nhân rồi, nghe nói từ lúc mang thai đến khi sinh hạ đôi bào thai song sinh kia, Định Quốc Công phu nhân chưa từng ra khỏi phủ.

Hiện giờ, cuối cùng chắc hẳn có thể nhìn thấy được vị Định Quốc Công phu nhân cực kỳ xinh đẹp trong truyền thuyết này rồi.

Tạ Cảnh Dục ngẩng khuôn mặt tuấn mĩ lên, liền nhìn thấy một cỗ xe ngựa đang chạy thẳng đến, đáy mắt tiền xẹt qua một chút ánh sáng nhu hòa, chút nhu hòa này chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến nỗi không một ai có thể nhận thấy được.

Trong mắt Tạ Nhị phu nhân vẫn đang quỳ trên mặt đất này giờ hiện lên một chút sừng sờ, đáng chết, tại sao Khương Ninh Bảo này lại đến đây, còn trưởng tử của bà ta nữa, thật là bất hiểu, vậy mà khiến bà ta quỳ lâu như vậy.....

Nếu không phải..... Nếu không phải.....

Thiếu nữ kiều mị đang quỳ khối bên cạnh bà ta lại tim đập không ngừng, là do vô cùng kích động, hưng phấn, nàng ta vẫn biết, vị Định Quốc Công phu nhân này từng là vị hôn thê của biểu ca, đối với chuyện biểu ca từ hôn ngày xưa, nhất định trong lòng vẫn còn hận ý, nàng ta đã không màng đến thanh danh nữ nhi gia tính kẻ biểu ca cùng với cô mẫu, vị Định Quốc Công phu nhân này chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng, nói không chừng còn thành toàn cho nàng ta nữa.

Xe ngựa Khương Ninh Bảo ngừng lại.

Đội hộ vệ dừng ở hai bên xe ngựa, Triệu quản gia xóc màn xe lên, Khương Ninh Bảo dẫm lên ghế nhỏ bước xuống khỏi xe ngựa đầu tiên, duyên dáng yêu kiều, tư dung xinh đẹp, bộ váy áo màu vàng càng khiến đáng người thiết tha của nàng lộ ra rõ hơn, cả người đều tỏa ra khí chất cao quý ưu nhã.

Từ lúc Khương Ninh Bảo bước từ trên ngựa xuống, hô hấp của nhóm người xung quanh liền cứng lại, trong mắt cũng tràn đầy kinh diễm.

"Tham kiến mẫu thân!"

Tạ Cảnh Dục ưu nhã xoay người xuống ngựa, bước nhanh đến hành lễ với Khương Ninh Bảo.

Bá tánh xung quanh đang đứng xem lúc nghe được xưng hô của Tạ thiếu gia, trong mắt liền tràn đầy vẻ hưng phấn hóng chuyện.

Cái từ mẫu thân này, khiến cho thần kinh Tạ Nhị phu nhân vô cùng đau đớn, sau đó trong đáy mắt bà ta liền hiện lên sự ghen ghét, trong lòng cũng ngập tràn cảm giác không cam lòng. Khương Ninh Bảo này thật sự đáng giận.

Khương Ninh Bảo hơi hơi mỉm cười: "Miễn lễ." Sau đó liền chuyển hướng về phía Tạ Nhị phu nhân đang quỳ trên mặt đất, thần sắc vô cùng bình tĩnh, tuy ngữ khí mềm nhẹ nhưng lại có thêm vài phần sắc bén.

"Tạ Nhị phu nhân, người không quan tâm đến thể diện quỳ xuống đất muốn ép nhĩ tử của ta cưới cháu gái ruột của người, là ai cho người lá gan đó vậy?"

Lời này vừa nóng xong, khóe miệng tất cả mọi người có mặt lúc này đều giật giật, có ai không biết Quốc Công phu nhân và Tạ đại thiếu gia từng có hôn ước với nhau, nhưng bây giờ một người lại gọi mẫu thân hết sức tự nhiên, đã vậy người còn lại cũng gọi đối phương là nhĩ tử cùng vô cùng tự nhiên.

Bất quá..... Quốc công phu nhân nói chuyện thật khí phách.

Đúng vậy, ai cho Tạ Nhị phu nhân lá gan đó vậy, dù sao cũng đã làm con thừa tự, nghĩa là đã không còn quan hệ gì với nhĩ phòng Tạ gia nữa, nhưng chuyện Tạ Nhị phu nhân này lại bức ép cốt nhục ruột thịt thật sự khiến người khác không khỏi thất vọng buồn lòng.

"Quốc công phu nhân, ngài đừng quên, Cảnh Dục là nhĩ tử ruột thịt của ta, ta bảo hắn cưới Tiểu Nhã thì có gì không đúng, chuyện hôn nhân như vậy, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, nhưng hắn lại dám cãi lại ý của ta, ngay cả khi người là mẫu thân ruột này quỳ xuống cầu xin hắn, nhưng hắn vẫn thờ ơ, quả thật bất hiểu."

Lúc này Tạ Nhị phu nhân đã quyết tâm bằng bất cứ giá nào cũng phải khiến cho Tạ Cảnh Dục đổi lên đầu cái mũ bất hiểu này, từ sau khi Khương Ninh Bảo sinh ra hai đứa bé song sinh kia, trưởng tử của bà ta làm con thừa tự đã không đủ tư cách kế thừa Định Quốc Công phủ nữa.

Một khi đã như vậy, còn không bằng lợi dụng triệt để.

Lót đường cho Huy Nhi của bà ta.

Dù nói thế nào Tạ Cảnh Dục cũng là con trai của bà ta, không thể chối bỏ quan hệ huyết thống, chỉ cần bà ta dựa theo sai bảo của người kia làm tốt chuyện này, Huy Nhi của bà ta mới có thể có tiền đồ sáng lạn được.

Đáng tiếc bà ta không hề biết câu bà ta mới nói ra khi rơi vào trong tai mọi người chính là lời hoang đường muốn gây chuyện, khiến bọn họ bắt đầu đứng về phía Tạ Cảnh Dục, cũng bắt đầu đồng tình với Tạ Cảnh Dục.

Khương Ninh Bảo mang sắc mặt bình tĩnh nhìn Tạ Nhị phu nhân một cái.

"Thử hỏi làm gì có mẫu thân ruột thịt nào quý xuống đất vì muốn bức ép nhi tử ruột thịt của mình như vậy, Tạ Nhị phu nhân, người làm chuyện như vậy, rốt cuộc muốn rắp tâm làm gì, rốt cuộc để Tạ Cảnh Dực ở chỗ nào?"

"Ngay cả chuyện bất hiếu người nói, người làm mẫu thân như ta vẫn còn chưa nói chuyện, chỉ một tộc nhân Tạ thị như người sao lại tích cực như vậy, chỉ vì Cảnh Dực không đồng ý chuyện cưới cháu gái người, người liền chụp cho hắn cái mũ bất hiếu lên đầu, là ai cho người cái quyền đó vậy?"

"Mọi người đều biết, Tạ Cảnh Dực đã trở thành con thừa tự cho Quốc Công gia, trước kia là do lão phu nhân nhân từ, không hề ngăn cản người ra vào Quốc Công phủ, không ngờ người lại là một người thích đập lên mặt mũi mình như vậy."

"Về mặt huyết thống, Tạ Cảnh Dực quả thật là hài tử của người người, nhưng trên mặt luật pháp, Tạ Cảnh Dực không còn là con của người nữa, xem ra là do Tạ Nhị phu nhân không hề đặt luật lệ Đại Việt triều vào mắt rồi, nếu như người nào cũng như Tạ Nhị phu nhân đây, mưu toan dùng đạo lý luân thường để làm lung lay căn cơ của luật pháp, liệu còn có ai dám nhận con thừa tự, còn ai sẽ đặt luật pháp vào vào mắt?"

"Tạ Nhị phu nhân, ta nói có lý không?"

Thần sắc Khương Ninh Bảo nhàn nhạt, thanh âm lạnh lẽo, nhưng từng câu từng chữ nói ra lại như từng lưỡi dao sắc bén, giọt bay mấy lời chụp mũ bất hiếu của Tạ Nhị phu nhân không còn một mảnh.

Triệu quân gia âm thầm khen một tiếng thật tốt.

Nghe thấy Khương Ninh Bảo nói năng vô cùng khí phách che chở mình, Tạ Cảnh Dực chỉ cảm thấy ngực mình đang đập thình thịch muốn nhảy ra ngoài, nhưng trong lòng lại không ngừng cười khổ, làm sao bây giờ, hắn thật sự đã động tâm với Khương Ninh Bảo mất rồi.

Càng muốn rút ra lại càng hăm sâu vào.

Bá tánh xung quanh nghe xong đều không nhịn được sôi nổi gật đầu, đúng vậy, quốc công phu nhân nói rất đúng, Tạ thiếu gia cũng đã làm con thừa tự, Tạ Nhị phu nhân muốn nhúng tay vào chuyện hôn sự của người ta, đến khi không được đồng ý lại quý xuống bức ép, Tạ Nhị phu nhân này cũng đủ tàn nhẫn.

Mưu toan lấy luân thường làm lung lay căn cơ luật pháp.....

Một chiếc mũ to như vậy chụp xuống khiến Tạ Nhị phu nhân hận đến nghiến răng nghiến lợi, giống như bị người khác hung hăng tát cho một cái thật đau, đã vậy những lời Khương Ninh Bảo nói bà ta lại không có cách nào phản bác lại, đặc biệt ánh mắt của bá tánh chung quanh đang nhìn khiến bà ta có cảm giác mình giống như một thằng hề đang nhảy nhót giữa đường, bà ta quý xuống nhưng nhận lại chỉ là một hồi chê cười.

Tạ Nhị phu nhân cũng không quý nữa, sau đó kéo cháu gái mình lên, ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn về phía Khương Ninh Bảo.

"Quốc công phu nhân thật sự khéo nói vô cùng!"

Thần sắc Khương Ninh Bảo vẫn nhàn nhạt như cũ nhìn Tạ Nhị phu nhân, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng, ngay cả một ánh mắt cũng không hề chia cho thiếu nữ kiêu mị kẻ bên Tạ Nhị phu nhân.

"Tạ Nhị phu nhân, trò khôi hài này cũng nên kết thúc rồi."

Dương Thụ Thanh ngồi trên trà lâu cạnh đó nghe thấy mọi chuyện hết sức rõ ràng, tâm trạng vốn dĩ còn đang rất tốt đột nhiên biến mất không còn bóng dáng, cũng không cười nổi nữa, Khương Ninh Bảo này vậy mà lại bảo vệ cho Tạ Cảnh Dực.

Hay cho một Khương Ninh Bảo!

Đặc biệt là câu kia mưu toan lấy luân thường làm lung lay căn cơ luật pháp kia, Dương Thụ Thanh cũng bị khiến cho buồn bực đến mức không còn lời nào để nói, xác thật rằng ta đang muốn Tạ Nhị phu nhân lấy luân thường để bức ép Tạ Cảnh Dực.

Nhưng Khương Ninh Bảo nói những lời này xong, ngày mai còn có vị ngự sử nào dám dâng sớ con buộc tội Tạ Cảnh Dực nữa!

Dương Thụ Thanh ghen một cái một ngực, ánh mắt âm ngoan liền liếc mắt nhìn Khương Ninh Bảo một cái.

Khương Ninh Bảo đứng dưới đất nhảy bèn cảm nhận được một ánh mắt lạnh như băng hướng về phía mình như kim châm ở lưng, chân mày liền nhíu lại, sau đó đột nhiên ngừng đầu nhìn lại, vừa lúc đụng phải tầm mắt của Dương Thụ Thanh.

Là Dương Thụ Thanh!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Nhìn thấy Dương Thụ Thanh, đột nhiên trong lòng Khương Ninh Bảo liền hiểu rõ.

Nàng quay lại nhìn thoáng qua Tạ Nhị phu nhân đang chật vật không gì bằng kia, sắc mặt Tạ Nhị phu nhân này rõ ràng cực kỳ tốt, dù sao cũng đã sống cuộc sống giàu sang phú quý qua vài chục năm rồi, nhưng lại có thể làm ra loại chuyện quỳ xuống trước mặt nhi tử ruột của mình để cầu xin như vậy, như vậy liền chứng minh phải điều kiện dụ hoặc phải vô cùng lớn mới có thể khiến Tạ Nhị phu nhân làm như vậy.

Khương Ninh Bảo hít mắt lại.

Xem ra hẳn là do Dương Thụ Thanh ở giờ trò.

Nàng vẫn nghĩ rằng Dương Thụ Thanh chỉ nhìn nhắm vào một mình nàng, không ngờ ngay cả nam nhân nàng ta từng thích nàng ta cũng có thể ra tay được, chuyện lần này, nếu nàng không chịu ra mặt hoặc bỏ đá xuống giếng, có lẽ Tạ Cảnh Dực sẽ thực sự té ngã.

Không hổ là nữ chủ tàn nhẫn độc ác.

Lại nói dù sao Tạ Cảnh Dực cũng là nam chủ, khí vận tất nhiên vô cùng lớn, còn khí vận của nữ chủ Dương Thụ Thanh cũng hề không kém cạnh, có thể nói lực lượng tương đương, nhưng đến bây giờ khi hai người họ đối nghịch với nhau, Khương Ninh Bảo chỉ có thể cảm thán vận mệnh đúng là luôn thay đổi.

"Đi thôi, hồi phủ!" Khương Ninh Bảo thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Tạ Cảnh Dực, cất giọng nhàn nhạt nói.

Tạ Cảnh Dực áp xuống kích động dưới đáy lòng mình, cung kính lên tiếng: "Dạ, mẫu thân." Sau đó liền quay đầu lại nhìn thoáng qua Tạ Nhị phu nhân, cúi đầu nói một câu: "Người tự giải quyết cho tốt."

Sắc mặt Tạ Nhị phu nhân trong phút chốc liền cực kỳ khó coi, nếu bảo bà ta nói mấy câu ác độc, giáo dưỡng tốt đẹp nhiều năm qua khiến bà ta nói không nên lời, hơn nữa bà ta cũng không muốn bị chụp lên đầu mình cái mũ thiếu phụ thô bỉ, nhất là khi tất cả mọi người đều biết chuyện mẹ ruột Khương Ninh Bảo đã từng cứu mạng của bà ta và Tạ Cảnh Dực.

n cứu mạng..... Tựa như một câu Kim Cô chú, luôn luôn nhắc nhở Tạ Nhị phu nhân, có thể giờ trò tính kế sau lưng Khương Ninh Bảo nhưng dưới ánh mắt nhìn ngó quan sát của mọi người, Tạ Nhị phu nhân luôn cảm thấy điểm tâm hư cũng như lo lắng không ngừng.

Vì thế bà ta chỉ có thể trở mặt nhìn thấy trường tử của mình xoay người lên ngựa cùng với Khương Ninh Bảo lên xe ngựa nghênh ngang mà đi khỏi.

Còn nữ tử kiêu mị kia cắn cắn môi, mặt lại như giấy trắng, lần này tính kế thất bại, cô mẩu lại da mặt mỏng như vậy, nàng ta đương nhiên cũng không muốn thanh danh của mình sẽ tệ hơn, do vậy chỉ có thể giả bộ điểm đạm đáng yêu sau đó nhắm mắt đuổi theo cô mẩu của mình.

Những bá tánh này giờ hóng chuyện lại chưa đã thêm

Quốc công phu nhân thật sự tốc chiến tốc thắng, dù cho Tạ Nhị phu nhân không phải là một người mẫu thân tốt, nhưng trong lòng bá tánh, Tạ Nhị phu nhân không hổ là phu nhân của nhà quan gia, hành vi cử chỉ của bà ta không hề có chút thô bỉ nào.

Chỉ là chuyện bà ta quỳ xuống vì muốn ép nhi tử ruột cưới cháu gái của mình có chút quá đáng, khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi lạnh lòng thôi.

Dương Thụ Thanh đang ngồi trên trà lâu tức giận đập nát ly trà của mình.

"Đúng là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!"

Tạ Nhị phu nhân này thực sự khiến nàng ta quá thất vọng rồi, sau đó nghĩ lại trước đây bản thân mình nhiều lần âm thầm ủng hộ giúp đỡ Tạ Nhị phu nhân hăm hại tính kế Khương Ninh Bảo, Dương Thụ Thanh đột nhiên cảm thấy mình thật sự ngốc vô cùng, chẳng trách lại thất bại như vậy.

Tâm Thiên Dung và Thiên Bích run lên, gần đây tâm trạng tiểu thư thật sự vô cùng khó đoán, đặc biệt là Thiên Dung, sau khi biết được bí mật của tiểu thư, trong lòng nàng ta vô cùng sợ hãi mình sẽ bị tiểu thư giết người diệt khẩu.

Đoàn người mệnh mông cuồn cuộn trở về Định Quốc Công phủ, Khương Ninh Bảo bảo Triệu quản gia phái người báo lại chuyện này cho Định Quốc Công nghe, sau đó liền trực tiếp đến Vinh Hi đường, Tạ Cảnh Dực nhìn theo bóng dáng yểu điệu đã đi xa kia, sau đó xoay người hỏi Cẩm Hoa viện.

Trong Vinh Hi đường, Tạ lão phu nhân đang chơi đùa với hai đứa bé, nhìn thấy Khương Ninh Bảo nhanh vậy đã trở về, liền có chút kinh ngạc hỏi một câu: "Đã giải quyết xong rồi sao?"

"Một chút việc nhỏ, giải quyết cũng dễ ă." Khương Ninh Bảo gật gật đầu, bỏ lò sưởi đang ôm trong tay xuống, cùng Tạ lão phu nhân chơi đùa một chút với hai tiểu đệu đình tinh lực tràn đầy kia, cũng nói một chút về mọi chuyện vừa rồi.

"Mặt mũi Tạ Nhị cũng thực lớn, nàng ta có thể không màng mặt mũi quý xuống trước mặt nhi tử ruột của mình, hẳn là đã có người cho nàng ta lợi ích lớn đến mức khiến nàng ta động tâm." Sau khi nghe xong mọi chuyện, Tạ lão phu nhân vừa lòng cười, sau đó thuận miệng nói một câu.

Câu nói kia của Ninh Bảo thật sự quá hay.

Tuy Đại Việt coi trọng hiếu đạo, nhưng cũng không ủng hộ ngu hiếu, lấy hiếu trị quốc tất nhiên không phải như vậy, cho nên hành động lần này của Tạ Nhị phu nhân không chỉ khiến người khác lạnh lòng thất vọng mà còn khiến mọi người chán ghét.

A Hành từng có rất nhiều thù hạ có xuất thân hàn nên bị người nhà ghét bỏ, chờ đến khi bọn họ liều chết lập chiến công ngẩng cao đầu, người nhà lại như đĩa nước chảy tới bám lấy, muốn lấy đạo hiếu hiếp bức, tiếp tục muốn hút máu bọn họ triệt để.

Tạ lão phu nhân đã từng thấy rất nhiều chuyện như vậy, nên đối với chuyện Tạ Nhị phu nhân quý xuống cứ chỉ khiến bà càng thêm chán ghét.

Khương Ninh Bảo cũng đồng ý phụ họa theo: "Con dâu cũng nghĩ như vậy, bất quá nếu bà ta làm cho mọi chuyện phiền phức hơn, phỏng chừng cũng không được thêm lợi ích gì, hơn nữa còn khiến Tạ Nhị lão gia chán ghét, không biết bà ta có hối hận hay không?"

Tạ lão phu nhân cười cười: "Hối hận cũng vô dụng thôi, dù sao chuyện đó cũng là tự mình gây ra." Tuy nhiên chuyện chung thân đại sự của cháu nuôi không thể trì hoãn thêm được nữa.

Khương Ninh Bảo cũng không biết suy nghĩ trong lòng Tạ lão phu nhân, nàng vui vẻ chơi đùa với hai đứa bé, chờ đến khi bọn chúng đói bụng, liền cho bọn chúng ăn uống no đủ rồi dỗ cho chúng ngủ.

Sau khi ăn cơm trưa ở Vinh Hi đường xong, Khương Ninh Bảo mời trở về chủ viện, Xuân Hi liền bung canh gà hầm tổ yến phòng bếp đã chưng xong lên, Khương Ninh Bảo uống xong liền đi nghỉ ngơi.

.....

Cần Nguyên đế trong cung sau khi nghe ám vệ báo lại mọi chuyện xong, khóe miệng liền hơi hơi nhếch lên, hay cho một câu mưu toan lấy luân thường nhằm lung lay căn cơ luật pháp, quốc có quốc pháp, gia có gia quy.

Lời nói của vị biểu tâu này thực sự rất hợp với ý hấn.

Vì thế tâm tình Cần Nguyên đế liền vô cùng sung sướng, quyết định phải khen thưởng vị biểu tâu này một phen cho thật tốt.

Sau khi Khương Ninh Bảo ngủ một giấc dậy, mới biết chuyện Cần Nguyên đế phái người ban thưởng cho nàng một phần lễ vật vô cùng phong phú, Khương Ninh Bảo hơi nhướn mày, sau đó liền vui vui về và nhận lấy phần thưởng của Cần Nguyên đế.

Một hành động này của Cần Nguyên đế đều rơi vào mắt quan viên kinh thành, mấy vị tâm tư thâm trầm lập tức có thể nghĩ đến mấy lời Khương Ninh nói trước mặt toàn thể bá tánh, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, vị Định Quốc Công phu nhân này quả thật không đơn giản.

Nghĩ đến Định Quốc Công phu nhân, lập tức nghĩ đến vị đại ca tuần mỹ phong lưu tài hoa hơn người kia của nàng, nghe nói hấn sẽ tham gia vào kỳ thi mùa xuân năm nay, nếu.....

Nhà những đại thần có nhi nữ vừa độ tuổi này liền bắt đầu ngo ngoe rục rịch muốn động.

Vị này chính là đại ca ruột thịt duy nhất của Định Quốc Công phu nhân, mà nay Định Quốc Công phu nhân chỉ lần đầu tiên đã sinh hạ song nam, vì thế địa vị ở Định Quốc Công phủ cũng vô cùng vững vàng, hiện tại đã khác trước, trước đó vẫn luôn truyền ra tin tức vị Định Quốc Công phu nhân này không thể sinh nở thì tương lai Định Quốc Công phủ chắc chắn rơi vào tay Tạ đại thiếu gia.

Dù cho Khương Cần anh tuần phong lưu, dung mạo xuất sắc, nhưng gia thế của hấn là khiêm khuyết lớn, cửu gia quả thật không tồi, nhưng dù có là cửu gia, vẫn không thể được ưu ái mà giao cho một chức quan trọng triều, chỉ có một ít quan viên tứ phẩm, ngũ phẩm mới muốn gả đích nữ hoặc thứ nữ của mình cho hấn.

Nhưng khi đó Khương Cần vẫn luôn cự tuyệt người làm mai đến cửa, toàn tâm toàn ý cho kỳ thi vào mùa xuân năm sau.

Hiện tại lại không giống như vậy nữa, Khương Cần lại một lần nữa lọt vào mắt bọn họ.

Ngay cả Tạ Cảnh Dực sau này cũng phải dựa vào.

Định Quốc Công vừa trở về liền đi thẳng về chủ viện, Khương Ninh Bảo đang xử lý công chuyện trong phủ, làm Định Quốc Công phu nhân, lúc nàng mang thai mọi chuyện trong phủ đều do Tạ lão phu nhân xử lý, về sau này sau khi nàng ở cử xong, Hoàng ma ma liền quay về bên người lão phu nhân, lão phu nhân cũng trả lại quyền quản gia cho nàng, còn bà thì chuyên tâm ngâm kẹo dừa cháu.

Khương Ninh Bảo vô cùng nghiêm túc chuyên chú nghiên cứu sổ sách, ngay cả lúc Định Quốc Công bước vào cũng không biết.

Xuân Hi và Xuân Nhạc thức thời lui ra ngoài, động tĩnh của các này bị Khương Ninh Bảo phát hiện, liền ngẩng đầu lên, ngay lập tức liền nhìn thấy, thì ra là Quốc Công gia đã trở về, mặt Khương Ninh Bảo liền lộ ra nét tươi cười, bỏ sổ sách trong tay xuống, sau đó đứng dậy ngồi cùng Định Quốc Công trên giường nhỏ.

Khương Ninh Bảo pha cho Định Quốc Công một ấm trà.

"Ninh Bảo, ta có một tin tức, có khả năng phụ nhạc mẫu vẫn còn sống." Định Quốc Công nhấp một ngụm trà, sau đó liền nhanh chóng nói với nàng tin tốt hần mới nhận được.

"Bọn họ ở đâu?" Khương Ninh Bảo đột nhiên bắt lấy bàn tay to của Định Quốc Công, vội vàng hỏi nói.

Định Quốc Công ôm lấy tiểu thê tử đang kích động: "Ninh Bảo, trước tiên nàng đừng kích động, tin tức này là do Tiểu Nhiên của Thụy Vương phủ gửi về, vẫn chưa xác định được mọi chuyện là thật hay giả."

"Nhất định cha mẹ vẫn còn sống, ta đã mơ thấy họ rất nhiều lần rồi."

Khương Ninh Bảo nắm trong tay cốt truyện, tất nhiên luôn biết là cha mẹ mình còn sống nhưng lại không biết bọn họ đang ở đâu, dựa theo tình tiết trong cốt truyện, trong khoảng thời gian sáu tháng cuối năm nay, hai người họ sẽ trở về, nhưng hiện tại lại gặp được tiểu vương gia Thụy Vương phủ trước thời hạn, thật sự khiến người khác hết sức vui mừng.

Từ năm trước, Tiểu vương gia Tiểu Nhiên đã bắt đầu du ngoạn sơn thủy khắp nơi, ngay cả lúc năm mới cũng không hồi kinh trở về, nghe nói vợ chồng Thụy Vương gia vì vậy mà tức giận vô cùng lớn.

Hiện tại Khương Ninh Bảo phải cảm tạ hần thật tốt mới được.

Định Quốc Công: "....."

Có lẽ là do có tin tốt của cha mẹ, từ đuôi lông mày đến khóe mắt Khương Ninh đều là ý cười, khóe miệng Định Quốc Công hơi giương lên một chút, sau đó mới hỏi một chút chuyện Tạ Cảnh Dực bị bức hôn.

Khương Ninh Bảo ăn ngay nói thật, Định Quốc Công Tạ Hành nghe xong hơi hơi gật đầu, trong mắt mang theo ý cười ủng hộ cách làm của nàng.

"Nàng làm rất tốt!"

Nghe được Quốc Công gia khen ngợi, trong lòng Khương Ninh Bảo liền vô cùng vui vẻ, sau đó lại nhin không được liền hỏi chuyện của Càn Nguyên đế: "Quốc Công gia, khi nào Hoàng Thượng sẽ công bố chuyện hai vị nương nương có thai?"

"Tần Vương và Tấn Vương hiện tại đang tranh đấu ngày càng kịch liệt, nên bây giờ vẫn chưa phải thời cơ chín muồi." Định Quốc Công ôm Khương Ninh Bảo vào ngực mình, sau đó trầm giọng trả lời.

Một khi Càn Nguyên đế công bố tin hai vị nương nương trong hậu cung mang thai, hần sợ Tần Vương và Tấn Vương sẽ có thể suy ra được chuyện long thể Hoàng Thượng đã kháng phục hoàn toàn mà hành quân lạng lẽ, nhất trí hợp tác đối phó với Càn Nguyên đế hoặc khởi binh tạo phản.

Tây Nam nơi An Viễn Hầu trấn thủ cực kỳ quan trọng, sau hơn nửa năm sắp xếp, người của bọn họ cũng chỉ thâm nhập vào một phần, Định Quốc Công không muốn khiến cho bá tánh Tây Nam lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nếu có thể, Định Quốc Công cũng không muốn lấy thủ đoạn cứng rắn để trấn áp bọn họ, tốt nhất là có thể dùng phương pháp không đánh mà thắng để giải quyết.

Khương Ninh Bảo không hiểu chuyện chính trị, tất nhiên cũng không hiểu được thủ đoạn của chính khách, nhưng Định Quốc Công đã nói như vậy, nàng liền không tiếp tục hỏi thêm nữa, sau đó liền nói đến chuyện của Kỳ ca nhi và Lân ca nhi.

Không khí vô cùng hoà thuận vui vẻ.

Hai ngày sau, tin tức khương Nhị gia và phu nhân vẫn còn sống được xác thực, bọn họ đang hồi kinh cùng với Tiểu Nhiên tiểu vương gia, phỏng chừng khoảng tám sau hai tháng nữa sẽ đến kinh thành.

Khương Ninh Bảo nhanh chóng báo lại tin tốt này với đại ca mình.

Sau khi Khương Cẩn nhận được tin mừng này, liền vô cùng kích động, sau đó vội vàng chạy tới Định Quốc Công phủ muốn xác nhận tính chân thật của chuyện này với Khương Ninh Bảo một lần nữa.

Hai tháng sau, kỳ thi mùa xuân đã kết thúc.

Khương Ninh Bảo tin chắc chắn đại ca mình có thể đậu, bất quá nàng vẫn tiếp tục ử thêm rất nhiều rượu thuốc giúp bồi bổ thân thể khỏe mạnh đưa cho hần, trước đó cuối năm, nàng có mang, nên không hề ử rượu hoa mai, cánh hoa mai đã lấy sẵn vẫn luôn cất lại trong hòm.

Hiện tại vừa lúc có thời gian, Khương Ninh Bảo quyết định ử nhiều thêm một chút rượu hoa mai.

Ngày tháng của Khương Ninh Bảo lại một lần nữa bận rộn công việc.

Vào đầu xuân, học sinh tập nập ở kinh thành càng ngày càng nhiều, mà kinh thành lại đột nhiên có nhiều thêm một tửu phường, nghe nói hiệu quả của rượu đường sinh của tửu phường nhà này lại giống ý đức với hiệu quả rượu đường sinh của Thượng Vân tửu phường, nhưng giá bán lại chỉ bằng một phần năm cái giá trên trời của rượu đường sinh mà Thượng Vân tửu phường.

Sau khi Dương Thụ Thanh và tiểu vương gia Thụy Vương phủ Tiêu Nhiên trở mặt với nhau, rượu đường sinh có giá trên trời của Thượng Vân tửu phường liền không hề bán cho Thụy Vương gia nữa, lần này, một tửu phường khác khai trương, Thụy Vương gia nửa tin nửa ngờ mua một vò rượu đường sinh rồi đến tìm thái y Thái Y Viện kiểm tra hiệu quả, quả thật giống y chang rượu đường sinh của Thượng Vân tửu phường.

Chuyện này khiến toàn bộ giới quyền quý kinh thành lâm vào điên cuồng.

Sau khi Khương Ninh Bảo được Xuân Hi báo cho nghe tin tức này, cả người liền chấn kinh, ai lại lợi hại đến mức có thể lấy được phương pháp ủ rượu bí mật được Dương Thụ Thanh canh phòng nghiêm ngặt như vậy chứ.

Không có cái gì tiền luôn luôn chảy mãi không ngừng là Thượng Vân tửu phường này, sợ rằng Tần Vương chỉ là lấy trứng chọi đá, thế lực càng lớn, thì tiền tài cần cho nó càng nhiều.

Chuyện này có trò hay để nhìn rồi

Hơn nữa tên của tửu phường này cũng rất có ý tứ.

Ô Vân tửu phường.

Một cái là Thượng Vân tửu phường, một cái lại là Ô Vân tửu phường.

Vừa thấy liền biết là muốn nhắm vào Thượng Vân tửu phường, nghe nói thế lực của Ô Vân tửu phường này cũng không thể kinh thường, ngay cả Tần Vương ra mặt đều cũng không thể làm bọn họ lay động, do vậy Khương Ninh Bảo càng thêm tò mò người đứng sau màn này là ai.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương: 91

Edit by SẮC team: Đào Hoa Tửu

Nguồn: Page SẮC - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Ô Vân tửu phường hiên ngang khai trương, □□ *một đám mây đen dày đặc.

* Đây là nguyên văn của tác giả.

Dương Thư Thanh và Tần Vương liền cùng nhau bàn bạc cách đối phó.

Nguồn: Page: SẮC - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Vương gia, vẫn không truy ra được chủ nhân giấu mặt phía sau của Ô Vân tửu phường sao?” Ấn đường Dương Thư Thanh nhíu chặt, khăn tay cầm trong tay cũng bị vò thành một mớ nhăn nhúm.

Trong lòng Tần Vương cũng vô cùng bức bối, trên khuôn mặt tuấn lãng hiện lên vẻ âm u, Thượng Vân tửu phường là túi tiền của hắn và Thư Thanh, có lợi nhuận hàng tháng của Thượng Vân tửu phường, nên những mặt kia của hắn vô cùng dư dả.

Nhưng Ô Vân tửu phường vừa xuất hiện, trước cửa của Thượng Vân tửu phường liền vắng vẻ đến mức ngay bây giờ cũng có thể giăng lưới bắt chim, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, số rượu đường sinh bán ra ngoài còn không đến mười vò, hơn nữa đó còn là do phú thương đến từ nơi khác mua.

Cứ tiếp tục như vậy, lợi nhuận của Thượng Vân tửu phường sẽ lập tức thâm hụt một khoảng lớn.

“Vẫn không, nhưng ta hoài nghi là Tần Vương.”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Dương Thư Thanh nghe thấy Tần Vương hoài nghi Tấn Vương, chân mày nàng ta không tự giác nhíu lại một chút, từ ngày nàng ta nhanh tay hơn Khương Ninh Bảo giành được phương thuốc sản xuất rượu này, nàng ta liền bảo vệ phương thuốc này vô cùng kín kẽ.

Ngay cả Tần Vương cũng không biết được.

“Thiếp thân cảm thấy có lẽ không phải là Tấn Vương, nếu là Tấn Vương, nhất định lúc vương gia ra mặt can thiệp, hẳn sẽ xuất hiện.”
Dương Thư Thanh do dự một chút, sau đó nói ra ý kiến của mình, kỳ thật nàng ta đã chọn được người khác để hoài nghi.

Đối với Tấn Vương, Dương Thư Thanh còn hiểu hắn hơn Tần Vương rất nhiều.

“Nếu không phải Tấn Vương, có thể nào là Định Quốc Công không?”

Mày Tần Vương liền nhăn lại, trên mặt cũng vô cùng bức bối, chỉ cần nghĩ đến tháng này hắn bị tổn thất đến mấy chục vạn lượng lợi nhuận thậm chí còn có thể là cả trăm vạn, trong lòng hắn liền có cảm giác như bị khoét mất một miếng thịt, đau đớn không thôi.

Dương Thư Thanh mím môi, nói ra hoài nghi của nàng ta: “Ta cảm thấy nhất định có quan hệ với Định Quốc Công phủ, chẳng lẽ Vương gia đã quên người đứng sau cho quán trà Tấn Giang chính là Định Quốc Công?”

Kỳ thật trong lòng nàng ta càng có xu hướng nghiêng về phía Khương Ninh Bảo.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Kiếp trước, phương thuốc ủ rượu dưỡng sinh là của Khương Ninh Bảo, còn đời này, phương thuốc đó bị nàng ra tay cướp mất trước, chuyện này không có người nào khác biết được nhưng Dương Thư Thanh vẫn không nhịn nổi có chút chột dạ.

Page: Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Tần Vương nghe vậy thì trong lòng liền căng thẳng.

“Nếu là Định Quốc Công, thì mọi chuyện lại có chút phiền rồi.”

Khuôn mặt Dương Thư Thanh trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi mang theo ý hận nói: “Quả thực là phiền toái, Vương gia, ngài không nhìn thấy đối phương đặt tên là Ô Vân tử phường sao, không cần ai nói thì người sáng suốt đều có thể nhận ra được cái tên đó đang muốn nhắm vào Thượng Vân tử phường mà, quả thực là khinh người quá đáng.”

“Vương gia, chúng ta không thể ngồi chờ chết như vậy, dù sao cũng không có ai biết được chủ nhân thực sự của Ô Vân tử phường là ai, vậy chúng ta ra tay trước chiếm thời cơ, phá nát Ô Vân tử phường.”

Vừa nghĩ đến mấy chữ Ô Vân tử phường này, trong lòng Dương Thư Thanh liền không thoải mái.

Page: Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Mây đen mây đen*..... Vừa nghe liền không may mắn.

*Ô vân là mây đen

Đáy mắt Tần Vương liền hiện lên một tia ác độc: “Thư Thanh, nàng nói rất đúng, nếu đối phương không tiết lộ chỗ dựa sau lưng, chúng ta liền coi như không biết, ta sẽ âm thầm phái người đến phá nát Ô Vân tử phường!”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Nhưng Dương Thư Thanh lại không hề vui vẻ như đã tưởng tượng.

Chỉ cần đối phương vẫn còn giữ phương thức ủ rượu trong tay một ngày nàng ta liền không thể yên tâm một ngày.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Vương gia, ngài điều tra một chút xem sử phụ ủ rượu là ai, biết được đó là ai liền lập tức giết chết, ta không tin trong thời gian ngắn như vậy bọn họ có thể tìm được người khác ủ rượu, giết nhiều như vậy, ta không tin còn có sử phụ nào dám đến làm việc cho Ô Vân tử phường nữa.”

Nếu không có cách nào trị tận gốc chỉ có thể trị phần ngọn trước. Dương Thư Thanh không hổ nữ chủ tàn ác nhẫn tâm, tuy nói đến việc giết người nhưng không hề chớp mắt chút nào.

Tần Vương gật gật đầu, trong đáy mắt hắn liền hiện một tia sát khí, chuyện này không cần Thư Thanh nhắc nhở, hắn cũng sẽ giết chết sử phụ ủ rượu cho Ô Vân tử phường một khi điều tra ra được.

“Thư Thanh, rốt cuộc phương pháp ủ rượu thuốc của nàng sao có thể bị lộ ra ngoài, nàng đã nói cho ai biết hay là do trong đám sử phụ ủ rượu của tử phường có nội gián?”

Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Tần Vương chỉ cần nghĩ đến chuyện phương pháp ủ của rượu dưỡng sinh giá trên trời đến hắn cũng không biết, nhưng chủ nhân bí ẩn đứng sau màn của Ô Vân tử phường lại biết vô cùng rõ ràng, trong lòng hắn liền không thể nào thoải mái, thậm chí còn có chút âm thầm oán trách Dương Thư Thanh.

Dương Thư Thanh cũng không biết suy nghĩ trong lòng Tần Vương, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta nghe xong liền lạnh đi.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Vương gia, phương thuốc ủ rượu dưỡng sinh chỉ có ta nắm giữ, sau khi có được phương pháp ủ rượu cổ truyền này, ta liền ghi nhớ thật kỹ, sau đó liền tiêu hủy phương thuốc này, nhất định sẽ không còn ai biết được.”

“Sư phụ ủ rượu của tửu phường cũng không biết được toàn bộ phương thuốc, vào thời điểm bịt kín nắp vò rượu quan trọng nhất ta sẽ cho thêm vào đó mấy loại nước thuốc, nước thuốc này, ta cũng không nhờ người khác làm, đó đều do ta dựa theo tỷ lệ nhất định tự mình ngâm, cho chắc chắn không có khả năng phương thuốc này bị lộ ra ngoài.”

“Ta có chút hoài nghi phương pháp ủ rượu thuốc cổ truyền này không phải là duy nhất.”

Suy đoán này khiến Dương Thư Thanh cảm thấy thất bại không thôi, rõ ràng kiếp trước Khương Ninh Bảo dựa vào phương thuốc ủ rượu cổ truyền này mà vô cùng thuận lợi, căn bản không hề xuất hiện chuyện gì như bây giờ.

Đến phiên nàng ta, lại cố tình lộ ra mất như vậy.

Trong lòng Dương Thư Thanh không nhận được oán hận ông trời bất công, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, ông trời vẫn luôn thiên bị đứng về phía Khương Ninh Bảo.

Tần Vương nghe thấy Thư Thanh nói như vậy, cũng bắt đầu giống Dương Thư Thanh nghi ngờ còn có những người khác cũng có được phương pháp ủ rượu cổ truyền này, nghĩ đến chuyện này càng khiến sắc mặt Tần Vương càng khó nhìn hơn.

Thượng Vân tửu phường chính là một con gà mái đẻ trứng vàng.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Nhưng nay phương pháp ủ rượu lại không phải chỉ có mình bọn họ có, khiến cho bọn họ hết sức bị động, lúc này dù cho có phá nát Ô Vân tửu phường cũng vô dụng, vừa nhìn liền biết đối phương muốn nhắm vào bọn họ vì thế nhất định sẽ không chịu để yên như vậy.

“Thư Thanh, nếu không, chúng ta cũng giảm giá rượu dưỡng sinh của mình?”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Tần Vương lúc này đã tâm phiền ý loạn liền đưa ra một chủ ý nát như vậy.

Sắc mặt Dương Thư Thanh trầm xuống, trong lòng liền thầm mắng Tần Vương một câu ngu xuẩn, chẳng trách kiếp trước hắn lại bại trong tay Tần Vương, càng ở chung nhiều với Tần Vương này, càng cảm giác được sự chênh lệch của hắn và Tần Vương.

“Vương gia, không thể giảm giá, rượu dưỡng sinh vốn dĩ chính là một món hàng hiếm lạ, một khi chúng ta bắt đầu giảm giá, Ô Vân tửu phường nhất định sẽ bắt đầu lao vào cuộc chiến giảm giá với chúng ta, sau đó nếu chúng ta lại tiếp tục giảm giá tiếp tục một lần lại một lần thì cũng chỉ khiến cho người khác được lợi nhiều hơn thôi.”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Huống hồ, rượu dưỡng sinh này cũng sản xuất không tốt, phú thương từ nơi khác đến kinh thành rất nhiều, chúng ta không cần lo bán không được nhưng có khả năng là một tháng sẽ không bán được nhiều như trước kia.”

Khuôn mặt tuấn tú Tần Vương âm trầm như nước.

“Vậy nên làm sao bây giờ?”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Dương Thư Thanh trầm mặc, ky thật nàng ta cũng không có biện pháp nào tốt cả, khí thế của Ô Vân tửu phường vô cùng rầm rộ lớn mạnh, đặc biệt chuyện định giá cả ngay từ đầu, khiến cho nàng ta không thể không hoài nghi có phải Khương Ninh Bảo cũng đột nhiên trọng sinh trở lại giống nàng ta hay không.

Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Giá rượu dưỡng sinh của Ô Vân tửu phường này, Dương Thư Thanh vô cùng quen thuộc, quen đến mức khiến nàng ta hãi hùng khiếp vía.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến nàng ta hoài nghi Khương Ninh Bảo.

Càng làm cho Dương Thư Thanh lo lắng hơn là, nàng ta từng hứa hẹn lấy ra một phần lợi nhuận hàng tháng làm tiền trợ cấp, nếu không may bại lộ chuyện nàng ta vẫn luôn lừa gạt.....

Dương Thư Thanh không thể không lo lắng sốt ruột.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

.....

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Ninh Bảo cũng không biết chuyện Dương Thư Thanh lại hoài nghi nàng là chủ nhân sau màn của Ô Vân tửu phường, nếu biết, khẳng định sẽ cảm thấy thật không còn gì để nói nữa, sức tưởng tượng của Dương Thư Thanh này cũng quá lớn rồi.

“Phu nhân, Ô Vân tửu phường bị người khác phá hủy rồi.”

Xuân Nhạc vừa bước vào đã vô cùng hứng thú vội vàng báo lại tin tức này cho Khương Ninh Bảo, Khương Ninh Bảo đang cho Ky ca nhi uống sữa, nghe thấy Xuân Nhạc nói chuyện cũng không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Xuân Hỉ đứng bên cạnh cũng cảm thấy vô cùng hứng thú.

Đã nhiều ngày, các nàng đều vô cùng chú ý đến chuyện cạnh tranh của Thượng Vân tửu phường.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

“Trước cửa Thượng Vân tửu phường bây giờ có thể giăng lưới bắt chim, người mua thì ít ỏi cũng không có mấy ai, xem ra rốt cuộc Tần Vương nhện không được nữa đã ra tay rồi.” Khương Ninh Bảo cười khanh khách nói.

“Chuyện này nô ty cũng không biết rõ lắm, tuy nhiên sau khi Ô Vân tửu phường bị người ta phá hủy, mọi người lại phát hiện trong tửu phường vậy mà lại không hề có bất cứ một vò rượu nào, cho đến gần buổi trưa, thì có người vận chuyển rượu dưỡng sinh này đến, chuông quây và tiểu nhị Ô Vân tửu phường liền trực tiếp bán rượu dưỡng sinh ngay trước cửa tửu phường đã bị phá hủy.”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Xuân Nhạc mặt mày tràn đầy hưng phấn kể lại, nàng thật sự vô cùng bội phục chủ nhân bí mật của Ô Vân tửu phường.

Khương Ninh Bảo phụt cười một tiếng.

“Xem ra chủ nhân của Ô Vân tửu phường đã sớm đoán được chuyện sẽ có ngày tửu phường bị đập nát, nên đã phòng ngừa cẩn thận chu đáo rồi.”

Xuân Nhạc gật đầu một cái thật mạnh, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng đều là vẻ vui sướng khi người gặp họa, Xuân Hỉ đứng bên cạnh cũng cười nói: “Chuyện này sợ là phải khiến cho Dương trác phi và Tần Vương gia sắp tức chết rồi.”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Ninh Bảo nghe vậy khoe miệng liền nhếch lên, ôn nhu vỗ nhẹ một cái lên Ky ca nhi đã ăn uống no nê, sau đó đặt hân lên trên giường nhỏ mềm mại, lại bế Lân ca nhi lên để cho hân ăn.

Lúc này, ở cửa truyền đến một loạt âm thanh, một thân ảnh cao lớn đỉnh bật bước vào, sau đó vòng qua bình phòng đi đến chỗ có chậu than trong nội thất.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Xuân Nhạc thấy Định Quốc Công đã trở về, liền vội vàng lui đi ra ngoài với Xuân Hỉ.

Khương Ninh Bảo cười với Định Quốc Công Tạ Hành một nụ cười vô cùng sáng lạn, nụ cười này vô cùng xinh đẹp mà bắt mắt, trong mắt Định Quốc Công liền xẹt qua một chút ánh sáng lấp lánh, tim cũng đột nhiên nhảy một chút, trên khuôn mặt lãnh ngạnh anh tuấn không tự giác hiện lên một chút ôn nhu nhè nhẹ.

Hân bước nhanh đến ngồi xuống bên cạnh nàng, ánh mắt vừa lúc chạm vào nơi cổ áo mở rộng làm lộ ra nơi đầy đả trước ngực của nàng, khiến hân đột nhiên cảm thấy vô cùng nóng, hô hấp cũng có chút dồn dập theo.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Ninh Bảo ôm chặt lấy Lân ca nhi đang mút sữa vô cùng mạnh mẽ vào người, ánh mắt nóng bỏng của Quốc Công gia gần như muốn khiến cả người nàng cũng bị thiêu cháy mất, thân mình có hơi run rẩy một chút, trên khuôn mặt kiều mỹ động lòng người cũng nhiễm lên một tầng đỏ ửng.

Mỗi lần Định Quốc Công nhìn thấy nàng cho con uống sữa đều sẽ có ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, khiến cả người Khương Ninh Bảo đều nóng lên, tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ một cái cả người nàng sẽ xụi lơ xuống.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Không khí trong nháy mắt liền trở nên vô cùng ái muội kiều diễm.

“Nịnh Bảo, ta đã tra ra được chủ nhân bí mật sau lưng của Ô Vân tửu phường.” Giọng nói Định Quốc Công có chút trầm thấp khàn khàn không rõ.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

Khương Nịnh Bảo nghe vậy liền trừng lớn hai mắt, trong chớp mắt liền ném chút kiều diễm ái muội kia ra sau đầu, vội vàng hỏi: “Quốc Công gia, chàng đừng khiến ta tò mò nữa, nhanh nói cho ta biết rốt cuộc là ai mà lợi hại như vậy, có thể lấy được phương pháp ủ rượu cổ truyền trong tay Dương Thư Thanh.”

Khóe miệng Định Quốc Công hơi hơi nhếch lên, ánh mắt cũng rời khỏi nơi đây đả trắng như tuyết của nàng, ôm Ky ca nhi đang nằm trợn mắt nhưng không khóc không nháo trên giường vào trong ngực mình, sau đó làm động tác nhẹ nhàng đóng cửa.

“Là Cảnh Dục.”

Khương Nịnh Bảo kinh ngạc, vậy mà là Tạ Cảnh Dục, chuyện này..... Chuyện này vô cùng không thể tưởng tượng nổi khiến nàng không thể không cảm thấy cổ quái mà lạnh lẽo.

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Chẳng lẽ Dương Thư Thanh từng đã nói với Cảnh Dục phương pháp ủ rượu dưỡng sinh cổ truyền kia sao?”

Định Quốc Công lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Không phải, trước khi đến đây ta đã từng hỏi qua Cảnh Dục, hắn nói, phương thuốc ủ rượu cổ truyền kia đã sớm được Dương thị nhớ kỹ sau đó tiêu hủy rồi.”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Ninh Bảo vừa nghe xong trong lòng liền xuất hiện một trận ảo não, vậy mà nàng lại quên mất việc này, trong sách cũng đã từng nói qua chuyện này, để phòng ngừa bí mật bị lộ, cách làm của Dương Thư Thanh luôn cực kỳ cẩn thận, ngay cả sự phụ ử rượu của tửu phường cũng chỉ nắm rõ một phần của phương pháp ử rượu, bước quan trọng nhất đều do Dương Thư Thanh tự mình ra tay.

“Cũng không Cảnh Dục từ đâu có được phương pháp ử rượu cổ truyền giống y đúc Dương Thư Thanh.”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Ninh Bảo * chợt nghĩ đến chuyện Tạ Nhị phu nhân quy xuống trước mặt mọi người vì muốn ép buộc Tạ Cảnh Dục, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý niệm, ngay cả nàng cũng có thể đoán được đó là bút tích của Dương Thư Thanh bút tích, không có lý nào nam chủ Tạ Cảnh Dục không tra ra được.

* Trong nguyên gốc là Dương Thư Thanh, nhưng theo mạch truyện và tính hợp lý editor sửa lại thành Khương Ninh Bảo.

Đặc biệt hiện nay Tạ Cảnh Dục còn đang là thống lĩnh cấm vệ quân, có phần được Càn Nguyên đề tin nhiệm rất lớn.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>
Tra chút chuyện này liền dễ như trở bàn tay.

Xem ra vầng sáng nam chủ hoàn toàn không thể khinh thường, Tạ Cảnh Dục này vừa ra tay, liền có thể chọc thủng đến tận hang ổ tích lũy tiền bạc của Dương Thư Thanh, phương thức ử rượu cổ truyền này là một trong những bàn tay vàng quan trọng nhất của Dương Thư Thanh nếu không kể đến bàn tay vàng trọng sinh của nàng ta.

Nam nữ chủ đối nghịch, không biết hươu chết sẽ về tay ai.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Rốt cuộc là khí vận của ai mạnh hơn

Khương Ninh Bảo* vô cùng mong chờ.

* Trong nguyên gốc là Dương Thư Thanh, nhưng theo mạch truyện và tính hợp lý editor sửa lại thành Khương Ninh Bảo.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

“Ừ, việc này Hoàng Thượng cũng biết được, cũng ngầm đồng ý với hành động của Cảnh Dục.” Định Quốc Công trả lời một câu, lúc nhìn thấy Khương Ninh Bảo đã cho Lân ca nhi ăn no rồi, đang kéo lại xiêm y trước ngực, che khuất đi một mảnh xuân sắc kia, ánh mắt liền hơi hơi tối lại.

Khương Ninh Bảo giả vờ không biết đến ánh mắt hắc đang ở chỗ nào, từ sau khi nàng ở cũ xong, có lẽ là do đã ghen lâu lắm, buổi tối nào Định Quốc Công cũng đều làm đến mức nàng cầu xin tha mới thôi, sau khi chinh trang xong, nàng liền ôm Lân ca nhi vào ngực dỗ. Hai đứa bé vô cùng ngoan ngoãn, khiến người khác yêu thích không thôi.

Chuyện Tạ lão phu nhân thích nhất mỗi ngày là đùa giỡn với hai đứa bé.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Không biết Tần Vương và Dương Thư Thanh có thể giảm giá rượu dưỡng sinh để bán hay không?” Khương Ninh Bảo cười tủm tỉm nói, trong giọng nói lại khó nén được chút vui sướng khi người gặp họa. Định Quốc Công nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, trong đáy mắt liền hiện lên một chút ý cười.

“Khó nói lắm, rượu dưỡng sinh có thể cất vào hầm, cất vào hầm càng lâu, hiệu quả dưỡng sinh càng tốt, Dương thị sẽ không giảm giá để bán, nhưng Tần Vương lại không nhất định sẽ làm như vậy, hắc cần một lượng tiền thật lớn.”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Ninh Bảo gật gật đầu: “Đến lúc đó không chừng bọn họ sẽ xuất hiện mâu thuẫn.” Dừng một chút, nàng lại nhớ đến một chuyện khác, giọng nói lộ vẻ tiếc nuối, “Nhưng cứ như vậy, sợ rằng tháng sau Thượng Vân tửu phường sẽ không chỉ ra một phần lợi nhuận của bọn họ để làm tiền chăm sóc người nhà tướng sĩ nữa.”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

Định Quốc Công thần sắc nhàn nhạt hỏi: “Từ năm trước lúc Thượng Vân tửu tuyên bố sẽ lấy ra một phần lợi nhuận để chăm sóc cho người nhà chiến sĩ đã tử trận, Ninh Bảo, nàng có biết mấy tháng này Binh Bộ Thượng Thư thu được bao nhiêu bạc không?”

Khương Ninh Bảo sững sờ.

“Nhiều hay ít?”

“Ngoại trừ một ngàn lượng bạc vào tháng đầu tiên, còn lại những tháng sau đều không vượt quá một ngàn lượng, Dương thị cùng Tần Vương đưa sổ sách mỗi tháng cho Binh Bộ Thượng Thư xem qua, ‘chứng minh’ quả thật lợi nhuận bọn họ kiếm được không có bao nhiêu.”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Giọng nói của Định Quốc Công không có một chút phập phồng.

Lợi nhuận của Thượng Vân tửu phường sao có thể ít như vậy, thế lực Tần Vương khuếch đại nhanh như vậy, làm sao có thể không kể đến công lao của túi tiền Thượng Vân tửu phường này, mà Dương thị và Tần Vương lại muốn làm giả sổ sách lừa gạt bọn họ.

Chỉ vì nguyên nhân phương thức ủ rượu cổ truyền này được giữ bí mật, bọn họ nói được liệu để làm rượu dưỡng sinh vô cùng trân quý, chỉ phí cực cao, bọn họ cũng không thể không tin, ngay cả khi trong lòng hoài nghi nhưng cũng không hề tìm được chứng cứ.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Nhưng sau khi Định Quốc Công biết được chi phí thật sự để ủ rượu dưỡng sinh từ chỗ con nuôi, đã tính toán ra được lợi nhuận mỗi tháng của Thượng Vân tửu phường ít nhất cũng phải trên trăm vạn lượng bạc trắng.

Trừ bỏ phí tổn, lợi nhuận ít nhất vẫn có trên trăm vạn lượng. Cũng khó trách Tần Vương và Dương thị sẽ luyến tiếc.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

“Mỗi tháng chỉ lấy ra chút bạc như vậy, còn không bằng không lấy.” Chuyện này hoàn toàn khiến Khương Ninh Bảo hết chỗ nói rồi, nếu không muốn chi ra một phần lợi nhuận để chăm sóc người nhà những chiến sĩ đã tử trận kia, cũng không có ai có thể nói gì nàng ta, nhưng Dương Thư Thanh lại vừa muốn thu mua nhân tâm, vừa muốn thanh danh, lại giở trò bịp bợm, cách làm này của Dương Thư Thanh thật khiến người ta không chịu nổi mà.

Ở kinh thành, một cửa hàng trang sức một tháng đều có thể kiếm được lợi nhuận vài ngàn lượng bạc.

Chứ đừng nói đến rượu dưỡng sinh giá trên trời kia.

Đặc biệt là hiện tại Tạ Cảnh Dực đã biết được phương thuốc ủ rượu cổ truyền kia, chi phí tốn kém ban đầu rốt cuộc là nhiều hay ít, trong lòng Quốc Công gia sợ là đã biết rõ.

Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công vẫn đang nói chuyện trong phòng, hoàn toàn không nghĩ tới Dương Thư Thanh còn đang tính toán đến tận cửa ‘thăm viếng’ nàng.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

14

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Sự tồn tại của Ô Vân tửu phường giống như con gián đánh hoài không chết, mặc cho Tần Vương và Dương Thư Thanh dùng mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không thể nào quét ngã nổi Ô Vân tửu phường.

Cuối cùng Dương Thư Thanh không thể không tới cửa gặp mặt Khương Ninh Bảo.

Hai ngày sau, sau khi Khương Ninh Bảo vừa đưa hai đứa trẻ đến Vinh Hi đường, sau khi về đến chủ viện liền nghe Triệu quản gia nói Dương trác phi cầu kiến, liền không chút do dự cự tuyệt: "Không gặp!"

Triệu quản gia vừa đi không bao lâu lại quay trở về bẩm báo, sắc mặt ông cũng cực khó coi.

"Phu nhân, Dương trắc phi nói nếu không gặp được người, nàng ta sẽ không đi."

Khurong Ninh Bảo giật giật khoe môi, trong đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: "Không cần để ý tới nàng ta nữa."

Thật ra Triệu quân gia cũng không muốn phu nhân gặp vị Dương trắc phi bụng dạ khó lường này, nhìn thấy thái độ kiên quyết của phu nhân như vậy, liền vô cùng vui mừng, vội vàng quay người chuyển lời của phu nhân đến Dương trắc phi.

Đội Triệu quân gia rời đi, Xuân Hi không nhịn được nói thầm một câu: "Phu nhân, Dương trắc phi này đến đây nhất định là không chuyện tốt."

Khurong Ninh Bảo nhấp nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt cười: "Từ trước đến nay Dương Thụ Thanh không có việc gì sẽ không đến điện Tam Bảo, có lẽ là do nàng ta hoài nghi chủ nhân sau lưng của Ô Vân tử phùng là ta, nên mới tìm đến đây."

Xuân Hi không còn gì để nói.

Khurong Ninh Bảo cười cười, trực giác Dương Thụ Thanh này thực sự khá chuẩn, đáng tiếc nàng ta đã tìm lầm người rồi, chủ nhân bí mật thực sự phía sau chính là vị phu quân tiền nhiệm Tả Cảnh Dực của nàng ta.

Nói đến Tả Cảnh Dực, Khurong Ninh Bảo luôn cảm thấy hắn có chút kỳ quái.

Tình cảm của nam nữ chủ Tả Cảnh Dực và Dương Thụ Thanh này cũng bị chia tách quá mức dễ dàng rồi, nhất là khi Dương Thụ Thanh không chỉ không có chút lưu luyến nào mà sau đó còn bắt đầu đối phó với Tả Cảnh Dực.

Khurong Ninh Bảo âm thầm cạ lời, thiếu mất nữ phụ ác độc "Khurong Ninh Bảo" này, tình cảm hai người kia không có cơ hội trải qua một hồi thăng trầm khó khăn, lại quá mức thuận lợi, hơn nữa Dương Thụ Thanh lại là người đã từng trải qua một kiếp người, nên càng không phải là một người dễ dàng bộc lộ tình cảm của mình.

Dù cho Tả Cảnh Dực thực sự có cảm tình với Dương Thụ Thanh, nhưng tình cảm này cũng không thực sự sâu đậm.

Cuối cùng lại khiến hai người bọn họ trở mặt thành thù.

Trước cổng lớn Định Quốc Công phủ, Dương Thụ Thanh ngồi trong xe ngựa, nghe thấy hạ nhân Định Quốc Công phủ bẩm báo lại, sắc mặt trong chớp mắt liền nhăn lại, hiển nhiên đã bị Khurong Ninh Bảo chọc tức, nàng ta chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu.

"Khurong Ninh Bảo đáng chết!"

Thiên Dung và Thiên Bích Bên liền cúi đầu xuống, nỗ lực thu nhỏ cảm giác tồn tại của chính mình.

Sau khi phần nộ qua đi, Dương Thụ Thanh cũng không rời đi ngay lập tức, cảm giác của nàng ta thật chuẩn mà, chủ nhân bí ẩn sau màn của Ô Vân tử phùng khẳng định là một người nào đó của Định Quốc Công phủ.

Ngoại trừ Khurong Ninh Bảo, nàng ta không nghĩ ra được còn ai sẽ đối nghịch với mình như vậy nữa!

Tả Cảnh Dực này, nàng hiểu hắn, nhất định sẽ không làm ra loại chuyện như vậy, Định Quốc Công càng không cần phải nói, cho nên chỉ còn lại một mình Khurong Ninh Bảo người đã có được phương pháp ủ rượu cổ truyền này trong kiếp trước.

Trên gương mặt mỹ lệ của Dương Thụ Thanh là một mảnh dữ tợn.

Không gặp nàng ta..... Làm lơ nàng ta, thật tốt, nàng ta sẽ khiến cho Khurong Ninh Bảo phải hối hận!

Nàng ta đường đường là trắc phi Tàn Vương, vậy mà lại hết lần này đến lần khác bị Khurong Ninh Bảo làm cho không còn mặt mũi nào, thù này kết lớn rồi.

Nếu không gặp được Khurong Ninh Bảo, Dương Thụ Thanh quyết định quay về tìm cơ hội khác, chuyện này tìm Tả Cảnh Dực cũng giống nhau thôi, nghĩ đến Tả Cảnh Dực, nàng ta liền đến Tả Nhị phu nhân được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều kia.

Chuyện quỳ xuống giữa đường bức hôn kia, chỉ vì một câu của Khurong Ninh Bảo mà không nổi được một chút sóng gió gì, chỉ góp thêm cho bá tánh nhiều thêm một đề tài để nói chuyện.

Dương Thụ Thanh cảm thấy cực kỳ không hài lòng với kết quả như vậy.

Kỳ thật nàng ta cũng không thực sự muốn để Tả Cảnh Dực cưới vợ, rốt đó cũng là nam nhân nàng ta đã từng gả, trong lòng Dương Thụ Thanh, cho dù nàng ta đã từ bỏ Tả Cảnh Dực nhưng vẫn không đến lượt nữ nhân khác có thể nhúng chàm hắn.

Nếu chất nữ của Tả Nhị phu nhân thật sự bức hôn thành công, nàng ta cũng có cách khiến ả ta không thể gả cho Tả Cảnh Dực, nàng ta muốn trả thù Tả Cảnh Dực, nàng ta muốn cả đời Tả Cảnh Dực đều không thể cưới được nữ nhân nào khác.

Hắn sẽ vì nàng ta mà thủ thân như ngọc!

Đây là do Tạ Cảnh Dực thiếu nàng ta!

Nếu không phải bởi vì hấn, nàng ta sẽ không dùng Tử Quy, cũng sẽ không khiến thân mình bị tổn thương nên không thể sinh nở nữa!

Chất nữ của Tạ Nhị phu nhân kỳ thật chỉ là một quân cờ nhất định phải chết được nàng ta đã chọn lựa mà thôi.

Đáng tiếc tất cả mọi chuyện vì có Khương Ninh Bảo nhúng tay vào mà thất bại trong gang tấc.

Đến lúc buổi trưa, Tạ Cảnh Dực hồi phủ.

Dương Thụ Thanh vừa nhìn thấy nam tử tuấn mỹ như ngọc ngồi trên lưng ngựa kia, hận ý trong mắt lại dâng lên một lần nữa, nàng ta lạnh lùng cười, sau đó sửa sang lại một chút dung nhan, rồi chậm rãi xuống xe ngựa, nhẹ nhàng đứng vững, hai mắt xinh đẹp nhìn thẳng về phía Tạ Cảnh Dực, lớn tiếng nói.

"Tạ Cảnh Dực, ta có việc muốn nói với ngươi."

Tạ Cảnh Dực mang theo vài tên hộ vệ hồi phủ cũng không hề ngờ được sẽ gặp phải Dương Thụ Thanh ở cửa phủ, ẩn đường của hấn không dễ phát hiện nhử lại một chút, lạnh nhạt nhìn thoáng qua Dương Thụ Thanh.

Sau đó trực tiếp giục ngựa đến phủ cửa.

"Tạ Cảnh Dực, ngươi đứng lại!" Dương Thụ Thanh thấy Tạ Cảnh Dực làm lơ nàng ta, trực tiếp chuẩn bị xuống ngựa vào phủ, khuôn mặt xinh đẹp kia trong nháy mắt liền tối sầm, nàng ta tức muốn học máu muốn chạy qua cắn người lại.

Thiên Dung và Thiên Bích cũng vội vàng đi qua theo.

"Tiểu thư, cẩn thận!"

"Dương trắc phi, thỉnh tự trọng!" Tạ Cảnh Dực xoay người xuống ngựa, lạnh lùng nhìn về phía nữ tử mỹ lệ đang hùng hổ ngăn hấn lại, ngữ khí lạnh băng mở miệng.

Đối với nữ nhân đã phá hủy số phận của mình này, hấn không hề có chút hảo cảm nào cho nàng ta nữa.

Dương Thụ Thanh vừa nghe thấy hai chữ tự trọng, liền nghĩ đến lúc trước khi kính trà đã phải chịu khuất nhục, trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta liền vô cùng vận vẹo, sau đó nàng ta hít một hơi thật sâu, đè áp xuống hận ý và không cam lòng dưới đáy lòng, giọng nói cũng có chút cứng đờ mở miệng.

"Tạ Cảnh Dực, ta có việc muốn nói với ngươi!"

"Ta và ngươi không có chuyện gì tốt để nói hết."

Tạ Cảnh Dực nắm lấy tuấn mã, trên khuôn mặt tuấn mỹ tựa như được phủ lên một tầng băng sương, hai mắt hờ hững nhìn về phía Dương Thụ Thanh, nếu không phải nữ nhân này ý vào việc mình biết trước tương lai, hấn và nàng ta một chút tiếp xúc cũng không có.

"Ngươi..... Ngươi..... Tạ Cảnh Dực, ngươi thật quá đáng!" Lần thứ ba bị Tạ Cảnh Dực lạnh nhạt đối xử như vậy, Dương Thụ Thanh tâm cao khí ngạo liền tức giận đến khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta cũng phải đỏ lên.

"Dương trắc phi, muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm, trước đó ngươi tặng cho ta một món quà lớn như vậy, đến bây giờ ta vẫn luôn ghi tạc trong lòng." Tạ Cảnh Dực lạnh lùng phun ra một câu xong liền bước vào Định Quốc Công phủ dưới sự bảo hộ của hộ vệ xung quanh.

Loảng xoảng một tiếng, cửa lớn liền đóng lại.

Sắc mặt Dương Thụ Thanh liền vô cùng khó coi, còn kèm theo một chút khiếp sợ, ngay lúc nàng ta thất thần, Tạ Cảnh Dực đã lướt qua nàng ta rồi tiến vào Định Quốc Công phủ, Dương Thụ Thanh không nghĩ tới chuyện của Tạ Nhị phu nhân, Tạ Cảnh Dực lại biết được là do nàng ta làm chủ mưu đằng sau.

Rõ ràng nàng ta làm chuyện này vô cùng bí ẩn.

Dương Thụ Thanh nghĩ đến chuyện này có thể do Khương Ninh Bảo nhúng tay vào, sau đó báo cho Định Quốc Công, Định Quốc Công liền điều tra ra được, trong lòng liền sinh ra một tia sợ hãi và bất an, tiếp theo liền sợ hãi sẽ gặp phải Định Quốc Công hồi phủ, liền không còn ý định lưu lại trước cửa Định Quốc Công phủ nữa, vội vã bước lên xe ngựa sau đó nghênh ngang mà đi.

Chủ viện

"Phu nhân, Dương trắc phi cản đường đại thiếu gia trước cửa phủ." Xuân Nhạc vội vàng vào bước vào nhà bẩm báo cho Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo hơi hơi sững sốt, sau đó nhắm hai mắt lại.

"VẬY mà Dương Thư Thanh còn chưa rời đi, Xuân Nhạc, người nói xem một chút rốt cuộc mọi chuyện như thế nào."

"Phu nhân, đại thiếu gia không để ý đến dương trắc phi chặn đường, trực tiếp vào phủ, để mặc Dương trắc phi đứng trước cửa phủ, sợ là Dương trắc phi này sắp tức chết rồi." Xuân Nhạc cười nói, trong ngữ khí của nàng mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa.

Xuân Hi cũng cười.

Mới đầu nàng còn có chút lo lắng đại thiếu gia sẽ đưa Dương trắc phi đến chủ viện cầu kiến phu nhân, bây giờ nhìn lại, xem ra nàng đã đánh giá cao vị trí của Dương trắc phi trong lòng đại thiếu gia rồi.

Khương Ninh Bảo phụt một tiếng cười.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của một bà tử: "Phu nhân, đại thiếu gia cầu kiến."

Khương Ninh Bảo nghĩ nghĩ nói: "Cho hắn vào đi."

Chỉ chớp lát, Tạ Cảnh Dực liền bước vào, hắn cũng chưa quan phục, trên người hắn đang mặc là quan phục của thống lĩnh cấm vệ quân, tuần mỷ bất phạm, khí thế hơn người.

"Mẫu thân!" Tạ Cảnh Dực cung kính chấp tay, nhưng đôi mắt thanh lãnh kia lại không hề chớp mắt khóa chặt lấy dung nhan của nàng, hai tay trong tay áo nắm lại thật chặt.

Từ dạo thời gian trước đó, sau khi chứng kiến Khương Ninh Bảo vô cùng khí phách che chở hắn, hắn lại bắt đầu tiếp tục nằm mơ thấy giấc mộng vô cùng chân thật kia, trong giấc mộng đó hắn và Khương Ninh Bảo vô cùng hạnh phúc.

Nhưng sau khi ngủ một giấc dậy, hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Biết rõ là không có khả năng, nhưng hắn lại không kiềm chế được chính mình trầm luân, trong lòng Tạ Cảnh Dực cười chua xót, càng thêm oán hận trước đó chính mình có mắt mà như mù.

Tự mình trồng quả đắng cho mình ăn

"Có việc sao?"

Khương Ninh Bảo cố đè xuống cảm giác không được tự nhiên, có chút khuôn phép xa cách hỏi, không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, nàng vẫn luôn cảm thấy sau khi Tạ Cảnh Dực bỏ Dương Thư Thanh, ánh mắt nhìn nàng càng ngày càng không thích hợp, sau đó một thời gian liền khôi phục như bình thường.

Nhưng bây giờ ánh mắt đó lại xuất hiện.

Khương Ninh Bảo hơi nhíu mày.

Tạ Cảnh Dực chú ý đến động tác nhíu mày của Khương Ninh Bảo, liền theo bản năng thu liễm lại tâm tư của chính mình, sau đó cất giọng bình tĩnh trả lời: "Mẫu thân, Cảnh Dực bất hiếu, gây thêm phiền toái cho người."

Gặp phải Dương Thư Thanh trước cửa, dù cho nàng ta không hề nói gì, nhưng Tạ Cảnh Dực cũng đã đoán được mục đích nàng ta đến đây.

Do đó hắn liền mượn chuyện trước đó đến gặp Khương Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo thấy Tạ Cảnh Dực đã khôi phục thái độ ban đầu, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tính tình nam chủ này thật sự vô cùng khó đoán, sau đó lại nghe thấy hắn xin lỗi, lập tức hiểu rõ ý hắn.

Nàng nhàn nhạt nói: "Một chút việc nhỏ, cũng không phải phiền toái gì, bất quá nếu Dương Thư Thanh đã tìm đến cửa, nói không chừng nàng ta đã tra ra cái gì đó, nhất định sẽ không chịu để yên như vậy, người chú ý nhiều hơn một chút."

Khương Ninh Bảo hoài nghi Dương Thư Thanh đã tra ra được chủ nhân bí ẩn đứng sau Ô Văn tửu phường là ai.

Lại không nghĩ tới Dương Thư Thanh cũng chỉ là đang hoài nghi.

Xuân Nhạc không hiểu tại sao phu nhân lại nhắc nhở đại thiếu gia như vậy, còn Xuân Hi đã gả cho Tạ Thất, nên có biết một chút nội tình trong đó, nên hiểu một chút chuyện phu nhân nói.

"Đa tạ mẫu thân nhắc nhở, ta sẽ nhớ kỹ."

Tạ Cảnh Dực thận trọng gật đầu, đương nhiên hắn biết nguyên nhân vì sao Dương Thư Thanh tới tìm Khương Ninh Bảo, trong giấc mơ vô cùng chân thật kia của hắn, chủ nhân ban đầu của phương thuốc ỉu rượu cô truyền này là Khương Ninh Bảo.

Dương Thư Thanh cũng chỉ là một kẻ ý vào việc mình biết trước tương lai mà đoạt đồ của người khác mà thôi.

May mắn trong mộng cảnh đó, Khương Ninh Bảo đã nói cho hắn nghe phương pháp ủ rượu cổ truyền kia, hắn mới có thể biết được phương thuốc này, sau nhiều lần thử nghiệm, liền xác nhận phương thuốc trong mộng kia là thật, giống y đúc với phương thuốc ủ ra rượu thuốc dưỡng sinh của Thượng Vân tử phùng.

Chuyện này càng khiến Tạ Cảnh Dực xác thực thêm tính chân thật trong giấc mộng kia.

Nếu không có Dương Thụ Thanh ra tay chặn ngang, quỹ đạo nhân sinh của hắn chắc chắn sẽ giống như đúc trong giấc mộng kia.

Bởi vậy Tạ Cảnh Dực mới quyết định mở Ô Vân tử phùng cùng đấu võ đài với Thượng Vân tử phùng.

Thượng Vân tử phùng quả thực lòng tham không đáy, một vò rượu dưỡng sinh bình thường hạng bét cũng bán với giá một vạn lượng, loại trung bình thì bán với giá mười vạn lượng, loại thượng đẳng thì năm mươi vạn lượng.

Trong khi đó phí tổn cho việc ủ rượu dưỡng sinh này cao nhất cũng chỉ khoảng tám ngàn lượng, thấp nhất thì chỉ hơn trăm lượng.

Nghĩ đến chuyện hai người Tần Vương và Dương Thụ Thanh điên cuồng vơ vét tiền bạc khuếch trương thế lực của mình, sau đó còn làm giả sổ sách khuyến tặng một phần lợi nhuận mà ngay đến số lẻ cũng không bằng kia, đáy lòng Tạ Cảnh Dực liền xuất hiện một trận chán ghét.

"Nếu không chuyện gì khác thì cùng nhau đến Vinh Hi đường ăn cơm trưa thôi, phụ thân ngài trưa hôm nay bận chút chuyện không trở về dùng bữa được." Khương Ninh Bảo thuận miệng nói một câu.

Tạ Cảnh Dực đồng ý.

Đoàn người liền đến Vinh Hi đường.

Sau khi ăn xong, Khương Ninh Bảo liền bế hai đứa bé về chủ viện ngủ trưa, Tạ lão phu nhân mang theo vẻ mặt lưu luyến nhìn theo, Khương Ninh Bảo thấy bà như vậy liền có chút âm thầm buồn cười.

Buổi chiều, Định Quốc Công trở về, liền nhìn ba mẹ con đang ngủ say trên giường, hắn phát tay ý bảo Xuân Hi cùng Xuân Nhạc lui xuống, còn mình thì thay đổi y phục sau đó lên phía bên kia giường nằm nghỉ ngơi.

Khương Ninh Bảo một giấc ngủ dậy, vừa mở mắt liền thấy một khuôn mặt tuấn tú phóng đại ngay trước mắt liền có chút chấn động, Quốc Công gia trở về bao giờ vậy, bất quá nàng cũng không hề đánh thức hắn mà nhẹ chân nhẹ tay xuống giường.

Cũng không hề đánh thức Kỳ ca nhi và Lân ca nhi đang ngủ say.

Không ngờ nàng chỉ mới vừa động, Định Quốc Công liền mở mắt, sau đó cũng ngồi dậy theo nàng, Khương Ninh Bảo nghe thấy động tĩnh, liền quay đầu lại đối diện với hai mắt thâm thúy của Định Quốc Công, mới ngưng ngừng nhỏ giọng nói.

"Quốc Công gia, có phải ta làm chàng thức không?"

"Không có, ta chỉ nghỉ ngơi một chút thôi." Định Quốc Công lắc đầu, nhìn thoáng qua hai đứa con trai đang ngủ vô cùng say của mình, ánh mắt liền nhu hòa đi, nhỏ giọng trả lời nàng.

Khương Ninh Bảo nhỏ giọng kể lại cho Định Quốc Công nghe chuyện Dương Thụ Thanh tới cửa muốn gặp nàng, Định Quốc Công cũng đồng ý với cách làm của Khương Ninh Bảo, trước đó Dương thị này có thể thần không biết quỷ không hay mưu hại hai nhi tử mới sinh không đến ba ngày của hắn, ai biết bây giờ có thể gây chuyện khiến Ninh Bảo tổn thương hay không.

"Về sau không cần gặp nàng ta."

"Được!"

Khương Ninh Bảo gật đầu, nàng cũng không ngạc nhiên, không có chuyện gì thì sao có thể kiếm Dương Thụ Thanh, còn không phải tự nhiên khiến mình ngột ngạt, nói không chừng một khi không cẩn thận còn...

Nàng chưa bao giờ dám khinh thường Dương Thụ Thanh.

Mấy ngày kế tiếp, Dương Thụ Thanh không còn xuất hiện nữa.

Khương Ninh Bảo âm thầm nhủ mảy, đang muốn yên tâm, ai ngờ lại tuôn ra tin Trần thái y hôn mê bất tỉnh, Khương Ninh Bảo liền cả kinh, xem ra Dương Thụ Thanh vẫn ra tay đối với Trần thái y người biết nàng ta không thể có thai được nữa.

"Quốc Công gia, Trần thái y không bị hại chứ?"

Kỳ thật Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công sớm đã đề phòng Dương Thụ Thanh, nhưng khi nghe nói Trần thái y hôn mê bất tỉnh, Khương Ninh Bảo vẫn không nhịn được lo lắng, sợ đây là thật sự.

Định Quốc Công cầm tay Khương Ninh Bảo, trong đáy mắt cũng hiện lên một tia sáng sắc bén, trầm giọng nói: "Trần thái y không sao cả, mọi chuyện chỉ là tương kế tựu kế."

Khương Ninh Bảo nhẹ nhàng thở phào.

Không có việc gì là tốt.

Dương Thụ Thanh không thể đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, chỉ có thể để nàng ta tự tìm đường chết, miễn việc khiến cho An Viễn Hầu bất mãn, đến lúc đó người chịu khổ sẽ chỉ có bá tánh Tây Nam mà thôi.

Hiện tại nhìn thấy nàng ta dám ra tay với Trần thái y, sợ rằng nàng ta đã có đối sách, nói không chừng thật đúng là sẽ mượn bụng người khác sinh con dùm nàng ta, nàng tin nhất định Quốc Công gia đã phái người theo dõi sát sao nàng ta.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa có quy luật, khuôn mặt Định Quốc Công có chút đông lại rồi nhẹ giọng nói: "Vào đi!"

Một lát sau, liền có người bước vào.

Là Tạ Thất.

Hắn vừa tiến đến liền cung kính hành lễ với Định Quốc Công và Khương Ninh Bảo sau đó mới bẩm báo.

"Chủ tử, phu nhân, Ô Vân tử phùng đột nhiên truyền ra chỉ phí tổn hao để ủ rượu dưỡng sinh giá trên trời, hơn nữa còn truyền ra số tiền lợi nhuận mỗi tháng mà Thượng Vân tử phùng đã hứa quyên góp, tin tức này mới vừa truyền ra một phát, ngay cả Tần Vương không kịp trở tay nên bây giờ mọi chuyện đều vô cùng huyên náo ồn ào."

Tạ Thất bẩm báo xong, trong lòng cũng vô cùng hả giận, chuyện Dương Thụ Thanh và Tần Vương giờ trò bịp bợm, bọn họ đều từng hoài nghi chỉ là trước đó không có chứng cứ nhưng hiện tại lại không giống vậy nữa.

Toàn bộ kinh thành đều biết được, hiệu quả rượu dưỡng sinh của Ô Vân tử phùng và Thượng Vân tử phùng giống nhau như đúc, cho nên khi tin tức mà Ô Vân tử phùng truyền ra không hề có ai hoài nghi tính chân thực của nó cả.

Khương Ninh Bảo tròn mắt há hốc mồm.

Một chiều này của Tạ Cảnh Dực quả nhiên cũng đủ tàn nhẫn, chuyện này sợ rằng sẽ khiến Dương Thụ Thanh và Tần Vương tiếng xấu lan xa, ai bảo trước đó bọn họ giờ trò bịp bợm, hiện tại liền tự gánh lấy hậu quả xấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Trong thời gian diễn ra kỳ thi mùa xuân, lại đột nhiên xuất hiện chuyện gièm pha như vậy, nhóm sĩ tử đi thi ở kinh thành cũng bàn tán vô cùng sôi nổi, có người tin tưởng, có người không tin, thậm chí bọn họ còn tiến hành tranh luận vô cùng kịch liệt trong trà lâu.

Người của Tần Vương và Dương Thụ Thanh liền nhân cơ hội đó quấy cho nước đục lên, tính toán muốn khiến việc này trở thành Ô Vân tử phùng âm mưu lật đổ Thượng Vân tử phùng sau đó tẩy sạch thanh danh không tốt kia.

Chuyện này vô cùng ồn ào huyên náo, truyền đến tất cả phố lớn ngõ nhỏ đều biết, đến mức sau khi Càn Nguyên đế cho người đi kiểm chứng sự thật, liền trực tiếp răn dạy Tần Vương ngay lúc thượng triều, đồng thời cũng cho ngưng hẳn cái gọi là "việc thiện" của Thượng Vân tử phùng.

Nhóm võ tướng lại vô cùng phẫn nộ, ban đầu vì việc này mà bọn họ còn có cái nhìn khác hẳn với Tần Vương, thậm chí còn có tướng lĩnh cũng đầu phục cho phe cánh của Tần Vương, nhưng hiện tại chuyện này khiến người ta không thể nào thích nổi.

Người bên phe Tần Vương liền nhân cơ hội lan truyền này rộng rãi ra bên ngoài, bá tánh kinh thành sau khi biết được liền ồ lên, nếu thánh thượng đã tự mình răn dạy Tần Vương, còn ngưng hẳn "việc thiện" của Thượng Vân tử phùng, vậy lời đồn về phí tổn của rượu dưỡng sinh chắc chắn là thật.

Chuyện này mới đúng là chuyện khiến Tần Vương đã ăn trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo.

Tiếng xấu lan xa.

Một chủ nhân khác của tử phùng là Dương Thụ Thanh mới đầu vì chuyện nàng ta giả bộ mang thai nhằm âm mưu muốn hãm hại Quốc Công phu nhân sau đó bị hù mà thanh danh rớt xuống vô cùng thảm hại, nhưng Thượng Vân tử phùng của nàng nguyên ý mỗi tháng đều sẽ quyên góp một phần lợi nhuận làm tiền chăm sóc cho người nhà chiến sĩ tử trận, nên dù phẩm cách tính nết nàng ta không tốt, nhưng bá tánh cũng chỉ cảm thấy nàng ta chỉ là nhất

thời hồ đồ.

Hiện tại lại truyền ra chuyện "việc thiện", tất cả đều là giả bộ, một phần lợi nhuận mỗi tháng nàng ta quyên góp kia còn không bằng số lễ của một vò rượu đường sinh giá trên trời, bá tánh đương nhiên liền vô cùng phẫn nộ, đây là muốn lừa gạt tình cảm của bọn họ, cái nhìn và cảm tình với Dương Thụ Thanh và Tần Vương liền rơi xuống đáy cốc.

Chỉ trong một đêm, thanh danh Dương Thụ Thanh và Tần Vương đều trở nên xấu xí đến cùng cực.

Dưới tác động của người bên phe Tần Vương, bát nước bẩn này còn hắt đến tận người An Viễn Hầu.

An Viễn Hầu liền tức giận, hắn không ngờ lợi nhuận mà đích trưởng nữ của hắn kiếm được từ Thượng Vân tửu phường lại kinh người như vậy, sau đó liền nhin không được bắt đầu động tâm đồ mắt, thậm chí liền có tâm tư sẽ chiếm lấy làm của riêng, nhưng đích trưởng nữ này lại lừa gạt phụ thân là hắn, nói với hắn lợi nhuận nhiều nhất mỗi tháng cũng chỉ tầm hai ba vạn lượng, nàng ta hưởng thụ sự che chở của gia tộc, hưởng thụ sự đãi ngộ của đại tiểu thư An Viễn Hầu phủ tôn quý, nhưng lại không hề có một chút suy nghĩ nào cho gia tộc.

Nghiệt nữ này!

Chuyện tốt thì không đến lượt người làm phụ thân là hắn, nhưng nước bẩn thì lại hắt từng bát từng bát một lên người hắn, đặc biệt là mấy lời đồn này càng đồn lại càng lớn, mấy thế lực dưới trướng hắn cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng lỏng quân không yên.

An Viễn Hầu không thể không tự mình thanh minh, Thượng Vân tửu phường là tài sản cá nhân của đích trưởng nữ của hắn, đồng thời cũng đoạn tuyệt quan hệ cha con với Dương Thụ Thanh.

Chuyện này khiến phe phái Tần Vương vô cùng luống cuống.

Nếu không có sự ủng hộ của An Viễn Hầu, thế lực quân sự của bọn họ liền nhanh chóng thu hẹp, Tần Vương nhân lại nhân cơ hội làm khó làm dễ, hai vị vương gia giao phong, Tần Vương vốn dĩ ban đầu còn đang ở thế hạ phong lại dần dần chiếm thế thượng phong.

Hiền tằm trong cung sau khi biết được việc này, liền cười cực kỳ vui vẻ, Dương Thụ Thanh, người cũng có hôm nay, đã không còn chỗ dựa vững chắc là An Viễn Hầu này, ta xem người còn có thể đắc ý thêm được bao lâu.

Sau khi An Viễn Hầu tự mình thanh minh xong, những người có thù oán với Dương Thụ Thanh liền âm âm bỏ đá xuống giếng, nhóm di nương thứ nữ đã từng bị Dương Thụ Thanh chinh đón trước đây lại bắt đầu ồn ào sôi nổi đứng dậy.

Những ngày tháng của An Viễn Hầu phu nhân trong phủ bắt đầu gian nan trở lại.

Dương Thụ Thanh vẫn luôn rút cổ yên trong phủ không ra ngoài, lúc nghe thấy mấy lời đồn đãi ồn ào trong kinh thành, lại thêm chuyện An Viễn Hầu đoạn tuyệt cha con quan hệ để chứng minh trong sạch, chỉ cảm thấy cả người đều vô cùng khó thở, trong yết hầu cuộn trào lên một ngụm máu tanh, sau đó trực tiếp phun ra một ngụm máu rồi ngất đi.

"Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy?"

"Trời ạ, tiểu thư ngất xỉu, Thiên Bích người mau báo cho Vương gia biết, ta đi thỉnh thái y trước."

Thiên Dung và Thiên Bích kinh hoàng thất thố chạy đi mời thái y.

Toàn bộ trong sân loạn thành một mớ rối mù.

Sau khi Tần Vương phi đang mang thai nghe thấy người báo Dương trác phi đã học máu hôn mê, liền cười lạnh một tiếng, ta cho người càn rỡ, còn liên lụy đến thanh danh Tần Vương, Tần Vương phi chỉ hận không thể giết chết Dương Thụ Thanh.

Đáng tiếc hiện tại dù cho nàng ta không còn chỗ dựa là An Viễn Hầu phủ nữa, nhưng lại vẫn như cũ là miếng thịt trên đầu quả tim của Tần Vương.

Tần Vương phi chỉ có thể chịu đựng.

Khuông Ninh Bảo vừa nuôi nấng hai đứa bé, vừa thích thú nghe Xuân Hi và Xuân Nhạc kể lại tin tức bát quái trong kinh thành, còn có Tạ Thất cũng thường xuyên nói ra một ít nội tình trong mấy tin tức như vậy.

Đây là do Định Quốc Công cố ý dẫn dụ Tạ Thất.

"Phu nhân, có tin tức tốt, Dương trác phi cả người đều cảm thấy khó thở, đã học máu hôn mê." Tạ Thất vô cùng cao hứng báo lại tin tức này cho Khuông Ninh Bảo nghe.

Khuông Ninh Bảo nghe vậy liền nhướng mày, khóe miệng hơi hơi nhếch lên một chút, hiển nhiên là tâm tình lúc này cực kỳ tốt.

"Dương Thụ Thanh này cũng có hôm nay, nếu lúc trước đó nàng ta thành thật một chút mỗi tháng chỉ ra một phần lợi nhuận, ngay cả giờ trò bịp bợm, cũng không cần phải keo kiệt như vậy, cái gọi là một phần lợi nhuận mỗi tháng cũng chỉ là số lễ của một vò rượu đường sinh, hay thật, chuyện như vậy quả thật cũng chỉ có Dương Thụ Thanh mới có thể làm được."

"An Viễn Hầu cũng thật lạnh bạc, vậy mà trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ cha con với Dương Thư Thanh."

Ngoài ý muốn mọi việc trong thực tế đã lệch ra khỏi quỹ đạo phát triển của cốt truyện.

Nguyên bản trong sách, căn bản không hề xuất hiện tình tiết Dương Thư Thanh chi ra một phần lợi nhuận mỗi tháng của Thượng Vân tửu phường để làm tiền chăm sóc người nhà chiến sĩ, trước kia Dương Thư Thanh vì muốn tẩy trắng thanh danh của mình, mới gây ra chuyện như vậy.

Nhưng lợi nhuận của Thượng Vân tửu phường lại quá mức kinh thế hãi tục, Dương Thư Thanh không thể không giả trò bịp bợm, nếu nài ta không giả trò bịp bợm, thì đã không gặp phải kết cục thân bại danh liệt, tiếng xấu lan xa, chúng bạn xa lánh như bây giờ.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng luôn chính xác.

Tạ Thất nghe được phu nhân nói, lòng có cũng cảm thấy không sai gât gât đâu.

"Phu nhân nói đúng, Dương trắc phi và Tần Vương xác làm quả thật quá đáng, bây giờ tự nhận hậu quả cũng là chuyện dĩ nhiên."

"Thuộc hạ biết được Dương trắc phi cũng lừa gạt luôn cả An Viễn Hầu, An Viễn Hầu cũng không hề biết lợi nhuận thực sự của Thượng Vân tửu phường, bởi vì việc này nên lòng quân dưới trướng An Viễn Hầu không yên, vậy nên chuyện đoạn tuyệt quan hệ như vậy cũng là bình thường."

"Ít nhất Dương trắc phi vẫn là tộc nhân Dương thị, vẫn chưa bị trục xuất khỏi gia tộc, vẫn được hưởng thụ sự che chở của gia tộc."

Khương Ninh Bảo nghe thấy Tạ Thất nói như vậy, liền giật mình sững sốt một chút, đột nhiên nhớ tới nơi nàng đang ở là xã hội phong kiến cổ đại, ích lợi của gia tộc luôn lớn hơn hết thảy.

Kiếp trước An Viễn Hầu vì Dương Thư Thanh khăng khăng làm theo ý mình mà bị hại, toàn bộ An Viễn Hầu phủ bị huỷ diệt, còn kiếp này Dương Thư Thanh lại gây ra chuyện gièm pha phá hỏng hoàn toàn thanh danh An Viễn Hầu phủ.

An Viễn Hầu làm phụ thân ruột của nữ chủ này, cũng thật là xui xẻo.

Trước kia Khương lão phu nhân vẫn coi thường nhị phòng, nhưng sau này khi nàng biết được chân tướng mọi chuyện, thì ra mọi chuyện cũng có nguyên nhân từ ban đầu, rốt cuộc nhị phòng bọn họ cũng không phải người Khương gia chân chính.

Tạ Cảnh Dục không hổ là nam chủ, hấn vừa ra tay, liền mạnh mẽ khiến cho nữ chủ gặp khó khăn mà té ngã, còn nhân cơ hội làm suy yếu thế lực và danh vọng của Tần.

Dù cho thân thể Càn Nguyên để vẫn không khang phục, chỉ cần vẫn còn Tần Vương, chuyện Tần Vương muốn làm hoàng thái đệ cũng thực muôn vàn khó khăn gian nan.

Khương Ninh Bảo không ngừng cảm thán trong lòng.

"Tạ Thất, người nói rất đúng, ta nghe nói nhiều ngày nay cửa lớn của Thượng Vân tửu phường đều bị người khác ném trứng thối, lá cải, chuẩn bị sắp đóng cửa, chuyện này có thật hay không?"

Tạ Thất ăn ngay nói thật trả lời nàng.

"Sẽ không đóng cửa ạ, dù thanh danh đã xấu đi rất nhiều nhưng rượu dưỡng sinh vẫn cực kỳ hút hàng nên vẫn có thể bán ra ngoài."

Khương Ninh Bảo: "....."

Đúng vậy, hiệu quả rượu dưỡng sinh tốt như vậy, căn bản không lo bán không được.

Quả thật đúng như Tạ Thất theo như lời, Thượng Vân tửu phường không hề đóng cửa, dù mỗi ngày đều bị người ta ném lá cải trứng thối, nhưng vẫn có phú thương từ xa đến, không mua được của hồi rượu dưỡng sinh ở Ô Vân tửu phường, đành phải mua rượu của Thượng Vân tửu phường. Định Quốc Công nói cho nàng biết, Tần Vương còn cho người

chở rượu dưỡng sinh đến bán cho những hộ giàu có ở Giang Nam và những nơi đông đúc.

Theo chuyện gièm pha của Dương Thư Thanh và Tần Vương gây ra thì kỳ thi mùa xuân cũng bắt đầu, độ nóng của chuyện này giảm xuống khiến mọi người càng ngày càng chú ý đến kỳ thi mùa xuân, một khi thi đậu, liền giống như cá chép vượt Long Môn, tiền đồ như gấm.

Khương Cẩn cũng muốn tham gia kỳ thi hội cuối cùng này, tâm tư của Khương Ninh Bảo chuyển đến người hấn.

Những người chú ý đến Khương Cẩn cũng đồng loạt đặt mắt theo dõi hấn.

Năm nay Khương Cẩn mười chín tuổi, còn chưa đến tuổi nhũc quán *, tuổi của hấn lại tham gia thi kỳ thi đầu xuân này khiến người khác không thể không chú ý đến, đương nhiên cũng có một số người còn nhỏ tuổi hơn Khương Cẩn nhưng những người đó lại không tuân nỷ phong lưu như hấn.

*Nam tử qua hai mươi sẽ trưởng thành gọi là nhược quán.

Nếu Khương Cần thi đậu, hẳn chắc chắn vị hôn phu tốt nhất để chọn trong mắt các vị quý nữ nhà cao cửa rộng kinh thành.

Ai bảo Khương Cần muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài hoa có tài hoa, muội muội ruột còn là Định Quốc Công phu nhân, nếu có được quan hệ thông gia với Khương Cần cũng coi như có chút quan hệ với Định Quốc Công phủ.

Sau khi đưa Khương Cần vào trường thi xong, Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công cùng nhau quay về Định Quốc Công phủ, nàng pha cho Định Quốc Công một ấm trà, hỏi hần về chuyện trước đó đã nhờ hần Định Quốc Công ngầm điều tra.

"Quốc Công gia, chuyện điều tra quý nữ kinh thành có độ tuổi thích hợp thế nào rồi?"

Thời điểm tuyển tú năm trước, có không đích nữ hoặc thứ nữ ý mình được sủng ái giả bệnh trốn tránh không muốn vào cung tuyển tú, cho nên những quý nữ có độ tuổi thích hợp rất nhiều.

Chuyện chung thân đại sự quan trọng của đại ca, Khương Ninh Bảo vô cùng để bụng.

Cậu mợ từng nói qua, nếu có thể thi đậu kỳ thi hội lần này, việc hôn sự của đại ca nhất định phải được quyết định xong.

Cha mẹ phải khoảng hơn hai tháng nữa mới có thể hồi kinh, tin này vẫn chưa được truyền đi rộng rãi nên những người khác vẫn chưa biết hai huynh muội bọn họ vẫn còn cha mẹ.

Bây giờ việc nàng phải làm chính là thu thập tư liệu về nhóm quý nữ kinh thành cho thật tốt.

Định Quốc Công Tạ Hành bưng chén trà lên nhấp một ngụm, khoe miệng hơi hơi nhếch lên tạo thành một đường cong nhỏ: "Cũng được kha khá rồi, còn có một số người vẫn đang quan sát."

Hai mắt Khương Ninh Bảo sáng ngời, vô cùng vui mừng ôm lấy Định Quốc Công, hôn lên khuôn mặt anh tuần lạnh lùng của hần một cái: "Cảm ơn Quốc Công gia, chàng vất vả rồi."

Trong mắt Định Quốc Công hiện lên một chút ý cười ôn nhu, sau đó đẩy yêu thương hôn một chút lên trán nàng, bộ dáng Khương Ninh Bảo liền có chút ngượng ngùng, khiến Định Quốc Công nhớ đến những hành động lớn mật trước kia của Ninh Bảo, liền cảm lòng không được mà dùng sức ôm nàng chặt thêm một chút.

Một nụ hôn cực kỳ nóng bỏng bắt đầu di chuyển từ trên trán xuống..... Theo đó là giọng nói mơ hồ không rõ truyền đến tai Khương Ninh Bảo.

"Ninh Bảo..... Lá gan của nàng càng ngày càng nhỏ rồi."

Trong giọng nói trầm thấp này tựa như còn ẩn dấu chút ý cười, gương mặt Khương Ninh Bảo lập tức giống như bị lửa đốt cháy, đỏ ửng, hô hấp cũng bắt đầu có chút hỗn loạn.

Đúng vậy, trước kia quả thật nàng từng có chút lớn mật, hơn nữa còn từng đùa giỡn Định Quốc Công.

Nhưng hiện tại..... Dường như lại ngược lại hoàn toàn.

Nhiệt độ trong phòng dần dần tăng cao, không biết hai người từ bao giờ đã ngã xuống giường, ngay sau đó trong phòng bắt đầu vang lên mấy tiếng nhỏ vụn □□ cùng với tiếng thở dốc vang lên.

Xuân Hi và Xuân Nhạc đứng ngoài phòng nghe động tĩnh truyền ra từ trong nhà liền vô cùng bình tĩnh phái người đi chuẩn bị nước ấm.

Sau khi Tạ lão phu nhân ở Vinh Hi đường biết được, trên mặt liền cười tủm tỉm nói với hai đứa cháu ngoan của bà: "Kỳ ca nhi, Lân ca nhi, cha mẹ các người đang tính sinh cho các người thêm đệ đệ đó."

Đương nhiên những lời này cũng chỉ là nói đùa, kỳ thật lão phu nhân không muốn Khương Ninh Bảo nhanh vậy đã mang thai lần thứ hai, chuyện này đối với thân thể nữ tử không tốt, dù cho Ninh Bảo có rượu thuốc thần kỳ đi nữa.

Bà còn muốn người con dâu Ninh Bảo này khỏe mạnh mà sống làm bạn với nhi tử của bà hết quãng đời còn lại.

Bất quá bọn họ thường xuyên thân mật như vậy, sợ là sẽ lại dễ dàng mang thai, Tạ lão phu nhân quyết định nói chuyện với Ninh Bảo một chút, bảo hai vợ chồng bọn họ làm biện pháp tránh thai cho tốt.

Hoàng ma ma: "....."

Kỳ vọng của Lão phu nhân thật sự cao!

Náo loạn với Định Quốc Công cả một buổi trưa, buổi tối sau khi ăn tối với Tạ lão phu nhân xong, Tạ lão phu nhân liền giữ Khương Ninh Bảo lại, từ ái nói chuyện với nàng.

"Khụ khụ, Nịnh Bảo à, ta nói với con chuyện này, nữ tử sau khi sinh xong lần mang thai đầu tiên, không cần vội vã mang thai tiếp, chuyện này đối với thân thể gây tổn thương rất lớn, còn và A Hành nên có biện pháp tránh thai cho tốt."

Khương Nịnh Bảo thấy Tạ lão phu cho những người khác lui xuống để nói chuyện này riêng với một mình nàng, lại nghĩ đến mình và Định Quốc Công ban ngày ban mặt lại âm ỉ cả một buổi trưa trong, ngay lập tức liền xấu hổ, đỏ bừng cả mặt, nhưng Tạ lão phu nhân lại nói những lời chân thành quan tâm đến nàng như vậy, Khương Nịnh Bảo vẫn vô cùng cảm động, đỏ mặt trả lời.

"Con biết rồi, cảm ơn mẫu thân quan tâm."

Tạ lão phu nhân cười tủm tỉm nhìn con dâu đang then thừng, lại tiếp tục dặn dò thêm vài câu, còn nêu thêm ví dụ mang thai liên tục sẽ làm tổn thương đến thân mình, sau đó mới phất tay bảo nàng trở về: "Được rồi, con về trước đi, A Hành ở bên ngoài cũng chờ đến mức sốt ruột rồi."

Khương Nịnh Bảo lại tiếp tục đỏ mặt.

Đến khi Khương Nịnh Bảo bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Định Quốc Công mang khuôn mặt nghiêm túc bế hai đứa bé song sinh lên đỡ dành, động tác vô cùng thuần thục, đến lúc nhìn thấy Khương Nịnh Bảo bước ra, khuôn mặt lạnh lùng liền nhu hòa đi rất nhiều.

Hai người mỗi người ôm lấy một đứa bé rồi khỏi Vinh Hi đường.

Tạ Cảnh Dục vẫn chưa đi khỏi nhìn thấy một màn như vậy, khuôn mặt tuấn tú hơi tối sầm lại, sau đó liền nhanh chóng thu hồi tầm mắt, trong lòng lại cười một cách thâm lương yên lặng nói với chính mình một lần nữa: Đây là lần cuối cùng.

Sau khi trở lại chủ viện, Khương Nịnh Bảo liền nói việc Tạ lão phu nhân đã nói với nàng cho Định Quốc Công nghe, Định Quốc Công cũng tán đồng gật đầu: "Mẫu thân nói rất đúng, chúng ta đã có hai nhi tử, chờ hai ba năm nữa lúc thích hợp hãy tiếp tục có thai lần thứ hai."

"Nếu có thể, ta không muốn nàng mai thai lần thứ hai nữa, nghe thái y nói, lúc nữ nhân mang thai sinh con vô cùng nguy hiểm, Nịnh Bảo, ta chỉ hy vọng nàng có thể khỏe mạnh."

Đây là lời thật lòng của Định Quốc Công.

Hắn quên không được khi Nịnh Bảo sinh hài tử trong phòng sinh, hắn lại chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng hãi hùng, hắn sợ mình sẽ mất đi nàng.

Khương Nịnh Bảo nghe thấy Định Quốc Công nói mấy lời này, trong lòng liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào, từ khóe mắt đến đuôi lông mày đều là ý cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Vài ngày sau, kỳ thi mùa xuân kết thúc.

Khương Nịnh Bảo cùng cả nhà cậu cả chờ công bố kết quả, giống như lần thi trước đó, nàng cũng không hỏi qua Định Quốc Công kết quả của Khương Cần, thay vào đó lại tận hưởng cảm giác chờ đợi dày vò mà khẩn trương này.

Sau khi Tạ lão phu nhân biết được chuyện này cũng không biết phải nói gì.

Khương Cần lại vô cùng nhàn nhã tự tại trò chuyện giao lưu với đám thí sinh, đôi khi còn đồng ý lời mời đến tiệc rượu của một vị thế gia đệ tử nào đó, vội đến đến mức chân không chạm đất.

Kỳ thật loại xã giao như vậy, Khương Cần cự tuyệt cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng sau này hắn muốn bước chân vào quan trường, xã giao là chuyện không thiếu được, Khương Cần muốn chuẩn bị để thích ứng với chuyện như vậy.

Từ đó có thể thấy hắn hoàn toàn tự tin với kỳ thi hội lần này.

Sau khi Khương Nịnh Bảo biết trong lúc đang chờ công bố kết quả mỗi ngày đại ca mình đều ra ngoài xã giao, liền cố ý ủ ra một loại rượu có thể khiến người ta tỉnh táo sau khi uống rượu.

Vào ngày công bố kết quả, Khương Nịnh Bảo gấp đến độ không chờ nổi mang theo hộ vệ cùng tỷ nữ thành một đoàn người menh mông cuồn cuộn đến Khương phủ, cùng với đại ca mang về mặt sáng ngời của đại ca Khương Cần chờ đợi, Khương Cần lại vô cùng nhàn nhã ngồi trên ghế, động tác pha trà cũng vô cùng ưu nhã.

Khương Nịnh Bảo cầm chén trà lên uống cứ một ly lại thêm một ly, nhưng vẫn thường xuyên nhìn ngó ra xung quanh cổng lớn, một lòng có chút bất ổn,

căn bản không thể bình tĩnh nổi, liền không ngừng suy nghĩ miên man.

Nhất định lần thi hội này đại ca sẽ đậu, nhưng vị trí nào lại vô cùng khó nói, Khương Ninh Bảo nhớ đến quỹ đạo vận mệnh ban đầu của hắn, hắn thi hội đứng thứ nhất, thi đình cũng đứng thứ nhất, nhưng bởi vì nguyên nhân dung mạo mà bị khiếm điểm làm thám hoa lang.

Đáng tiếc sau khi Dương Thư Thanh trọng sinh, bị muội muội là nữ phụ ác độc kéo chân sau, liền trở thành tàn tật, cả đời liền không có duyên với đường làm quan nữa.

Khỏe miệng Khương Cẩn giật giật, đây là tất xấu gì của Ninh Bảo vậy, rõ ràng thời điểm trúng cử, Khương Ninh Bảo biểu hiện cũng rất bình thường, hơn nữa bây giờ chỉ là thi hội, cũng không phải kỳ thi sau cùng, ngay cả đương sự là hắn cũng không khẩn trương bằng năng.

"Khụ khụ, Ninh Bảo, sao muội còn khẩn trương hơn cả ta vậy?"

Khương Ninh Bảo tròn mắt liếc Khương Cẩn một cái, kín đáo nói: "Đại ca, huynh không hiểu, đây là chuyện muội muội ruột thịt phải làm, một nhà chúng ta có thể trở nên nổi trội xuất sắc hơn người hay không đều phải dựa vào huynh."

Khương Cẩn: "....."

Nói như vậy khiến hắn cảm thấy áp lực vô cùng lớn

Xuân Hi và Xuân Nhạc nghe nàng nói vậy liền che miệng cười trộm.

Các nàng nhìn ra được, kỳ thật là phu nhân nhằm chán, muốn trải nghiệm cảm giác khẩn trương một chút.

Khương Ninh Bảo cũng không cần đợi quá lâu, quan sai báo tin vui đã giống trống khua chiêng đến cửa, Khương Cẩn đứng thứ nhất trong kỳ thi lần này, Khương Ninh Bảo vui vẻ đến mức cười khiến hai mắt cong cong, vội vàng sai Xuân Hi thưởng cho quan sai báo tin một phần tiền thưởng vô cùng phong phú.

Chờ đến khi quan sai đi rồi, đám người vây đến xem vẫn chưa tan hết, Khương Ninh Bảo đã lôi kéo đại ca mình về đại sảnh, hết sức vui mừng giơ ngón tay cái lên với hắn.

"Đại ca, đứng đầu kỳ thi hội, huynh thật lợi hại!"

Bộ dáng vui mừng như bản thân chính là đương sự khiến người biết chuyện cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhưng không nghĩ đến chính là chuyện khiến Khương Ninh Bảo vui vẻ chính là vận mệnh của đại ca đã quay về với quỹ đạo ban đầu.

"Ninh Bảo, chuyện đứng đầu kỳ thi hội cũng chỉ là nhất thời, còn kỳ thi đình sau đó." Dù Khương Cẩn vui mừng thì vẫn có vui mừng, nhưng cũng không hề bị danh hiệu đứng đầu này khiến cho vui đến mức không còn biết gì nữa.

Khương Ninh Bảo liền tràn đầy tự tin nói: "Thi hội đứng đầu, vậy thi đình nhất định cũng sẽ nằm trong tam giáp*."

* 3 bậc (tam giáp)

Bậc 1: Đễ tiến sĩ đệ nhất giáp (tiến sĩ cập đệ). Gồm ba thí sinh đỗ cao nhất (gọi là tam khôi): Đễ hạng ba là thám hoa (ông thám), hạng nhì là bảng nhãn (ông bảng), đỗ đầu là trạng nguyên (ông trạng)

Bậc 2: Đễ tiến sĩ đệ nhị giáp (tiến sĩ xuất thân hay hoàng giáp) - ông hoàng

Bậc 3: Đễ tiến sĩ đệ tam giáp (đồng tiến sĩ xuất thân) - dân gian gọi là ông tiến sĩ. (Theo wikipedia)

"Đại ca, chờ sau này đến khi huynh có tên trên kim bảng, đến lúc Hoàng Thượng tổ chức cung yến, huynh cần phải cẩn thận một chút, nếu không sẽ bị người khác tính kế, lại bị ép buộc cưới về một cô nương huynh không thích."

Chuyện này nói như vậy cũng không phải không có nguyên nhân, Quốc Công gia đã nói với nàng có vài cô nương nhà công hầu hoặc quận chúa hoàng thất vẫn đang chờ sau khi đại ca đậu kỳ thi này, sau đó cùng hắn viết lên một đoạn truyện tài tử giai nhân.

Quan trọng nhất là nhà mẹ đẻ Thục thái phi sẽ chạy đến chọc một chân vào.

Đây mới là chuyện khiến Khương Ninh Bảo phải phòng bị, Thục thái phi là mẹ đẻ Tần Vương, thanh danh hiện giờ của Tần Vương cũng đã xấu như vậy, không may đại ca bị người nhà mẹ đẻ Thục thái phi tính kế..... chẳng phải muốn nàng tức chết hay sao.

Khương Cẩn không nhịn được mà bật cười, Ninh Bảo thực sự có lòng tin tưởng rất lớn đối với hắn, hơn nữa còn lo xa nghĩ đến chuyện cung yến, nhưng chuyện Ninh Bảo đã nói, hắn vẫn rất dễ bụng.

"Phu nhân, lần này đại thiếu gia trúng hội nguyên *, đến lúc thi đình nếu được Hoàng Thượng khâm điểm làm Trạng Nguyên, như vậy chính là trúng tam nguyên **, tiền đồ làm quan sau này sẽ rộng mở không thể tưởng tượng nổi." Xuân Hi vui mừng nói.

* Người đứng đầu kỳ thi hội

** Người liên tiếp đứng đầu cả 3 kỳ thi hương, hội và đình.

Xuân Nhạc cũng liên tục gặt đầu.

Khương Ninh Bảo: "....."

Kỳ thật trong lòng nàng cũng vô cùng hy vọng đại ca sẽ được khâm điểm làm Trạng Nguyên lang, rõ ràng tài năng đủ để trở thành Trạng Nguyên nhưng lại bởi vì tướng mạo quá xuất chúng mà phải lùi xuống vị trí thứ ba là Thám Hoa Lang, đây rõ ràng là đã khiến đại ca phải chịu uất ức.

Từ từ, không đúng, nàng nhớ rõ theo quỹ đạo ban đầu trong sách, sau khi tân hoàng đăng cơ đại ca mới trở thành thám hoa lang, lỡ mất cơ hội tốt đạt được tam nguyên, nhưng vị đang tại vị hiện giờ là Càn Nguyên đế mà không phải vị Tần Vương kia.

Nói không chừng đại ca còn có cơ hội lên làm Trạng Nguyên lang.

"Đúng vậy, đại ca, Xuân Hi nói rất đúng, nói không chừng huynh còn có cơ hội đạt được tam nguyên, đến lúc ba mẹ trở về nhìn thấy huynh có tiền đồ như vậy, nhất định sẽ vô cùng vui mừng."

Khương Cẩn nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của muội muội, khóe miệng liền nổi lên một nụ cười, ai không muốn trúng một mạch tam nguyên, hẳn tất nhiên cũng muốn, hẳn cũng muốn làm một đứa con sẽ khiến cha mẹ hẳn phải kiêu ngạo tự hào.

Sau khi có kết quả thi hội, có kẻ vui tất nhiên cũng có người buồn.

Sau khi Dương Thụ Thanh học mấu đến mức hôn mê tỉnh lại liền trầm lắng hơn rất nhiều, thiếu đi vài phần khoe khoang tài năng không dấu diếm gì như trước kia, cả đều lộ ra vẻ trầm tĩnh thanh nhã lịch thiệp, dường như còn mang theo chút nhu nhược.

Tần Vương nhìn thấy Dương Thụ Thanh như vậy, càng thêm đau lòng thương tiếc nàng ta.

Cho nên dù cho Dương Thụ Thanh mất đi chỗ dựa vững chắc là An Viễn Hầu này, cho dù thanh danh nàng ta đã thối nát đến mức không thể ngồi được nữa, Tần Vương vẫn sủng ái nàng ta không giảm chút nào thậm chí còn có xu hướng độc sủng hậu viện.

Nữ nhân trong hậu viện của Tần Vương hầu đều hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Vốn dĩ cho rằng thanh danh của Dương Thụ Thanh đã xấu xí đến mức như vậy, lại mất đi thân phận đích trưởng nữ của An Viễn Hầu phủ, nàng ta sẽ thất sủng ngay lập tức, các nàng sẽ có cơ hội đến cướp đi sủng ái của Tần Vương sau đó hung hăng dẫm một chân lên Dương Thụ Thanh.

Khóe miệng Dương Thụ Thanh hơi cong lên, trong đáy mắt xẹt qua một nụ cười lạnh.

Nàng ta cũng không ngốc, người hiện tại có thể che chở cho nàng ta chỉ còn có Tần Vương, đương nhiên nàng ta sẽ nắm chặt lấy hắn vào tay mình, tỏ ra yếu thế vào lúc thích hợp cũng là một sách lược.

Tin Khương Cẩn đứng nhất trong kỳ thi hội, Dương Thụ Thanh không hề cảm thấy có chút ngoài ý muốn nào, kiếp trước, dù Khương Cẩn không chỉ đứng nhất trong kỳ thi hội, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là thám hoa lang.

Thật ra trước đó nàng ta đã từng xuống tay tàn nhẫn với Khương Cẩn, dù hẳn không chết nhưng cũng sẽ tàn tật cả đời, cũng chặt đứt luôn con đường làm quan của hắn, ai ngờ bên cạnh hắn lại có người của Định Quốc Công bảo vệ, từng đột người ngựa nàng ta âm thầm phải đi đều bị tổn thương.

Bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương Cẩn liên tiếp thi đậu, một bước lên mây, trong lòng Dương Thụ Thanh không khỏi cảm thấy vô cùng khó khăn.

Hiện tại nàng ta vẫn đang là miếng thịt trên đầu quả tim của Tần Vương, nhưng nhân tâm dễ thay đổi, đặc biệt là dưới tình cảnh nàng ta không có cách nào sinh cho Tần Vương một đứa con, chuyện này càng khiến cho cuộc sống của Dương Thụ Thanh càng khó bình yên hơn.

Dương Thụ Thanh liếc mắt nhìn Thiển Dung vẫn đang cung kính đứng đó một cái, dung mạo tỷ nữ Thiển Dung này xinh đẹp, da thịt cũng trắng nõn, quan trọng nhất là nàng ta trung thành và tận tâm, kiếp trước, sau khi nàng ta thất thế, Thiển Dung và Thiển Bích vẫn luôn ở cạnh chưa từng bỏ rơi nàng ta.

Nàng ta tin tưởng Thiển Dung.

Nghĩ như vậy, trong lòng Dương Thụ Thanh liền nảy ra một ý định, nếu lén lút dùng mê hương làm cho Tần Vương sủng hạnh Thiển Dung, khiến cho Thiển Dung mang thai hài tử..... Nàng ta có thể dùng Tử Quy để giả bộ mang thai, qua một khi thái y bắt mạch, chờ đến khi Thiển Dung sinh hài tử, nàng ta cũng giả bộ mình sinh hài tử, sau đó liền ôm hài tử của Thiển Dung về.....

Nếu không cẩn thận bại lộ chuyện này cũng không sao cả, dù sao cũng không làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất.

Càng nghĩ càng cảm thấy kế hoạch này vô cùng khả thi.

Trong lòng Dương Thụ Thanh bắt đầu ngo ngoe rục rịch, nhưng muốn tự tay nàng ta đưa tỷ nữ tâm phúc của mình lên giường của Tần Vương, trong lòng nàng ta còn có chút không thoải mái thậm chí có chút không chịu đựng nổi.

Thiên Dung thấy tiểu thư vẫn luôn nhìn chăm chăm mình không chớp mắt, trong lòng liền căng thẳng, âm thầm xem lại mình đã làm sai chỗ nào.

Vừa lúc trong phòng chỉ có một mình tỷ nữ Thiên Dung.

"Thiên Dung, ngươi cảm thấy Vương gia như thế nào?"

Dương Thụ Thanh đột nhiên hỏi một câu như vậy, nếu dựa vào biểu tình của nàng ta thì dường như chỉ thuận miệng hỏi, nhưng Thiên Dung nhớ đến ánh mắt như kim chích vào lưng vừa nãy, trong lòng liền nhảy dựng, không thể không nghĩ nhiều.

Nàng trả lời thật cẩn thận: "Vương gia là người rất tốt, cũng vô cùng quan tâm đến tiểu thư."

Dương Thụ Thanh hí hóp mắt nhìn chăm chăm Thiên Dung một lúc thật lâu, nhìn mãi đến lúc tim Thiên Dung bắt đầu đập nhanh hơn, sống lưng cũng bắt đầu lạnh, mới lộ ra một nụ cười, phát tay gọi Thiên Dung lại gần mình: "Thiên Dung, ngươi lại đây, ta muốn nói với ngươi một chuyện."

Thiên Dung thấp thòm bất an đến gần, Dương Thụ Thanh liền kéo nàng qua, nhỏ giọng nói cho nàng biết kế hoạch của nàng ta, Thiên Dung vô cùng kinh ngạc, sau đó hoảng loạn liên tục lắc đầu: "Tiểu thư, nô tỳ, nô tỳ không được."

Dương Thụ Thanh hí hóp mắt, nàng ta quan sát được, quả thật Thiên Dung không có ý như vậy, liền cảm thấy rất tốt, quả thật nàng ta không hề nhìn lầm người, trong lòng liền buông lỏng, bắt đầu khuyên nhủ.

"Thiên Dung, Thiên Bích đã có hôn sự, ta lại chỉ tin tưởng mỗi ngươi và Thiên Bích, cho nên chuyện mướn bụng người khác sinh con này, ta chỉ có thể nhờ ngươi giúp ta."

Trên mặt Thiên Dung vẫn còn một chút giãy dụa, đến cuối cùng mới cắn răng đồng ý.

Dương Thụ Thanh rốt cuộc cũng mỉm cười.

"Vây từ đêm nay liền bắt đầu, đến lúc đó ta đốt mê hương trong phòng."

Thiên Dung cắn môi gật đầu: "Nô tỳ nghe theo sự sắp xếp của tiểu thư."

.....

Kỳ thi đình sau thi hội, Khương Cẩn lại tiếp tục đạt hạng nhất, được Càn Nguyên đế khâm điểm làm tân khoa Trạng Nguyên, thám hoa lang là một vị công tử tuấn tú còn nhỏ tuổi hơn Khương Cẩn.

Bàng nhân là một nam tử trung niên, sớm đã cưới vợ sinh con.

Sau khi tin Khương Cẩn liền một mạch trúng tam nguyên, người đến Khương phủ tặng lễ chúc mừng nối liền không dứt, Khương Ninh Bảo không tiện ra mặt, vì thế mẹ cả liền ra mặt chiêu đãi khách khứa.

Người mai mối tập nập đến cửa, cũng có nhóm sĩ tử cũng trúng tuyển đợt này đến nhằm kéo gần quan hệ.

Sau khi Khương lão phu nhân biết được, chỉ trầm mặc không nói gì, chỉ có Khương Đông Minh đến cửa gây loạn một chút, sau đó liền bị Khương lão phu nhân khiển trách nặng nề một lần liền lặng lẽ rút về.

Sau khi thi đình chính là tổ chức Quỳnh Lâm Yến.

Quỳnh Lâm Yến được tổ chức ở Ngự Hoa Viên hoàng cung, bữa yến này ngoại trừ chiêu đãi những tân khoa tiến sĩ và văn võ bá quan, còn mời thêm cả gia quyến của bọn họ cùng đến dự.

Khương Ninh Bảo là Định Quốc Công phu nhân, nên tất nhiên cũng sẽ đến tham gia Quỳnh Lâm Yến.

Định Quốc Công Tạ Hành nói cho Khương Ninh Bảo biết một chuyện: "Ninh Bảo, Hoàng Thượng quyết định sẽ công khai chuyện long thể người đã khang phục và chuyện hai vị Hoàng Hậu và Quý phi nương nương mang thai trong Quỳnh Lâm Yến."

Khương Ninh Bảo chấn động.

Nàng không ngờ dưới tình huống như vậy, Càn Nguyên đế lại công khai tin này, nếu nàng không nhớ lầm, Hoàng Hậu cùng Quý Phi đã mang thai hơn năm tháng, hiện giờ cũng đã lộ bụng.

Sau khi Tần Vương và Tấn Vương biết được tin vui này, sợ là sẽ bị tức giận đến mức học máu, bọn họ tranh giành vị trí hoàng thái đệ này đến mức đầu rơi máu chảy, ai biết ngay lúc bọn họ không chú ý, long thể của Càn Nguyên đế đã khang phục, hậu phi cũng đã mang thai.

Tất cả những gì bọn họ làm cũng chỉ là trò cười.

Càng không cần phải nói đến Dương Thụ Thanh.

Chỉ sợ đến lúc đó người không có cách nào tiếp nhận kết quả này nhất chính là Dương Thư Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Quỳnh Lâm Yến được cử hành trong Ngự Hoa Viên trong hoàng cung, lúc hai người Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công đến nơi, Ngự Hoa Viên đã vô cùng náo nhiệt, hiển nhiên đã có rất nhiều đại thần mang theo gia quyến của bọn họ đã tới rồi, nhóm cung nữ thái giám bận rộn qua lại.

Trên người Định Quốc Công có sát khí, do đó hắn có vị trí cố định, giữ khoảng cách khá xa với các vị đại thần khác, lúc Định Quốc Công vừa xuất hiện, tất cả các vị đại thần đang có mặt ở đây đều im lặng, yên lặng nhìn hắn đi về vị trí trên cao chuyên dành cho hắn.

Tạ Cảnh Dục là thống lĩnh cấm vệ quân, nên hắn cũng có mặt trong đó.

Khương Ninh Bảo ngồi bên khu vực nữ quyến, bên cạnh nàng đều là các vị công hầu phu nhân và một ít danh môn khuê tú, cao hơn một chút chính là nhóm nữ quyến tông thân hoàng thất.

Trong nhóm công hầu phu nhân này, ngũ quan Khương Ninh Bảo tinh xảo, dung mạo khuynh thành, sóng mắt mềm mại như nước, ánh mắt lại xinh đẹp không gì bằng, đặc biệt là sau khi nàng sinh hạ đôi thai song sinh kia, khí chất càng mượt mà thành thực hơn ngày xưa rất nhiều.

Một cái nhăn mày hay một nụ cười đều vô cùng động lòng người, sắc khí xinh đẹp đoạt hồn người khác như vậy nhất thời đều khiến các vị danh môn khuê tú ngồi bên cạnh đều có chút âm thầm thất sắc.

Dù nhóm danh môn khuê tú ngồi cạnh nàng có khí độ tốt như thế nào đi nữa, nhưng nụ cười trên mặt cũng đều có vài phần cứng nhắc, còn mang theo chút ai oán, hận không thể cách Khương Ninh Bảo càng xa càng tốt.

Các vị công hầu phu nhân đều thân thiện chào hỏi Khương Ninh Bảo, ai nấy đều vô cùng nhiệt tình, nói mấy câu liền dời từ Khương Ninh Bảo đến đại ca Khương Căn của nàng, uyển chuyển hỏi thăm sở thích của Khương Căn, thậm chí còn có một vị là quốc công phu nhân xuất thân là võ tướng còn hỏi vô cùng thẳng thừng.

"Tạ phu nhân, không biết tân khoa Trạng Nguyên lang thích cô nương có tính cách như thế nào nhỉ, khuê nữ nhà ta đã mười lăm cái xuân xanh, lớn lên xinh đẹp như hoa, có tri thức cũng biết lễ nghĩa, tính tình lại vô cùng hào phóng thẳng thắn."

Vị quốc công phu nhân này còn vừa nói vừa kéo sang một vị cô nương trẻ tuổi xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt.

Thật lòng mà nói, dung mạo cô nương này có thể nói là thanh tú, vẫn nhưng đó là khi có thêm trang điểm quần áo, nhưng nếu không có, dường như dung mạo cũng chỉ bình thường, hơn nữa lại đứng giữa một đám tiểu cô nương dung mạo như hoa như thế này, nhan sắc này liền trở nên không có gì bắt mắt.

Hai mắt Khương Ninh Bảo cong cong bờ mi nhẹ nhàng cười yếu ớt, cất giọng dịu dàng dễ nghe trả lời.

"Tân phu nhân, chuyện hôn nhân của đại ca ta hoàn toàn do huynh ấy quyết định, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện hôn nhân của đại ca, chỉ cần là cô nương mà huynh ấy thích, ta cũng thích."

Đây là Khương Ninh Bảo cố ý biểu hiện thái độ của mình, bây giờ đại ca là một chiếc bánh thơm ngon, có người muội phu như Định Quốc Công này, không cần nói cũng biết tương lai nhất định có thể một bước lên mây, do đó lúc này đa số các vị phu nhân sẽ chạy lại đây đẩy mạnh tiêu thụ nữ nhi nhà mình.

Khương Ninh Bảo nhớ đến hành động muốn tác hợp Phó Uyển Ninh cho đại ca làm đại tẩu của mình trước đó, bây giờ nghĩ lại liền cảm thấy lúc đó nàng có chút quá phận, vậy nên bây giờ nàng sẽ không can thiệp vào chuyện hôn sự của đại ca.

Nàng tin nhất định đại ca nhà mình có thể tìm được một vị cô nương không tồi để làm thê tử.

Các vị phu nhân có mặt vênh tai lên nghe không khỏi có chút âm thầm thất vọng, vị Định Quốc Công phu nhân này nhìn còn trẻ tuổi, nhưng lại có thể ổn định vững vàng trong mọi chuyện như vậy.

Đột nhiên, đằng trước truyền đến một loạt động tĩnh, Khương Ninh Bảo ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Tần Vương dẫn Dương trắc phi qua đây, Tần Vương phi đang mang thai, nên chắc đang dưỡng thai trong phủ.

Ngay sau đó, Tần Vương cùng Tần Vương phi cũng tới.

Hai vị Vương gia có quyền thế vô cùng lớn đối đầu với nhau, dường như đối đầu vô cùng gay gắt, không khí trong nháy mắt liền đông cứng, trong không khí cũng ngập tràn sát khí.

Hôm nay Dương Thụ Thanh cố ý ăn mặc vô cùng lộng lẫy đến tham dự yến tiệc, nàng ta mặc một váy màu đỏ sậm thêu hoa văn thủy vân, da trắng như tuyết, dung nhan xinh đẹp, khí chất lạnh nhạt, sáng chói hơn người.

Nàng ta lạnh lùng nhìn về phía Tần Vương phi ung dung đẹp đẽ, hận ý cùng sát ý chọt lóe lên trong đáy mắt rồi biến mất.

Khóe miệng Khương Ninh Bảo hơi cong lên một chút, Tần Vương đã không có cách nào bước lên vị trí kia nữa, chuyện Dương Thụ Thanh muốn trả thù Tần Vương phi sợ là đã không còn cơ hội nữa, đặc biệt là bữa tiệc Quỳnh Lâm Yến hôm nay, bọn họ sẽ nhìn thấy Càn Nguyên để không hề che dấu thân thể đã khỏe mạnh hoàn toàn của mình và hai vị cung phi đang mang thai.

Nàng thực sự chờ mong được xem Dương Thụ Thanh sẽ phản ứng như thế nào.

Dương Thụ Thanh dời đi, chuyển về phía nhóm nữ quyến, vừa lúc đụng phải tầm mắt Khương Ninh Bảo, nàng liền cười lạnh lùng với Khương Ninh Bảo.

Lúc này, hai vị Vương gia cũng không muốn lại gây chuyện trong Quỳnh Lâm Yến nên chỉ giằng co với nhau một chút sau đó liền tách nhau ra.

Đợi đến khi mọi người ngồi xuống.

Thái giám liền dắt các sĩ tử thi đậu lại

Người dẫn đầu chính là tân khoa Trạng Nguyên lang Khương Cẩn năm Càn Nguyên thứ ba.

Khương Cẩn đầu đội ngọc quan, trên người mặc bộ áo gấm màu đỏ sậm thêu hoa văn, trên eo là đai lưng màu đen, mào kiếm mắt sáng, mũi thẳng môi lại mỏng, tuấn mỹ phong lưu, bước đi vô cùng trau nhẵn thông dong, cả người đều tỏa ra khí chất của một vị quý công tử.

Phần lớn nữ quyến cùng khuê tú đều vô cùng chú ý hoặc vô ý hướng mắt về phía hắn.

Bên phía quan viên ngồi đối diện cũng như vậy.

Có thể nói chỉ mình Khương Cẩn đã cướp đi ánh mắt của hầu hết mọi người, nếu như trước kia, hầu hết mọi người thường sẽ tập trung ánh mắt vào thám hoa lang, ai bảo thám hoa lang năm nay dù so về dung mạo hay tài năng đều không bằng Trạng Nguyên lang chứ.

Nhóm tiến sĩ hoặc vị tiến sĩ bước vào buổi tiệc cùng với Khương Cẩn đều âm thầm cười khở, ngay cả phong thái của thám hoa lang cũng bị Trạng Nguyên lang che mờ đi mất thì càng đừng nói đến mấy người bọn họ

"Trạng Nguyên quả thật tuấn tú!"

"Nếu Trạng Nguyên lang là con rể của ta thì thật tốt."

"Người nghĩ cũng thật tốt, người nhìn bộ dạng của khuê nhà người có chút nào xứng với Trạng Nguyên lang sao?"

"....."

Khương Ninh Bảo tai thính mất tinh, sau khi nghe được lời nhóm công hầu phu nhân đang nói thầm, khóe miệng liền mỉm cười, trong lúc lơ đãng nhìn thẳng về phía đại ca Khương Cẩn nhà mình, trong đôi mắt cực kỳ xinh đẹp của nàng liền tỏa ra một sự kiêu ngạo, đại ca của nàng tuấn tú nhất.

Dương Thụ Thanh lạnh lùng nhìn một màn này, ánh mắt nàng ta lơ đãng nhìn thoáng qua nội tâm đang rung động kịch liệt và ánh mắt quyết tâm nhất định phải có được của Xương Hoa quận chúa, quả nhiên đã cắn câu, khóe miệng Dương Thụ Thanh liền nhoeo lên một nụ cười vô cùng quỷ dị.

Vị quận chúa này chính là đích nữ của Vinh Vương gia, dung mạo xinh đẹp, hành vi cử chỉ cũng vô cùng đoan trang, thanh danh vô cùng tốt.

Nhưng Dương Thụ Thanh đã từng sống qua một kiếp lại biết được, vị Xương Hoa quận chúa này trời sinh tính tình vô cùng phóng đãng, đã sớm không còn trong trắng, nàng ta đã tư thông với một tên hộ vệ có tướng mạo tuấn tú trong Vinh Vương phủ.

Đồng thời vị Xương Hoa quận chúa này cũng thường xuyên âm thầm ghen tỵ với người khác, loại người nàng ta hận nhất chính là những nữ tử dung mạo tuyệt đẹp, khí chất lại mảnh mai khiến người ta thương tiếc không thôi, như thị nữ của nàng ta.

Lúc này bên cạnh Khương Cẩn có vài vị thế gia đệ tử, có người của Tà gia, còn có người của Tề Quốc công phủ - nhà mẹ đẻ của Tà lão phu nhân, và biểu ca con cậu cả đang đứng chờ.

Lúc Càn Nguyên đế vẫn chưa đến, tất cả mọi người đều nói chuyện với nhau vô cùng thân thiết.

Bên phía nữ quyến bên này, xung quanh Khương Ninh Bảo là rất nhiều các vị phu nhân, thái độ cũng vô cùng ân cần thân thiện.

Tần Vương và Tần Vương phi đối diện lại vô cùng an phận ngồi đó uống rượu, không hề gây ra chuyện đại đội gì, ai bảo Định Quốc Công vẫn đang tọa trấn cách đó không xa.

Khương Ninh Bảo vừa nói chuyện phiếm với các vị phu nhân, vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, nhìn Định Quốc Công từ xa, sau đó khỏe

miệng liền gọi lên một nụ cười nhẹ nhàng, giống như hoa mẫu đơn nở rộ, sáng lạn mà xinh đẹp, khiến người khác không thể nào rời mắt khỏi.

Các vị phu nhân thấy một màn như vậy đều không nhịn được lộ ra một chút hâm mộ.

"Tạ phu nhân, tình của của ngài và Định Quốc Công thật tốt."

"Một đời một kiếp chỉ có hai người, thật khiến cho người ta hâm mộ không thôi."

"Tạ phu nhân thật có phúc khí, không những được Định Quốc Công vô cùng sủng ái, mà còn sinh ra cặp song sinh ngay lần đầu."

"....."

Các vị phu nhân đều bắt đầu tán thưởng, quả thật các nàng hâm mộ phúc khí của Khương Ninh Bảo, mà tình trạng của Định Quốc Công lại vô cùng đặc biệt, sự sủng ái độc nhất dành cho mình nàng cũng không có ai có thể cướp đi được.

Có ai không hy vọng phu quân mình toàn tâm toàn ý chỉ có mình.

Nhưng tất cả chuyện này cũng chỉ là vọng tưởng

Ngay cả những người khiến người khác hâm mộ nhất là Thụy Vương phi, thì trên thực tế Thụy Vương gia vẫn có vài người thiếp thất thông phòng.

Khương Ninh Bảo mím môi cười, trên khuôn mặt xinh đẹp liền hiện lên một chút đỏ ửng, rõ ràng là bị lời khen và ánh mắt hâm mộ của các vị phu nhân khiến cho ngượng ngùng.

Nhóm khuê tú: "....."

Các nàng cũng vô cùng hâm mộ Định Quốc Công phu nhân.

Có thiếu nữ nào không có lòng xuân, Định Quốc Công lại vô cùng cao lớn anh tuấn, quyền cao chức trọng, lại chi gần gũi với một mình Định Quốc Công phu nhân, chuyện độc sủng như vậy nào có ai không mong chờ, ai không hâm mộ?

Bỗng nhiên, một tiếng âm thanh bén nhọn cao vút cất lên.

"Hoàng Thượng giá lâm!"

"Hoàng Hậu nương nương giá lâm!"

"Quý Phi nương nương giá lâm!"

Trong nháy mắt Ngự Hoa Viên liền an tĩnh lại, cách đó không xa, một thân ảnh màu vàng được một nhóm thái giám cung nữ vây quanh xuất hiện, theo sát đó là Hoàng Hậu nương nương, Quý Phi nương nương đang được mấy ma ma cung nữ vây quanh.

Văn võ bá quan và nhóm tôn thất huân quý cùng hay nhóm tiến sĩ và nữ quyền đều nhanh chóng rời khỏi vị trí bước ra cúi đầu hành lễ.

Cần Nguyên đế bước đến ngồi xuống vị trí trên cao kia, bên cạnh hắn là Hoàng Hậu nương nương ung dung lộng lẫy, phía dưới là Quý Phi nương nương dịu dàng xinh đẹp, ánh mắt Cần Nguyên đế uy nghiêm sắc bén, nhìn lướt qua đám người đông đúc đen nghịt phía dưới, trầm giọng nói: "Các khanh bình thân!"

Chờ đến khi mọi người đứng dậy từ tế, Cần Nguyên đế mới lạnh nhạt lên tiếng.

"Năm nay là Quỳnh Lâm Yến ba năm thi hội một lần, một dịp hội tụ của anh tài trong cả nước, mọi người nâng hũ chén chúc mừng tất cả các tiến sĩ đã thi đậu, mong cho Đại Việt triều càng ngày càng có nhiều nhân tài mới xuất hiện, càng ngày càng thêm phồn vinh hưng thịnh!"

Mọi người liền đồng loạt hô to.

"Hoàng Thượng thánh minh, cầu chúc Đại Việt triều phồn vinh hưng thịnh!"

"Tất cả ngồi xuống đi."

Cần Nguyên đế hơi hơi mỉm cười, sau đó phát tay ra hiệu cho mọi người xuống.

Đợi mọi đến khi theo đúng khuôn phép ngồi vào vị trí của mình xong, lúc này mọi người mới có tâm trạng để quan sát hoàng đế và hai vị nương nương, vừa nhìn thấy, văn võ bá quan liền vô cùng chấn động, sắc mặt cũng thay đổi theo.

Đặc biệt là Tần Vương và Tấn Vương, trên mặt bọn họ đều là vẻ không thể tin được, ánh mắt u ám không biết nghĩ gì, gân xanh trên tay đang cảm chén rượu cũng đã nổi lên, hiển nhiên bảy giờ nội tâm hai người đều như sóng gió mãnh liệt.

Hai mắt Dương Thư Thanh cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, nàng ta hung hăng xoa xoa hai mắt, thật sự không có nhìn lầm, bụng Hoàng Hậu và Quý Phi bụng quá

thật to lên, nàng ta nhanh chóng dùng móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, sau đó liền cảm thấy từng trận đau đớn.

Sao có thể như vậy?

Không, chuyện này nhất định là giả, không có khả năng các nàng đều mang thai.

Còn Càn Nguyên đế, nếu nàng không hề nhìn lầm thì hoàn toàn không nhìn ra một chút đáng về bệnh tật nào của hắn, giọng nói vừa nảy của Càn Nguyên đế vô cùng có khí thế, chẳng lẽ Càn Nguyên đế đã bình phục?

Dương Thụ Thanh vừa kinh vừa giận, sắc mặt u ám, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành một mảng đen tối, không cam lòng, phẫn nộ, tuyệt vọng đồng loạt cùng dâng lên trong lòng, kích động không thôi.

Rốt cuộc là ai, là ai đã phá hỏng chuyện tốt của nàng ta?

Càn Nguyên đế thu hết toàn bộ phản ứng của các vị đại thần phía dưới vào mắt, đặc biệt là hai vị hoàng đệ Tần Vương và Tấn Vương, lúc nhìn thấy vẻ mặt không dám tin của bọn họ, khóe miệng liền hơi hơi nhếch lên.

"Hoàng Thượng, xin hỏi có phải Hoàng Hậu nương nương và Quý Phi nương nương đã mang long tử?" Lâm gia gia của Quý Phi nương nương, Tả tướng là người đầu tiên cung kính đứng lên hỏi chuyện.

Tất cả đại thần có mặt hay nhóm tôn thất huân quý đều ngưng thần nín thở lắng nghe.

Càn Nguyên đế hơi hơi mỉm cười: "Không sai, Hoàng Hậu và Quý Phi đã có thai hơn năm tháng rồi, năm ngoái, trăm được một vị thần y đến từ nhân gian chữa khỏi bệnh, hiện giờ thân thể cũng đã khang phục."

"Chúc mừng Hoàng Thượng long thể khang phục, chúc mừng Hoàng Hậu nương nương, chúc mừng Quý Phi nương nương!"

Dưới sự dẫn dắt, mỗi người mang tâm tư khác nhau đều đồng loạt tỏ vẻ kinh hi, âm thanh chúc mừng không ngừng vang lên, trong không khí đều là sự hưng phấn vui mừng.

Vai chính của Quỳnh Lâm Yến liền bị quên mất một cách triệt để.

Vị tân khoa Trạng Nguyên lang Khương Cẩn này cũng không thêm để ý chút nào đến chuyện này, nhưng một số tiến sĩ đã từng âm thầm góp sức cho Tần Vương và Tấn Vương trước đây lại không hề có tâm trạng tốt chút nào.

Tần Vương và Tấn Vương chỉ có thể miễn cưỡng cười cười vui vẻ.

Hai người bọn họ tranh giành lâu như vậy, lại giống như giỏ tre mức nước cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng, có thể vui mừng mới là lạ, đặc biệt là năm ngoái Hoàng Thượng đã sớm khang phục, nhưng vẫn không hề công bố ra ngoài, mà mặt lạnh đứng nhìn hai người bọn họ vì tranh giành vị trí hoàng thái đệ đến mức kẻ sống ta chết.

Tần Vương và Tấn Vương nhìn không được cảm thấy hải hùng khiếp vía, sóng lưng cả người đều lạnh đi.

Làm huynh đệ của Càn Nguyên đế, bọn họ vô cùng biết rõ vị Thái Tử từ nhỏ đã ốm yếu này, hẳn thông tuệ không gì sánh bằng, tâm kế cũng cao siêu vô cùng, sau lưng hẳn còn có chiến thần Đại Việt triều Định Quốc Công, nếu không phải như vậy, ngay lúc hắn vừa mới bước lên vị trí kia, bọn họ đã sớm nghĩ cách kéo Càn Nguyên đế xuống khỏi đế vị kia rồi.

Rất nhiều đại thần hỏi hận không thôi, thì ra năm ngoái Hoàng Thượng đã khang phục, nếu sớm biết như vậy, sớm biết như vậy bọn họ đã không ngăn cản nữ nhi mình vào cung tham gia tuyển tú, bây giờ có muốn nói gì cũng đã muộn mất rồi.

Tuyển tú cũng đã qua mắt, năm nay cũng không có khả năng tổ chức thêm một lần nữa.

Chỉ có thể tính cách khác vậy.

Trước mắt trong hậu cung chỉ còn lại Hiền tần không có mang thai, hậu phi có thể thị tẩm cực ít, hậu cung trống vắng, vậy bọn họ có thể đưa đích nữ vừa đến tuổi của bọn họ đưa vào cung hay không.....

Những đại thần có ý nghĩ như vậy không hề ít.

Bọn họ đã không ý nghĩ muốn gả nữ nhi của mình cho tân khoa Trạng Nguyên lang nữa.

Những nữ quyền ngồi bên đã từng giả bệnh để tránh vào cung tuyển tú sau khi nhìn thấy vị đế vương trẻ tuổi tuần tú kia, nói không hối hận là giả, mỗi người đều hối hận đến mức đứt ruột đứt gan.

Rất nhiều người trong nhóm khuê tú bắt đầu sinh ra ý muốn vào cung làm phi tử.

Đây là lần đầu tiên Khương Ninh Bảo nhìn thấy vị hoàng đế ốm yếu nổi danh Đại Việt triều này, Càn Nguyên đế tuổi trẻ anh tuấn, trầm ổn bình tĩnh, ánh mắt cơ trí, vừa nhìn thấy đã biết đây chính là một vị minh quân.

Thừa dịp ánh mắt tất cả mọi người đều đang tập trung lên người hoàng đế, Khương Ninh Bảo lặng lẽ nhìn thoáng qua nhóm khuê tú đang muốn rục rịch ngoe ngoe trong góc kia, lặng lẽ nhớ kỹ các nàng, chờ đến khi trở về sẽ nói lại cho đại ca nhà mình nghe.

Xong việc, rốt cuộc Khương Ninh Bảo lại đem ánh mắt chuyển hướng về chỗ Dương Thư Thanh.

Vừa nhìn qua, Khương Ninh Bảo liền bị chấn kinh.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Khương Ninh Bảo không ngờ Dương Thư Thanh có thể bị chọc đến mức học máu như vậy, nếu không phải đúng lúc nàng liếc mắt qua nhìn một cái, chắc hẳn cũng không nhận ra nàng ta đang dùng khăn tay lau đi vết máu dính ở khóe miệng.

Khương Ninh Bảo: "....."

Sức khỏe Càn Nguyên để kháng phục, hậu cung phi tần lại có thai, đây chính là chuyện vui lớn, nhưng Dương Thư Thanh lại dám học máu vì tức giận dưới ánh mắt của tất cả mọi người, hậu quả này..... Dương Thư Thanh không chống đỡ nổi.

Sau khi Khương Ninh Bảo khiếp sợ, giữa hai mày liền hiện lên một chút ý cười sung sướng.

Không ngờ tin Càn Nguyên để khỏe lại lại có thể cho Dương Thư Thanh một đòn nghiêm trọng như vậy, quả thật là một chuyện vui mừng ngoài ý muốn.

Do đó nàng cũng không hề chú ý đến hành động khác thường của Xương Hoa quận chúa, trong lòng Khương Ninh Bảo, đã sớm ném vị quận chúa này ra khỏi danh sách có thể trở thành đại tẩu của nàng.

Tư liệu Định Quốc Công tra được đã được Khương Ninh Bảo đưa cho Khương Cẩn từ sớm, do đó Khương Cẩn cũng có chút hiểu biết đối với các vị nữ tử có độ tuổi thích hợp ở đây, cũng không lo lắng đột nhiên lại bị vị Vương gia công hầu nào đó thỉnh cầu xin tứ hôn trong Quỳnh Lâm Yến.

Tỳ nữ của Xương Hoa quận chúa cúi đầu đi đến phía đối diện, sau khi nói với tâm phúc bên cạnh Vinh Vương gia mấy câu, liền quay về bên người Xương Hoa quận chúa, dù cho Dương Thư Thanh đã tức giận đến mức học máu, nhưng vẫn luôn chú ý đến hành động của Xương Hoa quận chúa.

Dương Thư Thanh nhìn thấy Xương Hoa quận chúa bắt đầu có hành động, một ngụm máu nghẹn ở cổ họng liền không còn khó chịu như vừa nãy nữa.

Càn Nguyên để ngồi trên cao muốn có được kết quả, do đó liền bắt đầu nói sang chuyện khác, đem trọng điểm đặt lên ba người đồ tam giáp trong Quỳnh Lâm Yến, đặc biệt là Trạng Nguyên lang Khương Cẩn, ngay trước mặt mọi người khen ngợi hẳn không dứt.

Chuyện này cũng được rất nhiều đại thần đồng ý.

Bài thi khiến Khương Cẩn trúng cử, hay bài thi hội thi và bài thi đình đều có những lời bàn luận vô cùng thực tế khiến người khác không khỏi cảm thán.

Khương Ninh Bảo ngồi bên dưới lộ ra một nụ cười đầy tự hào, tuy đại ca không theo học bất cứ vị đại nho nào làm thầy, nhưng lúc học tập tại Thanh Sơn thư viện, cũng đã từng được các vị đại nho chỉ đạo.

Nhóm công hầu phu nhân ngồi cạnh Khương Ninh Bảo có chút tiếc hận.

Nếu long thể Hoàng Thượng vẫn không kháng phục, thì Khương Cẩn quả thật là người con rể lý tưởng trong lòng bọn họ.

Ngay lúc này, đột nhiên Vinh Vương gia đứng lên bước ra khỏi vị trí của hắn ra chính điện quỳ xuống.

"Hoàng Thượng, thần muốn thỉnh cầu Hoàng Thượng tác thành cho một chuyện tốt này."

Trong nháy mắt, Khương Cẩn nhìn về phía Vinh Vương gia, trong lòng đột nhiên cảm thấy hồi hộp, đột nhiên có dự cảm không tốt.

Khương Ninh Bảo hơi hơi nhíu mày.

Trong lòng nàng cũng có dự cảm không tốt giống Khương Cẩn, không phải Vinh Vương gia này muốn gả vị đích nữ trời sinh phóng đảng của hắn cho đại ca chứ, đại ca nhà mình tiền đồ vô lượng, tuấn mỹ phong lưu, Xương Hoa quận chúa quả thực không xứng với đại ca.

Thân phận cao quý thì sao chứ, nàng cũng không có bản lĩnh có được một đại tẩu như vậy.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Càn Nguyên để không hề có một tia gọn sóng, hần nhàn nhật hỏi: "Mời Vinh hoàng thúc nói."

Quý Phi Phó Uyển Ninh ngồi ngay dưới hoàng đế lo lắng nhìn thoáng qua chỗ Khương Ninh Bảo, trong mắt lộ ra một chút quan tâm lo lắng, rõ ràng nàng cũng đã đoán được chuyện tiếp theo Vinh Vương gia muốn nói đến.

Vinh Vương gia liền nhân cơ hội nói: "Hoàng Thượng, thần có một đích nữ là Xương Hoa, năm nay mới mười sáu xuân xanh, mỹ lệ đoan trang, dịu dàng hiền thực, phẩm vô cùng tốt, thần vẫn luôn coi nàng như hòn ngọc quý trên tay mà nâng niu, cũng yêu thương hơn hết, nhưng trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, dù thần cũng không muốn, thì Xương Hoa cũng tới tuổi thành thân rồi....."

"Khương Trạng Nguyên tuổi trẻ lại tuần mỹ, tài hoa hơn người, thần vô cùng yêu thích, liền muốn cầu xin Hoàng Thượng tứ hôn cho Xương Hoa và Khương Trạng Nguyên!"

Sau khi Vinh Vương gia nói sau, không khí trong nháy mắt liền vô cùng tĩnh lặng.

Nhóm nữ quyến đều đồng loạt hướng mắt về phía Xương Hoa quận chúa, liền thấy Xương Hoa quận chúa trộm nhìn về phía Khương Trạng Nguyên vài lần, trên khuôn mặt nàng ta hiện lên một chút sắc đỏ ửng, ngượng ngùng xinh đẹp, hiển nhiên đã động lòng.

Sắc mặt vài vị phu nhân muốn Khương Cẩn làm con rể quý của mình liền tối sầm, không ngờ sẽ có người cầu xin Hoàng Thượng tứ hôn trước mặt mọi người như vậy.

Khương Ninh Bảo: "....."

Dự cảm của nàng quả nhiên đã thành sự thật

May mắn nàng đã sớm nhờ Định Quốc Công tra qua tư liệu của nhóm quý nữ kinh thành, nếu không đại ca chắc chắn đã bị hãm hại thảm rồi.

Dương Thụ Thanh cúi đầu xuống, đầu đi ý cười chột lóe lên rồi biến mất nơi đáy mắt, thanh danh của Xương Hoa quận chúa này vô cùng tốt, hơn nữa Vinh Vương gia lại đích thân thỉnh cầu được tứ hôn, nàng ta không tin Khương Cẩn sẽ từ chối.

Nếu Khương Cẩn thật sự cưới Xương Hoa quận chúa, như vậy sẽ có chuyện vui để xem rồi.

"Khương Trạng Nguyên, Vinh Vương gia muốn gả ái nữ cho người, ý người thế nào?" Càn Nguyên đế đang ngồi trên long ý trên cao kia lộ ra một chút hứng thú trong mắt, mỉm cười dò hỏi.

Khương Cẩn cung kính bước lên quỳ xuống, thấp giọng bình tĩnh chối từ nói: "Đa tạ Vinh Vương gia đã ưu ái, thần vô cùng cảm kích, nhưng thần sớm đã có người trong lòng, chỉ chờ sau Quỳnh Lâm Yên sẽ cho người đến cửa cầu hôn ngay, thỉnh Hoàng Thượng minh giám!"

Khương Ninh Bảo: "....."

Vậy mà đại ca lại có người trong lòng, cũng không biết là vị quý nữ nào.

Có nhiều người cũng có cùng suy nghĩ với Khương Ninh Bảo, mọi người liền đồng loạt hướng ánh mắt về phía Khương Trạng Nguyên, trên mặt Vinh Vương gia cũng tràn ngập kinh ngạc không dám tin, ông ta không ngờ Khương Trạng Nguyên vậy mà đã có người trong lòng.

Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, Vinh Vương gia không có cách nào cưỡng ép đối phương cưới đích nữ của mình, nên ông ta vô cùng không cam lòng mở miệng dò hỏi: "Không biết Khương Trạng Nguyên thích cô nương nhà nào?"

Trong giọng dường như ẩn chứa một chút bất mãn.

Khương Ninh Bảo không nhịn được có chút lo lắng nhìn về phía đại ca nhà mình, sau đó trùng mắt nhìn Vinh Vương gia một cái, còn cả vị Xương Hoa quận chúa thanh danh thật tốt được lưu truyền bên ngoài kia nữa, thật đúng là tai bay vạ gió.

Trên mặt Xương Hoa quận chúa vô cùng phối hợp lộ ra một nụ cười tái nhợt thiếu sức sống, nhưng trong lòng lại âm thầm tức giận, Khương Cẩn này, nàng ta là nhất định phải đoạt được, nàng ta ngược lại cũng muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là tiện nhân nào dám đoạt người với nàng ta.

Khương Cẩn hơi hơi mỉm cười: "Hỏi Vinh Vương gia, cô nương trong lòng thần là đích trưởng tôn nữ của viện trưởng Thanh Sơn thư viện, Thẩm tam cô nương."

Viện trưởng Thanh Sơn thư viện..... Vị này từng làm đến chức quan thủ phụ nội các, sau này về hưu liền thành lập ra Thanh Sơn thư viện rồi làm viện trưởng, cũng chính là một vị đại nho đương thời.

Vinh Vương gia nghe thấy vậy vừa kinh ngạc cũng vừa tức giận.

Đáy mắt Xương Hoa quận chúa xẹt qua một chút tối tăm, thì ra là Thẩm Nghi Lan.

Quý Phi nương nương từ đầu đến giờ vẫn không nói chuyện, đột nhiên lên tiếng: "Hoàng Thượng, nếu Khương Trạng Nguyên đã thích đích tôn nữ của Thẩm viện trưởng, không bằng người hạ chỉ tứ hôn để bọn họ nên duyên cùng nhau thì thế nào?"

Phó Uyển Ninh muốn báo đáp trước đó Khương Ninh Bảo đã giúp mình, hiện tại cơ hội đã đến, nàng liền đề nghị với Càn Nguyên để

"Hoàng Thượng, đề nghị của Quý Phi không tồi, ngài thành toàn cho một mảnh tình ý của Khương Trạng Nguyên đi." Hoàng Hậu nương nương vuốt ve cái bụng đã có chút phồng lên của mình một chút, cũng mỉm cười mở miệng.

Bán cho Định Quốc Công phu nhân một ân tình cũng không tồi.

Đương nhiên Càn Nguyên để sẽ không bạc đãi Khương Cẩn, hẳn có thể có được hôm nay, ít nhiều cũng có công của muội muội Khương Trạng Nguyên, cho nên Càn Nguyên để cũng vô cùng quan tâm đến hôn sự của Khương Cẩn.

"Hoàng Hậu và Quý Phi cũng thật là, cũng không biết đích tôn nữ Thẩm tam cô nương của Thẩm viện trưởng có hôn phối hay chưa?"

Khương Cẩn vội vàng trả lời: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thẩm viện trưởng từng hứa với thần, nếu thần đạt được Trạng Nguyên, sẽ gả Thẩm tam cô nương cho thần."

Khương Ninh Bảo kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Chẳng trách đại ca chưa từng nói chuyện của Thẩm tam cô nương với nàng.

Dương Thụ Thanh nhớ đến kiếp trước Khương Cẩn chỉ được khâu điểm làm thám hoa lang, sau này thế tử là một vị quận chúa, nghe nói cũng là do vị quận chúa đó theo đuổi hẳn, sau này mới cầu xin hoàng đế là Tần Vương vừa lên ngôi ban cho hôn.

Thì ra Khương Cẩn cũng từng có cô nương mình thích, chỉ là kiếp trước không thể ở bên nhau.

Dương Thụ Thanh nghĩ đến nguyên nhân vì mình trọng sinh, mà khiến cho Khương Cẩn được như ý nguyện, lửa giận và ghen khuất lại tràn lên ngực, sắc mặt cũng khó coi vô cùng.

Trong lúc không chú ý, máu ghen ở cổ họng liền trào ra khóe miệng, Dương Thụ Thanh vội vàng cúi đầu cầm khăn tay lau sạch vết máu, sau đó liền cất khăn tay vào trong tay áo.

Càn Nguyên để nghe vậy liền cười, các vị văn võ đại thần cũng cười theo.

Không nghĩ tới trong chuyện này còn có ân tình như vậy.

"Được, trăm hạ chi, tân khoa Trạng Nguyên Khương Cẩn tuổi trẻ tài cao, đích tôn nữ Thẩm tam cô nương của Thẩm viện trưởng dịu dàng hiền thực, phẩm mạo xuất chúng, có thể nói vô cùng xứng đôi với tân khoa Trạng Nguyên Khương Cẩn, vì thế để giúp người hoàn thành nguyện vọng, trăm đặc biệt ban hôn Thẩm tam cô nương cho tân khoa Trạng Nguyên Khương Cẩn, chọn ngày lành tháng tốt để thành hôn!"

Đây là khẩu dụ tứ hôn, thái giám để bên cạnh Càn Nguyên liền ghi nhớ chuyện này, đợi đến sau khi Quỳnh Lâm Yến kết thúc, liền hạ thánh chỉ tứ hôn.

Khương Cẩn lộ vẻ vui mừng, quý xuống đất tạ ơn: "Tạ long ân của Hoàng Thượng!"

Khương Ninh Bảo tin tưởng ánh mắt của đại ca nhà mình, sau đó liền bắt đầu có chút mong chờ với vị đại tẩu chưa qua cửa này.

Sau khi Càn Nguyên để tứ hôn xong, Quỳnh Lâm Yến tiếp tục náo nhiệt trở lại, thám hoa lang cũng được một vị quận chúa coi trọng, sau đó liền thỉnh cầu Càn Nguyên để tứ hôn, lần này, thám hoa lang cũng không hề cự tuyệt như trước đó.

Giữa buổi Quỳnh Lâm Yến, Hoàng Hậu nương nương và Quý Phi nương nương vì đang mang thai nên trở về sớm, chờ đến khi Quỳnh Lâm Yến kết thúc, Định Quốc Công liền lại đón Khương Ninh Bảo, Tạ Cảnh Dực còn phải ở lại trong cung làm nhiệm vụ, nhưng Khương Cẩn trở về cùng bọn họ.

Xuong Hoa quận chúa thấy như vậy cũng chỉ có thể âm thầm dậm chân.

Dương Thụ Thanh dùng ánh mắt u ám nhìn chằm chằm về phía Khương Ninh Bảo sau đó mang theo vẻ mặt âm trầm lên xe ngựa với Tần Vương, vừa lên xe ngựa xong nàng ta liền phun luôn ngụm máu vẫn luôn ghen trong cổ họng ra.

Tần Vương thấy vậy liền kinh hoàng thất thố vội vàng ôm lấy Dương Thụ Thanh, đang muốn thỉnh thái y, nhưng nghĩ đến tính nghiêm trọng của chuyện này, chỉ có thể bỏ qua, sai người nhanh chóng chạy về phủ.

Sau đêm nay, hướng gió liền có xu thế thay đổi.

Đang ngồi trên xe trở về, Khương Ninh Bảo cũng không biết chuyện Dương Thụ Thanh lại tiếp tục học máu, nàng đang nhu thuận nằm trong ngực Định Quốc Công, nhẹ giọng cười nói.

"Quốc Công gia, chàng có nhìn thấy không, Dương Thụ Thanh vừa nghe thấy tin Hoàng Thượng khỏe mạnh trở lại và tin vui hai vị nương nương mang thai liền tức giận đến mức học máu, nếu không phải nàng ta che dấu kỹ thì sợ rằng tất cả mọi người cũng đã biết chuyện này."

"Còn có đại ca ta, có cô nương mình thích cũng không nói tiếng nào, nếu không phải do Vinh Vương gia đột nhiên thỉnh cầu tứ hôn, không biết đại ca còn muốn dấu điểm đến khi nào nữa?"

Định Quốc Công không tiếng nhếch nhếch môi lên một chút: "Như vậy cũng tốt, được Hoàng Thượng tứ hôn rồi, sau này nàng cũng không cần phải phiền lòng về chuyện hôn nhân của đại cữu ca nữa rồi, nàng phải tin tưởng ánh mắt của huyinh ấy chứ."

Vài ngày trước, Ninh Bảo vẫn luôn quan tâm đến đại cữu ca, ngay cả hai đứa bé và người làm phu quân như hấn cũng bị xem nhẹ.

Hiện tại tốt rồi, rốt cuộc hôn sự của đại cữu ca cũng đã quyết định xong.

Ninh Bảo nên đem lực chú ý đặt ở hấn trên người.

Trong lòng Định Quốc Công sung sướng không thôi.

Khương Ninh Bảo ngẫm lại cảm thấy cũng đúng, hôn sự của đại ca đã định, trong lòng nàng cũng an tâm hơn nhiều, chuyện duy nhất phải chú ý hiện giờ chính là Xương Hoa quận chúa, nàng không hề xem nhẹ tư liệu Định Quốc Công đã điều tra được, vị Xương Hoa quận chúa này là một người có đức vọng chiếm hữu cực kỳ mạnh, thủ đoạn của nàng ta cũng cực kỳ âm độc.

"Quốc Công gia, hiện tại ta lo lắng Xương Hoa quận chúa sẽ ngầm ra tay đối phó với Thẩm tam cô nương."

Định Quốc Công: "....."

Ninh Bảo vẫn luôn lo lắng cho người khác, trong lòng hấn vô cùng không vui.

"Ta sẽ nhắc nhở đại cữu ca một tiếng, đồng thời cũng sẽ phái người bảo vệ cho Thẩm tam cô nương này, bây giờ nàng yên tâm được chưa?"

Rốt cuộc lúc này Khương Ninh Bảo cũng đã nhận ra trong lời nói của Định Quốc Công ẩn chứa chút ghen tuông, trong lòng âm thầm cảm thấy buồn cười, hai mắt lấp lánh như nước, đột nhiên ngửa đầu hôn lên đôi môi mỏng của hấn một cái.

"Cảm ơn Quốc Công gia!"

Định Quốc Công cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng trong suốt của tiểu thê tử, trên khóe môi nàng cũng đang giữ nụ cười có chút giao hoạt, khóe môi hấn liền không tự giác mà dương lên, trong mắt liền bùng lên một ngọn lửa, sau đó liền cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ tươi mềm mại của Khương Ninh Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Hôm sau, tin tức long thê của Càn Nguyên đế đã khang phục nhanh chóng truyền đi khắp kinh thành, phản ứng của mọi người với chuyện này lại không giống nhau, hai người Thực thái phi và Tuệ thái phi trong cung đều cảm thấy không cam lòng, cũng cảm thấy không biết nên làm sao.

Còn dân chúng lại không có cảm nhận gì nhiều, chỉ cần người tại vị là minh quân thì ai làm hoàng đế bọn họ cũng không quan tâm lắm.

Khí thứ bè phái của Tấn Vương và Tần Vương đều giảm đi rất nhiều.

Ai làm đế vương cũng sẽ kiêng kỵ chuyện quan viên trong triều kết bè kết phái, trước kia thân thể Càn Nguyên đế vẫn không tốt nên mặc kệ chuyện này, nhưng bây giờ Càn Nguyên đế đã khỏe mạnh lại rồi.

Ai biết chuyện này có thể bị hấn xử lý hay không.

Các vị đại thần đã chọn phe cánh thì vô cùng bất an, trong lòng cũng âm thầm hối hận không ngừng, đồng loạt tránh xa Tần Vương và Tấn Vương, chỉ cần vẫn còn Định Quốc Công, dù Tần Vương và Tấn Vương có tạo phản cũng sẽ không tạo ra nổi sóng gió gì.

Bọn họ vẫn nên nhanh chóng tránh xa phải sạch liên quan với mình mới tốt.

Còn những người có nữ nhi gả đến hoặc Tấn Vương phủ, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, hy vọng hai vị đầu óc hai vị Vương gia không đột nhiên âm lên, gây ra chuyện gì đó không thể cứu vãn được mà liên lụy đến bọn họ.

Trong lòng An Viễn Hầu âm thầm cảm thấy may mắn, ai có thể ngờ một năm trước hoàng thượng đã sớm bình phục, nghĩ đến trước đó mình vì đích trưởng nữ mà công khai đứng về phía Tần Vương, liền đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

May mắn! May mắn!

Đích thứ nữ của Lại Bộ Thị Lang đã gả cho Trương Trạng, Lại Bộ Thị Lang là người theo phe cánh Tần Vương, dưới sự thao túng của Lại Bộ Thị Lang, đầu xuân năm nay hẳn sắp sửa phải đến nơi khác nhậm chức.

Sau khi biết chuyện thân thể Càn Nguyên để đã khàng phục, lại thêm tin tức hai vị nương nương là Hoàng Hậu và Quý Phi đang mang thai, Trương Trạng đã tâm bưng bưng có cảm giác giống như bị người khác tạt cho một chậu nước lạnh.

Trời mới biết Hoàng Thượng có thể xử lý hai vị Vương gia hay không, hiện giờ hắn đã bị gắn lên cái nhãn người của phe Tần Vương, một khi Tần Vương thất thế, sợ rằng hắn sẽ bị liên lụy.

Hiện tại Trương Trạng khóc không ra nước mắt, hắn nhớ đến vị cô cô Trương thị đã chết của mình, hai người nhi tử của Trương thị là người của Khương gia, mặc dù Định Quốc Công phu nhân đã cắt đứt quan hệ với Khương gia nhưng còn quan hệ huyết thống với Khương gia lại không cắt đứt được.

Không thấy lúc đầy tháng cặp song sinh, Định Quốc Công phu nhân vẫn cho mời Khương lão phu nhân đến sao?

Trong lòng Trương Trạng liền bắt đầu muốn động.

Hắn cảm thấy mình cần phải đi lại với Khương gia nhiều một chút, vừa có thể tạo dựng mối quan hệ, thuận tiện liền có thể bám víu vào Định Quốc Công phu nhân, chỉ cần có một chút quan hệ như vậy sẽ không còn ai dám ngáng chân hắn.

Có cùng ý tưởng như vậy với Trương Trạng chính là Trần Bắc hầu phu nhân.

Vì thế vào lúc Khương Ninh Bảo vẫn không biết, ngày tháng trôi qua của Khương Xu Nghiên ở Trần Bắc càng ngày càng tốt, Khương Xu Nghiên là một người thông minh, nàng ta cũng cố ý tìm ngày đến gặp để cảm tạ Khương Ninh Bảo.

Dương Thụ Thanh vẫn liên tục bị tức giận khó thở rồi hộc máu, thân thể cũng hư nhược đi rất nhiều, vốn dĩ ban đầu là một vị mỹ nhân hào phóng xinh đẹp nay lại thêm vài phần khí chất nhu nhược, khiến Tần Vương cảm thấy vô cùng mới lạ.

Có chuyện Tần Vương độc sủng làm chỗ dựa, Dương Thụ Thanh càng nghĩ càng không cam lòng, sau đó nhớ đến thế lực bí mật đang ẩn nấp trong tối của mình, đang muốn thuyết phục Tần Vương tạo phản thì Thiển Bích đột nhiên nhận được tin tức báo rằng thế lực của nàng ta dường như đã tạo phản, cũng đã tan rã hơn một nửa.

Đã kích lớn như vậy khiến trong đầu Dương Thụ Thanh liền hiện ra hình ảnh vị Hiền tần cao cao tại thượng đang ở trong cung kia—— kẻ thù vốn dĩ đã bị nàng ta dập dẫm lên, thì thiếu chút nữa đã nổi điên, không thể không cố gắng bình tĩnh lại.

Đã không còn thế lực sau lưng chống đỡ, cũng không còn chỗ dựa vững chắc là phụ thân, nàng ta cũng không khác là bao với đám nữ nhân hậu viện nhà cao cửa rộng rồi, chỉ là tiền bạc trong tay nàng ta dư dả hơn rất nhiều so với các nàng kia mà thôi.

Lúc này, rốt cuộc Dương Thụ Thanh mới nhìn rõ sự thật, liền dồn tất cả mọi sự chú ý của mình lên người Tần Vương, nàng nhất định cần phải "sinh" cho Tần Vương một đứa con.

Vì thế vào lúc Tần Vương không hề phát hiện, Thiển Dung liền bị thị tẩm rất nhiều lần.

Tin tức Hoàng Thượng ban hôn cho tân khoa Trạng Nguyên và cháu gái thứ ba con vợ cả của Thanh Sơn thư viện đã được truyền ra ngoài, nên hiện tại Khương Ninh Bảo liền phải vội vàng chuẩn bị sinh lễ cho đại ca mình, đồng thời cũng sợ Dương Thụ Thanh lại gây ra chuyện gì đó, nên vẫn luôn phải người theo dõi nàng ta, biết được Dương Thụ Thanh ngoài việc đang gọi gió gọi mưa trong hậu viện của Tần Vương thì không còn làm chuyện gì khác mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cha mẹ vẫn chưa trở về, người làm muối muối là nàng đương nhiên phải nhọc lòng quan tâm

Sau ba ngày Hoàng đế hạ chỉ tứ hôn, Khương Cẩn liền mang theo sinh lễ phong phú mà Ninh Bảo chuẩn bị đến cửa cầu hôn, chính thức trao đổi thiếp canh với Thẩm gia tam cô nương trao đổi thiếp canh, theo đúng trình tự định hôn mà làm.

Hôn kỳ được định ra vào mùa thu tháng tám.

Sau khi hôn sự của đại ca đã được định xong, ngày tháng của Khương Ninh Bảo lại trở lại những ngày tháng nhàn nhã trước kia, dạy dỗ dưỡng dục hai đứa bé, nói chuyện phiếm với Tà lão phu nhân, khi có thời gian một chút thì đến thăm một vài vị quý phu nhân.

Trong lúc đó, đại đường tỷ Khương Xu Nghiên có tới vài lần, Khương Ninh Bảo cũng chỉ khách khí tiếp đón nàng, cũng không thân thiết gì nhiều, còn Khương Minh Dao sau khi gả chồng, nàng nghe Tà Thất nói, ngày tháng của nàng ấy trôi qua cũng không tồi, hiện nay cũng đã mang thai.

Có lẽ do đã trở nên xa lạ, lúc đầy tháng của Kỳ ca nhi và Lân ca nhi, nàng ấy cũng chỉ phái người mang đến tặng một phần quà lễ.

Khương Ninh Bảo cũng chỉ lơ đãng nên nhớ đến Khương Minh Dao, sau khi biết nàng ấy vận tốt liền không hề chú ý gì nữa.

Đào mất một tháng đã đi qua, đại ca Khương Cẩn đảm nhiệm vị trí lục phẩm tu soạn trong Hàn Lâm Viện, chính thức nhậm chức có quan vị.

Thời tiết đầu xuân, thời tiết dần dần bắt đầu ấm lên.

Nghe Định Quốc Công nói, gần đây, các vị đại thần vì muốn nhét nữ nhi nhà mình vào hậu cung mà mỗi ngày trên triều đều vô cùng náo nhiệt, các loại thủ đoạn xuất hiện nhiều vô số kể, mà Càn Nguyên đế cố tình lại không mở miệng nói gì.

Các vị đại thần dù vô cùng nôn nóng nhưng lại không biết làm thế nào.

Khương Ninh Bảo nhướn mày, bọn họ đã từng có cơ hội rất tốt ngay trước mắt mình, nhưng bọn họ lại không biết quý trọng lấy, bây giờ cũng đã muộn, mặc kệ là quý nữ có độ tuổi thích hợp tự mình gả bệnh hay do nghe lời cha mẹ mà giả bộ bị bệnh để trốn không tham gia tuyển tú, Càn Nguyên đế đều không còn chút hảo nào với các nàng.

Nhất định sẽ không để bọn họ tiến cung.

Vào mùa này, hoa đào trong Thụy Vương phủ nở rộ đẹp không gì bằng. Thụy Vương phi lại tiếp tục phát thiệp mời cho mọi người, vì thế mới có cảnh Xuân Hi cầm một tấm thiệp xinh đẹp tinh xảo bước vào như hiện giờ.

"Phu nhân, Thụy Vương phủ gửi thiệp mời đến dự yến tiệc ngắm hoa, mời đại thiếu gia đến tham gia bữa tiệc."

Khương Ninh Bảo đang chơi quả cầu lông với hai tên tiểu tử đã ăn uống no say trên giường, nghe thấy Xuân Hi nói, cũng không lắng để ý nói: "Chờ đại thiếu gia hồi phủ, bảo hắn đến chủ viện một chuyến."

Yến hội ngắm hoa của Thụy Vương phi hầu như chỉ có nam nữ tử chưa lập gia đình tham gia, là đại hội gặp mặt của cô nhân, trong Định Quốc Công phủ, sau khi Tạ Cảnh Dực bỏ Dương Thụ Thanh lại vẫn luôn không cưới vợ nữa.

Làm thống lĩnh cấm vệ quân, Tạ Cảnh Dực vẫn vô cùng nổi tiếng.

Đáng tiếc hắn lại không hề quan tâm đến chuyện hôn nhân của mình, sau khi Khương Ninh Bảo và Tạ lão phu nhân nói qua, hai người cũng không biết nên làm thế nào, dù sao cũng không thể bức ép Tạ Cảnh Dực lấy vợ.

Thiệp mời ngắm hoa của Thụy Vương phủ, Khương Ninh Bảo muốn giao cho Tạ Cảnh Dực, năm nay Tạ Cảnh Dực đã đến tuổi nhượng quán, trong nhóm mấy vị phu nhân đã bắt đầu lan truyền mấy lời đồn nhảm nhí, Khương Ninh Bảo cũng không nghĩ sẽ mặc kệ như vậy.

Hôm nay Định Quốc Công hưu mộc, sau khi Xuân Hi rời đi, hắn liền mặc một bộ y phục ở nhà bước vào, ôm mấy đứa con trai cùng với Khương Ninh Bảo, nét lạnh lùng trên mặt cũng mềm đi đến mức không tưởng tượng nổi.

"Ninh Bảo, nàng đoán đúng rồi, một tháng qua Thẩm tam cô nương này đã gặp phải rất nhiều lần bị tính kế vô cùng nham hiểm có thể hủy hoại danh tiết nữ tử, may mắn ta đã phái người bảo hộ, Thẩm tam cô nương mới bình an không có việc gì."

Định Quốc Công nói sơ qua với Khương Ninh Bảo mấy chuyện Thẩm tam cô nương gặp phải một chút, khuôn mặt xinh đẹp của Khương Ninh Bảo nghe đến đây liền trầm xuống, nếu không phải do nàng phòng ngừa chu đáo, Thẩm tam cô nương đã bị Xương Hoa quận chúa huỷ hoại mất rồi.

Đây chính là nữ tử mà đại ca thích nên việc Xương Hoa quận chúa lại dám âm độc tính kế thực sự đã chạm phải điểm mấu chốt của nàng.

Khương Ninh Bảo nổi giận rồi.

"Quốc Công gia, ta nghe nói tháng sau là sinh nhật của Xương Hoa quận chúa, đến lúc đó liền xử lý Xương Hoa quận chúa này thôi, miễn cho nàng ta lại tiếp tục hại người."

Định Quốc Công hơi hơi gật đầu, sau đó liền cầm lấy một quả cầu lông màu hồng nhét vào trong bàn tay nhỏ nhắn của Kỳ ca nhi.

"Nên như vậy, ta mới nhận được tin nói, Tần Vương đã thỉnh thái y bắt mạch cho Dương, bắt được hỷ mạch, Dương thị đã có thai một tháng."

Khương Ninh Bảo sớm tại biết được chuyện Dương Thụ Thanh mượn bụng tâm phúc tỷ nữ Thiên Dung để sinh con, nên cũng không ngoài ý muốn khi biết nàng ta lại giả mang thai, nhưng khi nghe thấy nàng ta còn dám thỉnh thái y bắt mạch liền kinh hãi không thôi.

Lá gan Dương Thụ Thanh thật lớn.

Bất quá Dương Thụ Thanh dám tính kế như vậy, thì hẳn Thiên Dung kia đã có thai.

"Quốc Công gia, không phải Dương Thụ Thanh muốn mượn bụng người khác sinh con sao, sao lại dám thỉnh thái y bắt mạch như vậy, nàng ta không sợ thái y sẽ vạch trần lời nói dối của nàng ta sao?"

Định Quốc Công lạnh nhạt nói: "Trần thái y đã 'hôn mê bất tỉnh', Dương thị lại dùng bí dược Tử Quy giả mang thai, không còn ai có thể chẩn ra hỷ mạch của nàng ta là thật hay giả, lại có có thái y chẩn bệnh, chuyện nàng ta 'mang thai' mới có thể không khiến người khác hoài nghi, Dương thị cần phải chắc chắn thân thể của hài tử không có sơ hở nào."

Khương Ninh Bảo: "....."

Nàng vậy mà lại quên mất Dương Thụ Thanh vẫn còn thứ bí dược Tử Quy này, dù sao lại dùng thêm một lần nữa cũng không sao.

"Quốc Công gia, chẳng nói xem khi nào chúng ta sẽ vạch trần nàng ta?"

Khóe miệng Định Quốc Công hơi cong lên, trầm giọng nói: "Việc này không cần chúng ta ra tay, đến lúc đó chỉ cần tiết lộ tin tức Dương thị giả bộ có thai cho Tần Vương phi biết là được."

Khương Ninh Bảo ngẫm lại cũng thấy đúng, còn chuyện khi nào sẽ tiết lộ thì xem tình hình rồi tính, sau đó nàng nói với Định Quốc Công chuyện thư mời đến yến hội ngắm hoa của Thụy Vương phủ một chút.

"Để hần đi đi, nếu hần vẫn không thích vị cô nương nào, nàng liền chọn mấy cô nương có gia thế tương xứng mà phẩm mạo xuất chúng trong tư liệu ta đưa, để hần lựa chọn." Định Quốc Công trầm giọng nói.

Năm nay con nuôi cũng đã đến tuổi nhũn quán, hôn sự cũng không thể tiếp tục kéo dài nữa, nếu lại tiếp tục kéo dài nữa, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thanh danh Ninh Bảo.

Khương Ninh Bảo nghe thấy lời khẳng định của Định Quốc Công, khóe miệng liền cảm lòng không đậu mà cong lên.

"Ta đã biết."

...

Sau khi Dương Thụ Thanh có thai liền toàn tâm toàn ý an胎 "dưỡng thai" trong sản.

Mà Thiên Dung người thực sự hoài thai cốt nhục của Tần Vương, dưới sự che dấu của Dương Thụ Thanh và Thiên Bích, đa phần đồ đại bổ mà Tần Vương thưởng đều đổ vào bụng nàng.

Bụng của Tần Vương phi đã rất lớn, cũng sắp đến ngày lâm bồn, đối với chuyện Dương Thụ Thanh mang thai cũng cảnh giác vô cùng, bảo vệ sản viện của mình vô cùng nghiêm ngặt.

Nàng biết chỉ khi mình hạ sinh đích trưởng tử cho Tần Vương, địa vị của nàng ở Tần Vương phủ mới có thể vững chắc.

Cho nên trước mắt Tần Vương phi chỉ có thể phòng thủ.

Dương Thụ Thanh chính là người đặt trên đầu quả tim của Tần Vương, Tần Vương vô cùng coi trọng cái thai này của nàng ta, gần như mỗi ngày hần đều đến viện thăm nàng ta một lần, thậm chí có khi còn nghỉ lại trong viện của nàng ta.

Những nữ nhân hậu viện khác oán khí ngút trời

Hôm nay cũng không ngoại lệ, bàn tay to của Tần Vương vỗ về lên bụng của Dương Thụ Thanh, trên khuôn mặt tuấn tú đều tràn đầy vẻ dịu dàng: "Thanh Nhi, ta thật sự vô cùng vui mừng, nàng rút cuộc cũng đã hoài thai cốt nhục của hai chúng ta, dù cho đứa bé là nam hay nữ ta cũng sẽ vô cùng thương yêu hần."

Thân hình Dương Thụ Thanh có chút cứng đờ, sau đó cười khanh khách dựa sát vào ngực Tần Vương: "Vương gia, ta muốn sinh cho người một nhi tử trắng trẻo mập mạp."

Chỉ có "sinh" nhi tử, đứa bé mới có cơ hội trở thành □□ thế tử gia.

Còn cả vị trí Tần Vương phi kia nữa.....

Nàng ta sớm đã âm thầm hạ quyết tâm, nếu cái thai này của Thiên Dung không phải nhi tử, sau này nàng ta vẫn còn có không ít biện pháp có thể khiến Thiên Dung mang thai, tóm lại, nàng ta nhất định phải "sinh" được nhi tử.....

Đương nhiên, nàng ta muốn "sinh" nhi tử, thì vị Hiền tần Dương Uyển Linh đang ở trong cung kia cũng phải bị xử lý rồi.

Lúc này Dương Thụ Thanh cũng không hề chú ý đến Thiên Dung đang bên cạnh mình có chút khác thường trong phút chốc.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Buổi chiều, lúc Tạ Cảnh Dục giục ngựa hồi phủ, ở ngay cửa phủ, liền thấy một cỗ xe ngựa mang theo ký hiệu của Vinh vương phủ dừng ở đó, một nữ tử xinh đẹp mỹ lệ mặc váy áo vàng nhạt đang bước từ xe xuống.

Chân mày Tạ Cảnh Dực giật giật, vậy mà là Xương Hoa quận chúa của Vinh Vương phủ, chuyện Vinh Vương gia cầu tứ hôn ngay trên buổi Quỳnh Lâm Yến hán cũng có nghe thấy khi đang làm nhiệm vụ hôm đó.

Vị Xương Hoa quận chúa này trong ngoài không giống nhau, yêu thích mỹ sắc, tính tình trời sinh phóng đảng, dù chưa lấy chồng đã thất trinh, lúc này thấy nàng ta xuất hiện ở cửa Định Quốc Công phủ, đáy mắt Tạ Cảnh Dực xẹt qua một chút lạnh lẽo, sau đó kéo dây cương dừng lại, cũng không đi qua.

Lúc đợi người thông báo, Xương Hoa quận chúa cùng với tỳ nữ và vài tên hộ vệ đứng chờ trước cửa.

Nên lúc Tạ Cảnh Dực giục ngựa xuất hiện, Xương Hoa quận chúa nhìn qua theo tiếng động, đôi mắt đẹp đột nhiên sáng ngời, vậy mà là Tạ đại thiếu gia, làm sao nàng ta có thể quên vị nam tử tuần tú bất phàm, tài năng kinh người này.

Tìm nàng ta lập tức nhảy lên bang bang không ngừng.

Vị Tạ thiếu gia này không hề kém cạnh tân khoa khoa Trạng Nguyên chút nào, hơn nữa hán còn là đại thiếu gia của Định Quốc Công phủ, dù cho mang theo thân phận con thừa tự dễ nổi dỗi, nhưng hiện nay cũng đã trở thành thống lĩnh cấm vệ quân, là tâm phúc của hoàng đế.

Trừ việc hán từng có một người thê tử, những mặt khác không có gì bất bẻ.

Trước đây nàng ta đã từng vừa gặp đã yêu đối hán, đáng tiếc Tạ thiếu gia lại sớm đã vị hôn thê, sau lưng còn có Định Quốc Công, khiến cho việc động tâm của nàng chỉ có thể chết yểu, sau đó hán lại nhanh chóng định hôn sự với Dương Thư Thanh định..... Xương Hoa quận chúa chỉ có thể hết hy vọng.

Bây giờ một lần nữa nàng ta lại nhìn thấy Tạ Cảnh Dực dung nhan tuấn mỹ vô song, Xương Hoa quận chúa đã sớm vứt tân khoa Trạng Nguyên đã được ban hôn ra sau đầu, cũng quên luôn chuyện một tháng này nàng ta tính kế hãm hại Thẩm tam tiểu thư như thế nào, lúc này từ trong mắt đến tâm trí đều là Tạ Cảnh Dực.

Lúc này Xương Hoa quận chúa cũng không vội vã đi gặp Định Quốc Công phu nhân nữa.

Chuyện ngẫu nhiên gặp được Tạ Cảnh Dực khiến nàng ta vô cùng hưng phấn kích động.

Lại thấy Tạ Cảnh Dực vậy mà giục ngựa dừng lại, cũng chưa bước đến, Xương Hoa quận chúa nhìn không được liền mang theo tỳ nữ qua đi.

"Cầm Lan, chúng ta đi gặp Tạ thiếu gia."

"Dạ, quận chúa!"

Tỳ nữ tên Cầm Lan nghe thấy quận chúa nói vậy, khuôn mặt đẹp của nàng ta liền thay đổi một chút, lập tức hiểu ý rằng quận chúa đã vừa ý Tạ thiếu gia, sau lưng Tạ thiếu gia chính là Định Quốc Công, là con nuôi của Định Quốc Công.

Thân phận vô cùng cao quý, tiền đồ cũng rộng mở vô cùng.

Quận chúa là dạng người như thế nào, người làm tỳ nữ như nàng ta đương nhiên hiểu vô cùng rõ ràng, quận chúa..... Quận chúa không xứng với Tạ thiếu gia.

"Tạ thiếu gia, thật trùng hợp, ta là Xương Hoa quận chúa của Vinh Vương phủ, có thể gặp được huynh thật sự khiến ta vô cùng vui mừng." Xương Hoa quận chúa nhẹ nhàng cười, giọng nói cũng thanh thúy uyển chuyển, trên khuôn mặt xinh đẹp rất biết giấu đúng chỗ ngựa hiện lên một chút ngượng ngùng và ái mộ.

Tạ Cảnh Dực nhìn thấy Xương Hoa quận chúa dẫn theo tỳ nữ bước đến chỗ mình, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một chút chán ghét, hán lạnh nhạt gật đầu: "Gặp qua Xương Hoa quận chúa."

Sau đó..... Không có sau đó nữa.

Xương Hoa quận chúa thấy thái độ lạnh nhạt của Tạ Cảnh Dực, kích động và vui mừng đọng đầy trong lòng liền vui đi một chút, nhưng nàng ta vẫn âm thầm cắn chặt răng, hiện giờ Tạ Cảnh Dực này cũng không hề có hôn ước.....

Trong đáy mắt Xương Hoa quận chúa hiện lên quyết tâm nhất định phải có được.

"Nếu Xương Hoa quận chúa không có chuyện gì khác, vậy ta đi trước một bước." Tạ Cảnh Dực nhìn thấy quyết tâm nhất định phải có được trong đáy mắt nàng, trong lòng liền nổi lên một cảm giác không chịu nổi, lạnh lùng phun ra một câu rồi nhanh chóng giục ngựa đi ngang qua người Xương Hoa quận chúa, trực tiếp cho ngựa chạy vào Định Quốc Công phủ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Xương Hoa quận chúa hơi hơi tối sầm, đáy mắt cũng không hề thay đổi, đến khi nhìn thấy một hạ nhân vội vàng bước đến hành lễ với nàng ta, Xương Hoa quận chúa liền vội vàng nở một nụ cười xinh đẹp mỹ lệ: "Cầm Lan, đi thôi, đừng để quốc công phu nhân đợi lâu."

Nếu nàng ta muốn gả cho Tạ Cảnh Dực, thì vị Định Quốc Công phu nhân này chính là bà bà trên danh nghĩa của nàng ta, lúc này nhất định phải lưu lại được hảo cảm, may mắn người mở miệng cầu xin tứ hôn trong Quỳnh Lâm Yến là phụ vương nàng ta.

Đợi lát nữa nàng ta sẽ "giải thích" một chút với Định Quốc Công phu nhân, miễn khiến cho nàng ấy "hiểu lầm" mình có ý gì đó với tân khoa Trạng

Nguyên lang.

Xuong Hoa quận chúa nói thầm trong lòng như vậy.

Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công ở chủ viện thấy Tạ Cảnh Dực vừa trở về, thì nói với hắn một chút về lễ hội ngắm hoa của Thụy Vương phủ sau đó liền đưa thiệp mời cho hắn.

"Cảnh Dực, người đến lễ hội ngắm hoa này xem có cô nương nào người thích hay không, nếu có thì nói với ta một tiếng, đến lúc đó ta phái người đến nhà cầu hôn." Khương Ninh Bảo cười khanh khách nhìn Tạ Cảnh Dực.

"Người cũng không nhỏ nữa, năm nay nhất định phải quyết định cho xong hôn sự, đừng thương nhớ lưu luyến gì Dương thị nữa." Định Quốc Công nhấp một ngụm trà, cất giọng lạnh như băng, giọng nói cũng vô cùng trầm thấp lãnh lệ, không cho phép phản đối.

Thân hình cao lớn của Tạ Cảnh Dực hơi hơi cứng đờ, hắn rũ mắt xuống, cung kính nói: "Dạ, phụ thân, hôn sự lần này tất cả mọi chuyện mẫu thân cứ quyết định là được, ta không có ý kiến."

Chung quy vẫn là không tránh nổi, trong lòng Tạ Cảnh Dực liền cảm thấy vô cùng chua xót.

Nếu hôn sự của hắn vẫn tiếp tục trì hoãn, chắc chắn sẽ ảnh hưởng ảnh hưởng đến thanh danh của nàng, Dương Thu Thanh vẫn luôn căm thù Ninh Bảo, đến lúc đó không biết lại cho người truyền ra lời đồn như thế nào nữa, cha nuôi chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn chuyện như vậy xảy ra.

Thôi, chung quy cũng phải thành thân, vậy để nàng ấy chọn một người là được rồi.

Khương Ninh Bảo nhìn thấy Tạ Cảnh Dực cũng không còn tiếp tục từ chối nữa, liền âm thầm nhẹ nhàng thở phào, khóe miệng liền nở một nụ cười tươi rói sung sướng: "Người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người chọn ra một thể tử có tướng mạo phẩm chất xuất chúng, đương nhiên, nếu người có thích cô nương nào, thì nói với ta một tiếng là được, ta cũng không phải người cổ hủ."

Tạ Cảnh Dực rũ mắt che đi sự ảm đạm nơi đáy mắt, cất giọng thanh lãnh nói: "Ta tin vào ánh mắt của mẫu thân."

Tâm tình Khương Ninh Bảo liền vô cùng sung sướng.

"Không còn chuyện gì khác nữa, lát nữa Xuong Hoa quận chúa đến đây, người lui xuống tránh nàng ta một lát đi."

Định Quốc Công nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Ninh Bảo, liền quay đầu liếc mắt nhìn con nuôi một cái, trong đáy mắt liền hiện lên một chút vừa ý, nhưng lúc nghe thấy Ninh Bảo nhắc đến Xuong Hoa quận chúa, chân mày hắn liền khẽ nhíu lại.

Tạ Cảnh Dực vừa nghe thấy vậy liền vội vàng cáo lui.

Hắn mới vừa bước ra khỏi chủ viện, liền nhìn thấy đoàn người của Xuong Hoa quận chúa và tỳ nữ của nàng ta cách đó không xa, mặt mày cũng không có biểu hiện gì trở về Cẩm Hoa viện của mình.

Một lát sau, Xuân Hi đứng bên ngoài bẩm báo, Xuong Hoa quận chúa tới rồi.

"Quốc Công gia, Xuong Hoa quận chúa đến, chàng có muốn tránh đi một chút không?" Khương Ninh Bảo cười liếc mắt nhìn Định Quốc Công vẫn đang ngồi thẳng tắp trên ghế không nhúc nhích một cái, cong cong khóe môi, nhướn mày dò hỏi một câu.

Định Quốc Công nhàn nhạt lắc đầu.

Hắn không yên tâm để Ninh Bảo gặp mặt Xuong Hoa quận chúa.

Khương Ninh Bảo cũng không bảo Định Quốc Công rời đi, vừa lúc nàng cũng không muốn quá mức thân cận với Xuong Hoa quận chúa, nếu có thể, nàng thật sự không muốn gặp vị Xuong Hoa quận chúa trong ngoài không giống nhau, tâm tư ác độc này.

"Xuân Hi, mời Xuong Hoa quận chúa vào đi."

Xuong Hoa quận chúa vừa bước vào liền nhìn thấy một nam nhân anh tuấn nhưng lạnh lùng uy nguy đáng sợ đang ngồi trên ghế chủ vị trên cao kia, thân thể mềm mại liền có chút chấn động, cả người đều căng ra, trong đáy mắt cũng ẩn chứa một chút sợ hãi.

Định Quốc Công quyền cao chức trọng, khí thế bức người.

Xuong Hoa quận cũng không dám chậm trễ chút nào, vội vàng cung kính hành lễ: "Xuong Hoa bái kiến Định Quốc Công, bái kiến phu nhân."

Khương Ninh Bảo cười khanh khách nói: "Không cần đa lễ, Xuân Nhạc, bung loại trà ngon nhất lên mời quận chúa."

Xuân Nhạc nghe vậy liền cung kính dẫn Xuong Hoa quận chúa đến ngồi vào vị trí ngay bên dưới, sau đó liền dâng lên một ly trà tỏa hương thơm bốn phía.

Có Định Quốc Công ở đây, Xuong Hoa quận chúa cũng câu nệ hơn rất nhiều, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn bản thân mình sau khi thấy Tạ

Cảnh Dực đã từ bỏ ý nghĩ muốn làm bình thê của tân khoa Trạng Nguyên lang, nàng nâng chén trà lên nhấp một ngụm, ngửi khí dịu dàng lên tiếng: "Xương Hoa mạo muội tới cửa, chính là muốn xin phu nhân thứ lỗi."

Hôm nay từ chỗ nàng ta đến chỗ Định Quốc Công phu nhân tương đối gần, dù cho Định Quốc Công vẫn đang ở đây, nhưng Xương Hoa quận chúa cũng không nhận được mà quan sát đánh giá qua dung mạo Định Quốc Công phu nhân một cái.

Thiên tư quốc sắc, khí chất cũng vô cùng tốt, đặc biệt là đôi mắt cực kỳ xinh đẹp kia, sáng như nước, bốn phía đều vô cùng rực rỡ, lại mang theo một kiểu phong phong tình vô cùng khác biệt, cũng có một loại xinh đẹp khiến người khác rung động không thôi.

Ngay cả nàng ta là nữ tử cũng không nhận được phải cảm thán một chút.

Trong lòng Xương Hoa quận chúa ghen tỵ không thôi.

"Không biết vì sao hôm nay quận chúa lại đến đây?" Khương Ninh Bảo mỉm cười hỏi.

Xương Hoa quận chúa cố gắng áp xuống cảm giác ghen ghét dưới đáy lòng, hơi hơi ngưng ngừng quan sát nhìn Khương Ninh Bảo một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp liền hiện lên một tia đỏ ửng: "Cũng chỉ là chút chuyện nhỏ, về chuyện phụ vương ta thỉnh cầu từ hôn trên Quỳnh Lâm Yên, ta muốn xin lỗi với phu nhân, cũng sợ phu nhân hiểu lầm, đành phải đến đây giải thích một chút."

Kỳ thật lúc Xương Hoa quận chúa đến cửa lại có tính toán hoàn toàn khác, nhưng sau khi gặp qua Tạ Cảnh Dực ngay trước cửa, Xương Hoa quận chúa liền thay đổi quyết định, nàng ta quyết định tìm kiếm hảo cảm của Khương Ninh Bảo trước đã.

Trong lòng Khương Ninh Bảo lại cảm thấy có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ Xương Hoa quận chúa này tới đây diễn hài sao, vì sao ngay hôm sau Quỳnh Lâm Yên không đến đây nói như vậy, bây giờ mọi chuyện trôi qua đã hơn một tháng rồi mới chạy đến nói như vậy, khiến nàng không thể không cảm thấy trong đó có chút quỷ dị.

Định Quốc Công bình tĩnh uống trà, không nói một lời.

Hạ nhân ở đây cũng không có ai dám xem nhẹ vị Quốc Công gia này.

"Quận chúa nói quá lời, chuyện hôm Quỳnh Lâm Yên, ta và đại ca ta cũng đều không để trong lòng, huống hồ chuyện này cũng đã qua một tháng rồi, nếu quận chúa không đề cập tới, thiếu chút nữa ta cũng đã quên mất chuyện này." Khương Ninh Bảo cười cười, tỏ vẻ không để ý nhiều nói, nhưng trong lòng lại càng tỏ mò muốn biết mục đích vị quận chúa này đến đây.

Nụ cười của Xương Hoa quận chúa không hề thay đổi, nhưng bàn tay lại càng cầm lấy chén trà chặt hơn.

"Kỳ thật vốn dĩ ta cũng muốn sớm đến đây giải thích rõ ràng với phu nhân một phen, nhưng trước đó khi phụ vương đề cập đến chuyện cầu hôn khiến ta giật nảy mình, sau đó lúc trở về, ta có nói chuyện với phụ vương..... Nói rằng ta sớm đã có người trong lòng, phụ vương liền vô cùng tức giận, sau đó liền cấm túc ta nên hôm nay ta mới có thể đến đây."

Khương Ninh Bảo đánh giá vị Xương Hoa quận chúa nói dối mà mặt mày không hề biến sắc này, kỹ thuật diễn xuất này cũng thật tốt vô cùng, nếu không phải đã sớm biết rõ bộ mặt thật của Xương Hoa quận chúa, không chừng có thể bị diễn xuất của nàng ta lừa gạt rồi.

Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Định Quốc Công một cái, lại phát hiện Định Quốc Công vẫn cực kỳ bình tĩnh, khóe miệng nàng hơi cong cong, sau đó bụng chén trà lên uống một ngụm, đề xuống cảm giác không còn gì để nói trong lòng, cuối cùng mới giả bộ lộ ra một nụ cười thoải mái.

"Thì ra quận chúa đã sớm có người trong lòng."

"Kỳ thật..... Kỳ thật người ta thích chính là Tạ thiếu gia của quý phủ." Xương Hoa quận chúa thấy Định Quốc Công phu nhân vẫn không hỏi người nàng ta thích là ai, đành phải tự mình nói ra.

"Khụ khụ....." Khương Ninh Bảo đang ở uống trà đột nhiên bị lời của Xương Hoa quận chúa làm cho sặc, gương mặt xinh đẹp vô cùng kinh ngạc, rõ ràng không hề ngờ đến chuyện vị Xương Hoa quận chúa này lại chú đến Tạ Cảnh Dực.

"Sao lại không cẩn thận như vậy!"

Định Quốc Công lạnh lùng nghiêm nghị trừng mắt nhìn Xương Hoa quận chúa một cái, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Khương Ninh Bảo, cất giọng nói trầm thấp nhưng vô cùng quan tâm.

Khương Ninh Bảo cười cười trấn an Định Quốc Công một cái: "Quốc Công gia, ta không có việc gì, chỉ là không cẩn thận nên bị sắc thôi."

Định Quốc Công vẫn nhũn nhũn như cũ.

Xương Hoa quận chúa bị ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Định Quốc Công làm cho hoảng sợ không thôi, thân thể mềm mại của nàng ta cũng run lên nhè nhẹ, chén trà trong tay thiếu chút nữa đã rơi xuống đất, đồng thời trong lòng nàng ta cũng ghen ghét hăm mộ vận khí tốt của Khương Ninh Bảo không thôi.

Nàng ta vội vàng cúi đầu nhận sai.

"Thực xin lỗi, phu nhân, là do ta sai."

Khương Ninh Bảo cười cười, cầm lấy bàn tay to lớn của Định Quốc Công, lại nhìn thấy bộ dạng lo âu thấp thòm của Xương Hoa quận chúa, liền có chút nghiêng ngả cười: "Không phải lỗi của quận chúa, chỉ là ta quá kinh hãi thôi, không ngờ người quận chúa thích lại là Cảnh Dực."

Có chút tằm tắc, tâm trạng cũng có chút vui vẻ.

Xem ra nỳ lực của nam chủ Tạ Cảnh Dực trong sách này cũng thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Xương Hoa quận chúa nghe thấy Định Quốc Công nói như vậy càng cảm thấy ngượng ngùng hơn, nét đỏ ửng trên khuôn mặt vẫn không tan đi, nàng ta thẹn thùng mở to hai mắt, vô cùng mong đợi hồi.

"Phu nhân, ngài nói Tạ thiếu gia sẽ thích ta chứ?"

Sau khi Khương Ninh Bảo thưởng thức kỹ thuật diễn xuất vô cùng tốt của Xương Hoa quận chúa một phen, mới không nhanh không chậm đẩy cái hai lăm sáu: "Chuyện hôn nhân của Cảnh Dực, người làm mẹ nuôi như ta cũng không tiện nhúng tay vào, vậy nên hẳn thích cô nương như thế nào ta cũng thực sự ko biết rõ lắm."

Định Quốc Công liếc mắt nhìn Ninh Bảo một cái, khóe miệng không tự giác liền cong lên.

Lông mày Xương Hoa quận chúa có chút nhíu lại khó mà phát hiện ra, đáy mắt vẫn không thay đổi chợt lóe lên gì đó rồi biến mất, nàng ta cúi đầu mặt đỏ bừng nói: "Ta nhất định sẽ khiến cho Tạ thiếu gia thích ta."

Khương Ninh Bảo: "....."

Xương Hoa quận chúa này vẫn chưa từ bỏ ý định, bất quá nàng ta cũng sẽ không nhảy nhót được bao lâu nữa, Khương Ninh Bảo cũng không lúc này lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ là nàng muốn thể hiện thái độ người làm mẹ nuôi này, ý nói chỉ cần là cô nương mà Tạ Cảnh Dực thích, nàng cũng sẽ không phản đối.

Xương Hoa quận chúa không lấy được thông tin chính xác, trong lòng liền âm thầm có chút tức giận, nhưng cũng không có cách nào hết, tuy nói Định Quốc Công phu nhân này có thân phận là trưởng bối, nhưng có ai không biết nàng đã từng là vị hôn thê của Tạ thiếu gia, có lẽ nàng sợ bị người khác nói ra nói vào hoặc thực sự không có cách nào nhúng tay vào hôn sự của Tạ thiếu gia.

Định Quốc Công lại sẽ càng không nhúng tay vào chuyện ở hậu viện.

Tạ lão phu nhân chắc chắn sẽ thích nàng ta, dù sao thanh danh bên ngoài của nàng ta cũng vô cùng tốt.

Nghĩ như vậy, một chút tức giận của Xương Hoa quận chúa về chuyện này liền tan đi, cảm thấy như vậy cũng tốt, chỉ cần nàng ta bắt được Tạ thiếu gia, liền có thể nắm chắc chuyện gã cho Tạ thiếu gia.

Vì thế Xương Hoa quận chúa cũng không còn tâm tư nói chuyện phiếm với Khương Ninh Bảo nữa, sau đó vội vàng cáo từ ra về.

Khương Ninh Bảo nhìn theo bóng dáng đã đi xa của nàng ta, khuôn mày xinh đẹp hơi hơi nhíu lên, sau đó nghiêng đầu cười với Định Quốc Công: "Nhìn dáng vẻ này của Xương Hoa quận chúa sợ là nàng ta sẽ ra tay với Cảnh Dực."

Thần sắc Định Quốc Công nhàn nhạt: "Cảnh Dực đã sớm biết gương mặt thật của nàng ta, nhất định sẽ không để cho nàng ta bị lừa gạt."

Khương Ninh Bảo cười khẽ gật đầu, ngẩng đầu nhìn thấy hai đứa bé đang được bà vú ôm đi qua, liền vội vàng đứng dậy ôm lấy bọn chúng, sau đó cùng Định Quốc Công cầm lấy trống bỏi nhỏ chơi đùa cùng hai đứa bé.

Thỉnh thoảng trong đại sảnh lại truyền đến từng đợt tiếng cười thanh thúy của nữ tử và giọng nói trầm thấp của nam tử.

Sau khi dùng cơm tối xong, Khương Ninh Bảo nói với Tạ lão phu nhân một chút chuyện về Xương Hoa quận chúa, Tạ lão phu nhân nghe xong sắc mặt liền trầm xuống, hiển nhiên bà cũng vô cùng không hài lòng với Xương Hoa quận chúa này.

"Ninh Bảo, nếu sau này nàng ta còn tìm đến cửa, con tìm lý do cự tuyệt đừng gặp nàng ta nữa."

Khương Ninh Bảo gật đầu: "Dạ, mẫu thân." Nàng ngước mắt nhìn lên đồng hồ cát trong đại sảnh, thời gian cũng không còn sớm nữa, nàng cũng nên quay về chủ viện, liền tạm biệt với lão phu nhân.

"Cả ngày hôm nay con đều ở cùng Kỳ ca nhi và Lân ca nhi rồi, vậy đêm nay để bọn chúng ở lại chỗ của ta đi." Tà lão phu nhân nhìn thấy Ninh Bảo muốn quay về, liền vội vàng nói.

Cả ngày nay bà đều không có cơ hội chơi với hai đứa cháu ngoan của mình, trong lòng liền vô cùng nhớ chúng.

Khương Ninh Bảo nghe vậy liền lưu luyến giao hai đứa trẻ lại cho Tà lão phu nhân.

Từ sau khi Xương Hoa quận chúa chuyển mục tiêu, nàng ta liền cho người lặt lẽ tung ra tin đồn, vì thế trong kinh thành từ từ liền có lời đồn rằng Xương Hoa quận chúa thích Tà thể tử.

Sau khi Dương Thụ Thanh đang "mang thai" nghe thấy lời đồn này, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta trong đáy mắt liền đen như đáy nồi, Xương Hoa quận chúa không biết xấu hổ này vậy mà lại để ý đến Tà Cảnh Dục.

Đáng giận!

Nam nhân nàng ta đã từng gả cho, dù bây giờ nàng ta không còn thích hắn nữa, nhưng vẫn chưa đến lượt Xương Hoa quận chúa nhớ thương hắn.

Hiện tại cũng mới chỉ có một Xương Hoa quận chúa nhớ thương đến hắn, nhưng sau này nhất định sẽ có thêm càng nhiều nữ tử, sau đó nghĩ đến chuyện Tà Cảnh Dục sẽ cưới nữ tử khác, cũng sẽ tươi cười ôn nhu với nàng ấy.

Thì ngọn lửa ghen ghét nồng đậm liền bùng lên trong lòng, dường như khiến cho Dương Thụ Thanh không có cách nào tự kiềm chế được..... Nếu nàng ta không có cách nào có được vậy không bằng ra tay hủy hoại cho rồi.

Trong lòng Dương Thụ Thanh liền hiện lên một ý nghĩ vô cùng thâm độc như vậy.

Đương nhiên suy nghĩ này cũng chỉ lóe lên rồi biến mất.

Hiện giờ Dương Thụ Thanh không có biện pháp nào để mua chuộc người bên cạnh Tà Cảnh Dục, chuyện hủy hoại Tà Cảnh Dục còn khó hơn lên trời, đối với chuyện cho truyền ra mấy lời đồn bắt lợi cho Tà Cảnh Dục thì hiệu quả lại vô cùng nhỏ.

Thiên Dung và Thiên Bích đều là tỷ nữ biết Dương Thụ Thanh vô cùng rõ ràng, vừa nhìn thấy dáng vẻ này của tiểu thư, trong lòng các nàng liền không nhận được phát lạnh, thủ đoạn của tiểu thư vừa tàn nhẫn vừa cay độc, mỗi khi nhớ đến đều không rét mà run.

Thiên Dung hiện giờ vẫn đang mang thai đứa nhỏ của Tần Vương càng thêm cẩn thận trước mặt tiểu thư của mình, miễn cho đến khi có chuyện gì đó tiểu thư không hài lòng, người gặp xui xẻo chính là nàng ta.

Trong lòng Thiên Dung âm thầm cười khở.

Nếu có thể, ai lại muốn lặt lẽ trao thân cho Tần Vương như vậy chứ, sau đó lại lặt lẽ không một tiếng động sinh ra hài tử, nếu cái thai này là một nam hài, Thiên Dung không dám nghĩ đến kết quả..... dựa theo hiểu biết của nàng với tiểu thư, chắc chắn sẽ bỏ mẫu mà giữ con.

Hiện giờ nàng ta vô cùng hâm mộ Thiên Bích đã sớm định hôn nên không bị tiểu thư mượn bụng sinh con.

Sau một hồi lâu, Dương Thụ Thanh mới bình tĩnh trở lại một lần nữa.

Bây giờ ngoại trừ sủng ái của Tần Vương nàng ta không hề có bất cứ thứ gì, có Ô Vân tử phường luôn luôn đối nghịch cạnh tranh với Thượng Vân tử phường, Thượng Vân tử phường cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, lợi nhuận mỗi tháng giảm đi tám phần so với trước.

Chuyện này khiến cho Dương Thụ Thanh vô cùng không hài lòng.

Nhưng còn có thể làm thế nào nữa đâu, Càn Nguyên đế đã khôi phục khỏe mạnh, hậu cung phi tần cũng đã có thai, Tần Vương không còn hy vọng để đăng cơ nữa, Dương Thụ Thanh chỉ có thể nhắm đến vị trí Tần Vương phi.

Tần Vương phi sắp lâm bồn.

Đây là chính là cơ hội của nàng ta.

Hiện giờ Dương Thụ Thanh đã không còn nhiều kiên nhẫn nữa, nếu như trước đây, nàng ta nhất định sẽ chịu đựng để cho Tần Vương phi đạp lên đầu mình, tùy ý để cho nàng ta bình an mà hạ sinh hài tử, nhưng bây giờ lại không giống trước kia nữa, Tần Vương đã không cần thế lực nhà mẹ đẻ của Tần Vương phi ủng hộ nữa.

Vì vậy Dương Thụ Thanh liền quyết định trừ đi Tần Vương phi luôn làm nàng ta chướng mắt này.

Nghĩ đến chuyện kiếp này Tần Vương cũng không có mệnh làm hoàng đế, Dương Thụ Thanh cảm thấy có chút không cam lòng đồng thời cũng có chút vui sướng khi người gặp họa, nghĩ như vậy, Dương Thụ Thanh liền lạnh nhạt sai bảo: "Thiên Bích, gọi Lục ma ma đến đây."

Lục ma ma là ma ma tâm phúc của Dương Thụ Thanh, từ sau khi nàng ta trọng sinh đến giờ, mấy việc xấu xa trong hậu viện An Viễn Hầu phủ đều giao cho vị này ma ma đi làm, ngày thường cũng không hề thấy được vị ma ma này, cũng đủ biết bà ta được coi trọng như thế nào.

Bà ta là con út chủ bài khi trạch đầu của Dương Thụ Thanh.

Sau khi gả đến, Lục ma ma này cũng là một trong số ma ma hồi môn, nên bà ta cũng biết chuyện Dương Thụ Thanh giả mang thai.

Thiên Bích lĩnh mệnh sau đó liền rời đi, không bao lâu, liền dẫn theo về một vị ma ma, Lục ma ma vừa bước vào nhìn Thiên Dung một cái, sau đó liền cung kính hành lễ thỉnh an Dương Thụ Thanh.

"Lão nô bái kiến trác phi nương nương."

Dương Thụ Thanh phát tay để cho Thiên Dung và Thiên Bích ra ngoài đứng canh, còn nàng ta và Lục ma ma thì ở trong phòng bàn bạc lên kế hoạch một số việc.

Lúc này trong thư phòng, gương mặt khí phách hăng hái ngày xưa của Tần Vương đã biến thành hung ác nham hiểm, nhìn qua giống như một con thú đang bị vây khốn cầm tù trong nhà giam, vô cùng vội vàng nôn nóng, trong tay hắn đang siết chặt bức thư tín mà mẹ đẻ Thực thái phi của hắn đưa đến.

Sắc mặt cũng biến hóa không ngừng, ánh mắt lại càng thêm thâm trầm khó dò.

Định Quốc Công phủ

Sau khi Khương Ninh Bảo biết được chuyện Xương Hoa quận chúa cho người lan truyền tin đồn, cũng chỉ cười cười, cũng có một ý quý phu nhân tìm đến cửa trong tới ngoài sáng muốn biết ý của nàng.

Kỳ thật những quý phu nhân đó đều nhìn trúng Tạ Cảnh Dực.

Khương Ninh Bảo liền bày tỏ thái độ của mình, chỉ cần Tạ Cảnh Dực thích, nàng cũng sẽ thu xếp hôn sự cho hắn ngay, sau khi người dò hỏi tin tức ngày càng nhiều thì tin này cũng chính thức bị truyền ra ngoài.

Sau đó cơ hội Tạ Cảnh Dực có thể "ngẫu nhiên gặp được" quý nữ cũng càng ngày càng nhiều..... Các kiểu nhào vào trong ngực hắn cũng vô cùng đa dạng.

Sau khi Xương Hoa quận chúa biết chuyện, liền bị chọc tức gần chết.

Khương Ninh Bảo nghe Tạ Thất nói lại chuyện này, liền vui sướng nở nụ cười khi người gặp họa, nếu đó là người khác có lẽ sẽ vô cùng hưởng thụ sự ái mộ của nữ nhân như vậy, nhưng đó lại là Tạ Cảnh Dực, chỉ sợ là khó mà hưởng thụ loại ái mộ của mỹ nhân như vậy.

Buổi chiều, cảnh xuân tươi đẹp, Định Quốc Công và Khương Ninh Bảo dẫn theo hai đứa bé ngắm hoa trong sân, đột nhiên một hắc y vệ bước vào nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Định Quốc Công cũng không hề né tránh Khương Ninh Bảo, nhưng Khương Ninh Bảo muốn tránh nghi ngờ nên dẫn theo hai đứa bé bước vào phòng.

Một lúc sau, Định Quốc Công liền bước vào, khuôn mặt lạnh lùng, trầm giọng hỏi: "Ninh Bảo, hai vị nương nương trong cung có chút chuyển động không ổn, có khả năng không giữ được thai nhi nữa, rượu thuốc an thai nàng ử có còn không?"

Khương Ninh Bảo vô cùng kinh hãi: "Trước đó không phải vẫn ổn sao?"

Hậu cung được bị Càn Nguyên khống chế đến mức một giọt nước cũng không lọt, do đó không có lý nào sau khi công khai chuyện hai vị nương nương mang thai, Càn Nguyên để lại không bảo vệ nổi hai thai phụ.

"Chỉ ta quả thật vẫn còn giữ lại hai bình rượu thuốc vẫn chưa sử dụng đến, vẫn đang để trong hòm rượu, không nên chậm trễ nữa, chúng ta đến hòm lấy rượu trước rồi mang vào cung."

Nói xong, nàng liền phân phó hai người Xuân Hi và Xuân Nhạc chăm sóc hai đứa bé, sau đó vội vội vàng vàng lôi kéo Định Quốc Công đến hòm rượu trong sân.

Định Quốc Công cất bước chân trầm ổn đi theo Khương Ninh Bảo, khuôn mặt lạnh lùng âm trầm, trong giọng nói cũng ảm ảm chứa một chút tức giận.

"Hôm qua Hoàng Thượng cho phép Hoàng Hậu gọi mấy vị phu nhân nhà mẹ đẻ tiến cung làm bạn với hai vị nương nương, lại không có người mượn tay bọn họ mà ra tay, khiến cho hai vị nương nương chỉ thiếu chút nữa đã xảy thai, hiện giờ mọi chuyện nguy cấp, Hoàng Thượng mới phải phái người đến muốn xin rượu thuốc giữ thai."

Khương Ninh Bảo nghe vậy, bước chân liền dừng lại một chút, mày cũng nhíu chặt lại: "Thật là khó lòng phòng bị, Quốc Công gia, Hoàng Thượng đã biết là do ai động tay động chân chưa?"

"Vẫn đang điều tra!"

Định Quốc Công mím chặt môi mỏng, sát khí cả người nhìn không được kích động khiến cho tất cả hắc y thân vệ cách đó không xa đều cả kinh.

Khương Ninh Bảo nhanh chóng bước vào hầm rượu mang ra hai bình rượu thuốc giao cho Định Quốc Công, nhìn theo bóng dáng hắt rời đi, lại nghĩ đến Phó Uyển

Ninh đang ở trong cung, chỉ có thể hy vọng rượu thuốc của nàng có thể bảo vệ hài tử của nàng ấy.

Chạng vạng, màn đêm buông xuống.

Định Quốc Công mới trở lại, lúc về còn mang theo một tin tốt, rượu thuốc mà Khương Ninh Bảo ủ có hiệu quả kinh người, hai tượng của hai vị nương nương cũng đã ổn định.

"Ninh Bảo, chuyện về rượu thuốc của nàng không thể tiết lộ công khai, nên Hoàng Thượng cũng không thể ban thưởng cho nàng." Trong giọng nói của Định Quốc Công mang theo một chút áy náy.

Rốt cuộc Khương Ninh Bảo cũng yên lòng, nàng cười nói: "Không sao cả, ta cũng không thêm đề ý đến chuyện này, ta cũng không muốn chuyện tác dụng thần kỳ của rượu thuốc ta ủ lại bị lộ ra ngoài."

Chỉ cần trong lòng hoàng đế biết rõ là đủ rồi.

Nàng cũng không đề ý đến chuyện ban thưởng hay hư danh kia.

Hai ngày sau, đã tìm ra người hạ độc thủ sau màn, hung thủ lại là Hiền tần nương nương, Khương Ninh Bảo liền chấn kinh không thôi, trong lòng nàng âm thầm có dự cảm, có lẽ Hiền tần Dương Uyển Linh không phải hung thủ chân chính.

Dương Uyển Linh cũng không ngu như vậy.

Nhưng tất cả chứng cứ có được đều chỉ về phía nàng ta.

Khiến người khác cảm thấy kỳ quái chính là Dương Uyển Linh lại tự mình thừa nhận, quả thật là nàng ta động chân động tay, mọi chi tiết trong lời khai của nàng ta đều vô cùng phù hợp.

Cần Nguyên đế cũng không hề xử tử Dương Uyển Linh, mà chỉ phế truất nàng ta rồi biếm vào lãnh cung.

Chung quy cũng chỉ là một người không liên quan, Khương Ninh Bảo liền bỏ qua nghi ngờ trong lòng mình, hai tháng cũng nhanh chóng qua đi, cha mẹ nàng đi theo tiểu vương gia Tiêu Nhiên của Thụy Vương phủ cũng đã sắp đến kinh thành.

Xa cách bốn năm, rốt cuộc cũng có thể gặp lại cha mẹ, Khương Ninh Bảo vô cùng kích động vui mừng không thôi đồng thời cũng có chút thăm thỏm.

Tin tức cũng không tiếp tục bị giấu đi nữa, nên không đến nửa ngày, hầu như nhóm người có địa vị ở kinh thành đều biết phụ mẫu thân sinh của Định Quốc Công phu nhân vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Sau khi Dương Thư Thanh biết được tin tức này, thần sắc lại vô cùng thần nhiên, nàng ta đã sớm biết chuyện cha mẹ Khương Ninh Bảo vẫn còn sống, chuyện duy nhất không giống nhau chính là bởi vì gặp được tiểu vương gia Thụy Vương phủ mà bọn họ hồi kinh trước vài tháng thôi.

Nghĩ đến tiểu vương gia Thụy Vương phủ, trong lòng Dương Thư Thanh liền cảm thấy uất ức không thôi, rõ ràng trước kia vị tiểu vương gia này vô cùng có hảo cảm với nàng, nhưng đến cuối cùng lại biến kẻ thù.

"Thiên Bích, đã xử lý sạch sẽ chuyện Hiền tần chưa?"

Dương Thư Thanh lạnh nhạt hỏi, đối với chuyện hoàng đế xử lý Dương Uyển Linh nàng ta không hề hài lòng chút nào, không nghĩ tới dù Dương Uyển Linh mưu hại hoàng tử, nhưng Cần Nguyên đế vẫn không phế truất phong hào Hiền tần của ả, mà chỉ biếm ả ta vào lãnh cung, đối với chuyện này Dương Thư Thanh không có cách nào an tâm được, sợ ả ta lại có thể ngóc đầu đứng lên một lần nữa.

"Tiểu thư, tất cả đã xử lý sạch sẽ, không biết tỷ nữ bên người nàng ta nên xử lý thế nào, có cần diệt khẩu luôn hay không?" Thiên Bích cup mắt cung kính trả lời.

Dương Thụ Thanh không nhanh không chậm uống một ngụm tổ yến, một lúc lâu sau mới lạnh nhạt nói: "Lưu lại trước đi, tỷ nữ đó vẫn còn chỗ hữu dụng." Hẳn rằng không có thể đoán được, tỷ nữ trung thành và tận tâm bên cạnh Hiền tần lại là người của nàng ta.

Dương Uyển Linh đã biếm truất vào lãnh cung, đây là lúc tốt nhất để xuống tay, chuyện một người chết trong lãnh cung là chuyện vô cùng bình thường, nhưng bây giờ không được, Dương Thụ Thanh đành phải gác lại chuyện này qua một bên.

Những kẻ thù kiếp trước, nàng ta sẽ không bỏ qua bất kỳ kẻ nào.

"Dạ, tiểu thư." Thiển Bích đáp.

Sau khi Dương Thụ Thanh ăn xong một chén tổ yến, liền nhìn thoáng qua Thiển Dung đang đứng cạnh đó, nghĩ đến hài tử trong bụng nàng, liền phân phó một câu: "Thiển Bích, người đến phòng bếp nhỏ bảo Lục ma ma hâm thêm một chén tổ yến nữa rồi mang lại đây."

Thiển Bích dạ một tiếng rồi đi ra ngoài, khoảng thời gian một khắc sau, nàng bưng một chén tổ yến về, Dương Thụ Thanh đưa chén tổ yến này cho Thiển Dung uống, Thiển Dung vô cùng cảm kích nhận lấy.

"Muốn ăn cái gì thì nói cho Lục ma ma một tiếng, bà ấy sẽ làm cho người ăn, ba tháng sau, ta sẽ đưa người đến thôn trang bên ngoài cho người dưỡng thai."

Dương Thụ Thanh đã sớm tính toán cẩn thận, lúc sinh hài tử, nhất định nàng ta không thể sinh hài tử trong phủ, dựa vào mức độ sủng ái của Tần Vương đối với nàng ta thì chuyện sinh hài tử bên ngoài phủ cũng không phải chuyện khó.

Thiển Dung gật đầu nghe theo: "Hết thảy mọi chuyện đều nghe theo tiểu thư."

Dương Thụ Thanh nhìn bộ dạng kính cẩn của Thiển Dung kính, vừa lòng gật đầu, sau đó liền thương lượng biện pháp để đối phó với Khương Ninh Bảo, lúc này cha mẹ Khương Ninh Bảo hồi kinh, đây chính là một cơ hội vô cùng tốt do đó đương nhiên Dương Thụ Thanh sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Đối với Khương Ninh Bảo, Dương Thụ Thanh hận nàng thấu xương.

Nàng ta nói nhỏ bên tai Thiển Bích vài câu, đợi sau khi Thiển Bích rời khỏi phòng, Dương Thụ Thanh liền nở một nụ cười quỷ dị, nàng ta không tin lần này vẫn không thể xử lý được Khương Ninh Bảo.

Ngày mai chính là sinh nhật Xương Hoa quận chúa, Dương Thụ Thanh quyết định tặng cho nàng ta một phần "đại lễ".

Dám mơ ước nam nhân thuộc về nàng ta..... Thật là không biết sống chết!

Định Quốc Công phủ

Khương Ninh Bảo khiếp sợ không thôi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Định Quốc Công, trên mặt nàng đều là vẻ không thể tin được, lại hỏi tiếp vì muốn xác nhận chính xác một lần nữa: "Quốc Công gia, chuyện chàng nói là thật chứ?"

Định Quốc Công khuôn mặt mang theo nét mặt nghiêm túc gật đầu.

"Không sai, không ngờ thủ đoạn của Dương thị lại bí ẩn như vậy, ngay cả người của ta cũng bị nàng qua mặt, tỷ nữ bên người Hiền tần là người của Dương thị, mà tỷ nữ này cũng che dấu vô cùng kỹ càng cẩn thận, nếu không phải trước đó nàng từng nói chuyện này có chỗ kỳ lạ, ta cũng sẽ không cho người giám sát chặt chẽ lãnh cung, mới có thể biết được Hiền tần bị nàng hạ bí được rồi không chế thần trí."

"Trách không được Hiền tần lại dứt khoát thừa nhận "hành vi phạm tội" của mình như vậy, xem ra là do tỷ nữ kia đứng sau lưng thao túng." Khương Ninh Bảo nhìn không được cảm khái một câu: "Thủ đoạn hậu trạch của nữ nhân thật sự khó lòng phòng bị, mà Dương Thụ Thanh lại là một nhân tài kiệt xuất trong đó, không biết trong tay nàng ta còn giữ lại bao nhiêu bí được của Từ tiên cô đây."

Mặt mày Định Quốc Công vô cùng thâm trầm, Dương thị này đúng là một tai họa.

Vẫn nên trừ bỏ một chút cho thỏa đáng.

"Quốc Công gia, ngày mai là sinh nhật Xương Hoa quận chúa, Vinh Vương phủ đưa đến đây một tấm thiệp mời, ta cũng không tính sẽ đi dự, đến lúc đó phái Triệu quân gia đến đưa một phần quà mừng là được." Khương Ninh Bảo đã chờ đến ngày này vô cùng lâu rồi.

Mấy ngày nay, Xương Hoa quận chúa vẫn tiếp tục tới của nhiều lần khiến Khương Ninh Bảo cảm thấy phiền phức không thôi.

Định Quốc Công khẽ gật đầu: "Không đi càng tốt."

Ngày mai cũng không chỉ có một mình hấn ra tay, theo hấn biết được, Dương thị cũng sẽ ra tay với Xương Hoa quận chúa, dựa vào chút hữu dụng này của nàng ta mà để nàng ta sống lâu hơn một chút.

Khương Ninh Bảo nở nụ cười, ngay sau đó không biết nghĩ tới cái gì, liền thu lại nụ cười, giữa hai mày cũng hiện lên một chút lo lắng thấp thòm: "Quốc Công gia, sau khi cha mẹ ta hồi kinh, chàng nói bọn họ có oán trách ta không?"

Mặc cho đại phòng như thế nào đi chăng nữa thì Khương lão phu nhân đều có ân với cha nàng, vậy mà nàng lại quậy phá gây chuyện đến mức hủy luôn cả Trường Ninh bá phủ.

Định Quốc Công Tạ Hành thấy vậy liền đai lòng ôm chặt lấy tiểu thê tử của mình vào ngực, sau đó hôn một cái lên tóc nàng, trầm giọng an ủi nói: "Ninh Bảo, nàng không cần lo lắng, nhạc phụ nhạc mẫu đều là người hiểu đạo lý, sau khi bọn họ biết được chân tướng nhất định sẽ không trách nàng, chuyện Khương gia bị mất đi trước vị đều do bọn họ tự gây ra."

Gần đây Ninh Bảo luôn giật mình tỉnh lại lúc nửa đêm, làm sao Định Quốc Công lại không biết chuyện trong lòng nàng đang lo lắng.

Khương Ninh Bảo lặng lẽ dựa vào ngực Định Quốc Công, đầu ghé vào ngực hắn, tâm trạng thấp thỏm rồi cuộc cũng từ từ bình tĩnh lại, nàng ngẩng đầu, ôn nhu cười nói: "Quốc Công gia, cảm ơn chàng!"

Thân thể mềm mại ấm áp nằm trong ngực mình, xung quanh hô hấp của hắn cũng đều là hương thơm quen thuộc của cơ thể nàng, trong mắt Định Quốc Công liền hiện lên một chút nhu hòa, khóe miệng cũng hơi hơi cong lên.

.....

Hôm sau, Khương Ninh Bảo ở trong phòng mang hai cái tiểu gia hỏa, sau trăm ngày, hai tiểu tử này cũng nẩy nở ra không ít, ngũ quan giống y như Định Quốc Công, tính tình cũng vô cùng an tĩnh.

Khương Ninh Bảo đặc biệt thích đùa giỡn với chúng.

Đến trưa, rốt cuộc Xuân Hi mang đến tin tức tốt.

"Phu nhân, chuyện Xương Hoa quận chúa âm thầm tư thông với hộ vệ trong phủ đã được phơi bày ra ánh sáng, nghe nói Vinh Vương gia vô cùng giận dữ, truyền lời ra ngoài nói muốn đưa Xương Hoa quận chúa đến am ni cô làm bạn với thanh đăng cổ phật!"

Nghe vậy buồn bực trong lòng Khương Ninh Bảo liền tan đi, đột nhiên cảm thấy toàn bộ không gian xung quanh đều tươi tắn lên rất nhiều.

"Xuân Hi, chuyện Vinh Vương gia không bịt miệng mọi người sao?"

Xuân Hi cười nói: "Phu nhân, ở đó nhiều nữ quyến như vậy, làm sao Vinh Vương gia có thể bịt kín hết miệng của mọi người chứ, việc này cũng đã truyền ra ngoài, phỏng chừng đến lúc đó toàn bộ bá tánh kinh thành đều biết được chuyện xấu hổ của Xương Hoa quận chúa."

"Xem ai còn dám nói thanh danh Xương Hoa quận chúa vô cùng tốt nữa."

Nghe vậy tâm tình Khương Ninh Bảo liền cảm thấy sung sướng, khóe môi cong lên mang theo ý cười, sau khi đại ca biết được tin này chắc hẳn sẽ vô cùng vui mừng, chuyện Thẩm tam cô nương bị Xương Hoa quận chúa hãm hại Khương Ninh Bảo cũng không hề dấu diếm đại ca Khương Cần.

Sau khi Định Quốc Công trở về, rốt cuộc Khương Ninh Bảo cũng biết được kết cục cuối cùng của Xương Hoa quận chúa, nàng ta bị Vinh Vương gia cưỡng chế đưa đến một am ni cô của hoàng gia, một khi đã bước vào am ni cô của hoàng gia, muốn ra ngoài còn khó hơn lên trời.

Có thể tưởng tượng được kết cục của Xương Hoa quận chúa.

Cũng không chỉ có một mình Khương Ninh Bảo vui mừng, □□ Dương Thụ Thanh tưởng tượng đến cảnh Xương Hoa quận chúa bị đưa đến am ni cô đề phòng nghiêm ngặt của hoàng gia sau đó ngày ngày trôi qua trong cô đơn quanh quẩn, nàng ta liền cảm thấy vô cùng vui vẻ như được uống vài hũ mật vậy.

Đáng tiếc Khương Ninh Bảo không gả vào hoàng gia, nếu nàng gả vào hoàng gia, chắc chắn Dương Thụ Thanh sẽ nghĩ cách để tống nàng vào am ni cô của hoàng gia luôn.

Năm ngày sau, phụ mẫu Khương Ninh Bảo trở về.

Ngày đó, Khương Cần đã sớm chờ trước cửa thành, Khương Nam Hoa cùng Dương thị vừa vào kinh, Khương Cần đã trực tiếp đón bọn họ về Khương phủ, Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công dẫn theo Kỳ ca nhi và Lân ca nhi cùng đến Khương phủ đoàn tụ với cha mẹ.

Khương Ninh Bảo đang vừa nhìn cha mẹ một cái, liền giật mình ngay lập tức, gần bốn năm xa cách, lại khiến cho giống như cảm giác đã trải qua mấy đời, mỗi cảm thấy có chút đau xót, nước mắt cũng trực trào trong hốc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Chương: 101

Edit by SẮC team: Đào Hoa Tửu

Nguồn: Page SẮC - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Dương thị vẫn là một đại mỹ nhân thướt tha, Khương Nam Hoa cũng là một nam tử trung niên anh tuấn nho nhã. dung mạo của huynh muội Khương Ninh Bảo đều có phần tương tự với Dương Thị.

Một nhà bốn người đều là tuấn nam mỹ nữ, lại đứng ngay trước cửa phủ khiến người khác cũng không nhìn được mà chú ý đến.

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Huynh muội Khương Ninh Bảo đoàn tụ với cha mẹ mình, cũng không rảnh quan tâm đến ánh mắt người khác, chỉ vô cùng vui mừng kể lại nhiều chuyện xảy ra trong bốn năm nay, Tiểu vương gia Tiêu Nhiên đi theo bọn họ mất hứng hừ nhẹ một cái.

Một người to lớn sống sờ sờ như hắc đứng ngay chỗ này, nhưng mọi người lại hoàn toàn xem nhẹ hắc, Tiêu Nhiên vô cùng mất hứng, nhưng vẫn không bước đến quấy rầy mấy người Khương Ninh Bảo, sau đó cung kính gật đầu với Định Quốc công đứng xa xa đằng kia rồi thở phào rồi đi.

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Sau khi Khương Ninh Bảo kích động nói chuyện với mẫu thân của mình xong, mới biết Tiểu vương gia Tiêu Nhiên đã rời đi, liền có chút sửng sốt, nàng vẫn chưa nói lời cảm ơn với hắc, nhưng sau khi nhìn thấy từ xa có không ít người nhìn trộm về nơi này, liền vội vàng nói: “Cha mẹ, đại ca, chúng ta vào phủ rồi nói tiếp.”

Nói xong, nàng liền quay đầu lại nhìn Định Quốc Công một cái, sau đó cười sáng lạn gọi hắc lại.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Quốc Công gia, chẳng mau ôm hai đứa bé đến đây.”

Cha mẹ Khương Ninh Bảo đã sớm được Vương gia Tiêu Nhiên nói cho nghe về chuyện của nữ nhi nhà mình, đặc biệt là những chuyện nữ nhi gặp phải làm bọn họ vô cùng khó chịu.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Lúc vừa nghe nói đến chuyện Ninh Bảo gả cho Định Quốc Công, bọn họ liền vô cùng khiếp sợ lo lắng, nhưng tiểu vương gia Tiêu Nhiên lại nói Ninh Bảo tương đối đặc biệt, nàng có thể dễ dàng đến gần với Định Quốc Công mà không bị ảnh hưởng.

Hiện giờ nhìn thấy bộ dáng nữ nhi của mình nét mặt toả sáng, khí sắc hồng nhuận, liền có thể biết được mỗi ngày nữ nhi trải qua thật sự hạnh phúc, Tiểu vương gia thật sự không hề lừa bọn họ.

Lúc này hai người bọn họ mới hoàn toàn an tâm.

Định Quốc Công ôm hai đứa bé đang không yên phận nhích tới nhích tui đứng cách đó khá xa, trên khuôn mặt anh tuấn cũng rắn đều là vẻ mặt lạnh nhạt, thỉnh thoảng hẳn lại thấp giọng dỗ dỗ hai đứa bé, nghe được tiếng Ninh Bảo gọi, mới trầm ổn cất bước đi qua, cung kính chào hỏi với Khương Nam Hoa và Dương thị.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Sát khí trên người hẳn quá nặng, nên Khương Nam Hoa và Dương thị cũng không dám tùy tiện gần, nhưng đối với người con rể quyền cao chức trọng này bọn họ cũng thật sự vô cùng hài lòng.

“Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy.”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Đến ánh mắt Dương nhìn vào hai đứa bé ngoan ngoãn đang mở to đôi mắt giống như nho đen trong ngực Định Quốc Công liền cảm thấy yêu thích không thôi.

“Bọn chúng chính là Ky ca nhi và Lân ca nhi, lớn lên thật đẹp.” Nói xong, bà liền nhét hai chiếc kim khóa bình an phú quý đã chuẩn bị sẵn từ trước vào tay Khương Ninh Bảo: “Ninh Bảo, đây là quả ta cho hai đứa cháu ngoại của mình, con giúp hai đứa nhận lấy trước đi.”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Ninh Bảo cười nhận lấy.

“Cảm ơn nương!”

Ánh mắt Khương Nam Hoa cũng dừng lại trên người đôi song sinh của nữ nhi, lại nhìn thấy bọn họ trắng trẻo mập mạp, trong lòng cũng vui mừng, dù chưa bế được cháu nội nhưng có cháu ngoại để ôm cũng không tồi.

Tâm tình Khương Nam Hoa vô cùng sung sướng.

Đoàn người bước vào Khương phủ, vì sát khí trên người Định Quốc Công vô cùng nặng, nên cũng chỉ nói với bọn họ vài câu, nhìn thấy dáng vẻ khách khí cung kính của bọn họ cũng không nói gì.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành
Khương Nam Hoa và Dương thị thấy vậy mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Hai huynh muội Khương Ninh Bảo và Khương Cẩn không còn gì để nói, có lẽ do cha mẹ còn chưa quen thuộc với Định Quốc Công, chờ sau này ở chung nhiều hơn, thái độ tất nhiên sẽ không còn khách khí xa lạ như vậy nữa.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Giữa trưa sau khi dùng xong cơm trưa, Định Quốc Công cũng biết nếu có hấn ở đây, nhạc phụ nhạc mẫu sẽ không được tự nhiên, liền nói với Khương Ninh Bảo một tiếng: “Ninh Bảo, ta trước dẫn bọn nhỏ hồi phủ, chạng vạng sẽ quay trở lại đây đón nàng.”

Trong mắt Khương Ninh Bảo hiện lên một chút áy náy, liền duỗi tay ôm lấy Định Quốc Công một chút, nhón chân hôn một cái lên môi hấn: “Được, ta chờ chàng đến đón ta.”- Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Định Quốc Công ôm lấy tiểu thê tử một lát, sau khi đặt một nụ hôn trên trán nàng, liền tìm một lý do tạm biệt với nhạc phụ nhạc mẫu, rồi mang theo hai đứa bé rời khỏi Khương phủ.

Hành động thân mật của hai người bị Khương Nam Hoa và Dương thị nhìn thấy, trong lòng bọn họ liền vô cùng vui mừng, chỉ là trong sự vui vẻ ấy dường như cũng lộ ra một chút mất mát.

Sau khi Định Quốc Công rời đi, không khí cũng không còn căng thẳng như vậy nữa, Dương thị liền nhịn không được bước đến ôm nữ nhi vào ngực mình, trong giọng nói cũng có chút ghen ngào: “Ninh Bảo, thực xin lỗi, nương cùng cha con về trễ, đã khiến huynh muội các con chịu uất ức rồi.”-Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Trong lòng Khương Nam Hoa cũng vô cùng khó chịu, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nhi tử một chút, không ngờ năm nay nhi tử đã đỗ Trạng Nguyên, hơn nữa cũng đã định xong một cuộc hôn nhân rất tốt nữa. Khương Cần rót cho Khương Nam Hoa một ly trà.

Khương Ninh Bảo ôm lấy mẫu thân, cười lắc lắc đầu trả lời: “Cha, nương, ta và đại ca vẫn rất tốt, chỉ cần hai người không trách con và đại ca gây chuyện khiến cho không còn tước vị của Trường Ninh Bá phủ là tốt rồi.”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Nịnh Bảo, A Cẩn, các con nói cho ta và nương các con nghe chuyện mấy năm nay đi.” Khương Nam Hoa và Dương thị chỉ biết được một chút chuyện của Khương gia từ chỗ Tiểu vương gia Tiêu Nhiên, nhưng cũng không biết hoàn toàn rõ ràng.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

Khương Nịnh Bảo và Khương Cẩn nghe thấy cha hỏi, cũng không dấu diếm, một năm một mười nói toàn bộ mọi chuyện xảy ra mấy năm qua cho Khương Nam Hoa và Dương thị nghe.

Sau khi hai người nghe xong, sắc mặt liền đen lại.

Khương Nam Hoa phần nộ nói: “Khinh người quá đáng!”

Sắc mặt Dương thị cũng cực kỳ khó coi, bà không ngờ hôn sự trước đó đã định ra cho nữ nhi rồi cuộc lại thiếu chút nữa đã hại nàng, liền nhìn về phía Khương Nịnh Bảo mang theo ánh mắt vô cùng áy náy.

“Nịnh Bảo, nương thật sự xin lỗi con!”

Trong lòng Khương Nịnh Bảo từ từ dâng lên một chút ấm áp sau đó nhanh chóng lấp đầy mọi góc ngách.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

“Nương, bây giờ ta cũng vô cùng tốt, Quốc Công gia đối với ta vô cùng tốt, hậu viện cũng rất sạch sẽ, không hề có nữ nhân nào khác, lão phu nhân cũng vô cùng tốt với con, lúc con gả qua ngay ngày đầu tiên đã giao quyền quản gia cho con.”

Khương Cẩn ở cạnh đó cũng gật đầu: “Đúng vậy, nương, muội phu đối với muội muội vô cùng tốt, nương không cần lo lắng.”

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Dương thị thấy hai huynh muội nói như vậy, sự áy náy với Ninh Bảo mới tan đi một chút, nhưng trong lòng bà vẫn khó chịu như cũ, nếu trước đó không phải do nhìn thấy Tạ Nhị phu nhân kia quá mức thành tâm thành ý, bà cũng sẽ không đồng ý mối hôn sự kia.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Nam Hoa nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tay thê tử an ủi bà.

“Cha, nương, chuyện Khương gia..... Hiện tại hai người đã quay về, nhất định đại bá sẽ tìm đến cửa.....”

Khương Ninh Bảo xem xét nhìn đại ca một cái, có chút ngượng ngùng mở miệng, đây chính là chuyện nàng và đại ca lo lắng nhất, thân thể của cha chỉ có một mình Khương lão phu nhân biết, ngay cả đại phòng cũng không biết.

Một khi đại phòng biết được chuyện này thì lại vô cùng phiền phức.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Khương Nam Hoa trầm mặc, ông cũng ngờ mình lại không phải là nhi tử ruột của mẫu thân mà là con của tội nô, nếu không phải nhờ mẫu thân, ông đã ..... Dù cho bây giờ gia tộc của phụ thân ruột đã được giải oan, nhưng rốt cuộc ông vẫn nợ Khương gia một ân huệ lớn.

Dương thị cũng trầm mặc.

Tất nhiên đại phòng Khương gia vô cùng đáng giận, nhưng ân tình của Khương lão phu nhân lại vô cùng lớn.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Hiện tại rốt cuộc Dương thị cũng biết được tại sao lão phu nhân lại luôn đối xử bất công với nhị phòng, chung quy thì cháu trai bên ngoại và nhị tử ruột cũng không hề giống nhau, nhưng mặc cho sự bất công thế nào, thì lão phu nhân vẫn đối xử với phu quân vô cùng tốt.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

“Bên kia..... Nếu có thể giúp Khương gia được thì giúp họ một phen đi.” Sau một lúc lâu Khương Nam Hoa mới nói ra một câu như vậy, suy nghĩ của ông giống như Khương Ninh Bảo cũng không muốn nhận thân với phụ thân ruột thịt.

Chuyện thân thế này nếu có thể dấu diếm thì vẫn nên dấu đi cho thỏa đáng.

Khương Ninh Bảo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười gật đầu: “Cha, người yên tâm, mỗi dịp lễ tết con và đại ca vẫn luôn gửi tặng lễ vật cho lão phu nhân, Khương gia lại được Định Quốc Công phủ che chở, chuyện bảo vệ cho gia nghiệp to như vậy cũng không phải là vấn đề gì lớn.”

“Ngay cả tổ phụ ruột, con cũng đã nói qua với Quốc Công gia, cũng đã âm thầm phái người giúp đỡ bọn họ.”

Khương Nam Hoa vui mừng cười nói: “Ninh Bảo đã trưởng thành rồi.”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Trong bốn năm bọn họ không có ở đây, Ninh Bảo đã giả đến được gia đình tốt, nhị tử cũng có tiền đồ, trong mắt Dương thị hiện lên một chút kiêu ngạo, nhưng đồng thời cũng vô cùng đau lòng cho những chuyện hai huynh muội gặp phải.

May mắn tất cả mọi chuyện qua cơn mưa trời lại sáng.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Một nhà bốn người nói chuyện một lát, Khương Ninh Bảo thấy giữa
mày cha mẹ hiện lên chút mệt mỏi, lập tức nói: “Cha mẹ lặn lội
đường xa, nhất định cũng đã sớm mệt mỏi, hai người nghỉ ngơi sớm
một chút, con quay về Định Quốc Công phủ, nếu có rảnh, r
có thể đến Định Quốc Công phủ thăm con.”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

Khương Nam Hoa và Dương thị đều có chút không nề, nhưng hai
người họ quả thật vô cùng mệt mỏi liền gật đầu đồng ý.

Sau khi Khương Cẩm tiến muối muối ra khỏi cửa, liền có trật tự phân
phó hạ nhân đun nước ấm đưa đến chủ viện, rồi đưa mấy hạ nhân
trước đây đến chăm sóc cho họ.

.....

Khương Ninh Bảo rời đi trước, nên cũng không cần đợi Định Quốc
Công đến đón.

Sau khi trở về Định Quốc Công phủ, tâm tình của Khương Ninh Bảo
vẫn rất tốt, Tạ lão phu nhân cũng đặc biệt vui mừng, chuyện thông
gia còn sống hiện tại đã trở về là chuyện tốt, hơn nữa bà còn vô cùng
thấu hiểu lý lẽ tỏ vẻ Khương Ninh Bảo có thể ở lại Khương phủ mấy
ngày cũng được.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Trong lòng Khương Ninh Bảo liền cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tạ lão phu nhân thực sự là một bà bà vô cùng tiến bộ, nhưng Khương
Ninh Bảo không đến Khương phủ ở vài ngày như vậy, ban ngày
ngoại trừ xử lý một chút chuyện trong phủ, đa số thời gian còn lại thì
vô cùng rảnh rỗi, đến lúc đấy có thể dẫn theo hai đứa bé đến thăm
ông bà ngoại là được.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Sau khi quay về phòng, Khương Ninh Bảo liền phân phó Xuân Hỉ: “Xuân Hỉ, đến kho riêng của ta chọn một phần hậu lễ rồi đưa đến Thụy Vương phủ đi.”

Dừng một chút, nàng lại nói, “Lấy thêm một vò rượu hoa đào cực phẩm ta mới ủ cách đây không lâu đưa đi cùng luôn.”

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Tiểu vương gia Tiêu Nhiên đã đưa cha mẹ nàng trở về, nhất định nàng phải cảm tạ hần thật tốt.

“Dạ, phu nhân.” Xuân Hỉ cười đồng ý rồi lui ra ngoài.

Lúc này, Xuân Nhạc bưng chút nước trà điểm tâm tối, Khương Ninh Bảo cũng chỉ ăn mấy miếng lót bụng, hai đứa bé cũng đã ngủ nên nàng liền ra sau sương phòng ủ rượu.

Gần đây nàng chưa ủ thêm rượu hoa quả các loại, hầm rượu cũng không còn nhiều nữa, Khương Ninh Bảo quyết định ủ thêm một chút.

Lúc Tiêu Nhiên nhận được hậu lễ nhìn thấy một vò rượu hoa đào cực phẩm, liền nói thẳng dựa vào lễ vật này của Định Quốc Công phu nhân, cũng không uống công hần ngàn dặm xa xôi đưa người an toàn trở về kinh thành.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

Thụy Vương phi và Thụy Vương gia cũng vô cùng cao hứng khi đích tử gây dựng được quan hệ với Định Quốc Công.

Tin tức phu thê Khương Nam Hoa bình an trở về khiến cho Khương gia chấn động, chờ sau khi phu thê Khương Nam Hoa tự mình mang theo hậu lễ đến cửa thăm hỏi Khương lão phu nhân, rốt cuộc đại phòng Khương Đông Minh của Khương gia nhịn không được nữa liền đến tìm Khương lão phu nhân.

Nguồn: Page Sắc - Cẩm Thành

<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

“Mẫu thân, nhị đệ cùng nhị đệ muội cũng đã bình an trở lại, vậy tội danh ta mưu hại bọn họ cũng không được thành lập, người mau nói bọn họ sửa lỗi, để ta có thể khôi phục lại chức quan, cũng lấy lại tước vị.”

Khương Đông Minh nhìn lão phu nhân, hai mắt tràn đầy mong đợi. Khương lão phu nhân nghe xong cũng động lòng, Đông Minh nói không sai, phu thê con thứ hai đã bình an hồi kinh, chỉ cần bọn họ sửa lỗi, bà lại mang cái mặt già này đi cầu xin bọn họ, tước vị của Đông Minh hẳn có thể khôi phục.

“Người nói không sai, ngày mai ta sẽ đến Khương phủ một chuyến.” Khương Đông Minh vô cùng, kích động nói: “Đa tạ mẫu thân.”

“Được, người về trước đi, chuyện này không nên để lộ, ta đến dò xét ý tứ bọn họ một chút đã.” Khương lão phu nhân nhìn nhìn thấy nhi tử vui mừng giống mình liền vội vàng dặn dò một câu.

Khương Đông Minh gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Chờ sau khi Khương Đông Minh rời đi, sắc mặt Khương lão phu nhân liền trầm xuống, ngón tay khảy khảy chuỗi Phật châu trong tay, nơi đáy mắt lóe lên một tia sáng, hẳn rằng con thứ đã biết được thân thế của mình.

Như vậy mọi chuyện liền dễ làm hơn rất nhiều.

Nguồn: Page: Sắc - Cẩm Thành
<https://www.facebook.com/groups/SAC.CT>

10

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 102

Đầu tháng ba ban đêm thường lạnh hơn ban ngày, ánh nến leo lắt.

Khương Ninh Bảo ngồi trước gương đồng, nhìn nữ tử mỹ lệ trong gương, nàng lấy lược gỗ đào chải chuốt mái tóc đen dài tới eo.

Cha mẹ đã bình an trở về, nụ cười trên khóe miệng nàng rạng rỡ.

Đột nhiên, một thân ảnh cao lớn mạnh mẽ rần rờ xuất hiện sau lưng nàng, mang theo cỗ hơi thở tươi mát sau khi tắm gội, cầm chiếc lược gỗ đào trong tay nàng, động tác dịu dàng chải chuốt mái tóc mềm mại của nàng.

"Nịnh Bào, Tạ Thất vừa mới nói một chuyện, Tần Vương phi chuyển dạ rồi, tình hình rất nguy hiểm." Tay Định Quốc Công xuyên qua mái tóc Khương Nịnh Bào, mở miệng nói.

Khương Nịnh Bào kinh ngạc quay đầu nhìn hai mắt thâm sâu của Định Quốc Công: "Dương Thụ Thanh ra tay sao?"

"Ừ, Tần Vương cũng biết, còn giúp nàng ta dọn dẹp." Định Quốc Công buông lược gỗ đào trong tay, thừa dịp Nịnh Bào khiếp sợ, đột nhiên ôm ngang nàng lên, đi nhanh tới giường lớn thả nàng lên, sau đó leo lên giường ôm lấy nàng.

Khương Nịnh Bào vùi mình trong lồng ngực rắn chắc của Định Quốc Công, chớp mũi tràn đầy hơi thở nam tính.

"Tần Vương điên rồi sao, đó cũng là con hán, hồ dữ không ăn thịt con, hán đây là gián tiếp mưu sát con mình." Thanh âm của nàng mơ hồ lộ ra kích động và phẫn nộ.

Tần Vương này đúng là tra nam cận bã!

Định Quốc Công thần nhiên nói: "Đứa nhỏ sẽ bình an sinh ra, nhưng Tần Vương phi có khả năng bị bỏ mẹ giữ lại con."

Toàn thân Khương Nịnh Bào cứng đờ, trong lòng đột nhiên dâng lên hàn ý, Tần Vương phi có thể bình an mang thai mười tháng, thủ đoạn của nàng ta có lẽ cũng cao tay.

Nàng không tin lúc Tần Vương phi sinh con không có chuẩn bị chu đáo, nhưng mà không chịu nổi có tới hai người muốn nàng chết, một người là nữ chính, một người là Tần Vương bên gối nàng.

Vận khí của Dương Thụ Thanh vẫn còn chưa biến mất, Tần Vương phi chỉ là một vai phụ nhỏ nhỏ dĩ nhiên sẽ thành bia đỡ đạn.

"Nữ nhân sinh con giống như đi qua Quỷ Môn Quan, không chỉ chuẩn bị tốt cho bản thân, còn phải đề phòng người khác ra tay, làm nữ nhân thật không dễ dàng."

Nhất là người bên gối còn không đáng tin cậy, Khương Nịnh Bào nhìn không được cảm thán một câu, nữ nhân nhà giàu ở cổ đại sinh con so với nữ nhân hiện đại khôn khéo hơn rất nhiều.

Đủ loại đầu đá nhau.

"Dương Thụ Thanh giả mang thai, Tần Vương phi nếu không còn, lòng Tần Vương sẽ hướng về Dương Thụ Thanh, lúc đó ai tới vạch trần nàng ta, giờ ta nghĩ, dù là vạch trần chân tướng, đoán chừng Tần Vương cũng không để ý, đứa nhỏ Thiên Dung mang thai cũng là con nối dõi của hán, nói không chừng còn có thể giúp đỡ Dương Thụ Thanh giấu giếm."

Càng nói ẩn đường Khương Nịnh Bào càng nhăn lại.

"Có khả năng này."

Trong ánh nến, khuôn mặt tuần tú của Định Quốc Công mờ mịt không rõ ràng, hán trầm thấp nói một câu: "Nịnh Bào, Dương Trắc phi này có chút kỳ lạ, ta phái thị vệ xuống tay với nàng ta, nàng ta mỗi lần đều có thể biến nguy thành an, thị vệ của ta còn thiếu chút nữa bị thương và bại lộ."

Vốn dĩ Định Quốc Công không muốn nói ra việc này, nhưng Dương Thụ Thanh này vẫn luôn ngầm mưu hại Nịnh Bào, hiện giờ An Viễn Hầu đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với nàng, đúng là thời cơ xuống tay tốt.

Ai ngờ lại nhiều lần thất thủ.

"Buổi chiều ta tới chùa Thanh Thủy một chuyến, cao tăng nói Dương Trắc phi có khí vận lớn, tuy nói trước mắt vận khí đã tiêu tan rất nhiều, nhưng tính mạng không đến đường chết."

"Sau này nàng đối phó nàng ta nên cẩn thận một chút, nàng ta không phải người đơn giản."

Định Quốc Công không che giấu được lo lắng, Dương Trắc phi vô cùng hận Nịnh Bào, đây là tai họa ngầm nhưng hiện tại lại không cách nào trừ tận gốc, chỉ có thể phòng bị.

Khương Nịnh Bào khiếp sợ, nàng không ngờ ở thời điểm nàng không biết, Định Quốc Công đã xuống tay với nữ chủ vai lớn nhưng không thành công, chuyện này cũng không khó lý giải.

Dương Thụ Thanh là nữ chính.

Nàng cũng không phải loại người đoán mệnh, mạng của nàng vô cùng lớn, Dương Thụ Thanh cùng nàng giao phong mấy lần, kỳ thật nàng còn chiếm thế thượng phong, cho nên Dương Thụ Thanh muốn đối phó nàng cũng không dễ dàng.

"Quốc Công gia, chàng yên tâm, mạng ta không ai có thể đoạt được đâu, Dương Thụ Thanh cũng không thể, mỗi lần đối phó với nàng ta, ta đều không chịu thiệt, không tin chàng đi hỏi cao tăng đi." Khương Nịnh Bào nắm chặt tay Định Quốc Công, ngẩng đầu lộ ra nụ cười thần bí.

Lông mày Định Quốc Công giật giật, hẳn nhớ lại lúc Ninh Bảo giao đầu với Dương Trắc phi, quả thật như thế, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn có chút yên tâm rồi.

Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ cát trong phòng, thấy thời gian cũng không còn sớm, Định Quốc Công trực tiếp đề người xuống dưới thân... Một đêm kịch liệt triền miên, trong đó có lưu luyến khó có thể miêu tả.

...

Hôm sau, trời sáng mây trong, cảnh xuân tươi đẹp, trong không khí hương hoa nhàn nhạt bay bổng

Định Quốc Công đưa Khương Ninh Bảo và hai cái tiểu gia hỏa đi Khương phủ, sau đó tới đại doanh Tây Giao, hiện giờ Định Quốc Công giao phần lớn chính vụ cho Càn Nguyên Đế, công việc so với trước kia nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thời gian cũng dư dả.

Đại ca Khương Cẩn cũng phải tới Hàn Lâm Viện, Khương phủ to như vậy chỉ còn lại hai chủ tử là Khương Nam Hoa và Dương thị.

Khương Ninh Bảo mang theo hai tiểu gia hỏa và một đám hạ nhân hộ vệ tới đây, hai người đều vô cùng vui mừng, hôm qua không có cơ hội ôm hai cháu ngoại, hôm nay nhất định phải ôm thật nhiều.

Trong viện gắm hoa rực rỡ, ánh mặt trời êm dịu rải đầy viện, giữa viện đặt mấy cái giường nhỏ và bàn vuông, trên bàn còn có trà nước và điểm tâm, Khương Ninh Bảo thả hai tiểu gia hỏa vô cùng vui vẻ lên thăm lông trên giường, cha mẹ hết lần này tới lần khác ôm hôn, hôn hờ trên choker bọn hắn.

Tiểu gia hỏa bị trên choker, thỉnh thoảng oa oa khóc lớn, cha mẹ lại đau lòng dỗ dành bọn hắn.

Khương Ninh Bảo mỉm cười nhìn một màn này, cảm thấy vô cùng ấm áp.

Lúc này, hạ nhân trong phủ vội vàng tới bẩm báo: "Lão gia, phu nhân, Khương gia lão phu nhân tới."

Nụ cười Khương Ninh Bảo ngừng lại một lát, Khương lão phu nhân vậy mà đã tới, nàng mới vừa nghe cha mẹ nói hôm qua đã tự mình đi thăm Khương lão phu nhân, hôm nay bà ta lại tới đây, chẳng lẽ là có việc muốn nhờ.

Hiển nhiên không chỉ Khương Ninh Bảo nghĩ như vậy, Khương Nam Hoa và Dương thị liếc nhau, cũng cảm thấy ý đồ của lão phu nhân khi đến đây không đơn giản, Khương Nam Hoa nhìn nữ nhi một cái, trong lòng mơ hồ có một suy đoán.

"Ninh Bảo, con có muốn tránh đi một lát không, lát nữa tổ mẫu con đoán chừng sẽ đưa ra thỉnh cầu quá đáng."

Khương Ninh Bảo lắc đầu: "Không cần, con cũng muốn biết ý đồ của tổ mẫu khi đến đây."

Đáy mắt Dương thị xẹt qua một tia lo lắng, nàng đặt tiểu gia hỏa trong ngực lên giường thấp, nghĩ đến cuộc mặt không vui vẻ hôm qua, bộ dạng của nàng như sẵn sàng đón địch.

Khương Ninh Bảo: "..."

Khương Nam Hoa: "..."

Khoảng chừng một chén trà, Khương lão phu nhân được Hồng Hạnh đưa vào trong viện, nhìn đến trong viện ngoại trừ hai phu thê con thứ còn có Tứ nha đầu, trong mắt xẹt qua một tia u ám.

"Tổ mẫu, ngồi bên này."

"Đây là trà xuân ngon nhất bây giờ, người uống thử xem."

Khương Ninh Bảo đứng dậy nghênh đón Khương lão phu nhân lại, tự mình rót trà, với tư cách văn bối quy củ lễ nghi của nàng một chút cũng không sai, Khương Nam Hoa và Dương thị hài lòng gật đầu.

Nữ nhi của bọn họ là tốt nhất.

Thần sắc Khương lão phu nhân phức tạp nhìn hai tiểu gia hỏa trắng trẻo mập mạp trên giường êm một cái, lại nhìn thoáng qua Dương thị bà không thích, chậm rãi ngồi xuống, nhấp một ngụm trà Tứ nha đầu rót, quả thật là trà ngon, loại trà ngon này bà không được uống một thời gian rồi.

"Mẫu thân, sao người tự mình tới đây?" Khương Nam Hoa vẫn theo thói quen gọi Khương lão phu nhân là mẫu thân, dù sao cũng đã gọi vài chục năm, giờ gọi đi, hẳn có chút không nói ra miệng được.

"Nam Hoa, chuyện này không nên nói trước mặt mọi người, trước tiên người cho hạ nhân lui xuống hết đi." Khương lão phu nhân nhìn thoáng qua hạ nhân và bà vú xung quanh, tay sờ phật châu nói.

Lòng Dương thị căng thẳng, Khương Nam Hoa thầm cười khở, rốt cuộc tới, nếu hắn không có đoán sai, lúc này mẫu thân sợ là yêu cầu không nhỏ, hắn phát tay cho hạ nhân trong viện rồi đi.

Hồng Hạnh cũng bị Khương lão phu nhân cho lui.

Khỏe miệng Khương Ninh Bảo vẫn tươi cười ngồi một chỗ, bình tĩnh nhấp một ngụm trà, ý đồ của Khương lão phu nhân nàng đã mơ hồ đoán được, đã cân nhắc ở trong lòng

Trong viện chỉ còn lại có Khương lão phu nhân, phu thê Khương Nam Hoa và Khương Ninh Bảo.

Không khí hơi hơi ngưng lại.

"Nam Hoa, lúc trước ta mạo hiểm cho ngươi xuất thân trong sạch, cho ngươi phú quý, cuộc sống bình an, chuyện Đông Minh làm hấn thật sự xin lỗi ngươi, còn xuống tay với ngươi, sau khi ta biết hấn ra tay với ngươi và Trương thị, ta bảo trì trầm mặc."

Khương lão phu nhân nhấp nước trà, nhìn Khương Nam Hoa một cái thật sâu, không có vào đề trực tiếp, nói ra ý đồ tới đây rồi lại nói tới chuyện cũ.

"Ai cũng có bất công, ngươi là cháu ngoại ta, là cốt nhục duy nhất của muội muội ta, nhưng Đông Minh là con trai ta, con trai duy nhất, Trương Ninh bá phủ là hấn đấy, lúc trước ngươi vì bá phủ tranh đấu giành lấy gia nghiệp lớn như vậy, ta rất cảm kích ngươi, nhưng tuyệt đối không để cho con trai đền mạng vì ngươi."

Khương lão phu nhân nói rõ ràng, cũng rất tàn khốc.

Bà quả thật bất công, cũng không có phủ nhận những gì Khương Nam Hoa bỏ ra, nhưng mà, dù sao con ruột vẫn là con ruột, nàng đối với Khương Nam Hoa cũng không kém, cho hấn xuất thân tốt và ăn ngon mặc đẹp.

Khương Nam Hoa nghiêm nghị, cảm kích nói: "Con trai đa tạ mẫu thân, đại ân của mẫu thân, con trai suốt đời khó quên."

Dương thị mím môi, trầm mặc.

Khương Ninh Bảo thờ dài trong lòng, nói thật, Khương gia rất tốt với phụ thân, từ nhỏ nàng đã biết lão phu nhân không thích nhị phòng, chỉ là nhằm vào nàng, mẫu thân và đại ca mà thôi.

Nếu không có Khương lão phu nhân, tình hình lúc trước như vậy, phụ thân có lẽ không sống được tới bây giờ.

"Nhưng mà, bởi vì ngươi, tước vị của con trai ta đã không còn." Thanh âm của Khương lão phu nhân đột nhiên trở nên lạnh băng, còn lộ ra oán hận nồng đậm.

Lúc trước lão bá gia sủng thiếp diệt thế, bà ngoại trừ muốn nuôi dưỡng con của mình, còn muốn nuôi dưỡng con của muội muội, những khó khăn đó bà không muốn nhớ lại, hậu viện tranh đấu vô cùng tàn khốc, nhưng mà cuối cùng con trai của muội muội lại làm cho con bà mất đi tước vị, mất đi chức quan.

Cho dù là con trai bà hạ thủ, nhưng tước vị thừa kế không còn, lão phu nhân vẫn oán hận, bà hận một nhà Khương Nam Hoa, hận Trương thị, cũng hận bản thân.

"Là lỗi của con!"

Khương Nam Hoa không có giải thích, cũng không có hận Khương lão phu nhân giận chó đánh mèo, nếu không có hấn, đại ca chính là trưởng tử duy nhất của bá phủ, cũng sẽ không có chuyện đại ca cầu kết đạo tặc mưu hại hấn, tước vị cũng sẽ không bị thu hồi.

Sắc mặt Khương lão phu nhân bình tĩnh lại, ánh mắt nặng nề nhìn Khương Nam Hoa cùng Khương Ninh Bảo.

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta cũng không vòng vo nữa."

"Ngươi lật lại bản án của đại ca ngươi đi, phủ nhận tội hấn cầu kết đạo tặc giết người, khôi phục tước vị cho đại ca ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Khương Nam Hoa đã sớm đoán được ý đồ của Khương lão phu nhân khi đến đây, rốt cuộc nghe được lão phu nhân nói ra, hấn cũng yên lòng, chỉ là... Trên gương mặt tuần láng của Khương Nam Hoa lộ ra một tia khó xử.

"Mẫu thân, ta đáp ứng vì đại ca lật lại bản án, nhưng chuyện khôi phục tước vị... Ta cũng bất lực."

Khương Ninh Bảo thở dài một tiếng, việc này là nàng gây ra, cách giải quyết cuối cùng cần Định Quốc Công ra mặt, hiển nhiên Khương lão phu nhân đã tính toán tốt hết thảy.

Quả nhiên, Khương lão phu nhân chuyển hướng ánh mắt sang Khương Ninh Bảo, chậm rãi bung chén trà lên nhấp một ngụm, thần nhiên mở miệng: "Chuyện khôi phục tước vị có thể giao cho Tứ nha đầu, Tứ nha đầu, ý người thế nào?"

Khương Ninh Bảo nhìn Khương lão phu nhân một cái thật sâu, không có cự tuyệt, nàng gật đầu: "Có thể, con có thể nói với Định Quốc Công, nhưng có được hay không cũng không phải do con quyết định."

Nàng đã ngờ tới có ngày này, chỉ là không ngờ tới nhanh như vậy.

Như vậy cũng tốt, miễn cho lúc nào nàng cũng nhớ tới.

Khương lão phu nhân đối phụ thân ân tình lớn hơn trời, Trường Ninh bá phủ vì nàng mà bị hủy, nếu như không biết được thân thế của phụ thân, nàng có lẽ không quan tâm tới, thậm chí cho rằng đó là quả báo của bọn họ.

Từ sau khi biết thân thế của phụ thân, nàng không có cách nào cây ngay không sợ chết đứng nữa, Trương thị quả thật từng làm nhiều chuyện ác với nàng, nhưng Trương thị đã gặp báo ứng, đại bá Khương Minh Đông cũng ra tay với cha mẹ nàng, nhưng mà... Đây không phải lý do nàng có thể cây ngay không sợ chết đứng, yên lòng yên dạ hủy Trường Ninh bá phủ.

Ánh mắt Khương lão phu nhân nặng nề nhìn Khương Ninh Bảo, lại nhìn thoáng qua hai tiểu gia hỏa yên tĩnh không nháo trên giường thấp, nhàn nhạt nói: "Chỉ cần người đáp ứng là được."

Định Quốc Công là biểu ca của đương kim hoàng thượng, quyền cao chức trọng, hần chỉ cần đáp ứng, khôi phục tước vị của Đông Minh cũng không khó.

Khương Ninh Bảo gật đầu: "Con sẽ tận lực."

Dương thị vẫn luôn không nói gì, nàng yên lặng thở dài, xa cách bốn năm, rất nhiều chuyện đều thay đổi, nữ nhi của nàng cũng đã tự mình đảm đương được mọi chuyện.

Khương lão phu nhân rút cuộc cũng tươi cười, nàng nhìn ba người ở đây, ánh mắt lướt qua Dương thị, nghĩ đến cháu trai, cháu trai của mình... Một nhà của muối muối ai cũng có tiền đồ, con trai, cháu trai của bà ai cũng không nên thân.

Nói không ghen ghét là giả.

Nhưng bà già rồi, không biết còn có thể sống bao lâu, chỉ cần con trai khôi phục lại tước vị, con cháu của hần không tìm đường chết, cũng có thể có cái tước vị bên người, sau khi bà chết cũng coi như không phụ lòng liệt tổ liệt tông Khương gia.

"Chờ sau khi Đông Minh khôi phục tước vị, thân thế của Nam Hoa ta sẽ ôm theo xuống quan tài, sẽ không nói ra, các người cứ yên tâm đi."

Cuối cùng Khương lão phu nhân cho bọn họ một cái bảo đảm, kỳ thật bà cũng có tư tâm, bà muốn con thứ hai nhận ân tình của bà, muốn Tứ nha đầu cùng Căn ca nhi nhớ kỹ ân tình của bà, che chở một nhà trưởng tử của bà.

Điểm này tuy không rõ ràng nhưng lòng dạ mọi người ở đây đều biết rõ.

Khương Ninh Bảo kinh ngạc cảm thán trong lòng, Khương lão phu nhân không hổ là Khương lão phu nhân, dù có biết được tư tâm của bà, nàng nhận ân tình của bà nhưng sẽ không giúp đỡ đại phòng.

Chỉ lúc bọn họ nan nguy mới che chở một chút.

"Mẫu thân, người vĩnh viễn là mẫu thân của ta!"

Khương Nam Hoa đối với Khương lão phu nhân là thật sự cảm kích và cung kính, nói thật, Khương lão phu nhân trừ bỏ chuyện chán ghét thể diện của hần, vẫn đối xử tốt với hần.

Khi còn nhỏ hần cũng từng ghen ghét đại ca được sủng ái nhiều hơn hần, hiện giờ xem ra, phần ghen ghét này buồn cười như vậy, nếu không có mẫu thân, hần hiện giờ ra sao, hần cũng không biết.

Khương lão phu nhân về mặt không thay đổi, chậm rãi trà lên lộ ra tâm tình của bà, đối với con thứ hai, nuôi dưỡng vài chục năm, muốn nói không có tình cảm là giả, dù hần ngỗ nghịch không lấy con dâu bà chọn cho, vẫn cứ lấy Dương thị.

"Thời điểm không còn sớm, ta về đây."

Khương lão phu nhân nói xong, liền đứng dậy nhưng Khương Nam Hoa ngăn cản, hần nói: "Thỉnh mẫu thân ở lại dùng cơm trưa, cho con trai báo một phần lòng hiếu thảo."

Khương lão phu nhân lãnh đạm cự tuyệt: "Không cần."

Khương Nam Hoa bắt đầu đi, Dương thị và Khương Ninh Bảo cũng lên tiếng giữ lại, nhưng Khương lão phu nhân quyết ý rời đi, Khương Nam Hoa đành phải tặng một phần hậu lễ cho lão phu nhân mang về.

Sau khi Khương lão phu nhân rời đi, Khương Ninh Bảo áy náy nói: "Cha, thực xin lỗi, nếu không phải tại con, quan hệ của người và tổ mẫu cũng không bế tắc như vậy."

Khương Nam Hoa là phụ thân tốt, hẳn vỗ đầu Khương Ninh Bảo, lắc đầu: "Không liên quan tới con, không phải con sai, không cần tự trách, chỉ trách vận mệnh trời người."

Khương Ninh Bảo: "..."

Lúc này, hai tiểu gia hỏa đồng thời oa oa khóc lớn, phỏng chừng là đói bụng, Khương Ninh Bảo vội vàng kêu tới bà vú tới cho ăn sữa, chờ hai cái tiểu gia hỏa ăn uống no đủ, Dương thị dỗ bọn hắn ngủ.

Khương Ninh Bảo ở tại Khương phủ dùng cơm trưa, giữa trưa, đại ca đã trở lại, biết được yêu cầu của Khương lão phu nhân, cái gì cũng không có nói, hẳn đã sớm liệu đến một ngày như vậy, cũng không kinh ngạc.

"Lát nữa ta sẽ đi phủ nha lật lại bản án cho đại bá con." Dùng xong bữa trưa, Khương Nam Hoa nhấp trà trôi dầu mỡ trong miệng, đột nhiên nói lời này, hẳn hành sự từ trước đến nay quyết đoán, nếu đã đáp ứng mẫu thân, hẳn cũng không kéo dài thời gian.

"Con trở về nói một tiếng với Quốc Công gia." Khương Ninh Bảo cũng nói tiếp.

Nàng đã sớm quyết định giải quyết việc này.

Khương Cẩn gật đầu tán đồng, thân thế phụ thân không thể phơi bày, dù bản án của gia tộc tổ phụ đã được sửa lại, nhưng tổ phụ bọn họ cũng đã qua đời, còn sót lại chỉ còn vài tộc nhân của tổ phụ.

Tổ mẫu chỉ có một đứa con trai là phụ thân, sau khi tổ phụ bị lưu đày, cũng không có thêm con nối dõi, hẳn không muốn phụ thân dính líu tới thế gia vọng tộc kia.

...

Trở lại Định Quốc Công phủ, Khương Ninh Bảo gặp Tạ Cảnh Dực hỏi phủ, nàng hỗ trợ hôn sự cho Tạ Cảnh Dực, hẳn không có đặc biệt thích cô nương nào, Khương Ninh Bảo chọn ra mấy cô nương gia thế tương đương, phẩm mạo xuất chúng, giao tư liệu cho Tạ Cảnh Dực, đến bây giờ nàng vẫn chưa nhận được câu trả lời thuyết phục của Tạ Cảnh Dực.

Hiện tại gặp được, Khương Ninh Bảo bảo Xuân Hi và hai bà vú ôm hai tiểu gia hỏa tới Vinh Hi Đường giao cho Tạ lão phu nhân, nàng nói chuyện với Tạ Cảnh Dực.

Tạ Cảnh Dực nhìn Khương Ninh Bảo, đôi mắt lóe một cái rồi khôi phục bình tĩnh, cung kính hành lễ.

"Mẫu thân!"

Khương Ninh Bảo hơi mỉm cười, thẳng thắn hỏi: "Cảnh Dực, tư liệu lần trước ta giao cho người, người xem qua chưa, có coi trọng vị nào cô nương không?"

Tạ Cảnh Dực nhấp môi mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Không có ai đặc biệt thích, mẫu thân quyết định là tốt rồi."

Cười ai đều giống nhau, Tạ Cảnh Dực hoàn toàn không thêm đề ý.

Khương Ninh Bảo ghen lời, lại là câu này, nàng bắt đầu đi, đành phải lấy tư liệu của một cô nương tốt nhất: "Người thấy Nhị tiểu thư Trịnh Quốc Công phủ thế nào?"

Ánh mắt Tạ Cảnh Dực hơi ngưng tụ, hẳn tới tiệc ngắm hoa của Thụy Vương phi, gặp qua Nhị tiểu thư Trịnh Quốc Công phủ một lần, dung mạo và khí chất của nàng có vài phần tương tự Khương Ninh Bảo.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng nhắm vị cô nương này, nhưng hắn không có nói ra.

"Có thể."

Kỳ thật Khương Ninh Bảo cũng chưa có thấy qua dung mạo vị Nhị tiểu thư này, nàng tin tưởng tin tức của Định Quốc Công, nếu vị Trịnh Nhị tiểu thư này là tốt nhất, nàng cũng sẽ không ủy khuất Tạ Cảnh Dực.

"Ngày mai ta phái bà mối tới Trịnh Quốc Công phủ hỏi thăm một phen."

Giải quyết tâm sự, Khương Ninh Bảo sung sướng cười, nụ cười xinh đẹp động lòng người, làm người ta không rời được tầm mắt, Tạ Cảnh Dực thu tâm

trạng, hơi hơi gật đầu: "Hết thầy làm phiền mẫu thân."

Khương Ninh Bảo khoát tay áo, tâm tình vui vẻ mang theo Xuân Nhạc hồi chủ viện, vội vàng nhìn Triệu quân gia đưa tới sổ sách, xử lý công việc đầu vào đây.

Triệu quân gia bị nàng phân phó đi tìm bà mối rồi.

Định Quốc Công trở về liền nhìn thấy Ninh Bảo ở trong phòng nghiêm túc xử lý công việc, khóe miệng bất giác cong lên, lặng yên không một tiếng động ngồi ở trên giường, cũng không có quấy rầy Khương Ninh Bảo xử lý công việc.

Có lẽ là sự hiện hữu của hắn rất lớn, chỉ chốc lát Khương Ninh Bảo liền phát hiện hắn, nàng uống ngụm trà cho nhuận miệng, liền buông xuống công việc, đứng dậy đi đến bên cạnh Định Quốc Công, ngồi xuống, nàng nhớ tới tin tức tối hôm qua Quốc Công gia nói, cần mời hỏi.

"Quốc Công gia, tình hình Tần Vương phi sao rồi?"

Khuôn mặt tuấn tú của Định Quốc Công trầm xuống: "Tần Vương phi mất rồi."

Khương Ninh Bảo trầm mặc, trong lòng dâng lên một cỗ ý lạnh, Tần Vương quả nhiên tàn nhẫn, sau một lúc lâu, nàng tiếp tục hỏi.

"Con của nàng thì sao?"

"Bình an sinh hạ, nhưng thân thể yếu, theo thái y nói bị thương từ trong bụng, về sau sợ là không rời thuốc được." Định Quốc Công Tạ Hành trả lời.

Khương Ninh Bảo thở dài một tiếng, một trường tử bệnh tật, sợ là không có cơ hội thừa kế Tần Vương phủ nếu như không có nàng ra tay trợ giúp.

"Kỳ thật như vậy cũng tốt, ít nhất còn có cơ hội sống sót."

Định Quốc Công gật đầu tán đồng.

Tần Vương sủng ái Dương Trắc phi, Tần Vương phi không còn, nếu con trai nàng ta khỏe mạnh, phòng chừng cũng sống không được lâu, Dương Trắc phi nhất định sẽ không cho hắn sống.

Đề tài này có chút nghiêm trọng, Khương Ninh Bảo chuyển đề tài, nói ra yêu cầu của Khương lão phu nhân: "Quốc Công gia, tổ mẫu muốn lật lại bản án và khôi phục tước vị cho đại bá, phụ thân ta đã đáp ứng lật lại bản án... Ta cũng đáp ứng hỗ trợ."

Nói là nàng đáp ứng hỗ trợ, kỳ thật vẫn là muốn Định Quốc Công ra mặt.

Định Quốc Công làm sao không biết tâm tư Khương Ninh Bảo, cánh tay dài duỗi ra, bàn tay to đặt ở vòng eo nàng, ôm Khương Ninh Bảo đang thấp thòm bất an vào trong lòng, ôm sát nàng.

"Ta sẽ giúp nàng."

Khương lão phu nhân có ơn lớn với nhạc phụ đại nhân, yêu cầu của Khương lão phu nhân kỳ thật cũng không quá phận, chỉ cần nhạc phụ nguyện ý lật lại bản án, hắn sẽ nói với Hoàng Thượng một tiếng, chuyện khôi phục tước vị cho Khương Đông Minh chưa chắc không thể.

Kỳ thật sau khi hắn biết nhạc phụ nhạc mẫu còn sống, cũng đã ngờ tới một ngày này.

Khương Ninh Bảo nghe được Quốc Công gia không hề do dự đáp ứng nàng, trong lòng tràn đầy cảm kích đồng thời lại ngượng ngùng, vươn tay ôm Quốc Công gia, vội đầu ở trong ngực hắn, rầu rĩ nói: "Ta lại làm phiền chàng rồi."

Khóe miệng Định Quốc Công nhếch lên, bàn tay to khẽ vuốt ve mái tóc nàng, hắn rất thích tiểu thê từ ý lại hắn.

"Một chút cũng không phiền, Ninh Bảo, chúng ta là phu thê, chuyện của nàng chính là chuyện của ta, kỳ thật chuyện buổi chiều nhạc phụ tới nhà phủ lật lại bản án ta cũng đã biết, nàng không nói, ta cũng sẽ giúp đỡ."

Khương Ninh Bảo ấm áp trong lòng.

Định Quốc Công nói được thì làm được, vào ban đêm liền tiến cung bái kiến Càn Nguyên Đế, Càn Nguyên Đế sáng khoái đáp ứng, bất quá là khôi phục một tước vị không có thực quyền mà thôi, so với rượu thuốc thần kỳ mà Khương Ninh Bảo đưa cho hắn không đáng giá nhắc tới.

Đến khi được Định Quốc Công cho câu trả lời thuyết phục, Khương Ninh Bảo nói tin tức này cho cha mẹ.

Sau khi Khương Nam Hoa cùng Dương thị biết được, đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Hồi kinh ngày thứ ba, bọn họ tới Định Quốc Công phủ thăm Tạ lão phu nhân, thuận tiện xem nữ nhi, Tạ lão phu nhân là người dễ gần gũi, hai nhà nói chuyện với nhau cực kỳ vui sướng.

Khương Nam Hoa và Dương thị rốt cuộc yên tâm, chuyên tâm chuẩn bị hôn sự nhi tử.

Năm ngày sau, Càn Nguyên Đế hạ chỉ khôi phục tước vị cho Khương Đông Minh, bá phủ bị quan phủ thu hồi lại một lần nữa trở về trong tay hắn, Khương Đông Minh kích động không thôi.

Tại thời điểm người ở Khương gia cao hứng chúc mừng, Khương Ninh Bảo nhận được hồi đáp của Trịnh Quốc Công phu nhân, khoe miệng cong lên, hôn sự của Tạ Cảnh Dực rốt cuộc cũng sắp xếp xong.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Tin tức Định Quốc Công phủ và Trịnh Quốc Công phủ sắp sửa kết thân truyền ra, bao nhiêu người kinh sợ, mấy phu nhân muốn Tạ Cảnh Dực làm con rể chỉ có thể yên lặng tiếc hận.

Hoàng Thượng long thể an khang lại cự tuyệt nạp thêm phi tần, địa vị Định Quốc Công vững như Thái Sơn, Tạ Cảnh Dực chỉ là con nuôi, nhưng hắn là thống lĩnh cấm vệ quân, tâm phúc của Hoàng Đế, tiền đồ rộng mở, hậu viện còn sạch sẽ.

Có thể nói Tạ Cảnh Dực là lựa chọn vị hôn phu tốt nhất trong lòng đám quý nữ.

Hiện tại đột nhiên truyền ra tin tức hắn sắp sửa đính hôn, lòng đám quý nữ tan vỡ, nhao nhao hâm mộ và ghen ghét Nhị cô nương Trịnh Quốc Công phủ.

Vốn dĩ sau khi không còn Tần Vương phi, đường làm quan của Dương Thụ Thanh rộng mở, ai ngờ đột nhiên truyền ra tin tức Tạ Cảnh Dực đính hôn, Dương Thụ Thanh vô cùng phẫn nộ, ném vỡ đồ sứ ra đầy đất.

"Tiểu thư, người đừng nổi giận, ngộ nhờ kinh động Vương gia thì phiền toái lắm." Thiển Bích thật cẩn thận khuyên nhủ, trong lòng lại không biết nói gì, Tạ thiếu gia không có quan hệ với tiểu thư nữa rồi, hà tất vì người không liên quan tức giận.

Lời này Thiển Bích không dám nói ra, tính tình tiểu thư bá đạo, ham muốn chiếm hữu rất lớn.

"Người nói rất đúng, hiện tại không thích hợp gây rắc rối." Dương Thụ Thanh nghe Thiển Bích nói vậy, đột nhiên tỉnh táo lại, nàng hiện tại là "thai phụ", Tần Vương đã chuẩn bị phù chính nàng làm Vương phi, Thục Thái phi trong cung không đồng ý, không thể xảy ra sự cố vào thời điểm này.

Trần thái y còn hôn mê bất tỉnh.

Nếu có thể, tốt nhất diệt trừ Trần thái y, đáng tiếc không thể nào xuống tay.

Thiến Bích âm thầm thở ra.

Thiến Dung bị tiểu thư đưa ra khỏi phủ Tần Vương, an bài ở một viện trong kinh thành, ru rú trong nhà, nếu không cẩn thận điều tra sẽ không tra ra chuyện Thiến Dung mang thai.

Dương Thụ Thanh không có lại quảng ngã đồ vật phát tiết nữa, nhưng nàng sẽ không dễ yên đâu, nàng có thể tìm người ra tay với Trịnh nhị tiểu thư Trịnh Quốc Công phủ.

Tạ Cảnh Dực là của nàng, cho dù nàng không chiếm được, cũng không cho phép nữ nhân khác nhúng chàm.

Sự cố chấp của Dương Thụ Thanh đối với Tạ Cảnh Dực đã vào tận sâu trong xương tủy.

Đời trước Tạ Cảnh Dực và Khương Ninh Bảo tốt tốt đẹp đẹp, Dương Thụ Thanh vẫn luôn nhớ thương, hâm mộ, một đời này, nàng đã thực hiện được nguyện vọng gả cho Tạ Cảnh Dực, nhưng thân phận Tạ Cảnh Dực chênh lệch quá lớn nên nàng và Tạ Cảnh Dực hòa li.

Nhưng Dương Thụ Thanh vẫn không bỏ xuống được.

"Thiến Bích, Định Quốc Công phủ còn chưa truyền ra tin tức không tốt sao?" Dương Thụ Thanh đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, theo lý thuyết hiện tại đã nên thành thái y.

Nhưng Định Quốc Công phủ tựa hồ không có động tĩnh gì.

Dương Thụ Thanh không khỏi có chút bức bối, mỗi lần đối phó Khương Ninh Bảo, nàng có cảm giác dường như hết thầy tổn công vô ích, làm cho người ta cảm chán nản.

Thiến Bích cúi đầu trả lời: "Không có."

Dương Thụ Thanh nhíu mày, gương mặt một mảnh u ám, lẩm bẩm nói: "Không nên như vậy, thuốc của Từ tiên cô không có khả năng lại vô dụng, phu thê Khương Nam Hoa đâu?"

Thiền Bích nom nớp lo sợ trả lời: "Bọn họ mạnh khỏe ạ."

Sắc mặt Dương Thụ Thanh trong nháy mắt trở nên thập phần khó coi, nhìn không được hung hăng vỗ mặt bàn một cái, nổi giận mắng: "Đáng giận, Từ tiên cô đáng chết này lại dám gạt ta."

Thiền Bích cúi thấp đầu không dám thở mạnh.

Dương Thụ Thanh phát tiết xong thì ngừng lại, Từ tiên cô đã chết, nàng tức giận cũng không làm nên chuyện gì.

Khương Ninh Bảo cũng không biết Dương Thụ Thanh lại có tham muốn chiếm giữ với Tạ Cảnh Dực, cũng không biết Dương Thụ Thanh từng xuống tay với cha mẹ nàng, tất cả đều bị rượu thuốc thần kỳ của nàng hóa giải, nàng đang bận rộn chuẩn bị sinh lễ tới Trịnh Quốc Công phủ, bận rộn nhiều ngày, liền tự mình mang theo bà mối tới cửa chính thức định hôn sự.

Cùng ngày đính hôn, rốt cuộc Khương Ninh Bảo cũng gặp được Nhị cô nương Trịnh Quốc Công phủ Trịnh Lâm, ngũ quan Trịnh Lâm tinh xảo dịu dàng, nết lệ đoan trang, khí chất thanh nhã, quả thật là một cô nương không tồi.

Khương Ninh Bảo rất là vừa lòng.

Không có chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của Xuân Nhạc.

Trở lại Định Quốc Công phủ, Xuân Nhạc nhìn không được nói ra nghi vấn: "Phu nhân, nô tỳ phát hiện Trịnh Nhị cô nương có dung mạo và khí chất có vài phần tương tự người."

Khương Ninh Bảo không để trong lòng cười cười: "Người trên đời có dung mạo giống nhau rất nhiều, không cần để ý, Trịnh Nhị cô nương là một cô nương tốt, tính tình thoát nhìn rất tốt."

"Nô tỳ chỉ là lo lắng tới lúc đó Tạ thiếu gia nhìn thấy dung mạo Trịnh Nhị cô nương sẽ không thích." Xuân Nhạc nói thầm một câu.

Khương Ninh Bảo nhìn thoáng qua Xuân Nhạc, nhoen miệng cười: "Có cái gì lo lắng, Tạ Cảnh Dực tự mình đồng ý, ta nhìn đáng về của hắn, cưới ai cũng thể, phỏng chừng trong lòng còn nhớ thương Dương Thụ Thanh đây."

Giờ phút này Khương Ninh Bảo hiển nhiên đã quên ánh mắt khác thường của Tạ Cảnh Dực khi nhìn nàng.

Xuân Nhạc: "..."

Xuân Hi bưng trái cây tươi tới, còn mang đến một phong thư, Khương Ninh Bảo xé mở nhìn qua, hơi kinh ngạc, thế nhưng là thư của Khương Minh Dao, sau khi đại bá khôi phục tước vị, Khương Minh Dao rốt cuộc cũng buông xuống khúc mắc, dự định hòa thuận lại với nàng.

Thần sắc Khương Ninh Bảo lạnh nhạt.

Quan hệ của nàng và Khương Minh Dao vốn dĩ lạnh nhạt, thời gian qua Khương Minh Dao trôi qua không tồi, phu quân nàng đối với nàng rất tốt hảo, có qua lại hay không cũng không sai, vì vậy nàng cũng không có hồi âm, nàng tin tưởng Khương Minh Dao sẽ rõ ràng ý tứ của nàng.

Kỳ thật ngoại trừ Khương Minh Dao, Khương Thủ Nghiên gả tới Trần Bắc hầu phủ cũng vô cùng cảm kích nàng, còn cố ý tới cửa nói lời cảm tạ.

Khương Ninh Bảo chỉ cho người chú ý tình hình Khương lão phu nhân, về phần người đại phòng, nàng cũng không quan tâm.

Khương lão phu nhân một lần nữa trở lại Trường Ninh bá phủ, cho người mở một phật đường nho nhỏ, an tĩnh trong sân, một lòng hướng phật.

Cuộc sống lại bình yên trở lại.

Khương Ninh Bảo ngoại trừ xử lý công việc trong phủ thì là cùng Tạ lão phu nhân cùng nhau ôm Kỳ ca nhi và Lâm ca nhi, nàng lên cho hai tiểu gia hỏa uống rượu hoa, hai tiểu gia hỏa càng ngày càng khỏe mạnh, sức ăn cũng càng ngày càng lớn.

Một ngày này, Định Quốc Công ở nhà nghỉ ngơi, cùng Khương Ninh Bảo ngồi trên thảm dày trải trong hoa viên chủ viện, cho hai tiểu gia hỏa bò phía trên.

"Ninh Bảo, trong cung vừa mới truyền ra tin tức, Hoàng Hậu nương nương sinh rồi." Định Quốc Công lật người Kỳ ca nhi lại, cùng Khương Ninh Bảo nói một chút chuyện trong cung.

"Nhanh vậy, Quý phi nương nương sao rồi, còn chưa sinh sao?" Khương Ninh Bảo thuận miệng hỏi, nàng tương đối quan tâm tình hình của băng hữu Phó Uyển Ninh.

Định Quốc Công lắc đầu: "Theo thái y nói thì một hai ngày nữa mới sinh."

Khương Ninh Bảo gật gù, không có nói cái gì nữa, nàng cho các nàng uống rượu giữ thai để các nàng bình an sinh hạ hài tử, bởi vậy nàng cũng không lo lắng, ngược lại hỏi tới tình hình Hiền Tàn Dương Uyển Linh: "Quốc Công gia, Hiền tảo hiện tại sao rồi?"

Lúc trước hai vị nương nương trong cung xảy ra chuyện, kỳ thật Càn Nguyên Đế và Định Quốc Công đều không tin là nàng ra tay, cho nên vẫn chưa ban chết cho nàng, địa vị của Hiền Tàn trong cung kỳ thật cũng rất kỳ quái.

Nàng cũng không có được Càn Nguyên Đế sủng hạnh, nàng tiến cung tựa hồ chỉ vì tìm kiếm che chở, bị đẩy vào lãnh cung cũng có người ngầm chiếu cố, cũng không phải chịu đau khổ.

Lúc Khương Ninh Bảo biết chuyện này, chấn kinh hỏi.

"Tỳ nữ bên người Hiền Tàn xông tới thánh giá bị đánh chết, Hoàng Thượng chuẩn bị cho nàng giả chết rồi cung." Định Quốc Công nói.

Khương Ninh Bảo trừng lớn đôi mắt, tò mò hỏi.

"Hoàng Thượng biết là Dương Thụ Thanh xuống tay sao?"

Định Quốc Công lãnh đạm nói: "Không biết, Hoàng Thượng hoài nghi là Tàn Vương hoặc là Tấn Vương xuống tay."

Sóng mắt Khương Ninh Bảo lưu chuyển, trong lòng có một ý nghĩ, giả hoạt cười: "Quốc Công gia, chàng nói xem, tiết lộ tin tức Dương Thụ Thanh giả mang thai cho Tấn Vương thì thế nào nhỉ?"

Gần đây Tàn Vương muốn phủ chính cho Dương Thụ Thanh nên gây ồn ào, nghe nói Thục Thái phi tức giận tới ngất đi.

Ấn đường Định Quốc Công khẽ động, liếc mắt nhìn bộ dạng giả hoạt của Ninh Bảo một cái, khóe miệng hơi hơi cong lên: "Có thể, Tàn Vương và Tấn Vương tranh đấu quá kịch liệt, đã sớm kết thù, Tấn Vương hẳn là rất vui lòng nhìn Tàn Vương bị xấu mặt."

Càn Nguyên Đế điều động tất cả quan viên có liên quan tới hai vị Vương gia đi, các chức quan có thực quyền đổi thành tâm phúc của mình, thế lực của hai vị Vương gia suy yếu, Tấn Vương thấy tình thế không đúng đã bắt đầu yên lặng, Tấn Vương vẫn còn chưa bỏ ý định ngầm ngầm thương thoan hạ khiêu [1].

[1] Nhảy nhót lung tung.

Kỳ thật bọn họ đều không gây nổi sóng to gió lớn.

Nhưng vận khí của Dương Trắc phi vẫn phải xử lý sạch, làm cho hấn hoàn toàn không đứng dậy được.

Khương Ninh Bảo nhận được ủng hộ của Định Quốc Công, vô cùng cao hứng, nhìn thấy Lân ca nhi sắp bỏ ra ngoài thăm, vội vàng qua ôm hấn trở về giữa thăm, nói một câu.

"Kỳ ca nhi và Lân ca nhi ngày càng nghịch ngợm."

Ánh mắt Định Quốc Công rơi xuống người hai tiểu gia hỏa, khóe miệng hơi cong lên: "Như vậy rất tốt, rượu hoa nàng ừ không có uống phí." Hiển nhiên hấn đã biết nàng lên cho hai tiểu gia hỏa uống rượu hoa.

Khương Ninh Bảo lộ ra một tia chột dạ trên gương mặt xinh đẹp.

"Quốc Công gia, chàng đã biết rồi sao?"

Định Quốc Công gật đầu, trong mắt hiện lên ý cười: "Ừ, lần đầu nàng cho bọn hấn uống rượu ta đã biết rồi, sau đó ta tìm thái y chẩn bệnh cho bọn hấn."

Thái y nói hai đứa nhỏ vô cùng khỏe mạnh.

Định Quốc Công liền không có ngăn cản hành động này của Khương Ninh Bảo.

Không ngờ tới chính vì như thế, mới tránh khỏi tính toán của Dương Thụ Thanh, đương nhiên, cũng là do Khương Ninh Bảo có vận khí tốt.

Khương Ninh Bảo: "..."

Nơi xa, Tạ lão phu nhân và Hoàng ma ma đứng ở đó nhìn một nhà bốn người hòa thuận vui vẻ, Tạ lão phu nhân nở nụ cười thỏa mãn vui mừng.

"Lão phu nhân, tình cảm của Quốc Công gia và phu nhân thật tốt!" Hoàng ma ma đỡ lão phu nhân, cảm thán một câu.

Tạ lão phu nhân cười tủm tỉm gật đầu.

"Đúng vậy, hiện giờ Cảnh Dục hôn sự cũng định rồi, ta xem như hoàn toàn yên tâm."

"Lão phu nhân, sau khi Đại thiếu gia định ra hôn sự, Tà Nhị phu nhân muốn đưa cháu gái của mình cho Đại thiếu gia làm thiếp." Hoàng ma ma nhủ mảy nói.

Tà lão phu nhân lạnh lùng cười: "Nàng đây là nằm mơ."

Lúc trước Tà Nhị phu nhân quỳ xuống ép Tà Cảnh Dực lấy cháu gái của mình đã hoàn toàn chộc giận Tà lão phu nhân, nàng còn cho người tiện thể nhấn tới Tà phủ, Tà Nhị phu nhân bị cấm túc, vừa mới thả ra đã không an phận.

"Tà Nhị phu nhân còn nói thanh danh cháu gái của nàng đã bị hủy, chỉ có thể gả cho Đại thiếu gia, Đại thiếu gia cũng không để ý, Tà Nhị phu nhân cũng không buông tha, nhiều lần chặn người trên đường." Hoàng ma ma nói lời này, sắc mặt rất khó coi.

Sắc mặt Tà lão phu nhân trầm xuống: "Hủy hoại thanh danh cháu gái là do chính nàng làm ra, không cần để ý tới, Cảnh Dực sẽ xử lý tốt, chuyện nhỏ nhặt này không cần nói cho Nịnh Bảo."

Hoàng ma ma gật đầu đồng ý.

Hai người giống như lúc tới yên lặng rời đi.

Khurong Nịnh Bảo và Định Quốc Công cũng không biết Tà lão phu nhân tới đây một chuyến, hai người ngồi ở trên thảm vừa nói chuyện phiếm vừa chăm sóc hai tiểu gia hỏa.

Nắng xuân ấm áp rơi trên thân hai người, phủ lên một quảng sáng ánh vàng nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Thời gian qua rất nhanh, chẳng mấy chốc bốn tháng qua đi, ngày mùa hè thời tiết vô cùng nóng bức, gió thổi còn mang theo khí nóng.

Bốn tháng qua, Khurong Nịnh Bảo thoải mái vui vẻ, ngẫu nhiên có chút ít khó khăn cũng không sao.

Tuy cha mẹ đã lập môn hộ khác nhưng vẫn có ràng buộc với Khurong lão phu nhân, Khurong Đông Minh từ sau khi khôi phục tước vị, so với trước kia bớt phóng túng hơn nhiều nhưng càng thêm hăm hở.

Khurong Nịnh Bảo nghe cha mẹ nói tin tức đại phòng, cười cười.

Đáng nhắc tới chính là, Trịnh Nhị cô nương thiếu chút nữa bị người ta hủy dung, việc này vừa xảy ra, Khurong Nịnh Bảo đã nghi ngờ Dương Thư Thanh ra tay, lập tức gọi Tà Cảnh Dực tới để hắn bảo vệ tốt vị hôn thê của mình.

Tà Cảnh Dực đáp ứng, Khurong Nịnh Bảo cũng bỏ chuyện này sang một bên.

Hôn kỳ của Tà Cảnh Dực là sang năm, cũng không vội, nhưng đại ca Khurong Cẩn sắp đại hôn, Khurong Nịnh Bảo có khi cũng sẽ tới Khurong phủ giúp đỡ, đại ca gần đây có biểu hiện xuất sắc, biên soạn quốc thư được ngợi khen, Càn Nguyên Đế thăng chức cho hắn lên làm hầu giương.

Ở Hàn Lâm Viện, hầu giương, hầu đọc các có hai người, việc của ai người đó làm.

Tu soạn muốn lên làm hầu giương không dễ dàng.

Nhưng Khurong Cẩn là ngoại lệ, bản thân hắn tài hoa hơn người, hơn nữa có quan hệ với Khurong Nịnh Bảo, Càn Nguyên Đế đương nhiên sẽ trọng dụng hắn, cho nên không đến nửa năm liền thăng chức.

Trước đó vài ngày, đại ca thăng quan làm cho người ta chấn động, còn có đại thần muốn gả thứ nữ cho đại ca làm quý thiếp.

Khurong Nịnh Bảo vô cùng cao hứng, cùng cha mẹ chúc mừng đại ca.

Lúc này, Khurong Nịnh Bảo đang ngồi ở ghế trên, trong đại sảnh đã bày chậu băng, trên mặt đất còn lót một tấm thảm dày, thả nhiều món đồ chơi, xung quanh có rào chắn bằng vải bông, bà vú và tỷ nữ ở bên cạnh nhìn xem, hai tiểu gia hỏa tinh lực mưòi qua lại, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh.

Hai cái tiểu gia hỏa đã tám tháng, chân ngắn nhỏ đi ổn định vững chắc, Tà lão phu nhân vô cùng vui mừng, vẫn luôn nói hai tiểu gia hỏa tương lai có hy vọng làm đại tướng quân.

"Phu nhân, tiểu chủ tử thật lợi hại, nô tỳ nghe nói thiếu gia nhiều công hầu phủ phải tới một tuổi mới học đi, hai tuổi vẫn không thể tự mình bước đi." Xuân

Nhạc một bên quạt một bên tán thưởng nói.

"Tiểu chủ tử do phu nhân chúng ta sinh cũng là con của Quốc Công gia, đương nhiên khác những người khác, nghe nói tiểu thiếu gia Đại cô nương sinh cho Trần Bắc hầu phủ tới bây giờ vẫn chưa tự đi được." Xuân Hi cũng ở một bên nói, nhìn về phía Kỳ ca nhi và Lâm ca nhi, hai mắt hiện lên một tia hâm mộ.

Khương Ninh Bảo nhìn hai tiểu gia hòa ra oai, cười cười, kỳ thật này cái này rất thông thường, ngoại trừ thiếu gia nhà võ tướng, các thiếu gia nhà giàu khác đều được coi là cành vàng lá ngọc, bình thường là được ôm đi, đi được đường mới là lạ.

"Xuân Hi, người gả cho Tạ Thất lâu như vậy, còn chưa có một chút tin tức tốt gì sao?" Khương Ninh Bảo chú ý tới ánh mắt Xuân Hi, nhin không được quan tâm hỏi một câu.

Xuân Hi buồn bã lắc đầu, mờ mịt nói.

"Nô tỳ cũng không biết nguyên nhân gì."

Xuân Nhạc cười lo âu nhìn Xuân Hi một cái, thảng trước nàng đã định hôn sự, cuối năm xuất giá, nàng biết Xuân Hi vẫn luôn muốn mang thai con cho Tạ Thất, nhưng bụng vẫn một mực không có tin tức.

"Ta gọi đại phu trong phủ qua xem bệnh cho người." Khương Ninh Bảo đối xử rất tốt với Xuân Hi, bởi vì Xuân Hi vẫn luôn là tỳ nữ bên người nàng, trung thành và tận tâm.

Xuân Hi cười cảm kích: "Cảm ơn phu nhân."

Kỳ thật nàng đã tới hiệu thuốc nhờ đại phu xem qua, nhưng đại phu nói thân thể không có vấn đề gì, nếu không có vấn đề, vì sao nàng vẫn chưa mang thai.

Khương Ninh Bảo cười trấn an nói: "Xuân Hi, người đừng vội, chuyện con cái không cần vội."

Xuân Hi gật đầu.

Kỳ ca nhi và Lâm ca nhi đi một rồi, cùng nhau ngồi xuống chơi tú cầu nhỏ có màu sắc khác nhau, người ném ta, ta ném người, vui vẻ vô cùng.

Khương Ninh Bảo nhìn hai tiểu gia hòa đáng yêu hiếu động, cũng vứt bỏ rụt rè cùng hai tiểu gia hòa chơi đùa.

Có lẽ là có mẹ gia nhập, hai tiểu gia hòa càng hiếu động hơn.

Tỳ nữ và bà vú xung quanh nhao nhao im lặng.

Định Quốc Công trở về liền thấy tiểu thê tử chơi đùa với hai đứa nhỏ, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên ý cười, vẫy tay cho hạ nhân lui, bước nhanh về phía trước chơi đùa cùng.

Mãi tới khi hai tiểu gia hòa mệt và đói, mới chịu cho Xuân Nhạc ôm xuống tắm rửa.

Định Quốc Công và Khương Ninh Bảo cũng chây mò hồi, sau khi tắm gội thì thoải mái trở lại phòng dùng cơm trưa, ăn xong, Định Quốc Công nói cho Khương Ninh Bảo một chuyện nàng cảm thấy hứng thú.

"Quốc Công gia, chàng nói Dương Uyển Linh giả chết xuất cung cải trang vào phủ Tần Vương sao?" Khóe miệng Khương Ninh Bảo co quắp, vì trả thù Dương Thụ Thanh, Dương Uyển Linh này thật đúng là bất chấp bất cứ giá nào.

Một tháng sau khi hai vị nương nương trong cung sinh hạ tiểu hoàng tử bình an, Hiền Tần "bệnh chết" trong lãnh cung.

Khương Ninh Bảo cho rằng Dương Uyển Linh sau khi xuất cung sẽ được Càn Nguyên Đế an bài gả cho người khác, ai ngờ nàng.. Kỳ thật ngẫm lại cũng có thể hiểu được, Hiền Tần Dương Uyển Linh vốn có ý ở trong cung dưỡng già, thuận tiện giết vò kẻ thù Dương Thụ Thanh, nhưng lại bị Dương Thụ Thanh tính toán, những ngày an nhàn của nàng cũng không còn.

Chỉ có thể giả chết rời khỏi hoàng cung, mất đi thân phận cao quý, nghe Quốc Công gia nói sau này Càn Nguyên Đế sẽ cho nàng chăm sóc một vị công chúa, giờ cái gì cũng không còn, trong lòng Dương Uyển Linh hẳn là không cam lòng và oán hận.

Định Quốc Công gật đầu, sau khi hẩn phát hiện ý đồ của Hiền Tần, lén giúp nàng che giấu, cho nàng thuận lợi tiến vào Tần Vương phủ.

"Xem ra Tần Vương phủ sẽ rất náo nhiệt, ta nghe nói Thục Thái phi chọn cho Tần Vương một mối hôn sự tốt, người được chọn là cô nương phủ Tề Quốc Công."

Khương Ninh Bảo vốn cho rằng Tần Vương nặng tình với Dương Thụ Thanh như vậy, nàng có thể dễ dàng leo lên vị trí Tần Vương phi, ai ngờ Thục Thái phi lấy cái chết ra ép buộc, Tần Vương chỉ có thể thỏa hiệp.

Vở kịch này vừa mới hạ màn, kinh thành khắp nơi xôn xao.

Giờ Thực Thái phi muốn Tần Vương lấy cô nương Tề Quốc Công phủ, là nương gia Tà lão phu nhân, e rằng là muốn chọc giận Dương Thụ Thanh.

"Tề Quốc Công phủ sẽ không đáp ứng."

"Không đáp ứng là đúng, Tần Vương phủ chính là một hồ lửa, ai nhảy vào đó sẽ chết." Khương Ninh Bảo tán đồng gật đầu, ai chẳng biết Tần Vương chung tình Dương Thụ Thanh, coi nữ nhân khác không ra gì.

Gả đi cũng là phải chịu mệnh thủ hoạt quả [1].

[1] Sống một mình thờ chồng chết.

Trong mắt Định Quốc Công hiện lên ý cười, nói tới một chuyện khác: "Dương thị giả mang thai sáu tháng, bụng đã lộ ra, Tần Vương ngấm ngấm bắt Thiển Dung mang thai đi, bí mật thu xếp nàng ở trong biệt viện, vì không muốn đánh rần động cô, Tần Vương phái người cải trang Thiển Dung."

Khương Ninh Bảo nghe xong tinh thần cũng chấn động: "Tần Vương rốt cuộc cũng ra tay, thế nhưng vì sao hắn lại bắt Thiển Dung đi, ta còn tưởng hắn sẽ vạch trần chuyện Dương Thụ Thanh giả mang thai?"

Thế lực Tần Vương hao tổn phân nửa đều là "công lao" của Dương Thụ Thanh, Tần Vương khẳng định hận Dương Thụ Thanh thấu xương.

Trong sách nói, cuối cùng nhân vật phản diện lớn nhất cũng đối phó với nữ chính.

"Tần Vương làm vậy là muốn ở lúc cuối cùng bức Dương Thụ Thanh không thể không làm ra chuyện lẩn lộn huyết mạch hoàng thất." Ánh mắt Định Quốc Công híp lại, mặt mày thâm trầm.

Nếu không có rượu thuốc thần kỳ của Ninh Bảo, Hoàng Thượng nhất định sẽ lựa chọn Tần Vương làm Hoàng Thái Đế.

Tần Vương so sánh với Tần Vương, kém một bậc.

Khương Ninh Bảo tròn mắt há hốc mồm, Tần Vương này thật sự là ngoan độc.

Thủ đoạn của nàng so sánh với Tần Vương, quả thật là đồ đệ gặp sư phụ, không đáng nhắc tới.

Không hổ là nhân vật phản diện lớn nhất trong sách.

"Nhưng mà không phải Dương Uyển Linh tiến vào phủ Tần Vương rồi sao, kế hoạch của Tần Vương liệu có thành công hay không?" Khương Ninh Bảo đột nhiên có chút chờ mong kế hoạch của Tần Vương thành công, nhưng mà Dương Uyển Linh cũng xuống tay...

Định Quốc Công cong khoe môi: "Tần Vương sẽ phái người nói cho nàng ta, nàng ta sẽ liên hợp với Tần Vương."

Hắn không tin lần này Dương Trắc phi còn có thể tránh được một kiếp này.

Khương Ninh Bảo: "..."

Nhân vật phản diện lớn nhất liên thủ với ác độc nữ phụ, còn có Định Quốc Công ở sau lưng trợ giúp, nữ chính Dương Thụ Thanh e là xong rồi.

Khương Ninh Bảo vô cùng chờ mong ngày đó đến.

...

Phủ Tần Vương, Dương Thụ Thanh có chút không thoải mái ngồi trên giường uống canh gà, được liệu hầm gà này cho dù có tốt, uống mãi như vậy cũng đã sớm chán ngấy rồi.

Uống xong canh gà, Dương Thụ Thanh cho hạ nhân lui, chờ trong phòng ngoại trừ Thiển Bích, không còn người khác, nàng mới lấy đồ trong bụng ra, trời rất nóng, dù là thả chậu băng trong phòng, trong bụng nhiều đồ vật, nóng vô cùng.

"Vẫn là như vậy thoải mái nhất."

Thiến Bích sợ tới mức mặt không có chút máu: "Tiểu thư, người... Sao người lại lấy đồ ra, ngộ nhờ Vương gia đột nhiên tới đây..."

Dương Thụ Thanh thoải mái ăn trái cây ướp lạnh, xem thường nói: "Vương gia hiện tại không có ở trong phủ, ta ở đây lớn nhất, sợ cái gì."

"Nhưng mà... Nhưng mà..."

Dương Thụ Thanh không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Thiển Bích nom nớp lo sợ một cái: "Thiến Bích, ngươi lo lắng cái gì, Lục ma ma còn ở bên ngoài trông coi, Vương gia trở lại thì bà ta sẽ bảo ta biết."

Thiến Bích: "..."

Từ sau khi Tần Vương phi không còn, Vương gia sủng tiểu thư tận trời, ở trong phủ, tiểu thư nói sao làm vậy, từ sau khi Hiền Tần chết bệnh trong lãnh cung, dường như lá gan của tiểu thư càng lúc càng lớn.

Trước kia còn cẩn thận che dấu, hiện tại thể nhưng ban ngày ban mặt liền ở trong phòng lấy đồ vật trong bụng ra, còn ăn trái cây ướp lạnh...

Có thai phụ nào ăn trái cây lạnh chứ, vậy mà tiểu cử vẫn cố ý ăn.

Tuy nói tiểu thư đồ hết tất cả lên đầu nàng, làm cho hạ nhân trong phủ ghen ghét, nhưng mà nhiều lần như vậy, khẳng định trong phủ sẽ có người nghi ngờ.

"Thiên Bích, tình hình Thiên Dung sao rồi?" Dương Thụ Thanh sau khi hưởng qua mỹ vị, hỏi tới Thiên Dung bị nàng mượn bụng sinh con.

Thiên Bích cung kính trả lời: "Thiên Dung mạnh khỏe, chỉ là nôn nghén tương đối lợi hại."

Dương Thụ Thanh vốn cao hứng lại nhú mảy: "Thiên Bích, người nói xem ta có nên nôn nghén hay không, nhưng mà một khi ta làm ra triệu chứng nôn nén, ngộ nhớ bị thái y chẩn đoán không đúng thì thật phiền toái."

"Nếu có thể mua chuộc một thái y..."

Thiên Bích hoảng sợ, cắn môi nói: "Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng mạo hiểm, ngộ nhớ không mua chuộc được thái y, còn bị lộ thì làm sao bây giờ?"

Giữa mảy Dương Thụ Thanh lộ ra tàn khốc, đứa nhỏ này vô cùng quan trọng, hôm qua Thục Thái phi đột nhiên tới cửa ở trước mặt nàng và Tần Vương nói, nếu như nàng có thể sinh ra con trai, sẽ đồng ý cho Tần Vương lập nàng làm Vương phi.

Cho nên cái thai này rất quan trọng.

Dùng bí dược giả mang thai nếu như không muốn bại lộ, mua chuộc thái y là việc phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

Hành động mua chuộc thái y của Dương Thụ Thanh không có giấu giếm được Tần Vương, vài ngày trước, Tần Vương đã lên vào Tần Vương phủ đạt được thỏa thuận với Dương Uyển Linh, hai phe đều đang chờ đợi thời cơ nhân cơ hội này loại bỏ Dương Thụ Thanh.

Chỉ cần Tần Vương không tạo phản, Càn Nguyên Đế sẽ không động tới hắn nhưng Dương Thụ Thanh không giống vậy.

Khương Ninh Bảo vẫn luôn chú ý tiến triển của cả hai phe.

Gần đây Quốc Công gia nhàn rồi, đa số thời gian đều ở trong phủ làm bạn với Khương Ninh Bảo và hai đứa nhỏ, hai tiểu gia hòa đi đứng ổn định vững chắc, nhưng còn chưa nói được, Khương Ninh Bảo suy nghĩ một chút, dù sao nàng cũng nhàn rồi không có việc gì, liền bắt đầu dạy bọn hắn nói chuyện.

"Tới đây nào, Kỳ ca nhi, gọi một tiếng nương... Nương..."

Kỳ ca nhi mở to đôi mắt như quả nho đen, trong miệng a a vài tiếng, sau đó ôm quả bóng mài răng nhỏ mới mọc, nếu nó không gọi nương, Khương Ninh Bảo cũng không thất vọng, tiếp tục dạy đi dạy lại.

Sau đó chuyển hướng Lân ca nhi.

Lân ca nhi là đứa nhỏ rất hiếu động, tay nhỏ trắng trẻo mập mập nắm quả tú cầu có lông xù xì chơi đùa, còn thỉnh thoảng chụp đánh tú cầu, chơi rất là vui vẻ, cũng không chú ý tới Khương Ninh Bảo ở bên cạnh dạy hắn nói chuyện.

Có khi còn sẽ xoay người, chống hông vào nàng.

Khương Ninh Bảo: "..."

Tạ lão phu nhân ở bên cạnh cười ha hả nhìn, theo bà thấy, Ninh Bảo chính là nhàn rồi quá, cháu trai ngoan của bà còn chưa tròn một tuổi, sao có thể nói chuyện được.

"Khụ khụ, Ninh Bảo, con đừng vội, chờ sau tiệc chọn đồ vật đoán tương lai dạy bọn nhỏ nói chuyện cũng không muộn."

Khương Ninh Bảo ngượng ngùng đỏ mặt.

Kỳ thật nàng không vội, chỉ là muốn trêu chọc hai tiểu gia hỏa mà thôi.

Trêu chọc con trai xong, Khương Ninh giao hai tiểu gia hỏa cho Tà lão phu nhân, mang theo tỷ nữ trở về chủ viện, từ hắc y thị vệ biết được Định Quốc Công ở trong phòng đọc sách, Khương Ninh Bảo suy nghĩ một chút, mang chút ít điểm tâm và trái cây ướp lạnh từ phòng bếp vào nhà.

Định Quốc Công nhìn thấy nữ tử mỹ lệ, buông quyển sách trên tay xuống, mặt mày lộ ra nhu tình, không nhìn thấy hai đứa con trai đâu, đáy mắt xẹt qua một tia thất vọng.

"Ninh Bảo, con đâu rồi?"

"Ở chỗ mẫu thân đó."

Khương Ninh Bảo bày điểm tâm và trái cây lên bàn thấp, sau đó ngồi xuống giường nhỏ đối diện Định Quốc Công, thuận tay dùng xiên trúc xiên một khối dưa hấu cho Định Quốc Công.

"Quốc Công gia, ta nhận được một mật thư của Dương Uyển Linh đưa tới, mật thư nói Dương Thụ Thanh giả mang thai, xem ra nàng không tiếc làm lộ chuyện mình còn sống vì muốn liên hợp với ta cùng đối phó Dương Thụ Thanh."

Khương Ninh Bảo nói đến chuyện này, thu lại nụ cười, Dương Uyển Linh này hành sự dường như có chút vội vàng rồi, thật tình không biết nhất cử nhất động của nàng đều bị Định Quốc Công và Tần Vương giám thị.

Định Quốc Công ăn miếng dưa hấu, nghe nàng nói chuyện mật thư, lông mày hơi nhíu lại: "Ninh Bảo, chuyện này nàng không cần xen vào."

Khương Ninh Bảo ăn một khối điểm tâm, nhũ mày nói: "Dương Uyển Linh không phải đã liên hợp với Tần Vương rồi sao, còn không tiếc làm lộ bản thân, còn vạch trần kế hoạch Dương Thụ Thanh mang thai, cố ý cho ta biết, Quốc Công gia, chẳng nói xem nàng có ý gì, ta không tin nàng không biết kế hoạch của Tần Vương."

"Ta sẽ xử lý tốt." Giữa mày Định Quốc Công lộ ra sát khí.

Hai tỷ muội của An Viễn Hầu không phải đèn đã cạn dầu, Dương Uyển Linh này cũng không phải người tốt, thế nhưng tính kế Ninh Bảo, Định Quốc Công nổi giận.

Khương Ninh Bảo nghe Định Quốc Công nói như vậy, liền yên lòng.

Tần Vương phủ.

Dương Uyển Linh vẫn chưa nhận được hồi âm của Định Quốc Công phu nhân, mặt mày hiện lên bức bối và thất vọng, nàng muốn bí mật của Dương Thụ Thanh bị bại lộ, Định Quốc Công phu nhân lại không có một hành động nào.

Nàng nhìn bàn tay thô ráp của mình, nghĩ tới bản thân phải trải qua những ngày này, ngày ngày ở phòng bếp nấu nước, nhìn bộ dạng cao cao tại thượng của Dương Thụ Thanh, đột nhiên hối hận bản thân vì nhất thời xúc động lên vào Tần Vương phủ trả thù Dương Thụ Thanh.

Nàng muốn rời khỏi Tần Vương phủ.

Nhưng mà, Tần Vương phủ tiến vào không dễ, rời đi càng không, Tần Vương cũng sẽ không cho phép nàng đột nhiên rời đi, nàng đành phải tìm một cách khác là thỏa thuận với Định Quốc Công phu nhân, nhờ nàng ta giúp nàng rời khỏi phủ Tần Vương.

Nhưng Định Quốc Công phu nhân lại không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ nàng ta không nhận được thư của nàng?

Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Dương Uyển Linh biến hóa không ngừng.

Nếu không phải Dương Thụ Thanh tính kế, giờ nàng vẫn là Hiền Tần cao cao tại thượng, cũng sẽ không bị đẩy vào lãnh cung, nàng vốn dĩ đã tính toán tốt, chờ thêm một thời gian nữa, tính kế ân ái với Càn Nguyên Đế, trở thành phi tử danh xứng với thực.

Đáng tiếc hết thảy đều mất rồi.

Lãnh cung không phải nơi người có thể ở, dù là có Càn Nguyên Đế chiếu cố, nhưng Hoàng Hậu nương nương ngấm ngầm ra tay làm khổ nàng, nàng chỉ có thể giả chết rời cung.

"A Linh, sao ngươi lại ở đây, Dương Trắc phi muốn tắm, ngươi mau đi nấu nước đi." Một ma ma vội vã chạy tới, thấy Dương Uyển Linh đang lười biếng, không vui quát lớn.

Dương Uyển Linh cắn răng lên tiếng.

Nghĩ tới chuyện còn ba bốn tháng bị người ta quát mắng, trước mắt Dương Uyển Linh từ trước tới nay luôn làm chủ từ biến thành màu đen, lại thêm hỏi

hận tự mình lên vào Tần Vương phủ đối phó Dương Thụ Thanh.

Nhưng chần chừ với Tần Vương, phá hư kế hoạch của hắn, nàng không làm được, nàng còn muốn đẩy Dương Thụ Thanh xuống bùn.

Có lẽ cứ nhìn một chút đi.

...

"Vì vậy Dương Uyển Linh đưa tin cho ta, muốn ta nhận ân tình của nàng ta, giúp nàng ta ra khỏi phủ Tần Vương sao?" Khương Ninh Bảo nghe Định Quốc Công nói, tròn mắt há hốc mồm.

"Nàng ta hỏi hận sao?"

Khóe miệng Định Quốc Công co quắp, hắn cũng không ngờ chân tướng lại làm cho người ta không nói được gì như thế, hơi gật đầu: "Không sai, Dương Uyển Linh hỏi hận, nàng là tiểu thư hầu phủ, chưa bao giờ chịu qua đau khổ, sau khi lên vào Tần Vương phủ, ngày ngày nấu nước tắm cho Dương Trắc phi, giờ đã chịu không nổi nữa."

Khương Ninh Bảo: "..."

Nấu nước tắm cho kẻ thù, vậy mà một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc như Dương Uyển Linh có thể chịu đựng lâu như vậy.

Nếu là nàng... Đoán chừng ba ngày đã chịu không nổi.

"Quốc Công gia, chúng ta giúp nàng hay coi như không biết đây?" Khương Ninh Bảo trầm mặc, sau một lúc lâu mới hỏi.

Định Quốc Công ôm tiểu thê tử vào ngực, vén sợi tóc bên tai nàng, lãnh đạm nói: "Đây là lựa chọn của nàng ta."

Khương Ninh Bảo đã hiểu, Quốc Công gia quyết định coi như không biết, nàng thầm cầu nguyện cho Dương Uyển Linh, nàng ta phải ăn quả đắng bản thân trồng.

Vì thế Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công không chú ý tới nàng ta nữa, Dương Uyển Linh tiếp tục ở Tần Vương phủ làm tỳ nữ nấu nước, kỳ thật nàng ta có thể tiến vào viện của Dương Thụ Thanh làm tỳ nữ nấu nước đã là đụng phải đại vận.

Tỳ nữ bình thường đâu có dễ dàng tiến vào viện Dương Thụ Thanh như vậy.

Đặc biệt là ở trong tình huống Dương Thụ Thanh còn đang che giấu một bí mật lớn như vậy, Dương Uyển Linh quả thật đúng là nữ phụ độc ác có số mệnh gây chuyện.

Thời gian bình thuận và bận rộn trôi qua, nháy mắt đã tới tháng tám, cuối thu mát mẻ, thời tiết dần chuyển lạnh, Khương Cần đại hôn, đại tẩu Thẩm Nghi Lan vào cửa, Khương phủ một mảnh vui sướng hơn hờ.

Lần này, Khương lão phu nhân cũng tới.

Khương Minh Dao, Khương Thù Nghiên và phu quân các nàng cũng tham dự hôn lễ của Khương Cần.

Khương Ninh Bảo vô cùng vui mừng tham gia hôn lễ của đại ca.

Nhìn thấy đại ca hăng hái tươi cười, chứng kiến cha mẹ nở nụ cười vui mừng, Khương Ninh Bảo mỉm cười, đại ca rốt cuộc cũng cưới được cô nương trong lòng, nàng thầm chúc đại ca hạnh phúc.

Sau đó, Khương Ninh Bảo an tĩnh ở trong phủ Định Quốc Công xử lý công việc trong phủ và chăm con nhỏ, ngoại trừ tới Khương phủ thăm đại ca, đại tẩu và cha mẹ, nàng rất ít khi tham gia cuộc gặp gỡ của các phu nhân.

Cuối năm, gió lạnh gào thét.

Khương Ninh Bảo biết Tần Vương rốt cuộc cũng hành động, truyền tin Thiển Dung biến mất cho Dương Thụ Thanh, cả người nàng hưng phấn, cười vui vẻ, Xuân Hi và Xuân Nhạc cũng là người biết chuyện, các nàng cũng đang chờ xem kịch vui.

Tạ Cảnh Dục chỉ cảm thấy kỳ lạ, lại không biết kỳ lạ ở chỗ nào.

Tần Vương phủ, Dương Thụ Thanh biết được tin Thiển Dung lên trốn đi, ưỡn cái bụng to phồng lên, mặt mày âm trầm như nước, kinh sợ đan xen: "Đáng chết, Thiển Dung vậy mà lại phản bội ta ngay lúc này!"

Thái y nàng mua chuộc đã nói cho Tần Vương, vài ngày nữa nàng sẽ lâm bồn, giờ sắp lâm bồn Thiển Dung lại lên trốn đi, con của nàng lấy đâu ra bây giờ?

"Tiểu thư, giờ nên làm cái gì bây giờ?" Lục ma ma hạ giọng, vẻ mặt vội vàng và lo lắng.

Không có con của Thiên Dung, kế hoạch mượn bụng sinh con xong rồi.

Giờ Dương Thụ Thanh cực kỳ hận Thiên Dung, hắn không thể chém nàng ta ra thành tám mảnh, nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, lập tức đã có quyết định.

Theo tình thế này xem ra, nuôi huyết mạch của Tần Vương là không có khả năng rồi, chuyện cần làm lúc này là vượt qua nguy cơ trước mắt.

Cho dù là làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất!

"Phái người đi tìm Thiên Dung, cần tìm nàng ra ngay, nhưng cũng phải chuẩn bị biện pháp dự phòng, Lục ma ma, người phái người tra xem dân chúng trong kinh thành mấy ngày nay có sản phụ sắp sinh con không, ôm con của các nàng tới đây, đổi phó chuyện khẩn cấp bây giờ."

Sắc mặt Lục ma ma đại biến, kinh ngạc nhìn tiểu thư, mồ hôi lạnh ứa ra, nom nớp lo sợ nói: "Tiểu thư, chuyện này... Ngộ nhờ chuyện này bại lộ, chính là tội chém đầu đó!"

Thiên Bích hải hùng khiếp vía, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Tiểu thư... Tiểu thư thế nhưng muốn làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất...

"Các người không cần lo lắng, làm theo lời ta nói là được!" Dương Thụ Thanh liếc mắt nhìn Lục ma ma và Thiên Bích một cái, trong mắt hiện lên tia lạnh lùng và tàn nhẫn, có ý vị giống như tráng sĩ chém đứt cổ tay.

Lục ma ma cắn răng đồng ý, giờ bà đã cùng tiểu thư ngồi một thuyền, hôm nay bà hy vọng có thể bắt được Thiên Dung, không phải bắt đắc dĩ, bà thật sự không muốn tiểu thư đi lên con đường không có đường về kia.

Dương Uyển Linh vẫn luôn chú ý động tĩnh của Dương Thụ Thanh thấy Lục ma ma vội vã rời viện, cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay nứt nẻ của mình, lạnh lùng cười, đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng chờ được tới ngày hôm nay.

Nàng... Cũng rất nhanh có thể rời khỏi Tần Vương phủ đáng chết này rồi.

Dương Thụ Thanh ngấm ngầm phái người tìm Thiên Dung và sản phụ sắp sinh không qua được ánh mắt Tần Vương và Định Quốc Công, chờ Dương Thụ Thanh bắt đầu "đau từng cơn" được đưa tới phòng sinh, Định Quốc Công cũng rất nhanh nhận được tin tức của tai mắt, hắn cũng nói lại cho Khương Ninh Bảo.

"Ninh Bảo, Dương Trắc phi muốn "sinh" rồi."

Khương Ninh Bảo kích động.

"Quốc Công gia, chàng nói xem Dương Thụ Thanh có thể mua chuộc được thái y và bà đỡ che giấu giúp nàng, nhưng làm nàng sao có thể ôm được đứa nhỏ từ bên ngoài vào phòng sinh đây?"

Tần Vương thích nàng như vậy, nhất định sẽ canh giữ ngoài cửa phòng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107

Trong phòng chậu than thiêu đốt.

Lúc trước Khương Ninh Bảo nghĩ nếu Dương Thụ Thanh không có cách nào mua chuộc thái y, nàng sẽ khiến cho Định Quốc Công nghĩ cách làm cho thái y lừa bịp qua, không ngờ nữ chủ vẫn có hào quang mạnh như vậy.

"Dương trắc phi đã sớm có đối sách, hậu viện do nàng ta khống chế, len đưa một đứa bé mới sinh tới phòng sinh thật dễ dàng." Định Quốc Công nói.

Vận khí của Dương trắc phi quý dị, nhưng cao tăng đã từng nói qua chỉ cần làm chuyện ác thì sẽ làm tiêu hao công đức và vận khí của bản thân, làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, vận khí của Dương trắc phi phỏng chừng sẽ bị ăn mòn bảy tám phần.

Khương Ninh Bảo không biết Định Quốc Công vẫn luôn muốn ra tay diệt trừ Dương Thụ Thanh nên ngấm ngầm bố trí lâu như vậy, nàng nghe Định Quốc Công nói, hơi bưng tỉnh, Tần Vương này nam phụ lớn thứ hai, có thể nói là ngoại trừ nam chính Tạ Cảnh Dực, hắn là người có tình cảm sâu nặng và cô chấp nhất với nữ chính.

Từ sau khi Tần Vương phi không còn, hậu viện của hắn bị Dương Thụ Thanh khống chế mà hắn cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Như vậy, chúng ta chờ tin tức tốt từ phủ Tần Vương đi." Khương Ninh Bảo sung sướng nở nụ cười.

"Đúng rồi, Quốc Công gia, Trần thái y nên "tinh táo" rồi phải không?"

Trần thái y là người biết Dương Thụ Thanh dùng Tử Quy, hẳn tinh táo lại, cộng thêm việc Dương Thụ Thanh bị bắt vì tội làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, nàng ta tuyệt đối sẽ không thể xoay người.

Định Quốc Công gật đầu, Trần thái y ẩn núp ở phía sau rốt cuộc cũng có thể dùng.

...

Trong phủ Tần Vương.

Nữ tử yêu thương ở trong phòng sinh vì hẳn sinh con, Tần Vương nôn nóng đứng ở ngoài cửa phòng sinh, nghe trong phòng sinh truyền ra thanh âm kêu đau đớn, lòng hẳn bị nhéo thành một đoàn.

Trương thái y bị Dương Thụ Thanh mua chuộc nhìn bộ dạng nôn nóng đau lòng của Tần Vương, trong lòng dấy lên một tia chột dạ và thương hại, nếu không phải Dương trắc phi nắm được nhược điểm của hắn, hẳn căn bản không dám vì Dương trắc phi giấu giếm chuyện giả mang thai.

"Vương gia, nữ nhân sinh con ít nhất phải mất vài canh giờ, người ở chỗ này cũng chỉ lo lắng suông mà thôi, chi bằng đi về nghỉ ngơi trước đi, thần tin tưởng thái nhi của Dương trắc phi nường nường vô cùng tốt, bên trong có bốn cái bà mụ cũng đều là người có kinh nghiệm và có danh tiếng nhất kinh thành, nhất định sẽ sinh hạ tiểu hoàng tử cho người."

Lục ma ma bên cạnh cung kính đứng nghe Trương thái y nói, nín thở tập trung chờ đợi Tần Vương trả lời.

Kỳ thật Tần Vương rời đi tốt nhất, như vậy càng có lợi cho kế hoạch của tiểu thư.

Không rời đi cũng không sao, chỉ là kế hoạch khó khăn hơn một chút.

"Thụ Thanh ở bên trong chịu khổ, sao ta lại có thể trở về nghỉ ngơi?" Tần Vương tròn mắt nhìn Trương một cái.

Lục ma ma hơi có chút thất vọng.

Trương thái y căng thẳng trong lòng, đây chính là chuyện roi đầu, nếu thành công thì tốt, nếu bị phát hiện... Trương thái y không dám tưởng tượng hậu quả.

Một ngày sau, trong phòng sinh ánh nến vẫn sáng choang, Dương Thụ Thanh vẫn còn chưa "sinh" hạ hài tử.

Tần Vương ở bên ngoài nôn nóng đi qua đi lại, ngoài cửa sổ, gió lạnh ban đêm gào thét, tuyết lớn bay là tả.

Trong phòng sinh, Dương Thụ Thanh nằm ở trên giường làm bộ làm tịch kêu đau đớn.

Nàng lấy cái gối nhét trong bụng ra, bụng to phồng lên đã bẹp đi xuống.

Bốn cái bà mụ ở một bên làm bộ bận rộn, thỉnh thoảng để Thiên Bích bụng từng chậu máu gà ra ngoài, gọi người mang nước ấm vào, hết thấy đau vào đây tiến hành.

Sau đó chờ đợi người ôm bé trai mới sinh lặng lẽ vào phòng sinh.

"Sao còn chưa ôm đứa bé tới?" Mắt thấy thời gian từng chút trôi qua, Dương Thụ Thanh cau mày lại, thấp giọng chất vấn Thiên Bích.

Sẽ không lại ra vấn đề gì chứ?

Nếu không phải ôm đứa bé vào phủ sớm sẽ dễ xảy ra ra vấn đề, Dương Thụ Thanh đã sớm cho người ôm bé trai nhỏ tới phòng sinh.

Thiên Bích lo lắng trong lòng, nàng cũng không biết tình huống thế nào.

"Nô tỳ đi ra ngoài hỏi Lục ma ma một chút."

Dương Thụ Thanh vội vàng cho nàng đi ra ngoài hỏi tình huống, sau đó tiếp tục làm bộ làm tịch kêu to ra tiếng.

Hơn hai ngày...

Bên ngoài, Lục ma ma đã ở sau lưng Tần Vương ngấm ngấm ôm đứa bé vào trong phủ, bà vội vội vàng vàng ôm bé trai nhỏ hôn mê giao cho một hộ vệ ôm tới phòng sinh.

Phòng sinh này đã bị Dương Thụ Thanh ngấm cái tạo qua, hộ vệ thừa dịp trời tối tiến vào phòng cách vách phòng sinh, sau đó từ phòng cách vách tới phòng sinh.

"Chủ tử, đứa nhỏ đã ôm tới."

Hộ vệ vội vàng ôm bé trai giao vào tay bà mẹ.

"Rốt cuộc cũng ôm tới, người mau rồi đi đi." Dương Thụ Thanh lặng yên thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ, lần này rốt cuộc không có phạm sai lầm, vội vàng để Thiên Bích đánh thức đứa nhỏ.

Các bà mẹ lau mồ hôi lạnh một phen.

May mắn!

Lúc này, đêm khuya lạnh giá, một đám người tới phủ Tần Vương.

Bọn họ chính là thái y Càn Nguyên Đế đưa tới, bên cạnh là thái giám tâm phúc của Càn Nguyên Đế, hai ma ma trong cung và một đội cấm vệ quân, vị thái y này chính là người đầu năm "hôn mê bất tỉnh" Trần thái y, sau khi Tần Vương nhìn thấy người tới, sắc mặt trầm xuống.

"Lý công công, các người có ý tứ gì?"

Hoàng Thượng là có ý tứ gì, thế nhưng ở thời điểm Thụ Thanh sinh nở phái cấm vệ quân vây quanh phòng sinh, tay Tần Vương nắm chặt lại thành quyền, đáy mắt xẹt qua một tia âm trầm... Còn có Trần thái y kia, ông ta tỉnh táo lại rồi sao?

Tại sao hắn không nhận được tin tức gì?

Trần thái y nhìn thoáng qua Tần Vương tức giận ngút trời, nhíu mày hỏi: "Vương gia bớt giận, hạ quan nghe nói Dương trác phi ở phòng sinh sinh con, không biết là vị thái y nào đến khám bệnh và bắt mạch tại nhà?"

Lục ma ma nhìn thấy Trần thái y và một đội cấm vệ quân hoàng cung phía sau, trong lòng sinh ra một dự cảm xấu.

"Là Trương thái y." Tần Vương lạnh lùng nhìn Trần thái y một cái.

Trần thái y chán nản nhìn về phía Trương thái y, không bỏ qua sự kinh hoàng và chợt dạ lóe lên trong đáy mắt hắn, trong lòng im lặng chờ đợi một tiếng, Trương thái y thật là hồ đồ!

"Vương gia, ngài cũng biết chuyện lúc trước Dương trác phi ở Đình Quốc Công phủ giả mang thai, lúc trước hạ quan chẩn bệnh, Dương trác phi đã dùng bí dược Tử Quy, dùng qua loại này bí dược thì cả đời nữ tử sẽ không mang thai được nữa."

"Huyết mạch hoàng thất không cho phép lẫn lộn, Hoàng Thượng mệnh hạ quan đến đây kiểm tra xem Dương trác phi mang thai là thật hay là giả."

Lời này vừa dứt, đầu Lục ma ma và Trương thái y nổ ầm một tiếng, xong rồi, hết thấy đều xong rồi, chân hai người nhũn ra, mặt không có chút máu, hận không thể ngất tại chỗ.

"Không có khả năng, Thụ Thanh sẽ không lừa gạt bốn vương!" Mặt Tần Vương đỏ lên, thốt ra.

Thái giám tâm phúc của Càn Nguyên Đế nhìn về mặt không dám tin của Tần Vương, lập tức chuyển qua hai vị ma ma trong cung, trên mặt một mảnh lạnh lùng như băng, thanh âm bén nhọn nói: "Hai vị ma ma, các người vào phòng sinh kiểm tra một phen."

"Vâng!"

Hai vị ma ma nhận mệnh đá văng cửa phòng sinh đi vào.

Tần Vương không tin Thụ Thanh sẽ lừa hắn, cũng theo đi vào, Trần thái y và Lý công công theo sát phía sau, đội cấm vệ quân vây quanh cửa phòng sinh.

Phòng sinh rộng rãi, sạch sẽ, thoải mái, bày biện một loạt chậu than, trong phòng thập phần ấm áp.

Bốn giá nền lớn đặt trong bốn góc phòng sinh, cộng thêm ở chính giữa cắm hai giá nến, toàn bộ phòng sinh đều thập phần sáng ngời, sáng như ban ngày.

Giờ này khắc này, trong phòng sinh, Dương Thụ Thanh nằm ở trên giường, sắc mặt hồng nhuận, xiêm y cũng chỉnh tề, không có chút dấu vết lộn xộn, phòng sinh dơ bẩn, nam tử bình thường cũng sẽ không tiến vào.

Cho nên Dương Thụ Thanh cũng không có bố trí phòng sinh một phen, chỉ tạo chút màu máu tanh ở cửa phòng sinh, lúc mở cửa làm cho người ta có thể ngửi thấy được.

Ai ngờ một đoàn người Tần Vương đột nhiên xông tới, không khí trong phòng sinh dường như ngừng lại, đông lại làm cho người ta không thể thở dốc.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Sắc mặt bốn bà đỡ và Thiên Bích trắng bệch, run bần bật quỳ xuống đất.

Đặc biệt là bà đỡ còn đang ôm trong tay một bé trai nhỏ.

Dương Thụ Thanh nhìn thấy đoàn người xông tới, cả người như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng, cẩn thận chuẩn bị kế hoạch lâu như vậy, vậy mà cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

Lý công công, hai vị ma ma...

Làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất...

Căn phòng ảm áp như mùa xuân trong nháy mắt biến thành hầm băng, Dương Thụ Thanh nhìn biểu tình của Tần Vương một cái, cúi đầu, huyết sắc trên mặt biến mất, xong rồi, hết thấy đều xong rồi.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào tình cảm của Tần Vương với nàng.

Nàng không muốn chết, nàng không thể chết được!

Nàng còn chưa có đáp được Khương Ninh Bảo xuống dưới chân, còn chưa có nhìn thấy Khương Ninh Bảo mất đi phong quang sau khi Định Quốc Công qua đời.

Sắc mặt Tần Vương xanh mét, trong mắt tràn đầy không dám tin, hần nhắm mắt, bước từng bước một đi đến giường sinh, bước chân của hắn thông thả lạ thường, thật lâu mới đi đến bên giường sinh.

Tần Vương bình tĩnh nhìn Dương Thụ Thanh, khó khăn mở miệng chất vấn.

"Tại sao nàng làm như vậy, tại sao phải lừa gạt ta?"

Hắn vẫn luôn chờ đợi đứa con của hắn và Thụ Thanh, ai ngờ này hết thấy đều là giả, giả... Nhớ tới bản thân quỳ gối trước mặt mẫu phi chỉ vì muốn cho Thụ Thanh phù chính [1], là nữ nhân duy nhất của hắn.

[1] Từ thiếp lên làm vợ.

Dương Thụ Thanh cúi đầu, lộ ra một đoạn cổ yếu ớt mảnh khảnh, làm cho lòng người sinh thương tiếc, nghe Tần Vương chất vấn, nàng ngẩng đầu tư thế ôn nhu yếu ớt, nước mắt tràn mi, một đôi mắt ẩn chứa thâm tình vô hạn chăm chú nhìn Tần Vương.

"Thực xin lỗi!"

Nhân chứng vật chứng đều ở đây, còn ở nguyên hiện trường, ngại biện là vô dụng, còn không bằng dứt khoát thừa nhận.

Dương Thụ Thanh vô cùng chán ghét nữ tử nhu nhược, giờ khắc này, nàng lại không thể không lấy tư thế nhu nhược để đánh cược với tình cảm của Tần Vương, đánh cược Tần Vương sẽ thương tiếc nàng.

Tần Vương nhìn nàng chằm chằm, cố chấp muốn một đáp án: "Thụ Thanh, vì sao nàng phải làm vậy, nếu nàng thẳng thắn thành khẩn nói nàng không thể sinh con, ta có thể lấy con của nữ nhân khác cho nàng nhận nuôi!"

Ánh mắt Tần Vương rơi trên người bà đỡ đang ôm đứa nhỏ, tức giận không thôi, thanh âm đột nhiên cao lên: "Nhưng ta không thể chịu được nàng làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, nhận nuôi con hoang không rõ lai lịch!"

Sau ngày hôm nay, Tần Vương hẳn chắc chắn trở thành một trò cười.

Dương Thụ Thanh giật giật bờ môi, nói không ra một chữ, lúc này nàng không thể ngại biện, nàng lơ đãng nhìn Thiên Bích một cái.

Nếu giải thích, nàng không thể tự nói ra.

Thiên Bích đột nhiên dập đầu trả lời: "Vương gia, xin bớt giận, xin nghe nô tỳ một lời, Trắc phi nương nương chưa bao giờ có suy nghĩ làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, nương nương vì quá yêu Vương gia, không dám nói cho người sự thật nương nương không sinh con được nữa, đứa nhỏ nương nương nhận nuôi chính là con của Thiên Dung, nhưng nàng lại lên tron đi trước lúc nương nương chuyển dạ mấy ngày."

"Đứa nhỏ Thiên Dung mang thai chính là con của Vương gia người!"

"Sau cùng nương nương không thể không tìm một đứa nhỏ bên ngoài thay thế, nếu như tìm được rồi Thiên Dung rồi, đứa nhỏ của nàng chính là tiểu hoàng tử thì tới lúc đó sẽ đổi trở lại, nếu như không phải, nương nương sẽ làm cho đứa nhỏ chết bất đắc kỳ tử, sẽ không thật sự làm ra chuyện làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất!"

Cuối cùng nàng khai rằng lúc trước an bài cho Thiên Dung một chỗ ở, chiếu cố cho Thiên Dung một vị ma ma và một vị đại phu.

Thiên Bích nói xong thì dập đầu: "Những câu nô tỳ nói là thật, xin Vương gia minh xét!"

Dương Thụ Thanh rất phối hợp với dáng vẻ nước mắt tràn đầy.

"Thiên Bích nói đều là thật sự, Vương gia có thể đi tra."

Tần Vương bị chuyện động trời này kinh hãi, thân hình lung lay, hần không ngờ... Không ngờ... Nội tình là như thế, trách không được tỳ nữ Thiên Dung kia bị đuổi đi...

Mọi người ở đây trầm mặc.

Hai vị ma ma trong cung vô cảm, chuyện như vậy các nàng gặp qua nhiều rồi, lòng không chút gợn sóng, Lý công công cũng cũng thế, hần chỉ biết theo lẽ phải làm việc.

Dương trắc phi phạm tội làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, theo như chứng cứ là tội chết!

Nếu không phải An Viễn Hầu đã sớm đoạn tuyệt cha con với nàng, chuyện này dĩ nhiên liên lụy đến An Viễn Hầu, nếu như thế, An Viễn Hầu cũng sẽ không được tốt.

Cơ hội tốt như vậy, Hoàng Thượng khẳng định sẽ không bỏ qua.

Lúc hần nhìn Tần Vương, phát hiện hần ta đã dao động rồi, yên lặng lắc lắc đầu, Tần Vương quả thực bị Dương thị mê hoặc, nhi nữ tình trường, còn bị một nữ tử nắm trong tay.

"Vương gia, Hoàng Thượng có chỉ, làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất là tội chết!" Lý công công lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt lướt qua tỳ nữ và các bà đỡ quỳ dưới đây.

Mặt các bà đỡ xám như tro tàn, dập đầu liên tục, xin tha không ngừng: "Dân phụ nhất thời hồ đồ, nhận bạc của nương nương, xin Hoàng Thượng và Vương gia khai ân, tha tiểu nhân một mạng....."

"Người đâu, áp giải người liên quan đi, nhốt vào đại lao!"

Lời nói của Lý công công vừa dứt, đội cấm vệ quân xông vào phòng bắt người, các bà đỡ gào khóc thảm thiết, nhao nhao hô to tha mạng.

"Đội đã, chuyện của Thụ Thanh, ta sẽ xin Hoàng Thượng trị tội!" Tần Vương thấy hai vị ma ma muốn bắt Dương Thụ Thanh, lập tức lên tiếng ngăn cản. Thân hình cao lớn đứng trước mặt Dương Thụ Thanh, che chở nàng.

"Xin Vương gia không ngăn cản nô tài làm việc!" Lý công công nhú mày.

Dương Thụ Thanh nhìn thân hình cao lớn chắn ở trước mặt mình, trong lòng một hồi rung động, ánh mắt rung rung, Tần Vương... Tần Vương... Nàng đột nhiên từ trên giường bước xuống, nhìn Tần Vương một cái thật sâu.

"Vương gia, xin người bảo trọng!"

Nói xong, Dương Thụ Thanh không chần bước đi tới trước mặt hai vị ma ma chịu trối: "Đi thôi!"

Tần Vương nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, hần biết ý tứ của Thụ Thanh, nàng không muốn hần đeo tội danh kháng chỉ bất tuân trên lưng, sự săn sóc của Thụ Thanh càng làm hần thêm khó chịu và đau lòng.

Thụ Thanh chưa bao giờ muốn làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, nàng chỉ là nhìn lầm người, tin sai người!

Người đáng chết là tỳ nữ Thiên Dung kia!

"Thụ Thanh, nàng yên tâm, ta sẽ xin Hoàng Thượng xử lý nhẹ tay!"

Dương Thụ Thanh thấy Tần Vương không có oán giận, trong lòng thầm thở nhẹ ra, nàng muốn giữ được tính mạng, nàng tin tưởng Tần Vương yêu nàng như mạng sẽ không làm nàng thất vọng!

Phù Tần Vương nửa đêm phát sinh chuyện lớn cuối cùng vẫn truyền ra ngoài, quan viên nhao nhao chấn động, Dương trắc phi quả là to gan lớn mật dám làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, Trần thái y hôn mê bất tỉnh cũng là nàng ra tay, chỉ vì Trần thái y biết nàng không mang thai được...

Thậm chí còn liên quan đến chuyện Dương Thụ Thanh giả mang thai lúc trước, loại bí được Từ Quy cũng bị truyền ra ngoài.

Quý phụ hậu trạch nhao nhao khiếp sợ.

Qua chuyện này, Tần Vương dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lật đổ Tần Vương và An Viễn Hầu!

Dương Uyển Linh biết được Dương Thụ Thanh bị giải đến đại lao, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống đất, chinh đốn lại bộ dạng xinh đẹp, dưới sự giúp đỡ của Tần Vương không đợi được đi tới Tần Vương phủ.

Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ.

Định Quốc Công phủ.

Khương Ninh Bảo nằm ở trên giường hồi lâu, vẫn không buồn ngủ như cũ, thậm chí thời gian trôi đi nàng càng ngày càng thanh tỉnh, trong đầu không ngừng nghĩ đến cùng một vấn đề.

Dương Thụ Thanh rốt cuộc sẽ có kết cục gì?

Nàng ta sẽ bị ban chết sao?

Khương Ninh Bảo suy nghĩ đồng nghĩ tây, lúc này một cái cánh tay dài ôm nàng vào trong lồng ngực, bên tai chợt vang lên một giọng nói từ tính trầm thấp: "Ninh Bảo, sao còn chưa ngủ?"

Khương Ninh Bảo rúc vào lồng ngực Định Quốc Công: "Ngủ không được, ta muốn biết chuyện tiếp theo ở Tần Vương phủ, ta muốn biết Dương Thụ Thanh có bị ban chết hay không."

Định Quốc Công nặng nề cười, hôn mặt nàng: "Kết quả thế nào, ngày mai là có thể biết rồi, lúc này cũng đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi!"

Khương Ninh Bảo ngẫm lại cũng đúng, nàng ở chỗ này trần trọc khó ngủ cũng vô dụng nên nàng uốn mình ở trong lồng ngực Định Quốc Công chậm rãi nhắm hai mắt, ngủ thật say.

Định Quốc Công cong khóe miệng, cũng nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, tinh thầnương Ninh Bảo sáng khoái, sau khi rửa mặt chải đầu, ăn sáng xong, nàng nàng không chờ nổi hỏi Định Quốc Công kết cục của Dương Thụ Thanh.

Nàng vừa mới thấy hắc y thị vệ tới đưa tin tức cho Quốc Công gia.

Định Quốc Công nhìn bộ dạng nóng vội của nàng, khóe miệng bất giác cong lên, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, trầm thấp trả lời: "Dương Thụ Thanh đã bị áp giải vào đại lao!"

Khương Ninh Bảo nghe vậy, trong mắt hiện lên hào quang.

"Sợ là tội của nàng ta khó thoát cái chết."

Vừa nghĩ tới Dương Thụ Thanh bao lần xuống tay với nàng sẽ bị tiêu diệt, trong lòng nàng một hồi vui sướng.

Định Quốc Công nghĩ tới tin tức vừa nhận được, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, có Tần Vương ở đây, phỏng chừng Dương Thụ Thanh không chết được, hần nói: "Tần Vương tình sâu nghĩa trọng với nàng ta, sẽ xin tha cho nàng ta, Hoàng Thượng chắc có lẽ sẽ không ban chết cho nàng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, có đôi khi tồn tại cũng là một chuyện thống khổ."

Nói xong, hần nói vớiương Ninh Bảo chút chuyện phát sinh ở Tần Vương phủ.

Khương Ninh Bảo: "..."

Nàng quả nhiên cao hứng quá sớm, nữ chính Dương Thụ Thanh không thể chết dễ dàng như vậy được, tuy nói có chút tiếc nuối nhưng Quốc Công gia nói rất đúng, trải qua chuyện này, không chết cũng không có kết cục gì tốt.

Quả thật nhưương Ninh Bảo suy nghĩ, chuyện gièm pha lẫn lộn huyết mạch hoàng thất tuy nói không có truyền ra ngoài, nhưng trong giới quý tộc không ai không biết chuyện này.

Bốn bà đỡ và Thiên Bích chết bất đắc kỳ tử, hạ nhân trong viện của Dương Thụ Thanh không một ai may mắn thoát khỏi, Trương thái y trong cung lưu lại một phong thư tuyệt bút, sau đó uống rượu độc chết rồi.

Thiên Dung hiểu rõ tình hình cũng giả chết bất đắc kỳ tử.

Mấy ngày ngắn ngủi, những người có liên quan tới chuyện này bị xử lý sạch sẽ.

An Viễn Hầu bị Càn Nguyên Đế làm khó dễ, rất tức thời nộp binh quyền ra, vứt bỏ An Viễn Hầu phu nhân, sau đó làm một hầu gia không có thực

quyền, tất cả mọi người trong An Viễn Hầu phủ tất đều hận chết Dương Thụ Thanh.

Tần Vương quý gồi trước của ngự thư phòng ba ngày ba đêm, nộp ra tất cả thể lực trong tay, rốt cuộc hắn cũng có được kết quả hắn muốn, Tần Vương bị hạ xuống làm Quận Vương, trở thành một Vương gia nhàn rỗi không có quyền thế.

Sau khi Tần Vương biết thì trầm mặc.

Hắn không ngờ huynh đệ thể lực ngang nhau lúc trước, cuối cùng lại bằng lòng vì một nữ nhân đi tới xuống nước này.

Dương Thụ Thanh còn sống, thành tội nô, cả đời đeo trên lưng thân phận tội nô, bị sung quân đến Hoàng Trang làm việc, bên người không có ai hầu hạ.

Sống như vậy so với chết còn khó chịu hơn.

Nhưng Dương Thụ Thanh lại không dám chết.

Có Tần Vương chiếu cố, chẳng sợ phải làm việc, công việc cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nàng ta hối hận bản thân quá tham lam, nếu... Nếu như sau khi Thiên Dung chạy trốn nàng thẳng thân với Tần Vương thì thật tốt, đáng tiếc không có nếu, giờ nàng đã trở thành tội nô.

Sống lại một đời, kết cục so với đời trước còn thảm hại hơn.

Dương Thụ Thanh ở trong phòng hạ nhân lạnh như băng, cả người lạnh phát run, nàng nhìn tuyết bay là tả trong Hoàng Trang, quay đầu lại nhìn chăm chăm vào một hạ nhân khác trong phòng—— Thiên Dung.

Thiên Dung "chạy trốn" cũng bị tróc nã trở về.

Nàng sinh hạ tiểu hoàng tử cho Tần Quận Vương, chưa ở cữ xong đã bị đưa đến Hoàng Trang làm bạn với Dương Thụ Thanh, Dương Thụ Thanh không nghe Thiên Dung giảng biện, mỗi ngày thú tiêu khiển lớn nhất chính là đánh chửi Thiên Dung.

Ngay từ đầu Thiên Dung đã không phản kháng, đến cuối cùng thì vật lộn với Dương Thụ Thanh.

Quản sự trong Hoàng Trang được Tần quận vương nói phải chăm sóc Dương Thụ Thanh, nhưng cũng chỉ là giữ tính mạng cho nàng, cho nàng phần công việc nhẹ nhõm mà thôi, những thứ khác, quản sự cũng mặc kệ.

Trong phủ Định Quốc Công, lúc này lại là tiếng hoan hô cười nói, náo nhiệt vô cùng.

Ngày hôm nay, song bào thai tròn một tuổi.

Cặp song sinh chọn đồ vật đoán tương lai lễ, tân khách như mây.

Lúc này đây, Càn Nguyên Đế tham dự lễ chọn đồ vật đoán tương lai của cặp song sinh, Kỳ ca nhi và Lân ca nhi có tướng mạo cực kỳ giống Định Quốc Công, khỏe mạnh chắc nịch, nhưng tính cách lại không giống nhau, Kỳ ca nhi tương đối trầm tĩnh, Lân ca nhi vẫn hoạt bát nghịch ngợm, làm các quý phụ đến đây kinh ngạc cảm thán không thôi.

Tiểu vương gia Tiểu Nhiên thập phần không khách khí véo má hai tiểu gia hỏa, trong lòng sáng khoái không thôi, hắn không dám chống lại Định Quốc Công, nhưng có thể véo má con của hắn, ha ha!

Có Tiểu Nhiên mở màn, tức khắc có vài cái Vương gia, Quốc Công hoặc là quý phu nhân có thân phận cao quý nhao nhao noi theo, hai cái tiểu gia hỏa cũng không ngồi yên, Tiểu Nhiên có thể ra tay được là bởi vì hắn ra tay quá mức đột ngột.

Khuông Ninh Bảo nhìn hai cái tiểu gia hỏa có dung mạo giống Định Quốc Công cứ chạy đến bên người Định Quốc Công, mím môi cười, ở phía xa, Định Quốc Công có cảm giác ngẩng đầu nhìn về phía Khuông Ninh Bảo, ánh mắt hai người gặp nhau ở không trung, nhu tình như nước chảy xuôi.

Nắm tay nhau, cùng nhau giải lao!

Tạ Cảnh Dục nhìn một màn này ở xa xa, thoải mái cười.

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Cảm ơn mọi người, chính văn hoàn rồi, còn lại phiên ngoại thôi, nói rõ ràng kết cục của một số người.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Buổi tối, bữa tiệc chọn đồ vật đoán tương lai qua đi, Định Quốc Công phủ khôi phục yên tĩnh.

Khương Ninh Bảo và Định Quốc Công đưa hai tiểu gia hòa đến Vinh Hi Đường của Tà lão phu nhân, sau đó cùng trở về chủ viện, chờ khi về phòng ảm áp, Khương Ninh Bảo nói cho Định Quốc Công một chuyện.

"Quốc Công gia, hôm nay ta nghe người ta nói Thiến Dung và Dương Thụ Thanh bị phân vào chung một phòng, hai người thường xuyên đánh nhau, không bằng tách các nàng ra đi."

Không phải Khương Ninh Bảo có lòng tốt, lại nói, Thiến Dung chỉ là một tỷ nữ, hết thấy đều là Dương Thụ Thanh định đoạt, lúc trước mượn bụng nàng ta sinh con, nàng ta cũng không có cách nào phản kháng, đương nhiên cũng ôm ý nghĩ treo lên cành cao.

Đây cũng là chuyện thường tình.

Khương Ninh Bảo tỏ vẻ đã hiểu, Dương Thụ Thanh đã bị quan phủ ghi chép trong hồ sơ là tội nô, Thiến Dung còn chưa ở cữ xong đã bị đưa tới thôn trang làm việc, còn phải làm việc dơ bẩn, còn Dương Thụ Thanh có Tần Quận Vương chăm sóc, công việc nhẹ nhàng.

Hầu như mỗi ngày hai người đều đánh nhau, mỗi lần đều là Dương Thụ Thanh đánh trước, sau đó Thiến Dung cũng đánh trả.

Đã từng là chủ tớ giờ trở mặt thành thù.

Khương Ninh Bảo đã không còn tâm tư xem cuộc vui.

"Được!"

Định Quốc Công khẽ gật đầu, từ trước tới nay hắn luôn đáp ứng đối với thỉnh cầu của Khương Ninh Bảo, lúc trước Thiến Dung ở cùng một chỗ với Dương Thụ Thanh, kỳ thật là Tần Quận Vương nhúng tay an bài, cho Dương Thụ Thanh có nơi trú ẩn.

Khương Ninh Bảo nghe được Định Quốc Công đáp ứng, tươi cười vui mừng, giờ cũng không còn sớm, hai người tắm rửa một phen, sau đó thoải mái nằm ở trên giường lớn.

Khương Ninh Bảo dựa vào ngực Định Quốc Công, nhớ tới lời nói ban ngày của các quý phụ, ngón tay vô ý hoạt động trước ngực hắn, vui vẻ nói: "Kỳ ca nhi và Lân ca nhi cũng tròn một tuổi, Quốc Công gia, chàng nói xem, có muốn cho bọn nó thêm một muội muội không?"

Định Quốc Công nhướng mày, ánh mắt thâm thúy cúi đầu nhìn tiểu thê tử rục rịch, xoay người áp nàng xuống dưới thân, hơi thở nóng rực phun lên má Khương Ninh Bảo, mặt nàng nhiễm một tầng đỏ ửng, ánh mắt Định Quốc Công lóe một chút, trầm thấp nói: "Chờ Kỳ ca nhi cùng Lân ca nhi lớn hơn một chút rồi nói sau, bọn nó còn nhỏ."

Nói xong, hắn hôn lên môi đỏ mê người của tiểu thê tử.

Khương Ninh Bảo nghe Định Quốc Công nói như vậy, cũng không vướng mắc nữa, nghĩ hai tiểu gia hòa lớn hơn một chút cũng tốt, đến lúc đó làm ca ca tốt, sau đó nàng nhắc cánh tay ngọc, ôm lấy Định Quốc Công, chuyên tâm đáp lại nụ hôn của hắn...

Tắm màn bên giường chậm rãi rơi xuống, che lấp cảnh xuân.

...

Thời gian thoáng cái đã hơn một năm trôi qua, Tà Cảnh Dực thành thân, cùng Nhị cô nương Trịnh Quốc Công phủ tương kính như tân, thời gian trôi qua yên ổn, nhưng Định Quốc Công phủ lại vô cùng náo nhiệt.

Lân ca nhi là cái nghịch ngợm thích gây sự, leo cây, chui vào động, trêu mèo chọc chó, không ngày nào không chơi, leo lên nóc nhà lật ngói... Mà tiểu gia hòa này người bé nhưng sức lực rất lớn, rất có sức phá hoại, còn có Tà lão phu nhân che chở, nhanh chóng trở thành tiểu bá vương trong phủ.

Người duy nhấp áp chế được hắn chỉ có Định Quốc Công.

Chỉ cần một ánh mắt của Định Quốc Công, hắn lập tức ngoan như mèo nhỏ, Khương Ninh Bảo không biết nói gì.

May mắn Kỳ ca nhi bớt lo hơn, còn vô cùng có bộ dạng của ca ca, Khương Ninh Bảo vô cùng vừa lòng, chỉ là mỗi khi nàng khen Kỳ ca nhi ngoan, biểu tình của Quốc Công gia và đại ca Khương Cẩn có chút kỳ quái.

Khương Ninh Bảo cũng không để ý, bởi vậy vẫn luôn không biết con trai lớn của nàng kỳ thật cái bánh nhân vừng đấy, đầu óc rất thông minh, mỗi lần Lân ca nhi nháo ra chuyện lớn đều là hắn ở sau lưng khuyến khích.

Điểm này Định Quốc Công và Khương Cẩn rất ăn ý che giấu Khương Ninh Bảo.

Thời gian của Khương Ninh Bảo trôi qua phong phú vui vẻ, Dương Thụ Thanh ở trong Hoàng Trang chờ kết cục của Khương Ninh Bảo thiếu chút nữa

phát điên, vốn là hai năm sau Định Quốc Công qua đời... Nhưng bây giờ ngày Định Quốc Công chết đã qua một tháng, nàng còn không có nhận được "tin tức tốt".

Dù là làm tội nô trong Hoàng Trang, có Tần Quận Vương chiếu cố, thời gian Dương Thụ Thanh trải qua cũng không quá gian nan, nàng chỉ muốn chứng kiến phong quan vô hạn của Khương Ninh Bảo lúc nàng ta làm quả phụ.

Nhìn Khương Ninh Bảo từ một Quốc Công phu nhân người người hâm mộ trở thành một quả phụ trẻ tuổi!

Nhờ có lòng tin này chống đỡ, nàng chịu đựng ban ngày buồn chán, chịu đựng đêm dài cô độc, chịu đựng một ngày lại một ngày.

Thế nhưng nàng chờ được cái gì... Định Quốc Công còn sống tốt, hai đứa con của nàng ta ưu tú, Định Quốc Công sủng ái nàng ta cỡ nào, phu xướng phụ tùy [1], thời gian trôi qua hòa thuận vui vẻ... Còn Tạ Cảnh Dực thành thân rồi, giống như Định Quốc Công, chỉ có một phu nhân, Tần Quận Vương nói yêu nàng cả đời cũng cưới tân vương phi...

[1] Cảnh đầm ấm, thuận hòa trong gia đình thời trước, chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo.

Nhưng nàng vẫn ở trong Hoàng Trang chịu tội, sống cuộc sống thấp kém nhất...

Mắt Dương Thụ Thanh bắn ra không cam lòng và tức giận, phần nộ trong căn phòng này như một dòng nước tù đọng.

Ngày thứ hai, quân sự Hoàng Trang đột nhiên phát hiện Dương Thụ Thanh có chút không đúng, nàng không có đi làm việc, mặc váy áo hoa lệ mà Tần Quận Vương từng đưa tới cho nàng, tỉ mỉ trang điểm chải chuốt, sau đó đứng ở cửa Hoàng Trang cả ngày.

Liên tục vài ngày vẫn như thế.

"Dương thị, ngươi đang làm gì đấy?" Quân sự Hoàng Trang ho khan một tiếng, nhíu mày hỏi.

Dương Thụ Thanh cười xinh đẹp, hai tròng mắt mê man và vui sướng: "Định Quốc Công qua đời rồi, Khương Ninh Bảo sẽ chôn cùng, phu quân ta là thế tử, rất nhanh, Cảnh Dực sẽ rất nhanh đón ta hồi phủ, đến lúc đó ta chính là Định Quốc Công phu nhân."

Lòng quân sự Hoàng Trang run lên, giật mình một cái, này Dương Thụ Thanh lại muốn gây ra chuyện gì sao?

Thế nhưng lại nguyên rùa Định Quốc Công và Quốc Công phu nhân!

Hắn nhíu mày, lạnh lùng quát lớn: "Dương thị, ngươi đứng ở đây giả ngây giả dại, Quốc Công gia cùng phu nhân sống được rất tốt đấy, Tạ thiếu gia cũng lấy kiều thế rồi, không mau nhanh làm việc đi, bằng không hôm nay không có cơm ăn đâu!"

Dương Thụ Thanh giận dữ: "Ngươi là nô tài ở đâu tới, vậy mà nói hươu nói vượn, Cảnh Dực yêu ta nhất, hắn rất nhanh sẽ tới đón ta hồi phủ làm nữ chủ nhân Định Quốc Công phủ!"

Quân sự Hoàng Trang lạnh lùng cười, phất tay áo mà đi.

Cho ngươi giả ngây giả dại!

Mấy ngày sau, Dương Thụ Thanh gầy đi một vòng, chỉ còn thành da bọc xương, nhưng cặp mắt kia lại thập phần sống động, quân sự Hoàng Trang vội vàng báo tình trạng của nàng cho Tần Quận Vương.

Tần Quận Vương chạy đến.

Dương Thụ Thanh thấy hắn tới, đột nhiên nở một nụ cười, vui mừng chạy như bay qua ôm lấy hắn: "Cảnh Dực, chàng rốt cuộc tới đón ta hồi phủ rồi."

Cả người Tần Quận Vương bắt gặp run rẩy, Thụ Thanh... Thụ Thanh thậm chí không nhận ra hắn, chỉ nhớ rõ Tạ Cảnh Dực... Nam nhân đã từng tôn thương nàng..

Hắn nâng lên tay, run rẩy vuốt ve gương mặt gầy gò của nàng, nước mắt không tiếng động chảy xuống...

"Đúng vậy, ta tới đón nàng hồi phủ."

Mặc kệ như thế nào, Tần Quận Vương cũng không muốn Thụ Thanh ở lại nơi này, dù là Hoàng Thượng cũng không thể ngăn cản.

Một ngày này, Tần Quận Vương đưa Dương Thụ Thanh đã phát điên trở về.

Khương Ninh Bảo từ Định Quốc Công biết được tin tức này, nàng khiếp sợ, Dương Thụ Thanh điên rồi, còn nghĩ Tần Quận Vương là Tạ Cảnh Dực...

Định Quốc Công tự mình thử quá, Dương Thụ Thanh thật sự điên rồi.

Không phải giả ngây giả dại.

Khương Ninh Bảo nhìn những bông hoa tranh nhau khoe sắc ngoài cửa sổ, vuốt ve phần bụng hơi nhô lên, thật không ngờ Dương Thụ Thanh tới khi phát điên vẫn ôm chấp niệm gả cho Tạ Cảnh Dực, làm Quốc Công phu nhân!

Sau khi nàng ta phát điên, Tần Quận Vương tình nguyện trở thành thể thân, cũng muốn cưới nàng làm chính phi, Khương Ninh Bảo thổn thức không thôi, Tần Quận Vương là người si tình!

Kỳ thật từ sau khi Dương Thụ Thanh thành tội nô, Tần Quận Vương vẫn luôn không có cưới phi.

Dương Thụ Thanh nghe được tin tức Tần Quận Vương lấy tân vương phi là do Dương Uyển Linh cố ý mua người trong Hoàng Trang tung lời đồn, chính là vì muốn đánh đổ Dương Thụ Thanh.

Khương Ninh Bảo nhớ tới lúc mới gặp Dương Thụ Thanh ở quán trà Tấn Giang, nếu như Dương Thụ Thanh không có trăm phương nghìn kế hãm hại nàng, nếu như Dương Thụ Thanh không có dùng bí được Từ Quy giả mang thai, nếu như Dương Thụ Thanh gả cho Tần Vương yên phận sống cuộc sống của mình...

Đáng tiếc không có nếu như.

Bất quá bên người nàng còn có Tần Quận Vương si tình làm bạn, cũng là phúc khí của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Xuân đi xuân tới bao nhiêu năm, chớp mắt cái đã là vài chục năm sau.

Vào một ngày đẹp trời mùa xuân, trong viện Định Quốc Công phủ, cảnh sắc tươi đẹp.

Tóc mai Khương Ninh Bảo đã trắng bệch nhưng màu da vẫn trắng nõn, hồng nhuận phơn phớt, giống như mỹ phụ mới hơn ba mươi tuổi, chỉ là khóe mắt thêm vài nếp nhăn, bên cạnh nàng là nam nhân có dáng người cao lớn, có gương mặt vẫn anh tuấn như trước kia, hai người ngồi trên ghế trong sân, lắng lắng hưởng thụ yên bình hiếm có.

"A Hành, gần đây chàng sao vậy, có phải nằm mơ thấy ác mộng hay không, hay thân thể không thoải mái?" Khương Ninh Bảo quay đầu nhìn Tạ Hành, trong mắt tràn đầy quan tâm.

Nàng và Tạ Hành đã kết hôn mấy chục năm, vẫn ân ái như xưa, cách đây vài ngày, nàng, Tạ Hành, đại ca Khương Cẩn và Thái Thượng Hoàng cùng nhau du ngoạn khắp Đại Việt triều, sau khi trở lại kinh thành thì chuẩn bị an hưởng tuổi già.

Tạ Hành cũng đã trên năm mươi tuổi, cơ thể vẫn khỏe mạnh như trước, chất lượng giấc ngủ vô cùng tốt, nhưng gần đây hắn thường nửa đêm tỉnh giấc, Khương Ninh Bảo nhìn không được lo lắng.

Khương Ninh Bảo không nói chuyện này với con cháu, sợ bọn chúng lo lắng.

Nhìn vài ngày, hôm nay rốt cuộc nàng cũng hỏi ra miệng.

Tạ Hành nghe được thì từ quan tâm lo lắng, khuôn mặt nghiêm túc nhuốm dịu dàng, hắn nhớ tới giấc mộng xuất hiện mấy ngày nay, trong mắt hiện lên thâm trầm và suy tư.

"Ninh Bảo, ta không sao, chỉ là mấy ngày nay mơ cùng một giấc mộng, thế giới trong mộng rất kỳ lạ, có một sinh vật gọi là zombie hoành hành, còn có dị dạng, trong mộng có một nam nhân gọi là Hạng Trạch luôn giết zombie để bảo vệ căn cứ, cuối cùng cùng vua zombie cùng tới chỗ chết."

Hạng Trạch...

Đây là người mạnh nhất mà Khương Ninh Bảo biết ở kiếp tận thế.

Sống ở cổ đại vài chục năm, Khương Ninh Bảo đã sớm chôn vùi chuyện kiếp trước vào sâu trong lòng, hôm nay lại đột ngột nhớ lại.

Nhớ tới sát khí trên người Tạ Hành... Nhớ tới Tạ Hành là chiến thần Đại Việt triều... Có chút tương tự với người mạnh nhất ở tận thế kia...

Trong lòng Khương Ninh Bảo dấy lên sóng to gió lớn, nàng thật không ngờ A Hành mơ giấc mơ về thế giới kia, chẳng lẽ... Chẳng lẽ A Hành chính là chuyển thế của người mạnh nhất ở tận thế kia?

Khương Ninh Bảo lâm vào hồi ức.

Tạ Hành nhìn thê tử thật sâu, đè xuống đáy lòng một ý niệm quý dị, tiếp tục nói: "Ninh Bảo, ta còn mơ thấy một nữ tử có năng lực cất rượu thần kỳ giống nàng, nàng ta gọi là Uông Ninh, là một người có vận khí vô cùng tốt."

Uông Ninh... Là tên của nàng ở kiếp trước.

Khương Ninh Bảo kinh ngạc khiếp sợ.

"A?"

Nàng nhớ kỹ kiếp trước nàng và người mạnh nhất không có cùng nhau xuất hiện.

Tạ Hành thấy bộ dạng kinh ngạc khiếp sợ của thê tử, cong khóe môi, khóe mắt lộ ra một nếp nhăn khi cười, hắn đột nhiên nắm chặt tay Khương Ninh Bảo.

"Ninh Bảo, nàng biết không, thật ra trong mộng Hạng Trạch luôn ái mộ nữ tử gọi Uông Ninh kia, đáng tiếc tới lúc chết hắn cũng không có cơ hội nói cho nàng ấy biết, đó là tiếc nuối lớn nhất của hắn trước khi chết."

"A... Không phải chứ?"

Khương Ninh Bảo tròn mắt há hốc mồm.

Nàng thật không ngờ người mạnh nhất tận thế kia vậy mà... Vậy mà ái mộ nàng, rõ ràng bọn họ chưa bao giờ cùng nhau xuất hiện.

"A Hành, người kia... Hạng Trạch kia nếu như thích Uông Ninh, sao hắn... Tại sao hắn không đi tìm nàng ấy?" Sau khi trầm mặc nửa ngày, Khương Ninh Bảo nhin không được hỏi.

"Bối đệ đệ duy nhất của hắn cũng thích nữ tử kia, trước khi chết không cam lòng lưu lại di ngôn, chờ sau khi nàng ấy chết phải chôn cùng một chỗ với hắn."

Đến bây giờ hắn vẫn có thể cảm nhận được bi thương của Hạng Trạch trong mộng, dường như nam nhân gọi Hạng Trạch kia chính là đời trước của hắn.

Lòng Khương Ninh Bảo cảm phẫn: "... Cái này hơi quá đáng."

Đột nhiên nàng muốn đánh chết đệ đệ Hạng Trạch, nàng cũng không quen biết hắn, thật sự không hiểu, làm sao nàng lại trêu chọc một đóa hoa đào hiếm thấy như vậy.

May mắn, may mắn nàng chết muộn hơn người mạnh nhất tận thế.

Tạ Hành vuốt cằm, đồng ý nói: "Quả thật quá phận." Trong mộng, Hạng Trạch thật không ngờ đệ đệ của mình làm như vậy, hắn biết rõ ca ca mình vẫn luôn thích nữ tử gọi Uông Ninh kia.

Tạ Hành nói tiếp về giấc mộng của hắn.

Khương Ninh Bảo càng nghe thì sắc mặt càng quý dị, rốt cuộc khẳng định Tạ Hành chính là chuyển thế của người mạnh nhất tận thế kia, bằng không sao giấc mộng của hắn có thể kỳ càng như vậy, tâm tư người mạnh nhất kia cũng có thể nhìn thấy tận mắt.

"Khụ khụ, A Hành, ta cảm thấy chàng là chuyển thế của Hạng Trạch kia, ta có thể là chuyển thế của Uông Ninh kia, mấy chục năm trước ta cũng có một giấc mộng, nữ tử trong mộng gọi là Uông Ninh..."

Khương Ninh Bảo cảm giác lúc này nàng nên thẳng thắn thành khẩn một chút, nàng chọn lọc cả đời mình từng trải qua nói ra, nói xong, nàng đột nhiên nở nụ cười.

"A Hành, chàng nói xem có phải chúng ta nối lại duyên tiền kiếp, bù tiếc nuôi kiếp trước hay không?"

"Uông Ninh có năng lực ủ rượu thần kỳ, ta cũng có, còn di truyền cho nữ nhi của chúng ta, Hạch Trạch là người mạnh nhất tận thế, chàng là chiến thần Đại Việt, trên người còn có sát khí giống như zombie..."

Khương Ninh Bảo mỉm cười nhìn Tạ Hành, hai con người sáng rực, trong lời nói nhin không được lộ ra tia kích động.

Nàng thật không ngờ năng lực ủ rượu lại có thể di truyền, sau hai anh em Lân ca nhi và Kỳ ca nhi, nàng lại sinh ra ba trai hai gái, hai đứa con gái đều di truyền năng lực ủ rượu thần kỳ của nàng.

Bởi vậy, quán trà Tân Giang có thể mở thêm vài quán nữa.

Hôm nay nàng không ủ rượu nữa, rượu nàng và Tạ Hành đều là rượu thuốc con gái ủ.

Tạ Hành: "..."

Nhịng Bả nói rất hay và có lý, hần không thể nào phản bác.

"Có lẽ vậy."

Mặt mày Tạ Hành thâm trầm, nắm chặt tay Khương Nhịng Bả, hần thật không ngờ thê tử đã sớm có giấc mộng như vậy, có lẽ thật sự giống như thê tử nói, số mệnh của bọn họ là phu thê.

Khương Nhịng Bả tựa đầu trên vai hần, khỏe miệng bắt giác cong lên.

Cả đời này, nàng quá hạnh phúc.

Thật sự rất hạnh phúc.

Chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên nhớ tới Dương Thụ Thanh đã sớm qua đời.

Từ hai mươi lăm năm trước, Dương Thụ Thanh qua đời, trước khi chết, rốt cuộc nàng cũng khôi phục thần trí, Tần Quận Vương phái người tới mời nàng qua gặp mặt Dương Thụ Thanh lần cuối cùng.

Khương Nhịng Bả nghĩ đến Dương Thụ Thanh trước khi qua đời, rốt cuộc cũng không đem Tần Quận Vương làm thê thân nữa, Tần Quận Vương vui mừng kích động, nhĩn không được một hồi thốn thức.

Nàng cũng thốn thức vì Tần Quận Vương, đường đường là Tần Quận Vương, vậy mà cuối cùng treo cổ trên cây mà Dương Thụ Thanh trồng, tình nguyện trở thành thê thân mấy chục năm.

Tần Quận Vương sùng ái kẻ Vương Phi Dương Thụ Thanh mấy chục năm, ngay cả hai đứa con trai cũng không quan tâm, trong kinh thành không biết có bao người hãm mộ Dương Thụ Thanh.

Khương Nhịng Bả lặng lẽ đồng tình với đứa nhỏ mà tiền Tần Vương Phi sinh hạ, lén ử rượu thuốc cho hần uống, giúp cho hần khỏe mạnh lớn lên, kế thừa Quận Vương phủ.

Lúc này, ngoài viện truyền đến một hồi âm thanh âm ỉ.

Hóa ra là Tạ Kỳ, Tạ Lân và mấy đứa con gái dắt một đám con cái tới, có mấy đứa còn nhỏ, được đám bà vú ôm trong ngực, y y nha nha gọi.

"Cha, mẹ, chúng ta tới thăm hai người đây."

Cách mấy ngày, con trai và con gái đều mang con cái của bọn chúng sang thăm nàng và Tạ Hành, từ mười lăm năm trước, sau khi sát khí trên người Tạ Hành biến mất, não nhiệt như vậy là vô cùng thông thường.

Khương Nhịng Bả mỉm cười khỏe mạnh, thái dương đã có vài sợi tóc bạc, còn có con cháu cả sảnh đường, não nhiệt trong viện, nhĩn không được thờ dài: "A Hành, chàng xem, chỉ chớp mắt, chúng ta đã là lão tổ tông."

Tạ Hành trịnh trọng nói: "Trong mắt ta, nàng vĩnh viễn ở bộ dạng mười sáu tuổi."

Mặt mày Khương Nhịng Bả vui vẻ.

Con trai và con gái: "..."

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Cha Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.